

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne

z 94 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 7, 8, 9 i 10 czerwca 2011 r.

ANEKS

**Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

Warszawa
2011

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 94. posiedzenia Sejmu w dniach 7, 8, 9 i 10 czerwca 2011 r.

	<i>str.</i>	<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		
Interpelacje		
Posłowie Zbigniew Kozak i Leonard Krasulski	31	
Poseł Zbigniew Kozak	32	
Poseł Marek Opioła	33	
Poseł Arkadiusz Litwiński	34	
Poseł Gabriela Maśłowska	34	
Poseł Henryk Milcarz	36	
Poseł Beata Małecka-Libera	38	
Poseł Daniela Chrapkiewicz	39	
Posłowie Tomasz Lenz i Krzysztof Brejza	39	
Poseł Jan Kochanowski	40	
Poseł Paweł Poncyłjusz	41	
Poseł Łukasz Borowiak	41	
Poseł Michał Stuligrosz	42	
Poseł Tadeusz Tomaszewski	43	
Poseł Stanisław Rydzoń	43	
Poseł Mariusz Grad	44	
Poseł Marian Filar	45	
Poseł Tomasz Lenz	46	
Poseł Krzysztof Jurgiel	47	
Poseł Stanisław Wziątek	47	
Poseł Andrzej Pałys	48	
Poseł Tomasz Garbowski	49	
Poseł Beata Małecka-Libera	49	
Poseł Maks Kraczkowski	50	
Poseł Edward Czesak	51	
Poseł Grzegorz Napieralski	51	
Poseł Jarosław Pięta oraz grupa posłów	52	
Poseł Bogdan Bojko	52	
Poseł Łukasz Borowiak	53	
Poseł Tadeusz Aziewicz	54	
Poseł Tadeusz Motowidło	54	
Poseł Andrzej Pałys	55	
Poseł Izabela Kloc	55	
Poseł Jan Warzecha	55	
Poseł Edward Siarka	57	
Poseł Kazimierz Moskal	58	
Poseł Czesław Hoc	65	
Poseł Elżbieta Rafalska	66	
Poseł Józef Rojek	69	
Poseł Artur Górski	69	
Posłowie Artur Górski i Jarosław Zieliński	70	
Poseł Witold Klepacz	71	
Poseł Wojciech Wilk	72	
Poseł Jerzy Polaczek	75	
Poseł Krzysztof Jurgiel	77	
Posłowie Jacek Tomczak i Jan Filip Libicki	77	
Poseł Wojciech Szarama	80	
Poseł Eugeniusz Grzeszczak	81	
Poseł Barbara Marianowska	81	
Poseł Krzysztof Jurgiel	82	
Poseł Jan Kaźmierczak	82	
Poseł Adam Wykręt	83	
Poseł Łukasz Borowiak	83	
Poseł John Abraham Godson	85	
Poseł Paweł Orłowski	86	
Poseł John Abraham Godson	87	
Poseł Łukasz Borowiak	89	
Poseł Łukasz Zbonikowski	91	
Poseł Piotr Walkowski	92	
Poseł Anna Sobecka	93	
Poseł Grzegorz Sztolcman	100	
Poseł Maks Kraczkowski	101	
Poseł Aldona Młyńczak oraz grupa posłów	102	
Poseł Arkady Fiedler oraz grupa posłów	102	
Poseł Anna Bańkowska oraz grupa posłów	103	
Poseł Tadeusz Wita	103	
Poseł Ryszard Terlecki	103	
Poseł Lech Kołakowski	104	
Poseł Józef Piotr Klim	105	
Poseł Jacek Bogucki	106	
Poseł Marek Opioła	107	
Poseł Jarosław Matwiejuk	109	
Posłowie Tadeusz Tomaszewski i Bogusław Wontor	113	
Posłowie Jan Łopata i Wiesław Rygiel	113	
Posłowie Wiesław Rygiel i Andrzej Sztorc	114	
Poseł Waldemar Andzel oraz grupa posłów	115	
Poseł Tadeusz Woźniak	115	
Poseł Zdzisława Janowska	116	
Poseł Elżbieta Pierzchała	117	
Poseł Krzysztof Gadowski oraz grupa posłów	118	
Poseł Dariusz Lipiński	118	
Posłowie Janina Okragły i Adam Krupa	118	
Poseł Adam Krupa	119	
Poseł Witold Klepacz	120	
Posłowie Krystyna Kłosin i Jan Kulas	121	
Poseł Jacek Osuch	122	

Posel Zbigniew Kozak oraz grupa poslów . . .	126
Posel Robert Telus oraz grupa poslów	127
Posel Zbigniew Kozak	127
Posel Krzysztof Borkowski	128
Posel Bronislaw Dutka	129
Posel Witold Klepacz	130
Poslowie Lukaszk Borowiak i Klaudiusz Balcerzak	130
Posel Jacek Brzezinka	131
Posel Anna Sliwinska	132
Posel Jaroslaw Rusiecki	132
Posel Pawel Suski	133
Posel Ewa Malik oraz grupa poslów	133
Posel Jaroslaw Zaczek	134
Posel Kazimierz Moskal	135
Posel Michal Wojtkiewicz	135
Posel Marek Matuszewski	136
Posel Maria Zuba	136
Posel Jan Kamiński	138
Posel Slawomir Zawislak	139
Posel Slawomir Zawislak oraz grupa poslów	139
Poslowie Lukaszk Borowiak i Klaudiusz Balcerzak	140
Posel Artur Gierada	141
Posel Henryk Milcarz	141
Posel Gabriela Maslowska	142
Posel Anna Banowska	142
Posel Wojciech Szarama	142
Posel Lukaszk Gibala	143
Posel Daniela Chrapkiewicz	144
Posel Beata Kempa	144
Posel Grazyna Ciemniak	145
Posel Pawel Poncylyusz	146
Posel Jerzy Wenderlich	148
Poslowie Wieslaw Janczyk i Arkadiusz Mularczyk	149
Posel Karol Karski	149
Posel Stanislaw Gawlowski	150
Posel Joanna Mucha	150
Posel Anna Paluch	152
Posel Ryszard Kalisz	152
Posel Marzena Okla-Drewnowicz	155
Odpowiedzi na interpelacje	
Minister Jerzy Miller	156
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz . . .	156
Minister Jerzy Miller	158
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	159
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	159
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	160
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Lobodzińska	160
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk	162
Sekretarz stanu Jakub Szulc	166
Minister Elzbieta Bienkowska	167
Sekretarz stanu Jakub Szulc	167
Podsekretarz stanu Czeslawa Ostrowska . . .	169
Podsekretarz stanu Anna Wypych-Namiotko . .	171

Minister Jolanta Fedak	171
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julia Pitera	171
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	174
Podsekretarz stanu Czeslawa Ostrowska . . .	176
Sekretarz stanu Jaroslaw Duda	178
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	179
Sekretarz stanu Stanislaw Chmielewski . . .	180
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	180
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	181
Minister Barbara Kudrycka	182
Sekretarz stanu Maria Elzbieta Orłowska . . .	183
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	185
Minister Jolanta Fedak	187
Podsekretarz stanu Marek Bucior	188
Minister Jolanta Fedak	189
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	190
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	192
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	193
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	197
Sekretarz stanu Jakub Szulc	197
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	198
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Lobodzińska	199
Sekretarz stanu Stanislaw Chmielewski . . .	200
Podsekretarz stanu Czeslawa Ostrowska . . .	201
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	203
Podsekretarz stanu Marek Bucior	204
Podsekretarz stanu Czeslawa Ostrowska . . .	206
Minister Bogdan Klich	207
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	208
Minister Bogdan Klich	208
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	209
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	210
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk . . .	211
Podsekretarz stanu Czeslawa Ostrowska . . .	213
Sekretarz stanu Jakub Szulc	214
Podsekretarz stanu Czeslawa Ostrowska . . .	215
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	217
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	218
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł . . .	219
Minister Aleksander Grad	220
Minister Marek Sawicki	220
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	222
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	223
Minister Bogdan Klich	224
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	225
Minister Marek Sawicki	227
Minister Aleksander Grad	228
Sekretarz stanu Stanislaw Chmielewski . . .	229
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałejko	230
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	232
Sekretarz stanu Jan Borkowski	233
Minister Aleksander Grad	234
P.o. prezesa Głównego Urzędu Statystycznego Janusz Witkowski	235
Podsekretarz stanu Magdalena Gaj	237
Podsekretarz stanu Marek Bucior	239

Sekretarz stanu Mikołaj Dowgielewicz	241
Minister – członek Rady Ministrów	
Michał Boni.	251
Podsekretarz stanu Marek Bucior.	252
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	253
Podsekretarz stanu Magdalena Gaj	254
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	256
Podsekretarz stanu Grażyna Bernatowicz	257
Podsekretarz stanu Henryk Jacek Jezierski	257
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski.	258
Sekretarz stanu Jakub Szulc.	259
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	260
Sekretarz stanu Jan Borkowski	261
Podsekretarz stanu Hanna Trojanowska	261
Minister Adam Giersz	262
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	263
Podsekretarz stanu Adam Rapacki.	264
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	265
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	266
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki.	268
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski.	274
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	275
Minister Barbara Kudrycka	276
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk.	276
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	278
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk.	279
Minister Jolanta Fedak	280
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	281
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	283
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	284
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz.	291
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	292
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	294
Sekretarz stanu Jakub Szulc.	294
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	296
Podsekretarz stanu Marek Bucior.	297
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas.	298
Minister Aleksander Grad	302
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	304
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	306
Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów	
Małgorzata Krasnodębska-Tomkiel.	307
Sekretarz stanu Jan Borkowski	308
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	309
Podsekretarz stanu Marek Bucior.	310
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	311
Podsekretarz stanu Marek Bucior.	313
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	314
Podsekretarz stanu Henryk Litwin.	315
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki.	315
Sekretarz stanu Jakub Szulc.	318
Sekretarz stanu Jan Borkowski	319
Sekretarz stanu Jakub Szulc.	320
Podsekretarz stanu Marek Haber.	320
Minister Jolanta Fedak	322
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	323
Minister Jolanta Fedak	324

Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	325
Minister Aleksander Grad	325
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	326
Podsekretarz stanu Adam Rapacki.	327
Minister Jolanta Fedak	328
Podsekretarz stanu Henryk Litwin.	329
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki.	331
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski.	332
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	333
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	334
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	335
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	336
Podsekretarz stanu Jacek Weksler	337
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas.	338
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	339
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	339
Sekretarz stanu Jarosław Duda	340
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	342
Minister Elżbieta Bieńkowska.	343
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	343
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	345
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	345
Sekretarz stanu Jarosław Duda	346
Minister Jolanta Fedak	347
Sekretarz stanu Jan Borkowski	347
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	347
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	348
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	349
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski.	350
Minister Aleksander Grad	350
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	351
Sekretarz stanu Jakub Szulc.	352
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	353
Podsekretarz stanu Marek Haber.	354
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski.	354
Podsekretarz stanu Adam Fronczak.	355
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczak	356
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski.	357
Sekretarz stanu Jan Bury	359
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz.	359
Szef służby cywilnej	
Sławomir Marek Brodziński	361
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	361
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk.	362
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak.	363
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz.	364
Minister Adam Giersz	365
Minister Katarzyna Hall	365
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak.	366
Sekretarz stanu Jarosław Duda	367
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	369
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	371
Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów	
Tomasz Arabski	371
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	372
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas.	373
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	375
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski.	376

<i>str.</i>	<i>str.</i>		
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	377	Poseł Kazimierz Michał Ujazdowski	424
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	379	Poseł Stanisław Wziątek	424
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	380	Poseł Ireneusz Raś	424
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	381	Poseł Daniela Chrapkiewicz	425
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	382	Poseł Stanisław Pięta	426
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	384	Poseł Marzena Machałek	426
Zapytania		Poseł Jan Dziedziczak	427
Poseł Gabriela Masłowska	387	Poseł Marek Balicki	427
Poseł Henryk Gołębiowski	387	Odpowiedzi na zapytania	
Poseł Stanisław Wziątek	387	Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	429
Poseł Jan Filip Libicki	388	Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	431
Poseł Grzegorz Napieralski	388	Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	433
Poseł Mariusz Błaszczak	388	Podsekretarz stanu Adam Fronczak	443
Poseł Zbigniew Kozak	389	Podsekretarz stanu Marek Bucior	443
Posłowie Mariusz Błaszczak i Andrzej Jaworski	389	Minister Bogdan Zdrojewski	446
Poseł Tadeusz Tomaszewski	390	Podsekretarz stanu Janusz Żbik	447
Poseł Leszek Aleksandrak	393	Sekretarz stanu Jarosław Duda	448
Poseł Wojciech Wilk	393	Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	451
Poseł Sławomir Piechota	394	Minister Marek Sawicki	451
Poseł Wojciech Szarama	395	Podsekretarz stanu Andrzej Massel	452
Poseł Adam Wykręt	395	Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	453
Poseł Anna Zalewska	396	Podsekretarz stanu Marek Bucior	455
Poseł Janusz Dziecioł	396	Podsekretarz stanu Andrzej Massel	456
Poseł Jarosław Matwiejuk	396	Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	457
Poseł Stanisław Szwed	402	Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	458
Posłowie Stanisław Szwed i Jadwiga Wiśniewska	403	Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	458
Poseł Tadeusz Wita	403	Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	459
Poseł Zbigniew Kozak	403	Sekretarz stanu Jakub Szulc	460
Posłowie Andrzej Adamczyk i Ryszard Terlecki	405	Podsekretarz stanu Andrzej Massel	461
Poseł Zbigniew Kozak	406	Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	462
Poseł Krzysztof Tchórzewski	406	Prezes Państwowej Agencji Atomistyki Janusz Włodarski	463
Poseł Marek Opioła	407	Minister Aleksander Grad	479
Poseł Arkadiusz Mularczyk	408	Podsekretarz stanu Marek Haber	480
Poseł Jarosław Stawiarski oraz grupa posłów	408	Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	481
Poseł Artur Gierada	409	Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	483
Poseł Krzysztof Borkowski	410	Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	484
Poseł Wiesław Rygiel	410	Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	485
Poseł Anna Paluch oraz grupa posłów	411	Podsekretarz stanu Andrzej Massel	486
Poseł Jarosław Rusiecki	412	Podsekretarz stanu Andrzej Butra	487
Poseł Dariusz Lipiński	413	Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	488
Poseł Grzegorz Napieralski	413	Minister Bogdan Klich	489
Poseł Jan Kulas	413	Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	489
Poseł Witold Czarnecki	414	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	490
Poseł Zbigniew Kozak oraz grupa posłów	414	Sekretarz stanu Jarosław Duda	491
Poseł Stanisław Pięta	421	Minister Bogdan Klich	492
Poseł Michał Wojtkiewicz	422	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	493
Poseł Elżbieta Rafalska	422	Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	494
Poseł Marek Matuszewski	422	Podsekretarz stanu Marek Bucior	494
Poseł Sławomir Zawiślak	423	Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	495
Poseł John Abraham Godson	423	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	496
		Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	498
		Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	499
		Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	500

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie konfliktu interesów podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów nadzorującego Departament Audytu Sektora Finansów Publicznych w Ministerstwie Finansów i pełniącego jednocześnie funkcję prezesa prywatno-komercyjnego Stowarzyszenia Audytorów Wewnętrznych IIA – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (20981),

2) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej Służby Kontrwywiadu Wojskowego – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (21243),

3) posła Marka Opióły w sprawie podróży i harmonogramu pracy prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska w dniu 13 stycznia 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (21817),

4) posła Marka Opióły w sprawie działań rządu zmierzających do ustalenia przyczyn i okoliczności katastrofy samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (22086),

5) posła Arkadiusza Litwińskiego w sprawie interpretacji przepisów co do zasadności stosowania 3-procentowej stawki opłat rocznych z tytułu wieczystego użytkowania nieruchomości gruntowych położonych w granicach portów morskich w Szczecinie i Świnoujściu – do ministra infrastruktury (22705),

6) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie procedur postępowania, na podstawie których Ministerstwo Infrastruktury określa i rozlicza z bankiem PKO BP SA środki publiczne przeznaczone na przejściowe wykupienie odsetek i wykupienie odsetek skapitalizowanych oraz na pokrycie różnicy odsetek w oparciu o art. 5 ust. 1 ustawy o uporządkowaniu stosunków kredytowych, a także w zakresie weryfikacji przez Ministerstwo Infrastruktury zapotrzebowania banku na wykupienie odsetek – do ministra infrastruktury (22706),

7) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie informacji o charakterze problemów rozpatrywanych przez sądy powszechne, wnoszonych przez wspólnoty mieszkaniowe i przeciw wspólnotom mieszkaniowym – do ministra sprawiedliwości (22707),

8) posła Henryka Milcarza w sprawie sposobu określania wysokości należnego odszkodowania za nieruchomości wywłaszczone – do ministra infrastruktury (22708),

9) posła Henryka Milcarza w sprawie wstrzymania prac nad projektem ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii, których skutki w zakresie bezpieczeństwa sanitarnego i zdrowia ludzi mogą być ujemne – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22709),

10) posła Henryka Milcarza w sprawie projektu budowy nowej nitki drogi krajowej nr 42 – do ministra infrastruktury (22710),

11) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie nieuznawania wydatków ponoszonych przez szpitale na składkę do PFRON za koszt uzyskania przychodu oraz wydatków na cele statutowe szpitala, co skutkuje obowiązkiem zapłacenia podatku dochodowego od ponoszonych obciążeń publicznoprawnych – do ministra finansów (22711),

12) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie ujednoczenia kwoty zasiłku pielęgnacyjnego przyznawanego osobom legitymującym się orzeczeniem o niepełnosprawności – do ministra finansów oraz ministra pracy i polityki społecznej (22712),

13) posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie świadczeń rodzinnych – do ministra pracy i polityki społecznej (22713),

14) posła Jana Kochanowskiego w sprawie wejścia w życie ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz niektórych innych ustaw – do ministra pracy i polityki społecznej (22714),

15) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie szczególnych zasad przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych – do ministra infrastruktury (22715),

16) posła Łukasza Borowiaka w sprawie ustanowienia programu pomocy dla wielkopolskich gospodarstw rolnych oraz producentów owoców i warzyw w celu złagodzenia szkód spowodowanych klęską wymarznienia w uprawach rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22716),

17) posła Michała Stuligrosza w sprawie ochrony danych osobowych w Internecie – do prezesa Rady Ministrów (22717),

18) posła Michała Stuligrosza w sprawie realizacji założeń „Europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020” w Polsce – do ministra pracy i polityki społecznej (22718),

19) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie uruchomienia różnych form pomocy dla rolników, których uprawy zostały zniszczone przez majowe mrozy w 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (22719),

20) posła Stanisława Rydzonia w sprawie sytuacji finansowej i płacowej środowiskowych domów samopomocy, na przykładzie Małopolski – do ministra pracy i polityki społecznej (22720),

21) posła Mariusza Grada w sprawie przewożenia ludzi przepelnionymi busami – do ministra infrastruktury (22721),

22) posła Mariusza Grada w sprawie zaostrzenia kar za zakłócanie porządku i bójki na stadionach – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22722),

23) posła Mariusza Grada w sprawie wyegzekwowania należności za pobyt w izbie wytrzeźwień – do ministra zdrowia (22723),

24) posła Mariusza Grada w sprawie wykorzystywania przez urzędy pracy środków na walkę z bezrobociem – do ministra pracy i polityki społecznej (22724),

25) posła Mariana Filara w sprawie planowanych zmian w ustawie o systemie oświaty – do ministra edukacji narodowej (22725),

26) posła Tomasza Lenza w sprawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom – do ministra pracy i polityki społecznej (22726),

27) posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie dofinansowania modernizacji dworca kolejowego w Łapach – do ministra infrastruktury (22727),

28) posła Stanisława Wziątka w sprawie procesu przekształcania wojskowych pracowni psychologicznych – do ministra obrony narodowej (22728),

29) posła Stanisława Wziątka w sprawie świadczeń emerytalnych dla żołnierzy podejmujących dodatkowe zatrudnienie po uzyskaniu prawa do emerytury wojskowej – do ministra obrony narodowej (22729),

30) posła Stanisława Wziątka w sprawie środków na 2011 r. na realizację zadań wynikających z ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, na przykładzie pow. koszalińskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (22730),

31) posła Andrzeja Pałysa w sprawie zmian legislacyjnych i skutków prawnych powstałych w wyniku realizacji ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym i innych świadczeniach dla rolników i ich rodzin – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22731),

32) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie bezpieczeństwa na stadionach – do prezesa Rady Ministrów (22732),

33) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie utrudnień w uzyskaniu od organów samorządu terytorialnego poświadczenia pozostawiania osoby przy

życiu lub w określonym miejscu w celu otrzymania emerytury, renty lub innych świadczeń z ubezpieczenia społecznego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22733),

34) posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie nieimplementowania dyrektyw unijnych w terminie – do prezesa Rady Ministrów (22734),

35) posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie nieimplementowania przez Ministerstwo Finansów dyrektywy unijnej dotyczącej wymogów kapitałowych oraz wynagrodzeń w bankach – do prezesa Rady Ministrów (22735),

36) posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie liczby zakładanych podsłuchów – do prezesa Rady Ministrów (22736),

37) posła Edwarda Czesaka w sprawie obciążeń finansowych samorządów w związku z przekazywaniem dodatkowych zadań w zakresie obsługi ruchu pasażerskiego na kolei – do ministra infrastruktury (22737),

38) posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie nieudzielenia pomocy przez polski statek libijskim emigrantom na Morzu Śródziemnym – do ministra obrony narodowej (22738),

39) posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie sprzedaży wierzytelności – do ministra finansów (22739),

40) posła Bogdana Bojki w sprawie znacznego zmniejszenia w budżecie państwa środków Funduszu Pracy przeznaczonych na wypłatę refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników w 2011 r. – do ministra finansów (22740),

41) posła Bogdana Bojki w sprawie restrukturyzacji Poczty Polskiej SA – do ministra infrastruktury (22741),

42) posła Łukasza Borowiaka w sprawie ochrony prawa własności w procedurze planowania przestrzennego – do ministra infrastruktury (22742),

43) posła Tadeusza Aziewiczza w sprawie braku podręczników w języku ojczystym dla litewskiej mniejszości narodowej – do ministra edukacji narodowej (22743),

44) posła Tadeusza Motowidły w sprawie pracowników Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA, którzy w ciągu 6 miesięcy od dnia wpisania spółki do rejestru nie złożyli pisemnego oświadczenia o zamiarze nabycia akcji – do ministra skarbu państwa (22744),

45) posła Andrzeja Pałysa w sprawie uprawnień dla byłych żołnierzy górników – do ministra zdrowia (22745),

46) poseł Izabeli Kloc w sprawie zasiłku opiekuńczego dla osób zajmujących się dziećmi niepełnosprawnymi oraz możliwości zatrudnienia w okresie pobierania zasiłku – do ministra pracy i polityki społecznej (22746),

47) posła Jana Warzechy w sprawie masowego odpływu kadry wojskowej ze służby na emeryturę – do ministra obrony narodowej (22747),

48) posła Jana Warzechy w sprawie spadku liczby niepełnosprawnych pracowników – do ministra pracy i polityki społecznej (22748),

49) pisał Jana Warzechy w sprawie zasad i kryteriów obowiązujących w procesie rekrutacji do przedszkoli – do ministra edukacji narodowej (22749),

50) pisał Edwarda Siarki w sprawie wysokości dotacji dla środowiskowych domów samopomocy i wysokości wynagrodzenia dla pracowników – do ministra pracy i polityki społecznej (22750),

51) pisał Edwarda Siarki w sprawie etapowania budowy DK nr 47 na odcinku Rdzawka – Zakopane – do ministra infrastruktury (22751),

52) pisał Kazimierza Moskala w sprawie nadużycia władzy przez służby państwowe w stosunku do kibiców – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22752),

53) pisał Kazimierza Moskala w sprawie zwolnienia z podatku VAT opłat związanych z pobytem w szpitalu najbliższego pacjenta – do ministra finansów (22753),

54) pisał Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez NIK nieprawidłowości przy zawieraniu umów w ramach programu modernizacji Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22754),

55) pisał Kazimierza Moskala w sprawie utrudnionego dostępu pacjentów do badań i zabiegów – do ministra zdrowia (22755),

56) pisał Kazimierza Moskala w sprawie braku regulacji prawnych dotyczących standardów higieniczno-sanitarnych dla przedszkoli – do ministra edukacji narodowej (22756),

57) pisał Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez NIK nieprawidłowości w przygotowaniu realizacji projektów programu modernizacji Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22757),

58) pisał Kazimierza Moskala w sprawie postulowanego przez NIK rozważenia konieczności podjęcia działań legislacyjnych w celu regulacji funkcjonowania w aglomeracjach miejskich lądowisk dla śmigłowców ratowniczych – do prezesa Rady Ministrów (22758),

59) pisał Kazimierza Moskala w sprawie realizacji przez MSWiA wniosków NIK zamieszczonych w „Informacji o wynikach kontroli przygotowania jednostek krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego do prowadzenia czynności ratowniczych na wysokości” – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22759),

60) pisał Kazimierza Moskala w sprawie nieprzejrzystej, wprowadzającej zamieszanie wśród pacjentów nowej organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (22760),

61) pisał Kazimierza Moskala w sprawie braku zasobów kadrowych do zagwarantowania nocnej i świątecznej pomocy medycznej – do ministra zdrowia (22761),

62) pisał Kazimierza Moskala w sprawie orzeczeń lekarskich o przeciwwskazaniu do używania pasów bezpieczeństwa – do ministra zdrowia (22762),

63) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. kujawsko-pomorskim – do ministra zdrowia (22763),

64) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. dolnośląskim – do ministra zdrowia (22764),

65) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. lubelskim – do ministra zdrowia (22765),

66) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. lubuskim – do ministra zdrowia (22766),

67) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. łódzkim – do ministra zdrowia (22767),

68) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. małopolskim – do ministra zdrowia (22768),

69) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. mazowieckim – do ministra zdrowia (22769),

70) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. opolskim – do ministra zdrowia (22770),

71) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. podkarpackim – do ministra zdrowia (22771),

72) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. podlaskim – do ministra zdrowia (22772),

73) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. pomorskim – do ministra zdrowia (22773),

74) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. śląskim – do ministra zdrowia (22774),

75) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. świętokrzyskim – do ministra zdrowia (22775),

76) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. warmińsko-mazurskim – do ministra zdrowia (22776),

77) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. wielkopolskim – do ministra zdrowia (22777),

78) pisał Kazimierza Moskala w sprawie funkcjonowania i organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w woj. zachodniopomorskim – do ministra zdrowia (22778),

79) pisał Czesława Hoca w sprawie karygodnych warunków pracy i płacy pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych, na przykładzie protestu w Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Kołobrzegu – do prezesa Rady Ministrów (22779),

80) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie bardzo niskich wynagrodzeń pracowników Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Gorzowie Wielkopolskim, jak również w całym kraju – do ministra zdrowia (22780),

81) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie wniosku o przyznanie środków z rezerw Funduszu Pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (22781),

82) posła Józefa Rojka w sprawie bezpłatnego zaopatrzenia w leki inwalidów – żołnierzy górników – do ministra zdrowia (22782),

83) posła Artura Górskiego w sprawie niekorzystnych dla spółdzielców drastycznych podwyżek opłat za użytkowanie wieczyste – do ministra infrastruktury (22783),

84) posłów Artura Górskiego i Jarosława Zielińskiego w sprawie wykorzystywania przez wysokich funkcjonariuszy Policji stanowisk służbowych do celów prywatnych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22784),

85) posła Witolda Klepacza w sprawie poprawy jakości leczenia cukrzycy w Polsce – do ministra zdrowia (22785),

86) posła Wojciecha Wilka w sprawie zaleceń Komisji Europejskiej dotyczących sposobu regulacji cen energii – do ministra gospodarki (22786),

87) posła Wojciecha Wilka w sprawie zaostrzenia kar dla oszustów internetowych – do ministra sprawiedliwości (22787),

88) posła Wojciecha Wilka w sprawie uwzględnienia w wieloletnim planie finansowania inwestycji kolejowych zadań inwestycyjnych ważnych dla mieszkańców Lubelszczyzny – do ministra infrastruktury (22788),

89) posła Wojciecha Wilka w sprawie dalszego wsparcia dla powodzi – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22789),

90) posła Wojciecha Wilka w sprawie działań Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej w związku z procederem nielegalnego obrotu niebezpiecznymi lekami przez Internet – do ministra zdrowia (22790),

91) posła Wojciecha Wilka w sprawie problemu nielegalnego obrotu niebezpiecznymi lekami przez Internet – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22791),

92) posła Wojciecha Wilka w sprawie ułatwienia Polakom przekazywania przeterminowanych leków do utylizacji – do ministra zdrowia (22792),

93) posła Jerzego Polaczka w sprawie drastycznych niedociągnięć rządu dotyczących dostosowania do polskiego prawa dyrektyw PE w zakresie interoperacyjności oraz bezpieczeństwa kolei w Polsce, co stanowi zagrożenie nieuznania przez Komisję Europejską miliardowych wydatków na budowę i modernizację sieci kolejowej oraz produkowanego taboru kolejowego – do prezesa Rady Ministrów (22793),

94) posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie wysokości wynagrodzenia pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych – do ministra zdrowia (22794),

95) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie zmian przepisów mających na celu skrócenie okresu sądowego egzekwowania należności – do ministra sprawiedliwości (22795),

96) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie budowy kolei dużych prędkości – do ministra infrastruktury (22796),

97) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie rządowego projektu ustawy o języku migowym – do ministra pracy i polityki społecznej (22797),

98) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie zaległości budżetu państwa wobec pracowników Państwowej Straży Pożarnej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22798),

99) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie zintegrowanej strategii promocji przed Euro 2012 – do ministra sportu i turystyki (22799),

100) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie ograniczenia deficytów jednostek samorządu terytorialnego – do ministra finansów (22800),

101) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie uproszczenia systemu podatkowego – do ministra finansów (22801),

102) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie przeglądu listy leków refundowanych – do ministra zdrowia (22802),

103) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie cen leków refundowanych – do ministra zdrowia (22803),

104) posła Wojciecha Szaramy w sprawie zamknięcia stadionów piłkarskich Legii Warszawa i Lecha Poznań – do prezesa Rady Ministrów (22804),

105) posła Wojciecha Szaramy w sprawie sytuacji finansowej wymiaru sprawiedliwości – do ministra sprawiedliwości (22805),

106) posła Eugeniusza Grzeszczaka w sprawie udzielenia pomocy poszkodowanym rolnikom, a zwłaszcza sadownikom, którzy utracili uprawy w wyniku przymrozków w maju 2011 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22806),

107) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie planowanej likwidacji linii kolejowej nr 115 Tarnów – Szczucin na odcinku 4,507 do 49,121 km – do ministra infrastruktury (22807),

108) posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie zmian ustawy o ochronie przyrody – do prezesa Rady Ministrów (22808),

109) posła Jana Kaźmierczaka w sprawie jawności krajowego systemu informowania o kosmetykach – do ministra zdrowia (22809),

110) posła Adama Wykręta w sprawie zniesienia zakazu umieszczania pieniędzy z dotacji budżetowych dla uczelni na lokatach bankowych – do ministra finansów (22810),

111) posła Adama Wykręta w sprawie powołania Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych na Śląsku – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22811),

112) posła Łukasza Borowiaka w sprawie podjęcia działań poprawiających sytuację w zakresie melioracji – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22812),

113) posła Łukasza Borowiaka w sprawie ochrony prawa własności w procedurze planowania przestrzennego – do ministra infrastruktury (22813),

114) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie różnic dotyczących średniej długości życia w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (22814),

115) posła Pawła Orłowskiego w sprawie prowadzenia działalności hotelowej na obszarach leśnych – do ministra środowiska (22815),

116) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie obowiązkowych badań lekarskich – do ministra zdrowia (22816),

117) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie likwidacji posterunków Policji w Łodzi – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22817),

118) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie więziennej resocjalizacji – do ministra sprawiedliwości (22818),

119) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie procesu przekazywania wolnych pasm przez Wojskowe Biuro Zarządzania Częstotliwościami na rzecz użyteczności cywilnej – do ministra obrony narodowej (22819),

120) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wydobywania gazu łupkowego – do ministra środowiska (22820),

121) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie prywatyzacji KGHM Polska Miedź SA – do ministra skarbu państwa (22821),

122) posła Łukasza Borowiaka w sprawie problemów w funkcjonowaniu istniejących przy sanatoriach placówek oświatowych, na przykładzie zespołu szkół, które działają przy Szpitalu Rehabilitacyjno-Lecznicznym dla Dzieci i Młodzieży w Osiecznej – do ministra zdrowia oraz ministra edukacji narodowej (22822),

123) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zamykania stadionów – do prezesa Rady Ministrów (22823),

124) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie niekorzystnej dla chorych ustawy refundacyjnej – do ministra zdrowia (22824),

125) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie rozbudowy autostrady A1 na odcinku Grudziądz – Toruń – do ministra infrastruktury (22825),

126) posła Piotra Walkowskiego w sprawie zmiany ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem występowania skutków powodzi i ich usuwaniem – do prezesa Rady Ministrów (22826),

127) poseł Anny Sobeckiej w sprawie inwigilowania Polaków – do prezesa Rady Ministrów (22827),

128) poseł Anny Sobeckiej w sprawie protestów przeciwko budowie elektrowni atomowej – do ministra gospodarki (22828),

129) poseł Anny Sobeckiej w sprawie standardów higieniczno-sanitarnych dla przedszkoli – do ministra edukacji narodowej (22829),

130) poseł Anny Sobeckiej w sprawie odejść żołnierzy w związku ze zmianami w systemie emerytalnym – do ministra obrony narodowej (22830),

131) poseł Anny Sobeckiej w sprawie bezpieczeństwa pieszych – do ministra infrastruktury (22831),

132) poseł Anny Sobeckiej w sprawie funkcjonowania Centralnego Wykazu Ubezpieczonych prowadzonego przez NFZ – do ministra zdrowia (22832),

133) poseł Anny Sobeckiej w sprawie działań BOR przed pałacem prezydenckim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22833),

134) poseł Anny Sobeckiej w sprawie działań BOR i Policji 10 kwietnia 2011 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22834),

135) poseł Anny Sobeckiej w sprawie ustawy żłobkowej – do ministra pracy i polityki społecznej (22835),

136) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wpływu prac poszukiwawczych gazu łupkowego na środowisko – do ministra środowiska (22836),

137) poseł Anny Sobeckiej w sprawie prywatyzacji spółek nadzorowanych przez Skarb Państwa – do ministra skarbu państwa (22837),

138) poseł Anny Sobeckiej w sprawie kontroli bezpieczeństwa na lotniskach przez agencje ochrony – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22838),

139) poseł Anny Sobeckiej w sprawie niższych wydatków Funduszu Pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (22839),

140) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmian zasad naliczania subwencji oświatowej – do ministra edukacji narodowej (22840),

141) poseł Anny Sobeckiej w sprawie interwencji rządu na rynku walutowym – do ministra finansów (22841),

142) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zatrzymania w Pruszkowie czeczeńskiej rodziny – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22842),

143) poseł Anny Sobeckiej w sprawie programu prezydencji w UE – do prezesa Rady Ministrów (22843),

144) poseł Anny Sobeckiej w sprawie przydziału kryzysowego dla żołnierzy NSR – do ministra obrony narodowej (22844),

145) posła Grzegorza Sztolcmana w sprawie zmian w ustawie Prawo energetyczne w zakresie utrzymania linii energetycznych przy drogach krajowych – do ministra infrastruktury (22845),

146) posła Grzegorza Sztolcmana w sprawie remontu drogi krajowej nr 91 – do ministra infrastruktury (22846),

147) posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie deficytu finansów publicznych – do ministra finansów (22847),

148) poseł Aldony Młyńczak oraz grupy posłów w sprawie sposobu naliczania opłat za wywóz nieczystości stałych oraz za energię elektryczną w spółdzielniach mieszkaniowych – do ministra infrastruktury (22848),

149) posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie zaostrzenia kar za znęcanie się nad zwierzętami ze szczególnym okrucieństwem oraz wprowadzenia przepisów dotyczących m.in. zakazu posiadania zwierząt – do ministra sprawiedliwości (22849),

150) poseł Anny Bańkowskiej oraz grupy posłów w sprawie negatywnych skutków art. 22 ustawy o re-

habilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (22850),

151) posła Tadeusza Wity w sprawie przejęcia przez gm. Radzionków nieczynnego budynku dworca kolejowego – do ministra infrastruktury (22851),

152) posła Ryszarda Terleckiego w sprawie przepisów dotyczących podległości służbowej w ustawie o Służbie Więziennej – do ministra sprawiedliwości (22852),

153) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie reorganizacji 1. Łomżyńskiego Batalionu Remontowego im. gen. Mariana Raganowicza – do ministra obrony narodowej (22853),

154) posła Józefa Piotra Klima w sprawie likwidacji połączeń kolejowych relacji Białystok – Kuźnica Białostocka (Grodno) oraz Kuźnica Białostocka (Grodno) – Białystok – do ministra infrastruktury (22854),

155) posła Jacka Boguckiego w sprawie działań przeciwko kibicom Jagiellonii Białystok – do prezesa Rady Ministrów (22855),

156) posła Jacka Boguckiego w sprawie restrukturyzacji sieci pocztowej Poczty Polskiej SA – do ministra infrastruktury (22856),

157) posła Marka Opióły w sprawie sporu pomiędzy GDDKiA a samorządami lokalnymi dotyczącego płatności za energię elektryczną zużywaną na oświetlenie dróg podległych GDDKiA – do ministra infrastruktury (22857),

158) posła Marka Opióły w sprawie realizowania przez prezesa Rady Ministrów ustawowego nadzoru nad Agencją Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencją Wywiadu, Służbą Kontrwywiadu Wojskowego, Służbą Wywiadu Wojskowego oraz Centralnym Biurem Antykorupcyjnym – do prezesa Rady Ministrów (22858),

159) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie reorganizacji etatów w wojskowych pracowniach psychologicznych – do prezesa Rady Ministrów (22859),

160) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie ustawy o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa – do prezesa Rady Ministrów (22860),

161) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie problemów finansowych parków narodowych – do ministra środowiska (22861),

162) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie utworzenia systemu bezpłatnej pomocy prawnej dla osób ubogich – do ministra sprawiedliwości (22862),

163) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie ograniczenia środków na aktywizację zawodową osób bezrobotnych – do prezesa Rady Ministrów (22863),

164) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie liczby pieszych ginących na polskich drogach – do prezesa Rady Ministrów (22864),

165) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów przyspieszenia modernizacji polskiej armii – do ministra obrony narodowej (22865),

166) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. dolnośląskim – do prezesa Rady Ministrów (22866),

167) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. lubuskim – do prezesa Rady Ministrów (22867),

168) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. opolskim – do prezesa Rady Ministrów (22868),

169) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. zachodniopomorskim – do prezesa Rady Ministrów (22869),

170) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. śląskim – do prezesa Rady Ministrów (22870),

171) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. łódzkim – do prezesa Rady Ministrów (22871),

172) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. kujawsko-pomorskim – do prezesa Rady Ministrów (22872),

173) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. pomorskim – do prezesa Rady Ministrów (22873),

174) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. małopolskim – do prezesa Rady Ministrów (22874),

175) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. wielkopolskim – do prezesa Rady Ministrów (22875),

176) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. świętokrzyskim – do prezesa Rady Ministrów (22876),

177) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. mazowieckim – do prezesa Rady Ministrów (22877),

178) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. warmińsko-mazurskim – do prezesa Rady Ministrów (22878),

179) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. lubelskim – do prezesa Rady Ministrów (22879),

180) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (22880),

181) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie pomocy państwa matkom wychowującym małe dzieci – do ministra pracy i polityki społecznej (22881),

182) posłów Jana Łopaty i Wiesława Rygla w sprawie kontynuacji „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22882),

183) posłów Wiesława Rygla i Andrzeja Sztorca w sprawie ograniczeń deficytu w jednostkach samorządu terytorialnego – do ministra finansów (22883),

184) posła Waldemara Andzela oraz grupy posłów w sprawie wprowadzenia zmian w przepisach dotyczących oświetlenia węzłów drogowych dróg wojewódzkich i krajowych – do ministra infrastruktury (22884),

185) posła Tadeusza Woźniaka w sprawie budowy elektrowni wiatrowych w Polsce – do ministra gospodarki (22885),

186) posła Tadeusza Woźniaka w sprawie opóźnień przy budowie autostrady A2 – do ministra infrastruktury (22886),

187) poseł Zdzisławy Janowskiej w sprawie programu leczenia astmy alergicznej terapią anti-gE – do ministra zdrowia (22887),

188) poseł Elżbiety Pierzchały w sprawie problemów z jakością oddawanych odcinków dróg oraz zwiększenia wykorzystania materiałów poprodukcyjnych – do ministra infrastruktury (22888),

189) posła Krzysztofa Gadowskiego oraz grupy posłów w sprawie sytuacji pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych – do ministra zdrowia (22889),

190) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie praktyki stosowania instytucji ławników dodatkowych, na przykładzie procesu w sprawie wydarzeń na Wybrzeżu w Grudniu 1970 r. – do ministra sprawiedliwości (22890),

191) posłów Janiny Okragły i Adama Krupy w sprawie zniesienia przez Zarząd Telewizji Polskiej SA ramowych programów informacyjnych regionalnych oddziałów TVP z anteny ogólnodostępnego kanału telewizyjnego TVP2 – do ministra skarbu państwa (22891),

192) posła Adama Krupy w sprawie rozszerzenia o dodatkowe zapisy art. 24 ust. 5 pkt 1 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa dające Agencji Nieruchomości Rolnej możliwości przekazania gruntów jednostkom samorządu terytorialnego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22892),

193) posła Adama Krupy w sprawie dofinansowania do utrzymania psów przewodników dla osób niewidomych ze środków PFRON – do ministra pracy i polityki społecznej (22893),

194) posła Witolda Klepacza w sprawie podwyższenia wynagrodzenia pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz zahamowania postępującego procesu niszczenia tej instytucji – do ministra zdrowia (22894),

195) posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie ułatwień i udogodnień dla działalności polskich przedsiębiorców, pracodawców i rodzimego rzemiosła – do ministra gospodarki (22895),

196) posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie systemowych zmian w polskim sporcie za rządu Donalda Tuska – do ministra sportu i turystyki (22896),

197) posła Jacka Osucha w sprawie nieogłoszenia do dnia dzisiejszego przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ dodatkowego konkursu na świadczenia zdrowotne z zakresu poradni leczenia bólu, endokrynologii, logopedii oraz badania USG Doppler Duplex dla pacjentów z pow. olkuskiego – do ministra zdrowia (22897),

198) posła Jacka Osucha w sprawie konieczności częściowego zwolnienia przewoźników wykonujących

przewozy regularne, regularne specjalne i komunikację miejską z opłat tzw. e-myta – elektronicznego systemu poboru opłat drogowych, na przykładzie Olkusza – do prezesa Rady Ministrów (22898),

199) posła Jacka Osucha w sprawie środków Funduszu Pracy przyznanych na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w pow. olkuskim w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (22899),

200) posła Jacka Osucha w sprawie ograniczenia mieszkańcom pow. olkuskiego dostępu do dworca kolejowego w Olkuszu oraz stałego pogarszania się oferty przewozowej – do prezesa Rady Ministrów (22900),

201) posła Jacka Osucha w sprawie uciążliwości związanych z przebiegiem linii kolejowej PKP LHS w miejscowości Olkusz – do prezesa Rady Ministrów (22901),

202) posła Jacka Osucha w sprawie programu „Mój rynek” – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22902),

203) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. z zakresu działań podejmowanych przez agencję w związku z zabójstwem w biurze poselskim PiS w Łodzi – do prezesa Rady Ministrów (22903),

204) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. z zakresu działalności operacyjno-rozpoznawczej i dochodzeniowo-śledczej agencji – do prezesa Rady Ministrów (22904),

205) posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie trudnej sytuacji rodzin osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (22905),

206) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działań podejmowanych przez organy państwa w związku ze sprzedażą przez spółkę Skarbu Państwa KGHM Polska Miedź SA spółki zależnej – Telefonía Dialog SA – do ministra skarbu państwa, ministra gospodarki, ministra sprawiedliwości oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji (22906),

207) posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie sytuacji pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej – do prezesa Rady Ministrów (22907),

208) posła Bronisława Dutki w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych i kolejnej tury zwolnień pracowników – do ministra infrastruktury (22908),

209) posła Bronisława Dutki w sprawie zniszczenia regulacji rzek i powstałych w związku z tym osunięć ziemi, które zagrażają zabudowaniom – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22909),

210) posła Witolda Klepacza w sprawie umożliwienia bezpłatnego przejazdu niektórymi odcinkami autostrad na terenie aglomeracji śląsko-zagłębiowskiej – do ministra infrastruktury (22910),

211) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie potrzeby wprowadzenia rozwiązań systemowych funkcjonujących w Polsce przychod-

ni sportowo-lekarskich – do ministra sportu i turystyki oraz ministra zdrowia (22911),

212) posła Jacka Brzezinki w sprawie zmiany regulacji prawnych w celu likwidacji barier utrudniających aktywizację osób bezrobotnych angażujących się w działalność spółdzielni socjalnych – do ministra pracy i polityki społecznej (22912),

213) poseł Anny Śliwińskiej w sprawie przystanku kolejowego w miejscowości Szczekociny – do ministra infrastruktury (22913),

214) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zmiany projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych poprzez wykreślenie możliwości występowania przez osoby, które zdały egzamin państwowy I stopnia, przed sądami rejonowymi – do ministra sprawiedliwości (22914),

215) posła Pawła Suskiego w sprawie gospodarowania mieniem znajdującym się w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, a niezwiązanym z zaspokojeniem potrzeb mieszkaniowych żołnierzy – do ministra obrony narodowej (22915),

216) poseł Ewy Malik oraz grupy posłów w sprawie rozporządzenia ministra zdrowia dotyczącego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, z którego korzysta jedynie ok. 20% chorych dotychczas nieleczonych – do ministra zdrowia (22916),

217) posła Jarosława Żaczka w sprawie rozkazu wydanego policjantom we Wrocławiu w dniu 14 maja 2011 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22917),

218) posła Jarosława Żaczka w sprawie likwidacji posterunków Policji w Steżycy i Kłoczewie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22918),

219) posła Kazimierza Moskala w sprawie wysokości opłat za wydanie wtórnika dowodu rejestracyjnego – do ministra infrastruktury (22919),

220) posła Michała Wojtkiewicza w sprawie uruchomienia w 2011 r. naboru wniosków o dofinansowanie w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013, priorytet XII: Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia, działanie: 12.1: Rozwój systemu ratownictwa medycznego – do ministra zdrowia (22920),

221) posła Marka Matuszewskiego w sprawie zmniejszenia środków z budżetu państwa na remonty dróg gminnych i powiatowych – do ministra infrastruktury (22921),

222) poseł Marii Zuby w sprawie zagrożeń dla perspektyw rozwoju woj. świętokrzyskiego – do ministra rozwoju regionalnego (22922),

223) posła Jana Kamińskiego w sprawie wyjaśnienia sprawy „obławy augustowskiej” – do ministra spraw zagranicznych (22923),

224) posła Jana Kamińskiego w sprawie włączenia leków inkretynowych do programu terapeutycznego dotyczącego analogów insuliny – do ministra zdrowia (22924),

225) posła Jana Kamińskiego w sprawie barier w leczeniu publicznym – do ministra zdrowia (22925),

226) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie kontroli działalności spółdzielni mieszkaniowych – do ministra infrastruktury (22926),

227) posła Sławomira Zawisłaka oraz grupy posłów w sprawie możliwości zaistnienia wieloletnich nieprawidłowości w imporcie do naszego kraju alkoholu etylowego i niezgodności w tym zakresie prawa polskiego z przepisami UE – do ministra finansów (22927),

228) posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie możliwości wprowadzenia przez Ministerstwo Środowiska procedur przekazania własności jezior na rzecz jednostek samorządu terytorialnego i lokalnych społeczności – do ministra środowiska (22928),

229) posła Artura Gierady w sprawie podwójnego opodatkowania osób prowadzących działalność gospodarczą w swojej nieruchomości – do ministra finansów (22929),

230) posła Henryka Milcarza w sprawie podziału uprawnień budowlanych w zakresie projektowania, ich zakresu i podziału kompetencji między inżynierów budownictwa i architektów oraz specjalizacji uprawnień projektowych – do ministra infrastruktury (22930),

231) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie możliwości przekształcenia prawa użytkowania wieczystego przez najemców mieszkań Skarbu Państwa – do ministra infrastruktury oraz ministra sprawiedliwości (22931),

232) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie realizacji kluczowych dla woj. kujawsko-pomorskiego inwestycji infrastrukturalnych – do ministra infrastruktury (22932),

233) posła Wojciecha Szaramy w sprawie ochrony danych internautów wykorzystywanych w portalach społecznościowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22933),

234) posła Łukasza Gibały w sprawie zakazu korzystania przez policjantów ze służbowej broni w trakcie ćwiczeń poza godzinami pracy – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22934),

235) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie sprzedaży leków za pośrednictwem Internetu przez podmioty nieuprawnione – do ministra zdrowia (22935),

236) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie biologicznej terapii anty-IgE – do ministra zdrowia (22936),

237) poseł Beaty Kempy w sprawie prywatyzacji Zakładu Armatury Chemar sp. z o.o. oraz Odlewni Chemar sp. z o.o. – do ministra skarbu państwa (22937),

238) poseł Beaty Kempy w sprawie kontraktowania usług medycznych na 2011 r. w jednostkach służby zdrowia na terenie pow. oleśnickiego – do ministra zdrowia (22938),

239) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie poprawy jakości leczenia cukrzycy w Polsce – do ministra zdrowia (22939),

240) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie wyjaśnienia niektórych przyczyn opóźnień realizacji inwestycji drogowych w Polsce wraz z ewentualnymi konsekwencjami dla budżetu – do ministra infrastruktury (22940),

241) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie informatyzacji administracji państwowej – do prezesa Rady Ministrów (22941),

242) posła Jerzego Wenderlicha w sprawie pomp insulinowych dla osób uczących się do 26. roku życia – do ministra zdrowia (22942),

243) posła Jerzego Wenderlicha w sprawie środków finansowych na szkolenie osób chorych na cukrzycę – do ministra zdrowia (22943),

244) posłów Wiesława Janczyka i Arkadiusza Mularczyka w sprawie wątpliwości dotyczących ograniczenia liczby godzin zajęć plastycznych w szkołach – do ministra edukacji narodowej (22944),

245) posła Karola Karskiego w sprawie aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 7c ustawy o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa – do prezesa Rady Ministrów (22945),

246) posła Stanisława Gawłowskiego w sprawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej – do ministra infrastruktury (22946),

247) poseł Joanny Muchy w sprawie aktualnych planów modernizacji drogi krajowej nr 19 na odcinku Lublin – Kraśnik oraz drogi krajowej nr 74 na odcinku Olbiewicz – Gościeradów – do ministra infrastruktury (22947),

248) poseł Joanny Muchy w sprawie możliwości zwiększenia środków Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych mieszkańców Lublina – do ministra pracy i polityki społecznej (22948),

249) poseł Joanny Muchy w sprawie niebezpiecznego proceduru internetowej sprzedaży leków z rozmyślnym wykorzystaniem ich działań niepożądanych – do ministra zdrowia (22949),

250) poseł Anny Paluch w sprawie krytycznej sytuacji w zakresie finansowania państwowych jednostek budżetowych parków narodowych, w następstwie likwidacji gospodarstw pomocniczych funkcjonujących przy parkach narodowych, w związku z wejściem w życie ustawy o finansach publicznych oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych – do prezesa Rady Ministrów (22950),

251) posła Ryszarda Kalisza w sprawie możliwości wsparcia działalności Fundacji „Krzyżowa” dla Porozumienia Europejskiego – do ministra spraw zagranicznych (22951),

252) poseł Marzeny Okła-Drewnowicz w sprawie planowanych zmian w funkcjonowaniu szkolnictwa specjalnego – do ministra edukacji narodowej (22952).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiadzi:

1) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera – z upoważnienia prezesa Rady Mi-

nistrów – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie informacji o realizacji na arenie międzynarodowej zapowiedzianych działań organów władzy państwowej RP w związku z wypowiedziami prezesa Rady Ministrów oraz ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego po publikacji raportu końcowego Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego (MAK) z siedzibą w Moskwie w styczniu 2011 r. (20956),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie nieprawidłowości w sprawowaniu nadzoru i kontroli nad działalnością komórek wywiadu skarbowego Ministerstwa Finansów w aspekcie zatrudniania w nim byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa MSW w PRL (20982),

3) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie polskich uwag do projektu raportu Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego MAK (21086),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie włączenia osób niepełnosprawnych posiadających I grupę inwalidzką do katalogu uprawnionych do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach (21548),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Jana Widackiego w sprawie oceny działań prokuratury w śledztwie przeciwko generałowi uniewinnionemu prawomocnie przez Sąd Najwyższy (21596),

6) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Drozd oraz grupy posłów w sprawie przywrócenia środków z budżetu państwa na dofinansowanie zadań związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. (21622),

7) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie elektrowni wiatrowych (21786),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie skutków objęcia całego terytorium obwodu królewieckiego porozumieniem o małym ruchu granicznym (21819),

9) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie refundacji kompleksowego leczenia obrzęku limfatycznego (21823),

10) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację poseł Izabeli Kloc oraz gru-

py posłów w sprawie liczby i wartości złożonych wniosków, podpisanych umów lub wydanych decyzji oraz wniosków o płatność w ramach NSRO na lata 2007–2013 (21833),

11) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie kontraktowania ambulatoryjnych specjalistycznych świadczeń na 2011 r. (21838),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie grożących Polsce kar nałożonych przez Komisję Europejską za nieprawidłowości przy informatyzacji urzędów pracy oraz przy umowach podpisanych w ramach pierwszego priorytetu Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (21953),

13) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie nieprawidłowości przy wdrażaniu aplikacji Syriusz dla urzędów pracy (21954),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Anny Wypych-Namiołko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie budowy Gazociągu Północnego (22057),

15) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Aleksandra Chłopka w sprawie ratyfikacji konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych (22075),

16) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie zasad prowadzenia prac legislacyjnych nad ustawą wprowadzającą ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym w 2000 r., w trakcie których w niejasnych okolicznościach usunięto zapisy przeciwdziałające procederowi reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw (22079),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opioły w sprawie niekorzystnych dla Skarbu Państwa skutków finansowych, które wynikają z niewłaściwego sposobu ustalania wartości odszkodowania za właszczone nieruchomości (22085),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie wstrzymania refundacji kosztów kształcenia praktycznego w rzemieślniczych zakładach pracy (22094),

19) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie wynagradzania zespołów interdyscyplinarnych (22102),

20) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Sławiak w sprawie zwrotu części opłat za karty pojazdów, pobieranych przez powiaty w latach 2003–2005 (22122),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zaostrożenia przepisów o najmie mieszkań komunalnych (22152),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie leku Omalizumab (Xolair) na ciężką astmę alergiczną (22173),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobockiej w sprawie nowelizacji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (22188),

24) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację poseł Anny Sobockiej w sprawie pakietu reformującego szkolnictwo wyższe (22197),

25) sekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Marii Elżbiety Orłowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobockiej w sprawie nowelizacji ustawy o szkolnictwie wyższym (22200),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie problemów osób przewlekle chorych z dostępem do opieki pielęgniarskiej w domu (22216),

27) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie celowego niezatrudniania stażystów przez niektórych pracodawców (22217),

28) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zasiłków wypłacanych przez ZUS w latach 2005–2010 (22226),

29) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie standaryzacji zatrudnienia w ZUS (22227),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie utrwalania przebiegu postępowania karnego (22229),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie dotychczas poniesionych kosztów związanych z budową kolei dużych prędkości (22231),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie przygotowań do Euro 2012 w kontekście bezpieczeństwa kibiców (22232),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Materny w sprawie dowodów rejestracyjnych pojazdów (22246),

34) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie zmniejszającej się liczby dzieci podlegających obowiązkowemu szczepieniu ochronnemu (22259),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie kar za wyrzucanie śmieci (22270),

36) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej podwyżki cen gazu (22271),

37) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Kani w sprawie przeprowadzanych przetargów outsourcingowych w jednostkach podległych Ministerstwu Sprawiedliwości (22276),

38) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Brzezinki w sprawie refundacji pracodawcom kosztów wynagrodzeń wypłacanych pracownikom młodocianym zatrudnianym w celu przygotowania zawodowego (22279),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie problemów wynikających z niejednolitej interpretacji art. 89 ustawy o podatku akcyzowym (22280),

40) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. (22282),

41) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku środków na organizację praktyk zawodowych dla uczniów zasadniczych szkół zawodowych (22283),

42) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku rządowego programu pomocowego dla współpracowników polskiej armii w Afganistanie (22284),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie działań Policji w Warszawie na ul. Krakowskie Przedmieście w okresie lipiec–grudzień 2010 r. (22285),

44) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Włodzimierza Karpińskiego w spra-

wie wykupu przez emerytów wojskowych i wdowy po żołnierzach zawodowych kwater administrowanych przez Oddział Regionalny Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w Lublinie, znajdujących się w zasobach mieszkaniowych nie do sprzedaży (22286),

45) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie programu terapeutycznego dla leków inkretynowych (22287),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Grażyny Ciemniak w sprawie planowanych zmian w funkcjonowaniu placówek Poczty Polskiej SA (22288),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłusza w sprawie obowiązku meldunkowego w związku z orzeczoną nakazem eksmisji (22289),

48) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Pancelta w sprawie refundacji wynagrodzeń z tytułu zatrudniania młodocianych pracowników (22290),

49) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie wdrażania powszechnego programu szczepień przeciwko pneumokokom (22294),

50) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie zaniechania wypłaty refundacji kosztów poniesionych z tytułu zatrudnienia pracowników młodocianych (22295),

51) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka oraz grupy posłów w sprawie zrehabilitowania samorządom powiatów kosztów poniesionych z tytułu zwrotu części opłaty za wydanie kart pojazdów (22297),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Piotra Nowaka oraz grupy posłów w sprawie łączenia oddziałów zakaźnych dla dorosłych z oddziałami zakaźnymi dla dzieci (22298),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Urszuli Augustyn i Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie opodatkowania podatkiem VAT odszkodowań wypłacanych przez najemcę na rzecz wynajmującego z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy najmu z winy najemcy (22299),

54) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Henryka Gołębskiego w sprawie zmiany logo PKO BP SA (22300),

55) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w spra-

wie sprzedaży produktów spożywczych oznaczonych jako ekologiczne lub typu light (22301),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie procedury spalania odpadów w gospodarstwach domowych (22303),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zmian zasad przesyłania listów poleconych przez Poczta Polska SA (22304),

58) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie restrukturyzacji wojskowej służby zdrowia (22308),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Biernackiego w sprawie przymusowych ubezpieczeń budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego oraz ubezpieczeń OC rolników regulowanych przepisami ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (22309),

60) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Zbysława Owczarskiego w sprawie realizacji niektórych postanowień zawartych w ustawie o rolnictwie ekologicznym (22310),

61) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie planów utworzenia spółki Polski Holding Nieruchomości SA (22313),

62) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Żalka w sprawie blokowania inwestycji przez organizacje ekologiczne (22314),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Żalka w sprawie prawidłowości przeprowadzania sprawdzianów w toku aplikacji radcowskiej i adwokackiej oraz jakości szkolenia aplikantów (22315),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie systemu wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej (22316),

65) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie uchwały władz Litwy godzącej w interesy polskich szkół na Litwie (22317),

66) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie sposobu prywatyzacji przedsiębiorstwa Dolfamex w Jeleniej Górze (22319),

67) p.o. prezesa Głównego Urzędu Statystycznego Janusza Witkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie sposobu określania wyzna-

nia w formularzach osobowych Narodowego Spisu Powszechnego (22321),

68) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie ochrony danych telekomunikacyjnych (22322),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie problemu wysokiego bezrobocia wśród absolwentów uczelni wyższych w woj. podlaskim (22323),

70) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgielewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie przygotowań, koncepcji i planów polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej (22324),

71) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie stopnia zaawansowania przygotowania długookresowej strategii rozwoju kraju (22325),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabeli Kloc w sprawie działań dotyczących rent socjalnych dla wdów po zmarłych tragicznie górnikach (22327),

73) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milczarza w sprawie zniesienia wypłaty refundacji kosztów poniesionych z tytułu zatrudnienia młodocianych pracowników (22329),

74) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego oraz grupy posłów w sprawie przepisów zapewniających przedstawicielom samorządu lokalnego konkretne kompetencje umożliwiające uczestnictwo w procesie decyzyjnym w zakresie bezpieczeństwa mieszkańców gmin, na terenie których planuje się budowę stacji bazowych telefonii komórkowej (22332),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego oraz grupy posłów w sprawie funkcjonowania dworców kolejowych na stacjach obsługujących ruch międzynarodowy (22333),

76) podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Grażyny Bernatowicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Karola Karskiego w sprawie stanu prac nad ustanowieniem Nagrody im. Profesora Krzysztofa Skubiszewskiego (22334),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie sprzedaży niemieckim klientom polskiego drewna po preferencyjnych cenach (22357),

78) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Lecha Kołakowskiego w sprawie wynagrodzenia szkód wyrządzonych w uprawach polowych przez zwierzynę łowną na terenie gm. Rutka-Tartak (22369),

79) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie przepisów dotyczących dodatku oraz jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia dziecka (22371),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie zmiany wynagradzania nadzoru nad ubojem zwierząt rzeźnych (22372),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie przyznawania Karty Polaka obywatelom Republiki Białoruś narodowości polskiej (22373),

82) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Hanny Trojanowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie projektu budowy w Polsce elektrowni atomowych (22376),

83) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie zwalczania chuligaństwa podczas meczów piłki nożnej (22377),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Kłosin w sprawie obwodnicy północnej aglomeracji trójmiejskiej (22378),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie kosztów związanych z ochroną kibiców przyjeżdżających na mecze piłki nożnej (22381),

86) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie zaliczkowania dopłat bezpośrednich (22382),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie pełnomocnictw do składania wniosków o wydanie zaświadczeń (22383),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Halickiego w sprawie polityki informacyjnej na temat wprowadzenia waluty euro w Polsce (22384),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie destrukcyjnej działalności na terenie Spalskiego Parku Krajobrazowego (22385),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zaniedbań w infrastrukturze transportu kolejowego (22386),

91) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie różnic dotyczących wysokości zabezpieczenia finansowego studentów zagranicznych zamierzających podjąć naukę na poszczególnych uczelniach polskich (22388),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przygotowania Straży Granicznej oraz służb lotniskowych do obsługi obcokrajowców (22389),

93) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie możliwości zainstalowania liczników odmierzających koniec cyklu drogowych sygnalizacji świetlnych (22390),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie nieprawidłowości w działaniu funkcjonariuszy Straży Granicznej w zakresie przeprowadzania na lotniskach kontroli bezpieczeństwa zagranicznych pasażerów, na przykładzie Brytyjczyka hinduskiego pochodzenia (22391),

95) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Bogdana Bojki w sprawie skutków prawnych śmierci pracodawcy będącego osobą fizyczną (22392),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie przygotowania właściwych służb do kontroli prawidłowości uiszczania opłaty elektronicznej przez kierowców samochodów ciężarowych i autobusów za przejazd po autostradach i drogach ekspresowych po dniu 1 lipca 2011 r. (22394),

97) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie stanu przygotowań GITD do przejścia kontroli w zakresie ujawniania za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących, zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych, naruszeń przepisów ruchu drogowego w zakresie przekraczania przez kierowców dopuszczalnej prędkości i niedostosowania się do sygnałów świetlnych (22395),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie regulacji prawnych dotyczących gry poker (22396),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na

interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przepisów tzw. ustawy hazardowej (22397),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zaliczenia przez MKOl pokera texas holdem do dyscyplin olimpijskich (22398),

101) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie zamiaru prywatyzacji Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o. (22399),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie unijnej dotacji z programu Leader (22400),

103) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zapewnienia infrastruktury drogowej w gm. Orla (22401),

104) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie likwidacji nocnej, świątecznej i ambulatoryjnej pomocy lekarskiej (22402),

105) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie łamania prawa wobec polskich przedsiębiorców i obywateli przez organy podatkowe Królestwa Norwegii (22403),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie zatrudniania na dużą skalę emerytów i rencistów (22404),

107) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie polityki prorodzinnej i zamykania szkół z powodu zbyt małej liczby uczniów (22406),

108) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Anny Bańkowskiej i Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie działań PKN Orlen wobec Inowrocławskich Kopalni Soli Solino SA (22410),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Agnieszki Hanajczyk i Ewy Drozd w sprawie kar dla osób znęcających się nad zwierzętami (22411),

110) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości zwolnień z VAT usług kształ-

cenia zawodowego wykonywanych przez organizacje rzemiosła (22412),

111) prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Małgorzaty Krasnodębskiej-Tomkiel – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie potrzeby doprecyzowania uprawnień konsumentów nabywających e-booki za pośrednictwem sklepu internetowego (22413),

112) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Piotra Tomańskiego i Renaty Butryn w sprawie działań Ministerstwa Spraw Zagranicznych dotyczących utworzenia Domu Kultury Polskiej we Lwowie (22414),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie pracowników cywilnych wojskowej straży pożarnej (22418),

114) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie planowanej reorganizacji zakresu działania inspektoratów ZUS (22420),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie e-myta – elektronicznego systemu poboru opłat za przejazd autostradami i drogami ekspresowymi (22421),

116) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie sprzeciwu wobec nowelizacji ustawy o finansach publicznych (22422),

117) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie gromadzenia informacji o uczniach (22423),

118) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Henryka Litwina – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie budowy cerkwi w pobliżu polskiego cmentarza w Katyniu (22424),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie skutków skoku cen i inflacji (22425),

120) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie odszkodowań przyznawanych pacjentom przez komisję orzekającą o wystąpieniu błędu medycznego (22427),

121) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie kwalifikacji zbrodni katyńskiej jako ludobójstwa (22428),

122) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie ochrony danych osobowych pacjentów (22430),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie pakietu ustaw zdrowotnych (22432),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie przekształcania szpitali w spółki prawa handlowego (22433),

125) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie wysokości środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla pow. starachowickiego na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. (22436),

126) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej oraz grupy posłów w sprawie braku regulacji ustawodawczej dotyczącej zwolnień z podatku VAT produktów przekazywanych organizacjom pożytku publicznego (22439),

127) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Elżbiety Witek w sprawie zmian dotyczących sposobu naliczania kapitału początkowego (22441),

128) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Witek w sprawie wątpliwości dotyczących przepisów ustawy o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta w zakresie wygaśnięcia mandatu (22442),

129) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Piotra Babinetza w sprawie prowadzonego przez Ministerstwo Skarbu Państwa procesu prywatyzacji Zakładów Tworzyw Sztucznych Gamrat SA w Jaśle i warunkowej sprzedaży 85% ich akcji firmie Lentex SA (22443),

130) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie realizacji przez przewoźników prywatnych ustawowych uprawnień do ulgowych przejazdów środkami transportu zbiorowego (22445),

131) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie opracowywania planu operacyjnego funkcjonowania gminy w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny (22446),

132) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie możliwości pozyskania środków finansowych umożliwiających przebudowę łazienki na potrzeby niepełnosprawnego dziecka (22447),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Henryka Litwina – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie możliwości uzyskania odszkodowań za szkody wojenne z okresu 1939–1944 (22448),

134) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Renaty Butryn oraz grupy posłów w sprawie przywrócenia wypłaty refundacji wynagrodzeń i składki ZUS z tytułu szkolenia uczniów za II półrocze 2010 r. (22452),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Naguszewskiego oraz grupy posłów w sprawie braku opinii dotyczącej oddziaływania na środowisko remontu drogi wojewódzkiej nr 527 (22454),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie podatku akcyzowego na węgiel, koks, gaz ziemny oraz energię elektryczną wykorzystywanych w przemyśle hutniczym (22456),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Klaudiusza Balcerzaka oraz grupy posłów w sprawie podjęcia odpowiednich regulacji prawnych w zakresie stosowania w przemyśle przetwórczym mięsa odkostnionego mechanicznie oraz przyspieszenia procesu rejestracji polskich produktów rolno-spożywczych na poziomie Unii Europejskiej (22457),

138) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Smolarza w sprawie obowiązku podnoszenia flagi państwowej (22460),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie prac nad stworzeniem systemu gwarantującego ochronę producentów rolnych przed skutkami bezskutecznej windykacji należności od nieuczciwych przedsiębiorców z tytułu zbycia płodów rolnych (22462),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Jacka Wekslera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie projektu nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (22463),

141) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie prywatyzacji oświaty (22465),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie braku środków finanso-

wych na rekultywację 130 ha gruntów na terenie pow. sandomierskiego w woj. świętokrzyskim (22466),

143) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie prywatyzacji zakładu PKP Cargo w Kielcach (22467),

144) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Witaszczyka w sprawie znaczących ograniczeń systemu wsparcia finansowego z PFRON na realizację zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej osób niepełnosprawnych (22468),

145) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rackiego w sprawie linii kolejowej nr 272 Kluczbork – Poznań (22469),

146) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rackiego w sprawie założeń do „Wieloletniego programu inwestycji kolejowych” na lata 2010–2013 (22470),

147) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Józefa Rackiego w sprawie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (22471),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zenona Durki w sprawie trudności w interpretacji przepisów dotyczących oświetlenia dróg krajowych przez gminy (22473),

149) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie nieprzestrzegania przez administrację rządową i samorządową zasad procedencji podczas oficjalnych spotkań (22474),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie rządowego planu naprawczego kolei (22475),

151) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Saługi w sprawie utraty renty socjalnej (22476),

152) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie planów wydłużenia wieku emerytalnego oraz ustalenia minimalnego wynagrodzenia dla pielęgniarek i położnych (22477),

153) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie praw mniejszości polskiej rejonu wileńskiego (22478),

154) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Błaszczaka w sprawie prac prowadzonych w Legionowie w zwią-

ku z modernizacją linii kolejowej Warszawa – Gdańsk (22479),

155) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie uruchomienia elektronicznego systemu poboru opłat za użytkowanie dróg krajowych (22481),

156) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie drastycznie niskich środków przeznaczonych przez rząd na programy specjalne realizowane przez powiatowe urzędy pracy (22482),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie szkód wyrządzonych w uprawach polowych przez zwierzynę łowną (22484),

158) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie przejścia spółki ENEA SA (22485),

159) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Błaszczaka w sprawie kosztów finansowania oświetlenia dróg publicznych (22487),

160) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Janiny Okrągły w sprawie włączenia porodu pozaszpitalnego do wykazu świadczeń gwarantowanych finansowanych ze środków publicznych (22488),

161) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zenona Durki w sprawie środków przeznaczanych przez gminy na oświetlenie dróg krajowych (22489),

162) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danuty Pietraszewskiej w sprawie dotacji celowych z budżetu państwa dla podmiotu tworzącego, który przekształcił samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową (22491),

163) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie przekazywania środków w wysokości 15% wpływów z opłat za wstęp do parków narodowych na rzecz organizacji ratowniczych (22494),

164) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie postulatów Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków (22498),

165) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Łatasę w sprawie zmiany niekorzystnych zapisów w projekcie ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw (22500),

166) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Narewka (22505),

167) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Narew (22506),

168) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Kleszczele (22507),

169) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Hajnówka (22508),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Dubicze Cerkiewne (22509),

171) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Czyże (22510),

172) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Czeremcha (22511),

173) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakazu wycięcia w Puszczy Białowieskiej w gm. Białowieża (22512),

174) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie sytuacji w PLL LOT SA (22522),

175) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie projektu urzędniczego inżynierowania w umowy między sklepami i ich dostawcami (22523),

176) szefa służby cywilnej Sławomira Marka Brodzińskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie planu limitu mianowań urzędników w służbie cywilnej na lata 2012–2014 (22528),

177) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Beaty Kempy i Marii Zuby w sprawie modernizacji centrum obsługi pasażera PKP w Kielcach (22540),

178) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Siarki w sprawie opóźnień w realizacji ustawy o dowodach osobistych (22545),

179) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie możliwych form wsparcia inwestycji, przed którymi stoi Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Lesznie, w związku z przepisami prawa unijnego dotyczącego limitów emisji dwutlenku węgla (22554),

180) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysyłania formularzy e-PIT przez Internet (22558),

181) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22572),

182) minister edukacji narodowej Katarzyny Hall na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22574),

183) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22575),

184) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie postulatu podniesienia kryterium dochodowego uprawniającego do ubiegania się o pomoc społeczną (22585),

185) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie skutków przymrozków w odniesieniu do upraw rolniczych i sadowniczych (22586),

186) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów wprowadzenia e-matury (22600),

187) szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Tomasza Arabskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie opinii na temat porozumienia polsko-rosyjskiego dotyczącego badania przyczyn wypadku prezydenckiego samolotu (22612),

188) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie opóźnień w wypłacie odszkodowań za działki zajmowane pod budowę autostrady A4 (22616),

189) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie potrzeby wszczęcia inicjatywy ustawodawczej przez Ministerstwo Infrastruktury w związku z wynikami kontroli NIK dotyczącymi wykony-

wania funkcji zarządcy dróg przez organy samorządu terytorialnego (22617),

190) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Beaty Mazurek w sprawie zmian dotyczących kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi (22636),

191) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie opłat za przejazd autostradą A1 na odcinku od Czerniewic do Lubicza (22646),

192) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie sposobu wykorzystania środków na modernizację dróg (22648),

193) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Ireny Tomaszak-Zesiuk i Bożeny Szydłowskiej w sprawie przywrócenia wypłaty refundacji wynagrodzeń i składek ZUS z tytułu szkolenia uczniów za II półrocze 2010 r. (22649),

194) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Wojciechowskiego w sprawie podjęcia działań ograniczających możliwości zarabiania przez banki na różnicach w kursie walut przy spłacie kredytów walutowych (22658),

195) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Dolaty w sprawie pomocy dla rolników dotkniętych skutkami majowych przymrozków (22662),

196) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie poprawki do projektu ustawy o zmianie ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (druk nr 3171) (22674),

197) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie zaliczenia drogi ekspresowej S11 do transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T (22677),

198) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie błędów w arkuszach maturalnych w 2011 r. (22681),

199) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego w sprawie nieprawidłowości w działaniach Centralnej Komisji Egzaminacyjnej (22682),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Joanny

Fabisiak w sprawie trudnej sytuacji uczniów z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego (22685).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie obecnej, ciężkiej sytuacji PLL LOT SA – od ministra skarbu państwa (22437) – 7 dni,

2) posła Renaty Butryn oraz grupy posłów w sprawie przywrócenia wypłaty refundacji wynagrodzeń i składki ZUS z tytułu szkolenia uczniów za II półrocze 2010 r. – od ministra pracy i polityki społecznej (22452) – 6 dni,

3) posła Tomasza Smolarza w sprawie ograniczenia środków budżetowych z Funduszu Pracy na 2011 r. związanych z pokryciem kosztów kształcenia młodocianych pracowników – od ministra pracy i polityki społecznej (22459) – 6 dni,

4) posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie problemów, jakie pojawiły się w związku z podpisywaniem umów pomiędzy przedsiębiorcami a Ochotniczymi Hufcami Pracy dotyczących refundacji praktycznej nauki zawodu uczniów młodocianych – od ministra pracy i polityki społecznej (22472) – 6 dni,

5) posła Marzeny Machałek w sprawie braku środków dla ochotniczych hufców pracy na refundację kosztów wynagrodzenia oraz składek na ubezpieczenia społeczne osób młodocianych oraz refundację kosztów wynagrodzeń dla przedsiębiorców kształcących uczniów zasadniczych szkół zawodowych – od ministra pracy i polityki społecznej (22483) – 5 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie podniesienia ustawowej kwoty emerytury lub renty wolnej od zajęć komorniczych – do ministra finansów (9793),

2) posła Henryka Gołębińskiego w sprawie pogarszającej się dostępności szpitalnych i ambulatoryjnych usług medycznych na Dolnym Śląsku – do ministra zdrowia (9794),

3) posła Stanisława Wziątka w sprawie roszczeń majora rezerwy z tytułu należności zagranicznej – do ministra obrony narodowej (9795),

4) posła Jana Filipa Libickiego w sprawie nielegalnego umieszczenia tablicy na pomniku w Słupcy – do ministra spraw zagranicznych (9796),

5) posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie środków dla niepełnosprawnych mieszkańców Koszalina na realizację zadań wynikających z ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (9797),

6) posła Mariusza Błaszczaka w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 61 – do ministra infrastruktury (9798),

7) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie oskarżenia organizatorów legalnej pikiety w dniu 22 września 2010 r. pod Prokuraturą i Sądem Rejonowym w Ostródzie – do ministra sprawiedliwości (9799),

8) posłów Mariusza Błaszczaka i Andrzeja Jaworskiego w sprawie użycia przez Agencję Ochrony Taurus gazu przeciwko mieszkańcom Gdańska w dniu 14 maja 2011 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9800),

9) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi z organizacjami pozarządowymi – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9801),

10) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Skarbu Państwa z organizacjami pozarządowymi – do ministra skarbu państwa (9802),

11) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Sportu i Turystyki z organizacjami pozarządowymi – do ministra sportu i turystyki (9803),

12) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Spraw Zagranicznych z organizacjami pozarządowymi – do ministra spraw zagranicznych (9804),

13) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Sprawiedliwości z organizacjami pozarządowymi – do ministra sprawiedliwości (9805),

14) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z organizacjami pozarządowymi – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9806),

15) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Edukacji Narodowej z organizacjami pozarządowymi – do ministra edukacji narodowej (9807),

16) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Finansów z organizacjami pozarządowymi – do ministra finansów (9808),

17) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Gospodarki z organizacjami pozarządowymi – do ministra gospodarki (9809),

18) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Infrastruktury z organizacjami pozarządowymi – do ministra infrastruktury (9810),

19) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego z organizacjami pozarządowymi – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9811),

20) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego z organizacjami pozarządowymi – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (9812),

21) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Obrony Narodo-

wej z organizacjami pozarządowymi – do ministra obrony narodowej (9813),

22) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z organizacjami pozarządowymi – do ministra pracy i polityki społecznej (9814),

23) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z organizacjami pozarządowymi – do ministra rozwoju regionalnego (9815),

24) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Środowiska z organizacjami pozarządowymi – do ministra środowiska (9816),

25) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Zdrowia z organizacjami pozarządowymi – do ministra zdrowia (9817),

26) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu rozpatrywania wniosku wójta gm. Słupca o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9818),

27) posła Leszka Aleksandraka w sprawie nielegalnego handlu wyrobami tytoniowymi, w szczególności pochodzącymi z Ukrainy, oraz ich międzynarodowego przemytu – do prezesa Rady Ministrów (9819),

28) posła Wojciecha Wilka w sprawie możliwości przekazania terenu magazynu paliw płynnych po zlikwidowanym Składzie Materiałowym Kraśnik na rzecz Agencji Rezerw Materiałowych i wznowienia składowania paliw – do prezesa Rady Ministrów (9820),

29) posła Sławomira Piechoty w sprawie obowiązku opodatkowania zajęć dodatkowych dla studentów niepełnosprawnych, realizowanych lub zleczanych do realizacji przez szkoły wyższe – do ministra finansów (9821),

30) posła Sławomira Piechoty w sprawie terminu rozpatrzenia przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi odwołania od decyzji wojewody dolnośląskiego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9822),

31) posła Wojciecha Szaramy w sprawie nacisków pracowników Ministerstwa Spraw Zagranicznych na dziennikarzy TVP – do ministra spraw zagranicznych (9823),

32) posła Adama Wykręta w sprawie ograniczeń w stosowaniu najnowszych leków w pierwszej linii leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (9824),

33) poseł Anny Zalewskiej w sprawie zaproszenia na przedterminowe wybory prezydenckie do Wałbrzycha niezależnych obserwatorów OBWE – do ministra spraw zagranicznych (9825),

34) posła Janusza Dzięcioła w sprawie projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9826),

35) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Supraśl projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9827),

36) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Perlejewo projektu „Wdrażanie elektro-

nicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9828),

37) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Nurzec-Stacja projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9829),

38) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Milejczyce projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9830),

39) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Mielnik projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9831),

40) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Grodzisk projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9832),

41) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Dziadkowice projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9833),

42) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Drohiczyń projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9834),

43) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Siemiatycze projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9835),

44) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Wyszki projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9836),

45) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Rudka projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9837),

46) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Orla projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9838),

47) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Boćki projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9839),

48) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Brańsk projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9840),

49) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Bielsk Podlaski projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9841),

50) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Narewka projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9842),

51) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Narew projektu „Wdrażanie elektronicz-

nych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9843),

52) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Dubicze Cerkiewne projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9844),

53) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Czyże projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9845),

54) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Czeremcha projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9846),

55) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Białowieża projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9847),

56) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Kleszczele projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9848),

57) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Hajnówka projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9849),

58) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Sokółka projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9850),

59) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Kuźnica projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9851),

60) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Janów projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9852),

61) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Korycin projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9853),

62) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Suchowola projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9854),

63) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Dąbrowa Białostocka projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9855),

64) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Sidra projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9856),

65) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Nowy Dwór projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9857),

66) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Szudziałowo projektu „Wdrażanie elek-

tronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9858),

67) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Krynki projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9859),

68) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Zawady projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9860),

69) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Turośń Kościelna projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9861),

70) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Poświętne projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9862),

71) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Juchnowiec Kościelny projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9863),

72) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Gródek projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9864),

73) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Dobrzyniewo Duże projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9865),

74) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Michałowo projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9866),

75) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Zabłudów projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9867),

76) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Wasilków projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9868),

77) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Tykocin projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9869),

78) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Suraż projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9870),

79) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Łapy projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9871),

80) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Czarna Białostocka projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9872),

81) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji w gm. Choroszcz projektu „Wdrażanie elektro-

nicznych usług dla ludności w woj. podlaskim” – do prezesa Rady Ministrów (9873),

82) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów utworzenia użytków ekologicznych w gm. Dziadkowice – do ministra środowiska (9874),

83) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów utworzenia biogazowni w gm. Dziadkowice – do prezesa Rady Ministrów (9875),

84) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie likwidacji komisariatów Policji w Białymstoku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9876),

85) posła Stanisława Szweda w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9877),

86) posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie podwójnego naliczania podatku VAT za dostawę mediów dla najemców lokali komunalnych w budynkach wspólnot mieszkaniowych – do ministra finansów (9878),

87) posła Tadeusza Wity w sprawie projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych – do ministra infrastruktury (9879),

88) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działań Urzędu Lotnictwa Cywilnego w przedmiocie egzaminowania personelu lotniczego ze znajomości języka angielskiego – do ministra infrastruktury (9880),

89) posłów Andrzeja Adamczyka i Ryszarda Terleckiego w sprawie przyszłości Szpitala Specjalistycznego im. dr. Józefa Babińskiego SPZOZ w Krakowie – do ministra zdrowia (9881),

90) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie obywatela bezpodstawnie obwinionego i bezprawnie skazanego przez Sąd Rejonowy w Sopocie w postępowaniu w sprawie o wykroczenie z art. 51 § 1 K.w. za rzekome wymuszenie „uległego zachowania przewodniczącego Rady Miasta Sopot” – do ministra sprawiedliwości (9882),

91) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie bezprawnej odmowy podmiotom uprawnionym udostępnienia akt sprawy przez Sąd Rejonowy w Sopocie – do ministra sprawiedliwości (9883),

92) posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie zakupu masztów z obudowami urządzeń rejestrujących, tzw. fotoradarów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9884),

93) posła Marka Opióły w sprawie likwidacji gminnych posterunków Policji w powiatach: ciechanowskim, gostynińskim, mławskim, płońskim, przasnyskim, sierpeckim, sochaczewskim, żuromińskim i żyrardowskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9885),

94) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie filmu reklamowego wyświetlanego w pociągach PKP InterCity – do ministra infrastruktury (9886),

95) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie urlopów i wyjazdów zagranicznych prezesa Rady Ministrów – do prezesa Rady Ministrów (9887),

96) posła Jarosława Stawiarskiego oraz grupy posłów w sprawie godnego upamiętnienia przez władze polskie obywateli II RP zamordowanych przez so-

wieckie NKWD w latach 1939–1941 – do prezesa Rady Ministrów (9888),

97) posła Jarosława Stawiarskiego oraz grupy posłów w sprawie możliwości udzielenia wsparcia finansowego ukraińskim archeologom prowadzącym prace we Włodzimierzu Wołyńskim – do prezesa Rady Ministrów (9889),

98) posła Artura Gierady w sprawie decyzji głównego inspektora sanitarnego odnośnie do niedopuszczenia do użytku sal dydaktycznych w szkołach wybudowanych przed wejściem w życie rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie – do ministra zdrowia (9890),

99) posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie niezamieszczenia Siedlec w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” – do ministra rozwoju regionalnego (9891),

100) posła Wiesława Rygla w sprawie terminu i sposobu rozpatrzenia wniesionych przez obywateli odwołań dotyczących ustalenia odszkodowań za nieruchomości – do ministra infrastruktury (9892),

101) poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w gm. Ropa w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (9893),

102) poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie planowanych zmian organizacyjnych placówek Poczty Polskiej SA w gm. Czorsztyń, na przykładzie Urzędu Poczтового w Maniowach – do ministra infrastruktury (9894),

103) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie informowania pracowników o obowiązujących ich przepisach prawnych z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – do ministra pracy i polityki społecznej (9895),

104) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie finansowania projektu filmu „Układ zamknięty” ze środków Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9896),

105) posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie wykonywania zadań z zakresu geodezji przez jednostki organizacyjne podległe marszałkowi województwa, ze szczególnym uwzględnieniem woj. wielkopolskiego – do prezesa Rady Ministrów (9897),

106) posła Jana Kulasa w sprawie warunków i możliwości organizowania poradni rodzinnych – do ministra edukacji narodowej (9898),

107) posła Witolda Czarneckiego w sprawie stosowania środków egzekucyjnych w postępowaniu egzekucyjnym – do ministra finansów (9899),

108) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie świadectw bezpieczeństwa przemysłowego – do prezesa Rady Ministrów (9900),

109) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie opiniodawczo-doradczej działalności ABW – do prezesa Rady Ministrów (9901),

110) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie działalności Centralnego Ośrodka Szkolenia ABW – do prezesa Rady Ministrów (9902),

111) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie świadectw bezpieczeństwa osobowego – do prezesa Rady Ministrów (9903),

112) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie nowej ustawy o ochronie informacji niejawnych – do prezesa Rady Ministrów (9904),

113) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie bezpieczeństwa teleinformatycznego – do prezesa Rady Ministrów (9905),

114) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie łączności rządowej nadzorowanej przez ABW – do prezesa Rady Ministrów (9906),

115) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. z zakresu szkoleń zawodowych pracowników cywilnych i funkcjonariuszy ABW – do prezesa Rady Ministrów (9907),

116) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie działań podejmowanych przez ABW podczas katastrofy smoleńskiej – do prezesa Rady Ministrów (9908),

117) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie doboru kadr osobowych w ABW – do prezesa Rady Ministrów (9909),

118) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie studiów podyplomowych z zakresu bezpieczeństwa wewnętrznego na Uniwersytecie Warszawskim – do prezesa Rady Ministrów (9910),

119) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. z zakresu profilaktyki antyterrorystycznej i przeciwdziałania terroryzmowi międzynarodowemu – do prezesa Rady Ministrów (9911),

120) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. z zakresu aktywności skrajnych organizacji ekstremistycznych w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (9912),

121) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. z zakresu możliwości budżetowych bieżącej działalności ABW – do prezesa Rady Ministrów (9913),

122) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. z zakresu działalności operacyjno-rozpoznawczej i dochodzeniowo-śledczej ABW – do prezesa Rady Ministrów (9914),

123) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. z zakresu efektywności działania Rządowego Zespołu

Reagowania na Incydenty Komputerowe cert.gov.pl – do prezesa Rady Ministrów (9915),

124) posła Stanisława Pięty w sprawie udostępniania osobom postronnym danych osobowych funkcjonariuszy Policji i służb specjalnych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9916),

125) posła Michała Wojtkiewicza w sprawie planowanej przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA likwidacji linii 115 Tarnów – Szczucin – do ministra infrastruktury (9917),

126) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie skandalicznej sytuacji 370 pracowników byłego SPZOZ Kostrzyn, którym od 4 lat nie wypłacono zaległych wynagrodzeń – do ministra zdrowia (9918),

127) posła Marka Matuszewskiego w sprawie zmniejszenia środków na aktywizację zawodową bezrobotnych w pow. zgierskim w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (9919),

128) posła Sławomira Zawiślaka w sprawie problemów osób bezdomnych z pozyskaniem mieszkań socjalnych – do ministra infrastruktury (9920),

129) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zawieszenia postępowania dotyczącego nieruchomości przy ul. Piotrkowskiej w Łodzi – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9921),

130) posła Kazimierza Michała Ujazdowskiego w sprawie objęcia właściwą ochroną konserwatorską Wieży Piastowskiej w Opolu, której przebudowę planuje wojewoda opolski – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9922),

131) posła Stanisława Wziątka w sprawie braku otwartości działań urzędników stanu cywilnego w zakresie udzielania ślubów poza urzędami – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9923),

132) posła Ireneusza Rasia w sprawie dofinansowania inwestycji planowanej w SPZOZ w Myślenicach – do ministra zdrowia (9924),

133) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie oświadczenia Zarządu Głównego Związku Zawodowego Celnicy PL – do ministra finansów (9925),

134) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie planowanego zbiorowego pozwu przeciwko ZUS – do ministra pracy i polityki społecznej (9926),

135) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie zapowiadanej podwyżki opłat za c.o. – do ministra gospodarki (9927),

136) posła Stanisława Pięty w sprawie przewlekłości procesów w Sądzie Okręgowym w Warszawie w VI Wydziale Cywilnym Rodzinnym Odwoławczym, na przykładzie sprawy o sygn. akt VI C 356/10 – do ministra sprawiedliwości (9928),

137) poseł Marzeny Machałek w sprawie przeznaczenia zysku i gwarancji zatrudnienia w jeleniogórskiej spółce Dolfamex – do ministra skarbu państwa (9929),

138) posła Jana Dziedziczaka w sprawie zatrzymania przez Policję w Lesznie, a potem skazania kibiców Unii Leszno – do prezesa Rady Ministrów (9930),

139) posła Marka Balickiego w sprawie wynagrodzeń pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej – do ministra zdrowia (9931).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Pawła Kowala w sprawie skutków wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 2005 r. dotyczącego ustalenia granic niektórych gmin i miast oraz nadania miejscowościom statusu miasta, na podstawie którego gmina Brzeźnica w powiecie wadowickim utraciła tereny należące do Łączan (1743),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Beaty Mazurek w sprawie funkcjonowania Zakładu Usług Pogrzebowych przy MPGK sp. z o.o. w Chełmie (8938),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji placówki pocztowej w Wąsoszu (9057),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Zawady (9317),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Zabłudów (9318),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Turośń Kościelna (9319),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Nowinka (9320),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Płaska (9321),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnow-

skiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Bargłów Kościelny (9382),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Kobylin-Borzmy (9383),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Nowe Piekuty (9384),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Sokoły (9385),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Szepietowo (9386),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Jasionówka (9387),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Jaświły (9388),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Krypno (9389),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek OSP w gm. Łapy (9390),

78) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie losu rozbitego samolotu C-130 (9446) – zastrzeżona,

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Balickiego w sprawie programu terapeutycznego dla chorych na ciężką astmę alergiczną (9572),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie marnotrawstwa środków budżetowych przeznaczanych na szkolenia w powiatowych urzędach pracy w woj. świętokrzyskim (9590),

81) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Dawida Jackiewicza w sprawie budowy Muzeum Ziemi Zachodnich we Wrocławiu (9591),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przystosowania infrastruktury do potrzeb osób niepełnosprawnych w związku z rozgrywkami Euro 2012 (9596),

83) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie zmniejszenia środków z PFRON w 2011 r. dla samorządu miasta Leszna (9597),

84) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Katulskiego w sprawie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację zawodową i społeczną bezrobotnych na 2011 r. dla pow. rypińskiego (9600),

85) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Katulskiego w sprawie lokalizacji Centralnej Dyspozytorni Ratownictwa Medycznego dla woj. kujawsko-pomorskiego (9601),

86) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na zapytanie posła Mirosława Maliszewskiego w sprawie informacji, które obligatoryjnie powinny znajdować się na etykietach środków ochrony roślin dopuszczonych do obrotu i stosowania w kraju (9602),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie realizacji prac dotyczących rewitalizacji dworców w Rudzie Śląskiej (9605),

88) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie wstrzymania do odwołania podpisywania umów o refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracowników młodocianych (9608),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie koncepcji systemu emerytalnego oraz poprawy sytuacji społeczno-ekonomicznej emerytów i rencistów (9609),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego

w sprawie funkcjonowania dworca kolejowego w Zebrzydowicach w pow. cieszyńskim (9614),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zwiększenia środków finansowych na bieżące utrzymanie rzeki Warty (9617),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Gołębiewskiego w sprawie realizacji projektu „Rewitalizacja infrastruktury na Szczelińcu Wielkim – widoki bez granic” (9618),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Warzechy w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Dębicy (9619),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie postulatu zrealizowania na południu kraju projektu transportowego będącego polską odpowiedzią na przyszłe uruchomienie w Bratysławie transkontynentalnego terminalu tranzytowego (9620),

95) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Steca w sprawie stanu prac nad rozwiązaniami umożliwiającymi zawieranie umów przez NFZ ze świadczeniodawcami, którzy nie spełniają wymogów realizacji świadczeń gwarantowanych określonych w rozporządzeniach tzw. koszykowych (9623),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Daniela Chrapkiewicz w sprawie odszkodowań za opóźnienia pociągów (9625),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jacka Boguckiego w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Zambrowie (9626),

98) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. małopolskim (9645),

99) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. pomorskim (9646),

100) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. kujawsko-pomorskim (9647),

101) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwie-

juka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. łódzkim (9648),

102) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. podlaskim (9649),

103) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. lubelskim (9650),

104) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. śląskim (9651),

105) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. zachodniopomorskim (9652),

106) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. wielkopolskim (9653),

107) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. lubuskim (9654),

108) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. dolnośląskim (9655),

109) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. opolskim (9656),

110) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. świętokrzyskim (9693),

111) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. podkarpackim (9694),

112) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. warmińsko-mazurskim (9695),

113) prezesa Państwowej Agencji Atomistyki Janusza Włodarskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwie-

juka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w woj. mazowieckim (9696),

114) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie podjęcia produkcji cukru w Cukrowni Łapy (9703),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Zawislaka w sprawie standardów dotyczących liczby zatrudnionych pielęgniarek w oddziale szpitalnym na przykładzie szpitala w Biłgoraju (9707),

116) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Zielińskiego w sprawie wzrostu stawek opłat z tytułu użytkowania wieczystego (9708),

117) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Zielińskiego w sprawie polsko-słowackiej strefy buforowej dla niedźwiedzi i wilków (9709),

118) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Saługi w sprawie sprzedaży alkoholu nieletnim (9710),

119) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Adama Krupy i Andrzeja Buły w sprawie opracowywanego przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi programu budowy i modernizacji targowisk „Mój rynek” (9712),

120) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krupy w sprawie realizowanych przez spółkę PKP Polskie Linie Kolejowe inwestycji związanych z poprawą stanu infrastruktury linii kolejowych (9713),

121) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Witaszczyka w sprawie powołania Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii (9714),

122) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Saługi w sprawie używania kasków ochronnych podczas jazdy na rowerze i rolnkach (9716),

123) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie upadłości Stoczni Marynarki Wojennej w Gdyni (9717),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałejko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Materny w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze (9718),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Babineta w spra-

wie opóźnienia realizacji inwestycji w zakresie remontu i unowocześnienia dróg wojewódzkich nr 892 Zagórz – Komańcza i nr 897 Komańcza – Radoszyce (9720),

126) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie braku rozporządzeń do ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (9721),

127) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Stanisława Wziątka w sprawie przesunięcia terminu likwidacji Przedszkola Wojskowego nr 137 w Mirosławcu (9723),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z opóźnieniem odbudowy drogi wojewódzkiej nr 975 Dąbrowa Tarnowska – Dąbrowa, zniszczonej przez powódź i osuwiska w 2010 r. (9724),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Romualda Ajchlera w sprawie systemu identyfikacji i rejestracji zwierząt (9729),

130) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Abramowicza w sprawie podnoszenia kwalifikacji zawodowych osób bezrobotnych poprzez udział w projekcie „To twoja szansa!” realizowanym przez Fundację Rozwoju Lubelszczyzny w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (9741),

131) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 94 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Dąbrowa Górnicza – granica miasta Kraków (9742),

132) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 92 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Poznań – Września (9743),

133) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 92 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku skrzyżowanie z drogą wojewódzką nr 305 – granica miasta Poznań (9744),

134) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzy-

stających z drogi krajowej nr 81 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Katowice – Skoczów (9745),

135) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 77 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Radymno – Przemyśl (9746),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 18 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Olszyna granica państwa – Golnice (9747),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 10 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Szczecin – węzeł Stargard Szczeciński Zachód (9748),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Kraków – Myślenice (9749),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Warszawa – Grójec (9750),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzy-

stających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku miasta Czosnów – granica miasta Warszawa (9751),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Płońsk – węzeł Kroczevo (9752),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 6 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Gościno – granica miasta Gdynia (9753),

143) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 4 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Rzeszów – Tywonia (9754),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie projektu nowelizacji ustawy o ochronie przyrody, który wprowadza zmiany niekorzystne dla mieszkańców Mazur (9776),

145) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie modernizacji i budowy dróg krajowych na terenie woj. pomorskiego (9777),

146) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie obowiązujących w Ministerstwie Infrastruktury terminów załatwiania spraw (9786).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 20981)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie konfliktu interesów
podsekretarza stanu
w Ministerstwie Finansów nadzorującego
Departament Audytu Sektora Finansów
Publicznych w Ministerstwie Finansów
i pełniącego jednocześnie funkcję prezesa
prywatno-komercyjnego Stowarzyszenia
Audytorów Wewnętrznych IIA – ponowna**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 ust. 3 Regulaminu Sejmu RP (Dz. U. Nr 23, poz. 398) składam na ręce Pana Marszałka ponową interpelację do prezesa Rady Ministrów w związku z uznaniem za niepełną i całkowicie niezadowolającą odpowiedzi na interpelację nr 20981 w sprawie konfliktu interesów D. D., podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów nadzorującego Departament Audytu Sektora Finansów Publicznych w MF i pełniącego jednocześnie funkcję prezesa prywatno-komercyjnego Stowarzyszenia Audytorów Wewnętrznych IIA, udzielonej w dniu 28 kwietnia 2011 r. (pismo o sygn. KS8-4810-2(16)11, 502204/11) – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – przez pana Jacka Cichockiego, sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Udzielona odpowiedź na interpelację nr 20981 jest całkowicie niezadowolająca i wymijająca, ze względu na fakt, iż:

1. W odpowiedzi na interpelację z jednej strony pan minister Jacek Cichocki wskazuje, iż pan D. D. pełnił przez określony czas funkcję podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów nadzorującego Departament Audytu Sektora Finansów Publicznych w MF i jednocześnie pełnił funkcję prezesa prywatno-komercyjnego Stowarzyszenia Audytorów Wewnętrznych IIA.

Taki fakt – prawdopodobnie zgodnie ze standardami Platformy Obywatelskiej nie powoduje konfliktu interesów – jednakże z punktu widzenia prawnego stanowił on ewidentny „konflikt interesów”, tym

bardziej iż w okresie pełnienia „podwójnej funkcji” pan D. D. i nadzorowany przez niego Departament Koordynacji Kontroli Finansowej/Departament Audytu Sektora Finansów Publicznych podejmowali działania mające swoje odzwierciedlenie w działalności powyżej wskazanego stowarzyszenia.

Ten aspekt wątpliwy prawnie i etycznie działalności pana D. D., ówczesnego podsekretarza stanu w MF, powinien zostać poddany wnikliwej analizie – na polecenie prezesa Rady Ministrów – przez ABW (Departament II A) i CBA (Departament Postępowań Kontrolnych) oraz panią Julię Pitere, sekretarza stanu w KPRM, a z odpowiedzi na interpelację wynika, iż takiego zakresu tematycznego nie zbadano.

2. Wyjaśnienia wymaga – w odpowiedzi na interpelację poselską nr 20981 – wprowadzenie w błąd marszałka Sejmu RP oraz posłów przez pana ministra Jacka Cichockiego, prawdopodobnie dlatego iż uzyskał on celowo nieprawdziwe i odpowiednio manipulowane informacje z podległych sobie służb oraz z Ministerstwa Finansów.

W swojej interpelacji nr 20981 wbrew stawianej przez pana ministra tezie posłowie nie wspominali – co się próbuje przypisywać posłom – w ogóle o nadzorowaniu przez pana D. D., podsekretarza stanu, Departamentu do Spraw Organizacji Sektora Finansów Publicznych lub też Departamentu Reformy Finansów Publicznych, w zakresie zadaniowym których pozostawało i pozostaje reforma finansów publicznych i budżet zadaniowy.

Pragnę panu ministrowi Jackowi Cichockiemu wskazać, iż posłowie mają pełną wiedzę, że nigdy pan minister D. D. nie nadzorował tych wskazanych powyżej komórek organizacyjnych w Ministerstwie Finansów, bowiem nadzorowała je pani Elżbieta Suchocka-Roguska, sekretarz stanu w MF.

Posłowie pisali natomiast – co pan minister Jacek Cichocki, odpowiadający z upoważnienia prezesa Rady Ministra, skrzętnie pomija – o nadzorowanej przez pana ministra D. D. komórce organizacyjnej w MF zajmującej się audytem wewnętrznym w jednostkach sektora finansów publicznych. Zadania takie realizowane były w Ministerstwie Finansów przez Departament Koordynacji Kontroli Finansowej i Audytu Wewnętrznego, a następnie przez Departament

ment Audytu Sektora Finansów Publicznych. Obydwa departamenty nadzorował ówczesny podsekretarz stanu w MF pan D. D.

W udzielonej odpowiedzi na interpelację brak jest w ogóle do tego stanu faktycznego i prawnego odniesienia, natomiast celowo próbuje się marginalizować sprawę i kierować ją na tzw. dezinformacyjny błędny tor poprzez odnoszenie sytuacji i wyjaśnień do zakresu zadaniowego, który minister objęty „konfliktem interesów” nigdy się nie zajmował.

Brak jest ponadto informacji, jakie zapisy odnoszące się do osoby pana D. D., podsekretarza stanu w MF, na początku jego urzędowania wynikały dla niego z zarządzeń ministra finansów w sprawie podziału kompetencji w kierownictwie Ministerstwa Finansów.

3. W udzielonej posłom odpowiedzi na interpelację brak jest informacji, czy ówczesny podsekretarz stanu w MF pan D. D. zataił w swoim oświadczeniu – składanym na gruncie ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności majątkowej przez osoby sprawujące funkcje publiczne – informację o pełnionej przez siebie funkcji w prywatnym stowarzyszeniu gospodarczym.

4. W aspekcie odpowiedzi udzielonych w interpelacji brak jest również odniesienia się, czy wątek pełnienia przez innych członków rządu Platformy Obywatelskiej jednocześnie funkcji kierowniczych w prywatnych stowarzyszeniach gospodarczych prowadzących działalność na kierunku zbieżnym z profilem działalności ministerstwa nie powinien być przedmiotem analizy ABW oraz CBA.

5. W odpowiedzi na interpelację wskazuje się jedynie, iż Stowarzyszenie Audytorów Wewnętrznych IIA zgodnie ze statutem prowadzi działalność niezarobkową. Czy w związku z tym na podstawie analiz informacji danych podatkowo-skarbowych nie uzyskiwało ono w okresie kierowania nim przez pana D. D., podsekretarza stanu w MF, żadnych innych wpływów i profitów finansowych z tytułu prowadzonej przez siebie działalności poza składkami członkowskimi?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 21243)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej Służby Kontrwywiadu Wojskowego – ponowna

Szanowny Panie Premierze! W dniu 13 maja 2011 r. wpłynęła do biura poselskiego Zbigniewa Kozaka w Gdyni odpowiedź ministra obrony narodowej na zapytanie poselskie posła na Sejm RP Zbigniewa Kozaka w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej Służby Kontrwywiadu Wojskowego (SPS-023-21243/11).

W odpowiedzi ministra obrony narodowej nie podano przynajmniej przybliżonej daty planowanej modernizacji urzędów utajnionych, która spowoduje konieczność recertyfikacji niektórych urzędów utajnionych. Niewłaściwe bowiem jest posiadanie w wykazie urzędów utajnionych, którym wygasł już ponad rok temu np. certyfikat ochrony kryptograficznej typu, jak w przypadku urzędu utajnionego UU-TSZ.

Nie do końca zrozumiałą jest fakt skupiania się jedynie na pozyskiwaniu nowych pracowników do utworzonego Zarządu Ochrony Ekonomicznych Interesów Sił Zbrojnych z innych służb specjalnych, m.in. z Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a nie prowadzenie naboru osób z zewnątrz. Czy na polskim rynku nie ma odpowiednich wysoko wykwalifikowanych specjalistów o takim profilu, po których mogłaby sięgnąć Służba Kontrwywiadu Wojskowego?

W kontekście likwidacji Zarządu Studiów i Analiz w piśmie nie podano, do jakich jednostek organizacyjnych służby zostały włączone osoby uprzednio zatrudnione w tym zlikwidowanym zarządzie. W zarządzeniu szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego nr 37/2008 z dnia 25 kwietnia 2008 r. w sprawie regulaminu organizacyjnego Gabinetu Szefa SKW nie jest wyszczególniona w wewnętrznej strukturze organizacyjnej gabinetu szefa komórka organizacyjna stanowiąca pion analityczno-informacyjny, za pośrednictwem którego realizowane byłyby nadzór i koordynacja nad zadaniami o charakterze analityczno-informacyjnym w SKW.

W związku z pismem ministra obrony narodowej nr 603/565/140/11/IS stanowiącym odpowiedź na interpelację proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. W jakim czasie Ministerstwo Obrony Narodowej planuje przeprowadzenie modernizacji, a co za tym idzie – recertyfikacji urzędów utajnionych i jak długo trwać będą te oba procesy?

2. Dlaczego Służba Kontrwywiadu Wojskowego nie prowadzi naboru pracowników do nowo utworzonego Zarządu Ochrony Interesów Ekonomicznych Wojska spoza sektora obecnie pracujących w służbach specjalnych?

3. Czy ściąganie doświadczonych funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego specjalizujących się w ochronie interesów ekonomicznych państwa do pracy w Służbie Kontrwywiadu Wojskowego nie osłabia wykonywania bardzo istotnego ustawowego zadania ABW dotyczącego m.in. zwalczania przestępstw ekonomicznych?

4. Do jakich jednostek organizacyjnych SKW trafili pracownicy zlikwidowanego Zarządu Studiów i Analiz?

5. Czy miała miejsce aktualizacja zarządzenia szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego nr 37/2008 z dnia 25 kwietnia 2008 r. w sprawie regulaminu organizacyjnego Gabinetu Szefa SKW, przy uwzględnieniu kwestii kontroli i nadzoru pionu analityczno-informacyjnego w SKW?

6. Czy Służba Kontrwywiadu Wojskowego może wskazać przykładowe państwa, w których kontrwywiad wojskowy nie posiada wyodrębnionej jednostki organizacyjnej do spraw analiz?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 21817)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie podróży i harmonogramu pracy
prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska
w dniu 13 stycznia 2011 r. – ponowna**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 regulaminu Sejmu zwracam się do Pana Marszałka z prośbą o zobligowanie prezesa Rady Ministrów do uzupełnienia odpowiedzi na moją interpelację z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie podróży i harmonogramu pracy prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska w dniu 13 stycznia 2011 r. Udzielona w dniu 29 kwietnia odpowiedź jest enigmatyczna i dalece niewystarczająca, ponieważ brakuje w niej jakiegokolwiek odniesienia się do postawionego przede mną pytania.

W związku z tym proszę Pana Premiera o udzielenie jasnej odpowiedzi na postawione w interpelacji pytanie: Czy w trakcie podróży do Włoch w dniu 13 stycznia 2011 r. prezes Rady Ministrów odbył jakiegokolwiek spotkania, poza rodzinnymi, na których poruszał kwestie dotyczące katastrofy TU-154M nr 101?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 24 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22086)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań rządu zmierzających
do ustalenia przyczyn i okoliczności
katastrofy samolotu TU-154M
w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem
– ponowna**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 regulaminu Sejmu zwracam się do Pana Marszałka z prośbą o zobligowanie prezesa Rady Ministrów do uzupełnienia odpowiedzi z dnia 12 maja 2011 r. na moją interpelację z 28 marca 2011 r. w sprawie działań rządu zmierzających do ustalenia przyczyn i okoliczności katastrofy samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem. Wobec niżej przedstawionych argumentów należy ją bowiem uznać za dalece niewystarczającą.

Pragnę zwrócić uwagę na stwierdzenie eksperta międzynarodowego prawa lotniczego prof. Marka Żylicza („Państwo i Prawo”, nr 4/2001, „Katastrofa smoleńska w świetle międzynarodowego prawa lotniczego”, s. 3–17), który odnosząc się do wyboru konwencji chicagowskiej jako podstawy badania katastrofy pod Smoleńskiem wojskowego samolotu TU-154M, nr boczny 101, oświadczył m.in.: „Rząd rosyjski zaproponował, a rząd polski zgodził się na zastosowanie w tym celu przepisów załącznika 13 konwencji chicagowskiej, dotyczącego badania wypadków i incydentów lotniczych. Porozumienie było nieformalne, przyjęte w trybie roboczym. (...) W ten sposób wypełniona została luka w prawie międzynarodowym w odniesieniu do statku powietrznego państwowego wyłączonego w zasadzie spod rządów konwencji chicagowskiej, niebędącego statkiem powietrznym wojskowym w ścisłym znaczeniu wobec wykonywania niewojskowych zadań”.

Przyznał on tym samym, że zawarto nową, ustną umowę międzynarodową, wypełniającą dotychczas nieuregulowaną lukę w umowach pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską, a więc kreującą nowy stosunek prawny. Okoliczność, że wszystkie warunki tego porozumienia zostały zaproponowane przez Federację Rosyjską i bezkrytycznie przyjęte przez stronę Polską, niestety nie ma wpływu na ważność zaciągniętego zobowiązania.

Wobec powyższego po raz kolejny proszę o odpowiedź na zawarte w mojej interpelacji pytania:

1. Czy powyższa umowa została poddana procedurze określonej w art. 6 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych?

2. Jeśli przedmiotowa umowa została poddana procedurze określonej w art. 6 ustawy o umowach międzynarodowych, to kiedy?

3. Jeśli przedmiotowa umowa nie została poddana procedurze określonej w art. 6 ustawy o umowach

międzynarodowych, to na podstawie której konkretnie normy prawnej odstąpiono od obowiązującego ustawowego nakazu?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 24 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22705)

do ministra infrastruktury

**w sprawie interpretacji przepisów
co do zasadności stosowania 3-procentowej
stawki opłat rocznych z tytułu wieczystego
użytkowania nieruchomości gruntowych
położonych w granicach portów morskich
w Szczecinie i Świnoujściu**

Szanowny Panie Ministrze! Na terenie miast Szczecina i Świnoujścia pozostaje wciąż nierozwiązany problem interpretacji przepisów prawa co do zasadności stosowania stawki procentowej opłat rocznych z tytułu wieczystego użytkowania nieruchomości gruntowych położonych w granicach portów morskich w tych miastach w dotychczasowej wysokości 3%.

Kwestię zasadniczą stanowi określenie, czy powyższe grunty zostały przeznaczone na cele obronności i bezpieczeństwa państwa, zgodnie z normą prawną wynikającą z art. 91 ustawy z dn. 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, zasadami zaliczania nieruchomości do ww. kategorii uregulowanymi rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 2004 r., w związku z art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców. Zgodnie z § 1 pkt 1 ww. rozporządzenia za niezbędne dla celów obronności i bezpieczeństwa państwa uznaje się nieruchomości wykorzystywane na porty i przystanie żeglugi śródlądowej, którym odrębne przepisy nadają znaczenie obronne. Przepisem odrębnym w tej kwestii jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2007 r., w którego załączniku (wykazie przedsiębiorstw o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym) w poz. 122 wymieniony jest Zarząd Morskich Portów Szczecin i Świnoujście SA wraz z przedsiębiorcami realizującymi zadania portowe na obszarze administrowanym przez ZMPSiS SA.

W przypadku przyjęcia powyższej interpretacji przepisów stawka procentowa opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego powinna wynosić 0,3% ceny nieruchomości, zgodnie z przepisem art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, która jednocześnie przewiduje w art. 221 ust. 1 konieczność

dostosowania stawek procentowych tej opłaty do obowiązujących przepisów.

Według posiadanych przeze mnie informacji firmy portowe operujące na obszarze portów w Gdyni i Gdańsku od 2005 r. ponoszą koszty z tytułu opłaty za wieczyste użytkowanie wg stawki 0,3%, co stawia je w pozycji uprzywilejowanej oraz powoduje dodatkowe podwyższenie konkurencyjności ich usług w stosunku do przedsiębiorstw portowych działających w portach w Szczecinie i w Świnoujściu.

W związku z powyższym oraz mając na uwadze art. 16 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonaniu mandatu posła i senatora, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o przedstawienie stanowiska w ww. opisanej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Litwiński

Szczecin, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22706)

do ministra infrastruktury

**w sprawie procedur postępowania,
na podstawie których Ministerstwo
Infrastruktury określa i rozlicza z bankiem
PKO BP SA środki publiczne przeznaczone
na przejściowe wykupienie odsetek
i wykupienie odsetek skapitalizowanych
oraz na pokrycie różnicy odsetek w oparciu
o art. 5 ust. 1 ustawy o uporządkowaniu
stosunków kredytowych, a także z zakresu
weryfikacji przez Ministerstwo
Infrastruktury zapotrzebowania banku
na wykupienie odsetek**

Panie Ministrze! Podlegające Panu Ministerstwo Infrastruktury jest właściwe w sprawach wynikających z ustawy o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, wypłacaniu premii gwarancyjnych oraz refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych, w sprawach związanych z kształtowaniem polityki ekonomicznej państwa oddziałujących na mieszkalnictwo. Ustawami, na podstawie których państwo jest zobowiązane do partycypowania w spłacie odsetek tzw. starych kredytów mieszkaniowych, zaciągniętych przez spółdzielnie mieszkaniowe do dnia 31 maja 1992 r., są:

— ustawa z dnia 28 grudnia 1989 r. o uporządkowaniu stosunków kredytowych art. 5 ust. 1 – odniesiony do art. 121 ust. 3 Prawa bankowego z 1989 r. (Dz. U. z 1989 r. Nr 74, poz. 440);

— ustawa z dnia 30 listopada 1995 r. o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, wypłacaniu premii gwarancyjnych oraz refun-

dacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1115) – dalej: ustawa o pomocy państwa.

Z odpowiedzi udzielonej przez ministra finansów – pismo GN6/0602/4/KEW/11/4668 z dnia 21 kwietnia 2011 r. – na moją interpelację skierowaną do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska wynika, że jest Pan odpowiedzialny za realizację zobowiązań Rady Ministrów wynikających z przepisu art. 5 ust. 1 (nowa treść art. 121 ust. 3 Prawa bankowego z 1989 r.) ustawy o uporządkowaniu stosunków kredytowych, który brzmi: „3. Rada Ministrów zapewni pokrycie różnic wynikających z ulgowego oprocentowania i umarzania kredytów określonych w ust. 2, udzielonych do dnia 31 grudnia 1989 r.” – obecnie chodzi o zapewnienie pokrycia różnicy odsetek, których dotyczy ww. przepis. Podkreślam, że w odniesieniu do kredytów zaciągniętych na podstawie umów kredytowych zawartych do dnia 31 grudnia 1989 r. obowiązują przepisy wykonawcze Prawa bankowego z 1989 r., w zakresie dotyczącym oprocentowania tych kredytów, podstawa prawna: art. 5 ust. 2 ustawy o uporządkowaniu stosunków kredytowych, i Rada Ministrów nie mogła ich uchylić lub zmienić w drodze rozporządzeń, ponieważ od dnia 1 stycznia 1990 r. nie obowiązuje przepis art. 121 ust. 3 pkt 1 Prawa bankowego z 1989 r. Przepis jest sformułowany w sposób konkretny i jego realizacja nie jest uzależniona od przepisów art. 3 ustawy o uporządkowaniu stosunków kredytowych ani przepisów określonych w ustawie o pomocy państwa. Jeśli, zdaniem Pana Ministra, przepisy art. 5 ust. 1 i 2 nie obowiązują, proszę o podanie podstawy prawnej, na podstawie której zostały uchylone lub zmienione.

Ustawowa zmiana oprocentowania „starych kredytów mieszkaniowych” miała zastosowanie jedynie do obliczania odsetek, których część podlega przejściowemu wykupieniu ze środków budżetowych, tj. kredytów spłacanych zgodnie z art. 7 i 8 ustawy o pomocy państwa.

Za rozliczenia z bankiem w zakresie określonym art. 4 ust. 1 pkt 2–4 ustawy o pomocy państwa jest Pan odpowiedzialny na podstawie art. 4 ust. 3 tejże ustawy.

Z analizy zadłużenia spółdzielni mieszkaniowych tzw. starymi kredytami mieszkaniowymi wynika, że zostało ono wyliczone z pominięciem obowiązujących przepisów, a w konsekwencji środki budżetu państwa przeznaczone na wykupienie odsetek, zagwarantowane w ustawie budżetowej, zostały niewłaściwie określone, o czym kilkakrotnie, bezskutecznie, Pana informowałam.

W związku z powyższym proszę o przedstawienie procedur – procesu prawnie określonych zasad postępowania – na podstawie których Ministerstwo Infrastruktury określa (ustawa budżetowa) i rozlicza z bankiem PKO BP SA środki publiczne przeznaczone na:

— przejściowe wykupienie odsetek na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o pomocy państwa;

— wykupienie skapitalizowanych odsetek na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy o pomocy państwa;

— pokrycie różnicy odsetek na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy o uporządkowaniu stosunków kredytowych, w szczególności zakresu weryfikacji przez Ministerstwo Infrastruktury zapotrzebowania banku na wynikające z ww. ustaw wykupienie odsetek.

Proszę o informację: Czy Ministerstwo Finansów weryfikuje pod względem merytorycznym i rachunkowym kwoty zapotrzebowane przez bank na wykupienie przedmiotowych odsetek?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22707)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie informacji o charakterze problemów rozpatrywanych przez sądy powszechne, wnoszonych przez wspólnoty mieszkaniowe i przeciw wspólnotom mieszkaniowym

Panie Ministrze! W 1995 r. weszła w życie ustawa o własności lokali (Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903, z późn. zm.), lecz mimo kilkakrotnych nowelizacji funkcjonowanie tworzonych na jej podstawie wspólnot mieszkaniowych w dalszym ciągu napotyka wiele problemów natury prawnej, które są rozstrzygane przez sądy powszechne. Taki wniosek nasuwa się na podstawie interwencji członków wspólnot w biurze poselskim, rozmów z prawnikami oraz na podstawie zamieszczanych w Internecie pytań prawnych i publikowanych niektórych orzeczeń sądów.

Zebrane na tej podstawie informacje nie są wystarczające, aby podejmować kroki zmierzające do nowelizacji ustawy.

Niektóre m.in. publikowane w Internecie orzeczenia i porady prawne sugerują, aby wspólnoty, tworząc przepisy wewnętrzne, korzystały z przepisów dotyczących spółdzielni mieszkaniowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana z prośbą o informację: Czy Ministerstwo Sprawiedliwości dysponuje i może udostępnić dane o charakterze spraw rozpatrywanych przez sądy powszechne, wnoszonych przez wspólnoty mieszkaniowe i przeciw wspólnotom mieszkaniowym?

Dane te umożliwią wprowadzenie ewentualnych korekt i kodyfikację przepisów ustawowych, które ułatwią zarządzanie wspólnotami mieszkaniowymi i ograniczą liczbę sporów rozstrzyganych przez sądy.

Sprawa jest bardzo ważna, ponieważ ze względu na trwające obecnie prace nowelizujące ustawy dotyczące spółdzielni mieszkaniowych zastosowanie ustawy o własności lokali w obecnym kształcie może objąć również spółdzielnie mieszkaniowe.

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 18 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22708)

do ministra infrastruktury

**w sprawie sposobu określania wysokości
należnego odszkodowania za nieruchomości
wywłaszczone**

Zgłosiła się do mnie w czasie pełnionych przeze mnie dyżurów poselskich pani Z. K. i przedstawiła mi sprawę wywłaszczenia pod budowę drogi nieruchomości położonej na terenie miasta Kielce w obrębie 0012, jako działki nr 682/3 o powierzchni 0,0414 ha wraz z budynkiem i zagospodarowaniem terenu, który stanowi własność pani Z. K.

Działka ta jest położona w bardzo korzystnym miejscu na terenie miasta (blisko centrum miasta). W pobliżu znajduje się centrum handlowe Galeria Echo, Uniwersytet Świętokrzyski, Hotel Kongresowy Exbud – Skanska czy siedziba firmy Cersanit.

Według operatu szacunkowego z dnia 28 lipca 2009 r., w którym wartość przedmiotowej nieruchomości oszacowano na łączną kwotę 155,197 zł, pani Z. K. nie zgadza się z wyceną gruntu oraz altanki z zadaniem, z uwagi na zbyt niską kwotę. Kwestionuje zwłaszcza zaliczenie, kwalifikację niektórych części składowych nieruchomości dokonaną przez biegłego rzeczoznawcę, jak też zastosowane przez niego przy wycenie podejście.

Omawiana działka ma być aktualnie przeznaczona dla realizacji celu publicznego, jakim jest inwestycja pn.: „Wylot wschodni z Kielc” polegająca na budowie drogi krajowej nr 74 klasy S wraz z realizacją obiektów budowlanych, w tym infrastruktury technicznej, na odcinku od ul. Warszawskiej w Kielcach do połączenia z istniejącą drogą krajową nr 74 w miejscowości Cedzyna.

W przypadku pani K. do wyceny nie przyjęto aktualnych wtedy cen w obrocie nieruchomościami, tylko do wyceny porównawczej przyjęto ceny gruntów rolnych (nieużytki) z ul. Domaszowskiej (cena za 1 m² – 132,90) i ul. Skrajnej (cena 378,50 za 1 m²). Ani położenie, ani rodzaj nieruchomości nie są podobne do działki wywłaszczanej. Ponadto zainteresowana uważa, że budynek znajdujący się na działce określony w operacie szacunkowym jako altanka powinien być uznany za budynek gospodarczy do obsługi działki. Zastosowano też błędne wyliczenie po-

wierzchni użytkowej tego budynku, która wynosi ponad 16,50 m² według operatu szacunkowego, a do zapłaty uznano 12,57 m² powierzchni użytkowej, przy czym ogólna powierzchnia budynku z tarasami zadaszonymi wynosi 28,40 m².

W tym przypadku wartość nieruchomości oszacowana została z zastosowaniem podejścia porównawczego – metoda porównywania parami. Przepis § 4 pkt 3 rozporządzenia stanowi, że przy metodzie porównywania parami porównuje się nieruchomość będącą przedmiotem wyceny, której cechy są znane, kolejno z nieruchomościami podobnymi, które były przedmiotem obrotu rynkowego i dla których znane są ceny transakcyjne, warunki zawarcia transakcji oraz cechy tych nieruchomości. Najistotniejsze w tym są warunki transakcji, przeznaczenie nieruchomości, tryb pozyskania, lokalizacja, powierzchnia – takie wytyczne wpisano do § 4 pkt 3 rozporządzenia w związku z art. 153 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Ponadto, zgodnie z art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami, wysokość odszkodowania ustala się według stanu i wartości wywłaszczonej nieruchomości w dniu wydania decyzji o wywłaszczeniu, a w przypadku nieruchomości pani K. przyjęto wartość transakcji z 2007 r.

Zainteresowana jest bezradna, ponieważ organ wydający decyzję o wywłaszczeniu opiera się wyłącznie na operacie szacunkowym sporządzonym przez ustanowionego przez siebie biegłego, a jej samej nie stać na przedstawienie własnej wyceny. Podnoszone zaś przez nią zarzuty nie są przez administrację uwzględniane, ponieważ dla niej miarodajny jest operat szacunkowy.

W świetle art. 134 ustawy o gospodarce nieruchomościami odszkodowanie za grunt przejęty pod drogę publiczną powinno być równe jego wartości rynkowej (ust. 1). Wartość rynkową takiego gruntu oblicza się według aktualnego sposobu jego użytkowania (ust. 3 zdanie 1), to znaczy takiego użytkowania, jakie przysługiwało właścicielowi przed wywłaszczeniem gruntu. Przy określaniu wartości rynkowej nieruchomości uwzględnia się w szczególności jej rodzaj, położenie, sposób użytkowania, przeznaczenie, stopień wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej, stan nieruchomości oraz aktualnie kształtujące się ceny w obrocie nieruchomościami podobnego rodzaju. Ważna jest zasada ekwiwalentności odszkodowania do wartości rzeczy utraconej. A więc jeśli zostaje zabrany grunt, na którym można było wybudować np. pawilon handlowy, a takie grunty mają konkretną wartość, to odszkodowanie powinno uwzględniać wartość takiego przeznaczenia, które można było wcześniej zrealizować.

Decyzje ustalające wysokość odszkodowania z reguły opierają się na operatach szacunkowych. Organy administracji publicznej nagminnie poprzestają przy określaniu wysokości odszkodowania jedynie na tych operatach szacunkowych, nie przeprowadzają dalszego postępowania dowodowego ani nie dokonują oceny prawidłowości i zgodności z prawem tak spo-

rzędzonego operatu szacunkowego. W efekcie strony postępowania są krzywdzone, nie posiadają możliwości kwestionowania wysokości odszkodowania ustalonego przez organ na podstawie operatu. Byłoby to możliwe wyłącznie po sporządzeniu na koszt strony innego operatu szacunkowego sporządzonego przez innego biegłego. To wiąże się z wydatkami sięgającymi kilku tysięcy złotych, a stron postępowania często na to nie stać. Ponadto wartość nieruchomości ustalona przez rzeczoznawcę różni się często od zastosowanego podejścia. W mojej opinii konieczne jest doprecyzowanie przepisów dotyczących określenia wysokości odszkodowania za wywłaszczoną nieruchomość.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. W jakiej liczbie spraw dotyczących wywłaszczeń pod inwestycje drogowe złożono odwołania?
2. W jakiej liczbie spraw złożono skargi do sądów i jaki procent spraw kończy się uchYLENIEM lub zmianą decyzji o wysokości odszkodowania przez organy odwoławcze i sądy administracyjne?
3. Jakie koszty poniósł Skarb Państwa z tytułu zastępstwa procesowego w sprawach, w których złożono skargi do sądów administracyjnych w sprawach decyzji o wywłaszczeniu nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa?
4. Jakie kroki powinny podjąć osoby, które znalazły się w podobnej sytuacji jak pani K., aby dochodzić swoich praw?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 16 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22709)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wstrzymania prac
nad projektem ustawy o Państwowej
Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności
i Weterynarii, których skutki w zakresie
bezpieczeństwa sanitarnego i zdrowia ludzi
mogą być ujemne**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z pracami nad projektem założeń do projektu ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii, jakie trwają w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, swoimi wątpliwościami i obawami podzielił się ze mną świętokrzyski państwowy wojewódzki inspektor sanitarny. Pragnę nadmienić, że podzielał te wątpliwości.

Projekt ustawy przewiduje utworzenie nowej inspekcji nazwanej Państwową Inspekcją Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii. Nowa inspekcja ma przejąć zadania trzech inspekcji rolnych: Inspekcji Wete-

rynaryjnej, Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

Nazwa nowej inspekcji sugeruje, że jej zadaniem byłoby sprawowanie nadzoru nad bezpieczeństwem żywności. Tymczasem spośród trzech reorganizowanych inspekcji bezpieczeństwem żywności zajmuje się jedynie Inspekcja Weterynaryjna. Z kompetencji, jakie określa dla nowej inspekcji projektowana ustawa, wynika, że miałaby ona sprawować nadzór głównie nad producentami rolnymi, w związku z realizacją wspólnej polityki rolnej. Zadania nowej inspekcji tylko po części wiązałyby się z bezpieczeństwem żywności. Bardziej adekwatna byłaby więc dla niej nazwa np. Inspekcja Rynków Rolnych.

Moje obawy budzi fakt, że zakres zadań i kompetencji nowej inspekcji nie obejmuje handlu detalicznego, co w dużym stopniu stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa zdrowia konsumentów. W konsekwencji wydaje się, że głównym celem utworzenia nowej inspekcji nie jest wzmocnienie nadzoru nad bezpieczeństwem żywności, lecz sprawna realizacja zasad cross-compliance. Pragnę jednak zwrócić uwagę, że większość wymogów cross-compliance dotyczy ochrony środowiska, rejestracji i identyfikacji zwierząt.

Kolejne wątpliwości budzi fakt, że nowa inspekcja podlegać będzie ministerstwu rolnictwa. Problematyka bezpieczeństwa żywności w większej części przynależy do działu zdrowia, a tylko w mniejszym zakresie do rolnictwa. Wskazuje to na międzyresortowy charakter zagadnienia i konieczność bardziej kompleksowego spojrzenia na system urzędowej kontroli żywności w Polsce. Przejrzyste zasady kontroli sektora żywnościowego mogą zostać stworzone jedynie przy ścisłej współpracy międzyresortowej.

W założeniach do nowej ustawy brak jest jakichkolwiek informacji o konieczności nowelizacji szeregu ustaw. Przygotowany w pośpiechu projekt, który zupełnie nie uwzględnia uwag zgłaszanych przez resort zdrowia, może spowodować ujemne następstwa w zakresie bezpieczeństwa sanitarnego i zdrowia ludzi. Apeluje więc o wstrzymanie prac nad projektem założeń i zrewidowanie stanowiska przedstawionego w projekcie.

W związku z trwającymi pracami nad projektem proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Nowelizacji jakich ustaw planuje dokonać ministerstwo w związku z reorganizacją inspekcji sanitarnej?
2. Czy podporządkowanie inspekcji ministerstwu rolnictwa oznacza odebranie ministrowi zdrowia kompetencji związanych z bezpieczeństwem żywności?
3. Do kogo będzie należał nadzór nad bezpieczeństwem żywności w zakresie handlu detalicznego?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22710)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu budowy nowej nitki
drogi krajowej nr 42**

Szanowny Panie Ministrze! Rada Miejska w Starachowicach zwróciła się do mnie w sprawie poparcia dla istniejącego projektu inwestycji drogowej drogi krajowej nr 42. Jest to inwestycja bardzo ważna dla rozwoju regionu i województwa świętokrzyskiego.

Droga ta łączy Starachowice z drogą E7 w Skarżysku i drogą nr 9 w Ostrowcu Świętokrzyskim. Nowa nitka miałaby ok. 26 km długości i w przyszłości ma połączyć nowe przejście przez Starachowice z obwodnicą Opatowa. Przyszła droga będzie miała dwie jezdnie i parametry drogi głównej o ruchu przyspieszonym. Całe zadanie wpisane jest w nowy rządowy program budowy dróg na listę inwestycji do realizacji po 2013 r. Projekt znajduje się na liście rezerwowej unijnego Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”.

Budowa drogi nr 42 jest szansą na dalszy rozwój gospodarczy zaniebawianej dotychczas części regionu świętokrzyskiego. Główną barierą dla rozwoju Starachowic, Skarżyska i Ostrowca Świętokrzyskiego jest brak dobrej jakości sieci dróg i brak skomunikowania ich z pozostałymi drogami ekspresowymi. Stan techniczny trasy, która obecnie łączy wspomniane trzy miasta, jest bardzo zły, a jej niszczenie postępuje w wyniku coraz większego natężenia ruchu kołowego. Budowa tej drogi staje się niezbędna. Budowa nowej trasy niewątpliwie umożliwi rozwój tego biednego regionu, zwiększy szanse na pozyskanie poważnych partnerów gospodarczych, którzy zdecydowaliby się ulokować swój kapitał właśnie w części północnej województwa świętokrzyskiego. Rozwój infrastruktury drogowej bez wątplenia stymuluje rozwój innych dziedzin lokalnej gospodarki.

Jako poseł Ziemi Świętokrzyskiej apeluję więc o wsparcie tej inicjatywy bardzo istotnej dla rozwoju regionalnego.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie prace już przeprowadzono i jakie zostaną wykonane w najbliższym czasie w związku z budową nitki drogi nr 42?

2. Jakie nakłady planuje GDDKiA na zakończenie prac związanych z budową nowej nitki drogi krajowej nr 42?

3. Kiedy zostanie wykonana nowa nitka drogi nr 42?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22711)

do ministra finansów

**w sprawie nieuznawania wydatków
ponoszonych przez szpitale na składkę
do PFRON za koszt uzyskania przychodu
oraz wydatek na cele statutowe szpitala,
co skutkuje obowiązkiem zapłacenia
podatku dochodowego od ponoszonych
obciążeń publicznoprawnych**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z dostępnymi interpretacjami podatkowymi organów skarbowych oraz orzecznictwem sądów administracyjnych składki, które pracodawcy, m.in. szpitale odprowadzają na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych nie stanowią koniecznego obciążenia do prowadzenia działalności statutowej ani wydatku zgodnego z celem statutowym szpitala, co w konsekwencji powoduje, iż dochód przeznaczony na tę wpłatę nie podlega zwolnieniu z opodatkowania. W konsekwencji szpital po pierwsze, ustawowo zobowiązany jest przy niskim poziomie finansowania do ponoszenia kosztów składki na PFRON, na zasadach jak obciążeń publicznoprawnych wydatkowanych środków nie może zaliczyć w koszty działalności, a dodatkowo od wartości odprowadzonych składek zobowiązany jest do zapłaty podatku dochodowego.

W opinii resortu finansów wpłaty dokonywane na rzecz PFRON nie są obligatoryjnym obciążeniem dla pracodawców. Przedsiębiorcy zatrudniający osoby niepełnosprawne lub przygotowujący odpowiednie stanowiska pracy dla tych osób nie będą zobowiązani do odprowadzania składek na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Ministerstwo Finansów utrzymuje, że wpłaty na PFRON są swoistą sankcją finansową dla pracodawców niewywiązujących się z obowiązków, jakie wchodzi w zakres polityki zatrudnienia i rehabilitacji osób niepełnosprawnych, o której mowa w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Interpretacja taka jest krzywdzącą dla szpitali, które z uwagi na charakter prowadzonej działalności statutowej mają bardzo ograniczone możliwości zatrudniania osób niepełnosprawnych. Szpitale współpracują natomiast z podmiotami zatrudniającymi takie osoby, m.in. w zakresie usług czystościowych, ochrony i dozoru, pralniczych. Dotąd posiadały z tego tytułu ulgi w wysokości odprowadzanych składek, które w wyniku ostatniej nowelizacji ustawy o rehabilitacji osób niepełnosprawnych zostały prawie całkowicie ograniczone.

W związku z powyższym składki te zakwalifikowano w art. 16 ust. 1 pkt 36 ustawy o CIT do katalogu wydatków, których nie można zaliczyć do kosztów podatkowych, podczas gdy składki na PFRON powinny stanowić rodzaj obciążenia koniecznego do prowadzenia działalności statutowej. Wydatków tych

nie można utożsamiać z celami statutowymi podmiotów, co oznacza, że równowartość dochodu przeznaczanego na PFRON nie podlega zwolnieniu od podatku dochodowego. Tym samym szpitale ponoszą składkę na PFRON o 19% wyższą niż pozostałe podmioty, gdyż zobowiązane są odprowadzić podatek od wartości uiszczonych składek. Dodatkowo wydatki te niezależnie od wyniku finansowego, na przykład ponoszonej straty, są i tak opodatkowane, nawet jeżeli jednostka nie wykazuje żadnego dochodu.

W związku z nakreślonym wyżej problemem zwracam się do Pana z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie kroki zamierza podjąć Ministerstwo Finansów w celu zmiany obowiązujących regulacji prawnych w sposób pozwalający na zmniejszenie obciążeń publicznoprawnych zakładów opieki zdrowotnej spowodowanych koniecznością uiszczania podatku od zapłaconych składek na PFRON, w szczególności czy nie należałoby uznać za celowe wyłączenie tych podmiotów z obowiązku uiszczania składek na PFRON z racji realizowanych celów wyższej użyteczności społecznej?

2. Czy planuje się wprowadzenie zmian do ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych pozwalających na objęcie zwolnieniem od podatku wydatków ponoszonych przez zakłady opieki zdrowotnej na cele związane z opłatą składek na PFRON w taki sposób, aby nie karać podwójnie tych podmiotów za realizację obowiązków ustawowych?

3. Czy prowadzono analizy dotyczące poziomu zadłużenia ZOZ w wypełnianiu obowiązków wynikających z ustawy o rehabilitacji osób niepełnosprawnych? Jaki jest poziom tego zadłużenia w skali kraju i jaki procent ZOZ-ów nie reguluje terminowo zobowiązań z tego tytułu?

4. Czy prowadzono analizy w kierunku wpływu istniejących ograniczeń podatkowych w zakresie kwalifikowania tych wydatków jako koszty uzyskania przychodu oraz wydatki niezwiązane z realizacją celów statutowych na poziom realizacji zobowiązań z tytułu wpłaty składek i czy rozluźnienie dotychczasowej polityki podwójnego karania pracodawców za niezatrudnianie osób niepełnosprawnych nie ma wprost przeciwnego do zamierzonego efektu, tj. pozbawia PFRON środków potrzebnych do prowadzonej działalności, gdyż pracodawcy nie mają motywacji do terminowego regulowania tych zobowiązań?

Z należnym szacunkiem

Poseł Beata Małecką-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22712)

do ministra finansów
oraz
ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie ujednoczenia kwoty zasiłku pielęgniacyjnego przyznawanego osobom legitymującym się orzeczeniem o niepełnosprawności

Zwracam się z interpelacją w sprawie ujednoczenia kwoty zasiłku pielęgnacyjnego przyznawanego osobom legitymującym się orzeczeniem o niepełnosprawności.

Członkowie rodzin i opiekunowie osób niepełnosprawnych, w tym intelektualnie, są bardzo niezadowoleni z wysokości przyznawanego zasiłku pielęgnacyjnego wynoszącego 153 zł na pokrycie wydatków związanych z koniecznością zapewnienia opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Istnieje jednak odstępstwo, które występuje w przypadku osób otrzymujących alternatywne świadczenie z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, gdzie kwota zasiłku wynosi ponad 180 zł.

Mając powyższe na względzie, uważam, że taki stan rzeczy jest przejawem niesprawiedliwości społecznej oraz głębokiej dyskryminacji. Niezmiernie istotne jest jednakowe, a tym samym sprawiedliwe traktowanie osób niepełnosprawnych, bez potrzeby krzywdzenia ich dodatkowo przez państwo. Przyznawana i tak rażąco niska kwota powinna być podwyższona i równa dla wszystkich uprawnionych, bez jakiegokolwiek różnicowania. Proszę o podjęcie stosownych czynności zmierzających do poprawy obecnej sytuacji.

Pytanie: Z czego wynika powyższa różnica w przyznawanym zasiłku pielęgnacyjnym?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22713)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie świadczeń rodzinnych

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych zasiłek pielęgnacyjny przyznaje się w celu częściowego pokrycia wydatków wynikających z konieczności zapewnienia opieki i pomocy innej osoby

w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Zasiłek pielęgnacyjny przysługuje niepełnosprawnemu dziecku, osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16. roku życia, jeżeli legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, osobie, która ukończyła 75 lat. Zasiłek pielęgnacyjny przysługuje także osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16. roku życia legitymującej się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, jeżeli niepełnosprawność powstała w wieku do ukończenia 21. roku życia. Zasiłek pielęgnacyjny przysługuje w wysokości 153 zł miesięcznie. Zasiłek pielęgnacyjny nie przysługuje osobie umieszczonej w instytucji zapewniającej całodobowe utrzymanie. Zgodnie natomiast z art. 17 przedmiotowej ustawy świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przysługuje matce albo ojcu, innym osobom, na których zgodnie z przepisami ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.) ciąży obowiązek alimentacyjny, opiekunowi faktycznemu dziecka, jeżeli nie podejmują lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, albo osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności. Świadczenie pielęgnacyjne przysługuje w wysokości 520 zł miesięcznie. Należy podkreślić, że przyczyny i czas wystąpienia niepełnosprawności są nieprzewidywalne, co oznacza, że przygotowanie się psychiczne i finansowe jest niemożliwe. Ważne jest, aby w tym ciężkim okresie zarówno dla chorego dziecka, jak i jego rodziny państwo zapewniało dostęp do leczenia, rehabilitacji i umożliwiała troskliwą opiekę rodziców. Całodobowa opieka nad chorym dzieckiem bezsprzecznie determinuje rezygnację rodziców z pracy zarobkowej. Na marginesie warto wskazać, że koszt utrzymania niepełnosprawnego dziecka w całodobowym ośrodku wynosi ok. 3000 zł. Każdego dnia rodziny borykają się z dylematem, czy zakupić konieczne dla dziecka lekarstwa, czy uiścić opłaty, np. za czynsz. Niedopuszczalne jest, aby niespodziewana choroba skazywała osoby chore i ich rodziny na ubóstwo. Forum Rodzin Osób Niepełnosprawnych Rodziny ON apeluje, aby uznać za pracę 24-godzinną opiekę nad osobą niepełnosprawną i określić wysokość świadczenia rehabilitacyjnego na poziomie najniższego wynagrodzenia za pracę, które na dzień dzisiejszy wynosi 1386 zł.

Pani Minister:

Jakie jest Pani stanowisko w przedmiotowej sprawie?

Czy podejmie Pani działania w celu zapewnienia wszechstronnego wsparcia dla osób chorych i ich rodzin zbliżonego do standardów europejskich?

Czy podejmie Pani działania w celu podwyższenia kwoty zasiłku pielęgnacyjnego i renty socjalnej?

Z poważaniem

Posłowie Tomasz Lenz
i Krzysztof Brejza

Toruń, dnia 4 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22714)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wejścia w życie ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz niektórych innych ustaw

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z problemem, który został mi przedstawiony przez rodziców i opiekunów młodzieży uczęszczającej do Środowiskowego Domu Samopomocy w Drezdenku, a dotyczy wszystkich tego typu ośrodków na terenie całego kraju.

Problem ten wiąże się z niekorzystnymi zapisami ustawy, które obciążają kosztami za uczęszczanie do placówek opiekuńczych rodziców i opiekunów osób niepełnosprawnych. Podopieczni tych ośrodków ze względu na swoją niepełnosprawność mają ograniczoną możliwość zarobkowania i uzyskiwania dochodów. Główne źródło ich utrzymania stanowią renty socjalne i świadczenia po zmarłych rodzicach, które umożliwiają jedynie zaspokajanie ich podstawowych potrzeb. Nawet niewielkie opłaty są dla nich trudne do udźwignięcia.

Przerzucenie kosztów na rodziców i opiekunów jest równoznaczne z likwidacją wszystkich środowiskowych domów samopomocy w Polsce, ponieważ ludzi tam uczęszczających, często chorych od urodzenia, nie stać na ponoszenie opłat z tego tytułu.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Biorąc pod uwagę ww. fakty, czy kierowany przez Panią resort wystąpi z propozycją znowelizowania obowiązującej ustawy?

2. Czy ministerstwo weźmie pod uwagę trudną sytuację uczestników środowiskowych domów samopomocy, którzy zagrożeni są wykluczeniem społecznym?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 19 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22715)

do ministra infrastruktury

**w sprawie szczególnych zasad przygotowania
i realizacji inwestycji
w zakresie dróg publicznych**

Do mojego biura poselskiego napływają skargi od osób wywłaszczonych w trybie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, ze zm.). Przepis art. 12 tej ustawy przewiduje, że ustalanie wysokości odszkodowania za odjęcie prawa własności następuje w terminie 30 dni od uprawomocnienia się decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Jak wskazuje praktyka, 30-dniowy termin na wydanie decyzji ustalającej odszkodowanie jest nierealny. Przy sprawnie prowadzonych postępowaniach wydanie takiej decyzji następuje po ok. 5 miesiącach od wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Bardzo często jednak osoby uprawnione do otrzymania odszkodowania muszą czekać znacznie dłużej, ponieważ właściwy organ albo nie dysponuje środkami na wyłonienie rzeczoznawców w drodze przetargu, albo też postępowania przetargowe są umarzane z powodu niewyłonienia wykonawcy. Wydaje się, że odszkodowanie powinno być ustalane w decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, która jednocześnie wywołuje skutki prawnorzeczowe. Poza tym pożądane byłoby wprowadzenie do ustawy przepisów, z których wynikałby obowiązek powiększenia wysokości ustalonego odszkodowania, jeżeli organ nie wydał decyzji w ustawowym terminie, niezależnie od przyczyn.

W związku z powyższym zwracam się z następującymi pytaniami do Pana Ministra:

1. Czy widzi Pan możliwość zmiany przepisów w ten sposób, by odszkodowanie stało się elementem decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej?

2. Czy widzi Pan możliwość zmiany przepisów w ten sposób, by odszkodowanie było wypłacane wywłaszczonemu nawet wówczas, gdy złoży on odwołanie od decyzji, kwestionując wysokość odszkodowania?

3. Czy widzi Pan możliwość wprowadzenia do ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. przepisów, wedle których za przekroczenie terminu na wydanie decyzji o odszkodowaniu organ będzie obowiązany do powiększenia wysokości odszkodowania? Jeżeli tak, to na jakich zasadach?

Z poważaniem

Poseł Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22716)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie ustanowienia programu pomocy
dla wielkopolskich gospodarstw rolnych
oraz producentów owoców i warzyw
w celu złagodzenia szkód spowodowanych
kłęską wymarznącią w uprawach rolnych**

Szanowny Panie Ministrze! Fala przymrozków, które miały miejsce na początku maja br., gdy temperatura kilkakrotnie spadała poniżej zera, spowodowała powstanie takich miejsc w Wielkopolsce, gdzie straty w uprawach sięgają nawet 90–100%. Przykładowo temperatury w porze nocnej i porannej spadały do - 5 stopni Celsjusza. To prawdziwa kłęska dla rolników. Są też inne negatywne skutki mrozów: już teraz przewiduje się znaczny wzrost cen warzyw i owoców, mniej będzie zatem pracy dla pracowników sezonowych.

Ze wstępnych informacji wynika, że na terenie woj. wielkopolskiego wskutek przymrozków nastąpiły straty w następujących uprawach: drzewa owocowe, truskawki, ziemniaki, kukurydza, zboża jare (głównie jęczmień). Zaobserwowano również straty w uprawach warzywniczych. Pełna, wiarygodna ocena skali strat będzie możliwa po przeprowadzeniu oceny przez komisje powołane do tego celu.

W związku z katastrofalnymi skutkami mrozów powodującymi ogromne uszkodzenia zarówno upraw owocowych, jak i polowych zapytuję, czy minister rolnictwa i rozwoju wsi podejmuje działania mające na celu udzielenie poszkodowanym podmiotom pomocy w następujących formach:

— finansowego wsparcia dla gospodarstw rolnych oraz właścicieli sadów,

— uruchomienia preferencyjnych kredytów dla rolników,

— wydłużenia dla rolników okresów spłaty kredytów inwestycyjnych oraz kredytów kłeskowych,

— umarzania podatku rolnego,

— zmniejszenia składki KRUS.

Czy resort zamierza uznać woj. wielkopolskie za obszar kłęski żywiołowej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22717)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie ochrony danych osobowych
w Internecie**

Internet to najpopularniejsze i najszybsze medium, za pomocą którego ludzie z różnych krajów mogą się komunikować, dokonywać zakupów, płacić rachunki itp. To dobro, które w znaczący sposób przyczynia się do ułatwiania nam życia. Jednakże coraz częściej można przeczytać o kradzieżach danych osobowych przez hakerów, jak też ich sprzedaży (bez wiedzy i zgody użytkowników) w celu uzyskania wpływów z reklam przez portal, który tej sprzedaży dokonał.

Za przykład może posłużyć jedna z ostatnich informacji o ataku hakerów z 17 i 19 kwietnia 2011 r. na koncern Sony (dokładniej mówiąc, na dane klientów, którzy zakupili produkt Play Station), gdzie w niepowołane ręce dostały się nie tylko dane osobowe i historia zakupów, ale też informacje z kart kredytowych, którymi płacono w Internecie przy nabywaniu gier, filmów i muzyki.

Kolejnym przykładem może być Facebook. Odnosnie do tego popularnego komunikatora co jakiś czas można usłyszeć o wycieku danych, które umożliwiły dostęp do milionów adresów, e-maili, numerów telefonów itp. na rzecz osób postronnych. Żadną tajemnicą jest, że mający ponad 50 mln użytkowników Facebook rywalizuje o internautów z Google i Yahoo oraz o wpływy z reklam.

Powyższe działania są niezgodne z prawem europejskim, w tym też z zapisami polskiej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, ze zm.) Według art. 23 ww. ustawy dane osobowe możemy przetwarzać w ściśle określonych sytuacjach, tj. gdy:

— osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie tych danych,

— jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa,

— jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą,

— jest to niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego,

— jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Podobnych przykładów łamania prawa można podać setki. W konsekwencji mamy nie tylko zapełnione skrzynki e-mailowe reklamami, o które nie pro-

siliśmy, ale co gorsze, możemy także paść ofiarą oszustów internetowych.

Czy planuje się wprowadzenie zmian do ustawy o ochronie danych osobowych uwzględniających zagrożenia związane z komunikowaniem internetowym?

Jak w prawny sposób najlepiej bronić się przed przetwarzaniem danych bez naszej zgody?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 24 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22718)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie realizacji założeń
„Europejskiej strategii w sprawie
niepełnosprawności 2010–2020” w Polsce**

„Europa bez granic” – to hasło, które powinno zawierać w sobie gwarancję dostępu do wszelkich praw i korzyści dla wszystkich obywateli UE, także tych niepełnosprawnych. Dlatego też na poziomie unijnym opracowano dokument, który ma na celu pomóc państwom członkowskim w usuwaniu barier, jak też w aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych.

Cele strategii na pierwsze 5 lat obejmują:

— opracowanie polityki na rzecz wysokiej jakości edukacji sprzyjającej integracji, zadbanie o to, by w ramach europejskiego programu walki z ubóstwem poświęcono szczególną uwagę osobom niepełnosprawnym; forum to zrzesza ekspertów, którzy dzielą się swoimi doświadczeniami i wypróbowanymi rozwiązaniami,

— zabieganie o uznawanie w całej UE zaświadczeń o niepełnosprawności, które mają zapewnić równe traktowanie w pracy, w sytuacjach dnia codziennego i podczas podróży po UE,

— opracowanie norm dostępności dotyczących lokali wyborczych i materiałów rozpowszechnianych podczas kampanii,

— uwzględnienie praw osób niepełnosprawnych w programach rozwoju zewnętrznego oraz w negocjacjach z krajami kandydującymi do UE.

Według danych statystycznych, co szósta osoba w Unii jest niepełnosprawna, co oznacza, że około 80 mln Europejczyków nie ma możliwości pełnego uczestniczenia w życiu gospodarczym i społecznym z powodu różnorodnych barier. Wskaźnik ubóstwa osób niepełnosprawnych jest o 70% większy w stosunku do osób całkowicie sprawnych. Ponadto 1/3 osób powyżej 75. roku życia dotknięta jest w jakimś stopniu niepełnosprawnością, liczba tych osób stale się zwiększa wraz ze starzeniem się społeczeństw.

To na państwach członkowskich Wspólnoty Europejskiej spoczywa odpowiedzialność za polepszenie sytuacji osób niepełnosprawnych, co stricte wiąże się z realizacją założeń wyżej opisanego dokumentu.

W jaki sposób Polska ma zamiar wprowadzać w życie wytyczne z „Europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020”?

Jak państwo polskie przeciwdziała wykluczeniu osób niepełnosprawnych?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 24 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22719)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie uruchomienia różnych form pomocy dla rolników, których uprawy zostały zniszczone przez majowe mrozy w 2011 r.

Szanowny Panie Premierze! W całej Wielkopolsce majowe mrozy zniszczyły nawet 95% upraw sadowniczych i ogrodniczych. Sadownicy, dla których w wielu gminach, np. Białośliwiu czy Pyzdrach, są to jedyne dochody, twierdzą, że region ich dotknęła klęska żywiołowa i proszą o pomoc.

W skutek mrozów nastąpiły straty w następujących uprawach: drzewa owocowe, w tym jabłoni, wiśni, czereśni, wczesne śliwy, morele, brzoskwinie, truskawki, ziemniaki wcześniej podkiełkowane, kukurydza na ziarno wcześniej wysiana, rzepak ozimy, buraki cukrowe po wschodach, zboże jare, głównie jęczmień. Straty producentów rolnych osiągają olbrzymie rozmiary. Rolnicy, w szczególności sadownicy, którzy stracili szansę na zbiory w 2011 r., oczekują od państwa pomocy wielostronnej. Uważam, że zasadne jest, aby ta grupa producentów została objęta bezzwrotną pomocą finansową państwa. Trzeba zawiesić spłatę wcześniej pobranych kredytów, umorzyć podatek rolny oraz składki na KRUS.

Dlatego też apeluję do Pana Premiera, aby instytucje rządowe po zakończeniu szacowania szkód przedstawiły program ratowania sadowników i ich rodzin, programy pomocy dla rolników, których uprawy zostały zniszczone przez majowe mrozy.

Do tej pory wypowiedzi wiceministra rolnictwa i rozwoju wsi pana Andrzeja Butry są w powyższej sprawie szkodliwe, nie dają nadziei na skuteczną pomoc państwa dla poszkodowanym producentów rolnych.

Wobec powyższego proszę Pana Premiera o zobowiązanie podległych urzędników do podjęcia szybkich i kompleksowych działań oraz udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jakie działania podejmuje rząd

i podległe mu instytucje na rzecz pomocy dla producentów rolnych, w tym sadowników, których uprawy zostały zniszczone przez mrozy w maju br.?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Gniezno, dnia 18 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22720)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie sytuacji finansowej i płacowej środowiskowych domów samopomocy, na przykładzie Małopolski

Szanowna Pani Minister! Przyjąłem w ramach dyżuru poselskiego delegację pracowników jednego z małopolskich środowiskowych domów samopomocy (w Kętach). Wręczyli mi oni prośbę o zainteresowanie się ich problemami finansowymi i płacowymi. Pracownicy oczekują znaczącej poprawy w tym zakresie.

Ostatnio koszty utrzymania środowiskowych domów samopomocy drastycznie wzrosły wraz ze wzrostem podatku VAT, podwyżką cen mediów i co za tym idzie – wszystkich innych usług związanych z ich funkcjonowaniem. Zgodnie z ustaleniami Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego plan budżetowy na bieżący rok nie ulega zmianie w porównaniu do ubiegłego roku, a co za tym idzie – nie ma też możliwości podwyżek płac dla zatrudnionych pracowników, przed którymi stawia się coraz to nowe wyzwania.

Obecnie wynagrodzenie kadry domów jest niskie i niesatysfakcjonujące, biorąc pod uwagę inne grupy zawodowe pracujące z osobami niepełnosprawnymi. Praca jest niezwykle obciążająca psychicznie. Osoby z zaburzeniami psychicznymi to specyficzna grupa osób niepełnosprawnych. Do domów trafiają osoby skrajnie zaniedbane, z podwójną, a nawet potrójną diagnozą. Często bez ustalonych uprawnień do świadczeń rentowych, z grożącą eksmisją z mieszkania, z różnymi zadłużeniami powstałymi wskutek złego funkcjonowania psychospołecznego i z problemami rodzinnymi. Jest to grupa społeczna często odrzucona przez inne instytucje i ośrodki wsparcia, ze względu na uciążliwość i trudność w procesie terapeutycznym. By można mówić o postępach w rehabilitacji, od zespołu specjalistów oczekuje się ogromnego profesjonalnego zaangażowania, dbałości i determinacji w działaniu. Dzięki kompleksowym działaniom ŚDS-ów osoby te rzadziej trafiają do szpitali, zakładów opiekuńczo-leczniczych, domów opieki społecznej – co w znaczący sposób obniża ekonomiczne obciążenie budżetu państwa i ma kolosalny aspekt humanitarny. Człowiek pozostaje w swoim środowisku zgodnie z trendami psychiatrii środowiskowej.

W obecnych czasach obserwuje się coraz większą zachorowalność na choroby psychiczne, wzrasta też liczba zachorowań wśród dzieci i młodzieży.

Trudno podolać tym wyzwaniom, gdyż domy są za słabo finansowane, co nie pozwala na zapewnienie rehabilitacji podopiecznym oraz godne płace dla wykwalifikowanej kadry. W zależności od województwa różnicuje się dotacje dla ŚDS-ów. Przykładowo dotacja na jednego uczestnika w Małopolsce jest niższa o 200 zł niż w województwie śląskim.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Czy ministerstwu znana jest trudna sytuacja finansowa i płacowa wymienionych domów?

2. Co ministerstwo ma zamiar uczynić, by poprawić jeszcze w br., a także latach następnych warunki funkcjonowania domów oraz zatrudnionych w nich pracowników?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22721)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przewożenia ludzi
przepełnionymi busami**

Szanowny Panie Ministrze! Niemal każdego dnia Inspekcja Transportu Drogowego zatrzymuje przepełnione rejsowe busy. To niestety dość częsty obrazek na lubelskich drogach. Mimo tragicznych wypadków i mandatów kierowcy wciąż lekceważą sobie przepisy mające zapewnić bezpieczeństwo przewożonych pasażerów. Przepełnione i przez to nadmiernie obciążone busy to częsty widok. Kierowcy, mimo że im tego nie wolno, zabierają pasażerów nawet wtedy, gdy brakuje już miejsc siedzących i pozostali muszą stać. Za wożenie nadmiernej liczby osób można kierowcom dać tylko mandat. To ich nie odstrasza, a sami pasażerowie wsiadają do pełnych samochodów, nie dbając o swoje bezpieczeństwo.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy przewidziane są inne niż mandaty, bardziej skuteczne kary, które skutecznie odstraszałyby kierowców busów przed łamaniem prawa i narażaniem pasażerów na niebezpieczeństwo?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22722)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zaostrzenia kar za zakłócanie
porządku i bójki na stadionach**

Szanowny Panie Ministrze! Burdy stadionowe to coś, z czym niestety często się spotykamy, każdy klub ma swoich kibiców, którzy go dopingują, ale niestety zazwyczaj bywa tak, że w przypadku przegranej jednej z drużyn następuje eskalacja złości, a co za tym idzie, kibice przeciwnych drużyn rzucają się na siebie. Tacy pseudokibice nie boją się niczego, nie powstrzyma ich nawet policja, bo oni także biją się z policją.

W przypadku gdy na stadionie spotykają się kibice drużyn, które nie lubią się, wręcz się nienawidzą i często czekają cały sezon, aby spotkać się i dać upust swoim emocjom, jedynym skutecznym sposobem na nich jest zakazanie uczestnictwa w meczach. Takie uczestnictwo w meczu nie ma nic wspólnego z kibicowaniem, lecz ze zwykłą bójką stadionową, a na takie zachowanie godzić się nie można. Ostatnie dni pokazały, że rozróby na stadionach bardzo psują wizerunek naszego kraju.

W związku z mistrzostwami Euro 2012 należy podjąć jednoznaczne, bardzo stanowcze działania, aby całkowicie wyeliminować burdy stadionowe, a tym samym zapewnić bezpieczeństwo tym kibicom, którzy przyjadą na mistrzostwa, aby podziwiać ten piękny sport.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu wyeliminowania burd stadionowych?

2. Czy kluby piłkarskie nie powinny być włączone w walkę z pseudokibicami?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22723)

do ministra zdrowia

**w sprawie wyegzekwowania należności
za pobyt w izbie wytrzeźwień**

Szanowna Pani Minister! Do Izby Wytrzeźwień w Zamościu trafia rocznie średnio 3 tys. osób. W ubiegłym roku gościło tam ponad 2990 nietrzeźwych i pijanych, w tym 954 mieszkańców Zamościa i ponad 2 tys. obywateli różnych gmin. Za pobyt w izbie trze-

ba zapłacić 250 zł. Tyle kosztuje opieka lekarska, nocleg, dezynfekcja i pomoc medyczna.

W Polsce działa 46 izb wytrzeźwień. Według danych za rok 2009 w placówkach przebywało ok. 150 tys. osób, w tej liczbie 23 tys. stanowiły osoby bezdomne, a ponad 50 tys. sprawcy przemocy domowej.

Za pobyt w izbie powinien zapłacić ten, kto tam trafi. Niestety, najczęściej bawią tam osoby bez pieniędzy i źródła stałych dochodów. Ściąganiem należności od osób, które nie uregulowały rachunku, zajmuje się urząd skarbowy. Należności można domagać się przez 10 lat, ale udaje się odzyskać pieniądze tylko od 20% pensjonariuszy. Władze gmin, z których trafiają nietrzeźwi, przekazują pieniądze ze swoich budżetów, ale są to tylko niewielkie kwoty, które nie pokrywają faktycznie poniesionych kosztów.

Za pacjenta izby nie powinna płacić ani gmina, z której pochodzi, ani rodzina.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy nie powinny być przygotowane przepisy prawa, które jednoznacznie określałyby, że w przypadku osób nieposiadających żadnych dochodów mają one obowiązek odpracowania kosztów pobytu w izbie wytrzeźwień w pracach społecznych na rzecz społeczności lokalnych?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 15 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22724)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wykorzystywania przez urzędy
pracy środków na walkę z bezrobociem**

Szanowna Pani Minister! Urzędy pracy przeznaczają dotacje z budżetu państwa na różnego rodzaju formy pomocy bezrobotnym. Są to staże, szkolenia i dotacje na działalność gospodarczą.

Szkolenia osób pozostających bez pracy są kosztowne. Obserwacje pokazały, że czas poszukiwania nowego zajęcia jest taki sam zarówno dla uczestników szkoleń, jak i dla nieprzeszkolonych. Średnio dwie osoby na trzech bezrobotnych znajdują pracę. Taka sytuacja ma miejsce w obu grupach.

Zakłady pracy występowały o staże, zatrudniając osoby bezrobotne na pół roku, bez gwarancji dalszego zatrudnienia. Wśród stażystów były osoby młode, a także wiekowe, ale bezrobotne. Było to bardzo wygodne, gdyż nie trzeba było tworzyć nowych stanowisk pracy, borykać się z płatnościami – wszystko to prowadził za nich urząd pracy.

W roku bieżącym jest o wiele trudniej dostać staż, gdyż podstawowym kryterium będzie deklaracja za-

trudnienia osoby bezrobotnej po zakończeniu stażu na co najmniej 3 miesiące.

Natomiast na wsparcie założenia własnej działalności gospodarczej powinno przeznaczać się większe środki, gdyż gwarantuje to lepsze ich wykorzystanie, jak również możliwość aktywizowania bezrobotnych – stwarzanie dla siebie, a także dla innych nowych miejsc pracy.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy istnieje możliwość zwiększenia środków pieniężnych na aktywizowanie bezrobotnych poprzez wsparcie założenia własnej działalności?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 15 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22725)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie planowanych zmian w ustawie
o systemie oświaty**

Szanowna Pani Minister! Z dużym niepokojem obserwuję prace zmierzające do nowelizacji ustawy o systemie oświaty, a także debatę publiczną, jaka została zapoczątkowana przez Związek Nauczycielstwa Polskiego. Szczególnie niepokojące są zmiany, które dotyczą tzw. szkół specjalnych. Propozycje zmian nie wyrażają wprost takiej możliwości, ale w dorozumiany sposób uchylają drzwi dla samorządów terytorialnych do likwidacji takich placówek. W ten sposób kształcenie dzieci i młodzieży doświadczonych niepełnosprawnością (szczególnie umysłową) zostanie przeniesione do regularnych placówek, szkół masowych, które będą otwierać oddziały specjalne.

Szkoły specjalne w myśl idei ich tworzenia nie są placówkami, w których poziom kształcenia różni się diametralnie od prowadzenia nauki w zwykłych placówkach. Dzięki wykwalifikowanej kadry, jaką są przede wszystkim oligofrenopedzy, podopieczni takich placówek mają przede wszystkim zagwarantowaną komfortową atmosferę do swojego rozwoju i zmniejszenia barier, jakie będzie w przyszłości stawać przed nimi dorosłe życie. Wprowadzenie szkolnictwa specjalnego do szkół masowych może przede wszystkim zaburzyć rozwój takich dzieci. Program szkół specjalnych jest dostosowywany indywidualnie do potrzeb ich podopiecznych, praca pedagogów wymaga wielkiego wysiłku i doświadczenia, które nabywa się w trakcie specjalistycznych studiów. Sami przedstawiciele środowisk nauczycielskich podkreślają, że nauczyciele z masowych szkół nie będą w stanie poradzić sobie z sytuacją, w której przyjdzie im prowadzić zajęcia również z dziećmi niepełno-

sprawnymi umysłowo, nawet mając do pomocy specjalnych opiekunów. Jest to głos społeczności, która najlepiej, bo na podstawie swojej codziennej pracy, zna tę materię i nie można dopuścić do tego, by jej głos był w pracach nad nowelizacją ustawy pominięty. Ponadto pobyt edukacyjny ucznia niepełnosprawnego, w tym upośledzonego umysłowo, w szkole masowej wypłyne destrukcyjnie na jego rozwój w sferze emocjonalnej, intelektualnej i społeczno-moralnej. Warunki pracy dla uczniów wymagających indywidualnego, zdecydowanie wolniejszego tempa pracy muszą być dostosowane do metod i formy pracy, w jakie są wyposażone szkoły specjalnej.

Dlatego też, mając na uwadze przede wszystkim dobro najmłodszych obywateli Rzeczypospolitej, których dobro powinno być dla nas najważniejszym punktem odniesienia w debacie o zmianach w ustawie o systemie oświaty, a także wyrażając poparcie dla społeczności nauczycieli, którzy swoją codzienną pracą realizują ważne hasło, iż takie będą Rzeczypospolite, jakie ich młodzieży chowanie, zwracam się z zapytaniem do Pani Minister: W jaki sposób ministerstwo chce rozwiązać problem, który tylnymi drzwiami stwarza możliwość do zamykania szkół specjalnych?

Z poważaniem

Poseł Marian Filar

Toruń, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22726)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie rozporządzenia ministra pracy
i polityki społecznej z dnia 26 kwietnia 2007 r.
w sprawie refundowania ze środków
Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych
młodocianym pracownikom**

Szanowna Pani Minister! Na podstawie art. 12 ust. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001, z późn. zm.) rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zostały określone szczegółowe warunki i tryb refundowania pracodawcom ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, zwanym dalej „młodocianymi”, oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń, w szczególności elementy wniosku o zawarcie umowy o refundację, terminy składania i kryteria rozpatrywania wniosku, podmioty uprawnione do zawarcia umowy o refundację,

elementy umowy o refundację i wniosku o zwrot poniesionych kosztów przez pracodawcę. Zgodnie z § 4 ust. 4 przedmiotowego rozporządzenia w przypadku dostarczenia przez pracodawcę kopii umów o pracę w celu przygotowania zawodowego zawartych z młodocianymi na czas nieokreślony w terminie do dnia 30 listopada i uwzględnienia wniosku o zawarcie umowy OHP zawiera z pracodawcą umowę o refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń, zwaną dalej „umową”. Jak poinformowało działające w ochronie interesów przedsiębiorców i pracodawców Kujawsko-Pomorskie Zrzeszenie Handlu i Usług w Bydgoszczy, zostały zablokowane środki Funduszu Pracy na wypłatę refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników. Taki stan oznacza dla pracodawców realne straty finansowe wobec konieczności samodzielnego finansowania kosztów zatrudnienia pracownika. Należy podkreślić, że kształcenie zawodowe młodocianych ma bezpośredni wpływ na ich kompetencje i umiejętności w dalszym życiu zawodowym i niewątpliwie pozytywnie wpływa na rynek pracy. Zaniechanie refundacji kosztów zatrudnienia młodocianych determinuje pozbawienie młodych ludzi zdobywania doświadczenia zawodowego, ponieważ pracodawcy preferować będą zatrudnianie pracowników z doświadczeniem zawodowym, którzy pracują niewątpliwie bardziej efektywnie, popełniają mniej błędów. W dalszej perspektywie na rynku pracy brakować będzie fachowców. Deficyt budżetowy nie powinien wpływać negatywnie na edukację praktyczną młodej kadry pracowników, która będzie w przyszłości współuczestniczyć w rozwijaniu naszej gospodarki. Zaniechanie refundacji kosztów zatrudnienia młodocianych pracowników finalnie prowadzi do pogłębiania trudności finansowych naszego państwa.

Pani Minister:

— jakie jest Pani stanowisko w przedmiotowej sprawie?

— czy podejmie Pani działania w celu wznowienia refundowania pracodawcom ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom?

— czy wskazany w rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom katalog przypadków negatywnego rozpatrzenia wniosku o zawarcie umowy jest katalogiem zamkniętym?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Lenz

Toruń, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22727)

do ministra infrastruktury

**w sprawie dofinansowania modernizacji
dworca kolejowego w Łapach**

Ostatnie lata były bardzo ciężkim okresem dla mieszkańców Łap (woj. podlaskie). Likwidacja cukrowni oraz ZNTK w Łapach SA były przyczyną zwolnień znacznej grupy osób, co przyczyniło się do wzrostu bezrobocia i pogorszenia warunków bytowych.

Rząd, który dopuścił do obecnego stanu rzeczy, nie podejmuje żadnych działań naprawczych zmierzających do poprawy sytuacji bytowej mieszkańców Łap, skazując miejscowość na powolną degradację. Przedmiotowe postępowanie należy uznać za rażąco niesprawiedliwe oraz sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Obecnie z powodu braku środków finansowych wstrzymano realizację dawno zapowiadanej inwestycji polegającej na remoncie dworca kolejowego.

W celu pozyskania środków inwestor zwrócił się do Ministerstwa Infrastruktury z wnioskiem o dofinansowanie modernizacji dworca. Z informacji przedstawianych przez media wynika, że jak do tej pory decyzja na temat dofinansowania nie została podjęta.

Mając na uwadze fakt, że realizacja planowanej inwestycji polegającej na modernizacji dworca kolejowego Łapy przyczyniłaby się do utworzenia nowych miejsc pracy zarówno podczas realizacji robót budowlanych, jak i w zmodernizowanej placówce, zwracam się z prośbą o niezwłoczne udzielenie dotacji i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zamierza Pan Minister udzielić dofinansowania do modernizacji dworca kolejowego w Łapach?
2. W jakiej wysokości zostanie udzielone ewentualne dofinansowanie?
3. W jakim terminie zostanie podjęta decyzja w sprawie dofinansowania modernizacji dworca kolejowego w Łapach?

Poseł Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 18 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22728)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie procesu przekształcania
wojskowych pracowni psychologicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Proces przekształcania wojskowych pracowni psychologicznych realizowany w oparciu o rozporządzenia z dnia 12 maja 2009 r. i 22 lipca 2010 r. zakładający zmiany struk-

turalne w praktyce spowodował zwolnienia z pracy. Kilkunastu doświadczonych psychologów, którzy nie będąc posiadaczami dyplomu magistra psychologii, prawo do wykonywania zawodu uzyskali w oparciu o wcześniej obowiązujące przepisy. Zawód psychologa w wojsku w minionych latach podejmowano w oparciu o zarządzenie ministra obrony narodowej oraz wytyczne szefa służby zdrowia głównego kwaterystra Wojska Polskiego z dnia 8 maja 1985 r. Określono w nich kryteria, w oparciu o które komendant Instytutu Higieny Psychiczej Wojskowej Akademii Medycznej nadawał uprawnienia do prowadzenia badań psychologicznych w wojsku. Jednym z głównych kryteriów było posiadanie dyplomu studiów psychologicznych lub podyplomowych o profilu psychologicznym. Po wypełnieniu określonych kryteriów psychologowie samodzielnie wykonywali swoje zadania, uzupełniając kwalifikacje w rozlicznych formach studiów podyplomowych, kursów, a także uzyskując uprawnienia w urzędach marszałkowskich oraz realizując działania psychoprofilaktyczne i edukacyjne. Wszystkie nowelizowane dotychczas ustawy i rozporządzenia respektowały ich prawo do wykonywania zawodu psychologa. Wymagane kwalifikacje zawodowe określone w najnowszym „Ponadzakładowym układzie zbiorowym pracy dla pracowników wojskowych jednostek organizacyjnych strefy budżetowej” (tabela 11, pkt 4) w formie kategorię zapisu odbierają im szansę na kontynuowanie pracy bez żadnych powodów merytorycznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Pan Minister spowoduje zmianę w przepisach dotyczących kwalifikacji zawodowych, aby umożliwić doświadczonym pracownikom wojskowych pracowni psychologicznych dalszą pracę?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Polczyn-Zdrój, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22729)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie świadczeń emerytalnych
dla żołnierzy podejmujących dodatkowe
zatrudnienie po uzyskaniu prawa
do emerytury wojskowej**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrywaniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, emerytura lub renta inwalidzka ulega zmniejsze-

niu na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W związku z powyższym w razie osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, nie wyżej jednak niż 130% tej kwoty świadczenie ulega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia. W razie osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, kwota emerytury lub renty inwalidzkiej ulega zmniejszeniu o 25% jej wysokości. Ponadto emeryci wojskowi mają ograniczone możliwości doliczenia sobie lat pracy w cywilu do podstawy emerytury. Każdy rok składkowy zwiększa ją o 1,3% podstawy jej wymiaru. Jednakże po uzyskaniu 75% wysługi, choć składki są dalej odprowadzane, emerytura już nie rośnie. Są to zasady zdecydowanie mniej korzystne niż te dotyczące zarobkujących emerytów cywilnych. Porównywanie emerytów wojskowych do innych emerytów cywilnych nie zawsze jest zbyt zasadne. Dlatego też i podejście do ich emerytur powinno być odmienne. Kwestia nieograniczania zarobków emerytów wojskowych niemających pełnej wysługi lat dotyczy z punktu widzenia państwa niewielkiej grupy osób. Ich podatki i dochody mogą być znacznie korzystniejsze z gospodarczego punktu widzenia niż odbieranie im ciężko zapracowanych pieniędzy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Pan Minister spowoduje zmianę przepisów ograniczających zarobki emerytów wojskowych niemających pełnej wysługi lat oraz doprowadzi do równego traktowania emerytów i rencistów cywilnych i wojskowych?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22730)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie środków na 2011 r.
na realizację zadań wynikających z ustawy
o rehabilitacji zawodowej i społecznej
oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych,
na przykładzie pow. koszalińskiego**

Szanowna Pani Minister! Rada Miejska w Koszalinie po zapoznaniu się z projektem uchwały w sprawie określenia zadań finansowanych ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na 2011 r. wyraża głębokie zaniepokojenie brakiem możliwości realizowania zadań powiatu, do których jest zobligowana zgodnie z art. 35a

ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Ustawodawca określił w ww. ustawie zadania, jakie mają być realizowane przez samorządy powiatowe oraz źródło ich finansowania. W rehabilitacji zawodowej jest to 12 zadań, a w rehabilitacji społecznej – 6 zadań. Przyznany limit środków funduszu na realizację ustawowych zadań w 2011 r. wynosi 306 503 zł (z wyłączeniem WTZ) i jest przysłowiową kroplą w morzu potrzeb w zakresie rehabilitacji zawodowej i społecznej niepełnosprawnych mieszkańców Koszalina. Niezadowolone i rozgoryczone osoby niepełnosprawnych jest ogromne. Ustawowo pomoc dla tych osób jest zagwarantowana, lecz brakuje środków na jej realizację. Przyznany limit zmusza samorząd Koszalina do wyboru pomiędzy rehabilitacją dzieci a tworzeniem miejsc pracy, zaopatrzeniem w sprzęt rehabilitacyjny i przedmioty ortopedyczne czy likwidacją barier architektonicznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy Pani Minister podejmie działania zmierzające do zwiększenia limitu środków na 2011 r. do poziomu z roku 2008 na finansowanie bieżących zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22731)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zmian legislacyjnych i skutków
prawnych powstałych w wyniku realizacji
ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym i innych
świadczeniach dla rolników i ich rodzin**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z prośbą o przeanalizowanie sytuacji prawnej w zakresie zmian legislacyjnych odnośnie do skutków prawnych powstałych w wyniku realizacji ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z dnia 27 października 1977 r.

Na mocy tej ustawy rolnicy mieli ograniczone możliwości rozporządzania i dysponowania swoim gospodarstwem rolnym, ponieważ aby uzyskać świadczenie emerytalne, mogli go przekazać na rzecz następcy prawnego lub oddać bezpłatnie na rzecz Skarbu Państwa.

Ścisłe wymogi formalne co do następcy prawnego eliminowały możliwość przekazania gospodarstwa na rzecz dzieci, które realizując potrzebę własnego rozwoju, podjęły pracę zawodową poza rolnictwem. Mimo iż rolnicy płacili składki ubezpieczeniowe oraz

podatki, byli zobowiązani do zawierania niekorzystnych umów kontraktacyjnych i przymusowej sprzedaży produktów rolnych na rzecz państwa (zboże, mleka, żywca itp.). Aby uzyskać należne świadczenia emerytalne, musieli wyzbywać się niemal całego swojego majątku, często dorobku pokoleń.

Rolnicy indywidualni, mimo swojej ciężkiej pracy, symbolicznych dochodów osiąganych w rolnictwie wobec braku gospodarki rynkowej i niemożności sprzedaży płodów rolnych za godną cenę, nie mogli przekazać swego majątku swym dzieciom, tak jak to robiły inne grupy zawodowe.

Sytuacja rolników, jak i ich dzieci jest tym bardziej krzywdząca, że późniejsze zmiany przepisów odstępujące od zasady przymusowego pozbywania się przez rolników własności nie naprawiały krzywd, nie zrekompensowały utraconych majątków i do chwili obecnej nikt tym problemem się nie zajął.

W państwie prawa, w jakim żyjemy obecnie, mówi się o zwrocie majątków rodom arystokratycznym, obywatelom pochodzenia żydowskiego, związkom wyznaniowym, a tych, którzy ciężką pracą na roli utrzymywali kraj i jego obywateli, dostarczając żywność, nikt nie wspomina i nikt o nich nie pamięta.

Zatem zwracam się do Szanownego Pana Ministra z prośbą o przyjrzenie się sytuacji opisanej powyżej i odpowiedź na pytanie: Czy możliwe jest wprowadzenie zmian w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym i innych świadczeniach dla rolników i ich rodzin z 1977 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Pałys

Kielce, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22732)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie bezpieczeństwa na stadionach

Wydarzenia, jakie miały miejsce po zakończeniu piłkarskiego Finału Pucharu Polski pomiędzy Lechem Poznań a Legią Warszawa na stadionie Zawiszy w Bydgoszczy pokazały po raz kolejny, że służby publiczne i instytucje państwowe nie radzą sobie w walce z chuligaństwem i bandytyzmem stadionowym i mimo posiadanych narzędzi prawnych (ustawa z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych oraz ustawa z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz ustawy Kodeks karny) nie potrafią zapobiec aktom wandalizmu dokonywanym przez pseudokibiców. Problem nie dotyczy tylko naszych stadionów, wystarczy przypomnieć wywołane przez polskich chu-

liganów zamieszki przed i po meczu Litwa – Polska w Kownie w marcu br.

Ponieważ zapewnienie bezpieczeństwa na stadionach piłkarskich jest priorytetowym zadaniem w przygotowaniach Polski do organizacji finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012, zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego pomimo dobrych zapisów w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych nadal mamy problemy z wandalizmem i chuligaństwem na polskich stadionach, a obowiązujące prawo nie jest skutecznie egzekwowane?

2. Dlaczego pseudokibice naruszający obowiązujące przepisy prawa (m.in. wtargnięcie na boisko, wniesienie i odpalenie rac, zakrywanie twarzy, rzucanie przedmiotami) czują się bezkarni?

3. Dlaczego zakazy stadionowe wydawane przez polskie sądy oraz kluby sportowe nie są skutecznym narzędziem w walce z pseudokibicami?

4. Dlaczego grupa prewencyjna policji z Bydgoszczy (po otrzymaniu pisemnego wniosku organizatora imprezy) nie potrafiła skutecznie interweniować i nie dokonano zatrzymań już na płycie boiska (taką praktykę stosuje z powodzeniem wiele państw zachodnich)?

5. Czy rząd RP przeznaczy dodatkowe środki z budżetu państwa na walkę z chuligaństwem, rasizmem i bandytyzmem stadionowym?

6. Czy rząd RP planuje wprowadzić programy profilaktyczne w zakresie przeciwdziałania patologicznym zachowaniom na stadionach?

Poseł Tomasz Garbowski

Opole, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22733)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie utrudnień w uzyskaniu od organów samorządu terytorialnego poświadczenia pozostawania osoby przy życiu lub w określonym miejscu w celu otrzymania emerytury, renty lub innych świadczeń z ubezpieczenia społecznego

Szanowny Panie Ministrze! Rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 7 lutego 2007 r. w sprawie sporządzania niektórych poświadczeń przez organy samorządu terytorialnego i banki reguluje możliwość powierzania dokonywania niektórych poświadczeń, w ściśle określonych przypadkach, wyżej wymienionym organom. Regulacje te rodzą problemy w przypadku osób uprawnionych do świadczeń zagranicznych, zobowiązanych do okresowego przedstawiania poświadczenia pozostawania przy życiu.

W tym celu wysyłane są odpowiednie formularze, które wypełnić mają władze właściwe dla miejsca zamieszkania świadczeniobiorcy.

Okazuje się, że nie we wszystkich gminach, wbrew ustaleniom pisma MSWiA DSO/ZEL-8101-4/06, można bez przeszkód uzyskać zaświadczenie o pozostawaniu przy życiu i zameldowaniu. Można by doszukiwać się źródeł tego problemu w działaniach władz innych państw, które nie honorują poświadczeń dokonywanych przez upoważnione do tego podmioty, tj. notariuszy. Jednakże, biorąc pod uwagę fakt bezproblemowego uzyskiwania przedmiotowych poświadczeń w części gmin, można wnioskować, że kwestia poruszana w niniejszej interpelacji polega na nieprecyzyjności przepisów ustawy Prawo o notariacie i rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie sporządzania niektórych poświadczeń przez organy samorządu terytorialnego i banki bądź sprowadza się do niewłaściwej interpretacji przepisów przez samorządy.

W świetle powyższego uznałam za wskazane przekazanie tej sprawy do analizy i ewentualnej interwencji. Jednocześnie uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie: Jak Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji planuje rozwiązać problematyczną kwestię przedstawioną w przedmiotowej interpelacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 20 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22734)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nieimplementowania
dyrektyw unijnych w terminie**

W związku z kolejnymi doniesieniami mediów, m.in. „Gazety Wyborczej” oraz „Rzeczpospolitej”, o nieterminowym wdrażaniu dyrektyw unijnych przez ministra finansów oraz na przykładzie nieimplementowanych w wymaganym terminie dwóch dyrektyw unijnych: o usługach płatniczych w ramach rynku wewnętrznego oraz o wymogach kapitałowych dotyczących portfela handlowego i polityce wynagrodzeń w bankowości, proszę o odpowiedź na poniższe pytanie: Jaki jest powód niechęci ministra finansów Jana Vincent-Rostowskiego do implementacji dyrektyw unijnych w terminie?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Maks Kraczkowski

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22735)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nieimplementowania
przez Ministerstwo Finansów dyrektywy
unijnej dotyczącej wymogów kapitałowych
oraz wynagrodzeń w bankach**

Szanowny Panie Premierze! W związku z doniesieniami mediów, m.in. „Gazety Wyborczej” oraz „Rzeczpospolitej”, o nieimplementowaniu przez Ministerstwo Finansów dyrektywy unijnej dotyczącej wymogów kapitałowych oraz wynagrodzeń w bankach proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Dlaczego minister finansów nie wdrożył dyrektywy unijnej w terminie?

2. Jak rząd, a jak Ministerstwo Finansów ocenia skutki niewdrożenia w terminie stosownych przepisów dotyczących kapitału i wynagrodzeń w sektorze bankowym?

3. Jaka jest opinia ministra finansów na temat ustalania wynagrodzeń w bankach oraz oceniania przez instytucje bankowe ryzyka związanego z oferowanymi instrumentami finansowymi?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Maks Kraczkowski

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22736)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie liczby zakładanych podsłuchów

Szanowny Panie Premierze! W związku z prezentowanymi w mediach danymi, m.in. Naczelnej Rady Adwokackiej oraz generalnego inspektora ochrony danych osobowych, na temat skali inwigilacji i retencji danych telekomunikacyjnych w Polsce oraz w związku z odrzuceniem przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego wniosku Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka o udostępnienie statystyk dotyczących skali inwigilacji uprzejmie proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Ile razy użyto podsłuchów w działaniach operacyjnych poszczególnych służb w 2006 r., a ile w 2010 r.?

2. Jeśli liczba założonych podsłuchów od 2006 r. się zwiększyła, co wpłynęło na taki stan rzeczy? Czy zwiększanie użycia takiego środka działań operacyjnych w sposób proporcjonalny może naruszać zasadę

demokratycznego państwa prawa oraz wolności obywatelskich?

3. Czy osoby, wobec których użyto podsłuchu jako środka w prowadzonym przez odpowiednie służby postępowaniu, są informowane o sporządzeniu materiałów z nagrań z podsłuchów? Czy mają dostęp do materiałów zgromadzonych z użyciem podsłuchów? Czy materiały te ulegają całkowitemu zniszczeniu w momencie ustania przyczyn ich gromadzenia?

Będę zobowiązany za udzielenie czytelnych, konkretnych odpowiedzi.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Maks Kraczkowski

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22737)

do ministra infrastruktury

w sprawie obciążeń finansowych samorządów w związku z przekazywaniem dodatkowych zadań w zakresie obsługi ruchu pasażerskiego na kolei

Szanowny Panie Ministrze! Ostatnimi czasy PKP SA jako właściciel i zarządca dworców kolejowych podjął działania mające uzdrowić sytuację w obszarze dworców kolejowych, z których kilkaset postanowiono zlikwidować. Argumentacja, jaką przedstawił poszczególnym samorządom, na których terenach znajdują się dworce przeznaczone do likwidacji, budzi ich stanowczy sprzeciw. Przedstawione argumenty przez PKP SA wskazujące powody ekonomiczne do podjęcia takich decyzji oraz brak opłaty dworcowej, która nakładałaby na przewoźników kolejowych obowiązek pokrycia kosztów utrzymania dworców, zły stan techniczny oraz niedobór środków nie stanowią wystarczającej i przekonującej argumentacji dla przeniesienia odpowiedzialności za te działania na samorządy lokalne. Trudno się więc dziwić ich oburzeniu, gdy z jednej strony rząd dyscyplinuje samorządy w zakresie wydatków z budżetu gminy, a z drugiej – próbuje, dokładając zadań, obciążać kosztami ich realizacji poszczególne gminy. Istnieją też wątpliwości co do możliwości prawnych organizowania przez samorządy gminne transportu kolejowego o charakterze międzywojewódzkim i międzynarodowym – przewozów pasażerskich, a tak należy rozumieć decyzje PKP SA. Nie jest też zadaniem gminy utrzymywanie infrastruktury kolejowej ani ponoszenie z tego tytułu kosztów jej modernizacji.

Panie Ministrze!

Czy znaczenie dworców kolejowych służących lokalnym społecznościom korzystającym coraz częściej z transportu kolejowego w drodze do odległych nieraz

miejsz pracy czy nauki nie powinno stanowić wystarczających argumentów za innymi rozwiązaniami tego ogólnopolskiego problemu?

Czy nie należałoby podjąć starań, aby zmusić przewoźników do przejęcia kosztów funkcjonowania dworców, z których korzystają pasażerowie przewożeni przez spółki świadczące transport kolejowy, a nie tylko stwierdzać, że „za korzystanie z dworców płacą dziś regularnie nieliczni przewoźnicy”?

Z poważaniem

Poseł Edward Czesak

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22738)

do ministra obrony narodowej

w sprawie nieudzielenia pomocy przez polski statek libijskim emigrantom na Morzu Śródziemnym

Szanowny Panie Ministrze! Kilka dni temu światowe media donosiły o dramacie, który się rozegrał na zepsutej łodzi z nielegalnymi imigrantami z Afryki Północnej. Łódź dryfowała 16 dni po Morzu Śródziemnym, a straż przybrzeżna i siły NATO ignorowały wezwania o pomoc. W rezultacie – w wyniku wycieńczenia – 61 z 72 pasażerów statku zmarło. W dniu 20 maja br. w audycji nadawanej w Radiu TOK FM redaktor poinformował, iż w tym czasie polski okręt należący do floty unii natowskiej również znajdował się w tym rejonie Morza Śródziemnego.

Zgodnie z prawem międzynarodowym wszystkie jednostki pływające, w tym również wojskowe, są zobowiązane do udzielenia pomocy, jeśli wzywa jej znajdujący się w pobliżu statek.

W związku z tym zwracam się z zapytaniem: Czy została zweryfikowana informacja, iż w tym czasie polski okręt, który należy do floty unii natowskiej, będąc w stanie udzielić pomocy, jednak tego nie zrobił? Jeśli doniesienia medialne polegają na prawdzie, to jakie były wyniki działań wyjaśniających, podjętych przez kierowany przez Pana resort?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Napieralski

Warszawa, dnia 22 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22739)

do ministra finansów

w sprawie sprzedaży wierzytelności

Szanowny Panie Ministrze! Strona internetowa www.handeldlugami.pl oferuje możliwość sprzedaży wierzytelności, gdy dłużnikiem jest podmiot gospodarczy lub osoba fizyczna. Handel wierzytelnościami powoduje, że podmioty w nim uczestniczące udostępniają osobom trzecim dane osobowe swoich dłużników.

Podstawą prawną udostępniania danych dłużników ma być art. 4 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych z dnia 9 kwietnia 2010 r. Na ww. artykuł powołuje się oferująca usługi w zakresie obrotu wierzytelnościami firma Raport SA, która zajmuje się obrotem wierzytelnościami zarówno jej przysługującymi, jak i podmiotom, na rzecz których świadczy usługi windykacyjne.

Tymczasem udostępnianie danych dłużników osobom trzecim wydaje się kontrowersyjne. Do naszych biur poselskich zgłaszają się osoby, które z powodu takich działań ponoszą określone straty. Ujawnianie ich danych powoduje, że mają one problemy ze znalezieniem pracy, uzyskaniem kredytu czy podpisaniem umowy na abonament telefoniczny.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

1. Czy w świetle obowiązującego prawa, w tym przytoczonego art. 4 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, takie postępowanie podmiotów prowadzących handel wierzytelnościami jest legalne?

2. Czy kierowany przez Pana resort zamierza podjąć działania na rzecz zmiany obowiązującego stanu prawnego, który powoduje negatywne konsekwencje dla obywateli?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Pięta
oraz grupa posłów

Sosnowiec, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22740)

do ministra finansów

**w sprawie znacznego zmniejszenia
w budżecie państwa środków
Funduszu Pracy przeznaczonych
na wypłatę refundacji wynagrodzeń
młodocianych pracowników w 2011 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Docierają do mnie liczne niepokojące informacje o wstrzymaniu refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników oraz składek na ubezpieczenie społeczne wypłacanych z Funduszu Pracy. Z posiadanych przeze mnie danych wynika, że przyczyną tego stanu rzeczy jest znaczące zmniejszenie w 2011 r. środków przeznaczonych dla ochotniczych hufców pracy na ten cel. W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 środki te określone zostały na 170 mln zł. Tymczasem w roku poprzednim na wskazany cel wydatkowana została kwota 230 mln zł. Tak drastyczne zmniejszenie środków finansowych na tak istotny cel społeczny nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia.

Kształcenie zawodowe ma istotny wpływ na rynek pracy, na którym ze względu na brak wykwalifikowanych kadr na stanowiskach pracowniczych sytuacja i tak jest trudna. Konieczne jest więc wspieranie form kształcenia zawodowego, które zwiększają liczbę absolwentów przygotowanych do pracy w małych i średnich przedsiębiorstwach. W ponad połowie przypadków uczniowie szkół prowadzących kształcenie zawodowe odbywają praktyki zawodowe i zajęcia praktyczne właśnie u takich pracodawców.

Z obserwacji rynku pracy wynika, że absolwenci zasadniczych szkół zawodowych, którzy zajęcia praktyczne odbywali na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, łatwiej znajdują zatrudnienie. Tworzone przez pracodawców nowe miejsca pracy dla dobrze przygotowanych pracowników generują dalsze, dodatkowe dochody budżetu w postaci podatków i składek.

Szanowny Panie Ministrze, w związku z powyższym decyzja o wstrzymaniu środków na finansowanie kształcenia zawodowego jest sprzeczna z interesem młodych osób chcących zdobyć zawód i przedsiębiorców.

Dlatego też bardzo proszę o poinformowanie: W jaki sposób można rozwiązać zgłoszony przeze mnie problem?

Z poważaniem

Poseł Bogdan Bojko

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22741)

do ministra infrastruktury

**w sprawie restrukturyzacji
Poczty Polskiej SA**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z reorganizacją Poczty Polskiej ma zostać zamknięta znacząca liczba placówek w całym kraju. Plan restrukturyzacji zakłada zamianę urzędów pocztowych w agencje pocztowe, które jednak nie będą świadczyły wszystkich usług dotychczasowych urzędów. Stanowić to będzie utrudnienie dla klientów w korzystaniu z usług Poczty Polskiej i spowodować może ich utratę na rzecz konkurencyjnych podmiotów, trudniących się na przykład dostarczaniem przesyłek. Zamierzony skutek oszczędności może zostać zniweczony przez zmniejszenie przychodów.

W związku z wyżej wymienioną sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy zmniejszenie liczby placówek nie spowoduje utraty klientów na rzecz podmiotów konkurencyjnych, a w związku z tym i zmniejszenia wpływów? Czy ten aspekt projektowanych zmian został rozważony z dostateczną wnikliwością?

2. Czy likwidacja placówek oraz redukcja personelu jest jedynym sposobem poprawy sytuacji finansowej Poczty Polskiej? Jakie jeszcze ewentualne działania podjęto w tym zakresie?

3. Które urzędy pocztowe i filie urzędów pocztowych w woj. lubuskim mają podlegać reorganizacji?

Z poważaniem

Poseł Bogdan Bojko

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22742)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ochrony prawa własności
w procedurze planowania przestrzennego**

Szanowny Panie Ministrze! Chciałbym zwrócić Pana uwagę na następujący problem. W planie zagospodarowania przestrzennego miasta Poznania teren stanowiący własność zgłaszającego się z prośbą o poselską pomoc obywatela i jego rodziny od lat siedemdziesiątych ubiegłego wieku przewidywany był pod park (zieleń miejską). Park nigdy nie powstał, a teren podlega systematycznej degradacji.

Współwłaściciel nieruchomości złożył wniosek o warunki zabudowy uwzględniające przeznaczenie

tereny jako terenu zielonego z ograniczoną do 15% zabudową. Został zobowiązany do uzyskania decyzji środowiskowej. Kosztem kilkudziesięciu tysięcy złotych uzyskał taką pozytywną decyzję. Urząd Miasta Poznania przez 3 lata nie wydał decyzji o warunkach zabudowy (mimo że, jak się później okazało, sąsiedzi w identycznej sytuacji prawnej taką pozytywną decyzję wydał).

Dnia 15 stycznia 2008 r. Rada Miasta Poznania podjęła uchwałę nr XXX/282/V/2008 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru części północnej „Południowo-zachodniego klina zieleni w Poznaniu – obszar D”.

Celem tego planu ma być zapobiegnięcie dalszej degradacji terenu. Właściciele przygotowali alternatywny projekt, uwzględniający realizację tego planu, a jednocześnie pozwalającego na niewielką jego zabudowę. Jednak propozycja ta nigdy nie została rozpatrzona. Plan przewiduje realizację parku i inwestycji publicznych. Nie wskazuje terminu ich realizacji. Wskazuje jako źródło finansowania wieloletni plan inwestycyjny, który jednak nie przewiduje także ich realizacji.

Także podmiot mający realizować na tym terenie kolektor, spółka Aquawit, nie ma tej inwestycji w planach. Miasto Poznań odmówiło także wykupienia tych nieruchomości od właścicieli.

Wojewódzki sąd administracyjny wyrokiem z dnia 3 września 2010 r. skargę na plan oddalił, oceniając, że plan jest dobry. Skarga kasacyjna została oddalona przez Naczelny Sąd Administracyjny dnia 31 marca 2011 r. z ustnym uzasadnieniem, że rada ma prawo rezerwować tereny na przyszłość.

Właściciele nie mogą w żaden sposób korzystać z nieruchomości, gdyż z powołaniem na plan prezydent miasta Poznania zabronił nawet ogrodzenia tego terenu. Jednocześnie są zobowiązani do płacenia podatków i utrzymywania nieruchomości w porządku. Sytuację ich należy ocenić jako gorszą, niż gdyby zostali wywłaszczeni.

Pragnę zauważyć, iż przepisy art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym określające wartości chronione w procesie planowania, w tym m.in. prawo własności i walory ekonomiczne przestrzeni, powinny zapobiegać nadużywaniu władzy planistycznej.

Nie odpowiadają one regułom gospodarki rynkowej, nie uwzględniają w pełni samorządności lokalnych społeczności oraz konstytucyjnej ochrony prawa własności. I dalej: Jednym z mechanizmów tworzenia ładu przestrzennego jest prawo własności. Zmianę funkcjonującego modelu planowania przestrzennego i systemu inwestowania można spowodować poprzez nadanie temu prawu należytej rangi, zachowanie równowagi pomiędzy interesem publicznym i indywidualnym.

Można to osiągnąć m.in. poprzez eliminację nieuzasadnionych wywłaszczeń terenów oraz eliminację zamrażania terenów pod przyszłe, niepewne inwe-

stycje (stenogram z 4. posiedzenia Sejmu RP II kadencji). Wówczas to po raz pierwszy wprowadzono wskazane wyżej regulacje.

Praktyka jednak, dotycząca zresztą według mojej wiedzy przede wszystkim największych miast, wskazuje, że tak się nie stało. Pozwolę tu sobie też zauważyć, że już dnia 17 lipca 2007 r. Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu orzekł, że Polska naruszyła art. 1 protokołu nr 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności właśnie w ten sposób, iż poprzez wskazanie, że na działce skarżącego realizowane będą inwestycje celu publicznego, przy jednoczesnym braku określenia terminu ich realizacji, uniemożliwił mu korzystanie z prawa własności. (R. vs Poland, skarga nr 17373/02).

W mojej ocenie przepisy wskazanej wyżej ustawy nie realizują swoich zadań, gdyż wprowadzona w nich regulacja jest niepełna i niedostatecznie realizuje konstytucyjną ochronę prawa własności. Stan ten jest nie tylko sprzeczny z art. 64 ust. 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ale naraża też państwo na szereg przegranych procesów przed Trybunałem Praw Człowieka w Strasburgu i zapłatę odszkodowań, które w tym przypadku mogą być bardzo wysokie.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem, jakie Pan Minister zamierza podjąć kroki, szczególnie legislacyjne, w celu wyeliminowania tego stanu rzeczy.

Jakie także inne kroki można podjąć w celu wyeliminowania tego rodzaju konkretnych sytuacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Leszno, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22743)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie braku podręczników
w języku ojczystym dla litewskiej mniejszości
narodowej**

W dniu 12 maja 2011 r. spotkałem się z wiceministrem spraw zagranicznych Litwy panem Egidijusem Meilūnasem, który poinformował mnie o problemach litewskiej mniejszości w Polsce związanych z brakiem podręczników w języku ojczystym. Szczególnie kontrowersyjne wydaje się planowane zastąpienie podręczników drukowanych podręcznikami wydanyymi w wersji elektronicznej, na pewno mniej użytecznymi z punktu widzenia skuteczności procesów dydaktycznych.

Dlatego zwracam się do Pani Minister o udzielenie odpowiedzi na pytanie o celowość takiego działa-

nia oraz o rozważenie możliwości wsparcia mniejszości litewskiej, tak aby jej młodzi przedstawiciele mogli efektywnie pobierać nauki w wybranym przez siebie języku.

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Aziewicz

Gdynia, dnia 18 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22744)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie pracowników Jastrzębskiej Spółki
Węglowej SA, którzy w ciągu 6 miesięcy
od dnia wpisania spółki do rejestru
nie złożyli pisemnego oświadczenia
o zamiarze nabycia akcji – ponowna**

Szanowny Panie Ministrze! Jastrzębska Spółka Węglowa SA będzie wprowadzana na giełdę. Wśród pracowników, którym z mocy prawa przysługują darmowe akcje, jest nieliczna grupa osób, które w ciągu 6 miesięcy od dnia wpisania JSW SA do rejestru nie złożyły pisemnego oświadczenia o zamiarze nabycia akcji. Z informacji zebranych przeze mnie wynika, że było to skutkiem zdarzeń losowych bądź niedostatecznej informacji przekazanej pracownikom. Czy w związku z tym istnieje możliwość przyznania tym osobom nieodpłatnych akcji? W powszechnym odczuciu byłoby to uzasadnione, choćby dlatego że nieodpłatne akcje otrzyma także grupa nieuprawnionych pracowników JSW SA i firm, które stały się częścią JSW SA stosunkowo niedawno. W takiej sytuacji poczucie sprawiedliwości społecznej podpowiada, że należałoby znaleźć rozwiązanie umożliwiające tym osobom objęcie bezpłatnych akcji.

Ze względu na wagę tego problemu chciałbym zapytać: Czy jest Pan gotów znaleźć rozwiązanie prawne satysfakcjonujące nieliczną grupę osób, które nie z własnej winy mogą być wykluczone z udziału w upublicznieniu firmy, którą budowali swą ciężką pracą?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Motowidło

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22745)

do ministra zdrowia

**w sprawie uprawnień
dla byłych żołnierzy górników**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się w związku z docierającymi do mnie sygnałami od byłych żołnierzy, którzy w okresie PRL-u w ramach zastępczej służby wojskowej byli przymusowo kierowani do pracy w kopalniach węgla, kamieniołomach i zakładach wydobywania rud uranu, gdzie pracując w katorżniczych warunkach, wielu straciło życie lub zostało inwalidami. Żołnierze ci czują się nadal dyskryminowani, a szkody te zostały spowodowane przez państwo i państwo ponosi za nie odpowiedzialność moralną jak i cywilną.

Ustawą z dnia 2 września 1994 r. (Dz. U. Nr 111) oraz ustawą z dnia 10 września 1999 r. (Dz. U. Nr 80) uznaje się, że był to szczególny rodzaj represji z przyczyn politycznych. Na mocy tych ustaw żołnierzom górnikom przyznano dodatek w wysokości dodatku kombatanckiego. Natomiast paradoksem jest to, że osoby te nie mogą korzystać z ustawy o kombatanach, a żołnierze górnicy, którzy w wyniku represji politycznych i przymusowej pracy w kopalniach są inwalidami i z tego tytułu pobierają rentę wojskową, nie mogą korzystać z art. 46 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. (Dz. U. Nr 210), ze zmianami ustawą z dnia 14 września 2007 r. (Dz. U. Nr 166) o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (nie mogą korzystać z pełnej refundacji leków).

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jak uprawnienia żołnierzy górników mają się do zapisu art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?

2. Czy istnieje możliwość pełnej refundacji leków dla żołnierzy górników, którzy w ramach zastępczej służby wojskowej byli przymusowo kierowani do pracy w kopalniach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Pałys

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22746)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zasiłku opiekuńczego
dla osób zajmujących się dziećmi
niepełnosprawnymi oraz możliwości
zatrudnienia w okresie pobierania zasiłku**

Szanowna Pani Minister! W myśl ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego osoba pobierająca zasiłek na dziecko niepełnosprawne traci zasiłek w przypadku podjęcia zatrudnienia. Podstawą jest założenie, że osoba opiekująca się dzieckiem niepełnosprawnym nie może podjąć pracy ze względu na potrzebę stałego przebywania z dzieckiem, które nie jest zdolne do samodzielnej egzystencji, dlatego też przysługuje jej zasiłek. Nie jest on jednak wypłacany w takiej wysokości, by mógł finansowo zrównoważyć braki pełnego wynagrodzenia.

Wobec powyższego chciałabym zadać Pani Minister następujące pytania:

1. Czy nie byłoby słuszne dopuścić możliwości podjęcia zatrudnienia w wymiarze umożliwiającym opiekę, a jednocześnie nie pozbawiać osób opiekujących się dzieckiem niepełnosprawnym zasiłku?

2. Czy ministerstwo prowadzi prace w ramach powyższego zagadnienia i czy przewiduje jakieś zmiany?

Poseł Izabela Kloc

Mikołów, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22747)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie masowego odpływu kadry
wojskowej ze służby na emeryturę**

Szanowny Panie Ministrze! W mediach pojawiają się informacje o wzrastającej liczbie żołnierzy, którzy odchodzą z wojska. W 2010 r. z armii odeszło około 6,5 tys. wojskowych. Tym samym polska armia traci najlepiej wyszkolone i doświadczone kadry. Ze służby rezygnują bowiem komandosi z jednostek specjalnych, piloci, saperzy, nurkowie, skoczkowie spadochronowi, żołnierze, którzy odbyli misje zagraniczne.

Głównym powodem tej sytuacji jest obawa przed planowanymi zmianami w systemie emerytalnym służb mundurowych. Żołnierze boją się, że nowe regulacje będą dla nich niekorzystne, decydują się na odejście z służby wojskowej, na zasadach obecnie obowiązujących. Sytuacja tak masowych rezygnacji ze służby wojskowej z pewnością negatywnie wpłynie

na poziom zdolności bojowej polskiej armii, jak również skutkować będzie obniżeniem poziomu wykształcenia wśród żołnierzy.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania podejmuje ministerstwo, aby powstrzymać odpływ doświadczonych kadr z polskiej armii?

2. Czy planowane zmiany w systemie emerytalnym służb mundurowych będą dotyczyć wszystkich pełniących służbę żołnierzy, czy tylko tych, którzy wstąpią do armii po wejściu w życie nowego systemu emerytalnego?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22748)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie spadku liczby
niepełnosprawnych pracowników**

Szanowna Pani Minister! Według danych Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych zmniejszyła się liczba pracowników niepełnosprawnych oraz pracodawców zarejestrowanych w systemie obsługi dofinansowania i refundacji PFRON. W 2010 r. liczba pracowników niepełnosprawnych wynosiła 266,8 tys., w tym zatrudnionych w zakładach pracy chronionej było 198,3 tys. osób, a na rynku otwartym 68,3 tys. Według danych z marca 2011 r. pracowników niepełnosprawnych było 230,1 tys., z czego 1691 tys. osób pracowało w zakładach pracy chronionej, a na rynku otwartym – 60,7 tys. Nastąpił także spadek ilości zakładów pracy chronionej, w grudniu 2010 r. ich liczba wynosiła 2004, zaś w marcu 2011 roku ZPCH było 1840.

Dane przedstawione przez PFRON wskazują także na spadek liczby osób niepełnosprawnych prowadzących działalność gospodarczą, ubiegających się o refundację składek na ubezpieczenie społeczne, odpowiednio z 27433 w grudniu 2010 r. do 20944 w marcu 2011 r. Według osób niepełnosprawnych i ich pracodawców wpływ na taki stan rzeczy ma uchwalona 29 października 2010 r. nowelizacja ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Wprowadzone zmiany dotyczą między innymi zwiększenia wymagań do uzyskania statusu pracodawcy prowadzącego zakład pracy chronionej, zostało również zmniejszone dofinansowanie dla pracowników z lekkim i umiarkowanym stopniem niepełnosprawności. Zlikwidowano także dofinansowanie na pra-

cowników zaliczonych do lekkiego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury. Zmniejszona została refundacja dla osób niepełnosprawnych prowadzących działalność gospodarczą, z lekkim lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności. Zdaniem osób, które są adresatami przepisów przedmiotowej ustawy, regulacje wprowadzone nowelizacją z dnia 29 października 2010 r. skutkować będą zmniejszaniem się liczby zatrudnionych osób niepełnosprawnych w Polsce, jak również likwidacją wielu zakładów pracy chronionej, co obrazować może porównanie danych PEFRON z roku 2010 i 2011.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy głównym powodem wyraźnego spadku liczby pracowników niepełnosprawnych są zmiany wprowadzone ustawą z dnia 29 października 2010 r.?

2. Jakie działania podejmie ministerstwo w celu zahamowania spadku liczby zatrudnienia pracowników niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22749)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zasad i kryteriów obowiązujących
w procesie rekrutacji do przedszkoli**

Szanowna Pani Minister! Zasady i kryteria rekrutacji do przedszkoli określone są na podstawie rozporządzeń ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół, z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie warunków i trybu przyjmowania uczniów do szkół publicznych oraz przechodzenia z jednych typów szkół do innych, oraz statutu poszczególnego przedszkola. § 2 rozporządzenia z dnia 20 lutego 2004 r. stanowi, że do przedszkola i oddziału przedszkolnego zorganizowanego w szkole podstawowej w pierwszej kolejności przyjmowane są dzieci w wieku 6 lat odbywające roczne przygotowanie przedszkolne, w następnej kolejności dzieci matek lub ojców samotnie je wychowujących, matek lub ojców, wobec których orzeczono znaczny lub umiarkowany stopień niepełnosprawności bądź całkowitą niezdolność do pracy oraz niezdolność do samotnej egzystencji, na podstawie odrębnych przepisów, a także dzieci umieszczone w rodzinach zastępczych.

Do powyższych kryteriów, które są powszechnie obowiązujące, poszczególne przedszkola lub ich organy prowadzące mogą zawrzeć w statucie własne, bar-

dzień szczegółowe zasady rekrutacji. Niektóre z tych dodatkowych kryteriów dla wielu rodziców dzieci starających się dla nich o miejsce w przedszkolu są niezrozumiałe i budzą kontrowersje. Za przykład może posłużyć fakt, że przyjęcie dziecka często uzależnione jest od tego, czy oboje rodzice są zatrudnieni. Wydaje się, że wprowadzanie takiego typu kryteriów jest zupełnie niezrozumiałe i krzywdzące bezrobotnych rodziców, dla których sytuacja braku możliwości umieszczenia dziecka w przedszkolu jest podstawową przeszkodą w podjęciu pracy. Kolejnym zastrzeżeniem rodziców jest przyjęcie w wielu przedszkolach zasady, że pierwszeństwo w przyjęciu ma to dziecko, którego rodzic zadeklarował korzystanie z dodatkowych, płatnych godzin pobytu, a nie tylko z samych zajęć przewidzianych w podstawie programowej. Należy także zwrócić uwagę na postulaty rodziców, organizacji społecznych, które sugerują wprowadzenie ułatwień w zasadach rekrutacji do przedszkoli dla dzieci z rodzin wielodzietnych i niezamożnych. Wiele zastrzeżeń budzi także sytuacja przedstawiania przez rodziców, na potrzeby rekrutacji, różnego typu dokumentów i zaświadczeń, przykładowo takich jak zaświadczenie o pracy, zaświadczenia z ZUS, zeznania podatkowego, orzeczenia rozwodowego, orzeczenia o wysokości alimentów. Należy podkreślić, że obecnie nie ma przepisów prawnych określających, jakie dokumenty mogą być wymagane w procesie rekrutacji przedszkolnej.

Wydaje się, że należałoby wprowadzić jednolite i przejrzyste przepisy na terenie całego kraju, dotyczące kryteriów przyjęć do przedszkoli. Zasady rekrutacji nie powinny dyskryminować na przykład bezrobotnych rodziców, a ułatwienia w dostępie do placówek przedszkolnych powinny objąć rodziny wielodzietne, a także będące w trudnej sytuacji materialnej.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo rozważa wprowadzenie przepisów, które ujednoczą kryteria rekrutacji do przedszkoli?

2. Czy nie zasadne byłoby, aby dzieci pochodzące z rodzin wielodzietnych, o niskich dochodach czy też których rodzice są bezrobotni, mogły korzystać z ułatwień w dostępie do placówek przedszkolnych?

3. Czy ministerstwo planuje podjąć działania w celu uregulowania kwestii dokumentów i zaświadczeń, które mogą być wymagane w procesie rekrutacji do przedszkoli?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22750)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wysokości dotacji dla środowiskowych domów samopomocy i wysokości wynagrodzenia dla pracowników

Szanowny Panie Ministrze! Środowiskowe domy samopomocy od lat spełniają bardzo ważną rolę w walce z wykluczeniem społecznym grupy osób najbardziej na nią narażonych. Ich ciężka praca pozwala wielu osobom z upośledzeniem umysłowym normalnie funkcjonować w społeczeństwie.

Od kilku lat systematycznie wprowadza się dramatyczne cięcia w budżetach tych placówek. Koszty utrzymania SDS-ów rosną z roku na rok, pochłaniając część przyznanych jednostkom dotacji.

Kadra wyżej wymienionych domów to wysoko wykwalifikowana kadra, ciągle podnosząca swoje kwalifikacje. Jednak ich wynagrodzenie w żadnym stopniu nie jest adekwatne do wymagań stawianych każdemu z nich. Tak niskie dotacje powodują, że dyrektorzy SDS-ów nie są w stanie racjonalnie wynagradzać pracowników za ich pracę.

Dotacje przyznane na ten rok nie pozwalają na żadne podwyżki, zmuszają dyrektorów jednostek do balansowania na granicy zadłużenia.

Jako reprezentant obywateli pragnę zapytać: Czy ministerstwo przewiduje możliwość zwiększenia dotacji dla SDS-ów poprzez przekazanie tych środków wojewodom?

Z wyrazami szacunku

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22751)

do ministra infrastruktury

w sprawie etapowania budowy DK nr 47 na odcinku Rdzawka – Zakopane

Modernizacja drogi krajowej nr 47 na wyżej wymienionym odcinku od lat budzi ogromne emocje i kontrowersje. Wielokrotnie przesuwany i poprawiany projekt został w końcu usunięty przez rząd z realizacji na najbliższe lata. Obecnie pojawiają się projekty częściowej przebudowy omawianej drogi, m.in. mostu w Białym Dunajcu.

W ciągu tej samej drogi DK 47 GDDKiA wstrzymała jednocześnie przebudowę skrzyżowania drogi 47 z ulicą Szaflarską w Nowym Targu, która jest obecnie główną ulicą wylotową z Nowego Targu

w kierunku Zakopanego (km 5 +064,20 – 22 +234,95).

Zdaniem władz samorządowych planowana przez GDDKiA Oddział Kraków modernizacja istniejącego skrzyżowania bez całościowej przebudowy nie zlikwiduje zagrożeń i dużej kolizyjności tego odcinka drogi.

Jako reprezentant obywateli pragnę zapytać:

1. Na jakim etapie jest wydawanie decyzji zezwalającej na budowę mostu w miejscowości Biały Dunajec w ciągu drogi 47?

2. Czy planowana inwestycja w Białym Dunajcu ma zapewnione finansowanie?

3. Czy ministerstwo rozważa zmianę kategoryzacji drogi krajowej nr 47 w związku z pojawiającymi się protestami z głównej na przyspieszoną?

4. Czy ministerstwo przewiduje możliwość wydzielenia z projektu budowy zakopianki fragmentu obejmującego obecne skrzyżowanie DK47 z ulicą Szafarską i zrealizowanie tej inwestycji w latach 2011/2012?

Z wyrazami szacunku

Posel Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22752)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie nadużywania władzy przez służby państwowe w stosunku do kibiców

Szanowny Panie Ministrze! Problem stadionowych bandytów, pseudokibiców, jest na pewno poważny, ale jeżeli to głoszenie pewnych haseł politycznych przez kibiców było powodem zamknięcia stadionów, to jest to decyzja skandaliczna. Ci, którzy demolowali stadion w Bydgoszczy, to nie są ci sami ludzie, którzy na co dzień kibicują swoim klubom na własnych stadionach, nie uczestniczą w burdach. Stosuje się jednak odpowiedzialność zbiorową, żeby przede wszystkim załatwić tych, którzy nie są awanturnikami, lecz nie lubią rządu. Wojna z kibicami i zamykanie stadionów miała zgodnie z wcześniejszą praktyką rządu budzić powszechne zainteresowanie, które przełoży się na wysokie poparcie. Działania te są jednak przykładem przekraczania przez władzę granicy, odbierane są ewidentnie jako nadużycie władzy.

W prasie pojawiły się m.in. informacje, iż podczas odpraw dla funkcjonariuszy prewencji mających zabezpieczać rozgrywany mecz Śląska Wrocław i GKS Bełchatów miało paść polecenie dla policjantów, by z tłumu kibiców wyłapywać osoby trzymające trans-

parenty obrażające premiera, pakować do więźniarek i przewozić na komisariaty. 17 maja zostali zatrzymani przez policję kibice Jagiellonii, którzy spontanicznie zebrawali się, aby zmanifestować swoje niezadowolone z powodu podejmowanych decyzji, które godzą w prawdziwych kibiców. Kibice mieli ze sobą transparenty o następującej treści: „Możecie zamknąć nam stadiony, lecz nigdy nie zamkniecie nam ust”, „Zamknijcie jeszcze dyskoteki, galerie i szkoły. Niech nie będzie niczego”, „Donald matole, twój rząd obalą kibole”. W Białymstoku policja wytknęła kibicom obrażanie organów państwa. Zatrzymanym osobom zarzucono udział lub organizację nielegalnego zgromadzenia, skandowanie krytycznych haseł pod adresem rządu, za co niektórzy ukarani zostali co najmniej 500-złotowymi mandatami.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy Pan Minister posiada informacje o podobnych poleceniach wydawanych funkcjonariuszom prewencji?

2. Na jakiej podstawie prawnej kibice Jagielloni karani byli za głoszenie haseł?

3. Art. 49. § 1 Kodeksu wykroczeń brzmi: „Kto w miejscu publicznym demonstracyjnie okazuje lekceważenie narodowi polskiemu, Rzeczypospolitej Polskiej lub jej konstytucyjnym organom, podlega karze aresztu albo grzywny”. Karanie mandatami za wygłaszanie opinii, a szczególnie opinii o podmiocie Donald jest absolutnym nadużyciem władzy. Prawo nie działa na zasadzie widzimisię interpretacyjnego. Trzeba precyzyjnie udowodnić, że istnieje konstytucyjny organ Donald i dopiero wtedy zastanawiać się nad skutkami lekceważenia tego nowego konstytucyjnego organu. Proszę wykazać istnienie konstytucyjnego organu o nazwie Donald.

Z poważaniem

Posel Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22753)

do ministra finansów

w sprawie zwolnienia z podatku VAT opłat związanych z pobytom w szpitalu najbliższego pacjenta

Szanowny Panie Ministrze! Usługi polegające na zapewnieniu pacjentowi możliwości wykonywania opieki przez osobę najbliższą i umożliwieniu osobie najbliższej obecności przy pacjencie, wykonywane przez szpital, są opodatkowane VAT – stwierdził dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu w interpretacji z 22 kwietnia 2011 r., nr ILPP2/443-183/11-2/MR.

Podatku nie trzeba płacić tylko wówczas, gdy zgodnie z zaleceniem lekarskim obecność osoby bliskiej jest niezbędna do leczenia hospitalizowanego.

Nie ma wątpliwości, że pobyt osoby najbliższej, zwłaszcza w przypadku dziecka, jest niezbędny do jego prawidłowego leczenia, związany ściśle ze świadczeniem opieki zdrowotnej. Obowiązek wpisywania do kart pacjentów zaleceń do pobytu osób najbliższych to mnożenie dla lekarzy zbędnej biurokracji, generujące dodatkowe koszty. Opodatkowanie opłat za pobyt osoby bliskiej pacjentowi nie przyniesie też dla budżetów szpitali znaczących korzyści.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w tej sprawie?
2. Czy ministerstwo dostrzega, że obowiązek wpisywania do kart pacjentów zaleceń do pobytu osób najbliższych to mnożenie zbędnej biurokracji?
2. Czy ministerstwo posiada dane dotyczące wysokości wpływów do budżetów szpitali w związku z opodatkowaniem ww. opłat?
4. Czy ministerstwo rozważa możliwość zmiany interpretacji przepisów w tej kwestii?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22754)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie wykrytych przez NIK nieprawidłowości przy zawieraniu umów w ramach programu modernizacji Policji

Szanowny Panie Ministrze! Najwyższa Izba Kontroli opublikowała informację o wynikach kontroli realizacji programu modernizacji Policji ustanowionego ustawą z dnia 12 stycznia 2007 r., w którym stwierdzono istotne nieprawidłowości mające wpływ na kontrolowaną działalność.

Zdaniem NIK, negatywnie należy ocenić sposób realizacji przez KGP zawieranych umów, bowiem rozliczenia rzeczowe z wykonawcami w 5 przypadkach na 10 odbyły się w sposób nierzetelny, tj. naruszający zapisy umów, co narażało na szkodę interes Skarbu Państwa. Przyczyną nieprawidłowości był brak właściwego nadzoru kadry kierowniczej biur merytorycznych KGP oraz powierzanie odpowiedzialności za odbiór przedmiotów zamówienia pracownikom (funkcjonariuszom) niemającym odpowiednich kwalifikacji w tym zakresie. W przypadku kilku umów stwierdzono, że osoby odpowiedzialne za dokonanie odbiorów nie wygezkowały istotnych dokumentów

poświadczających jakość przedmiotu zamówienia, np. rekomendacji Stowarzyszenia Księgowych w Polsce dla programu finansowo-księgowego, nie dokonały przewidzianych w umowie badań odbiorczych (zamówienia dotyczące umundurowania) bądź nie dokumentowały należyte czynności odbiorczych, co uniemożliwiło ocenę rzetelności ich działań, np. nie sporządzili wiarygodnych protokołów z wyników testów akceptacyjnych dotyczących projektu informatycznego.

O zasadności przeprowadzania czynności odbiorczych zgodnie z przyjętymi zapisami umownymi świadczy fakt, iż badania dokonane przez biegłych powołanych przez NIK w trakcie kontroli wykazały niezgodności elementów umundurowania ze specyfikacjami. Ponadto zamawiający dopuścił do zapłaty za dostawę i wdrożenie programu finansowo-księgowego w umówionej wysokości, mimo że wykonawca nie wywiązał się z podjętego zobowiązania dotyczącego dokonania migracji danych ze starego systemu.

Ustalanie szacunkowych wartości poszczególnych zamówień przez pracowników Biura Logistyki KGP i Biura Łączności KGP dokonywane było w sposób nierzetelny i bez należytej staranności. Czynności te nie były poparte wiarygodnymi dokumentami lub dokonywane były bez właściwego rozeznania rynku, co mogło sprzyjać dyktowaniu cen przez wykonawców. W skrajnym przypadku szacunku wartości przedmiotu zamówienia dokonano w oparciu o informacje uzyskane od przyszłego wykonawcy wybranego w trybie z wolnej ręki. Czynności mające istotne znaczenie dla rzetelnego przeprowadzenia postępowań przetargowych dotyczących umundurowania nowego wzoru, powierzane były osobom nieprzygotowanym do tego merytorycznie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w tej sprawie?
2. Jakie działania zostaną podjęte w celu wyeliminowania wykrytych nieprawidłowości?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22755)

do ministra zdrowia

w sprawie utrudnionego dostępu pacjentów do badań i zabiegów

Szanowna Pani Minister! Z badań przeprowadzonych przez fundację Watch Health Care wynika, że pacjenci w Polsce mają utrudniony dostęp do 200 ba-

dań i zabiegów, choć państwo im je gwarantuje. Najdłuższe kolejki są do badań diagnostycznych, które mają na celu potwierdzenie choroby nowotworowej. Fundacja wymienia sytuacje, w których pacjenci musieli czekać kilka tygodni na podstawowe w onkologii badania diagnostyczne.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega znane są wyniki badań przeprowadzonych przez fundację Watch Health Care? Czy zgodne są one z danymi własnymi, jakie posiada ministerstwo?

2. Czy ministerstwo dostrzega wagę problemu utrudnionego dostępu pacjentów do badań i zabiegów?

3. Czy ministerstwo po zapoznaniu się z wynikami raportu podejmie jakiegokolwiek działania w kwestii ułatwienia dostępu pacjentów do badań i zabiegów?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22756)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie braku regulacji prawnych
dotyczących standardów
higieniczno-sanitarnych dla przedszkoli**

Szanowna Pani Minister! Służby sanitarne, rzecznik praw dziecka oraz rodzice przedszkolaków zwracają uwagę na brak regulacji prawnych dotyczących standardów higieniczno-sanitarnych dla przedszkoli. O skali problemu świadczą m.in. fatalne wyniki kontroli w przedszkolach, jakie pod tym kontem przeprowadzono na polecenie RPD.

Prawo nie określa powierzchni sali przypadającej na dziecko przebywające w przedszkolu oraz wymaganej liczby urządzeń sanitarnych. Rozporządzenie w sprawie ramowych statutów przedszkola publicznego oraz zalecenia sanepidu wydają się być niewystarczające. Służby sanitarne często nie mogą wyegzekwować, szczególnie w niepublicznych przedszkolach, racjonalnych warunków pobytu dziecka ze względu na niewystarczającą podstawę prawną.

Chodzi przede wszystkim o wyznaczenie powierzchni pomieszczeń, w których mogą bawić się dzieci, czy też o liczbę urządzeń sanitarnych przypadających na jedno dziecko. Ponadto rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, przewiduje taką samą liczbę urządzeń sanitarnych w budynkach użyteczności publicznej dla dzieci i dorosłych, co nie jest korzystne dla dzieci uczęszczających do przedszkoli.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem?

2. Czy i kiedy ministerstwo rozważy uszczegółowienie przepisów prawnych w ww. sprawach oraz wprowadzenie ewentualnych zmian?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22757)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie wykrytych przez NIK
nieprawidłowości w przygotowaniu realizacji
projektów programu modernizacji Policji**

Szanowny Panie Ministrze! Najwyższa Izba Kontroli opublikowała informację o wynikach kontroli realizacji programu modernizacji Policji ustanowionej ustawą z dnia 12 stycznia 2007 r., w którym stwierdzono istotne nieprawidłowości mające wpływ na kontrolowaną działalność.

Najwyższa Izba Kontroli negatywnie oceniła m.in. przygotowanie przez Komendę Główną Policji zbadanych projektów do realizacji. Podejmowane przedsięwzięcia planowano nierzetelnie, w tym nie sporządzano analiz możliwości realizacji projektów z punktu widzenia posiadanych i koniecznych do pozyskania zasobów: finansowych, kadrowych i rzeczowych. Skutkiem tego były m.in. opóźnienia w realizacji umów oraz w zakresie rzeczywistego wykorzystania zakupionego sprzętu i wyposażenia, a także niegospodarne wydatkowanie części środków finansowych przeznaczonych na projekty informatyczne.

Przykładowo w 2008 r. i na początku 2009 r. dopuszczono do zakupu sprzętu komputerowego o łącznej wartości 7953,2 tys. zł do wielomodułowego systemu wspomagania obsługi Policji, pomimo że do dnia zakończenia kontroli zakupiono jedynie moduł finansowo-księgowy. W ocenie NIK zakup sprzętu w znacznej części był dokonany przedwcześnie, a działanie takie, biorąc pod uwagę szybki proces starzenia się sprzętu informatycznego, niegospodarne i niecelowe.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w tej sprawie?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu wyeliminowania wykrytych nieprawidłowości?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22758)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie postulowanego przez NIK
rozważenia konieczności podjęcia
działań legislacyjnych w celu regulacji
funkcjonowania w aglomeracjach miejskich
ładowisk dla śmigłowców ratowniczych**

Szanowny Panie Premierze! NIK opublikował informację o wynikach kontroli przygotowania jednostek krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego do prowadzenia czynności ratowniczych na wysokości. Informuje w niej o nieprawidłowościach, jakie występują w zakresie przygotowania organizacyjnego, technicznego i kadrowego jednostek prowadzących czynności ratownicze na wysokościach. Na podstawie ustaleń kontroli, w tym stwierdzonych nieprawidłowości, Najwyższa Izba Kontroli skierowała wniosek do prezesa Rady Ministrów o rozważenie konieczności podjęcia działań legislacyjnych w celu regulacji funkcjonowania w aglomeracjach miejskich ładowisk dla śmigłowców ratowniczych

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy Pan Premier dostrzega konieczność podjęcia działań legislacyjnych w celu regulacji funkcjonowania w aglomeracjach miejskich ładowisk dla śmigłowców ratowniczych?

2. Kiedy rozpoczną się prace nad proponowanymi przez NIK zmianami legislacyjnymi?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22759)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie realizacji przez MSWiA wniosków
NIK zamieszczonych w „Informacji
o wynikach kontroli przygotowania
jednostek krajowego systemu
ratowniczo-gaśniczego do prowadzenia
czynności ratowniczych na wysokości”**

Szanowny Panie Ministrze! NIK opublikowała „Informację o wynikach kontroli przygotowania jednostek krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego do prowadzenia czynności ratowniczych na wysokości”. Informuje w niej o nieprawidłowościach, jakie występują w zakresie przygotowania organizacyjnego, technicznego i kadrowego jednostek prowadzących

czynności ratownicze na wysokościach. Na podstawie ustaleń kontroli, w tym stwierdzonych nieprawidłowości, Najwyższa Izba Kontroli skierowała wniosek do ministra spraw wewnętrznych i administracji o:

— zapewnienie możliwości bieżącego, stosownie do potrzeb, korzystania przez jednostki krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego ze śmigłowców do prowadzenia działań ratowniczych na wysokości,

— zapewnienie możliwości zintensyfikowania szkoleń i ćwiczeń z zakresu ratownictwa wysokościowego z użyciem śmigłowców lub metod alternatywnych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy Pan Minister dostrzega konieczność realizacji wniosków NIK zawartych w informacji o wynikach ww. kontroli?

2. W jaki sposób zrealizowane zostaną wnioski NIK kierowane do MSWiA?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22760)

do ministra zdrowia

**w sprawie nieprzejrzystej, wprowadzającej
zamieszanie wśród pacjentów
nowej organizacji nocnej i świątecznej
opieki zdrowotnej**

Szanowna Pani Minister! 1 marca 2011 r. uległa zmianie organizacja nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych dla pacjentów objętych powszechnym ubezpieczeniem zdrowotnym. Świadczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej udzielane są w czasie, kiedy przychodnie POZ są nieczynne. Takie rozwiązanie, według zapewnień Ministerstwa Zdrowia, miało zapewnić równy dostęp do opieki lekarskiej wszystkim mieszkańcom. W mediach pojawiają się jednak ciągle niepokojące informacje o tym, że dostęp do punktów udzielania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej jest utrudniony i jest ich za mało. Problemem dla pacjentów jest fakt, że nowy system jest nieprzejrzysty i wprowadza zamieszanie. W niektórych placówkach funkcjonuje naraz POZ, świąteczno-nocna pomoc, pogotowie ratunkowe, są szpitalne izby przyjęć wraz z SOR-ami. Nawet lekarze gubią się w tym, kto powinien zająć się pacjentem. System stał się nieprzejrzysty, a dodatkowe zamieszanie wprowadziło powierzenie świadczenia nocnej i świątecznej pomocy nowym podmiotom, których pacjenci jeszcze nie znają. Gubią się w tym wszystkim nie tylko pacjenci, lekarze, ale nawet dyspozytorzy,

którzy odbierają zgłoszenia adresowane zarówno do pogotowia, jak i do całodobowego punktu POZ.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy do ministerstwa docierają informacje o zamieszaniu, jakie wywołała nowa organizacja opieki zdrowotnej nocnej i świątecznej?

2. W jaki sposób i w jakim czasie ministerstwo pomoże przejść skołowanym pacjentom przez ten gąszcz organizacyjnych struktur?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22761)

do ministra zdrowia

**w sprawie braku zasobów kadrowych
do zagwarantowania nocnej i świątecznej
pomocy medycznej**

Szanowna Pani Minister! 1 marca 2011 r. zmianie uległa organizacja opieki zdrowotnej nocnej i świątecznej finansowanych ze środków publicznych dla pacjentów objętych powszechnym ubezpieczeniem zdrowotnym. Świadczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej udzielane są w czasie, kiedy przychodnie POZ są nieczynne. Takie rozwiązanie, według zapewnień Ministerstwa Zdrowia, miało zapewnić równy dostęp do opieki lekarskiej wszystkim mieszkańcom. W mediach pojawiają się jednak ciągle niepokojące informacje o tym, że dostęp do punktów udzielania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej jest utrudniony i jest ich za mało. Lekarze alarmują natomiast, że nie ma odpowiednich zasobów kadrowych na zabezpieczenie okrojonej nocnej i świątecznej pomocy medycznej, a wprowadzony w marcu system rozpadnie się z powodu braków kadrowych. Lekarze POZ nie chcą pracować w ramach nocnej i świątecznej ambulatoryjnej opieki lekarskiej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy do ministerstwa docierają informacje o braku zasobów kadrowych dla zagwarantowania nocnej i świątecznej pomocy medycznej?

2. Ilu lekarzy zajmuje się od 1 marca świadczeniem nocnej i świątecznej pomocy medycznej? Czy jest to liczba wystarczająca?

3. Czy ministerstwo rozważa wprowadzenie zmian w obecnie funkcjonującym systemie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22762)

do ministra zdrowia

**w sprawie orzeczeń lekarskich
o przeciwwskazaniu do używania pasów
bezpieczeństwa**

Szanowna Pani Minister! Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym regulująca zasady ruchu na drogach publicznych oraz w strefach zamieszkania, warunki dopuszczenia pojazdów do tego ruchu, wymagania w stosunku do osób kierujących pojazdami i innych uczestników ruchu oraz zasady kontroli ruchu drogowego mówi o tym, że obowiązek korzystania z pasów bezpieczeństwa nie dotyczy m.in. osoby mającej orzeczenie lekarskie o przeciwwskazaniu do używania pasów. Do mojego biura poselskiego zgłaszają się osoby, w stosunku do których orzeczono stopień niepełnosprawności, których stan zdrowia uniemożliwia im korzystanie z owych pasów. Zainteresowani twierdzą, że obecne przepisy są zbyt ogólnikowe, co bardzo utrudnia im zdobycie takiego orzeczenia. Pojawiają się też sprzeczne informacje, czy potrzebują oni orzeczenia czy też odpowiedniego zaświadczenia lekarskiego. Niedoprecyzowana jest również kwestia, jacy lekarze takie dokumenty wystawiają.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega niedoprecyzowanie przepisów w tej sprawie?

2. Jakie i kiedy działania zostaną podjęte w celu wyeliminowania tych nieścisłości?

3. Jaki dokument: orzeczenie czy też zaświadczenie lekarskie stwierdza o przeciwwskazaniach do używania pasów?

4. Jacy lekarze takie dokumenty wystawiają?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22763)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. kujawsko-pomorskim**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

1 marca 2011 r. uległa zmianie organizacja nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych dla pacjentów objętych powszechnym ubezpieczeniem zdrowotnym. Województwa podzielono na rejony od 50 do 150 tys. mieszkańców. Dla tych obszarów zostały ogłoszone konkursy na świadczenie usług w ramach nocnej opieki lekarskiej. Dla każdego obszaru został wyznaczony świadczeniodawca. Zgodnie z przepisami jeden lekarz i jedna pielęgniarka przypada na 50 tys. pacjentów. Wyodrębnione rejony nie muszą pokrywać się z granicami administracyjnymi powiatów czy miast. Takie rozwiązanie według zapewnień Ministerstwa Zdrowia miało zapewnić równy dostęp do opieki lekarskiej wszystkim mieszkańcom.

W mediach pojawiają się jednak ciągle niepokojące informacje o tym, że dostęp do punktów udzielania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej jest utrudniony i jest ich za mało. NFZ, wybierając w konkursach przychodnię, nie brał pod uwagę jej dostępności. Geograficzna rozpiętość niektórych rejonów jest tak duża, że droga pacjenta do przychodni niekiedy wymaga dalekiej podróży. Ze względu na wysokie koszty dojazdu i zły stan zdrowia starsi pacjenci często nie są w stanie dotrzeć do lecznicy. Zastrzeżenia do zmian mają nie tylko pacjenci, ale i lekarze, samorządowcy. W opinii ZPP obowiązujący od 1 marca system jest mało elastyczny i niedostosowany do potrzeb pacjentów, szczególnie tych spoza wielkich miast.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega nieprawidłowości w funkcjonowaniu nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w województwie?
2. Czy i jakie informacje docierają do Ministerstwa o trudnościach w dostępie do nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w województwie?
3. Ilu świadczeniodawców i ilu lekarzy zajmuje się od 1 marca świadczeniem nocnej i świątecznej pomocy medycznej w województwie? Czy jest to liczba odpowiadająca potrzebom mieszkańców?
4. Jakie działania podejmie ministerstwo, by system nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej bardziej wychodził naprzeciw potrzebom pacjentów?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22764)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. dolnośląskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22765)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. lubelskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22766)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. lubuskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22767)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. łódzkim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22768)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22769)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. mazowieckim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22770)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. opolskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22771)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22772)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. podlaskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22773)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. pomorskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22774)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. śląskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22775)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. świętokrzyskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22776)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. warmińsko-mazurskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22777)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. wielkopolskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22778)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania i organizacji
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej
w woj. zachodniopomorskim**

Patrz interpelacja nr 22763, str. 62.

Interpelacja
(nr 22779)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie karygodnych warunków pracy
i płacy pracowników stacji
sanitarно-epidemiologicznych,
na przykładzie protestu w Powiatowej Stacji
Sanitarно-Epidemiologicznej w Kołobrzegu**

Szanowny Panie Premierze! 20 czerwca 2008 r. PAP donosił, że przed siedzibą Ministerstwa Zdrowia przy ul. Miodowej w Warszawie: NSZZ „Solidarność” Pracowników Stacji Sanitarно-Epidemiologicznych zorganizowała pikietę. Uczestnicy protestu domagali się m.in. wzrostu wynagrodzeń zasadniczych o 500 zł, zapewnienia środków na funkcjonowanie sanepidu oraz utrzymania dotychczasowych zadań i kompetencji Państwowej Inspekcji Sanitarnej, a także jej struktury. Ponadto związkowcy domagają się środków na realizację ponadzakładowego układu zbiorowego pracy.

W niespełna 3 lata od tego protestu w maju 2011 r. mass media ponownie donoszą: Swoją protest rozpoczęli pracownicy powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych, którzy chcą zwrócić uwagę na swój los. (...) ich praca jest wykonywana z takim samym zaangażowaniem od wielu lat, natomiast podwyżek od wielu lat nie było. W dniu 25 maja odbędzie się po raz pierwszy demonstracja uliczna, w której wezmą udział pracownicy poznańskiej placówki. W czerwcu ma się odbyć manifestacja ogólnokrajowa.

Tak więc rząd PO i PSL przez te 3 lata nie zrealizował żadnego postulatu. Nie podjął żadnego dialogu!

Wprost przeciwnie, odnośnie do postulatu utrzymania dotychczasowych zadań i kompetencji i jej struktur rząd PO i PSL dokonał zmian wbrew sugestii związkowców sanepidu. Od 1 stycznia 2010 roku wskutek nowelizacji ustawy kompetencyjnej powiatowe stacje sanitarно-epidemiologiczne przeszły w gestię starosty. Pomimo jasnych przekazów i ostrzeżeń pracowników i związkowców sanepidu: Związkowcy z NSZZ „Solidarność” protestują przeciw reformie, która w ich ocenie podwyższy koszty funkcjonowania sanepidu, uczyni go korupcyjnym i sprawi, że nadzór sanitarно-epidemiologiczny będzie jeszcze mniej skuteczny.

Obecnie wśród pracowników sanepidu wrze! Smutek, ale i irytacja. Głęboka niesprawiedliwość. Rząd całkowicie nas lekceważy, nie chce z nami rozmawiać. Brak jakiegokolwiek dialogu. Z drugiej strony mobilizacja do walki o godność urzędnika państwowego, o swoje pracownicze prawa. Z równoległą walką o budowanie właściwego wizerunku pracownika stacji sanitarно-epidemiologicznej oraz należytego szacunku władz państwowych dla ich benedyktyńskiej pracy, odpowiedzialnej i niejednokrotnie narażającej ich na negatywne emocje ze strony osób kon-

trolowanych. Pracy jakże potrzebnej, tym bardziej w regionie turystycznym, nadmorskim, z kilkusettyśięczną rzeszą turystów i gości, bo przecież gwarantującej nam poczucie i zachowanie bezpieczeństwa sanitarно-epidemiologicznego, ale i też szeroko rozumianych działań prozdrowotnych.

Oto niektóre fragmenty listu przesłanego do mojego biura poselskiego od wysoce rozżalonych i zdesperowanych pracowników Powiatowej Stacji Sanitarно-Epidemiologicznej w Kołobrzegu, z 31 podpisanymi: pragniemy wyrazić swój żal z powodu zepchnięcia naszej grupy zawodowej na margines ubóstwa społecznego, (...) daleko odbiegamy poziomem wynagrodzenia od innych urzędników państwowych oraz standardów płacowych w Europie, do której przecież należymy. W naszym zakładzie średni staż pracy wynosi 19 lat z osiąganym miesięcznym wynagrodzeniem 2182,67 zł brutto, podczas, gdy średnia krajowa wynosi 3633,54 zł! (...) starając się jak najlepiej wykonywać swoją pracę, ustawicznie podnosimy kwalifikacje zawodowe, podejmując studia kierunkowe, specjalizacyjne i podyplomowe. Koszty związane ze zdobywaniem wiedzy fachowej obciążają nasze ubogie fundusze rodzinne, gdyż nie mamy dostępu do dofinansowania ze strony zakładów pracy, z kolei spełniając wymogi związane z wykształceniem i stażem pracy, jesteśmy nieprawidłowo zaszeregowani. (...) Jesteśmy narażeni na wyjście w teren w przysłowiowych dziurawych butach, dzierżąc w rękę stare kalki do sporządzania kopii protokołów zamiast, np. laptopów. Jak więc mamy być postrzegani przez społeczeństwo, które z jednej strony pokłada w nas nadzieję na zapewnienie szeroko pojętego bezpieczeństwa sanitarnego, szerzenia oświaty prozdrowotnej, zapewnienia stałego i profesjonalnego nadzoru sanitarnego w wielu dziedzinach życia codziennego, a z drugiej strony obserwuje nasze problemy finansowe związane z brakiem środków na pokrycie pracy zarówno biurowej, jak i w terenie.

(...) Odpowiadamy za szeroko rozumiane bezpieczeństwo zdrowia publicznego całego państwa, wobec tego pytamy, dlaczego jesteśmy zapomnianą grupą zawodową, której tak daleko do przeciętnej krajowej.

(...) Jesteśmy kadrą ludzi wykształconych, wyspecjalizowanych i dobrze przygotowanych do prowadzenia czynności zawodowych, które wykonujemy sumiennie od lat, bez satysfakcji zawodowej. Pragniemy i domagamy się zmiany w tym zakresie. Stąd prośba do władz o dostrzeżenie grupy zawodowej, która codzienna pracą przyczynia się do pomnażania wpływów finansowych do budżetu państwa, a która czuje się zapomniana i niedoceniana przez władze państwa, które powołało nas jako urzędników do pracy w Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Szanowny Panie Premierze! Cóż można dodać?! Zatem powtórzę pytania:

1. Dlaczego rząd zapomniał o godnych warunkach płacy dla pracowników stacji sanitarно-epidemiologicznych, w tym sanepidu w Kołobrzegu, gdzie pra-

cownicy z 19-letnim stażem pracy mają średnie miesięczne wynagrodzenie w wysokości 2182,67 zł (brutto!)? Dlaczego nie zapewnia też normalnych i godnych warunków pracy zgodnych chociażby z podstawowymi standardami pracy obowiązującymi w Polsce, o standardach europejskich nie wspomnę?

2. Dlaczego ta grupa zawodowa pracowników jest niedoceniana i lekceważona przez rząd pomimo ich wysokiego profesjonalizmu, sumiennosci w wykonywaniu wysoce odpowiedzialnej pracy, która nie tylko jest nieodzowna dla zapewnienia bezpieczeństwa sanitarno-epidemiologicznego, ale także przynosząca wpływy do budżetu państwa?

3. Czy podporządkowanie sanepidu starostom dało wymierne korzyści, czy też potwierdzają się tezy związkowców NSZZ „Solidarność”, którzy protestowali przeciw reformie, która w ich ocenie podwyższy koszty funkcjonowania sanepidu, uczyni go korupcyjnym i sprawi, że nadzór sanitarno-epidemiologiczny będzie jeszcze mniej skuteczny*)?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22780)

do ministra zdrowia

**w sprawie bardzo niskich wynagrodzeń
pracowników Powiatowej Stacji
Sanitarno-Epidemiologicznej
w Gorzowie Wielkopolskim,
jak również w całym kraju**

Pracownicy Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Gorzowie Wielkopolskim zwrócili się do mnie ze względu na istniejący problem w inspekcji sanitarnej dotyczący bardzo niskich wynagrodzeń z prośbą o poprawę sposobu wynagrodzenia i zwiększenie płac.

Pracownicy inspekcji sanitarnej wykonują zadania z zakresu zdrowia publicznego mające na celu ochronę zdrowia naszych obywateli przed niekorzystnym wpływem szkodliwości i uciążliwości środowiskowych, zapobiegania powstawaniu chorób, w tym zakaźnych i zawodowych. Wykonywanie tego rodzaju pracy wymaga wysokich kwalifikacji zawodowych, które zdobywali po ukończeniu studiów kierunkowych, wieloletnich programów specjalizacyjnych lub studiów podyplomowych. Czynie to we własnym zakresie z prywatnych środków finansowych, ponosząc bardzo wysokie koszty. Mając na uwadze zakres wykonywanych zadań, doświadczenie zawodowe i wie-

loletni staż pracy w zawodzie, są zażenowani tym, iż ze względu na drastycznie niskie wynagrodzenia popadają w coraz większe ubóstwo. Niedopuszczalne jest, aby pracownicy jednostki inspekcyjnej (w tym również pracownicy działów administracyjno-ekonomicznych), od których wymagana jest wiedza fachowa i nieangażowanie się w żadną działalność mogącą zmniejszyć zaufanie do ich bezstronności, rzetelności i niezależności od jakichkolwiek nacisków finansowych, handlowych i innych ze strony kontrolowanych podmiotów mogących mieć wpływ na wyniki kontroli, zarabiali niewiele więcej niż najniższa płaca krajowa. Wraz ze wzrastającymi wymaganiami i zakresem ich uprawnień, a więc również coraz większą odpowiedzialnością, nie podąża godne wynagrodzenie.

Miesięczne wynagrodzenia stanowią minimalne stawki płacowe pomimo dużych rozpiętości w grupach płacowych. Młodszy asystent z wyższym wykształceniem i wieloletnim stażem pracy otrzymuje wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1666 zł, podczas gdy rozpiętość wynagrodzeń w tej grupie wynosi od 1580 zł do 3350 zł. Asystent otrzymuje 1825 zł, a rozpiętość wynagrodzeń w jego grupie wynosi od 1580 zł do 3350 zł. Natomiast pracownicy posiadający średnie wykształcenie i wykonujący pracę na poziomie młodszego asystenta od wielu lat otrzymywali podwyżki uposażeń na najniższym poziomie i obecnie ich wynagrodzenia zbliżone są do poziomu najniższej płacy krajowej, pomimo to, że rozpiętość płacy w tej grupie wynosi od 1200 do 2420 zł.

Kolejne wprowadzane przez lata rozporządzenia dotyczące zasad i stawek ich wynagrodzeń, poza podnoszeniem najniższych stawek w celu ich zrównania do tzw. minimalnej płacy, podnosiły przede wszystkim jedynie górne stawki wynagrodzeń w grupach. Drastyczna sytuacja nie zmieniała się, gdyż wielkość otrzymywanych środków finansowych jedynie pokrywała potrzeby podwyższania płacy pracownikom do obowiązującego wówczas minimum płacowego, pozostawiając pozostałych nadal na żenująco niskim poziomie w przynależnych grupach.

Nigdy nie została zrealizowana 30-procentowa podwyżka płac, która była obiecana kilka lat temu podczas prowadzonych wówczas rozmów związków zawodowych z przedstawicielami rządu przy tworzeniu układu zbiorowego. Otrzymali jej zaledwie część, a w dodatku od kilku lat nie są uwzględniani nawet w podwyżkach inflacyjnych. Takie traktowanie grupy zawodowej przez wiele lat spowodowało rażące dysproporcje pomiędzy wynagrodzeniem pracowników inspekcji sanitarnej a pozostałymi pracownikami sfery budżetowej, spowodowane ich pomijaniem w kolejnych podwyżkach wynagrodzeń. Jako pracownicy zakładu opieki zdrowotnej, jakim jest inspekcja sanitarna, daleko odbiegają od wynagrodzenia pozostałych zawodów medycznych, a jako pracownicy jednostki budżetowej również daleko odbiegają w gratyfikacji za pracę od pozostałych pracowników.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister o uwzględnienie zastrzeżeń i uwag oraz informację o możliwościach zmiany sytuacji płacowej pracowników sanepidu.

W jakim najbliższym czasie pracownicy sanepidu mogą spodziewać się podwyżek płacowych?

Jak na tle innych służb kontrolnych wygląda ich wynagrodzenie?

Poseł Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22781)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wniosku o przyznanie środków z rezerw Funduszu Pracy

Do mojego biura wpłynęło pismo dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w Słubicach w sprawie wniosku o przyznanie środków z rezerw Funduszu Pracy o niżej wymienionej treści:

W dniu 28 marca 2011 r. Powiatowy Urząd Pracy w Słubicach przedłożył za pośrednictwem Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Zielonej Górze wniosek o przyznanie dodatkowych środków z rezerwy ministra na realizację programu związanego z aktywizacją zawodową bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Przedmiotowy wniosek o przyznanie środków z rezerwy Funduszu Pracy odzwierciedlał potrzeby lokalnego rynku pracy oraz został przygotowany zgodnie z określonymi procedurami i zasadami przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej z dnia 12 stycznia br.

W dniu 26 kwietnia 2011 r. otrzymaliśmy pismo (znak: DF-I-074-186-MK/11) z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie konieczności dokonania weryfikacji przedłożonego wniosku tj. wykluczenia z niego realizacji refundacji kosztów wyposażenia stanowiska pracy oraz jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej, a także dokonania takiego wyboru działań na rzecz uczestników, które zapewnią efektywność zatrudnieniową programu na poziomie nie niższym niż 70% pod rygorem nieprzyznania środków z rezerwy ministra.

Niezwłocznie, w dniu 28 kwietnia 2011 r., ustosunkowaliśmy się do ww. pisma, informując ministerstwo o uwzględnienie wniosku w przedłożonej wersji ze względu na fakt, iż przedmiotowy wniosek odzwierciedlał potrzeby lokalnego rynku pracy, został przygotowany zgodnie z określonymi wymogami prawnymi, formalnymi i merytorycznymi przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej oraz został pozytywnie oceniony przez Wojewódzki Urząd Pracy

w Zielonej Górze działający w imieniu marszałka województwa lubuskiego.

Zgodnie z zacytowanymi zasadami opracowanymi przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej środki z rezerwy FP można przeznaczyć m.in. na realizację programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, na terenie których istnieje możliwość realizacji form o wysokiej efektywności, a taką charakteryzują się środki na podjęcie działalności gospodarczej i refundacje kosztów wyposażenia stanowiska pracy. Wobec tego oraz braku jakiegokolwiek informacji o wyłączeniu jakichkolwiek form pomocy z programu zostały one wskazane we wniosku.

Przygotowanie wniosku poprzedzone było, zgodnie z zasadami, dokonaniem szczegółowej analizy potrzeb lokalnego rynku pracy. Z analizy jednoznacznie wynikało, że realizacja form pomocy określonych we wniosku, tj. dotacje i refundacje, jest zasadna, celowa i efektywna. Ponadto realizacja wniosku w przedłożonym kształcie przyczyni się do osiągnięcia celów „Krajowego planu działań na rzecz zatrudnienia na lata 2009–2011” oraz „Lubuskiego regionalnego planu działania na rzecz zatrudnienia”, a w szczególności do tworzenia nowych miejsc pracy.

Warto także wskazać, że wniosek w przedłożonej wersji został zweryfikowany i pozytywnie oceniony przez marszałka województwa, na podstawie czego 14 kwietnia br. został wysłany do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

Ponadto mając na uwadze drastyczne ograniczenie środków Funduszu Pracy przyznanych algorytmem oraz wysokość obecnie zaangażowanych środków przez Powiatowy Urząd Pracy w Słubicach, nie ma możliwości realizacji w ramach przyznanych środków form aktywizacji zawodowej i w konsekwencji aktywizacji osób bezrobotnych.

Mając powyższe na uwadze, zasadne i celowe było ujęcie w kalkulacji kosztów programu wspomnianych form aktywizacji zawodowej, które jak wynika z treści opracowanych przez ministerstwo zasad przedmiotowego programu, nie są wyłączone z możliwości ubiegania się o przyznanie środków z rezerwy FP na ich realizację. Poprosiliśmy o ich zachowanie i uwzględnienie.

Ponadto złożony wniosek zakładał osiągnięcie efektywności na poziomie 66,7%, która i tak jest bardzo trudna do osiągnięcia. Mając na uwadze podwyższenie wskaźnika efektywności programu, w programie ujęliśmy dotacje i refundacje, bez których nie byłoby możliwości uzyskania zakładanej efektywności realizowanych działań. Warto podkreślić, że w obowiązujących zasadach nie ma mowy o jakimkolwiek minimalnym wskaźniku efektywności, który należy osiągnąć, lecz jest mowa o ocenie zakładanej w programie efektywności.

Poza wspomnianymi formami planowaliśmy we wniosku realizację staży i szkoleń. Mając na uwadze obowiązujące uregulowania prawne, organizatorzy staży nie mają obowiązku zatrudnienia po odbytych

stażu uczestnika programu, zaś Powiatowy Urząd Pracy nie może zobligować ich do zatrudnienia zgodnie z zaleceniami i wystąpieniem pokontrolnym wojewody, które zostało wysłane do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Identyfikującą opinię wskazał Departament Rynku Pracy MPiPS. Zgodnie z obowiązującym prawem zobowiązani jesteśmy do realizacji i zastosowania zaleceń pokontrolnych organu nadzorczego pod rygorem ukarania i nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Dlatego też, mając na uwadze obowiązującą ustawę o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i zalecenia pokontrolne wojewody, nie ma możliwości zobowiązania do zatrudnienia uczestnika programu po odbyciu stażu czy odbyciu szkolenia ani też zastosowania jako kryterium rozpatrzenia wniosku deklaracji zatrudnienia uczestnika, natomiast zakładanie efektywności na poziomie większym niż 70% byłoby nierealne i niemożliwe do osiągnięcia i świadczyłoby jedynie o przygotowaniu wniosku w sposób, by otrzymać dodatkowe środki, będąc świadomym, że założenia projektu są nie możliwe do osiągnięcia, i narazić się w przyszłości na ewentualne konsekwencje braku możliwości ubiegania się o środki z rezerwy Funduszu Pracy.

Dlatego też nie mamy możliwości zwiększenia wskaźnika efektywności do poziomu ponad 70%, gdyż zakładany w projekcie jest na poziomie niewiele niższym, ale bardzo trudnym do osiągnięcia.

Poprosiliśmy ministerstwo o uwzględnienie ww. wyjaśnień i uwzględnienie ich w przedmiotowym wniosku. Wniosek został przygotowany zgodnie z określonymi przez ministerstwo zasadami, został pozytywnie oceniony przez marszałka i jego planowany zakres realizacji odpowiada potrzebom lokalnego rynku pracy, co potwierdza dokonana analiza, na którą Powiatowy Urząd Pracy poświęcił duże nakłady organizacyjne, czasu, a także pracy urzędników oraz nakłady finansowe. W sytuacji gdyby w zasadach wskazane były informacje o braku możliwości realizacji dotacji, refundacji, zaś w wyniku organizacji innych form należałoby wykazać poziom zatrudnienia wyższy niż 70%, Powiatowy Urząd Pracy w Słubicach nie przystąpiłby do prac nad przygotowaniem wniosku.

W dniu 9 maja 2011 r. otrzymaliśmy pismo (znak: DF-I-074-202-Mk/11) z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej informujące, że przedmiotowy wniosek o przyznanie dodatkowych środków zostaje zwrócony i nie podlega rozpatrywaniu oraz dalszej ocenie przez departament funduszy.

Powiatowy Urząd Pracy w Słubicach absolutnie nie zgadza się z argumentacją ministerstwa wskazaną w ww. piśmie. Mając na uwadze obowiązujące przepisy prawa, a w szczególności § 8.2 rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie, który mówi że minister może, z własnej inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa, przyznać

z rezerwy, o której mowa w ust. 1, dodatkowe kwoty ze środków Funduszu Pracy, w szczególności dla samorządów województw i powiatów, na których terenie m.in. istnieje możliwość realizacji programów o wysokiej efektywności.

Przedłożony przez nas wniosek zakładał efektywność na poziomie około 67%, zaś w przepisach ani ogłoszonym naborze nie było jakiegokolwiek mowy, definicji, określonego wskaźnika, który oznaczał wysoką efektywność. Ponadto jak można osiągnąć wysoką efektywność, jeżeli ministerstwo wyklucza, mimo że są to instrumenty bardzo efektywne i zgodne z ustawą o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, realizację refundacji kosztów wyposażenia stanowisk pracy czy udzielanie jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej przy jednoczesnym braku ustawowego obowiązku i zakaz wymagania od organizatora stażu zatrudnienia uczestnika programu po zakończeniu odbywania stażu czy po organizacji szkolenia. Wojewoda po przeprowadzonej kontroli bezwzględnie zakazał praktykowania zobowiązania organizatorów stażu do zatrudniania uczestników programu czy zobowiązania osób bezrobotnych do podjęcia samozatrudnienia po odbyciu szkolenia.

Niezrozumiałe jest dla nas działanie podejmowane przez ministerstwo w dobie drastycznego ograniczenia środków Funduszu Pracy przyznanych powiatom przeznaczonym na aktywizację bezrobotnych i ich braku, że ogłaszając nabór wniosków, które następnie zostają pozytywnie ocenione przez marszałka województwa i spełniają wszelkie podane kryteria przez ministerstwo w ogłoszeniu o naborze, następnie są wymagane przez ministerstwo dodatkowe, nieuzasadnione, bardziej rygorystyczne kryteria i wymogi, wskutek czego wniosek jest odrzucany. Jak się ma pismo pani minister Ostrowskiej z dnia 17 marca 2011 r. do działań podejmowanych przez ministerstwo? W piśmie Powiatowy Urząd Pracy informowany jest, że w roku 2011 powinny być podejmowane przede wszystkim działania służące wzrostowi zatrudnienia, który należy do priorytetów polityki społeczno-gospodarczej rządu (w załączeniu), a następnie odrzuca się wniosek o dodatkowe środki z rezerwy ministra, między innymi ze względu na umieszczenie w nim refundacji kosztów wyposażenia stanowisk pracy czy przyznania jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej.

Ubolewam nad faktem, że ministerstwo przed ogłoszeniem naboru wniosków określiło całkowicie inne kryteria ich rozpatrywania niż te, które Powiatowy Urząd Pracy ma spełnić po złożeniu wniosku. Ponadto żądania ministerstwa są nie realne do osiągnięcia, biorąc pod uwagę sytuację na lokalnym rynku pracy i są sprzeczne z obowiązującym prawem i ogłoszonymi zasadami ubiegania się o środki Funduszu Pracy.

Mając na uwadze ww. sytuację, można domniemywać, że w świetle obecnej sytuacji na rynku pracy, ograniczenia środków Funduszu Pracy, ministerstwo

próbuję pokazać, że to powiatowe urzędy pracy są nieudolne i nie potrafią pozyskać środków z rezerwy ministra. Czy celem ministerstwa jest stawianie zaporowych nierealnych dodatkowych warunków, by posiadanych środków rezerwy ministra nie wykorzystać?

Proszę Panią Posel o podjęcie działań i poruszenie tematu, a w konsekwencji reakcję na podejmowane czynności przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w zakresie rozpatrywania wniosków o przyznanie środków z rezerwy ministra w sposób opisany w przedmiotowym piśmie. Nie może mieć miejsca sytuacja, że faktyczne warunki ubiegania się o środki Funduszu Pracy są rozbieżne z tym, co określają obowiązujące przepisy prawa, określone przez samo ministerstwo zasady ubiegania się o środki z rezerwy ministra i zalecenia pokontrolne wojewody. Nie może mieć miejsca praktyka, że wymogi formalne ubiegania się o środki Funduszu Pracy są o wiele mniej rygorystyczne niż nieformalne, niewskazane w przepisach i zasadach przyznawania środków, a wymagane przez ministerstwo, by wniosek był rozpatrywany. Czy za prawidłowość można uznać ogłaszanie naboru na wnioski, ustalenie pewnych zasad, które po przedłożeniu wniosku są zmieniane na bardziej rygorystyczne i nierealne? Warto także wskazać, że opracowane i zatwierdzone zasady przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej ze stycznia 2011 r. w zakresie ubiegania się o środki z rezerwy ministra nie zostały oficjalnie zmienione do chwili obecnej, zaś powiatowy urząd pracy nie otrzymał informacji, by takie kroki ministerstwo podjęło.

Bardzo proszę o reakcję w sprawie, gdyż nie mamy możliwości aktywizacji osób bezrobotnych bez dodatkowych środków Funduszu Pracy. Obecnie złożyliśmy wniosek w zakresie realizacji programu zwiększającego aktywność zawodową osób powyżej 45. roku życia i bez podjęcia kroków w sprawie, przypuszczam, że ten i każdy kolejny wniosek będzie podlegał odrzuceniu bez uzasadnionych przyczyn i racjonalnego wytłumaczenia.

Wobec powyższego zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o ustosunkowanie się i wyjaśnienie powyższej sprawy.

Z poważaniem

Posel Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22782)

do ministra zdrowia

**w sprawie bezpłatnego zaopatrzenia
w leki inwalidów – żołnierzy górników**

Szanowna Pani Minister! W pierwszych latach PRL w ramach tzw. zastępczej służby wojskowej tysiące młodych mężczyzn represjonowano, kierując ich do ciężkiej pracy w kopalniach. W rezultacie tych działań władzy komunistycznej wielu z tzw. żołnierzy górników straciło tam zdrowie, a nawet życie. Ustawą z dnia 2 września 1994 r. i ustawą z dnia 10 września 1999 r. uznano, iż był to szczególnie rodzaj represji politycznych i przyznano żołnierzom górnikom prawo do dodatku w wysokości dodatku kombatanckiego. Niestety, osoby te, które w wyniku represji politycznych i przymusowej pracy w kopalniach są inwalidami i z tego tytułu pobierają rentę wojskową, nadal nie mogą korzystać z art. 46 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, dotyczącego bezpłatnego zaopatrzenia w leki.

W tym zakresie zgłaszam interpelację poselską: Czy ministerstwo podejmie w najbliższym czasie działania, które pozwolą żołnierzom górnikom korzystać z bezpłatnego zaopatrzenia w leki?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22783)

do ministra infrastruktury

**w sprawie niekorzystnych
dla spółdzielców drastycznych podwyżek
opłat za użytkowanie wieczyste**

W oparciu o informacje, jakie otrzymałem w ostatnim czasie od członków Warszawskiej Spółdzielni Mieszkaniowej, chciałbym zwrócić uwagę na problem zwiększających się opłat z tytułu użytkowania wieczystego gruntu, obejmującego zarówno obszar w obrysie budynków, jak również tereny zielone, place zabaw, boiska oraz ogólnodostępne drogi.

Problem, który został poruszony przez członków WSM, wynika z dokonywanych od pewnego czasu przeszacowań wartości gruntów, co wiąże się z podnoszeniem opłat za użytkowanie wieczyste. Drastyczne podwyżki sięgają czasami nawet kilkuset procent i są bardzo dotkliwe. Wzrostowi kosztów użytkowania wieczystego towarzyszy również zwiększające się

zadłużenie mieszkańców poszczególnych dzielnic Warszawy, którzy w wielu przypadkach nie są w stanie udźwignąć takich obciążeń. Należy bowiem zaznaczyć, że podwyżki uderzają bardzo często w osoby starsze i samotne, o niskich dochodach.

Członkowie WSM domagają się zatem wprowadzenia zmian przepisów w ustawie o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r., ze szczególnym uwzględnieniem artykułów dotyczących wyceny oraz przeszacowania ceny gruntu. Zwracają przy tym uwagę na konieczność rozróżnienia gruntu przeznaczonego pod inwestycje od gruntu bez możliwości inwestycyjnych, obniżenia wysokości stawki procentowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu nieprzeznaczonego na inwestycje (tereny zielone, place zabaw, boiska, ciągi pieszo-jezdne) do 0,3% oraz zapewnienie bezpieczeństwa prawnego i ekonomicznego podmiotom prawnym i fizycznym wnoszącym opłatę z tytułu użytkowania wieczystego gruntu, polegającego na określeniu częstotliwości zmiany wysokości opłaty oraz wysokości podwyżki.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo przewiduje w najbliższym czasie wprowadzenie zmian do ustawy o gospodarce nieruchomościami?

2. Czy takie zmiany regulowałyby kwestie terminów, w jakich dokonywano by przeszacowania gruntów w celu uniknięcia dowolności przy ich ustalaniu?

3. Czy wykonywane przez rzeczoznawców wyceny gruntów, od których zależy wysokość opłat, podlegają bądź mogłyby podlegać kontroli Ministerstwa Infrastruktury lub innego organu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22784)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie wykorzystywania
przez wysokich funkcjonariuszy Policji
stanowisk służbowych do celów prywatnych**

Z informacji medialnych wynika, że niektórzy wysocy funkcjonariusze Policji, w tym sam komendant główny Policji, nadużywają przywilejów, jakie posiadają z racji piastowanych funkcji i wykonywanych czynności służbowych. Sprawa dotyczy służbowego wyjazdu komendanta głównego Policji do Włoch w dniach 20–22 lutego br. w celu realizacji zadania związanego z podpisaniem memorandum o współpracy między polską Policją a włoską policją państwową.

W wyjeździe zagranicznym oprócz komendanta uczestniczyli również m.in. dyrektor Biura Międzynarodowej Współpracy Policji KGP, komendant wojewódzkiej Policji w Katowicach oraz zastępca komendanta wojewódzkiego Policji w Katowicach. Delegacja, która udała się do włoskiej Moeny, liczyła łącznie 10 funkcjonariuszy.

Po podpisaniu memorandum przedstawiciele kadry dowódczej Policji postanowili odpocząć na urlopie, wykorzystując przy tej okazji służbowe busy, które woziły policjantów na stok narciarski. Komendant w wypowiedziach dla mediów nie dostrzegł w tym fakcie żadnej niestosowności, tłumacząc się między innymi, że na nartach jeździł po wykonaniu czynności służbowych. Potwierdził jednak, że w służbowych busach, którymi delegacja podróżowała do Włoch, był przewożony prywatny sprzęt narciarski. Oznacza to także, że jeszcze przed wyjazdem funkcjonariusze Policji powiązali prywatne plany urlopowe z obowiązkami służbowymi, a zatem nastawili się na wypoczynek, nie zaś na odpowiedzialne wykonanie postawionych celów wyjazdu służbowego.

Szczególnie postawa komendanta głównego Policji wywołała oburzenie w środowisku Policji, która wypowiadała się na ten temat na forum internetowym (www.ifp.pl). Dla większości funkcjonariuszy takie zachowanie jest karygodne, zwłaszcza że w swojej codziennej pracy spotykają się z permanentnym brakiem pieniędzy i poszukiwaniem oszczędności tam, gdzie nie powinno ich być. Wielu funkcjonariuszy wskazywało na obowiązujący miesięczny limit na radiowóz mieszczący się w granicach 1800–2500 km, który jest wyłącznie wykorzystywany do celów służbowych, oraz wprowadzany w niektórych jednostkach nakaz sprzątnięcia samochodów za własne pieniądze. Tymczasem dowiadują się, iż wysocy rangą funkcjonariusze Policji mogą pozwolić sobie na luksusowy wyjazd do Włoch służbowym autem.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy komendant główny Policji i pozostali funkcjonariusze urlopujący się we Włoszech mogą przedstawić rachunki (dokumenty wpłat) za prywatną, wypoczynkową część pobytu w ośrodku we Włoszech?

2. Czy zostało udokumentowane, że samochód służbowy woził funkcjonariuszy na stok i w inne miejsca w okresie urlopowym, jeżdżąc na paliwie zakupionym z ich prywatnych środków?

3. Na podstawie jakich przepisów urlop w dniach 23–26 lutego 2011 r. został potraktowany jako wyjazd służbowy? Na jakiej zasadzie połączono obowiązki służbowe i wypoczynek, czy było to wcześniej praktykowane w Policji?

4. Na podstawie jakich przepisów lub na podstawie czyjej decyzji komendant główny Policji korzystał podczas urlopu z policyjnego busa?

5. Czy Pan Minister wyjaśni zaistniałą sytuację i wyciągnie konsekwencje służbowe wobec kome-

danta głównego Policji i innych funkcjonariuszy biorących udział w wyjeździe, jeśli stawiane zarzuty się potwierdzą?

Posłowie Artur Górski
i Jarosław Zieliński

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22785)

do ministra zdrowia

**w sprawie poprawy jakości leczenia
cukrzycy w Polsce**

Szanowna Pani Minister! Cukrzyca, uznana już za chorobę społeczną, jest jednym z najgroźniejszych schorzeń cywilizacyjnych. Związane z nią groźne powikłania są coraz częstszymi przyczynami zgonów. Na świecie na cukrzycę cierpi ok. 285 mln osób. Liczba nowych zachorowań rośnie w tak dramatycznym tempie, że szacuje się, iż w 2030 r. liczba ta wyniesie 438 mln. Co 10 sekund gdzieś na świecie diagnozuje się cukrzycę u kolejnych dwóch osób. Co 10 sekund umiera ktoś z powodu powikłań cukrzycy. Szacuje się, że w 2030 r. liczba chorych na cukrzycę w Polsce zwiększy się aż do 4,8 mln, jednak zdaniem lekarzy cierpi na nią wiele (i coraz więcej) osób, które mogą jeszcze o tym nie wiedzieć, ponieważ cukrzyca przez wiele lat swojego przebiegu może nie dawać żadnych objawów.

Cukrzyca typu 1 ujawnia się zazwyczaj około 10. roku życia, ale z roku na rok przybywa zachorowań u młodszych dzieci. W ciągu ostatnich 15 lat potroiła się liczba zachorowań. Także cukrzyca typu 2, tak zwana cukrzyca dorosłych, coraz częściej występuje w młodym pokoleniu. Zakłada się, że u 90% chorych występuje cukrzyca typu 2. Cukrzyca jest dziś najczęstszą chorobą przewlekłą dzieci i młodzieży.

Stan opieki diabetologicznej w Polsce jest znacznie gorszy niż w innych krajach europejskich. Nie realizujemy skutecznych programów profilaktyki cukrzycy, mamy bardzo nieefektywny system jej diagnozowania – zaledwie u 35% cukrzyca jest wykrywana w trakcie rutynowego badania kontrolnego, u 28% – w związku ze złym samopoczuciem, a u 23% – całkowicie przypadkowo. Nieleczona lub źle leczona cukrzyca może doprowadzić do wielu poważnych powikłań, do których należą m.in.: zespół stopy cukrzycowej, choroba wieńcowa, choroba niedokrwienna ośrodkowego układu, uszkodzenie układu nerwowego, uszkodzenie siatkówki, zaćma.

Cukrzyca w Polsce stanowi znaczące obciążenie budżetu państwa. Leczenie jej pochłania około 2,5 mld zł rocznie. Około 20% tej sumy stanowią wydatki na leczenie przewlekłych powikłań. Największy wpływ na koszty leczenia mają koszty leków (46%).

Koszty hospitalizacji i leczenia ambulatoryjnego stanowią około połowy kosztów całkowitych. Farmakologiczna kontrola cukrzycy i leczenie jej powikłań są niezwykle kosztowne. Jednak całość kosztów związanych z cukrzycą jest znacznie wyższa. Faktyczne koszty obejmują również utratę produktywności chorych, koszty zwolnień lekarskich, rent, przedwczesnych emerytur, opiekę sprawowaną nad chorymi przez bliskich, przedwczesną śmiertelność i inne czynniki. Według różnych autorów koszty pośrednie cukrzycy stanowią od równowartości do trzykrotności kosztów bezpośrednich. Leczenie powikłań cukrzycy kosztuje budżet państwa do ośmiu razy więcej niż najnowocześniejsza nawet terapia.

U około połowy chorych w Polsce cukrzyca typu 2 nie jest prawidłowo zdiagnozowana, dlatego należy wdrożyć program edukacji lekarzy, aby wyposażyć ich w wiedzę umożliwiającą diagnozowanie i leczenie cukrzycy. Wobec niskiej jakości opieki medycznej w naszym kraju należy również prowadzić bardzo intensywną edukację chorych, mającą na celu podniesienie świadomości dotyczącej zagrożeń wynikających z choroby.

Dużym problemem, z jakim borykają się chorzy na cukrzycę, jest niski poziom refundacji nowoczesnych leków, które zapobiegają odległym powikłaniom oraz pozwalają prowadzić normalne, aktywne życie, również zawodowe.

Obecnie w większości przypadków przeszkodą na drodze do włączenia długodziałających analogów insuliny i leków inkretynowych jest bariera finansowa. Refundacja tych preparatów byłaby opłacalna dla państwa, zapewniłaby lepszą kontrolę stężenia glukozy we krwi pacjentów, a przez to ograniczyłaby liczbę powikłań cukrzycy. Takie leki, jak szybko działające analogi insuliny oraz dwufazowe mieszanki analogowe, są tylko częściowo refundowane, a analogi długo działające nie są w ogóle refundowane.

W Polsce istnieje jedna z najgorszych w Europie polityka refundacyjna leków i sprzętu diabetologicznego w praktyce wyłączająca dostęp polskich pacjentów do nowoczesnego leczenia, zbyt niskie wyceny punktowe procedur diabetologicznych, brak centralnie finansowanych procedur, takich jak opieka nad ciężarnymi z cukrzycą, leczenie stopy cukrzycowej, coraz większe ograniczanie liczby godzin z zakresu diabetologii dla studentów medycyny, brak kompetentnego systemu szkoleń diabetologicznych dla lekarzy rodzinnych, brak funduszy na edukację chorych z cukrzycą.

Refundacją bezzwłocznie należy objąć nowoczesne leki:

— analogi insuliny zapewniające prawidłowe wyrównanie glukozy, stanowiące tym samym ochronę przed powikłaniami cukrzycy w dorosłym życiu,

— leki inkretynowe – ich stosowanie pozwala na odsunięcie w czasie rozpoczęcie insulinoaterapii. Leki te obniżają hiperglikemie, a nawet powoduje redukcję masy ciała.

Najwyższy czas na działanie. Polityka ochrony zdrowia w zakresie opieki diabetologicznej wymaga gruntownych zmian. Priorytetem jest opracowanie narodowego programu polityki diabetologicznej, który połączy wszystkie aspekty opieki nad osobami chorymi na cukrzycę poprzez stworzenie kompleksowego systemu działań mających na celu zmniejszenie zapadalności na cukrzycę, zwiększenie wykrywalności, poprawę kontroli metabolicznej i w konsekwencji spowoduje rzadsze występowanie powikłań zarówno cukrzycy typu 1 jak i 2.

Aby ograniczyć ponoszone z powodu cukrzycy koszty bezpośrednie i pośrednie, należy bezzwłocznie podjąć działania poprawiające jakość leczenia cukrzycy w Polsce.

W związku z powyższym zadaję Pani Minister następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia zamierza nadać walce z cukrzycą rangę najwyższego priorytetu polityki zdrowotnej i podjąć działania ograniczające jej konsekwencje zdrowotne oraz ponoszone koszty społeczno-ekonomiczne?

2. Czy ministerstwo przewiduje możliwość umieszczenia na liście refundowanych leków analogów insuliny i leków inkretynowych niezbędnych dla zahamowania fali nowych zachorowań oraz występowania poważnych powikłań cukrzycy?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22786)

do ministra gospodarki

w sprawie zaleceń Komisji Europejskiej dotyczących sposobu regulacji cen energii

Szanowny Panie Premierze! Polska jest jednym z krajów, który został upomniany przez Komisję Europejską za sposób regulowania cen energii. Zdaniem brukselskich urzędników nasze obecne regulacje w tym zakresie nie spełniają wymogów europejskiego prawa oraz utrudniają konsumentom dostęp do najlepszej oferty na rynku. Ceny powinny być bowiem zależne w głównej mierze od popytu i podaży, tymczasem w Polsce ceny dla odbiorców indywidualnych energii elektrycznej oraz gazu zatwierdza Urząd Regulacji Energetyki. To, zdaniem Brukseli, utrudnia wejście na rynek nowym dostawcom.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Premiera:

1. Czy zdaniem Pana Premiera polski system regulacji cen energii, a więc zatwierdzanie ich przez

URE, powoduje utrudnienie konsumentom dostępu do najlepszej oferty na rynku?

2. Jak Pan Premier ocenia działalność URE w ramach obecnych przepisów?

3. Czy obecne regulacje prawne w tej mierze powinny ulec zmianie?

4. Jeśli tak, to w jakim kierunku powinny pójść te zmiany?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22787)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zaostrożenia kar dla oszustów internetowych

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji uzyskanych przeze mnie z resortu spraw wewnętrznych i administracji wynika, że na przestrzeni ostatnich trzech lat przestępczość dokonywana przy użyciu sieci internetowej wzrosła blisko dwukrotnie, z 3896 w 2008 r. do 7504 w 2010 r. Wzrósł też odsetek liczby przestępstw popełnionych przy użyciu Internetu w stosunku do ogólnej liczby przestępstw.

Najpoważniejszym zjawiskiem w obszarze cyberprzestępczości, które zaobserwować można, chociażby śledząc doniesienia medialne, ale i opierając się na statystykach, jakimi dysponuje MSWiA, są oszustwa dokonywane za pośrednictwem Internetu. Niestety można się spodziewać, że skala tego problemu będzie dynamicznie narastać. Co prawda, skuteczność ścigania tego typu przestępstw kształtuje się na niezmiernie wysokim poziomie, przekraczającym 80%, ale wzrost ich liczby świadczy o tym, że jest to coraz poważniejszy problem.

W związku z powyższym chciałbym Pana Ministra zapytać:

1. Czy zdaniem Pana Ministra obecne przepisy prawne są wystarczające, by skutecznie walczyć z przestępczością w cyberprzestrzeni?

2. Jakich propozycji zmian w tym zakresie można spodziewać się w najbliższym czasie ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości?

3. Czy zdaniem Pana Ministra skutecznym sposobem na zmniejszenie liczby tego typu czynów zabronionych mogłoby być zaostrożenie kar za oszustwa internetowe?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22788)

do ministra infrastruktury

w sprawie uwzględnienia w wieloletnim planie finansowania inwestycji kolejowych zadań inwestycyjnych ważnych dla mieszkańców Lubelszczyzny

Szanowny Panie Ministrze! Resort, którym Pan Minister kieruje, przygotował wieloletni plan finansowania inwestycji kolejowych. Według jego założeń na poprawę infrastruktury kolejowej ma zostać wydanych ponad 30 mld zł, a na ponad 2 tys. km linii kolejowych pociągi mają jeździć 160 km/godz. To niewątpliwie bardzo ważne zapowiedzi, bo infrastruktura kolejowa na terenie naszego kraju pozostawia wiele do życzenia. Szczególnie na terenie Polski Wschodniej, gdzie zarówno stan torowisk, jak i gęstość sieci kolejowej są niezadowalające.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

1. Jakie zadania z terenu województwa lubelskiego mają zostać zrealizowane w ramach wieloletniego planu finansowania inwestycji kolejowych, opracowanego przez Ministerstwo Infrastruktury? Proszę o podanie przewidywanych terminów realizacji i zakładanych wydatków finansowych.

2. Kiedy zmodernizowane zostanie niezwykle ważne dla mieszkańców Lubelszczyzny połączenie kolejowe między Warszawą a Lublinem?

3. Czy przewidywana jest modernizacja trasy kolejowej Lublin – Stalowa Wola?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22789)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji
w sprawie dalszego wsparcia dla powodzi

Szanowny Panie Ministrze! Raz jeszcze serdecznie dziękuję za działania podjęte przez urzędników i służby Panu Ministrowi podległe podczas ubiegłorocznej powodzi. Zarówno za działania ratownicze, jak i za wsparcie, jakie popłynęło do poszkodowanych samorządów i mieszkańców, którzy podczas tego katakliizmu ucierpieli. Niestety straty były tak ogromne, że wielu, mimo iż od tych tragicznych wydarzeń minął już prawie rok, nie udało się odbudować tego, co uległo zniszczeniu. Niestety sytuacja taka może

trwać jeszcze bardzo długo bez dalszego wsparcia ze strony polskiego państwa.

W odpowiedzi na moją interpelację dotyczącą podziału unijnej pomocy dla powodzi sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji zapewniał, że „wsparcie finansowe, z uwagi na rozmiar szkód wyrządzonych przez ubiegłoroczne powodzie, na odbudowę zniszczonej w wyniku powodzi z 2010 r. infrastruktury komunalnej jednostek samorządu terytorialnego będzie udzielane nadal, w miarę posiadanych w budżecie państwa środków finansowych na przeciwdziałanie klęskom żywiołowym i usuwanie ich skutków”.

W związku z powyższym chciałbym Pana Ministra zapytać:

1. Jakimi środkami, które mogłyby zostać przekazane na usuwanie skutków ubiegłorocznej powodzi, dysponuje w tym roku MSWiA?

2. Na co te pieniądze już zostały i na co jeszcze zostaną wydane w tym roku?

3. Czy na dodatkowe wsparcie, ponad to, co już otrzymali, mogą jeszcze liczyć indywidualni mieszkańcy poszkodowani podczas ubiegłorocznej powodzi?

4. Czy wiadomo już, kiedy trafią do kraju przyznane Polsce środki na usuwanie skutków ubiegłorocznej powodzi przyznane w ramach Funduszu Solidarności Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22790)

do ministra zdrowia

w sprawie działań Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej w związku z procederem nielegalnego obrotu niebezpiecznymi lekami przez Internet

Szanowna Pani Minister! Zdaniem farmaceutów konieczne jest pilne zajęcie się problemem nielegalnego obrotu niebezpiecznymi lekami poprzez Internet. Niestety skala występowania tego typu procederu cały czas narasta. Często są chociażby przypadki sprzedaży internetowej leków w celach poronnych, w oparciu o działania niepożądane tych leków. Chodzi między innymi o sprzedaż środka o nazwie misoprostol. Inspekcja farmaceutyczna na miarę swoich możliwości i dostępnych środków stara się przeciwdziałać temu zjawisku, ale jego masowość powoduje, że te działania nie są tak skuteczne, jak byśmy tego oczekiwali.

W związku z powyższym chciałbym Panią Minister zapytać:

1. Czy inspekcja farmaceutyczna wyposażona jest w dostateczne narzędzia pozwalające na walkę z nielegalnym obrotem niebezpiecznymi lekami poprzez Internet?

2. Jakie rozwiązania prawne mogłyby pomóc w zminimalizowaniu skali tego problemu?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22791)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie problemu nielegalnego obrotu
niebezpiecznymi lekami przez Internet**

Szanowny Panie Ministrze! Jak wynika z informacji, jakie otrzymałem od środowisk farmaceutycznych, z roku na rok wzrasta w naszym kraju problem nielegalnego obrotu niebezpiecznymi lekami poprzez Internet. Sprawa jest na tyle poważna, że główny inspektor farmaceutyczny postuluje konieczność pilnego wprowadzenia zdecydowanych rozwiązań prawnych powodujących ukrócenie tego procederu. Kupowane za pośrednictwem Internetu leki są bardzo często poważnym zagrożeniem dla zdrowia i życia osób decydujących się na ich zażywanie.

W związku z powyższym chciałbym Pana Ministra zapytać:

1. Czy zdaniem Pana Ministra konieczne jest wprowadzenie bardziej dotkliwych kar dla osób nielegalnie handlujących lekami i mediów, w tym portali internetowych, które taki handel umożliwiają?

2. Jeśli tak, to czy jest szansa, by resort kierowany przez Pana Ministra zastanowił się nad możliwościami nowelizacji przepisów w tym zakresie?

3. Ile tego typu przestępstw udało się policji ujawnić i doprowadzić do oskarżenia sprawców w ubiegłym roku?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22792)

do ministra zdrowia

**w sprawie ułatwienia Polakom
przekazywania przeterminowanych leków
do utylizacji**

Szanowna Pani Minister! W wielu apteczkach w polskich domach znajdują się przeterminowane lekarstwa. Wynika to często z faktu, że lubimy kupować medykamenty na zapas, by szybko mieć je pod ręką w razie choroby. Niestety, niewielu naszych rodaków zdaje sobie sprawę, że zgodnie z obowiązującymi przepisami wszystkie przeterminowane lekarstwa wymagają utylizacji. Nie można ich po prostu wyrzucić do kosza na śmieci ze względu na ewentualne szkodliwe ich działanie na środowisko oraz możliwość zatrucia się nimi przez przypadkowego znalazcę. Natomiast jeśli nawet ktoś zdaje sobie z tego sprawę i chce przeterminowane lekarstwa zutylizować, to ma z tym ogromny problem. Najczęściej osoby dysponujące takimi odpadami zwracają się w takich sytuacjach do aptek, ale te nie mają obowiązku przyjmowania tego typu odpadów i najczęściej tego nie robią. Obowiązek utylizacji przeterminowanych preparatów medycznych spoczywa na samorządach, ale te z kolei bardzo rzadko udostępniają specjalne pojemniki i informują o tym mieszkańców.

W związku z powyższym chciałbym również zapytać:

1. Czy resort zdrowia prowadził badania dotyczące problemu posiadania przez Polaków przeterminowanych leków?

2. Jak duża może być skala tego problemu?

3. Czy prowadzone są kontrole mające na celu sprawdzenie, czy samorzady umożliwiają oddanie przeterminowanych leków do utylizacji?

4. Czy rozważana była możliwość nałożenia na apteki obowiązku odbioru leków przeterminowanych przynoszonych przez pacjentów i ewentualnie refundacji kosztów ich utylizacji?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22793)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie drastycznych niedociągnięć rządu dotyczących dostosowania do polskiego prawa dyrektyw PE w zakresie interoperacyjności oraz bezpieczeństwa kolei w Polsce, co stanowi zagrożenie nieuznania przez Komisję Europejską miliardowych wydatków na budowę i modernizację sieci kolejowej oraz produkowanego taboru kolejowego

Jednym z kluczowych zagadnień związanych z działalnością inwestycyjną w zakresie infrastruktury kolejowej oraz w zakresie eksploatacji kolei jest sprawa interoperacyjności kolei. Oznacza to zdolność systemu kolei do bezpiecznego i niezakłóconego ruchu pociągów w całej sieci kolejowej państw członków Unii Europejskiej. Zapewnienie warunków interoperacyjności kolei w praktyce oznacza, że interoperacyjny tabor powinien poruszać się po interoperacyjnej infrastrukturze kolejowej i przemieszczać pomiędzy sieciami kolejowymi poszczególnych państw bez konieczności:

- zatrzymywania się składów pociągowych na granicach,
- wymiany lokomotyw na granicach,
- wymiany maszynistów na granicach,
- wykonywania przez maszynistów jakichkolwiek czynności specyficznych dla danej infrastruktury.

W celu zagwarantowania nowo budowanym i remontowanym drogom kolejowym cech interoperacyjności Unia Europejska (UE) określiła techniczne i organizacyjne warunki dotyczące rodzaju, sposobu i zakresu prac modernizacyjnych. W tym celu system kolejowy podzielono na podsystemy, dla których określono i przedstawiono wymagania w technicznych specyfikacjach interoperacyjności (TSI). Dla każdego z tych podsystemów opracowano specyfikacje TSI określające przede wszystkim podstawowe parametry, jakie muszą posiadać poszczególne podsystemy oraz interfejsy. Specyfikacje TSI są przepisami obligatoryjnymi, dlatego Polska była zobowiązana w terminie do dnia 19 lipca 2010 r. do dostosowania polskiego prawa do:

- dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. dotyczącej interoperacyjności kolei we Wspólnocie oraz
- dyrektywy 2009/131/WE z dnia 16 października 2009 r. zmieniającej załącznik VII do dyrektywy 2008/110/WE z dnia 16 grudnia 2008 r., a ponadto w terminie do 24 grudnia 2010 r. do:
- dyrektywy zmieniającej dyrektywę 2004/49/WE w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych.

Regulacje te określają m.in.:

- warunki, jakie muszą spełniać podmioty uprawnione do certyfikacji w zakresie interoperacyjności poszczególnych podsystemów systemu transportu kolejowego,
- zasady certyfikacji zakładów wytwarzających urządzenia kolejowe,
- zasady dokonywania kontroli przedsiębiorstw produkujących certyfikowane urządzenia kolejowe,
- zasady wzajemnej akceptacji taboru kolejowego,
- kryteria dopuszczania do eksploatacji pojazdów kolejowych niezgodnych z technicznymi specyfikacjami interoperacyjności.

Przykładowo w technicznych specyfikacjach interoperacyjności dla podsystemu infrastruktura zawarte są techniczne i funkcjonalne wymagania co do dróg kolejowych, między innymi normy dotyczące skrajni budowli i taboru, dopuszczalnych obciążeń dla dróg kolejowych. Nie wszystkie TSI dla poszczególnych podsystemów kolei są już zatwierdzone przez Komisję Europejską. Zatwierdzone są TSI m.in. dla wagonów towarowych, automatyki kolejowej, hałasu, niepełnosprawnych, natomiast od dłuższego czasu oczekuje się na TSI dla infrastruktury, wagonów pasażerskich i lokomotyw oraz dla energetyki kolejowej. Projekty tych dokumentów są już w Parlamencie Europejskim, posiadają status final draft (ostateczny szkic) i ich przyjęcie jest kwestią najbliższego czasu. W sytuacji gdy nie ma jeszcze zatwierdzonych TSI, należy stosować przepisy krajowe, które zostały przesłane do UE jako zapewniające interoperacyjność. Polska przesłała takie przepisy już parę lat temu.

Była szansa dotrzymania przez Polskę terminu notyfikacji dyrektyw z zakresu interoperacyjności kolei, ponieważ Urząd Transportu Kolejowego (UTK) we współpracy z Ministerstwem Infrastruktury przygotował na początku 2010 r. projekt zmian ustawy o transporcie kolejowym, implementujący zasady dyrektywy 2008/57/WE. Kierownictwo ministerstwa nie poddało niestety procedurze legislacyjnej projektu UTK. W rezultacie Urząd Transportu Kolejowego nie ma podstaw do notyfikacji bądź renotyfikacji jednostek odpowiedzialnych w Polsce za certyfikację wyrobów przeznaczonych dla kolejnictwa. Polskie jednostki notyfikowane po 19 lipca 2010 r. nie są uprawnione do wydawania certyfikatów według nowej dyrektywy. Stanowi to realne zagrożenie dla polskiego kolejnictwa, jeśli chodzi o zarządców dróg kolejowych, operatorów kolejowych, jak również cały przemysł kolejowy.

Obecna sytuacja powoduje realne zagrożenie nieuznania przez UE poniesionych przez Polskę nakładów na budowę i modernizację kolei jako kosztów kwalifikowanych do zwrotu. Dotyczy to również taboru kolejowego produkowanego i modernizowanego z przeznaczeniem do eksploatacji na europejskiej sieci kolejowej. Zgodnie z prawem unijnym dopuszczenie do eksploatacji zmodernizowanego odcinka toru kolejowego jest możliwe po przedstawieniu certyfikatu

wystawionego przez jednostkę notyfikowaną, potwierdzającego zgodność z przepisami dotyczącymi interoperacyjności. UTK dopuszcza podsystem do eksploatacji po przedstawieniu przez zamawiającego deklaracji zgodności, która jest wystawiana po otrzymaniu certyfikatu od jednostki notyfikowanej. W przypadku zaś produkowanych wagonów nie może być on wpisany do rejestru (eksploatowany w sieci kolejowej Unii Europejskiej), jeśli nie ma przypisanego certyfikowanego zakładu utrzymaniowego.

Opóźnienie we wdrożeniu dyrektywy 2008/57/WE ma wyjątkowo niekorzystny wpływ na producentów urządzeń na rzecz kolei. Dotyczy to w szczególności takich obszarów kolejnictwa, jak: automatyka kolejowa, ruch kolejowy, wagony towarowe, elementy drogi kolejowej. Produkty te muszą uzyskać certyfikaty zgodności z wymaganiami unijnymi określonymi w technicznych specyfikacjach interoperacyjności. Przedsiębiorstwa nieposiadające, zgodnie z prawem unijnym, certyfikatów na swoje wyroby nie będą mogły wprowadzać tych wyrobów na rynek.

Pomimo że techniczne specyfikacje interoperacyjności nie są jeszcze przetłumaczone na język polski i nie są nawet na liście kolejności tłumaczeń, to normy zawarte w TSI zostały wdrożone przez Polski Komitet Normalizacyjny tzw. metodą okładkową do stosowania w Polsce. Należy podkreślić, że normy TSI zawierają ustalenia istotnie różniące się od norm stosowanych w Polsce (na przykład stosowana jest jeszcze norma dotycząca skrajni z 1969 r.) i nie są one spójne z obowiązującym rozporządzeniem ministra transportu nr 151 z roku 1998 o warunkach technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle kolejowe i ich usytuowanie. Poważnym zagrożeniem dla inwestycji kolejowych w Polsce są również rozbieżności pomiędzy regulacjami prawa unijnego dotyczącego inwestycji kolejowych a obowiązującym w tej części polskim prawem budowlanym. Dyrektywa 2008/57/WE wprowadza zupełnie nowe w stosunku do obecnie w Polsce obowiązujących zasady dopuszczania budowli do eksploatacji.

Według polskiego prawa budowlanego dopuszczenie do eksploatacji zmodernizowanego odcinka drogi kolejowej odbywa się wyłącznie za zgodą polskiego nadzoru budowlanego, który w ogóle nie zajmuje się sprawami interoperacyjności. Tymczasem zgodnie z dyrektywą 2008/57/WE zmodernizowany odcinek linii kolejowej powinien być obowiązkowo poddany ocenie pod względem zgodności z wymaganiami interoperacyjności. Efektem tego powinno być uzyskanie deklaracji zgodności dla danego podsystemu wystawionej przez akredytowaną jednostkę notyfikowaną. To dopiero daje podstawę do wystąpienia do Urzędu Transportu Kolejowego o uzyskanie zezwolenia na dopuszczenie systemu kolejowego do eksploatacji.

Opieszałość i zaniedbania rządu w zakresie uprządkowania prawnego nadzoru nad budownictwem kolejowym i procedurami certyfikacji systemu i pod-

systemów kolejowych są zupełnie niezrozumiałe. Brak jest realnych możliwości właściwego przebiegu procedur zapewnienia interoperacyjności. Brak podstaw prawnych do notyfikacji lub akredytacji takich jednostek kładzie się u podstaw niewłaściwego przebiegu inwestycji kolejowych oraz modernizacji taboru kolejowego. Niezbywalnym zadaniem jednostek notyfikowanych jest przeprowadzenie procesu certyfikowania urządzeń wykorzystywanych w transporcie kolejowym pod względem ich zgodności z wymogami interoperacyjności. Dlatego też jednostki notyfikowane powinny uczestniczyć w całym procesie inwestycyjnym od momentu projektowania aż do przekazania obiektu budowlanego do eksploatacji.

Niestety, jak już to wyżej opisałem, z powodu braku implementacji dyrektywy 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie w Polsce aktualnie nie ma żadnej akredytowanej jednostki certyfikującej podsystem infrastruktura czy inny podsystem, która posiadałaby notyfikację na tę obowiązującą dyrektywę. Natomiast na terenie Unii Europejskiej funkcjonują już 23 jednostki notyfikowane do dyrektywy 2008/57/WE, między innymi w Anglii, Austrii, Hiszpanii, Francji, Belgii i Holandii. Tak więc uzyskanie certyfikatu weryfikacji dla modernizowanych linii kolejowych w Polsce możliwe jest obecnie jedynie od zagranicznych jednostek notyfikowanych, pod warunkiem że zostaną one w odpowiednim czasie włączone do procesu przygotowywania i realizacji inwestycji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Z jakich powodów i przyczyn rząd nie wdrożył polskich przepisów dotyczących interoperacyjności i bezpieczeństwa kolei w Polsce, realizując coroczne zapowiedzi ofensyw legislacyjnych?

2. Od kiedy będzie obowiązywało polskie prawo zobowiązujące podmioty kolejowe (beneficjenci środków unijnych) do stosowania prawa Unii Europejskiej w zakresie interoperacyjności oraz bezpieczeństwa kolei w Polsce?

3. Czy realizowane w Polsce modernizacje sieci kolejowej, produkowany tabor kolejowy (miliardowe wydatki zaplanowane w Programie Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko”) bez wdrożenia do polskiego prawa przepisów dotyczących interoperacyjności i bezpieczeństwa kolei nie będą stanowić w ocenie rządu podstawy do nieuznania poniesionych wydatków przez Komisję Europejską?

4. Czy jedna polska jednostka notyfikowana (Instytut Kolejnictwa), pełniąc również szereg różnych funkcji opiniujących, badawczych i doradczych, będzie w stanie właściwie (zgodnie ze szczegółowymi procedurami) obsłużyć szereg realizowanych inwestycji dotyczących głównych kolejowych korytarzy transportowych? Czy rząd zakłada w tym zakresie korzystanie wyłącznie z jednostek zagranicznych?

5. Dlaczego brak jest stosownych informacji i szkoleń dla podmiotów kolejowych i firm realizujących

inwestycje kolejowe w zakresie wymagań Unii Europejskiej dotyczących interoperacyjności i bezpieczeństwa w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22794)

do ministra zdrowia

**w sprawie wysokości wynagrodzenia
pracowników powiatowych stacji
sanitarно-epidemiologicznych**

Pracownicy powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych z woj. podlaskiego zgłaszają postulaty w sprawie podwyższenia wynagrodzeń. Zainteresowani podnoszą, że tabele wynagrodzeń zawarte w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 14 maja 2009 r. przewidują rozpiętość stawek zasadniczych w granicach od – do, jednakże w budżecie nie zapewniono odpowiedniej ilości środków na wynagrodzenia. W związku z tym faktem pracownik zatrudniony na stanowisku asystenta, z wyższym wykształceniem i wieloletnim stażem pracy, otrzymuje średnio wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1720 zł brutto (skala w tabeli przewiduje od 1720 zł do 3650 zł), a więc najniższe z możliwych w tej grupie. Pracownik zatrudniony na stanowisku starszego asystenta otrzymuje średnio wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1898 zł brutto (skala w tabeli przewiduje od 1860 zł do 3950 zł), a więc również tzw. dolny próg, bez względu na staż pracy i wiek przedemerytalny.

Jednocześnie rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 22 marca 2010 r. w sprawie kwalifikacji pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz wymagania normy PN-EN ISO/IEC 17020 wdrożonej w działalności kontrolnej PIS nakładają na pracowników stacji sanitarно-epidemiologicznych obowiązek ciągłego podwyższania kwalifikacji, co nie ma wpływu na wzrost wynagrodzenia.

W tej sytuacji pracownicy stacji sanitarно-epidemiologicznych czują się rozgoryczeni i niedoceniani. Należy podzielić wyrażane opinie, że otrzymywane przez nich wynagrodzenie jest niegodne rangi wykonywanej pracy, posiadanego wykształcenia oraz oczekiwań klientów.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się prośbą o poinformowanie:

1. Jakie działania zamierza Pani Minister podjąć w celu ustalenia pracownikom powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych wynagrodzenia odpowiadającego charakterowi wykonywanej pracy?

2. Czy w obecnej sytuacji istnieje możliwość finansowa wprowadzenia podwyżek?

3. Czy dostrzega Pani Minister potrzebę podwyższenia minimalnych stawek wynagrodzenia przysługującego pracownikom powiatowych stacji sanitarно-epidemiologicznych?

Poseł Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22795)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zmian przepisów mających na celu
skrócenie okresu sądowego egzekwowania
należności**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej kierujemy do Pana Ministra interpelację poselską w sprawie zmian przepisów mających na celu skrócenie okresu sądowego egzekwowania należności.

W lutym br. Ministerstwo Sprawiedliwości przekazało pod obrady komitetu stałego Rady Ministrów projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw. Zawiera on pewne zmiany dotyczące części III kodeksu. Niestety nowelizacja ta nie wpływa w znaczący sposób na szybkość sądowego egzekwowania należności.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego ministerstwo – mimo obietnic premiera – nie przedstawiło propozycji zmian przepisów mających na celu skrócenie okresu sądowego egzekwowania należności?

2. Czy ministerstwo pracuje nad zmianą tych przepisów?

Z poważaniem

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 20 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22796)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy kolei dużych prędkości

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

kierujemy do Pana Ministra interpelację w sprawie budowy kolei dużych prędkości.

Budowa kolei dużych prędkości (KDP) miała na celu połączenie czterech miast: Warszawy, Poznania, Wrocławia i Krakowa. Uchwała Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 2008 r. zakłada, iż do roku 2011 mają być zaplanowane prace i w tym samym roku ma ruszyć jej realizacja.

Jak wynika z umowy podpisanej dopiero 19 września 2010 r. wykonawcy mają 27 miesięcy na przedstawienie studium wykonalności dla KDP. Wynika z tego, iż dopiero w 2014 r. ruszy budowa KDP.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czym spowodowane jest tak duże opóźnienie?

2. Kiedy wykonawca przedstawi studium wykonalności?

3. Dlaczego rząd podjął uchwałę w sprawie KDP w 2008 r., a dopiero w 2010 r. została podpisana umowa z wykonawcą? Czym spowodowane jest takie opóźnienie?

Z poważaniem

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 20 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22797)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie rządowego projektu ustawy
o języku migowym**

Szanowna Pani Minister! Do tej pory – pomimo zapowiedzi – rząd nie przedstawił ustawy, która nadawałaby językowi migowemu status języka urzędowego. Rząd przedstawił projekt ustawy o języku migowym, ale zabrakło w nim powyższego zapisu.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego projekt ustawy o języku migowym nie zakłada nadania mu statusu języka urzędowego?

2. Kiedy rząd zamierza przedstawić nowelizację zapewniającą językowi migowemu status języka urzędowego?

Z poważaniem

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22798)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zaległości budżetu państwa
wobec pracowników
Państwowej Straży Pożarnej**

Szanowny Panie Ministrze! Z uzyskanych informacji wynika, iż zaległości budżetu państwa wobec pracowników straży pożarnej wynoszą 11 mln niezapłaconych nadgodzin. Strażacy mogą za wypracowane nadgodziny uzyskać czas wolny. Problem w tym, że nie mogą oni w pełni wykorzystać wypracowanych nadgodzin, ponieważ sparaliżowałoby to pracę ratowniczą. W najgorszej sytuacji są kierowcy wozów gaśniczych, których zadaniem jest nie tylko przewożenie ratowników na miejsce zdarzenia, ale także obsługa specjalistycznego sprzętu znajdującego się na wozie.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwu znany jest opisany problem?

2. Jak ministerstwo zamierza rozwiązać powyższy problem?

Z poważaniem

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 15 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22799)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie zintegrowanej strategii promocji
przed Euro 2012**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej kierujemy do Pana Ministra interpelację poselską w sprawie zintegrowanej strategii promocji przed Euro 2012.

Organizacja w Polsce Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 jest szansą na promocję Polski. Od samego początku rząd zapowiadał powstanie zintegrowanej strategii promującej nasz kraj przed tą imprezą. Powstanie takiej strategii może przelożyć się na realny wzrost gospodarczy, podniesienie statusu kraju.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy powstała zintegrowana strategia promocji?

2. Jakie są założenia zintegrowanej strategii promocji?

3. Jakie są efekty funkcjonowania tej strategii?

Z poważaniem

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 12 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22800)

do ministra finansów

**w sprawie ograniczenia deficytów
jednostek samorządu terytorialnego**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej kierujemy do Pana Ministra z interpelacją poselską w sprawie ograniczenia deficytów jednostek samorządu terytorialnego.

Ministerstwo Finansów planuje wprowadzenie reguły wydatkowej dla podsektora samorządowego. Miałaby ona ograniczyć deficyt jednostek samorządu terytorialnego do określonego poziomu ich całkowitych dochodów. Relacja deficytu do dochodów miała być obniżana aż do osiągnięcia poziomu 1%. Ministerstwo Finansów chciałoby, by reguła ta zaczęła obowiązywać od 2012 r.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo nie dostrzega zagrożenia wynikającego z ograniczenia deficytu budżetów samorządowych? Taka zmiana przepisów może doprowadzić do ograniczenia inwestycji i pogorszenia efektywności wykorzystania środków z UE.

2. Czy ministerstwo dysponuje analizami prawnymi stwierdzającymi zgodność zapowiadanych przepisów z Konstytucją RP?

Z poważaniem

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 15 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22801)

do ministra finansów

**w sprawie uproszczenia systemu
podatkowego**

Szanowny Panie Ministrze! W ciągu ostatnich 3 lat wprowadzono 28 aktów zmieniających ustawę

o podatku dochodowym od osób fizycznych i 16 od osób prawnych. Żadnego z tych aktów nie można uznać za radykalne uproszczenie prawa podatkowego. Potwierdziła to manifestacja urzędników urzędów skarbowych z dnia 22 września 2010 r., którzy domagali się uproszczenia prawa podatkowego.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo pracuje nad uproszczeniem prawa podatkowego?

2. Jakie projekty mające na celu uproszczenie prawa podatkowego zamierza przedstawić rząd?

Z poważaniem

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 17 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22802)

do ministra zdrowia

**w sprawie przeglądu listy leków
refundowanych**

Szanowna Pani Minister! Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej kierujemy do Pani Minister interpelację poselską w sprawie przeglądu listy leków refundowanych.

Rząd zapowiedział dokonywanie co trzy miesiące przeglądu listy leków refundowanych. Miało to na celu zwiększenie skuteczności terapeutycznej leków. Rząd obiecał również, iż na listach leków refundowanych znajdą się preparaty stosowane w rzadkich schorzeniach pediatrycznych. Ceny leków nie miały odstraszać od ich stosowania, szczególnie tych pacjentów, którzy znaleźli się w dramatycznej sytuacji.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego rząd do tej pory tylko cztery razy dokonywał przeglądu listy leków refundowanych?

2. Czy na listach leków refundowanych znalazły się preparaty stosowane w rzadkich schorzeniach pediatrycznych?

Z poważaniem

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 12 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22803)

do ministra zdrowia

w sprawie cen leków refundowanych

Szanowny Panie Marszałku! Jak wynika z informacji przedstawionych przez tygodnik „Gość Niedzielny”, Ministerstwo Zdrowia wpisało produkty jednej firmy na listę leków refundowanych za kwotę dziesięciokrotnie wyższą niż kupują je szpitale. Chodzi o leki francuskiej firmy Servier Polska. Sytuacja taka ma miejsce, ponieważ Ministerstwo Zdrowia wynegocjowało niekorzystne dla budżetu państwa i pacjentów ceny.

Tygodnik porównał ceny 10 produktów tej firmy dla szpitali z cenami urzędowymi. Na przykład za lek na nadciśnienie tętnicze Prestarium 5 mg (30 tabletek) szpitale płacą 2,85 zł, zaś zwykli obywatele w ramach refundacji 31,48 zł, czyli aż 11 razy drożej. Według specjalistów budżet państwa mógł stracić na zawyżeniu cen tych produktów nawet 0,5 mld zł.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie kryteria stosuje ministerstwo przy ustalaniu cen leków refundowanych?
2. Dlaczego ustalono tak niekorzystne ceny leków refundowanych?
3. Kto ponosi odpowiedzialność za ustalenie takich cen leków refundowanych?

Z poważaniem

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 20 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22804)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zamknięcia stadionów piłkarskich
Legii Warszawa i Lecha Poznań**

Decyzjami podległych Panu wojewodów zamknięto dla publiczności dwa najbezpieczniejsze stadiony w Polsce. Działania te zostały ostro skrytykowane przez działaczy miejscowych klubów oraz kibiców i uznane za represję związaną z wydarzeniami na stadionie w Bydgoszczy. Taka metoda, jak sądzimy, wybrana z przyczyn politycznych, nie jest skuteczna i nie zastąpi rzeczywistych działań. Protestujemy stanowczo przeciw tego rodzaju pokazówce – powiedział na konferencji prasowej prezes warszawskiej Legii. Prezes Lecha Poznań stwierdził, iż jest to decyzja stricte polityczna, nie mająca nic wspólnego ze

sportem. Władze poznańskiego klubu pokazały pozytywną opinię komendy miejskiej na przeprowadzenie meczu Lecha Poznań z Górnikiem, zastanawiamy się, co się stało przez jeden dzień, że ta decyzja uległa zmianie – mówił prawnik Lecha.

Jak podnoszą zainteresowani, zamknięcie stadionu może nastąpić tylko wtedy, gdy w związku z samym stadionem i stanem jego infrastruktury istnieje zagrożenie bezpieczeństwa. Tymczasem, jak stwierdzono, zamknięto dwa najbezpieczniejsze stadiony w Polsce, na których w ostatnich latach nie dochodziło do żadnych zamieszek. Decyzja taka jest tym bardziej niezrozumiała w kontekście statystyk policyjnych, z których niezbitnie wynika, iż ilość niebezpiecznych zdarzeń z udziałem kibiców piłkarskich systematycznie maleje. W 2008 r. policja skierowała 1559 wniosków o ukaranie uczestników imprez masowych za popełnienie wykroczenia. W 2010 r. – zaledwie 505. Podobnie rzecz wygląda, jeśli chodzi o zarzuty popełnienia przestępstwa: 2008 r. – 757, 2010 r. – 328. Nie inaczej sytuacja kształtuje się, gdy chodzi o liczbę zatrzymanych: 2008 r. – 2166, 2010 r. – 961.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki był rzeczywisty powód podjęcia decyzji o zamknięciu dla publiczności stadionów Lecha Poznań i Legii Warszawa?
2. Czy w opinii Pana Premiera tego typu działania nie noszą znamion odpowiedzialności zbiorowej, karzącej wszystkich kibiców za ekscesy wywołane przez grupkę chuliganów na meczu Pucharu Polski w Bydgoszczy?
3. Czy wobec wojewody kujawsko-pomorskiego, który dopuścił do rozegrania spotkania Lech – Legia na nieprzystosowanym do tego typu imprez obiekcie, zostaną przez Pana Premiera wyciągnięte konsekwencje służbowe?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 14 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22805)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie sytuacji finansowej
wymiaru sprawiedliwości**

Projekt budżetu na 2012 r. pokazuje, że zła sytuacja finansowa wymiaru sprawiedliwości w przyszłym roku nie ulegnie zdecydowanej poprawie. Przedstawiciele środowiska wskazują, że wynagrodzenia są zbyt niskie, nie ma pieniędzy na bieżące funkcjonowanie i inwestycje. I prezes Sądu Najwyż-

szego podkreśla, że budżet sądownictwa jest bardzo oszczędny, a koniecznych środków jest zbyt mało. Podnosi, iż nie ma co liczyć na dodatkowe przedsięwzięcia czy etaty dla pracowników pomocniczych. Taka sytuacja bez wątpienia odbija się niekorzystnie na jakości i czasie prowadzonych postępowań sądowych. Rozgoryczenie środowiska wywołuje także decyzja rządu o zamrożeniu płac. Sędziowie skupieni w Krajowej Radzie Sądownictwa uważają, że sytuacja taka doprowadzić może do eskalacji kosztownych społecznie i finansowo akcji protestacyjnych i grozi kolejnymi odejściami z zawodu.

Mając na uwadze informacje przedstawione powyżej, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?
2. Czy uważa Pan Minister, iż środki przeznaczone w budżecie na wymiar sprawiedliwości są wystarczające?
3. Czy podziela Pan minister pogląd Krajowej Rady Sądownictwa o możliwości eskalacji protestów i kolejnych odejść z zawodu?
4. Czy kierowane przez Pana ministerstwo zamierza podjąć kroki skutkujące poprawą finansowej sytuacji wymiaru sprawiedliwości?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 13 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22806)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie udzielenia pomocy
poszkodowanym rolnikom, a zwłaszcza
sadownikom, którzy utracili uprawy
w wyniku przymrozków w maju 2011 r.**

Przymrozki, które przeszły na początku maja br. nad zachodnią i centralną Polską, wyrządziły szkody w uprawach rolnych, ale przede wszystkim w sadach, których jest dużo w tych częściach kraju, w tym w Wielkopolsce.

Jak mówią sadownicy, fala niskich temperatur – do -7°C – była dodatkowo niekorzystna, bo przeszła na wysokości 2 metrów i dotknęła cały kwiatostan. Zbiory owoców mogą być tam w całości utracone, bo kwiaty drzew owocowych w żadnej fazie kwitnienia nie są odporne na tak niskie temperatury. Wielu rolników, szczególnie z woj. wielkopolskiego, znajdzie się z tej racji w bardzo trudnej sytuacji finansowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra zapytaniem:

1. Jakiej pomocy rząd zamierza udzielić poszkodowanym rolnikom, a zwłaszcza sadownikom?
2. Kiedy ewentualnie taka pomoc może zostać sadownikom udzielona?

Z poważaniem

Poseł Eugeniusz Grzeszczak

Słupca, dnia 16 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22807)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji
linii kolejowej nr 115 Tarnów – Szczucin
na odcinku 4,507 do 49,121 km**

Szanowny Panie Ministrze! Jak wynika z pisma znak: IZEK – 071-22/2011 wydanego przez zastępcę dyrektora ds. eksploatacji PKP Polskie Linie Kolejowe SA planowana jest likwidacja linii kolejowej nr 115 Tarnów – Szczucin na odcinku 4,507 do 49,121 km.

Na likwidację tę nie zgadzają się samorządy lokalne, które deklarują chęć partycypacji w kosztach utrzymania tej linii oraz pozyskania na ten cel środków unijnych. Niezbędne jest jednak uregulowanie przez PKP stanu prawnego gruntów objętych działaniem ww. linii kolejowej, aby samorządy mogły opracować studium zagospodarowania terenów do niej przyległych.

Dodać należy, iż linia kolejowa nr 115, która powstała ponad sto lat temu, przez wiele dziesięcioleci stanowiła kręgosłup całego Powiśla Dąbrowskiego. Z niej korzystały rzesze pracowników dojeżdżających do zakładów pracy w Tarnowie i Dąbrowie Tarnowskiej, za jej pomocą transportowano materiały i fabrykaty niezbędne do rozwoju gospodarczego północnych rubieży dawnego woj. tarnowskiego.

Biorąc pod uwagę postępującą niewydolność istniejących szlaków drogowych na kierunku północ – południe na obszarze Powiśla Dąbrowskiego, wynikłą z zaniedbań inwestycyjnych, dla których powstająca autostrada nie będzie stanowiła zadowalającej alternatywy, likwidacja linii kolejowej nr 115 oznaczać będzie przekreślenie lub w najlepszym przypadku ograniczenie szans na rozwój gospodarczy i uprzemysłowienie tego subregionu.

Szanowny Panie Ministrze, likwidacja istniejącej infrastruktury transportowej być może w krótkim odcinku czasu przyniesie iluzoryczne korzyści polskim kolejom, niemniej jednak stoi w jawnej sprzeczności z potrzebami gospodarczymi kraju i z pewnością będzie miała bardzo niekorzystny wpływ na rozwój gospodarczy przyległych terenów.

W związku z powyższym interpeluję:

1. Czy PKP zrezygnują z zamiaru likwidacji linii 115, posiadłszy zobowiązanie partycypacji w kosztach jej utrzymania ze strony zainteresowanych samorządów oraz obietnicę dołożenia przez nie starań w celu pozyskania na ten cel środków Unii Europejskiej?

2. Czy kierownictwo PKP dołożyło wszelkich starań w celu intensyfikacji gospodarczego wykorzystania istniejącej infrastruktury kolejowej?

3. W przeciągu jakiego czasu PKP dokonać może uregulowania stanu prawnego gruntów objętych działaniem ww. linii kolejowej?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22808)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zmian ustawy o ochronie przyrody

Organy stanowiące gmin oraz powiatów województwa podlaskiego wielokrotnie zajmowały negatywne stanowiska oraz składały protesty przeciwko wprowadzeniu zmian przepisów ustawy o ochronie przyrody, zawartych w obywatelskim projekcie ustawy o zmianie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Przedmiotowy projekt zakłada zmiany ustawy, zgodnie z którymi do utworzenia, zmian granic lub likwidacji parku narodowego wymagana będzie m.in. opinia do projektu odpowiedniego rozporządzenia wyrażona przez organy stanowiące samorządu terytorialnego, a nie – jak to funkcjonuje do tej pory – uchwał, zawierająca zgodę na tego typu działania.

Skutkiem wprowadzenia przedmiotowych zmian będzie pozbawienie jednostek samorządu terytorialnego prawa decydowania o sposobie wykorzystania terenu położonego w granicach gminy. Arbitralną decyzję w przedmiotowej kwestii będzie mógł podjąć minister środowiska.

W tym miejscu należy zauważyć, że decyzja o utworzeniu, poszerzeniu lub zmianie granic parku narodowego, oprócz pozytywnego wpływu na podniesienie standardów ochrony przyrody, niesie ze sobą również poważne ujemne ograniczenia w sposobie korzystania z gruntów przez społeczność gminy, w obrębie której ma powstać park narodowy. Dlatego też niezmiernie istotne jest, aby demokratycznie wybrane organy przedstawicielskie społeczności gmin-

nych miały decydujący wpływ na sposób przeznaczenia terenów znajdujących się w jej granicach.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się z prośbą o poinformowanie:

1. Jakie jest stanowisko Rady Ministrów wobec zmian proponowanych w obywatelskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody?

2. Czy Rada Ministrów zajmie negatywne stanowisko wobec proponowanych zmian?

3. Czy Pan Premier uważa, że centralizacja tego rodzaju kompetencji jest zasadna?

Poseł Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22809)

do ministra zdrowia

w sprawie jawności krajowego systemu informowania o kosmetykach

Na mocy art. 8 ustawy z dnia 30 marca 2001 o kosmetykach (Dz. U. z 2001 r. Nr 42, poz. 473, z późn. zm.) utworzono krajowy system informowania o kosmetykach. Przedmiotowa ustawa nakłada na producentów i importerów produktów kosmetycznych obowiązek zgłaszania do rejestru wprowadzonych do obrotu w Polsce kosmetyków.

Rejestr ten dla podmiotów gospodarczych cechuje się ograniczoną jawnością, a uzyskanie informacji na temat jakiegokolwiek kosmetyku wpisanego do rejestru wiąże się z wymogiem złożenia wniosku i uiszczenia opłaty. W związku z tymi wymogami spotykam się z uwagami spółek, których podstawowym przedmiotem działalności jest obrót kosmetykami, wskazującymi, że obecne rozwiązanie prawne bardzo ogranicza bezpieczeństwo obrotu, pozbawiając dystrybutorów kosmetyków wiedzy co do legalności produktów, ich pochodzenia oraz innych niezbędnych danych.

Biorąc pod uwagę utrudnienie, jakie obecny stan prawny powoduje dla prowadzenia działalności gospodarczej, proszę Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Co stoi na przeszkodzie temu, aby rejestr kosmetyków był jawny i dostępny on-line?

2. Czy przewidywane są zmiany prawne w zakresie wprowadzenia jawności krajowego systemu informowania o kosmetykach?

Z poważaniem

Poseł Jan Kaźmierczak

Gliwice, dnia 24 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22810)

do ministra finansów

**w sprawie zniesienia zakazu umieszczania
pieniędzy z dotacji budżetowych dla uczelni
na lokatach bankowych**

Panie Ministrze! W ubiegłym roku wprowadzono zakaz umieszczania pieniędzy z dotacji budżetu państwa dla uczelni wyższych na lokatach bankowych. Przed wprowadzeniem tego rozwiązania uczelnie część wspomnianych dotacji powierzały bankom komercyjnym, zarabiając w ten sposób dodatkowe pieniądze na swoją działalność, a dodać należy, że były to kwoty niebagatelne. Swoistą rekompensatą powiązaną z omawianym zakazem miała być specjalna oferta Banku Gospodarstwa Krajowego zadowalająca zarówno szkoły, jak i budżet centralny. Problem w tym, iż warunki trzymania pieniędzy w tym banku są znacznie gorsze niż u jego komercyjnej konkurencji. Efektem tej sytuacji jest pozostawianie kwot z dotacji na zwykłych rachunkach bieżących. Specjaliści szacują, że straty tylko kilkunastu największych polskich uczelni mogły wynieść do tej pory nawet około 100 mln zł.

W związku z powyższym pragnę prosić o informację: Jaka jest opinia Ministerstwa Finansów w kwestii zniesienia zakazu umieszczania pieniędzy z dotacji budżetowych dla uczelni na lokatach bankowych?

Posel Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22811)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie powołania Funduszu Ochrony
Zabytków Przemysłowych na Śląsku**

W kwietniu bieżącego roku Sejmik Województwa Śląskiego przyjął rezolucję zawierającą apel do ministra kultury i dziedzictwa narodowego o podjęcie niezbędnych działań służących ratowaniu zabytków przemysłowych na Śląsku. Działania te, w myśl stanowiska sejmiku, miałyby być finansowane ze środków budżetu centralnego, a ich wydatkowaniem miałyby zajmować się specjalnie do tego powołany Fundusz Ochrony Zabytków Przemysłowych. Jest faktem, że przez ostatnie lata wiele takich właśnie obiektów będących materialnym świadectwem przemysłowej przeszłości Śląska uległo całkowitej dewastacji lub znajduje się w bardzo złym stanie. Zasadnym więc jest wypracowanie formuły pozwalającej

na systematyczne i trwale finansowanie działań mających na celu ich ratowanie i utrzymywanie.

W związku z powyższym pragnę prosić o informację: Jaka jest opinia Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w kwestii pomysłu powołania na Śląsku funduszu ochrony zabytków przemysłowych?

Posel Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22812)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie podjęcia działań poprawiających
sytuację w zakresie melioracji**

Szanowny Panie Ministrze! Coroczny niedobór środków w zakresie konserwacji urządzeń melioracji wodnych w stosunku do potrzeb stwarza konieczność wyboru i zmusza do realizacji tylko najpilniejszych potrzeb. Obecnie zadania w tym zakresie dla woj. wielkopolskiego wykonuje Zarząd Województwa Wielkopolskiego za pośrednictwem Wielkopolskiego Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Poznaniu Rejonowego Oddziału w Lesznie. Jako jednostka organizacyjna samorządu województwa rejonowy oddział w Lesznie swoim zasięgiem obejmuje obszar 24 gmin. Przekazywane corocznie środki finansowe z budżetu państwa nie pozwalają WZMiUW na należyte wykonywanie tych obowiązków.

W ostatnich latach w niepokojącym tempie maleje kwota środków zapewniona na wykonanie robót konserwacyjnych. Przekazane środki z budżetu państwa dla RO w Lesznie pokrywały potrzeby w wysokości poniżej 10%, co w konsekwencji spowodowało zdecydowane pogorszenie się stanu pozostałych cieków melioracji podstawowej, których nie udało się objąć konserwacją. Znajduje to potwierdzenie w wykonywanych przez służby melioracyjne okresowych przeglądach cieków. Niektóre z cieków nie były konserwowane przez 20 lat.

Brak konserwacji cieków powoduje zarośnięcie i zamulenie wszystkich cieków melioracji podstawowej. Równoznaczne jest to z ich całkowitą niedrożnością. Uniemożliwia to prowadzenie prawidłowej gospodarki wodnej. Cieki nie są w stanie odbierać wód wiosennych i jesiennych, co powoduje zalewanie gruntów rolnych. Skutkiem tego są liczne skargi i interwencje rolników indywidualnych. Z informacji wstępnych wynika, że w 2010 r. dla rejonowego oddziału w Lesznie przekazano na konserwację cieków melioracji urządzeń podstawowych kwotę 1720 tys. zł, z czego 800 tys. zł przeznaczono na eksploatację urządzeń wodnych. Pozostały 1 mln zł rozdysponowano

między 24 gminy, które znajdują się w zasięgu działalności RO Leszno.

Moje szczególne zaniepokojenie w kontekście braku środków budzi występowanie ulewnych opadów deszczu i dużych opadów śniegu. W przypadku braku wykonywania konserwacji urządzeń melioracji podstawowej powstają bardzo duże straty gospodarcze. Po intensywnych opadach śniegu i tegorocznej odwilży znaczna część obszarów sąsiadujących z ciekami melioracji podstawowej została zalana. Setki hektarów łąk i gruntów ornych zostały zalane. Bezpośrednią przyczyną takiego stanu rzeczy są wieloletnie zaniedbania w zakresie konserwacji koryt cieków melioracji podstawowych*).

Gminy powiatów: leszczyńskiego, wolsztyńskiego, kościańskiego, rawickiego i gostyńskiego to gminy rolnicze i należy spodziewać się wniosków rolników o odszkodowania z tytułu zniszczonych upraw spowodowanych zalaniem pól i łąk.

W związku z tym proszę Pana Ministra o odpowiedź:

1. Czy istnieje możliwość zwiększenia środków finansowych na realizację zadań związanych z eksploatacją i naprawą urządzeń melioracyjnych dla woj. wielkopolskiego?

2. Według jakich zasad dokonuje się podziału środków na zadania melioracyjne na poszczególne województwa?

3. Jaką kwotę środków publicznych przewiduje rząd dla powiatów: leszczyńskiego, wolsztyńskiego, kościańskiego, rawickiego i gostyńskiego w nadchodzącym roku z przeznaczeniem na zatrzymanie dekapitalizacji urządzeń melioracji podstawowej?

4. Czy w związku ze znacznymi potrzebami istnieje możliwość zwiększenia tych środków w kolejnych latach?

5. Czy resort przygotowuje zmiany prawne, które poprawią skuteczność zarządzania ciekami wodnymi lub zasad finansowania melioracji podstawowej?

6. Z jakich form pomocy mogą obecnie korzystać osoby poszkodowane, które ucierpiały w wyniku zalania łąk i gruntów ornych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowski

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22813)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ochrony prawa własności
w procedurze planowania przestrzennego**

Szanowny Panie Ministrze! Chciałbym zwrócić Pana uwagę na następujący problem. W planie zago-

spodarowania przestrzennego miasta Poznania teren stanowiący własność zgłaszającego się z prośbą o poselską pomoc obywatela i jego rodziny od lat siedemdziesiątych ubiegłego wieku przewidywany był pod park (zieleń miejską). Park nigdy nie powstał, a teren podlega systematycznej degradacji. Po upadku planu jeden z współwłaścicieli złożył wniosek o warunki zabudowy uwzględniające przeznaczenie terenu jako terenu zielonego z ograniczoną do 15% zabudową. Został zobowiązany do uzyskania decyzji środowiskowej. Kosztem kilkudziesięciu tysięcy złotych uzyskał taką pozytywną decyzję. Urząd Miasta Poznania przez 3 lata nie wydał decyzji o warunkach zabudowy (mimo że, jak się później okazało, sąsiadowi w identycznej sytuacji prawnej taką pozytywną decyzję wydał). Dnia 15 stycznia 2008 r. Rada Miasta Poznania podjęła uchwałę nr XXX/282/V/2008 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru części północnej „Południowo-zachodniego klina zieleni” w Poznaniu – obszar D. Celem tego planu ma być zapobiegnięcie dalszej degradacji tego terenu. Właściciele przygotowali alternatywny projekt, uwzględniający realizację tego planu, a jednocześnie pozwalającego na niewielką jego zabudowę. Jednak propozycja ta nigdy nie została rozpatrzona. Plan przewiduje realizację parku i inwestycji publicznych. Nie wskazuje terminu ich realizacji. Wskazuje jako źródło finansowania wieloletni plan inwestycyjny, który jednak nie przewiduje także ich realizacji. Także podmiot mający realizować na tym terenie kolektor, spółka Aquawit, nie ma tej inwestycji w planach. Miasto Poznań odmówiło także wykupienia tych nieruchomości od właścicieli.

Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 3 września 2010 r. skargę na plan oddalił, oceniając, że plan jest dobry. Skarga kasacyjna została oddalona przez Naczelny Sąd Administracyjny dnia 31 marca 2011 r. z ustnym uzasadnieniem, że rada ma prawo rezerwować tereny na przyszłość.

Właściciele nie mogą w żaden sposób korzystać z nieruchomości, gdyż z powołaniem na plan prezydent miasta Poznania zabronił nawet ogrodzenia tego terenu. Jednocześnie są zobowiązani do płacenia podatków i utrzymywania nieruchomości w porządku. Sytuację ich należy ocenić jako gorszą, niż gdyby zostali wywłaszczeni. Pragnę zauważyć, iż przepisy art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, określające wartości chronione w procesie planowania, w tym m.in. prawo własności i walory ekonomiczne przestrzeni, powinny zapobiegać nadużywaniu władzy planistycznej. Można tu przytoczyć wypowiedź sejmową ówczesnej minister gospodarki przestrzennej i budownictwa Barbary Blidy, która uzasadniając projekt przyjętej później 7 lipca 1994 r. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym na posiedzeniu Sejmu w dniu 26 listopada 1993 r., stwierdziła: „Obecnie obowiązujące ustawy o planowaniu przestrzennym i Prawo budowlane nie są dostosowa-

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

ne do postępujących zmian ustrojowych oraz do zmieniającego modelu naszej gospodarki. Nie odpowiadają one regułom gospodarki rynkowej, nie uwzględniają w pełni samorządności lokalnych społeczności oraz konstytucyjnej ochrony prawa własności”. I dalej: „Jednym z mechanizmów tworzenia ładu przestrzennego jest prawo własności. Zmianę funkcjonującego modelu planowania przestrzennego i systemu inwestowania można spowodować poprzez nadanie temu prawu należnej rangi, zachowanie równowagi pomiędzy interesem publicznym i indywidualnym. Można to osiągnąć m.in. poprzez eliminację nieuzasadnionych wyłączeń terenów oraz eliminację zamrażania terenów pod przyszłe, niepewne inwestycje”. (stenogram z 4. posiedzenia Sejmu RP drugiej kadencji). Wówczas to po raz pierwszy wprowadzono wskazane wyżej regulacje.

Praktyka jednak, dotycząca zresztą według mojej wiedzy przede wszystkim największych miast, wskazuje, że tak się nie stało. Pozwolę sobie zauważyć, że już dnia 17 lipca 2007 r. Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu orzekł, że Polska naruszyła art. 1 protokołu nr 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności właśnie w ten sposób, iż poprzez wskazanie, że na działce skarżącego realizowane będą inwestycje celu publicznego, przy jednoczesnym braku określenia terminu ich realizacji, uniemożliwił mu korzystanie z prawa własności. (Rosiński vs Poland skarga nr 17373/02). W mojej ocenie przepisy wskazanej wyżej ustawy nie realizują swoich zadań, gdyż wprowadzona w nich regulacja jest niepełna i niedostatecznie realizuje konstytucyjną ochronę prawa własności. Stan ten jest nie tylko sprzeczny z art. 64 ust. 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ale naraża też państwo na szereg przegranych procesów przed Trybunałem Praw Człowieka w Strasburgu i zapłatę odszkodowań, które w tym przypadku mogą być bardzo wysokie.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem: Jak Pan Minister zamierza podjąć kroki, szczególnie legislacyjne, w celu wyeliminowania tego stanu rzeczy? Jakie inne kroki można podjąć w celu wyeliminowania tego rodzaju konkretnych sytuacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Leszno, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22814)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie różnic dotyczących średniej długości życia w Polsce

Zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o zainteresowanie sprawą różnic dotyczących średniej długości życia w Polsce. Mam tutaj na myśli szczególnie dramatyczną sytuację w województwie łódzkim, gdzie średnia długość życia jest najniższa w kraju, a różnica między mieszkańcami Łodzi a Krakowa wynosi nawet 4 lata.

Znaczne dysproporcje w średniej długości życia wynikają głównie ze złego trybu życia, utrudnionego dostępu do opieki zdrowotnej czy też uciążliwości środowiska. Dochód na osobę per capita jest w miarę zbliżony w większych miastach naszego kraju, podobnie jak poziom życia, jednak – jak się okazuje – nie ma to wpływu na jego długość. Powołując się na artykuł zamieszczony na portalu Wirtualna Polska z dnia 19 maja br., pragnę zwrócić uwagę Pana Premiera, że mężczyźni z Podkarpacia i Małopolski żyją średnio 73 lata, czyli o 4 lata dłużej niż mężczyźni z województwa łódzkiego, natomiast kobiety w Łodzi żyją 78 lat, podczas gdy kobiety z województwa podlaskiego żyją 81,5 lat.

Mając na uwadze tę rażącą dysproporcję, chciałbym, aby czynniki powodujące różnice w średniej długości życia zostały wyeliminowane. Mieszkańcy rejonów z najniższą średnią życia powinni mieć zapewnione wszelkie warunki ku temu, by zrównać się z innymi, dłużej żyjącymi mieszkańcami. W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytania:

Czy rząd ma zamiar interweniować w sprawie znacznych różnic w warunkach życia mieszkańców województwa łódzkiego?

Jakie środki ma zamiar przedsięwziąć Rada Ministrów, aby nie było tak rażących różnic między średnią długością życia mieszkańca województwa łódzkiego a jego odpowiednikiem z innego rejonu naszego kraju?

Czy są przewidziane specjalne programy, np. edukacyjne, opieki zdrowotnej, w miejscach zamieszkania osób z najkrótszą średnią życia?

Jak wygląda program poprawy jakości życia w województwie łódzkim?

Czy osoby zamieszkałe w miejscach szczególnej uciążliwości dla zdrowia nie powinny dostawać gratyfikacji od państwa z tego tytułu, a jeżeli tak, to jaką lub w jakiej wysokości?

Czy rząd prowadzi kampanię dotyczącą walki z używkami w większych polskich miastach takich jak Łódź, a jeżeli tak, to jaką i jak się prezentują jej dotychczasowe wyniki?

Jak wygląda program niwelowania negatywnych skutków środowiskowych na długość życia mieszkańców w województwie łódzkim?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22815)

do ministra środowiska

**w sprawie prowadzenia działalności
hotelowej na obszarach leśnych**

Szanowny Panie Ministrze! Wydaje się, że obecnie obowiązujące regulacje prawne uniemożliwiają rozwój sektora bazy hotelowej i turystycznej na terenach dzierżawionych od Lasów Państwowych.

Na terenie całej Polski w obszarach leśnych prowadzi obecnie działalność kilkaset ośrodków wczasowych i wypoczynkowych, których właściciele dotychczas mogli zakupić jedynie naniesienia, tj. budynki hotelowe bez możliwości nabycia gruntu, na którym są posadowione. Grunt pozostaje własnością Skarbu Państwa i jest zarządzany przez administrację Lasów Państwowych. Dotyczy to także olbrzymiej grupy stanic wodnych, schronisk górskich i innych obiektów o podobnym charakterze.

Brak własności gruntu powoduje, że właściciele wyżej wymienionych obiektów ponoszą relatywnie wysokie koszty. Odprowadzają bowiem podatek od nieruchomości do właściwego urzędu gminy, a równocześnie z tytułu umowy najmu zawartej ze Skarbem Państwa reprezentowanym przez właściwe nadleśnictwo zobowiązani są do opłat czynszowych na rzecz Lasów Państwowych. Istniejący stan uniemożliwia właścicielom hoteli położonych na obszarach leśnych korzystanie z kredytów bankowych, gdzie wymaganym zabezpieczeniem jest najczęściej hipoteka nieruchomości. Ponadto właściciele hoteli mają poważnie zredukowaną do możliwości korzystania ze środków unijnych, gdyż własność nieruchomości jest często jednym z głównych wymogów rozpatrywania wniosków. Właściciele obiektów hotelarskich położonych na terenach leśnych z reguły nie inwestują w obiekty, w których grunt nie jest własnością najemcy. Umowy z Lasami Państwowymi podpisuje się bowiem średnio na okres 10 lat, co w wypadku branży turystycznej jest okresem stosunkowo krótkim z punktu widzenia stopy zwrotu z inwestycji. W zawartych umowach często spotyka się także regulacje uniemożliwiające dokonywanie prac inwestycyjnych, z dopuszczeniem jedynie prac remontowych w istniejących budynkach.

Dotychczasowe próby wykupienia terenów, na których położone są ośrodki, na ogół kończyły się niepowodzeniem. Formą prawną, która w niektórych obszarach Polski przyniosła pozytywny skutek, była wymiana innego, wcześniej zakupionego gruntu leśnego na ten, na którym znajdował się ośrodek. Wymagało to jednakże skomplikowanej i długotrwałej procedury. Na ogół nadleśnictwa podchodzą to tego typu rozwiązań z dużą niechęcią, często z powodów ekonomicznych.

W ostatnim czasie działki, na których leżą ośrodki, zostały wyodrębnione z pozostałych terenów leśnych zarządzanych przez nadleśnictwa. Poszczególne dyrekcje regionalne Lasów Państwowych przy zawieraniu kolejnych umów najmu lub też przedłużaniu na kolejne lata umów wcześniej obowiązujących wprowadzały do umów regulacje dotyczące wyłączenia terenu ośrodka z produkcji leśnej, co samo w sobie wydaje się rozwiązaniem racjonalnym. Jednakże powoduje to obowiązek zmiany planu zagospodarowania przestrzennego terenu przez odpowiedni urząd gminy. Takie zmiany miałyby być ponoszone przez właścicieli ośrodków. Następnie właściciele powinni uiścić lasom kwotę wynikającą z wielkości powierzchni ośrodka oraz wieku lasu porastającego wyżej wymieniony teren. Często są to sumy sięgające kilkuset tysięcy złotych. Po poniesieniu przez właścicieli ośrodków poważnych nakładów finansowych ich sytuacja jednakże niewiele się zmieni. Jest to także z biznesowego punktu widzenia ryzykowne rozwiązanie, gdyż nie ma gwarancji, że po wyłączeniu z produkcji teren ośrodka będzie można kupić lub zamienić na inny teren leśny.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

Czy w Ministerstwie Środowiska trwają obecnie prace legislacyjne nad zmianą powyższego stanu prawnego w celu umożliwienia przedsiębiorcom prowadzącym działalność hotelarską na terenach dzierżawionych od Lasów Państwowych wykup tych terenów i na jakim są one etapie?

Jeśli prace legislacyjne nie są prowadzone, to czy Ministerstwo Środowiska zamierza podjąć stosowne działania w powyższej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Paweł Orłowski

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22816)

do ministra zdrowia

w sprawie obowiązkowych badań lekarskich

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą wprowadzenia obowiązkowych badań lekarskich dla obywateli naszego kraju. Mam tutaj na myśli szczególnie obowiązek dokonywania takich badań przez panie (wykrywanie raka piersi i raka szyjki macicy), jak też panów (badania raka prostaty).

W Polsce wciąż bardzo mało kobiet i mężczyzn poddaje się badaniom profilaktycznym na obecność nowotworów piersi, szyjki macicy czy prostaty. Nie wiadomo, z czego wynika takie zjawisko, ale wydaje mi się, że głównie z braku świadomości zagrożenia i przeświadczenia, że „mnie to nie dotyczy, bo czuję się dobrze”.

Obowiązkowe badania lekarskie skierowane do obywateli znajdujących się w przedziale wiekowym, który jest zagrożony występowaniem wyżej wymienionych nowotworów, mogą przynieść spodziewany efekt, jednak należy zaznaczyć, że obowiązek badań dotyczyłby tylko osób pracujących. Taki obowiązek wprowadziła np. Finlandia, gdzie wykrywalność tego typu nowotworów znacznie wzrosła. Należy jednak zauważyć, że było to poprzedzone akcją informacyjną zakrojoną na szeroką skalę.

Osobiście jestem przeciwnikiem wprowadzania jakiegokolwiek przymusu wobec obywateli, jednak mając na uwadze ich dobro, zastanawiam się nad innymi proponowanymi przez ministerstwo metodami zachęcenia Polek i Polaków do regularnych badań profilaktycznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na pytania:

Czy ministerstwo ma zamiar wprowadzić obowiązkowe badania na wykrywalność raka piersi, szyjki macicy i prostaty wobec obywateli naszego kraju, jeżeli tak, to jak miałby wyglądać zapis tego nakazu?

Czy ministerstwo planuje jakieś akcje promocyjne wyżej wymienionych badań profilaktycznych, zakrojone na szeroką skalę, jeżeli tak, to jakie?

Czy można uniknąć wprowadzenia nakazu badań poprzez inne działania, które przyniosą równie dobry efekt, jeżeli tak, to jakie?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22817)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie likwidacji posterunków Policji
w Łodzi**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą likwidacji posterunków Policji w Łodzi. Cięcia kosztów w Policji powodują zamykanie posterunków na mniejszych osiedlach. Zwiększa to odsetek przestępczości w tych rejonach oraz budzi niepokój i strach mieszkańców.

Liczne protesty mieszkańców osiedli Zarzew i Reja w sprawie przywrócenia siedzib rewiru dzielnicowego świadczą o dużej skali problemu. Takie placówki dawały poczucie bezpieczeństwa mieszkańcom, skutecznie odstraszały część bandytów, jak również skracaly czas wyruszenia na interwencję, gdy doszło do jakiegoś zdarzenia. Przystępczość w Łodzi rośnie, a likwidacja tego typu punktów jest jedną z bezpośrednich przyczyn tego procederu.

W myśl zasady, że policja powinna być bliżej mieszkańców, powinno się tworzyć więcej takich miejsc, a nie je zamykać. Rozumiem, że w dobie kryzysu gospodarczego szuka się wszędzie oszczędności, ale apeluję, żeby te cięcia nie odbywały się kosztem bezpieczeństwa mieszkańców.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

Czym jest wymuszona likwidacja takich placówek nie tylko w Łodzi, ale na terenie całego kraju?

Czy jest prowadzony program, który zrekompenzuje tym ludziom brak stróża prawa w najbliższym sąsiedztwie?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22818)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie więziennej resocjalizacji

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą więziennej resocjalizacji w Polsce. Obecny stan resocjalizacji osób odbywających karę pozbawienia wolności jest wysoce niezadowolający. Osoby, które wychodzą na wolność po odbyciu takiej kary, zdają się, że są jeszcze bardziej zdemoralizowane niż przed odbyciem tej kary. Często jest tak, że drobni przestępcy odbywają karę więzienia z zatwardziały mi kryminalistami, co w przypadku odbywania na-

wet niewielkiej kary wywołuje trwały uraz w ich psychice. Więźniowie narzekają na przepełnione cele i brak zajęć, a ich miesięczne utrzymanie kosztuje budżet państwa ponad 2 tys. zł miesięcznie. Często po odbyciu kary nie mogą znaleźć pracy, z racji też przerwy w wykonywaniu zawodu.

Może sytuacja wyglądałaby inaczej, gdyby więźniowie wykonywali dużo więcej prac społecznych. Pozwoliłoby im to na zdobycie zawodu (np. prace przy remontowaniu lokali socjalnych), a w myśl zasady, że ciężka praca uszlachetnia, może w powrocie na wolność widzieliby realną szansę uczciwej pracy, a nie powrotu na ścieżkę przestępczości. Większość z nich nie odnajduje się w „wolnym świecie” i często popełniają te same przestępstwa, za które zostali skazani.

Budżet państwa też mógłby na tym zyskać. Więźniowie to tania siła robocza, pod odpowiednim nadzorem są zdolni do wykonywania każdej pracy. Będzie to również pożytecznym zajęciem dla nich, bo zamiast po prostu odsiadywać swój wyrok, mogą zrobić coś dobrego dla państwa, a może nawet dla siebie samych. Niestety taka praktyka jest wykorzystywana w bardzo niewielu placówkach. Jestem przekonany, że akcja zorganizowana na dużo szerszą skalę będzie pożyteczna zarówno dla skazańców, jak i dla Polski.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

Jak obecnie przedstawia się program wykorzystywania pracy więźniów na cele użyteczności publicznej?

Czy jest możliwy program wykorzystania pracy więźniów na dużo szerszą skalę?

Jak przedstawia się program ponownej adaptacji byłych skazańców do społeczeństwa?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22819)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie procesu przekazywania
wolnych pasm przez Wojskowe Biuro
Zarządzania Częstotliwościami na rzecz
użyteczności cywilnej**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą procesu przekazywania wolnych pasm przez Wojskowe Biuro Zarządzania Częstotliwościami na rzecz użyteczności cywilnej.

Z niezrozumiałych przyczyn szef Departamentu Kadr MON blokuje proces przekazywania wolnych częstotliwości na rzecz użyteczności cywilnej. Wojsko i tak z nich nie korzysta, a udostępnienie ich cywilom

pozwoлиłoby na dużo szybszy masowy dostęp do Internetu, jak również zysk do budżetu państwa polskiego z tego tytułu w wysokości ok. 4 mld zł.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

Czy możliwe jest udostępnienie wolnych częstotliwości, z których nie korzysta wojsko na rzecz użyteczności cywilnej?

Co jest powodem wstrzymywania tej decyzji?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22820)

do ministra środowiska

w sprawie wydobywania gazu łupkowego

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą wydobywania gazu łupkowego na terenie naszego kraju. Jak donoszą liczne raporty ekologiczne, metoda ta może stwarzać bezpośrednie zagrożenie dla czystości zasobów wody pitnej.

Niepewne ceny ropy i polityka energetyczna naszego państwa skłaniają do poszukiwań źródeł energii. Niekonwencjonalne źródła energii nie są w Polsce dobrze rozpowszechnione, a nasza gospodarka opiera się głównie na paliwach kopalnych. Jednak moją troskę budzi również stan środowiska, a konkretnie zagrożenie go na zanieczyszczenie poprzez metodę wydobywania gazu łupkowego proponowaną przez koncerny zagraniczne. Mowa tu konkretnie o metodzie fraktuacyjnej, czy też kruszeniu hydraulicznym, która polega na wstrzykiwaniu pod powierzchnię ziemi mieszaniny wody, piasku i substancji chemicznych. Istnieje poważna obawa, że taki sposób wydobywania gazu łupkowego spowoduje zanieczyszczenie wód gruntowych na terenie naszego kraju.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

Czy stosowana przez zagraniczne koncerny metoda wydobywania gazu łupkowego na terenie naszego kraju stwarza jakiegokolwiek zagrożenie zanieczyszczenia wód gruntowych?

Czy ministerstwo dokładnie monitoruje przedsięwzięcia wydobywania gazu łupkowego?

Czy istnieją już wyniki badań na terenie naszego kraju, które szczegółowo traktują o opisanej metodzie i jej implikacjach na środowisko?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 18 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22821)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji
KGHM Polska Miedź SA**

Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą związaną z planami prywatyzacyjnymi spółki Skarbu Państwa – KGHM Polska Miedź SA. Sprawą zainteresowałem się po ostatnich działaniach związków zawodowych, wynikających z nich demonstracji przed siedzibą spółki oraz ich celowości.

Mające miejsce 5 maja br. demonstracje związkowców przed siedzibą KGHM były zaprzeczeniem idei istnienia związków zawodowych i naraziły Polskę na pejoratywne komentarze wśród międzynarodowych środowisk ekonomicznych. Jak wynika ze skróconej analizy sytuacji gospodarczej spółki oraz powszechnie dostępnych informacji, średnia płaca w spółce w roku 2011 wyniesie 9031 zł brutto, czyli trzykrotnie więcej, niż wynosi pensja przeciętnego obywatela Polski. Wzrost wynagrodzenia, uwzględniając inflację (wzrost realny), w stosunku do roku 2001 ukształtował się na poziomie 75,5%. Dodatkowo dość znaczący jest fakt, iż poziom wykształcenia pracowników w stosunku do dochodów jest nieadekwatny. Zdecydowana większość pracowników spółki posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe lub średnie. Wobec powyższej sytuacji zachowanie związkowców domagających się podwyżki jest wielce bulwersujące i naganne.

Dodatkowo wielce niepokojący jest system wynagrodzeń funkcjonujący w spółce Skarbu Państwa KGHM Polska Miedź SA. Każdy pracownik spółki otrzymuje dodatkowo trzy pensje w roku, bez względu na charakter swojej pracy, fizyczny czy umysłowy. Taka sytuacja wobec milionów obywateli Polski i obowiązujących przepisów w kwestii wypłacania wynagrodzeń w ramach umowy o pracę jest wielce krzywdząca.

W obliczu zysku spółki netto, który w 2010 r. wyniósł 4568,59 mln zł, oraz wypłat dywidendy dla akcjonariuszy, których sugerowany poziom ma wynieść 30–50% zysku netto, w przypadku prywatyzacji pojawiają się realne szanse poważnych wpływów do budżetu państwa.

Wobec powyższych informacji zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

Jakie jest stanowisko Pana Ministra w sprawie prywatyzacji spółki Skarbu Państwa – KGHM Polska Miedź SA?

Jakie są plany prywatyzacji KGHM lub ewentualnie z czego wynika brak podjęcia działań w tej sprawie przez Ministerstwo Skarbu Państwa?

W jaki sposób ministerstwo może regulować politykę finansową wynagrodzeń pracowników KGHM

Polska Miedź SA przed przeprowadzeniem prywatyzacji?

Jakie są realne prognozy wpływów do budżetu państwa po dokonaniu prywatyzacji KGHM?

Czy istnieje możliwość formalnej weryfikacji działań związków zawodowych KGHM oraz powołanie ministerialnego organu kontrolującego pracę związkowców?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 19 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22822)

do ministra zdrowia
oraz

ministra edukacji narodowej

**w sprawie problemów w funkcjonowaniu
istniejących przy sanatoriach placówek
oświatowych, na przykładzie zespołu szkół,
które działają przy Szpitalu
Rehabilitacyjno-Lecznym
dla Dzieci i Młodzieży w Osiecznej**

Szpital Rehabilitacyjno-Leczny dla Dzieci i Młodzieży w Osiecznej jest jednostką, której organem prowadzącym jest Samorząd Województwa Wielkopolskiego.

Przy szpitalu działa zespół szkół, który tworzą: szkoła podstawowa, gimnazjum, zespół zajęć pozalekcyjnych, zespół szkół, dla którego organem prowadzącym jest Starostwo Powiatowe w Lesznie. Zespół szkół realizuje funkcję dydaktyczną, wychowawczą i opiekuńczą adresowaną do dzieci przewlekle chorych i niepełnosprawnych będących pacjentami szpitala w Osiecznej.

Uczniowie przybywają tu z całego regionu Wielkopolski oraz z innych zakątków kraju. W szkole szpitalnej mają szansę kontynuowania nauki podczas leczenia oraz wyrównania braków wynikających z częstej nieobecności w szkole macierzystej. Lekcje odbywają się zgodnie z tygodniowym planem zajęć. Nauczyciele, realizując obowiązujące programy nauczania, dają uczniom szansę wyrównania braków wynikających z nieobecności w szkole macierzystej. Uczeń, opuszczając szpital, otrzymuje zaświadczenie z użyłskanymi ocenami. Uczniowie szkół przyszpitalnych realizują programy nauczania zgodnie z podstawami programowymi kształcenia ogólnego szkół, do których uczęszczali przed przyjęciem do szpitala czy zakładu – de facto uczniowie ci nadal figurują w księgach jako uczniowie szkół ogólnodostępnych, tzw. macierzystych, do szkół przyszpitalnych zapisani są wyłącznie czasowo, na okres pobytu w szpitalu.

Z funkcjonowaniem każdego sanatorium dziecięcego związana jest działalność pedagogów wykonujących zadania dydaktyczne, wychowawcze i rewalidacyjne. Nauczyciele wychowawcy na zajęciach popołudniowych proponują kuracjom ciekawe zajęcia plastyczne, taneczne lub wokalne. Liczne zabawy, konkursy i turnieje rozwijają zdolności pacjentów. Miła i przyjazna atmosfera sprzyja adaptacji i leczeniu. Również w tym ośrodku proces leczniczy wspomagany jest w znaczącym stopniu przez nauczycieli i wychowawców.

W szkole przyszpitalnej organizowane są zajęcia edukacyjne (dla dzieci i młodzieży przebywających powyżej 9 dni lub wymagających częstej hospitalizacji) oraz podejmowane są specjalne działania opiekuńczo-wychowawcze (niezależnie od długości pobytu w szpitalu, w ramach tzw. zespołów pozalekcyjnych) odpowiednio do wskazań lekarzy prowadzących leczenie.

W związku z powyższym szkoły przyszpitalne zobowiązane są przysyłać dyrektorowi szkoły, do której uczeń powraca, pisemną informację o wynikach nauczania i zachowania uzyskanych przez dziecko w czasie pobytu w szkole przyszpitalnej, a dyrektor i nauczyciele szkoły macierzystej ucznia powinni uwzględniać oceny uzyskane przez niego w szkole przyszpitalnej na każdym etapie kształcenia.

Reasumując, dzieci i młodzież przewlekle chorzy dzięki funkcjonowaniu szkół przyszpitalnych i pracujących tam wykwalifikowanych w zakresie pedagogiki leczniczej, nauczycielom:

- kontynuują realizację obowiązku szkolnego i obowiązku nauki, co zapobiega powstawaniu zaległości programowych po powrocie do szkoły macierzystej,

- uczą się nabywać umiejętności radzenia sobie w sytuacjach trudnych wynikających z choroby i izolacji od środowiska, adekwatnie oceniać własne możliwości i ograniczenia oraz podejmować działania kompensacyjne,

- mają możliwość zaspokajania swoich potrzeb rozwojowych, w tym osiągnięcia sukcesu i poczucia własnej wartości.

Warunkiem zostania uczniem w szkole przyszpitalnej jest pobyt w danym szpitalu lub w danym zakładzie opieki zdrowotnej. Nie bez znaczenia jest fakt, że szkoły przyszpitalne pełnią także bardzo ważną rolę terapeutyczną, a tym samym normalizacyjną, wyróżniając tu normalizację w aspekcie jednostkowym (odnoszącą się indywidualnie do dziecka, wprowadzającą ład i rytm w codzienny dzień, dającą poczucie siły i nadziei na wyzdrowienie), normalizację w aspekcie środowiskowym (odnoszącą się do funkcjonowania wśród rówieśników, odwracając uwagę dziecka od problemów związanych z leczeniem, a przygotowując do podjęcia z powrotem roli ucznia i kolegi w „zwykłej” szkole), normalizację w aspekcie rodzinnym (odnoszącą się do rodziców i całej rodziny dziecka, wspierając ją w walce z chorobą ich dziecka), normalizację w aspekcie globalnym (odno-

sząca się do kształtowania świadomości społecznej poza terenem szpitala związanej z koniecznością niesienia pomocy ludziom dotkniętym chorobami przewlekłymi). Wartość istnienia szkół przyszpitalnych jest bezdyskusyjna, szkoda tylko że nie funkcjonują one we wszystkich szpitalach, obejmując kształceniem i wychowaniem wszystkich pacjentów oddziałów dziecięcych i młodzieżowych.

Podsumowując, można twierdzić, że sytuacja dzieci i młodzieży przewlekle chorych w systemie polskiej oświaty nie jest zadowalająca, a w ostatnim czasie sytuacja w szkołach przyszpitalnych znacząco pogorszyła się. Wynika to ze zmiany sposobu przyjęć na leczenie. Do 2008 r. skierowanie do szpitala (sanatorium) wydawał lekarz rodzinny. Niestety po zmianach przepisów skierowanie może wydać tylko lekarz specjalista. Wydłuża się więc znacznie droga i czas otrzymania skierowania na rehabilitację dziecka. Prowadzi to do bardzo poważnych zagrożeń w funkcjonowaniu, a może nawet dla istnienia tego typu placówek. Od 2009 r. następował systematyczny spadek ilości dzieci. W roku 2011 średnia miesięczna liczba uczniów w szkole spadła do ok. 20% liczby dzieci z 2008 r. Kształcenie odpowiedniej kadry pedagogicznej, jak również tworzenie bazy lokalowej i sprzętowej trwało wiele dziesiątków lat.

Aktualnie najważniejszą przesłanką jest stale zmniejszające się zapotrzebowanie na leczenie sanatoryjne dla dzieci świadczone przez Szpital Rehabilitacyjno-Leczniczy dla Dzieci i Młodzieży w Osiecznej. Na przestrzeni ostatnich dwóch lat znajduje to potwierdzenie w ilości realizowanych skierowań. Tak więc jedyną szansą na bilansowanie się szpitala w latach następnych z możliwością wypracowywania zysku jest przeprofilowanie działalności Szpitala Rehabilitacyjno-Leczniczego dla Dzieci i Młodzieży w Osiecznej.

W wyniku wykonanego przekształcenia pozwoliło to już w roku 2008 przyjmować pacjentów zarówno dorosłych, jak i dzieci w dotychczasowych, ale też i nowych zakresach świadczeń. Z licznych rozmów z NFZ wynika, że jest duże zapotrzebowanie na uzdrowiskowe leczenie sanatoryjne dorosłych. Szpital rozszerzył więc działalność o opiekę rehabilitacyjno-leczniczą dla dorosłych w zakresie stacjonarnej rehabilitacji ogólnoustrojowej.

Przedstawiłem materiał dotyczący zagrożeń działalności szkół przyszpitalnych na przykładzie Szpitala Rehabilitacyjno-Leczniczego dla Dzieci i Młodzieży w Osiecznej

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy jest przewidywany na szczeblu centralnym program pomocy, który, jak się wydaje, jest niezbędny, dla takich ośrodków rehabilitacyjnych dzieci i młodzieży, który miałby na celu poprawę sytuacji w szkołach przyszpitalnych?

2. Czy w najbliższym czasie zostaną dokonane zmiany w przepisach prawa, które spowodują, że zo-

stanie uproszczona procedura skierowania dziecka do tego typu jednostek szpitalnych?

3. Czy nie wydaje się słuszne współdziałanie międzyresortowe dla dobra utrzymania i rozwoju tego typu jednostek?

4. Jakie są plany resortów, aby tego typu jednostki skupiające działania medyczne dla najmłodszych naszych mieszkańców rozwijały się?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Leszno, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22823)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zamykania stadionów

Szanowny Panie Premierze! Decyzja, na mocy której po zdemolowaniu przez pseudokibiców stadionu Zawiszy w Bydgoszczy zostały zamknięte stadiony drużyn biorących udział w spotkaniu, tj. Legii Warszawa i Lecha Poznań, wywołała falę protestów. Reakcja ta jest zrozumiała, gdyż tego typu próby zwalczania stadionowego chuligaństwa budzą wiele wątpliwości.

Co więcej, na uwagę zasługuje również fakt, iż spotkanie piłkarskie na bydgoskim stadionie zostało zorganizowane mimo pojawienia się negatywnej opinii Policji o bezpieczeństwie na obiekcie. Ponadto finałowi Pucharu Polski towarzyszyła inna poważna nieprawidłowość, tj. proceder wpuszczania przez ochronę na stadion pseudokibiców z materiałami pirotechnicznymi w zamian za korzyści finansowe.

Skutki zamykania obiektów sportowych są odczuwalne głównie przez zdyscyplinowanych kibiców, stanowiących większość – ponoszą oni karę za czyny, których się nie dopuścili, podczas gdy rząd wykazuje brak skuteczności w powstrzymaniu osób biorących czynny udział w zamieszkach.

Należy także nadmienić, iż stadiony piłkarskie były demolowane już niejednokrotnie, jednak nie poczyniono kroków zmierzających do ich zamykania – czynności takie podjęto dopiero po pojawieniu się na trybunach transparentów zawierających antyrządowe treści.

Szanowny Panie Premierze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zamykanie stadionów jest wg Pana Premiera skutecznym i jedynym sposobem na walkę z pseudokibicami?

2. Czy rozgrywanie spotkań piłkarskich przy pustych trybunach stanie się odtąd tradycją? Czy mecze rozgrywane w ramach Euro 2012 będą wyglądały w ten sposób?

3. Dlaczego karę za chuligańskie wybryki ponoszą kibice, którym uniemożliwia się oglądanie spotkań piłkarskich poprzez zamykanie stadionów?

4. Czy zamykanie obiektów ma związek z wcześniejszym pojawieniem się na trybunach transparentów zawierających obraźliwe treści skierowane przeciwko Panu Premierowi i rządowi?

5. Czy przekupni ochroniarze poniosą konsekwencje swoich czynów?

6. Dlaczego wydano zgodę na odbycie się meczu na bydgoskim stadionie, mimo negatywnej opinii Policji o bezpieczeństwie na obiekcie?

7. Kiedy zostaną wprowadzone dawno zapowiedane identyfikatory dla kibiców?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22824)

do ministra zdrowia

w sprawie niekorzystnej dla chorych ustawy refundacyjnej

Szanowna Pani Minister! Eksperti oraz organizacje zrzeszające pacjentów alarmują, iż nowa ustawa refundacyjna jest niekorzystna dla chorych. Zakłada ona bowiem zniesienie zniżek dla seniorów, kart rabatowych i promocji.

Wiodąca na świecie firma specjalizująca się w dostarczaniu informacji dla przemysłu farmaceutycznego i rynku ochrony zdrowia IMS Health przestrzega, że ceny części leków niepodlegających rabatom wzrosną, a dopłaty do refundacji pochodzące z Narodowego Funduszu Zdrowia zostaną zmniejszone. Według szacunkowych danych, w ciągu najbliższych 4 lat chorzy będą zmuszeni do zapłacenia za leki ok. 3 mld zł więcej.

Założenia nowej ustawy wzbudzają także wątpliwości Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, według którego regulacja wyeliminuje konkurencję i doprowadzi do podniesienia cen leków, co odczują najbardziej najubożsi pacjenci.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z jakiego powodu zostaną zniesione zniżki dla seniorów, rabaty oraz promocje na leki?

2. Według resortu zdrowia nowa ustawa refundacyjna jest regulacją, na której pacjenci skorzystają. Na czym miałyby polegać owe korzyści?

3. Czy istnieją wyliczenia potwierdzające fakt, iż chorzy skorzystają na ustawie refundacyjnej?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 19 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22825)

do ministra infrastruktury

**w sprawie rozbudowy autostrady A1
na odcinku Grudziądz – Toruń**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z zapowiedziami wykonawcy odcinek autostrady A1 Grudziądz – Toruń ma zostać oddany do użytku późną jesienią tego roku. Niestety, droga nie będzie w pełni funkcjonalna, przynajmniej dla mieszkańców niektórych miejscowości.

Po pierwsze, lewobrzeżny Toruń nie będzie miał połączenia ze wspomnianą drogą. Planowane są dopiero węzły, które umożliwią dojazd do autostrady – tzw. węzeł Kluczyki oraz węzeł Stawki. Co prawda istnieje pewien opór mieszkańców w zakresie lokalizacji tych połączeń, ale władze miasta i inne instytucje już dawno określiły, który z nich powstanie jako pierwszy – węzeł Kluczyki.

Innym problemem związanym z autostradą jest brak bliskiego połączenia z autostradą dla Chełmży i okolic. Lokalne władze już od lat 90. starały się o wpisanie węzła w Dźwierznie do projektu autostrady. Niestety, bezskutecznie. Tym samym na chwilę obecną mieszkańcy Chełmży będą zmuszeni do korzystania z odległych węzłów w Turznie i Lisewie, do których prowadzą wąskie i kręte drogi, mogące stwarzać potencjalne niebezpieczeństwo. Wielokrotnie różne instytucje, również Pan Minister osobiście, obiecali realizację tego przedsięwzięcia już po oddaniu autostrady do użytku. Jest to również istotne dla lokalnej społeczności z uwagi na fakt, że w pobliżu znajduje się sporo nieruchomości należących do Agencji Nieruchomości Rolnych, które mogą być wykorzystane dla celów inwestycyjnych. W konsekwencji budowa węzła w Dźwierznie mogłaby przyczynić się do stworzenia wielu miejsc pracy i poprawy wyjątkowo złych wskaźników bezrobocia w okolicy.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim etapie są obecnie przygotowania do budowy węzła autostradowego dla lewobrzeżnej części Torunia? Kiedy ta inwestycja zostanie zrealizowana?

2. Czy podtrzymuje Pan Minister budowę węzła w Dźwierznie? Jeżeli tak, to na kiedy planowana jest jego realizacja?

3. Czy od samego początku będą pobierane opłaty za użytkowanie tej części autostrady?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 24 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22826)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zmiany ustawy o szczególnych
rozwiązaniach związanych z zapobieganiem
występowaniu skutków powodzi
i ich usuwaniem**

W odniesieniu do przygotowywanej przez ministra spraw wewnętrznych i administracji zmiany ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem występowaniu skutków powodzi i ich usuwaniem na skutek protestów środowisk, których ta ustawa dotyczy, jak również stanowiska Sekcji Krajowej Pracowników Gospodarki Wodnej NSZZ „Solidarność” zwracam się do Pana Premiera w przedmiotowej sprawie.

— Projekt likwiduje administrację odpowiedzialną za gospodarkę wodną w układzie zlewniowym, czyli Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej i 7 regionalnych zarządów gospodarki wodnej, a w jej miejsce tworzy 16 wojewódzkich zarządów gospodarki wodnej w układzie administracyjnym, co wiąże się ze znacznym wzrostem kosztów administracyjnych w tym obszarze.

— Proponowany projekt jest sprzeczny z ramową dyrektywą wodną (dyrektywa nr 2000/60/WE) i wynikającym z niej podziałem terytorialnym regionów wodnych w obszarze dorzeczy zaakceptowanym przez Komisję Europejską.

— Uznanie projektu za pilny jest niezgodne z art. 123 Konstytucji RP w części projektu dotyczącej reformy gospodarki wodnej. Jest to ustawa regulująca ustrój i właściwości władz publicznych – likwidacja organu administracji rządowej niezespólonej.

Tworzenie takiej ustawy wygeneruje dodatkowe koszty z budżetu państwa i nie spowoduje poprawy zabezpieczenia powodziowego kraju.

Usuwanie skutków powodzi nie jest tożsame z usuwaniem przyczyn powodzi.

Uważam, że przeprowadzenie reformy gospodarki wodnej wymaga rozwiązań kompleksowych, opartych na szerokiej konsultacji ze środowiskiem, którego temat dotyczy, i opinii specjalistów z tego obszaru, którzy z niepokojem oceniają nadchodzące zmiany. Zwracam uwagę, że w uzasadnieniu do projektu MSWiA nie przedstawił rachunku kosztów „reformy”, a będą one znaczne, szczególnie w sytuacji budżetu państwa. Projekt ustawy reguluje w większości spraw stosunki wodne i wprowadza zmiany do Prawa wodnego, uzasadniając to pilną potrzebą zapobiegania powodziom. Tymczasem w dniu 5 stycznia Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych ustaw (Dz. U. Nr 32, poz. 159), która to ustawa weszła w życie 18 marca 2011 r. Zgodnie z uzasadnieniem do tego projektu celem ustawy była transpozycja do polskiego systemu prawnego postanowień dyrektywy unijnej dotyczącej oceny ryzyka

powodziowego i zarządzania nim – zwanej dyrektywą powodziową, oraz dyrektyw ustalających ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej. Ustawa została pozytywnie zaopiniowana przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego m.in. w zakresie skutków zmian poziomu dochodów własnych i wydatków jednostek samorządu terytorialnego.

Jakie przesłanki, o których mówią środowiska, których zmiana ustawy dotyczy, kierowały Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej, a tym bardziej wprowadzenia projektu zmiany ustawy na pilną ścieżkę legislacyjną?

Czy zmiana ustawy w kształcie proponowanym przez MSWiA spowoduje lepsze zabezpieczenie powodziowe kraju?

Z poważaniem

Posel Piotr Walkowski

Ostrów Wielkopolski, dnia 18 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22827)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie inwigilowania Polaków

Szanowny Panie Premierze! Z medialnych doniesień wynika, że Polak jest najbardziej inwigilowanym obywatelem UE. Takiego zdania jest Naczelna Rada Adwokacka. Postuluje więc pilną zmianę prawa dotyczącego

przechowywania danych telekomunikacyjnych. W zeszłym roku służby pytały o nie 1,3 mln razy, czyli najwięcej w całej Unii Europejskiej. NRA chodzi o to, żeby osoby niewinne nie były narażone na przechowywanie najbardziej intymnych danych w sposób niekontrolowany.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Jakie kroki podejmie Pana rząd, aby lepiej chronić dane obywateli przed nadużyciami służb?

2. Dlaczego Polacy są najbardziej inwigilowanymi obywatelami UE? Obecne działania rządu zdają się to potwierdzać – np. plany tworzenia rozbudowanych baz danych o uczniach.

Z poważaniem

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 23 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22828)

do ministra gospodarki

w sprawie protestów przeciwko budowie elektrowni atomowej

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że protest przeciwko budowie w Polsce elektrowni atomowej wystosowało do najwyższych organów w państwie oraz przywódców partii politycznych 19 organizacji społecznych z Bydgoszczy. „Protestujemy przeciwko śmiertelnemu zagrożeniu, jakie rodzi planowana w pośpiechu budowa elektrowni atomowych w Polsce w dobie wojny z terroryzmem, w której uczestniczy Polska” – czytamy w piśmie, pod którym podpisało się m.in. Stowarzyszenie Pro Publico Bono, bydgoski Klub Inteligencji Katolickiej, liczne stowarzyszenia patriotyczne, uwłaszczeniowe, nauczycielskie i kombatanckie. Działacze społeczni zwracają uwagę, że prezydent Stanów Zjednoczonych po atakach terrorystycznych na WTC i Pentagon zablokował budowę dalszych elektrowni jądrowych w kraju, a ostatnia katastrofa w japońskiej elektrowni w Fukushima skłoniła niektóre najbardziej rozwinięte kraje świata, w tym Niemcy, do rewizji planów atomowych i szukania innych, bezpieczniejszych źródeł pozyskiwania energii, takich, które w razie awarii nie niosą śmiertelnego zagrożenia dla ludzi i nie spowodują skażenia przyrody na tysiące lat. Koszty utrzymania standardów bezpieczeństwa w elektrowniach atomowych oraz bezpiecznego składowania odpadów radioaktywnych są, zdaniem autorów apelu, tak wysokie, że przy pełnej kalkulacji cena pozyskiwanego prądu jest dwu-, trzykrotnie wyższa niż w elektrowniach konwencjonalnych.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że cena pozyskanego prądu z elektrowni atomowej jest znacznie wyższa niż w elektrowniach konwencjonalnych?

2. Czy dążenie do budowy elektrowni atomowej wiąże się z wymogami stawianymi państwom UE dotyczącymi redukcji emisji gazów cieplarnianych?

Z poważaniem

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 23 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22829)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie standardów
higieniczno-sanitarnych dla przedszkoli**

Szanowna Pani Minister! Prasa pisze, że prawo nie określa powierzchni sali przypadającej na dziecko przebywające w przedszkolu oraz wymaganej liczby urządzeń sanitarnych. Zdaniem MEN powierzchnię niezbędną dla dzieci wystarczającą określają zalecenia sanepidu. Według nich na jednego podopiecznego powinno przypadać 2,5–3 m². Służby sanitarne często nie mogą wyegzekwować, w szczególności w niepublicznych przedszkolach, racjonalnych warunków pobytu dziecka ze względu na wątplą podstawę prawną.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy nie uważa Pani za konieczne stworzenie aktu prawnego określającego wymogi sanitarno-higieniczne i opieki nad dziećmi?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 23 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22830)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie odejść żołnierzy w związku
ze zmianami w systemie emerytalnym**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że nastroje w armii są fatalne. Z kilku powodów. Jeden to niepewność związana ze zmianami w systemie emerytalnym służb mundurowych. Drugi to brak stabilności służby. Żołnierz, który na przykład wrócił z misji, chce wierzyć, że będzie miał zapewnione stanowisko. A nie zawsze tak jest. Dodatkowo problemem jest brak możliwości rozwoju czy awansu. Szczególnie dotyczy to podoficerów. Dlatego najbardziej doświadczeni żołnierze, po misjach zagranicznych: komandosi z jednostek specjalnych, lotnicy, nurkowie, skoczkowie spadochronowi czy saperzy, chcą odejść z armii. Jak nieoficjalnie dowiedziała się „Rz”, od stycznia do końca kwietnia takie wnioski złożyło już ok. 3 tys. żołnierzy. W całym ubiegłym roku było ich ok. 6,5 tys. – najwięcej od lat 90. Lawina odejść z armii ruszyła w maju. Powód? Żołnierze mają półroczny okres wypowiedzenia (inne służby: Policja czy Straż Graniczna, trzymiesięczny). Dlatego wnioski składają już teraz, by zdążyć przed 1 stycznia 2012 r., gdy mają wejść w życie nowe przepisy emerytalne.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:
1. W jaki sposób rząd zamierza zapobiec masowym odejściom żołnierzy?

2. Czy odejście tak wielu doświadczonych specjalistów nie spowoduje problemów z funkcjonowaniem armii (wyjazdy na misje, szkolenia podstawowe itp.)?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 23 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22831)

do ministra infrastruktury

w sprawie bezpieczeństwa pieszych

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że najwięcej pieszych ginie w Polsce. W tej niechlubnej statystyce nasz kraj zajmuje pierwsze miejsce wśród krajów Unii Europejskiej – wynika z opublikowanego właśnie raportu Europejskiej Rady Bezpieczeństwa Drogowego. Od roku 2001 do 2009 w całej UE zginęło prawie 80 tys. pieszych, z czego ponad 20% w Polsce. Europejska Rada Bezpieczeństwa Drogowego (ETSC) opublikowała raport na temat bezpieczeństwa pieszych, rowerzystów i motocyklistów. Wynika z niego, że w latach 2001–2009 na drogach Unii Europejskiej zginęło 80 tys. pieszych, z czego 16,5 tys. w Polsce. Przez ten czas liczba ofiar na polskich drogach zmniejszyła się jedynie o 20%. Dla porównania w Portugalii między 2001 a 2009 r. liczba ofiar zmniejszyła się o 56%, w Szwecji – o 49%, a w Hiszpanii – o 44%. Porównując liczbę wypadków z udziałem pieszych w poszczególnych krajach UE z 2009 r., widać wyraźnie, że Polska, niestety, wysuwa się na pierwsze miejsce w tym rankingu. W naszym kraju zginęło wtedy 1467 osób. Niewiele mniej w Rumunii – 1016. Żaden inny kraj z UE nie przekroczył już liczby tysiąca zabitych na drogach. Z przedstawionych ostatnio danych policji wynika, że w pierwszym kwartale 2011 r. liczba zabitych na polskich drogach wzrosła o 20% w porównaniu do analogicznego okresu 2010 r.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie działania podejmie rząd, aby podnieść bezpieczeństwo pieszych?

2. Czy słusznym rozwiązaniem byłoby spowolnienie ruchu w miastach?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22832)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania
Centralnego Wykazu Ubezpieczonych
prowadzonego przez NFZ**

Szanowna Pani Minister! Według ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych Centralny Wykaz Ubezpieczonych ma na celu:

- 1) potwierdzenie prawa do świadczeń z ubezpieczenia zdrowotnego;
- 2) gromadzenie danych o ubezpieczonych w funduszu;
- 3) gromadzenie danych o osobach uprawnionych do świadczeń opieki zdrowotnej na podstawie przepisów o koordynacji;
- 4) wydawanie poświadczeń i zaświadczeń w zakresie swojej działalności;
- 5) rozliczanie kosztów świadczeń opieki zdrowotnej, w tym udzielanych na podstawie przepisów o koordynacji

Centralny Wykaz Ubezpieczonych nie funkcjonuje jednak według zamierzonych celów. Narodowy Fundusz Zdrowia nie podaje o swoich ubezpieczonych rzetelnych informacji. Wydawany dokument ubezpieczenia jest nieaktualny, w związku z czym naruszone są prawa obywatela, pacjenta oraz lekarza. Za udzielenie usług ubezpieczonemu zrealizowanych na podstawie nieaktualnego dokumentu ubezpieczenia odpowiada lekarz, jak i pacjent. Efektem tych nieprawidłowości jest brak refundacji za wykonaną usługę medyczną, obciążenie lekarza wyjaśnieniem zaistniałej sytuacji, a w przypadku udzielenia pomocy na podstawie nieaktualnych informacji dotyczących osób ubezpieczonych ustawowo – lekarz nie otrzymuje wynagrodzenia przysługującego mu z Narodowego Funduszu Zdrowia. Centralny Wykaz Ubezpieczonych jest jedynym źródłem informacji, z którego może skorzystać lekarz przed udzieleniem pomocy ubezpieczonemu, dlatego powinien funkcjonować bez zastrzeżeń.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. W jaki sposób lekarz oraz pacjent mogą uniknąć negatywnych efektów nieprawidłowego funkcjonowania Centralnego Wykazu Ubezpieczonych?
2. Czy rozpoczęto pracę nad usprawnieniem działalności Centralnego Wykazu Ubezpieczonych oraz w jakim zakresie?
3. Czy pacjent oraz lekarz, którzy ponieśli szkody w związku z nieprawidłowym funkcjonowaniem Centralnego Wykazu Ubezpieczonych, mogą liczyć na rekompensatę oraz jak jej dochodzić?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22833)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie działań BOR
przed pałacem prezydenckim**

Szanowny Panie Ministrze! W prasie ukazał się wywiad z szefem Biura Ochrony Rządu w latach 2006–2007. Dziennikarka przypomniała, że szef BOR gen. Marian Janicki tłumaczył sposób interwencji 10 kwietnia przed pałacem prezydenckim sygnałem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, że może dojść do samospalenia. Płk P. stwierdził, że ten argument w żaden sposób nie tłumaczy działań podjętych 10 kwietnia br. przed pałacem prezydenckim przez funkcjonariuszy BOR. Ich działanie nie było adekwatne do zaistniałej sytuacji. Zgodnie z ustawą i rozporządzeniem prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. BOR ściśle współpracuje z ABW w zakresie przekazywania informacji dotyczących ewentualnych zagrożeń w stosunku do osób ochraniających. BOR po otrzymaniu takich informacji analizuje te zagrożenia. Jeżeli ta informacja, którą przekazał gen. Janicki, jest prawdziwa, BOR powinno być na to przygotowane i podjąć odpowiednie działania, ale tylko w przypadku jeżeli ta osoba próbowałaby się dostać bezpośrednio na teren pałacu prezydenckiego lub próbowałaby samospalenia dokonać na tym terenie oraz w pobliżu osób ochraniających przez biuro. W innym przypadku jest to sprawa policji.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy słuszna jest opinia, że działania Biura Ochrony Rządu 10 kwietnia były nieadekwatne do zaistniałej sytuacji?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22834)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie działań BOR i Policji
10 kwietnia 2011 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że wyjątkową rozbieżność między tym, co mówili szefowie Policji i Biura Ochrony Rządu, a tym, co znalazło się na prezentowanym przez nich samych filmie, można było zaobserwować podczas posiedzenia trzech połączonych sejmowych Komisji: Administracji i Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości i Praw Człowieka oraz Regulaminowej i Spraw Poselskich. Na kadrach

z filmów zaprezentowanych przez generałów M. J. i A. M. widać było wyraźnie przyciśniętych do barierek posłów PiS i napierających na nich funkcjonariuszy BOR. Prezentację komentował m.in. komendant stołeczny policji gen. A. M., który mówił, jak to politycy PiS udający się z kościoła seminaryjnego pod pałac prezydencki mieli zapewnione swobodne przejście. Moment ten nie pojawił się jednak w kadrze z filmu. Widać było natomiast stłoczonych przed wejściem do biura przepustek parlamentarzystów, blokowanych przez kordony funkcjonariuszy Policji. W tym samym czasie na kadrze słychać było okrzyki: Puśćcie posła! – To była ta agresja ludzi – komentowali ironicznie posłowie PiS.

Politycy PiS uznali argumenty BOR i Policji za zmanipulowane i nierzetelne. – Obowiązkiem funkcjonariuszy było wylegitymowanie się przed nami. Nie zrobili tego. W opinii płk. A. P., byłego szefa BOR, funkcjonariusze, przyciskając posłów do barierek wykroczyli poza zakres swoich kompetencji. – Funkcjonariusze BOR mają za zadanie ochraniać osoby publiczne. 10 kwietnia stało się wprost przeciwnie. Dlatego, moim zdaniem, sprawą powinna zająć się prokuratura – ocenia w rozmowie z „Naszym Dziennikiem”.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Kto odpowiadał za działania funkcjonariuszy BOR i Policji i czy w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości zostaną wyciągnięte wobec nich konsekwencje?

2. Czy w przypadku stwierdzenia przez prokuraturę przekroczenia uprawnień przez BOR poniesie konsekwencje gen. M. J.?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22835)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie ustawy żłobkowej

Szanowna Pani Minister! Prasa informuje, że ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do 3 lat, czyli tzw. ustawa żłobkowa, wchodząca w życie w październiku, pozostaje na papierze. Brak rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej powoduje, że urzędnicy nie wiedzą, co mają mówić rodzicom chcącym zatrudnić na jej podstawie nianie. Brakuje podstawowych informacji – zdarza się nawet, że urzędnicy sami nie wiedzą, kiedy ustawa wchodzi w życie.

Zapytaliśmy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej o szczegółową ścieżkę formalnoprawną zatrudniania nian w ramach ustawy żłobkowej. W odpowiedzi czytamy: Rozdział 6: Niania w art. 50 do 53 ustawy z 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wie-

ku do lat 3 reguluje zasady zatrudniania nian, m.in. rodzaj umowy (cywilna), kto zawiera, co powinna zawierać, opłacanie składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i zdrowotne za nianie, obowiązki rodziców. Na pytanie, od kiedy będzie można zawrzeć umowę uaktywniającą, ministerstwo odpowiada: Zgodnie z art. 79 pkt 2 ustawy, przepisy dotyczące zatrudniania nian wchodzą w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy, czyli 1 października będzie można zgłaszać do ZUS umowy podpisane z nianiami.

Z kolei w biurze prasowym ZUS uzyskaliśmy informację, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych przygotowuje szczegółowe wytyczne dotyczące m.in. tego, jakie dane będą konieczne do zawarcia umowy, w momencie gdy otrzyma od Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej akty wykonawcze: Czekamy na rozporządzenie ministerialne. Jest to rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej dotyczące kodów ubezpieczenia i wymaga ono zmiany. Obowiązuje bowiem stare rozporządzenie, potrzebne jest nowe i w tym celu prowadzone są wspólne nasze prace z ministerstwem. Jest to akt wykonawczy. Jeżeli on będzie, wówczas zostaną przygotowane dla naszych klientów poradniki, które będą dostępne na naszej stronie internetowej i we wszystkich placówkach ZUS.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Kiedy Pani Minister podpisze nowe rozporządzenie?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22836)

do ministra środowiska

w sprawie wpływu prac poszukiwawczych gazu łupkowego na środowisko

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że niektóre kraje zachodniej Europy dążą do ograniczenia poszukiwań złóż gazu łupkowego na swoim terytorium, co jest motywowane ich negatywnym wpływem na środowisko naturalne. Polscy specjaliści widzą w tych zabiegach działanie lobby ekologicznego, które, jak nieoficjalnie wiadomo, jest też akurat w tej kwestii wspierane przez koncerny gazowe, w tym rosyjski Gazprom. Polski resort środowiska zapewnia natomiast, że nie ma żadnych sygnałów, by prace poszukiwawcze tego niekonwencjonalnego gazu miały zgubny wpływ na środowisko.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy pomimo silnych nacisków na europejskie rządy przez lobby ekologiczne realizujące interesy

koncernów gazowych polski rząd zamierza kontynuować prace poszukiwawcze gazu łupkowego?

2. Czy według Pana możliwe są w niedalekiej przyszłości protesty i próby zatrzymania prac poszukiwawczych w Polsce przez środowiska ekologiczne?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22837)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prywatyzacji spółek nadzorowanych przez Skarb Państwa

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że rządowe plany kontynuowania prywatyzacji spółek nadzorowanych przez Skarb Państwa niepokoją posłów opozycji. Ich zdaniem rząd PO-PSL sam doprowadził do kryzysu finansów publicznych państwa, a teraz próbuje ratować sytuację, wyprzedając udziały najbardziej dochodowych przedsiębiorstw. Ekonomiści wskazują natomiast, że prywatyzacja powinna służyć temu, by gospodarka dobrze się rozwijała, a nie by lepiej zarabiał państwo. W projekcie budżetu na 2012 r. rządu Donalda Tuska kontynuowany jest proces prywatyzacji spółek nadzorowanych przez Skarb Państwa. Na sprzedaż zostaną skierowane kolejne pakiety akcji PKO BP i PZU. Resort skarbu zamierza również sprzedać m.in. Grupę Lotos. Co więcej, w 2012 r. będzie kontynuowana prywatyzacja spółek wielkiej syntezy chemicznej i Krajowej Spółki Cukrowej. Planowane przychody w projekcie budżetu na 2012 r. są szacowane na 10 mld zł, a dochody z dywidend uzyskanych ze spółek nadzorowanych przez Skarb Państwa na 2 mld zł. Takie m.in. działania w ocenie Tuska pomogą wejść na drogę konsolidacji, ścieśniania, oszczędzania, tak aby osiągnąć bezpieczny dla Polski próg deficytu i długu publicznego.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy obecny okres kryzysu gospodarczego jest dobrym momentem na pozbywanie się udziałów w przedsiębiorstwach Skarbu Państwa, gdy ceny są niskie?

2. Skoro rząd zapewnia, że gospodarka jest w dobrym stanie, dlaczego prywatyzuje się kolejne spółki w czasie, gdy ceny są niskie z powodu kryzysu gospodarczego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22838)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie kontroli bezpieczeństwa na lotniskach przez agencje ochrony

Szanowny Panie Ministrze! Według noweli kontrolą bezpieczeństwa na lotniskach zajmą się niebawem agencje ochrony, a nie Straż Graniczna. Najpierw jednak będą musiały uzyskać status zarejestrowanego agenta. Po zmianach kontrolę osób, bagażu, ładunków, poczty, zaopatrzenia pokładowego itd. zarządca lotniska będzie prowadził przy pomocy służby ochrony lotniska. Jeśli to okaże się niewystarczające, będzie mógł także zatrudnić zewnętrzną firmę ochroniarską. Głównym celem ustawy jest poprawa bezpieczeństwa lotniczego i ochrona lotnictwa cywilnego. Przyjęcie nowelizacji wiąże się z innym podejściem do niektórych czynności służących zagwarantowaniu bezpieczeństwa w komunikacji lotniczej. Chodzi m.in. o tzw. kontrole manualne, które teraz są zarezerwowane wyłącznie dla funkcjonariuszy służb państwowych. Straż Graniczna będzie zajmować się zwalczaniem zagrożeń bombowych, nadzorowaniem pracowników ochrony. Nadal też pozostanie w jej gestii pełnienie wart ochronnych w samolotach odbywających ryzykowne rejsy.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy w wyniku przekazania kontroli bezpieczeństwa agencjom ochrony, nastąpią zwolnienia pracowników cywilnych lub przeniesienia funkcjonariuszy Straży Granicznej?

2. Czy w wyniku zmian Karpacki Oddział Straży Granicznej, zabezpieczający do tej pory lotnisko w Balicach, który nie prowadzi od pewnego czasu naboru do służby, zostanie zlikwidowany i włączony w strukturę innego OSG?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22839)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie niższych wydatków Funduszu Pracy

Szanowna Pani Minister! Media informują, że Fundusz Pracy (FP), z którego dyrektorzy powiatowych urzędów pracy (PUP) opłacają aktywizację bezrobotnych, będzie miał na koniec tego i przyszłego roku kilka miliardów nadwyżki. Pieniądze te jednak nie będą wydane na dotacje, staże czy szkolenia mimo wciąż utrzymującej się wysokiej stopy bezrobocia.

Eksperci są zgodni, że środki te powinny być przeznaczone na aktywizację osób zarejestrowanych w urzędach pracy. Inaczej kolejny rok z rządu urzędy pracy będą ograniczać przyznawane wsparcie. Z kwitkiem odejdzie też część przedsiębiorców, którzy chcieliby zatrudnić stażystów za pieniądze z FP. Projekt ustawy budżetowej na 2012 r. przewiduje, że FP przeznaczy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu 3,4 mld zł, czyli tylko o 200 mln zł więcej niż w tym roku, ale aż o 50% mniej niż w 2010 r. Mniej pieniędzy w kasie FP na aktywne formy walki z bezrobociem spowoduje, że tylko część chętnych z nich skorzysta. Czyli będzie to kolejny rok, kiedy urzędy pracy będą musiały wybierać między udzielaniem pomocy w maksymalnej wysokości (np. na założenie firmy bezrobotny może dostać 20,8 tys. zł) a ograniczeniem jej tak, żeby trafiła do jak największej liczby osób. Wybór trudny, bo przedstawiciele urzędów pracy spodziewają się, że zainteresowanie wsparciem będzie duże.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy zasadne są oczekiwania pracodawców, że niższe wydatki funduszu przemawiają za tym, aby obniżyć składkę do niego?

2. Czy niski budżet Funduszu Pracy nie sprawi, że prognozy rządu, według których bezrobocie na koniec 2011 r. ma wynieść 10,9% i 10% na koniec 2012 r., okażą się nierealne?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22840)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zmian zasad naliczania
subwencji oświatowej**

Szanowna Pani Minister! Prasa pisze, że władze podkarpackiej gminy Bircza domagają się zmiany zasad naliczania subwencji oświatowej dla gmin wiejskich, a co za tym idzie – zwiększenia środków na oświatę. W przeciwnym razie dojdzie do zamykania szkół. W takiej samej sytuacji jest wiele innych gmin w całym kraju. Tylko w tym roku w planach jest likwidacja w kraju ponad 850 szkół, natomiast od początku rządów premiera Donalda Tuska liczba placówek oświatowych, jakie zniknęły z polskiego krajobrazu, głównie z terenów wiejskich, sięga już 2,5 tys. Samorządom postawionym pod ścianą przez rząd brakuje środków na utrzymanie placówek oświatowych. Protesty dyrektorów, nauczycieli i rodziców są mało skuteczne, bo przegrywają z ekonomią. Coraz więcej samorządów, wójtów i burmistrzów protestuje przeciwko przerzucaniu na barki lokalnych władz wydatków związanych ze szkołami. Subwencja oświa-

towa wypłacana z budżetu państwa jest od dawna niewystarczająca i gminy muszą dokładać do szkół z dochodów własnych, ograniczając tym samym zwłaszcza nakłady na inwestycje.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Przy obecnej wysokości subwencji oświatowej gminy mają do wyboru: zamknąć połowę szkół bądź całkowicie zablokować swój rozwój. Jakie kroki podejmie rząd, aby zapobiec zagrożeniu bankrutem samorządów z powodu zbyt dużych wydatków związanych ze szkołami?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22841)

do ministra finansów

**w sprawie interwencji rządu
na rynku walutowym**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że rząd planuje interwencję na rynku walutowym na kwotę co najmniej kilkunastu miliardów euro, żeby umocnić złotego, który wciąż pozostaje pod presją. Finansiści ostrzegają, że sztuczne umacnianie naszej waluty skończy się pęknięciem bańki i wybuchem kryzysu finansowego w naszym kraju. Rząd planuje w tym roku sprzedać na rynku gros środków napływających z funduszy unijnych w wysokości 13–14 mld euro oraz – w razie potrzeby – rzucić dodatkowo na rynek środki pozyskane z emisji obligacji walutowych – poinformował wiceminister finansów Dominik Radziwiłł. Oznacza to, że interweniowanie przez rząd na rynku walutowym, które w ubiegłych latach występowało sporadycznie, obecnie nabiera cech trwałego zjawiska i niezbędnego narzędzia zarządzania długiem publicznym. W stabilnej gospodarce polityka kursowa leży zazwyczaj w kompetencjach banku centralnego, a nie rządu.

– Zapowiedź resortu finansów może być próbą psychologicznego oddziaływania na rynki, aby nie podejmowały gry na osłabienie złotego, ale może też zapowiadać realne działania na rzecz nadmiernego umocnienia złotego – komentuje dr C. M., finansista.

– Rząd boi się ataku spekulacyjnego i robi wszystko, aby pokazać, że będzie bronił złotego – uważa szef stowarzyszenia Przejrzysty Rynek.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy cykliczna wymiana na rynku euro na złote nie spowoduje tzw. sztucznego napompowania kursu, co wykorzystają fundusze spekulacyjne do zarabiania kosztem rezerwy rewaluacyjnej Narodowego Banku Polskiego?

2. Czy zgadza się Pan z twierdzeniem, że wzmocnienie nie powinno odbywać się metodami spekulacji?

cyjnymi poprzez rzucanie miliardów unijnych euro na rynek, lecz w sposób naturalny, tj. powinno być poparte siłą gospodarki i wzrostem naszych możliwości eksportowych?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22842)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zatrzymania w Pruszkowie
czeczeńskiej rodziny**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że policjanci z podwarszawskiego Pruszkowa w brutalny sposób zatrzymali czeczeńską rodzinę. Młoda kobieta, która stara się o azyl w Polsce, przebywa w areszcie. Zagrożono jej, że zostanie deportowana. Pod pretekstem poszukiwania ukradzionego roweru kilka dni temu funkcjonariusze z Pruszkowa weszli do prywatnego mieszkania, w którym przebywało czworo Czeczenów starających się o azyl w Polsce. Policyjna wizyta trwała krótko, podczas kolejnej jednak doszło do przeszukania i zatrzymania trzech młodych mężczyzn i kobiety. Młode małżeństwo i dwóch krewnych oplakiwali właśnie śmierć noworodka. – Policjanci zachowywali się brutalnie, bili nas po nogach pałkami, zakuwali w kajdanki – opowiada jeden z zatrzymanych Czeczenów. Mężczyzna ma na ciele liczne ślady po brutalnej akcji antyterrorystów. Szefowa Czeczeńskiego Centrum Informacyjnego w Polsce informuje, że zostanie przeprowadzona obdukcja, która ma opisać obrażenia. Po kilku godzinach trzech mężczyzn zostali zwolnieni. Zatrzymano jednak żonę jednego z nich, która wcześniej zwróciła się o azyl w Polsce.

Zdaniem A. K. działania pruszkowskiej policji są niedopuszczalne i stanowią kolejny dowód nieprzyjaznego traktowania czeczeńskich uchodźców przez polskie władze. Przypomnijmy, że niedawno dziennikarka, znawczyni tematyki rosyjskiej alarmowała w mediach, że uchodźcy czeczeńscy deportowani są z Polski bezpośrednio do Rosji. Według dziennikarki kilku deportowanych Czeczenów zaginęło potem w niewyjaśnionych okolicznościach. Władza rozumiała, że terror w Czeczenii może spotkać każdego mieszkańca i nie należy odsyłać go w takiej sytuacji z powrotem na Kaukaz.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Dlaczego obecna polityka polskich władz znacznie różni się od tej sprzed kilku lat, gdy Czeczeni nie byli z Polski deportowani pomimo braku statusu uchodźcy, zostając w ramach pobytu tolerowanego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22843)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie programu prezydencji w UE

Szanowny Panie Premierze! Ukazał się wywiad z Anną Fotyga, w którym stwierdziła, że Pana rząd ogólnikowo i chaotycznie wypowiada się o programie polskiej prezydencji w Unii Europejskiej. Jej zdaniem wciąż nie znamy priorytetów polskiej polityki w Unii po 1 lipca br. W wywiadzie udzielonym portalowi my-PiS.pl Fotyga oceniła, że zapowiedzi premiera o rozmowach akcesyjnych z Chorwacją czy realizacja Partnerstwa Wschodniego wynikają jedynie z wcześniejszego ustalonego unijnego kalendarza, a nie są polskim wkładem w prezydencję.

– Nie dostrzegam podjęcia bardzo ważnych dla nas kwestii rolnictwa i oczekiwań wobec europejskiej polityki spójności – mówi Anna Fotyga. Była minister spraw zagranicznych skrytykowała rząd za brak dobrej współpracy z Węgrami, które obecnie przewodniczą UE. Jako przykład podała skandaliczne zachowanie Kancelarii Prezydenta w związku z odsłonięciem w Warszawie tablicy poświęconej Węgrom walczącym w wojnie polsko-bolszewickiej 1919–1920.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Jakie konkretnie będą priorytety polskiej polityki w Unii po 1 lipca br.?
2. Czy kwestie rolnictwa znajdują się w programie polskiej prezydencji w UE?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22844)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie przydziału kryzysowego
dla żołnierzy NSR**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że armia wciąż poszukuje chętnych do służby w Narodowych Siłach Rezerwowych. Ponieważ kandydatów nie ma, namawiani są do tego m.in. 19-letni mężczyźni, którzy obowiązkowo zgłaszają się do kwalifikacji wojskowej. Dla żołnierzy Narodowych Sił Rezerwowych (NSR) będzie stworzony dodatkowy fundusz, który docelowo ma wynieść 40 mln zł. Środki z niego będą przekazywane żołnierzom rezerwy, którzy otrzymają tzw. przydział kryzysowy. Takie zmiany przewiduje projekt nowelizacji rozporządzenia ministra obrony narodowej z 1 października 2010 r. w sprawie funduszy na nagrody i zapomogi oraz źródeł ich finansowania (Dz. U. Nr 194, poz. 1293). Żołnierz

NSR po każdym 12 miesiącach kalendarzowych trwania kontraktu będzie otrzymywał od dowódcy jednorazową nagrodę w wysokości 2 tys. zł.

Armia do końca roku musi powołać do służby w NSR 20 tys. ochotników. Na razie kontrakt z wojskiem podpisało 7,2 tys. osób. Brak chętnych spowodował, że wojsko zdecydowało się na wprowadzenie ułatwień przy naborze. Wtedy zrezygnowano z obowiązku dostarczania przez ochotników części dokumentów. Kolejnym krokiem była decyzja o przyznaniu nagród.

– Te ułatwienia i nagrody dla żołnierzy NSR powinny być wprowadzone już na początku ogłaszanie naboru, czyli w lipcu 2010 r. – mówi prezes Związku Żołnierzy WP.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. W jaki sposób MON zamierza do końca roku powołać 20 tys. ochotników do NSR?

2. Czy uważa Pan, że wprowadzenie Narodowych Sił Rezerwowych jest w ogóle możliwe w obecnym kształcie?

3. Czy obniżanie wymagań dla kandydatów nie wpłynie na jakość wyszkolenia NSR?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22845)

do ministra infrastruktury

w sprawie zmian w ustawie

Prawo energetyczne w zakresie utrzymania linii energetycznych przy drogach krajowych

Szanowny Panie Ministrze! Przez ostatnie 3 lata jesteśmy w Polsce świadkami ciągłego rozwoju infrastruktury: drogowej, lotniczej czy kolejowej. Zastrzyk unijnych pieniędzy, zmiany w prawie oraz przyznanie Polsce organizacji Euro 2012 uczyniły z Polski wielki plac budowy. Taka polityka polskiego rządu jest szczególnie pozytywnie postrzegana przez samorząd lokalny, który zyskuje na atrakcyjności dzięki centralnym inwestycjom. Te same samorządy zwracają jednak uwagę na liczne problemy w polskim ustawodawstwie, które w praktyce nie służą rozwojowi gospodarczemu gmin. Gminy są w ten sposób zmuszone do ograniczenia inwestycji i działań prorozwojowych.

Za taki przykład niech posłuży śląska gmina Siewierz. W ciągu ostatnich lat na terenie gminy Siewierz zostały wybudowane dwa węzły drogowe: węzeł na skrzyżowaniu drogi krajowej S1 z drogą krajową DK86, tzw. węzeł komunikacyjny Podwarpie, oraz obwodnica Siewierza, na drodze krajowej DK86. Obiekty te są zlokalizowane poza terenami zabudowy mieszkaniowej i stanowią połączenie tranzytowe na

potrzeby ruchu ponadlokalnego. Po wybudowaniu węzłów głównym problemem dla samorządu stało się utrzymanie i koszty zakupu energii elektrycznej dla ok. 600 lamp, każda o mocy 400 W, wybudowanych w ciągu nowych węzłów, na które gmina nie miała żadnego wpływu. Gmina, kierując się względami oszczędnościowymi oraz potrzebą dbania o finanse, stosuje lampy o mocy maksymalnej 150 W. Duże zagęszczenie punktów świetlnych, a tym samym duże zużycie energii elektrycznej skutkuje wysokimi rachunkami do zapłaty, którymi Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Katowicach zamierza obciążyć gminę Siewierz. Koszty, na które składa się energia elektryczna do oświetlenia, koszty utrzymania i konserwacji linii, są szacowane na ok. 1 mln zł. Gmina Siewierz w swoim budżecie na 2011 r. zabezpieczyła na oświetlenie całej gminy 700 tys. zł, nie uwzględniając oświetlenia nowych węzłów. Gmina Siewierz nie jest w stanie ponosić dodatkowych kosztów związanych z oświetleniem nowo wybudowanych obiektów. Podobny problem posiadają również inne gminy, w szczególności małe, miejsko-wiejskie oraz wiejskie, na których terenie zlokalizowano duże węzły drogowe, a których nie stać na pokrywanie dodatkowych, wysokich kosztów oświetlenia wybudowanych obiektów.

Sytuacja ta staje się tym bardziej aktualna, gdyż od 1 lipca 2011 r. na drodze DK1, na której wybudowano węzeł Podwarpie, będzie pobierana opłata elektroniczna za przejazd. Opłata ta zastąpi obecnie funkcjonującą, ryczałtową opłatę za przejazd po drogach krajowych. Wpływy z tej opłaty będą stanowiły przychód Krajowego Funduszu Drogowego. Mając na uwadze fakt, że wpływy związane z użytkowaniem przedmiotowej drogi będą wpływały do funduszu, który wspiera budowy, przebudowy, remonty oraz utrzymanie dróg krajowych, zasadnym byłoby, aby całkowite koszty utrzymania łącznie z oświetleniem pokrywał zarządca drogi krajowej – Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Katowicach. Jedynym rozwiązaniem tej patowej sytuacji jest zmiana zapisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 1997 r. Nr 54, poz. 348, z późn. zm.), w szczególności zapisów art. 18 ust. 3. W ustawie należałoby rozszerzyć katalog dróg o pozostałe drogi krajowe, w tym drogi główne ruchu przyspieszonego oraz obwodnice, w rozumieniu ustawy o drogach publicznych, których utrzymaniem nie obciążano by gminy. Nie ulega wątpliwości, że zapewnienie oświetlenia ulic, placów oraz dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy jest zbiorową potrzebą wspólnoty samorządowej. Jednakże w rezultacie zmiany przepisów na gminy nałożono obowiązek finansowania oświetlenia ulicznego wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, oświetlenia służącego nie tylko danej wspólnotie. Zmiana treści art. 18 ustawy Prawo energetyczne spowodowała, że kosztami oświetlenia dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, niestanowiących własności jednostki samorządu terytorialnego, zostały

obciążone gminy, które nie mają praktycznie żadnego wpływu na ilość punktów świetlnych, ich rozmieszczenie oraz czas świecenia w ciągu doby.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem: Czy ministerstwo widzi potrzebę rozwiązania tego problemu poprzez zmiany w zapisach ustawy Prawo energetyczne? Kiedy takie zmiany mogłyby wejść w życie?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Sztolcman

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22846)

do ministra infrastruktury

w sprawie remontu drogi krajowej nr 91

Szanowny Panie Ministrze! Jako poseł ziemi częstochowskiej otrzymuję wiele sygnałów od samorządów regionu częstochowskiego o ich zaniepokojeniu związanemu z planami budowy autostrady A1, odcinka Tuszyn – Pyrzowice. Ich zaniepokojenie dotyczy głównie trzech aspektów. Po pierwsze, to termin oddania autostrady, który jest dość niepewny i według różnych źródeł oscyluje między 2013 a 2015 r. Po drugie, to planowana odpłatność za autostradową obwodnicę Częstochowy. Przedstawiciele gmin i powiatów zwracają uwagę, że jedynie bezpłatna obwodnica Częstochowy jest w stanie rozwiązać jej komunikacyjne problemy. Planowana autostrada A1 zawiera bezpłatny i ogólnodostępny odcinek obecnej drogi krajowej DK1 na północ od miasta Częstochowy. Dzisiejsza trasa DK1 należy do najbardziej zatłoczonych dróg w Polsce. Wprowadzenie opłat uderzy w społeczność lokalną oraz spowoduje przeniesienie ruchu na nieprzygotowane do tego drogi lokalne. A po trzecie, niezwykle ważna dla części północnej powiatu częstochowskiego jest przebudowa od podstaw drogi krajowej nr 91 na odcinku od Częstochowy do Radomska. Droga ta podczas budowy autostrady A1 przejmie ruch z istniejącej drogi krajowej nr 1. Na dzień dzisiejszy ta alternatywna dla autostrady droga jest w bardzo złym stanie technicznym. Na niektórych odcinkach występuje nierówna nawierzchnia oraz brakuje chodników dla pieszych. Brakuje również dobrej sygnalizacji na przejściu dla pieszych w miejscowości Witkowice. Często dochodzi tam do wypadków bądź kolizji z udziałem pieszych, w tym dzieci udających się do szkoły. Przebudowa drogi nr 91 powinna nastąpić w okresie poprzedzającym rozpoczęcie budowy autostrady A1, ponieważ podczas budowy tej autostrady droga nr 91 przejmie ruch z istniejącej DK1. Przykłady wzrostu natężenia ruchu występują zawsze w przypadku jakiegokolwiek zdarzenia drogowego na istniejącym odcinku DK1.

Samorzady proszą także o wybudowanie w pasie drogowym autostrady A1 ogólnodostępnej drogi serwisowej o podwyższonym standardzie pełniącej funkcję lokalnej drogi publicznej, umożliwiające odtworzenie połączeń Kruszyny z Częstochową. Odciecie mieszkańcom gminy dostępu do drogi DK1 spowoduje, że kilka tysięcy pojazdów korzystających z dogodnego połączenia drogowego do Częstochowy przeniesie się na drogi lokalne. Przyczyni się to do pogorszenia bezpieczeństwa oraz zwiększenia kosztów, których skutki poniesie w całości społeczność lokalna.

Pragnę więc zapytać Pana Ministra, czy zna przedstawiony przeze mnie problem i czy istnieje możliwość remontu tej drogi.

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Sztolcman

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22847)

do ministra finansów

w sprawie deficytu finansów publicznych

Szanowny Panie Ministrze! W związku z niepokojącymi danymi Eurostatu dotyczącymi wysokości deficytu finansów publicznych Polski w porównaniu do innych krajów Unii Europejskiej proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie środki podejmuje kierowane przez Szanownego Pana ministerstwo w celu zmniejszenia deficytu sektora finansów publicznych?

2. Jaki udział w ewentualnym zmniejszeniu deficytu ma zwiększenie przez obecny rząd podatków wszelkiego rodzaju (VAT, akcyzy na poszczególne dobra oraz inne)?

3. Czy – a jeśli tak, to jaki – udział w ewentualnym zmniejszeniu deficytu mają zmniejszone w porównaniu do innych lat wydatki?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Maks Kraczkowski

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22848)

do ministra infrastruktury

**w sprawie sposobu naliczania opłat
za wywóz nieczystości stałych
oraz za energię elektryczną
w spółdzielniach mieszkaniowych**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z licznymi zapytaniami członków spółdzielni mieszkaniowych w sprawie określonych opłat za wywóz nieczystości oraz opłat za energię elektryczną na klatkach schodowych, składam na Pana ręce zapytanie:

Czy obowiązujące przepisy regulują poszczególne opłaty? Wielu mieszkańców spółdzielni ponosi powyższe opłaty nie ze względu na liczbę mieszkańców lokalu, a ze względu na procentowy udział. Czy zatem opłaty, które ponoszą lokatorzy, podlegają wyłącznej jurysdykcji spółdzielni mieszkaniowych? Czy leżą w gestii ustawy?

Wielu samotnych ludzi, zwłaszcza starszych, czuje się poszkodowanych przez spółdzielnie, bowiem mieszkając samotnie, często płacą większe należności od rodzin wielodzietnych.

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199) i realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie proszę o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z poważaniem

Poseł Aldona Młyńczak
oraz grupa posłów

Wrocław, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22849)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zaostrzenia kar za znęcanie się
nad zwierzętami ze szczególnym
okrucieństwem oraz wprowadzenia
przepisów dotyczących m.in. zakazu
posiadania zwierząt**

Ostatnie wydarzenia związane ze znęcaniem się nad zwierzętami wskazują na niezwłoczną potrzebę nowelizacji przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

W związku z powyższym pytamy Pana Ministra: Czy w przygotowywanym przez Ministerstwo Sprawiedliwości projekcie nowelizacji ww. ustawy znajdują się uregulowania zaostrzające odpowiedzialność za

znęcanie się nad zwierzętami ze szczególnym okrucieństwem oraz dodatkowe przepisy dotyczące m.in. zakazu posiadania zwierząt?

Uzasadnienie: W naszym kraju wielu obywateli posiada zwierzęta, a mimo to stopień odpowiedzialności za nie jest przerażająco niski. Szczególnie dotyczy to praw zwierząt i obowiązków ich właścicieli za właściwą opiekę i zaspokojenie ich podstawowych potrzeb. Traktowanie zwierząt przedmiotowo jest niemal regułą niestety także przez wyjątkowo pobłażliwy wymiar sprawiedliwości w Polsce. Stąd tak powszechne umorzenia postępowań karnych z powodu znikomego niebezpieczeństwa społecznego czynu. Daleko nam do innych krajów europejskich, których ustawodawstwo traktuje przestępstwa przeciwko zwierzętom analogicznie jak przeciwko ludziom. Dlatego organizacje zajmujące się ochroną zwierząt dążą do zaostrzenia kar za znęcanie się nad zwierzętami, widząc w tym środek do poprawy sytuacji zwierząt.

Problem jest jednak szerszy, bowiem nie każdy człowiek powinien posiadać zwierzęta. Stąd należałoby stworzyć uregulowania dotyczące obowiązków właściciela zwierząt, których wykonanie winno podlegać sprawdzeniu przez organizacje ochrony zwierząt. Dotyczy to opieki weterynaryjnej, szczepień, szkolenia (duże psy), likwidacji wielogodzinnego wiązania łańcuchami, zakazu kopiowania, możliwości odebrania zwierzęcia właścicielowi w wypadku ewidentnego znęcania, zakazu strzelania do zwierząt blakających się itp.

Samo ustalenie listy ras niebezpiecznych mija się z celem, gdy potencjalny właściciel nie posiada wiedzy, umiejętności czy po prostu nie nadaje się na opiekuna dla zwierzęcia.

W projektowanej nowelizacji winien się więc co najmniej znaleźć przepis o zakazie posiadania zwierząt dla osoby, która znęca się nad nimi. Poza wszelką dyskusją jest także potrzeba podniesienia świadomości społecznej wobec zwierząt i zwiększenie wiedzy w zakresie opieki nad nimi. Problem ten winien znajdować swoje odbicie w programach szkolnych na wszystkich etapach nauczania, a także w publicznych mediach oraz we współpracy z organizacjami ochrony zwierząt.

Stąd nasza interpelacja jest w pełni zasadna.

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199), realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie prosimy o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkady Fiedler
oraz grupa posłów

Poznań, dnia 24 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22850)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie negatywnych skutków art. 22
ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej
oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych**

Szanowna Pani Minister! Na skutek wprowadzenia od 1 stycznia 2011 r. nowelizacji art. 22 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 1997 r. Nr 123, poz. 776, z późn. zm.) kontrahenci zakładów pracy chronionej masowo rezygnują z ich usług.

W wyniku nowych rozwiązań została zlikwidowana jedyna zachęta ekonomiczna do współpracy z ZPChR w postaci możliwości dawania informacji o wysokości ulg we wpłatach na PFRON.

Konsekwencją tego może być upadek większości ZPChR i pozbawienie pracy zatrudnionych tam osób niepełnosprawnych. Sytuacja ta może wywoływać protesty tych osób oraz ich rodzin. Mając powyższe na uwadze, prosimy o pomoc w tej sprawie i umożliwienie dalszego istnienia na rynku ZPChR poprzez doprowadzenie do kolejnej nowelizacji ww. ustawy.

Wobec powyższego prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak resort ocenia funkcjonowanie art. 22 nowelizowanej ustawy?

2. Czy resort podziela obawy ZPChR dotyczące negatywnych skutków nowelizacji art. 22, w tym straty finansowe i zwolnienia z pracy pracowników niepełnosprawnych?

3. Czy po wejściu w życie nowelizacji zwiększyły się wpływy na PFRON oraz zmniejszyły się wydatki związane z dofinansowaniem zatrudnienia osób niepełnosprawnych?

4. Czy resort zamierza przygotować nowelizację aktualnie obowiązującego art. 22 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22851)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przejęcia przez gm. Radzionków
nieczynnego budynku dworca kolejowego**

Panie Ministrze! Gmina Radzionków zamierza przejąć od przedsiębiorstwa państwowego Polskie Koleje Państwowe SA nieruchomość zabudowaną po-

łożoną w Radzionkowie przy ulicy św. Wojciecha (nieczynny budynek dworca PKP w Radzionkowie) na podstawie ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego PKP SA z przeznaczeniem na lokalizację inwestycji celu publicznego.

Jest to niezwykle cenna inicjatywa, bowiem zakłada adaptację nieczynnego budynku dworca na muzeum pn.: Deportacje Górnoślązaków do ZSRR w 1945 r. Według założeń projektu ma to być stała ekspozycja przygotowana przy współpracy z katowickim oddziałem Instytutu Pamięci Narodowej. Muzeum prezentowałoby genezę, przebieg oraz konsekwencje masowych wywózek Ślązaków do ZSRR. Należy dochować wszelkich starań, aby tragiczne wydarzenia, które były udziałem Górnoślązaków, na zawsze pozostały w naszej pamięci.

Warto podkreślić, że dzięki staraniom gminy Radzionków projekt: Modernizacja budynku po byłym dworcu kolejowym w Radzionkowie dla stałej ekspozycji pn. Deportacje Górnoślązaków do ZSRR w 1945 r. został wpisany na listę główną projektów Programu Rozwoju Subregionu Centralnego RPO WSL 2007–2013.

Wobec powyższego zasadne jest, aby gmina Radzionków gotowa do realizacji inwestycji przejęła nieruchomość na preferencyjnych warunkach.

1. Czy minister infrastruktury określił dodatkowe warunki do spełniania dotyczące preferencyjnej formy przejęcia nieruchomości PKP przez samorządy?

2. Czy Pan Minister gotów jest wesprzeć starania gminy Radzionków w nieodpłatnym przejęciu nieczynnego budynku dworca?

3. Czy w okresie obowiązywania ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego PKP SA można znaleźć przykłady preferencyjnego przejmowania nieruchomości należących do PKP przez samorządy?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Wita

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22852)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przepisów dotyczących
podległości służbowej w ustawie
o Służbie Więziennej**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z wątpliwościami, jakie budzą przepisy art. 219 ustawy o Służbie Więziennej. Prze-

pisy te stanowią, iż sprawy wynikające z podległości służbowej, dotyczące powoływania oraz mianowania na stanowiska służbowe, odwoływania oraz zwalniania ze stanowisk służbowych i przenoszenia do dyspozycji, nadawania stopni Służby Więziennej, delegowania do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej, oddelegowania do wykonywania zadań służbowych poza Służbą Więzienną w kraju lub poza granicami państwa, powierzenia obowiązków służbowych na innym stanowisku służbowym – rozstrzyga się w formie rozkazu personalnego.

Równocześnie w ust. 3 cytowanego wyżej przepisu zaznaczono, że od rozkazu personalnego nie przysługuje odwołanie. Takie obecne uregulowanie odmawiające pewnej kategorii spraw jakiegokolwiek odwołania budzi wątpliwości z punktu widzenia zasad konstytucyjnych, w szczególności zasady prawa do sądu opisanej w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Podkreślić należy, że poprzednio obowiązująca ustawa o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2002 r. Nr 207, poz. 1761, ze zm.) traktowała wszystkie decyzje personalne dotyczące funkcjonariuszy, związane ze stosunkiem podległości służbowej jako decyzje administracyjne i w związku z tym przyznawała od nich odwołanie na zasadach i w terminach określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Rozkaz personalny jako forma załatwienia określonej sprawy jest znany w polskim systemie prawa. Występuje w służbach charakteryzujących się hierarchicznym podporządkowaniem. Jednak pragmatyki poszczególnych służb przewidują od tego typu decyzji odwołanie. Jako przykład można podać tu § 3 ust. 4 rozporządzenia ministra obrony narodowej w sprawie przebiegu służby funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2006 r. Nr 175, poz. 1295), gdzie do spraw osobowych załatwianych w formie rozkazu personalnego stosuje się przepisy K.p.a. Natomiast art. 32 ust. 2 ustawy o Policji przewiduje, że policjantowi służy odwołanie od decyzji (wydawanej w formie rozkazu personalnego) o mianowaniu go na stanowisko służbowe.

Trudno więc znaleźć uzasadnienie, by funkcjonariuszy Służby Więziennej pozbawiać prawa do odwołania od rozkazu personalnego.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Czy planowana jest w najbliższym czasie nowelizacja ustawy o Służbie Więziennej, tak by zapewnić prawo do odwołania od rozkazu personalnego?

Posel Ryszard Terlecki

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22853)

do ministra obrony narodowej

w sprawie reorganizacji 1. Łomżyńskiego Batalionu Remontowego im. gen. Mariana Raganowicza

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o wyjaśnienie wpływu przeprowadzanej reorganizacji Wojska Polskiego na byt oraz strukturę stacjonującego w Łomży 1. Łomżyńskiego Batalionu Remontowego im. gen. Mariana Raganowicza.

Z doniesień prasowych wynika, iż stacjonujący w Łomży 1. Łomżyński Batalion Remontowy im. gen. Mariana Raganowicza z dniem 1 lipca 2011 r. zostanie włączony w struktury Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych. Z uwagi na okoliczność, iż Ministerstwo Obrony Narodowej chlubi się planowanym wzrostem budżetu wojska w roku 2012 o ponad 2,043 mld zł, należy domniemywać, iż gros z tych pieniędzy zostanie przeznaczone na modernizację oraz remonty uzbrojenia i sprzętu wojskowego.

W chwili obecnej do zadań batalionu remontowego stacjonującego w Łomży należy remont czołgów, bojowych wozów piechoty i zabezpieczenia technicznego oraz naprawa broni czy też sprzętu elektronicznego.

Przez wiele dekad sumiennej i wiernej służby na rzecz RP kadry zarówno wojskowe, jak i cywilne omawianej jednostki zdobyły zaufanie przełożonych, a także społeczeństwa Łomży. Nadmienić należy, iż działająca w jednostce przy al. Legionów Galeria „N” inspiruje oraz prezentuje dorobek niezliczonych pokoleń artystów nieprofesjonalnych, skupiając oraz jednocząc różne środowiska społeczne z całego regionu.

Ponadto przejęła i kultywuje tradycje przedwojennego 33. Pułku Piechoty, który wślawił się bohaterką walką w kampanii wrześniowej 1939 r.

Po wcześniejszych i moim zdaniem nie do końca przemyślanych likwidacjach takich jednostek wojskowych, jak: JW 5946 – składnica chemiczna w Łomży (1999 r.) i JW. 3466 w Czerwonym Borze (2001 r.), batalion pozostał jedyną formacją wojskową na ziemi łomżyńskiej.

Z uwagi na wspomniane wyżej tradycje nasza społeczność nie wyobraża sobie Łomży bez wojska. Ewentualna likwidacja tej placówki odbiłaby się też niekorzystnie na rynku pracy, gdyż 1. Łomżyński Batalion Remontowy jest znaczącym w Łomży pracodawcą.

Wobec powyższego z dużym zaciekawieniem oraz nieskrywanym niepokojem śledzę los chluby oraz witalności mojego miasta – Wojska Polskiego stacjonującego w Łomży.

Obecna struktura organizacyjna batalionu jest w pełni wydajna i efektywna. Jestem przekonany, iż

ewentualna zmiana zaszerogowywania niniejszej jednostki nie wpłynie na jej liczebność oraz budżet.

Niemniej proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy prawdą jest, iż 1. Łomżyński Batalion Remontowy im. gen. Mariana Raganowicza zostanie włączony w struktury Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych? Jeśli tak, to z jaką datą oraz w jakiej strukturze organizacyjnej?

2. Czy planowane są cięcia budżetowe na rok 2012 w budżecie 1. Łomżyńskiego Batalionu Remontowego im. gen. Mariana Raganowicza w związku z reorganizacją Wojska Polskiego?

3. Czy zapadła już decyzja związana z liczebnością jednostki, w tym stanem osobowym wojska oraz stanem osobowym pracowników cywilnych? Czy prawdą jest, iż liczebność jednostki zostanie poważnie ograniczona i może dotknąć nawet 80% oficerów, 30% podoficerów oraz wszystkich szeregowców, a także znaczną część personelu cywilnego?

4. Jakie są plany związane z przeznaczeniem jednostki? Czy planowana jest jej modernizacja?

Z poważaniem

Posel Lech Kołakowski

Łomża, dnia 24 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22854)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji połączeń kolejowych
relacji Białystok – Kuźnica Białostocka
(Grodno) oraz Kuźnica Białostocka (Grodno)
– Białystok**

Szanowny Panie Ministrze! Dotarły do mnie niepokojące sygnały związane z planowaną likwidacją połączeń kolejowych nr 19021/194 relacji Białystok – Kuźnica Białostocka (Grodno) oraz nr 19026/193 relacji Kuźnica Białostocka (Grodno) – Białystok.

Transport kolejowy jest obecnie najtańszym środkiem transportu publicznego, umożliwiającym miejscowym i okolicznym przedsiębiorcom, jak również mieszkańcom swobodne i nieskrępowane przemieszczanie się. Ustawa o publicznym transporcie zbiorowym z dnia 16 grudnia 2010 r. (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13) w art. 4 ust. 1 pkt 6 przedstawia definicję międzynarodowego przewozu pasażerskiego i stwierdza, że jest to przewóz osób w ramach publicznego transportu zbiorowego wykonywany z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem przewozów realizowanych w strefie transgranicznej. Z przytoczonego przepisu wynika, iż przewozy na ww. trasie, mimo że są realizowane w strefie nadgranicznej, to mogą być zakwalifikowane do prze-

wozów międzynarodowych. Na poparcie tegoż stwierdzenia należy wskazać pociąg nr 19021/194 relacji Białystok – Kuźnica Białostocka (Grodno), który po skomunikowaniu obsługuje także Mińsk, Moskwę i Sankt Petersburg. Relacja ww. pociągu również w konsekwencji procesu skomunikowania z pociągiem TLK nr 10103 relacji Warszawa Zachodnia – Białystok umożliwia przejazd mieszkańcom województwa mazowieckiego i nie tylko, natomiast pociąg powrotny nr 19026/193 relacji Kuźnica Białostocka (Grodno) – Białystok jest skomunikowany w stacji Białystok z pociągiem TLK nr 15018 do Warszawy i Bydgoszczy. Z przedstawionych argumentów wynika, że za pośrednictwem relacji Białystok – Grodno – Białystok obsługiwani są nie tylko pasażerowie z województwa podlaskiego.

Statystycznie w okresie od czerwca do września 2010 r. zarejestrowano 16 253 sprzedane bilety wyjazdowe z kraju przez przejście graniczne Kuźnica Białostocka – Bruzgi, z czego 16 166 pasażerów rozpoczęło podróż na terenie województwa podlaskiego, a 87 na terenie pozostałych województw. Aktualne dane Podlaskiego Zakładu Przewozów Regionalnych w Białymstoku dotyczące przekraczania pociągiem granicy w okresie od stycznia do marca 2011 r. przedstawia się w liczbie 27 707 osób, natomiast dzienne przekraczanie granicy wyniosło 154 osoby. Ze statystyk wynika, że przejście graniczne w Kuźnicy Białostockiej jest znaczącym elementem ruchu kolejowego na wschodzie kraju.

Likwidacja omawianego połączenia spowoduje poważne utrudnienia w sterowaniu ruchem pozostałych pociągów do Grodna. Podlaski Zakład Przewozów Regionalnych w Białymstoku nie będzie również w stanie zgodnie z przepisami prawa pracy obsłużyć pozostałych pociągów przez drużyny trakcyjne i konduktorskie. Konsekwencją tego będzie przymus zmiany rozkładu jazdy pociągów, co z kolei może spotkać się z dezaprobatą ze strony kolei białoruskiej, wskutek czego może dojść do likwidacji kolejnych połączeń. Białystok – Grodno – Białystok jest jedynym pociągiem w ruchu międzynarodowym w tej części kraju, z czego wynika, że daje jedyną możliwość kolejowego przejazdu za granicę.

Podlaski Zakład Przewozów Regionalnych przedstawił propozycję rozwiązania problemu, mianowicie należałoby utrzymać dofinansowanie pociągów nr 19021/194 relacji Białystok – Kuźnica Białostocka (Grodno) oraz nr 19026/193 relacji Kuźnica Białostocka (Grodno) – Białystok w okresie od 1 czerwca do 10 grudnia 2011 r. w ramach umowy o zorganizowanie, wykonywanie i dotowanie międzynarodowych kolejowych przewozów pasażerskich na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej realizowanych przez Przewozy Regionalne sp. z o.o. w ramach usług publicznych w okresie 01.06.2010 r. – 10.12.2010 r.

W związku z powyższym – działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1966 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.) – proszę Pana Ministra

o zapoznanie się z powyższą interpelacją oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy prawdą jest, że przedstawione w interpelacji połączenia kolejowe mają zostać zlikwidowane?

2. Czy jest możliwość, aby propozycja Podlaskiego Zakładu Przewozów Regionalnych mogła być zrealizowana?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 17 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22855)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań przeciwko kibicom
Jagiellonii Białystok**

Szanowny Panie Premierze! Wojewoda podlaski podjął decyzję o zamknięciu części stadionu Jagiellonii Białystok. Wydaje się, że decyzja ta miała na celu jedynie sprowokowanie kibiców tego klubu. W uzasadnieniu decyzji powołano się na wydarzenia z udziałem kibiców z ubiegłego roku. Trudno znaleźć związek tych wydarzeń z aktualnym stanem bezpieczeństwa na stadionie. Takie argumenty ośmieszają organy państwa. To szukanie na siłę pretekstu do walki z kibicami. Ogłaszając tę decyzję, wojewoda podlaski sprowokował kolejne wydarzenia.

Podczas konferencji prasowej pod Urzędem Wojewódzkim zebrała się grupa kibiców protestujących przeciwko takiemu rozstrzygnięciu. Policja podjęła interwencję przeciwko tym osobom niewspółmierną do zachowania i zagrożenia porządku publicznego. Skierowano uzbrojone oddziały Policji, legitymowano i zatrzymywano pod zarzutem obrażania organów państwa, lekceważenia narodu polskiego oraz lekceważenia organów administracji państwowej. Trudno doszukać się takich zarzutów w hasłach: „Możecie zamknąć nam stadiony, lecz nigdy nie zamkniecie nam ust”, „Zamknijcie jeszcze dyskoteki, galerie i szkoły. Niech nie będzie niczego” oraz „Donald, matole, twój rząd obalą kibole”. W tym wypadku została ewidentnie złamana wolność słowa i wyrażania poglądów politycznych. Karanie mandatami za wygłaszanie opinii jest absolutnym nadużyciem władzy. Nikt przecież nie został ukarany za m.in. „chama”, „dyplomatolki” i „dorzynanie watach”. Wprost przeciwnie osoby, które używały takich sformułowań, nadal pełnią najwyższe funkcje państwowe.

Wobec powyższego pytam Pana Premiera:

1. Czy masowe zamykanie stadionów nie jest stosowaniem odpowiedzialności zbiorowej niedopuszczalnej w polskim prawie?

2. Czy w związku z zaistniałą sytuacją zostaną wyciągnięte konsekwencje wobec osób, które w tym przypadku ewidentnie nadużyły władzy?

Z poważaniem

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 18 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22856)

do ministra infrastruktury

**w sprawie restrukturyzacji sieci pocztowej
Poczty Polskiej SA**

Szanowny Panie Ministrze! W odpowiedzi na moją interpelację, nr ŁP-3wj-0701-96/11, minister Maciej Jankowski nie ustosunkował się do części moich pytań. Przede wszystkim trudno jest zgodzić się z tezą, że zmiany podyktowane są potrzebami ekonomicznymi i nie spowodują pogorszenia jakości i terminowości świadczenia usług. Na terenie mojego regionu niektóre poczty zostały już przekształcone w filie (np. Szepietowo – miasto i gmina liczące 7900 mieszkańców i mające 152 km²). Doręczyciele z niektórych placówek zostali już przeniesieni do pracy w innych placówkach, co dotyczy miejscowości gminnych (np. Klukowo i Kulesze Kościelne). Placówki po zamianie na filie lub agencje nie wykonują wszystkich czynności pocztowych, co jest sprzeczne z przepisami prawa.

Zwracam się do Pana Ministra, aby w ramach nadzoru właścicielskiego i ustawowego dokonał analizy zasadności podejmowanych przez zarząd decyzji. W szczególności wątpliwości budzi sposób liczenia rentowności. Z informacji, które udało mi się uzyskać, wynika, że rentowność placówek liczona jest na podstawie np. ilości nadanych przesyłek. Jest oczywiste, że przy takim liczeniu placówki na terenach wiejskich wydają się nierentowne. Przesyłki stałe nadawane są przez duże firmy na ogół z jednego miejsca w Polsce (np. telekomunikacja, energetyka, bankowość). Także przesyłki urzędowe wysyłane są głównie z miejscowości powiatowych. Jednak warunkiem nadania przesyłki jest istnienie placówki, która dostarczy tę przesyłkę odbiorcy w terenie. Poczta Polska najwięcej odbiorców straciła już w większych miastach, gdzie dostarczanie odbywa się poprzez gońców lub firmy konkurencyjne. Likwidowanie placówek pocztowych na terenach gmin wiejskich i małych miast doprowadzi do zmniejszenia liczby nadawanych przesyłek w większych miejscowościach. Dochody wynikające z nadanej przesyłki wypracowują w dużej mierze także placówki dostarczające te przesyłki i doręczyciele. Wydaje się, że zarząd tego problemu nie widzi.

Wątpliwości budzi także sposób rozliczeń z Bankiem Pocztowym i Pocztaową Agencją Usług Finansowych. Czy kosztów działalności placówek pocztowych nie obciążają bez odpowiedniego dochodu usługi na rzecz tych spółek? Za niedopuszczalne należy też uznać dokonywanie podwyżek wynagrodzeń dla pracowników placówek pocztowych tylko w miejscowościach liczących powyżej 20 tys. mieszkańców.

Wobec powyższego pytam ponownie Pana Ministra:

1. Czy istnienie placówki pocztowej działającej w pełnym zakresie w każdej gminie nie powinno być minimum, poniżej którego państwo przestaje wypełniać swoją funkcję?

2. Czy ministerstwo przeprowadzało lub ma zamiar przeprowadzić kontrolę, czym jest spowodowana tak powszechna likwidacja placówek i czy decyzje są podejmowane na podstawie właściwych analiz?

3. Czy przeprowadzana była analiza rentowności na podstawie miejsca zamieszkania odbiorcy i ile procent przesyłek trafia na tereny wiejskie?

4. Czy dyskryminujące pracowników z mniejszych miejscowości regulacje płacowe są zgodne z prawem i nie są sposobem na zmuszenie ich do odchodzenia z pracy?

Z poważaniem

Poseł Jacek Bogucki

Wysokie Mazowieckie, dnia 17 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22857)

do ministra infrastruktury

**w sprawie sporu pomiędzy GDDKiA
a samorządami lokalnymi dotyczącego
płatności za energię elektryczną zużywaną
na oświetlenie dróg podległych GDDKiA**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o interwencję w sprawie trwającego od kilku miesięcy sporu pomiędzy Generalną Dyrekcją Dróg Krajowych i Autostrad a samorządami lokalnymi. Przyniesiony konflikt dotyczy płatności za energię elektryczną zużywaną na oświetlenie dróg podlegających bezpośrednio GDDKiA. Do czerwca 2010 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad sama, bez przeszkód, realizowała obowiązek regulowania zobowiązań z tytułu oświetlenia podległych jej dróg. Niezrozumiała jest sytuacja, w której zmienia się ten stan rzeczy w roku 2010, powołując się jednocześnie na zapisy ustawy Prawo energetyczne, które weszły w życie w 1997 r.

Innym – równie niepokojącym jak dowolność w interpretowaniu prawa – zjawiskiem jest sposób,

w jaki przekazuje się tak wysokie zobowiązania finansowe samorządom lokalnym. Z informacji medialnych jasno wynika, że gminy nie mogły przedstawić opinii, czy jest realne, aby w tak krótkim czasie było możliwe przejęcie przez ich budżety płatności za oświetlenie dróg należących do GDDKiA. Sprawa powyższa jest stałym tematem doniesień prasy lokalnej w ciągu ostatniego półrocza. Z wiadomości prasowych wynika, że z powodu nierozwiązanych sporów tylko w samym województwie mazowieckim „większość z 2000 km tras spowity ciemnością”.

W tym miejscu chciałbym zwrócić Panu Ministrowi uwagę na najważniejszy, bo dotyczący ludzkiego życia i zdrowia, aspekt opisanego konfliktu. Łatwo przewidzieć, że wyłączone oświetlenie na przejściach dla pieszych może szybko doprowadzić do tragedii. Jeśli do wypadku przyczynią się panujące ciemności, to będzie to stanowiło otwartą drogę do żądań odszkodowania w procesach cywilnych od instytucji państwowych, które przyczyniły się do nieusprawiedliwionego wzrostu niebezpieczeństwa na podległych im drogach.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na podstawie jakich precyzyjnie przepisów wykonawczych decyduje się, w których miejscach w czasie trwania sporu pomiędzy GDDKiA a samorządami lokalnymi oświetlenie się wyłącza, a w których nie?

2. Dlaczego w oparciu o ustawę Prawo energetyczne z 1997 r. przez 8 lat, od roku 2002 do roku 2010, płatności za energię elektryczną zużywaną na oświetlenie dróg podlegających bezpośrednio GDDKiA pokrywała sama Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, a od czerwca 2010 r. mają je pokrywać samorządy?

3. Czy Ministerstwo Infrastruktury, GDDKiA bądź inna instytucja państwowa przeprowadziła symulację, która potwierdzałaby, że poszczególne gminy będą w stanie znaleźć właściwe środki na przekazane im zadanie pokrywania kosztów oświetlenia dróg należących do GDDKiA?

4. Czy według Pana Ministra subwencje dla samorządów w postaci obecnego udziału w dochodach z podatku dochodowego od osób prawnych i fizycznych są wystarczające, by pokryć nowe zobowiązanie finansowe, takie jak rachunki za oświetlenie dróg należących do GDDKiA?

5. Czy podczas budowy oświetlenia przez GDDKiA w ciągu ostatnich 8 lat gminy, na których terenie wykonywano nowe oświetlenie dróg należących do GDDKiA, były informowane, że w przyszłości będą ponosiły koszty energii elektrycznej zużywanej przez instalacje?

6. Czy podczas budowy oświetlenia przez GDDKiA brano pod uwagę stanowiska samorządów lokalnych w tej sprawie?

7. Czy wszystkie gminy, które zostały od zeszłego roku obciążone płatnościami za oświetlenie dróg

podlegających GDDKiA, spełniają warunki, by móc jako podmiot pokrywać rachunki za energię elektryczną, czyli czy wszystkie posiadają na przykład oddzielne liczniki?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22858)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizowania przez prezesa Rady Ministrów ustawowego nadzoru nad Agencją Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencją Wywiadu, Służbą Kontrwywiadu Wojskowego, Służbą Wywiadu Wojskowego oraz Centralnym Biurem Antykorupcyjnym

Szanowny Panie Premierze! W związku z opublikowaniem przez Komisję Europejską raportu, według którego Polska zajmuje pierwsze miejsce w Europie pod względem liczby wniosków składanych do firm telekomunikacyjnych o dane klientów (wg KE w 2010 r. zanotowano 1,3 mln zapytań dot. danych abonentów, wykazów połączeń oraz informacji o lokalizacji telefonów komórkowych, czyli również ich użytkowników), oraz kolejnymi przypadkami działania Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego wbrew kompetencjom wynikającym z art. 5 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na podstawie której normy zawartej w art. 5 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, tj. przepisu zawierającego zamknięty katalog kompetencji ABW, agencja wykonywała czynności procesowe wobec R. F. prowadzącego witrynę internetową www.antykomor.pl? Zgodnie z art. 21 ust. 2 i 3 powyższej ustawy funkcjonariusze ABW wykonują czynności na polecenie sądu lub prokuratora tylko w zakresie właściwości tej agencji.

2. Dlaczego nie został powołany na stanowisko koordynator ds. służb specjalnych, którego wyłącznym zadaniem jest – w imieniu prezesa Rady Ministrów – kontrola działania służb specjalnych w Polsce? Czy wpływ na tę decyzję mieli szefowie służb specjalnych?

3. Czy sekretarz Kolegium do Spraw Służb Specjalnych otrzymał od prezesa Rady Ministrów jakiegokolwiek inne umocowania aniżeli te, które wynikają z § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie szczegółowego trybu i zasad funkcjonowania Kolegium do Spraw Służb Specjalnych

oraz zakresu czynności sekretarza tego kolegium, tj. wykonywania czynności strictly sekretarskich i technicznych? Jeżeli tak, to jakie?

4. Ile razy od objęcia urzędu prezes Rady Ministrów zwoływał posiedzenia Kolegium do Spraw Służb Specjalnych? Czy wszystkim tym posiedzeniom przewodniczył prezes Rady Ministrów? Proszę o podanie informacji statystycznej z podziałem na kolejne lata.

5. Ile razy od objęcia urzędu prezes Rady Ministrów dokonał szczegółowej oceny wykonywania przez służby specjalne powierzonych im zadań zgodnie z kierunkami i planami działania tych służb (w myśl art. 12 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu)? Proszę o podanie liczby konkretnych spraw prowadzonych kolejno przez ABW, AW, SKW, SWW, CBA, a skontrolowanych przez Kolegium do Spraw Służb Specjalnych?

6. Ile razy od objęcia urzędu przez prezesa Rady Ministrów szefowie ABW i AW przekazali prezydentowi RP informacje mogące mieć istotne znaczenie dla bezpieczeństwa i międzynarodowej pozycji Rzeczypospolitej Polskiej w trybie określonym w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, a ile razy w trybie wskazanym w art. 18 ust. 2 powyższej ustawy? Proszę o podanie informacji statystycznej z podziałem na kolejne lata.

7. Ile razy od objęcia urzędu przez prezesa Rady Ministrów szefowie SKW i SWW przekazali prezydentowi RP informacje mogące mieć istotne znaczenie dla bezpieczeństwa i międzynarodowej pozycji Rzeczypospolitej Polskiej w trybie określonym w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego, a ile razy w trybie wskazanym w art. 19 ust. 2 powyższej ustawy? Proszę o podanie informacji statystycznej z podziałem na kolejne lata.

8. Dlaczego prezes Rady Ministrów nie wydał szefowi ABW polecenia upublicznienia statystyk kontroli operacyjnej (podśluchów, podglądu i kontroli korespondencji) dot. tych rodzajów inwigilacji prowadzonej przez ABW w latach 2002–2009, skoro żaden przepis prawa nie chroni tych informacji?

9. Jakie konkretnie działania podjął prezes Rady Ministrów w związku wnioskiem rzecznika praw obywatelskich śp. dr. Janusza Kochanowskiego z dnia 26 października 2009 r. (sygn. RPO-631981-II-09/ST) m.in. w przedmiocie podawania do wiadomości publicznej zbiorczych danych o ilości zarządzanych kontroli operacyjnych, nieinformowania obywateli o stosowanych wobec nich podśluchach pozaprocesowych oraz procedurze autonomicznego decydowania przez służby o niszczeniu wytworzonych przez nie materiałów operacyjnych? Przedmiotowe pismo zawierało wnioski o podjęcie inicjatywy ustawodawczej bądź o wydanie lub zmianę innych aktów prawnych w sprawach dotyczących wolności i praw człowieka i obywatela w myśl art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy

z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich.

10. Jakie są dotychczasowe projekty zmian legislacyjnych zaproponowane przez zespół do spraw pozyskiwania przez uprawnione służby danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną powołany przez prezesa Rady Ministrów w kwietniu 2011 r.? Proszę o podanie propozycji zmian, z uwzględnieniem konkretnych przepisów oraz przewidywanego terminu ich wprowadzenia. Czy w skład tego zespołu wchodzi przedstawiciele rzecznika praw obywatelskich, generalnego inspektora ochrony danych osobowych, Urzędu Komunikacji Elektronicznej, Naczelnej Rady Adwokackiej oraz Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 10 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22859)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie reorganizacji etatów
w wojskowych pracowniach
psychologicznych**

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z rozporządzeniem z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie wojskowych pracowni psychologicznych (Dz. U. Nr 81, poz. 680) osoby zajmujące stanowiska psychologa w wojskowych pracowniach psychologicznych pozbawione zostały możliwości pracy na dotychczasowym stanowisku, mimo że osoby z praktycznie identycznymi kwalifikacjami utrzymały swoje stanowiska w regionalnych pracowniach psychologicznych. Przedmiotowa sytuacja jest niezrozumiała, zważywszy na fakt, iż z pracy odchodzą pracownicy o bogatym doświadczeniu i znaczącej wiedzy.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy planowany jest wzrost nakładów na wyposażenie pracowni psychologicznych w nowoczesne stanowiska do badań?

2. Jeśli tak, to jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

4. Czy planowany jest wzrost nakładów na zwiększenie liczby szkoleń specjalistycznych dla potrzeb wojska?

5. Dlaczego w regionalnych wojskowych pracowniach psychologicznych (RWPP) zachowano etat psycholog/pedagog, zaś w wojskowych pracowniach psychologicznych (WPP), podlegających RWPP, takich etatów nie przewidziano?

6. Dlaczego w wojskowych pracowniach psychologicznych redukuje się liczbę etatów, w tym psychologa, zwiększając jednocześnie zakres nowych obowiązków, również administracyjnych, niezwiązanych z podstawową funkcją pracowni psychologicznej?

7. Ile takich etatów zostało zlikwidowanych?

8. Dlaczego akurat te etaty uległy redukcji?

9. Czy zostaną zastąpione?

10. Czemu przedmiotowa redukcja etatów ma służyć?

11. Czy rozważane jest wydłużenie okresu doboru, selekcji kandydatów do Narodowych Sił Zbrojnych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22860)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie ustawy o odpowiedzialności
majątkowej funkcjonariuszy publicznych
za rażące naruszenie prawa**

Szanowny Panie Premierze! Przepisy ustawy o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa, która weszła w życie 17 maja br., miały chronić obywateli przed ich niewłaściwymi decyzjami urzędników, którzy mieliby ponosić odpowiedzialność materialną. W praktyce zapisy przedmiotowego aktu prawnego niestety nie poprawią dotychczasowego stanu, gdyż należy wykazać, iż naruszenie prawa miało charakter rażący. Wykazanie, że naruszenie miało charakter rażący, jest niezmiernie trudne, pomimo nawet że może się wiązać z negatywnymi i nieodwracalnymi szkodami (w tym również finansowymi).

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Czy katalog osób ewentualnie karanych w przypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa jest właściwy i w oparciu o jakie przesłanki został stworzony?

3. Czy ww. osoby będą ponosić odpowiedzialność solidarnie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 25 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22861)

do ministra środowiska

**w sprawie problemów finansowych parków
narodowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z zapisami zmienionej ustawy o finansach publicznych zlikwidowano gospodarstwa pomocnicze, które parkom przynosiły dochody. Tym samym od 1 stycznia br. pieniądze uzyskane ze sprzedaży biletów dla turystów trzeba odprowadzać do budżetu państwa. Natomiast środki na utrzymanie parków są przekazywane co kwartał, na jego początku, ze specjalnej rezerwy budżetowej. Niestety w praktyce jest tak, że środki te przychodzą ze znacznym opóźnieniem, co w praktyce powoduje wstrzymanie prac w parkach ze względu na niemożność uregulowania kwestii finansowych z podwykonawcami.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakiego kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Z czego wynikają opóźnienia w przekazywaniu środków dla parków narodowych?
3. Na jakim etapie są prace nad rządowym projektem zmiany ustawy o ochronie przyrody?
4. Czy zaistniała sytuacja może nie doprowadzić do tego, że trzeba będzie zamykać szlaki ze względu na brak środków na ich remonty?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 25 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22862)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie utworzenia systemu bezpłatnej
pomocy prawnej dla osób ubogich**

Szanowny Panie Ministrze! Polska jest jednym z nielicznych krajów należących do Unii Europejskiej, gdzie nadal nie ma uregulowanej kwestii bezpłatnej pomocy prawnej, w tym w szczególności udzielania bezpłatnych porad prawnych. Jest to dodatkowo niezrozumiałe zważywszy na ogromne zapotrzebowanie na usługi tego rodzaju, co znajduje potwierdzenie m.in. w liczbie próśb o pomoc kierowanych do rzecznika praw obywatelskich (60 tys. próśb o pomoc trafia co roku do biura rzecznika; 36 tys. porad rocznie udziela rzecznik praw obywatelskich).

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Na jakim etapie są prace nad ustawą dotyczącą informacji prawnej?
2. Kiedy planowane jest zakończenie prac nad nią?
3. Czy rozważane jest zniesienie podatku VAT od bezpłatnych porad prawnych?
4. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?
5. Jeśli nie, to dlaczego?
6. Wedle jakich kryteriów będą typowane sądy (rejonowe), które będą zobowiązane do zapewnienia bezpłatnej pomocy prawnej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 25 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22863)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie ograniczenia środków
na aktywizację zawodową osób bezrobotnych**

Szanowny Panie Premierze! Wedle informacji podanych przez Główny Urząd Statystyczny liczba bezrobotnych zarejestrowanych w urzędach pracy w końcu marca 2011 r. wyniosła 2133,9 tys. osób (w tym 1093,7 tys. kobiet) i była niższa niż przed miesiącem o 16,3 tys. osób (tj. o 0,8%). Natomiast w ujęciu rocznym odnotowano wzrost o 57,2 tys. Pomimo podejmowanych działań mających na celu zmniejszenie bezrobocia poprzez aktywizację osób pozostających bez pracy, w tym organizowanie kursów, staży czy też szkoleń, sytuacja nadal nie jest zadowalająca.

Organizacja pomocy w ww. sposób niejednokrotnie przyczyniła się do znalezienia pracy przez osobę bez niej pozostającą. Dlatego niezrozumiałe jest, że urzędy otrzymały znacznie mniej środków na te działania i tym samym zdecydowanie mniej osób skorzysta m.in. z programów na aktywizację bezrobotnych.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Ile mniej środków przekazano na aktywizację osób bezrobotnych w stosunku do roku poprzedniego?
2. Dlaczego zmniejszono liczbę przedmiotowych środków?
3. Jakiego kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
4. Jakiego są skutki społeczne oraz inne tej decyzji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 25 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22864)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie liczby pieszych ginących
na polskich drogach**

Szanowny Panie Premierze! Według opublikowanego w ostatnich dniach raportu europejskiej rady bezpieczeństwa drogowego w latach 2001–2009 na drogach Unii Europejskiej zginęło 80 tys. pieszych, z czego 16,5 tys. – w Polsce. Dodatkowo niepokojące jest to, że w przedmiotowym okresie liczba ofiar na polskich drogach zmniejszyła się zaledwie o 20%. Na tle innych państw członkowskich Unii Europejskiej jest to niewielkie obniżenie, gdyż tam w ww. okresie liczba wypadków z udziałem pieszych spadła od 40 do 56%.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakiego kroki zostaną podjęte w celu zmiany istniejącej sytuacji?

2. Co jest przyczyną tak znacznej liczby wypadków?

3. Dlaczego liczba wypadków obniżyła się w tak niewielkim stopniu w porównaniu z innymi państwami Unii Europejskiej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 25 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22865)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie planów przyspieszenia
modernizacji polskiej armii**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich dniach resort obrony ogłosił, iż w 2012 r. rozpocznie się proces przyspieszonej modernizacji polskiej armii. Przyszłoroczny budżet resortu wyniesie 29,3 mld zł, jest o 0,7% większy w stosunku do tego z roku poprzedniego i wedle zapewnień wydatki na modernizację przekroczą 25% całej tej kwoty.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Kiedy będzie rozstrzygnięty przetarg na zakup samolotu szkolno-bojowego?

2. W jakiej wysokości środki zostaną przeznaczone na ten cel?

3. Jakiego kroki zostaną podjęte w celu modernizacji systemu obrony przeciwlotniczej?

4. Jakiego kroki zostaną podjęte w celu przyspieszenia zakupu bezzałogowych samolotów Aerostar mających być wykorzystywanych przez polskich żołnierzy stacjonujących w Afganistanie?

5. Jakiego inne zakupy sprzętu zostaną dokonane w 2012 r. w związku z przyspieszeniem procesu modernizacji polskiej armii?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 25 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22866)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. dolnośląskim**

Szanowny Panie Premierze! Wedle raportu Najwyższej Izby Kontroli opracowanego na podstawie danych z lat 2000–2010 na co drugim kilometrze dróg publicznych powstały koleiny powyżej dwóch centymetrów głębokości, a na co czwartym – powyżej trzech. Wedle standardów w innych krajach europejskich przedmiotowe drogi zostałyby wyłączone z użytkowania ze względu na bezpieczeństwo kierowców. Niestety, doprowadziłoby to do zamknięcia niemal połowy dróg na terenie kraju, gdyż ich stan w znaczącym stopniu zagraża dla korzystających z tych szlaków komunikacyjnych.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakiego kroki zostaną podjęte w celu zmiany istniejącej sytuacji i tym samym poprawy bezpieczeństwa kierowców poruszających się po drogach województwa?

2. Czy w związku ze złym stanem dróg w województwie były zgłaszane roszczenia odszkodowawcze z tego tytułu?

3. Jeśli tak, to na jaką kwotę?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22867)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. lubuskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22868)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. opolskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22869)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. zachodniopomorskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22870)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. śląskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22871)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. łódzkim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22872)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. kujawsko-pomorskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22873)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. pomorskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22874)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22875)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. wielkopolskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22876)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. świętokrzyskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22877)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. mazowieckim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22878)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. warmińsko-mazurskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22879)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. lubelskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22880)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w woj. podlaskim**

Patrz interpelacja nr 22866, str. 111.

Interpelacja
(nr 22881)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie pomocy państwa matkom
wychowującym małe dzieci**

Szanowna Pani Minister! Na dyżurach poselskich, spotkaniach z wyborcami wiele kobiet sygnalizuje problemy związane z zabezpieczeniem materialnym rodzin, w których kobiety urodziły dzieci i chcą je wychowywać w rodzinie minimum do 3.-4. roku życia.

Pracodawcy bardzo często zawierają umowy o pracę z kobietami w ciąży na czas określony do czasu porodu.

Takie panie mają zabezpieczony tylko urlop macierzyński. Rozwiązany stosunek racy nie daje podstaw prawnych do prawa do urlopu wychowawczego.

Brak waloryzacji progów dostępu do pomocy społecznej i świadczeń rodzinnych od 2004 r. uniemożliwia w bardzo wielu przypadkach pomoc ze strony samorządów.

Kobiety sygnalizują również słabą opiekę lekarską w obronie ciąży oraz pobieranie opłat za badania RTG w przypadkach braku skierowania od lekarzy rodzinnych.

Wobec powyższego prosimy Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie obecnie funkcjonujące rozwiązania prawne wspierają kobiety w okresie ciąży oraz w okresie wychowania dzieci w rodzinie?

2. Jakie nowe rozwiązania prawne zostały wprowadzone w ostatnich latach, wspierające rodziny i matki samotnie wychowujące dzieci?

3. Czy resort przewiduje wprowadzenie w 2012 r. nowych instrumentów prawnych wspierających rodziny wychowujące małe dzieci?

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Bogusław Wontor

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22882)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie kontynuacji
„Narodowego programu przebudowy dróg
lokalnych 2008–2011”**

Szanowny Panie Ministrze! W roku bieżącym kończy się uruchomiony przez MSWiA trzyletni program odbudowy i przebudowy dróg lokalnych, znany pod nazwą „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”. Program ten sprawdził się w realizacji – w latach 2009–2010 zmodernizowano w Polsce ponad 5600 km dróg lokalnych (powiatowych i gminnych). Z założeń rządu wynikało, że w ramach programu uda się wyremontować lub wybudować ok. 6000 km dróg.

Rok 2011 to ostatni rok realizacji programu i wszystko na to wskazuje, że w sumie dzięki rządowemu wsparciu samorządy odnowią ok. 8 tys. km tras drogowych, co oznacza przekroczenie wstępnych założeń rządu.

W przyszluszczonym budżecie na ten cel ma się znaleźć zaledwie 200 mln zł, tj. 80% mniej niż dotychczas. W naszym przekonaniu tak drastyczne ograniczenie środków przeznaczonych w budżecie na 2012 r. na narodowy program przebudowy dróg lokalnych to poważny błąd i oznacza w efekcie wstrzymanie modernizacji polskich dróg lokalnych. Samorządy odpowiadają za utrzymanie ponad 360 tys. km dróg, co stanowi ponad 90% ogółu dróg w Polsce.

Uważamy, że niezbędne jest utrzymanie przynajmniej dotychczasowego poziomu wsparcia – 1 mld zł, aby nie skazywać naszego kraju na pozostanie „drogowym skansenem Europy”. Trzyletnie doświadczenie z funkcjonowania narodowego programu przebudowy dróg lokalnych wskazuje, że samorządy chętnie wykorzystywałyby środki dwu-, a nawet trzykrotnie większe, przy jednoczesnym korzystaniu z funduszy unijnych (których w najbliższych latach już nie będzie).

Rozwinięte sieci drogowe to jeden z czynników decydujących o przyszłym poziomie rozwoju gospodarczego. W obecnej sytuacji jest oczywiste, że planowane tak drastyczne ograniczenie wydatków na modernizację, remonty i budowę dróg przez samorządy będzie miało niewątpliwie negatywny wpływ na wzrost gospodarczy w Polsce.

Panie Ministrze, w związku z powyższym chcielibyśmy zadać następujące pytania:

1. Czy podziela Pan Minister naszą pozytywną ocenę „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”?

2. Czy zaangażuje się Pan Minister na poziomie rządu w zwiększenie kwoty w projekcie budżetu na 2012 r.?

3. Czy możemy liczyć na wsparcie w pracach Sejmu nad budżetem, jeżeli chodzi o zwiększenie kwoty przeznaczonej na „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”?

Posłowie Jan Łopata
i Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22883)

do ministra finansów

w sprawie ograniczeń deficytu w jednostkach samorządu terytorialnego

Panie Ministrze! Propozycja ograniczeń deficytu w j.s.t. odpowiednio w kolejnych latach 4, 3, 2 i 1% w 2015 jest zdaniem samorządowców, a także wielu ekonomistów nie do przyjęcia. Podzielamy pogląd, że samorząd z uwagi na ogrom realizowanych prorozwojowych inwestycji powinien być ostatnim z kandydatów do cięć budżetowych. Naszym zdaniem po-

wyższa propozycja jest nie do przyjęcia. Z powyższego powodu wnioskuję o przygotowanie innego wariantu, który nie wywoła swoistego „paraliżu” w inwestycjach samorządowych, i niewydatkowanie dotacji unijnych, obniżenie wpływów podatkowych itp. Dlatego też w ślad za samorządowcami opowiadamy się za koniecznością znalezienia innego kompromisowego rozwiązania akceptowanego przez samorządy. Jesteśmy przeciwni zbyt dolegliwym restrykcjom godzącym w społeczności lokalne. Uważamy, że należy wypracować takie mechanizmy ograniczania deficytu, które z jednej strony nie ograniczą inwestycji, a z drugiej strony uchronią nas przed przyrostem długu i wzrostem deficytu zagrażającego przekroczeniem progu ostrożnościowego. Niewątpliwie należy rozważyć wprowadzenie odpowiednich zabezpieczeń w celu wyegzekwowania wieloletnich prognoz finansowych już sporządzonych przez j.s.t. i innych kompromisowych propozycji.

Z uwagi na trwające procesy inwestycyjne i obowiązki inwestorów wynikające z zawartych umów jest niedopuszczalne wprowadzanie rygorów, w konsekwencji których zahamowany zostanie rozwój społeczności lokalnych. Za niefortunne uznajemy również przedstawienie wręcz szkodliwych dla gospodarki, restrykcyjnych wobec budżetów samorządowych, bez wcześniejszej pogłębionej analizy, związanych z tym konsekwencji.

Pragniemy podkreślić dużą skalę negatywnego wpływu dla całej gospodarki, co wskazuje na nieprzemysłaną i krótkowzroczną politykę finansową (na powyższym przykładzie zorientowaną wyłącznie na tu i teraz). W kontekście rozpoczynającej się debaty nad przyszłym wieloletnim budżetem UE Polsce są potrzebne dowody na prorozwojowe wydatkowanie przyznanych dotacji, a nie sygnał, że nie potrafimy tej pomocy wykorzystać i nie osiągamy zakładanych celów.

Z powyższych względów wnosimy o jak najszybsze przygotowanie nowego wariantu działań ograniczających deficyt, lecz nieograniczających inwestycji i rozwoju samorządów, a tym samym całego kraju. Wobec tego zwracamy się do Pana Ministra z pytaniem: Kiedy resort planuje zakończyć negocjacje i jakie alternatywne warianty działań zostaną przez Ministerstwo Finansów zaproponowane?

Posłowie Wiesław Rygiel
i Andrzej Sztorc

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22884)

do ministra infrastruktury

w sprawie wprowadzenia zmian w przepisach dotyczących oświetlenia węzłów drogowych dróg wojewódzkich i krajowych

Szanowny Panie Ministrze! Wiele gmin w Polsce boryka się z problemem finansowania oświetlenia węzłów drogowych. Olbrzymie nasycenie punktami oświetleniowymi, jak również duża moc używanych do tego celu lamp sprawia, iż koszty ponoszone przez gminy z tego tytułu sięgają często setek tysięcy złotych. Są w naszym kraju gminy, które na oświetlenie dróg lokalnych (powiatowych, gminnych, osiedlowych), wydają mniej środków niż na finansowanie oświetlenia wspomnianych węzłów drogowych. W celu obniżenia kosztów związanych z oświetleniem ulicznym w większości gmin stosuje się lampy o mocy ok. 150 wat w sytuacji, w której lampy instalowane do oświetlania węzłów drogowych mają niemal trzy razy większą moc.

Potrzeba oświetlania strategicznych punktów na drogach – jakimi bez wątpliwości są węzły drogowe – nie ulega wątpliwości, jednak sytuacja, w której koszty takiego oświetlenia spoczywają na samorządzie gminnym, jest niedopuszczalna. Dodatkowo na korzyść gmin przemawia fakt, iż z dróg tych korzystają w zdecydowanej większości nie mieszkańcy danej gminy, a obywatele całego kraju. Dziwi więc fakt, że wykonawca/inwestor dróg, czyli GDDKiA, zrzuca odpowiedzialność za koszty oświetlenia tych dróg na gminy, pomimo iż to właśnie GDDKiA jest ich administratorem, a co za tym idzie, podmiotem czerpiącym zyski z opłat wnoszonych przez kierowców za ich użytkowanie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy zostaną wprowadzone zmiany przepisów znoszące obowiązek ponoszenia przez gminy kosztów oświetlenia dróg krajowych (węzłów komunikacyjnych) leżących na ich terenie? W szczególności dotyczy to zmiany zapisu art. 18 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne poprzez rozszerzenie katalogu dróg, jaki obejmuje.

2. Dlaczego pomimo wielu interwencji zarówno samorządowców, jak i parlamentarzystów do dnia dzisiejszego nie wprowadzono stosownych zmian?

Z poważaniem

Poseł Waldemar Andzel
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22885)

do ministra gospodarki

w sprawie budowy elektrowni wiatrowych w Polsce

Produkcja energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, w tym wykorzystanie siły wiatru, jest działaniem zgodnym z polityką energetyczną i ekologiczną państwa, jak również z przyjętymi w tej dziedzinie umowami międzynarodowymi. Jednakże siłownie wiatrowe, tak jak większość innych technologii energetyki odnawialnej, w polskich przepisach prawnych i procedurach administracyjnych nie mają ściśle określonych zapisów regulujących zagadnienia ich budowy i eksploatacji. Tym niemniej są traktowane jako specyficzne budowle i w tym sensie podlegają przepisom prawa budowlanego (ustawa Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1997 r.). Prawo to określa m.in. ogólne procedury uzyskania zezwolenia na budowę i eksploatację obiektu budowlanego oraz wymogi, jakim powinien odpowiadać projekt architektoniczno-budowlany. Przepisy Prawa budowlanego w zakresie dotyczącym lokalizacji obiektów energetycznych/elektrowni wiatrowych oraz warunków zabudowy i zagospodarowania terenu uzupełnione są zapisami zawartymi w ustawie o zagospodarowaniu przestrzennym z 7 lipca 1994 r. Ministerstwo Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa zachęca gminy, aby wykorzystały okres tworzenia gminnych planów oraz studiów zagospodarowania przestrzennego do wyznaczenia i umieszczenia w nich obszarów, na których może w przyszłości rozwijać się energetyka wiatrowa. Wyłączone powinny być obszary leśne i wszelkiego rodzaju strefy ochrony przyrody. Nie ma natomiast przeciwwskazań dotyczących budowy farmy wiatrowej na obszarach rolnych, co budzi spore kontrowersje. Najbardziej istotną kwestią dotyczącą wiatraków jest wpływ hałasu wywoływanego działaniem wiatraków na zdrowie człowieka. W planach zagospodarowania gm. Chąšno w pow. łowickim jest pomysł budowy wiatraków o wysokości 100 m przy zachowaniu odległości od gospodarstw jedynie 500 m. Nikt z mieszkańców nie został jednak poinformowany oraz nie regulują tego żadne przepisy, jaka odległość powinna być zachowana, aby nie naruszyć norm akustycznych. Gmina oraz mieszkańcy, którzy są właścicielami pól, na których staną wiatraki, bardzo szybko wyrażają zgodę na ich budowę, gdyż wiąże się to z dużymi zyskami. Z mojej wiedzy wynika coś niepokojącego, wskazującego na możliwość nadużyć popełnianych przez inwestorów. Na przykład w gm. Krzyżanów w pow. kutnowskim roczna dzierżawa kilku czy kilkunastu arów przekracza wartość sprzedaży 1 ha. Właściciele gruntów są zadowoleni, lecz co z pozostałymi, którzy nie chcą wiatraków?

W związku z tym kieruję do Ministra Gospodarki następujące pytania:

1. Czy przeprowadzono badania w związku ze szkodliwym działaniem elektrowni wiatrowych na zdrowie człowieka? Czy stwierdzono przypadki osób chorych?

2. Jakie jest w ogóle oddziaływanie elektrowni wiatrowych na środowisko?

3. Jaka powinna być minimalna odległość farmy (przy założeniu, że wiatrak będzie posiadał wysokość 100 m) od zabudowań mieszkalnych?

4. Czy stosunkowo wcześniej nie powinno być przeprowadzone referendum za lub przeciw wiatrakom wśród mieszkańców danej gminy, by ludźmi nie kierowały jedynie korzyści finansowe?

5. Jakie są szczegółowe regulacje w sprawie lokalizacji i funkcjonowania elektrowni wiatrakowych w Europie i w świecie?

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22886)

do ministra infrastruktury

**w sprawie opóźnień przy budowie
autostrady A2**

Szanowny Panie Ministrze! Opóźnienia na budowie autostrady A2, a w szczególności odcinka A biegnącego od Strykowa przez Łyszkowice, Dzierżów do Nieborowa są horrendalne. Chińskie konsorcjum Covec wygrało przetarg na ten odcinek, gdyż zaproponowało najmniejszą kwotę za jego wykonanie. Polskie firmy liczyły nawet dwa razy więcej za kilometr wybudowanej drogi. Ambitne plany Chińczyków w zderzeniu z rzeczywistością zaowocowały problemami, których podłożem stał się właśnie sam wynik przetargu. Covec nie ma w Polsce żadnego zaplecza, tzn. dostawców, podwykonawców ani wystarczającej liczby pracowników. Musi podpisywać umowy z polskimi firmami, które niechętnie współpracują z konkurencją z Dalekiego Wschodu. Praca na innych odcinkach tejże autostrady, gdzie wykonawcami generalnymi są polskie firmy, m.in. Mostostal, idzie o wiele szybciej – podpory pod obiekty zostały już zabetonowane, a na odcinku A roboty wkraczają dopiero w etap palowania.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Ile czasu ma chińskie konsorcjum, by nadrobić straty w stosunku do harmonogramu robót tych i innych odcinków autostrady?

2. Czy w przyszłości również będzie się powierzać tak ogromne inwestycje firmom z Chin, gdzie standardy zatrudnienia często mają odchylenia od norm

przyjętych w rozwiniętych państwach europejskich, przez co ceny będą niższe, ale niższa też może być jakość, nie mówiąc już o późniejszej pracy robotników chińskich, co jest źródłem taniej siły roboczej i łamania praw człowieka?

3. Co się stanie, jeśli roboty nadal będą się opóźniać i jakie są szanse na uruchomienie autostrady A2 na Euro 2012?

4. Jak wygląda stan budowy autostrad i czy będą one gotowe na mistrzostwa w roku 2012, m.in.: A1 z Torunia do Łodzi, A4 z Rzeszowa do przejścia granicznego Korczowa – Krakowiec?

Poseł Tadeusz Woźniak

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22887)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu leczenia astmy
alergiczną terapią anty-IgE**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister w imieniu chorych na ciężką astmę alergiczną, którzy z dużym niepokojem i niecierpliwością oczekują wprowadzenia obiecwanego przez Ministerstwo Zdrowia od ponad dwóch lat programu terapeutycznego, który umożliwi leczenie jedyną skuteczną w tym przypadku terapią biologiczną anty-IgE.

Astma jest chorobą społeczną. Za taką uznana została przez Światową Organizację Zdrowia, jak również przez Unię Europejską. Taka klasyfikacja wynika z tendencji zachorowalności. Nie ma drugiej takiej choroby, gdzie co dziesięć, piętnaście lat podwaja się liczba pacjentów (WHO Bronchial Astma Fact Sheet 2000). W Polsce na tę chorobę cierpią 3 mln ludzi, z czego niemal milion to dzieci. Ze statystyk wynika, że liczba zachorowań systematycznie rośnie, a w wielu miastach, takich jak Łódź, Warszawa, Katowice czy Gdańsk osiągnęła wręcz szczyt rozwoju. W Łodzi co piąte dziecko w wieku szkolnym ma objawy astmy. Inne bardzo niepokojące statystyki dotyczą pacjentów z nierozpoznaną astmą. W Polsce, jak wynika z badań, liczba ta może dochodzić nawet do 70%.

Są to przerażające wyniki, tym bardziej, że jak wynika z najnowszych badań, astma nieleczona lub źle leczona jest głównym czynnikiem rozwoju obturacyjnej choroby płuc (POChP), większym nawet niż palenie tytoniu. W tle tej czarnej statystyki są ludzie, ich zdrowie, życie i cierpienie, osoby po reanimacjach z powodu ciężkich napadów duszności, żyjący w nieustannym lęku, bo nikt z nich nie zna dnia ani godziny, kiedy przyjdzie atak astmy, którego nie da się już opanować.

Do tej pory nieliczna grupa chorych rozrzuconych po całej Polsce w zależności od decyzji lokalnych oddziałów NFZ miała szanse na podjęcie właściwego leczenia. Niestety nie była to w żadnym przypadku pomoc stała. Zgody na refundację leku u każdego chorego wielokrotnie były cofane i wznawiane, a przerwy w leczeniu wpływają negatywnie na efekt terapii, o skuteczności leczenia decyduje wszak jego regularność.

Wynikiem zaniedbań w diagnostyce i leczeniu chorych jest stale wzrastająca liczba chorych z ciężkimi objawami tej choroby. Jak oceniają znawcy przedmiotu, na 100 chorych z ciężką astmą u 5 jest to wynik naturalnego przebiegu choroby, ale u pozostałych 95 to efekt zbyt późnego rozpoznania lub niewłaściwego leczenia.

Poza przedstawionym tu, negatywnym wymiarem ludzkim i społecznym, bagatelizowanie problemu chorych na ciężką astmę oskrzelową niesie za sobą również ujemne skutki ekonomiczne. Większość spośród chorych to ludzie w sile wieku, którzy ze względu na swoje dolegliwości nie mogą podjąć pracy, tym samym nie przyczyniają się do wypracowania PKB, ale ci ludzie najczęściej mają prawo i korzystają z różnego rodzaju świadczeń, typu renta inwalidzka, zasiłek itp., które stanowią obciążenie dla budżetu. Koszty pociąga za sobą również leczenie kolejnych powikłań spowodowanych przyjmowaniem sterydów. Powikłania to: nadciśnienie tętnicze, osteoporoza, cukrzyca, jaskra czy zaćma.

Nie istnieją więc żadne przesłanki, które w sposób racjonalny uzasadniałyby przedłużanie procesu legislacyjnego i opieszałość w przygotowaniu właściwego programu terapeutycznego.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

Na jakim etapie są prace związane z opracowaniem programu terapeutycznego umożliwiającego leczenie astmy oskrzelowej terapią biologiczną anti-IgE?

Jaki jest przewidywany termin rozpoczęcia procedury wdrażania programu? Proszę o uściślenie terminu, który pojawił się w trakcie jednego z wywiadów udzielonych przez ministra Adama Fronczaka: wkrótce.

Z poważaniem

Posel Zdzisława Janowska

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22888)

do ministra infrastruktury

w sprawie problemów z jakością oddawanych odcinków dróg oraz zwiększenia wykorzystania materiałów poprodukcyjnych

Liczne są w ostatnim czasie informacje, potwierdzane także przez przedstawicieli Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, odnośnie do jakości wykonywanych robót przy inwestycjach drogowych. Najbardziej bulwersujące są problemy związane z fragmentem trasy S8 wiodącym przez warszawskie osiedle Bemowo, odcinek Powązkowska – Konotopa, gdzie realizacja inwestycji kosztowała ponad 2,2 mld zł, a mimo tego nie ustrzeżono się błędów.

Chciałabym zapytać: W jaki sposób ministerstwo zamierza zwiększyć nadzór nad realizowanymi inwestycjami, skoro wg jednego z dyrektorów generalnej dyrekcji laboratorium przenośne mogą skontrolować jedynie 10% realizowanych inwestycji?

Częstym zjawiskiem są uszkodzenia poboczy i skarp drogowych, dlatego chciałabym zapytać: Jaka jest ocena ministerstwa co do przyczyny takiego stanu rzeczy? Czy wynika to z generalnych problemów przy wykonywaniu dróg, z niewłaściwego ich projektowania, z braku szkoleń inżynierów w tym zakresie, czy lekceważenia wymagań wynikających z aktualnie obowiązujących wytycznych i specyfikacji technicznych w przedmiotowym zakresie?

Według danych GUS w Polsce składowanych jest ponad 220 mln t popiołów lotnych oraz 800 tys. t osadów ściekowych. Problem ten mocno dotyka region Górnego Śląska. Równocześnie sygnalizowana jest niechęć projektantów dróg do wykorzystywania tego typu substancji w procesie budowy dróg. Jakie działania podejmuje ministerstwo w celu zwiększenia zastosowania odpadów poprodukcyjnych jako takiego materiału możliwego do wykorzystania przy procesach budowy infrastruktury transportowej?

Z poważaniem

Posel Elżbieta Pierzchała

Warszawa, dnia 10 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22889)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji
pracowników powiatowych stacji
sanitarno-epidemiologicznych**

Pani Minister! Państwowa Inspekcja Sanitarna, w ramach której działają powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne, jest instytucją będącą zakładem opieki zdrowotnej, której pracownicy należą do tzw. budżetówki. Ostatnio do biur poselskich wpłynęły skargi, w których związki zawodowe broniące spraw pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych wskazują na trudną sytuację finansową tej grupy zawodowej.

Ich praca jest odpowiedzialna i zależy od niej zdrowie i bezpieczeństwo ludności nie tylko w razie zagrożenia epidemiologicznego. Stacje sanitarno-epidemiologiczne angażowane są też w działania związane z dopalaczami, dioksynami, akcją powódź i wiele innych. Od pracowników wymaga się ciągłego rozwoju zawodowego i doszkalania się. Koszty z tym związane pracownicy pokrywają z własnych funduszy. Tymczasem za wzrastającymi wymaganiami i nakładaniem nowych obowiązków nie idzie wzrost wynagrodzenia. Pracownicy PSSE należą do najniżej opłacanych jednostek budżetowych, nie mówiąc już o rozdzwiewku pomiędzy nimi a innymi przedstawicielami zawodów medycznych. Obecnie ich pensja oscyluje wokół 1380 zł, stanowiąc zaledwie 50% średniej krajowej.

W związku z tym pytamy: Czy Pani Minister planuje wzrost wynagrodzenia dla pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych, kiedy i w jakim stopniu?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22890)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie praktyki stosowania
instytucji ławników dodatkowych,
na przykładzie procesu w sprawie wydarzeń
na Wybrzeżu w Grudniu 1970 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Art. 171 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych wskazuje, iż prezes sądu może wyznaczyć ławnika dodatkowego do roz-

prawy, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że będzie ona trwać czas dłuższy. W razie potrzeby można wyznaczyć dwóch ławników dodatkowych. W takim razie należy wskazać kolejność, w której będą oni wstępować do udziału w naradzie i głosowaniu. Ławnik dodatkowy bierze udział w naradzie i głosowaniu, jeżeli jeden z ławników nie może uczestniczyć w składzie sądu.

W przypadku procesu W. J. i innych oskarżonych za sprawstwo kierownicze zabójstwa robotników Wybrzeża w Grudniu 1970 r. śmierć jednego z ławników powoduje konieczność powtórzenia procesu. Tymczasem można było się spodziewać, iż istniało prawdopodobieństwo, że będzie ona trwać czas dłuższy.

W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania związane z praktyką stosowania instytucji ławników dodatkowych:

1. Jak często w ciągu ostatnich lat stosowano instytucję ławników dodatkowych? W ilu przypadkach wyznaczano jednego, w ilu dwóch?

2. Jak często ławnicy dodatkowi wstępowali do udziału w naradzie i głosowaniu?

3. W ilu przypadkach proces musiał zostać powtórzony wskutek zmiany składu ławniczego w sytuacji, gdy nie było wyznaczonego ławnika dodatkowego?

4. Czy w związku z dotychczasowymi doświadczeniami w zakresie instytucji ławników dodatkowych, w tym konieczności powtórzenia procesu W. J. i innych oskarżonych za sprawstwo kierownicze zabójstwa robotników Wybrzeża w Grudniu 1970 r., Pan Minister dostrzega konieczność zainicjowania zmian ustawowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22891)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie zniesienia przez Zarząd
Telewizji Polskiej SA ramowych programów
informacyjnych regionalnych oddziałów TVP
z anteny ogólnodostępnego kanału
telewizyjnego TVP2**

Szanowny Panie Ministrze! Do naszych biur poselskich wpłynęło pismo dotyczące apelu Sejmiku Województwa Opolskiego w sprawie likwidacji pasma programów regionalnych na antenie TVP2.

Zgodnie z przedstawioną informacją zarząd spółki TVP SA podjął decyzje dotyczące wyłączenia pasma programów regionalnej telewizji na antenie TVP2. Podjęte przez Zarząd TVP SA działania wzbudzają zaniepokojenie wśród wielu mieszkań-

ców regionu Opolszczyzny i nie tylko, albowiem zostali oni pozbawieni w wielu przypadkach podstawowego przekazu medialnego, w aspekcie dostępności do najważniejszych informacji dotyczących swojego regionu.

Prowadząc szeroką działalność transmisyjną, programy regionalne są źródłem cennych informacji o najważniejszych wydarzeniach w regionie, które ukazują różnorodne aspekty i formy życia społecznego, stwarzają społeczności lokalnej możliwości wypowiadania uwag, postulatów oraz opinii na temat rozwoju własnego regionu. Ograniczenie dostępu do tych informacji doprowadzi do degradacji i marginalizacji regionalnych oddziałów TVP, w tym oddziału opolskiego.

Wartość płynąca z programów przygotowywanych w oddziałach regionalnych nosi znamiona misyjności, a to jest główne zadanie mediów publicznych. Ponadto ograniczenia oddziałów regionalnych TVP SA bardzo mocno godzą w rozwój społeczeństwa obywatelskiego.

Mając powyższe na względzie, zwracamy się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakimi przesłankami kierował się Zarząd Telewizji Polskiej SA, dokonując zniesienia z kanału ogólnokrajowego, który jest dostępny dla większości mieszkańców Opolszczyzny i innych regionów naszego kraju, ramowych programów informacyjnych regionalnych oddziałów Telewizji Polskiej?

2. Czy wobec zniesienia ramowych programów informacyjnych regionalnych oddziałów TVP w szeroko dostępnym kanale TVP2 Zarząd Telewizji Polskiej zamierza zwiększyć siłę zasięgu poszczególnych regionalnych oddziałów TVP (w tym opolskiego oddziału TVP), w taki sposób, aby objął on swym sygnałem nadawania mieszkańców poszczególnych regionów naszego kraju, którzy korzystali dotychczas z przekazywanych informacji regionalnych na antenie TVP2, jeżeli nie, jakie możliwości wyjścia widzi Zarząd Telewizji Polskiej SA, pozbawiając kilkuset tysięcy mieszkańców poszczególnych regionów Polski podstawowego regionalnego nośnika informacji, jakim było pasmo programów regionalnych nadawanych na antenie TVP2?

3. Czy Zarząd Telewizji Polskiej SA w zaistniałej sytuacji (pozbawiając bezpodstawnie tysiące mieszkańców naszego kraju dostępu do podstawowego przekazu medialnego w danym regionie) nie widzi możliwości przywrócenia ramowych programów informacyjnych regionalnych oddziałów TVP na antenie kanału TVP2?

Posłowie Janina Okrągły
i Adam Krupa

Warszawa, dnia 12 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22892)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie rozszerzenia o dodatkowe zapisy art. 24 ust. 5 pkt 1 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa dające Agencji Nieruchomości Rolnych możliwości przekazania gruntów jednostkom samorządu terytorialnego

Szanowny Panie Ministrze! Art. 24 ust. 5 pkt 1 lit. a–c ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa określa rodzaj nieruchomości, jakie Agencja Nieruchomości Rolnych w ramach zawarcia umowy może przekazać nieodpłatnie na własność jednostkom samorządu terytorialnego.

Zgodnie z niniejszymi przepisami nieruchomości wchodzące w skład zasobu Agencji Nieruchomości Rolnych mogą zostać nieodpłatnie przekazane jednostkom samorządu terytorialnego na cele związane z realizacją inwestycji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, umożliwienia realizacji miejscowego planu odbudowy oraz na cele związane z nieruchomościami przeznaczonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy na realizację inwestycji infrastrukturalnych w zakresie wodociągów i zaopatrzenia w wodę, kanalizacji, usuwania i oczyszczania ścieków komunalnych, utrzymania czystości i porządku oraz urządzeń sanitarnych, wysypisk i unieszkodliwiania odpadów komunalnych, ochrony zdrowia, pomocy społecznej, edukacji publicznej, kultury i kultury fizycznej.

Natomiast przepisy ww. aktu prawnego nie regulują kwestii związanej z możliwościami nieodpłatnego przekazania przez Agencję Nieruchomości Rolnych na rzecz jednostki samorządu terytorialnego działek będących w zasobie ww. jednostki, stanowiących rowy melioracyjne lub działek zaadoptowanych np. pod parki, cmentarze oraz nieruchomości, na których stoją zabudowania, jak choćby remizy strażackie.

W Agencji Nieruchomości Rolnych są duże ilości ww. określonych działek, które mogłyby zostać przekazane jednostkom samorządu terytorialnego, niemniej jednak brak regulacji w tej materii powoduje, iż Agencja Nieruchomości Rolnych nie ma instrumentu prawnego, który stwarzałby możliwość przekazania tych nieruchomości nieodpłatnie jednostkom samorządu terytorialnego.

Jest to nie tylko znaczący problem dla jednostek samorządu terytorialnego, które nie mogą stać się właścicielami gruntów, które powinny stanowić zasób ww. jednostek, ale również samej Agencji Nieru-

chomości Rolnych, która ze względu na rodzaj nieruchomości nie może dokonać ich sprzedaży na rzecz innych niż samorząd podmiotów.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy problem ten jest znany resortowi rolnictwa i rozwoju wsi?

2. Czy resort rolnictwa i rozwoju wsi w tej kwestii nie widzi potrzeby zmiany obowiązujących przepisów?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22893)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie dofinansowania do utrzymania psów przewodników dla osób niewidomych ze środków PFRON

Szanowna Pani Minister! Dzięki środkom finansowym pochodzącym z budżetu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych osoby niewidome mogą otrzymywać dofinansowanie do utrzymania swoich psów przewodników. Dzięki temu celowemu wsparciu finansowemu osoba niewidoma w znaczący sposób może obniżyć koszty ponoszone z tytułu utrzymania psa przewodnika. Jest to bardzo istotna pomoc dla osób niewidomych, które i tak mają bardzo wysokie koszty utrzymania swoich gospodarstw domowych.

W ostatnim czasie dochodzą do mnie niepokojące sygnały od osób niewidomych z terenu województwa opolskiego, iż dotychczasowa pomoc w postaci ww. wsparcia finansowego nie jest realizowana. Osoby te w coraz większym stopniu są zaniepokojone zaistniałą sytuacją, albowiem zostali oni zmuszeni po przejęcia całociowych kosztów utrzymania psa przewodnika. Dla wielu tych osób oznaczać to może brak możliwości dalszego utrzymywania psa przewodnika, który jest jedynym „oknem na świat” dla osób niewidomych.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jaki jest powód zaprzestania dofinansowania do utrzymania psów przewodników dla osób niewidomych z terenu województwa opolskiego ze środków PFRON?

2. Czy na to przedmiotowe działanie zostały zabezpieczone środki finansowe w opolskim Państwowym Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnospraw-

nych na 2011 r.? Jeżeli nie, jakie kroki zamierza podjąć resort pracy i polityki społecznej, aby przywrócić dofinansowanie do utrzymania psów przewodników dla osób niewidomych?

3. Kiedy będzie możliwe ponowne dofinansowanie do psów przewodników dla osób niewidomych z terenu województwa opolskiego?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22894)

do ministra zdrowia

w sprawie podwyższenia wynagrodzenia pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz zahamowania postępującego procesu niszczenia tej instytucji

Szanowna Pani Minister! Państwowa Inspekcja Sanitarna od początku swego istnienia stoi na straży zdrowia publicznego i jej rola w tym obszarze jest w dalszym ciągu niedoceniana przez rząd.

Pracownicy PIS pracują w nienormowanych godzinach pracy, narażeni na zagrożenia epidemiologiczne jak i fizyczne. Obszar zadaniowy inspekcji jest bardzo szeroki, mający na celu zapewnienie bezpieczeństwa sanitarno-epidemiologicznego regionu i kraju. Zapobieganie chorobom zakaźnym i niezakaźnym, chorobom zawodowym, niekorzystnym wpływom szkodliwości i uciążliwości środowiskowych na zdrowie ludzkie (przy usuwaniu skutków nękających nas od lat powodzi), a także edukacja zdrowotna i promocja zdrowia to tylko nieliczne z zadań, jakie realizuje. W miarę postępu cywilizacyjnego oraz coraz częściej stosowanego bioterroryzmu powstają nowe zadania do realizacji.

O niezwykle ważnej i niebezpiecznej pracy Państwowej Inspekcji Sanitarnej uzmysławiamy sobie tylko wtedy, gdy media dla oglądalności, wykorzystując panikę społeczeństwa, nagłaśniają takie zagrożenia jak sepsa, świńska lub ptasia grypa, zakażenie szpitalne, gdy pojawia się zakażona żywność na rynku, trujące zabawki, gdy występują masowe zatrucia lub potrzebna jest pomoc w walce z dopalaczami. Pracownicy PIS, codziennie niezauważani i niedoceniani, stoją na straży życia i zdrowia ludzkiego.

Wielokrotne, nieprzemyślane próby reformowania inspekcji sanitarnej od 1999 r., ciągle poczucie niestabilności, poczyniły wiele szkód zarówno w sensie ograniczania jej działalności, rozmywania kompetencji, jak i pod względem finansowania. Zaniedbania dotyczą zarówno środków przeznaczonych na utrzymanie stacji i prowadzenie działalności kontrolnej i laboratoryjnej, jak i środków na wynagrodzenia pracowników.

Wynagrodzenia pracowników PIS od wielu lat należą do najniższych w kraju. Są to wynagrodzenia rażąco niskie jak na instytucję kontrolną, ponadto z art. 13a ustawy o PIS pracownik wykonujący czynności kontrolne nie może wykonywać dodatkowych zajęć zarobkowych, prowadzić działalności gospodarczej, a także zarządzać taką działalnością.

Podwyżki, jakie otrzymywała służba zdrowia, nie obejmowały pracowników inspekcji sanitarnej. Do dzisiaj nie został zrealizowany ponadzakładowy układ zbiorowy pracowników zatrudnionych w stacjach sanitarno-epidemiologicznych w zakresie wzrostu płac o 30%, a od dwóch lat zamrożone są podwyżki inflacyjne.

Większość pracowników to osoby z wyższym wykształceniem, to specjaliści z ogromną wiedzą teoretyczną zdobytą na kursach i studiach podyplomowych i wieloletnim stażem.

Płace pracowników PIS różnią się drastycznie od wynagrodzeń innych pracowników służby zdrowia, inspekcji weterynaryjnej czy farmaceutycznej, również znacznie odbiegają od pracowników sfery budżetowej. Od lat wynagrodzenia na ogół sięgają tylko dolnych progów w poszczególnych kategoriach zaseregowania, np. młodszy asystent, czyli osoba z wyższym wykształceniem i wieloletnim stażem, ma wynagrodzenie zasadnicze 1515 zł brutto, gdzie najniższe wynagrodzenie krajowe wynosi 1386 zł. Obecnie trwają w Sejmie prace nad uchwaleniem najniższego wynagrodzenia na rok 2012, które ma wynosić 1500 zł, w efekcie pracownik wysoko wykwalifikowany będzie zarabiał tyle, co wynosi najniższe uposażenie w kraju. Sytuacja personelu ze średnim wykształceniem jest jeszcze bardziej dramatyczna.

Poszukiwanie oszczędności budżetowych nie może tłumaczyć działań nieracjonalnych, gdyż tak drastyczne zmiany w funkcjonowaniu PIS wpływają destabilizująco na bezpieczeństwo zdrowotne kraju.

Konieczne jest wprowadzenie w inspekcji sanitarnej zmian, jednak bez rujnowania struktury zasadniczej. Obszar zadaniowy inspekcji jest bardzo szeroki i może być efektywnie realizowany jedynie w przypadku działania organów inspekcji w strukturach administracji niespolonej, przy jednoczesnym zachowaniu jednolitej polityki w obrębie całego kraju. Państwowa Inspekcja Sanitarna działała już w warunkach zespolenia w latach 1999–2001 i została negatywnie oceniona raportem Biura Bezpieczeństwa Narodowego i kontroli NIK, które wykazały pogorszenie skuteczności działania inspekcji sanitarnej w warunkach zespolenia.

W związku z powyższym zadaję Pani Minister następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia zamierza podjąć stanowcze decyzje i konkretne działania w celu poprawy sytuacji Państwowej Inspekcji Sanitarnej, a przede wszystkim sytuacji finansowej jej pracowników?

2. Funkcjonowanie Państwowej Inspekcji Sanitarnej jako struktury jednolitej resortu zdrowia było pozytywnie oceniane przez Międzynarodową Orga-

nizację Zdrowia oraz przez przedakcesyjne misje Komisji Europejskiej, dawało gwarancje sprawnego zarządzania bezpieczeństwem sanitarnym i zdrowotnym w sposób jednolity i skoordynowany, czy w związku z tym Ministerstwo Zdrowia bierze pod uwagę włączenie Państwowej Inspekcji Sanitarnej w strukturę resortu zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22895)

do ministra gospodarki

**w sprawie ułatwień i udogodnień
dla działalności polskich przedsiębiorców,
pracodawców i rodzimego rzemiosła**

Nasz region – Pomorze, znany jest z aktywności obywatelskiej, otwartości na zmiany i innowacje oraz z dobrej przedsiębiorczości. Naturalnie światowy kryzys finansowy odbił się również na pomorskiej gospodarce.

Jako parlamentarzyści pomorscy jesteśmy żywo zainteresowani dalszym rozwojem gospodarki, wspieraniem przedsiębiorców i pracodawców. Utrzymujemy dobre i przyjazne relacje z organizacjami pracodawców. Na pierwszym miejscu stawiamy Pomorską Izbę Rzemieśniczą Małych i Średnich Przedsiębiorstw. Dodajmy, że izba ta zorganizowała nawet własną szkołę – Pomorską Szkołę Rzemiosła! Bardzo wysoko cenimy sobie również działalność Gdańskiego Związku Pracodawców, obecnie w formie organizacji Przedsiębiorcy Pomorza. Naturalnie doceniać należy też i inne struktury przedsiębiorców. Nierzadko jesteśmy pytani o działania rządu PO–PSL na rzecz przedsiębiorczości. Dlatego uprzejmie Pana Wicepremiera zapytujemy:

1. W jakim stanie rząd PO–PSL, u progu swej kadencji, zastał kształt i skuteczność prawa gospodarczego dla polskich przedsiębiorców, pracodawców, rodzimego rzemiosła?

2. Jak generalnie rząd D. Tuska zapatruje się na współpracę z naszymi przedsiębiorcami? Jak postrzega rolę polskiego rzemiosła?

3. Jak przedstawia się system konsultacji z polskimi przedsiębiorcami, pracodawcami, rzemieślnikami?

4. Z jakich dobrych praktyk unijnych (wybranych krajów) korzysta nasz rząd we wspieraniu polskich przedsiębiorców?

5. Jakie najważniejsze, korzystne zmiany rząd PO–PSL wprowadził dla polskich przedsiębiorców, w tym dla rodzimego rzemiosła?

6. Jakie dalsze plany i inicjatywy podejmuje lub podejmie rząd PO-PSL na rzecz dalszych ułatwień dla działalności polskich przedsiębiorców?

Posłowie Krystyna Kłosin
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22896)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie systemowych zmian
w polskim sporcie za rządu Donalda Tuska**

Jako członkowie sejmowej Komisji Zdrowia doskonale zdajemy sobie sprawę, iż medycyna sama nie rozwiąże wszystkich problemów. Bardzo nam zależy na zdrowiu naszego społeczeństwa, a w szczególności na prowadzeniu prozdrowotnego stylu życia, większej aktywności dzieci i młodzieży.

W naszym przekonaniu sport i kultura fizyczna to podstawowa sprawa w utrzymaniu kondycji naszej młodzieży. Sport ma także istotne znaczenie dla starszego pokolenia. Jednak bardzo ważna jest atmosfera wokół sportu. Wyniki rozgrywek sportowych i sposób ich przeprowadzania powinny być poza wszelkimi podejrzeniami. Za poprzednich rządów miały miejsce w tym zakresie liczne patologie. Dopiero rząd PO-PSL odważył się na śmiałe i konsekwentne zmiany systemowe. To rząd D. Tuska gruntownie zmienił, przy poparciu Sejmu, kluczową ustawę o sporcie. Za obecnej koalicji rządzącej dokonano niemal rewolucyjnych, pozytywnych zmian za pomocą boisk „Orliki”. W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji uprzejmie Pana Ministra zapytujemy:

1. Jaka jest geneza obecnej ustawy o sporcie? Jakich zasadniczych zmian dokonano w tej ustawie?

2. Jak obecnie przebiega wdrażanie w życie uchwalonych zmian w ustawie o sporcie? Jak reagują na te zmiany związki sportowe?

3. Ile aktualnie oddano do użytku „Orlików”? Jakie są plany w tym zakresie na ten rok?

4. Jakie funkcje sportowe i społeczne spełniają boiska „Orliki”?

5. Jakie inne zmiany za rządu PO-PSL wprowadzono w polskim sporcie na rzecz podniesienia jego kondycji i przejrzystości?

6. Jak przedstawiają się nakłady finansowe na sport w ostatnich latach za rządu D. Tuska?

7. Jakie dalsze plany i inicjatywy podejmie Ministerstwo Sportu na rzecz wzmocnienia roli i znaczenia sportu w naszym społeczeństwie, w tym w zainteresowaniu sportem młodzieży?

Posłowie Krystyna Kłosin
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22897)

do ministra zdrowia

**w sprawie nieogłoszenia do dnia dzisiejszego
przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ
dodatkowego konkursu
na świadczenia zdrowotne z zakresu poradni
leczenia bólu, endokrynologii, logopedii
oraz badania USG Doppler Duplex
dla pacjentów z pow. olkuskiego**

Od stycznia br. mieszkańcy powiatu olkuskiego pozbawieni są możliwości skorzystania w olkuskim szpitalu ze świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu poradni leczenia bólu, endokrynologii, logopedii oraz badania USG Doppler Duplex. W proteście przeciwko tym decyzjom zebranych zostało przez moje biuro ok. 2 tys. podpisów.

Celem rozwiązania tego ważnego problemu społecznego udałem się do siedziby oddziału NFZ w Krakowie, aby zabiegać o zabezpieczenie mieszkańcom Olkusza i okolic dostępu do świadczeń medycznych, które są przez nich oczekiwane. Nadmieniam, że poradnia leczenia bólu w szpitalu w Olkuszu funkcjonowała od kilku lat i już pod koniec roku notowała nadwykonania. W tym roku NFZ jednak nie podpisał kontraktu z tą poradnią, co wywołało protesty społeczne.

Podczas mojego spotkania w kwietniu br. z dyrektorem MOW NFZ uzyskałem zapewnienie, że konkursy na ww. świadczenia zostaną ogłoszone na początku lub w połowie miesiąca maja 2011 r. Tymczasem powoli dobiega koniec miesiąca, a konkursy ofert w dalszym ciągu nie zostały ogłoszone. Ponadto media podały informacje, że „...w przypadku Olkusza jeszcze nie zapadła ostateczna decyzja, kiedy i w jakich zakresach będą ogłoszone takie konkursy uzupełniające”.

Od kilku miesięcy olkuscycy pacjenci są zmuszeni dojeżdżać do oddalonych o 40 km krakowskich poradni. Wiąże się to z dodatkowymi kosztami dojazdu oraz znaczną ilością czasu (od kilku do kilkunastu godzin), jaki trzeba poświęcić na dotarcie do przychodni, oczekiwanie na wizytę i powrót do miejsca zamieszkania. Nadmieniam, że pacjentami ww. poradni są głównie osoby starsze, schorowane, które niejednokrotnie nie są w stanie same dotrzeć do poradni w stolicy Małopolski, a cała podróż jest dla nich ogromnym wysiłkiem.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego pomimo zapewnień do dnia dzisiejszego nie zostały rozpisane dodatkowe uzupełniające konkursy ofert na poradnie, których po kwietniowej likwidacji brakuje w powiecie olkuskim?

2. Kiedy MOW NFZ planuje ogłosić uzupełniające konkursy na ww. brakujące poradnie i usługi w powiecie olkuskim?

3. Czy istnieje ryzyko, że pomimo zapewnień dyrekcji MOW NFZ olkuszcy pacjenci pozostaną bez opieki medycznej w ww. poradniach?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22898)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie konieczności częściowego
zwolnienia przewoźników wykonujących
przewozy regularne, regularne specjalne
i komunikację miejską z opłat tzw. e-myta
– elektronicznego systemu poboru opłat
drogowych, na przykładzie Olkusza**

Na przełomie kwietnia i maja odbyłem kilkanaście spotkań z przewoźnikami wykonującymi przewozy osób. Spotkania te dotyczyły m.in. wprowadzenia e-myta, czyli elektronicznego systemu poboru opłat drogowych dla przewoźników wykonujących przewozy regularne, regularne specjalne i komunikację miejską.

Wprowadzone ustawą i rozporządzeniem przepisy nie tylko będą bardzo dotkliwe dla przewoźników i pasażerów, ale i mogą doprowadzić do zwiększenia natężenia ruchu na niektórych odcinkach tras objętych elektronicznym systemem viaTOLL.

Setki mieszkańców Olkusza i okolic dojeżdżają DK 94 do pracy w Dąbrowie Górniczej (do Koksowni Przyjaźń i Huty Katowice oraz spółek zależnych). Mieszkańcy ci do tej pory korzystali z tzw. przewozu pracowniczego, czyli regularnej linii specjalnej. Cena biletu miesięcznego u przewoźników wykonujących ww. zadania przewozowe wynosiła ok. 140 zł miesięcznie. Niestety po wprowadzeniu e-myta stawka ta musi wzrosnąć o ok. 25–30%. Według wyliczeń przewoźników dotychczasowe miesięczne koszty tzw. winiety wynosiły 203 zł. Obecnie chcąc dowieźć pracowników (na zmianę w pracy od godz. 6–14, 14–22 i 22–6 rano – a więc 3 kursy dziennie na odcinku Olkusz – Dąbrowa Górnicza), będą musieli zapłacić ok. 1900 zł – co stanowi prawie 10-krotny wzrost kosztów. Przewoźnicy podkreślają, że oprócz znaczącej w ostatnich miesiącach podwyżki cen paliw wprowadzenie e-myta jest gwoździem do trumny. Może to doprowadzić do bankructw i utraty miejsc pracy osób pracujących w branży przewozowej. Ponadto przewoźnicy podkreślają, że żadne inne przedsiębiorstwa w Polsce nie posiadają tak licznych podatków i opłat jak firmy transportowe.

Z mojego rozeznania wynika, że wielu pracowników dotychczas korzystających ze zorganizowanych przewozów pracowniczych rozważa rezygnację ze zbiorowej formy dowozu do pracy i korzystanie z wła-

śnych pojazdów. Przyczynić się to może do zwiększenia natężenia ruchu, a przez to zwiększenia emisji spalin. Polski rząd bezwzględnie powinien chronić tego typu formy dowozu pracowników komunikacją zorganizowaną, nie zaś nakładać na przewoźników i pasażerów dodatkowe opłaty. Nadmieniam, że problem ten nie będzie dotyczył tylko mieszkańców Olkusza, ale licznych grup pracowników, m.in. górników, którzy na co dzień do zakładów pracy dojeżdżają autobusami.

Elektroniczny system poboru opłat drogowych uderza także w przewoźników wykonujących transport regularny. Dlatego wnoszę o zwolnienie z części opłat przewoźników wykonujących przewozy regularne i regularne specjalne do 100 km, jak również komunikację miejską.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy polski rząd, biorąc pod uwagę aspekt społeczny, rozważa zwolnienie z części opłat dla przewoźników wykonujących przewozy regularne, regularne specjalne do 100 km?

2. Czy przewoźnicy wykonujący komunikację miejską będą musieli płacić stawki za przejazd drogami płatnymi objętymi systemem viaTOLL?

3. Jakie merytoryczne przesłanki sprawiły, że wąski i niewyremontowany w całości odcinek DK 94 z Olkusza do Krakowa został objęty systemem opłat viaTOLL? Czy teraz ministerstwo po wprowadzeniu opłat zamierza przyspieszyć przebudowę i modernizację DK 94 na odcinku drogi w m. Olkusz, Zedermanie i odc. Jerzmanowice – Modlniczka? W którym roku i w jakim zakresie jest przewidywana przedmiotowa przebudowa i modernizacja ww. odcinków?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22899)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie środków Funduszu Pracy
przyznanych na finansowanie programów
na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia
skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej
w pow. olkuskim w 2011 r.**

Od początku 2011 r. obserwujemy drastyczne cięcia szczególnie widoczne w zakresie wspierania przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu. Na ww. problem zwracałem już uwagę w poprzednim swoim wystąpieniu – interpelacji dotyczącej znacznego wzrostu bezrobocia w powiecie olkuskim.

Zaniepokojeni brakiem dostatecznych środków przeznaczonych na aktywizację zawodową, promocję

zatrudnienia itp. radni Rady Powiatu w Olkuszu przygotowali kolejne wystąpienie, które po raz kolejny zwraca uwagę rządu na ten niezwykle ważny społecznie problem.

W ww. piśmie Rada Powiatu w Olkuszu, po wnikliwym przeanalizowaniu środków Funduszu Pracy w dniu 3 marca 2011 r., wyraża swój głęboki niepokój z powodu tak drastycznej ich obniżki na rok 2011 i apeluje o dokonanie ponownej analizy planu Funduszu Pracy na 2011 r. oraz zwiększenie środków na jego realizację w sposób pozwalający utrzymać poziom aktywizacji zbliżony do 2010 r. Jak czytamy w piśmie radnych: „...środki Funduszu Pracy przyznane algorytmem na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej zostały znacznie ograniczone i wynoszą 4 222 400 zł, co stanowi zaledwie 47% środków z 2010 r. Również kwota środków Europejskiego Funduszu Społecznego w roku bieżącym stanowi tylko 28% roku poprzedniego (6 475 000,00 w 2010 r., zaś 1 793 100,00 w 2011 r.)”.

Radni podkreślają, że dysponując tak małymi limitami, trudno będzie realizować zadania powiatu zgodnie z art. 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004 r. „Ograniczone zostanie wsparcie finansowe dla wszystkich klientów Powiatowego Urzędu Pracy w Olkuszu. Drastycznie zmniejszy się lista osób objętych instrumentami i usługami rynku pracy. Tak znaczne ograniczenie środków bardzo źle wpłynie na aktywizację osób bezrobotnych naszego powiatu i pozbawi możliwości wejścia na trudny rynek pracy. Zaznaczyć należy, iż stopa bezrobocia w powiecie olkuskim wynosi 15,1% i jest wyższa od stopy bezrobocia w województwie małopolskim i w Polsce. Fundusz Pracy i Europejski Fundusz Społeczny jest ważnym elementem wsparcia osób bezrobotnych w ich aktywności jak również pracodawców w podejmowaniu decyzji o tworzeniu miejsc pracy”.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź w następujących kwestiach:

1. Czy istnieje możliwość ponownego przeanalizowania planu Funduszu Pracy na 2011 r.?

2. Czy zostały przewidziane jakiegokolwiek rezerwy pieniężne w planie Funduszu Pracy, które mogłyby zostać przeznaczone na zwiększenie środków na ww. cel w powiecie olkuskim?

3. Czy ministerstwo pracy zamierza podjąć jakiegokolwiek działania zmierzające do zabezpieczenia dodatkowych środków w planie Funduszu Pracy dla powiatu olkuskiego?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22900)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ograniczenia mieszkańcom pow. olkuskiego dostępu do dworca kolejowego w Olkuszu oraz stałego pogarszania się oferty przewozowej

Od kilku tygodni olkuski dworzec kolejowy jest czynny wyłącznie w dni robocze (poniedziałek–piątek) od godz. 7 do 15. Dotychczas dworzec (poczekalnia i kasy biletowe) były czynne znacznie dłużej – także w weekendy. Dworzec kolejowy w Olkuszu jest jedynym dworcem w powiecie olkuskim, w którym pasażerowie mogą dokonać zakupu biletów. Dotychczas w kasach Przewozów Regionalnych można było także kupić bilet na pociągi spółki PKP InterCity, jak również dokonać rezerwacji biletów.

Obecnie pasażerowie nie dość, że nie mogą kupić biletów, to w okresie niesprzyjających warunków atmosferycznych (deszcz, śnieg) nie będą mogli skorzystać z dworcowej poczekalni, gdyż ta jest zamykana wraz z zamknięciem kas biletowych.

Od lat ulega także pogorszeniu oferta przewozowa. Jeszcze niedawno PKP InterCity uruchamiało pociąg TLK relacji Gliwice – Warszawa p. Olkusz, zaś Przewozy Regionalne 10 par pociągów. Dziś pociągów z Olkusza odjeżdża prawie o połowę mniej – w tym nie ma żadnego połączenia dalekobieżnego.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy zarządca nieruchomości rozważy przedłużenie otwarcia poczekalni dworcowej dla podróżnych w godz. 5–21, w tym w weekendy i święta?

2. Czy spółka PKP InterCity zamierza w rozkładzie 2011/2012 uruchomić jakiegokolwiek połączenie TLK przez Olkusz (np. na kierunku Warszawy, Kielc, Lublina)?

3. Czy spółka Przewozy Regionalne rozważy możliwość uruchomienia wraz z nowym rozkładem jazdy pociągu InterRegio relacji Katowice – Olkusz – Kielce/Lublin lub Katowice – Olkusz – Warszawa?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22901)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie uciążliwości związanych
z przebiegiem linii kolejowej PKP LHS
w miejscowości Olkusz**

Od lat mieszkańcy osiedli Śródmieście i Centrum położonych w Olkuszu zabiegają o budowę ekranów akustycznych wzdłuż linii kolejowej szerokotorowej należącej do spółki PKP LHS w m. Olkusz. Dotychczas PKP LHS wykonał jedynie na olkuskim odcinku toru w technologii bezstykowej. Jednak zakres prac w zupełności nie satysfakcjonuje mieszkańców, których domy są położone w bardzo bliskiej odległości od torów, tj. nawet 20 m. Szczególne utrudnienia występują w porze nocnej, kiedy to mieszkańcy (w tym małe dzieci i osoby starsze) są narażone na niezwykle uciążliwy hałas. Tymczasem wielotonowe pociągi towarowe, co kilka godzin przejeżdżając nieopodal ich zabudowań, doprowadzają do uszkodzeń budynków w postaci pojawiających się pęknięć ścian itp.

W związku z faktem, iż spółka PKP LHS zwiększyła liczbę pociągów kursujących na ww. linii, a w daleko idących planach pojawiają się koncepcje dobudowy drugiego toru, już teraz konieczne staje się zamontowanie urządzeń i podjęcie działań, które będą chroniły mieszkańców przed nadmiernym i szkodliwym dla zdrowia hałasem. Dlatego wydaje się koniecznością ujęcie w bieżącym roku w budżecie spółki PKP LHS budowy ww. urządzeń chroniących zdrowie mieszkańców przed hałasem.

Niestety spółka PKP LHS pomimo licznych pism wystosowywanych m.in. przez moje biuro poselskie (pismo z dnia 11 kwietnia 2011 r.) lekceważy problem i do dnia dzisiejszego nie odpowiedziała na poselską interwencję, łamiąc tym samym ustawę o wykonywaniu mandatu posła i senatora.

Mając na uwadze powyższe, proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Dlaczego PKP LHS celowo zwleka z budową ekranów akustycznych w m. Olkusz wzdłuż istniejącego toru LHS?

2. Czy PKP LHS zamierza w bieżącym roku wykonać na olkuskim odcinku ekrany akustyczne lub inne urządzenia chroniące mieszkańców pobliskich domów przed hałasem? Jakie są szacunkowe koszty budowy ww. ekranów?

3. Kiedy ostatnio w m. Olkusz (w okolicach osiedla Centrum, ul. Żuradzka/Świętokrzyska) badany był poziom hałasu? Czy w momencie przejazdu pociągu PKP LHS przez Olkusz zachowane są normy hałasu?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22902)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie programu „Mój rynek”

Ministerstwo rolnictwa niedawno określiło zasady przyznawania dotacji w programie „Mój rynek”. Przygotowane zostało rozporządzenie określające warunki dofinansowania budowy targowisk oraz warunki techniczne, jakie mają spełniać takie miejsca. Przede wszystkim targowiska mają być utwardzone, oświetlone i podłączone do sieci wodno-kanalizacyjnej. Dodatkowo wszystkie stanowiska powinny być zadaszone i zajmować co najmniej połowę powierzchni targowisk. Przy targowisku powinna znajdować się toaleta oraz parking. Ministerialne targowiska „Mój rynek” mają być podzielone na sekcje, odpowiadające rodzajom sprzedawanych towarów. Resort rolnictwa zastrzega jednak, że połowę miejsc handlowych mają zajmować produkty rolno-spożywcze.

Wg informacji ministerialnych środki na budowę i modernizację targowisk w ramach programu „Mój rynek” mają pochodzić z PROW 2007–2013 na działania podstawowe oraz usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej. Zgodnie z projektowanym rozporządzeniem dotacja na budowę targowiska będzie mogła wynieść nawet 1 mln zł.

Problemem jest jednak fakt, że ministerstwo ograniczyło podmioty, które mogą ubiegać się o powstanie ww. targowisk. Zgodnie z rozporządzeniem w programie będą mogły uczestniczyć tylko gminy i związki gminne.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy ministerstwo rozważy zmianę rozporządzenia, w taki sposób, aby również inne podmioty, takie jak powszechnie spółdzielnie spożywców lub samodzielne spółki, w których samorządy mają część udziałów, mogły ubiegać się o dotacje w ramach projektu „Mój rynek”?

2. Jaka kwota z programu „Mój rynek” jest przewidziana dla województwa małopolskiego?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22903)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. z zakresu działań podejmowanych
przez agencję w związku z zabójstwem
w biurze poselskim PiS w Łodzi**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzech tygodni później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Z uwagi na zabójstwo w biurze poselskim PiS w Łodzi jakie jeszcze działania ABW podejmowała, oprócz zatwierdzenia incydentu nr 3 i incydentu nr 4 do grupy XV Katalogu incydentów i zdarzeń zgłaszanych do Centrum Antyterrorystycznego w celu poprawy bezpieczeństwa obsługi techniczno-organizacyjnej pracy posłów i senatorów na Sejm RP oraz posłów RP do Parlamentu Europejskiego?

2. Czy po 13 stycznia 2011 r. ABW odnotowała jakieś nowe fakty związane z zatwierdzonymi incydentami nr 3 i 4 świadczące o pogarszającym się stanie bezpieczeństwa posłów i senatorów na Sejm RP oraz posłów RP do Parlamentu Europejskiego oraz jego personelu administracyjno-technicznego?

3. Jakie inne rozwiązania zamierza wprowadzić ABW w przyszłości w celu zapewnienia bezpieczeństwa samych posłów i senatorów RP oraz posłów do PE oraz ich obsługi techniczno-organizacyjnej?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22904)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. z zakresu działalności
operacyjno-rozpoznawczej
i dochodzeniowo-śledczej agencji**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzech tygodni później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę prowadzonych kontroli operacyjnych, zakupu kontrolowanego i tzw. przesyłek niejawnie kontrolowanych?

2. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę analizy wykazu połączeń telefonicznych (billingów), ustalenia danych abonenta i lokalizacji abonenta (BTS) oraz liczbę zapytań kierowanych do operatorów telekomunikacyjnych?

3. Na czym polega opracowany przez specjalistów ABW system umożliwiający rozliczalność kierowanych do operatorów telekomunikacyjnych zapytań?

4. Czy system ten można na tyle ujedynić, by pozostałe służby specjalne mogły go używać?

5. Czy nie warto by pomyśleć nad opracowaniem jednolitego systemu rozliczającego kierowane przez pracowników spec służb do operatorów telekomunikacyjnych zapytania o billingi etc., obowiązującego we wszystkich pięciu służbach specjalnych?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22905)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie trudnej sytuacji rodzin
osób niepełnosprawnych**

Szanowna Pani Minister! Przy okazji Międzynarodowego Dnia Walki z Dyskryminacją Osób Niepełnosprawnych ulicami naszych miast (np. Opoczna) przeszły osoby niepełnosprawne, ich rodzice i opiekunowie. Osoby te maszerowały pod hasłem „My też mamy prawo do godnego życia”. Manifestujący sprzeciwiali się obniżaniu poziomu ich życia oraz ciągłemu ignorowaniu próśb, jakie kierują w stronę osób i instytucji, które powinny zajmować się tymi problemami, jak również brakowi odpowiedniego wsparcia przez rząd premiera Donalda Tuska. Obiecywana reforma systemu wsparcia osób niepełnosprawnych nie została rozpoczęta. Premier Tusk, który spotkał się w sierpniu 2009 r. w Warszawie z przedstawicielami osób niepełnosprawnych i obiecał pomoc, szybko jednak zapomniał o swojej obietnicy. Wiemy również o spotkaniu, jakie odbyło się w MPiPS z pełnomocnikiem rządu ds. osób niepełnosprawnych ministrem Jarosławem Dudą, na którym poruszano kwestię podniesienia świadczenia pielęgnacyjnego do najniższej krajowej w ciągu 3 lat, począwszy od 2010 r. Jednak działania mające na celu pomoc osobom niepełnosprawnym idą w złą stronę, otóż w tym roku obcięto drastycznie środki PFRON na pomoc i rehabilitację osób niepełnosprawnych. PCPR przez te działania ograniczyły dofinansowywanie np. turnusów rehabilitacyjnych czy zakupu wózków dla osób niepełnosprawnych. Czynniki te powodują powiększanie się ubóstwa wśród tych rodzin. W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister o odpowiedź na poniższe pytania.

Czy ministerstwo jest w stanie w obecnej sytuacji umożliwić osobom niepełnosprawnym w miarę normalne funkcjonowanie w społeczeństwie poprzez odpowiednie programy pomocowe?

Czy działania na rzecz osób niepełnosprawnych są priorytetem ministerstwa?

Jak wygląda współpraca ministerstwa z instytucjami i organizacjami działającymi na rzecz osób niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Poseł Robert Telus
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22906)

do ministra skarbu państwa,
ministra gospodarki,
ministra sprawiedliwości
oraz

ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie działań podejmowanych
przez organy państwa w związku
ze sprzedażą przez spółkę Skarbu Państwa
KGHM Polska Miedź SA spółki zależnej
– Telefonii Dialog SA**

Szanowni Panowie Ministrowie! W marcu br. ogólnopolskie media prasowe podały, iż spółka KGHM Polska Miedź SA przekazał do potencjalnych oferentów teasery, tj. wstępne zapytania ofertowe, dot. sprzedaży spółki Telefonii Dialog SA.

KGHM Polska Miedź SA wycenił księgowo wskazaną spółkę telekomunikacyjną na kwotę ponad 800 mln zł. Kilka lat wcześniej oferowana teraz do sprzedaży spółka Telefonii Dialog SA zakupiła za znaczną kwotę finansową w 2006 r. spółkę sprzedaży internetowej Vivid.pl. Zakupiona przez Telefonii Dialog SA spółka Vivid.pl chwilę po jej zakupie zmuszona była ze względu na straty finansowe do upadłości. Zainwestowane w zakup spółki Vivid.pl przez Telefonii Dialog SA środki finansowe można w ten sposób uznać za stracone.

Biorąc pod uwagę poniesioną wówczas stratę zasadne wydaje się, iż nowa transakcja sprzedaży powinna uwzględniać poniesioną wówczas w znacznych rozmiarach stratę po stronie spółki Telefonii Dialog SA, a tym samym spółki KGHM Polska Miedź SA.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę Panów Ministrów o udzielenie mi następujących szczegółowych informacji:

1. Czy procedura sprzedaży Telefonii Dialog SA innemu nabywcy przez KGHM Polska Miedź SA w związku z wcześniejszymi zaszłościami biznesowymi w postaci spółki Vivid.pl nie powinna być przedmiotem szczegółowego monitorowania i działań profilaktycznych ze strony ministra skarbu państwa, ministra sprawiedliwości, ministra gospodarki, ministra spraw wewnętrznych i administracji (komendanta głównego Policji)? Czy zamierzają Panowie Ministrowie podjąć takie decyzje zadaniujące w powyższym zakresie kierowane przez siebie instytucje?

2. Jakie działania zamierzają podjąć minister skarbu państwa, minister gospodarki, minister sprawiedliwości, minister spraw wewnętrznych i administracji (w tym komendant główny Policji) w ramach podjętego powyżej monitoringu antykorupcyjnego i prawnego związanego ze sprzedażą Telefonii Dialog SA nowemu nabywcy?

3. Czy ministrowi skarbu państwa, ministrowi sprawiedliwości, ministrowi gospodarki, ministrowi

spraw wewnętrznych i administracji (komendantowi głównemu Policji) znane są jakiegokolwiek informacje związane z uprawdopodobnionymi nieprawidłowościami związanymi z okolicznościami sprzedaży spółki Vivid.pl spółce Telefonia Dialog SA (spółce zależnej od KGHM Polska Miedź SA)?

4. Czy i jakie podmioty świadczące usługi prawne pośredniczą lub doradzają w sprzedaży przez KGHM Polska Miedź SA spółki Telefonia Dialog SA?

5. Czy wiadomo jest, kim była spółka/spółki, od których Telefonia Dialog SA (spółka zależna od KGHM Polska Miedź SA) dokonała w 2006 r. zakupu sklepu internetowego Vivid.pl, już wówczas generującego znaczne straty finansowe?

6. Czy minister skarbu państwa, minister sprawiedliwości, minister gospodarki oraz minister spraw wewnętrznych i administracji (komendant główny Policji) w stosunku do podmiotu/podmiotów sprzedających w 2006 r. sklep internetowy Vivid.pl spółce Telefonia Dialog SA podejmował lub prowadził jakiegokolwiek postępowania w związku z jej ewentualnie negatywnym udziałem w obrocie prawnym i gospodarczym?

7. Czy zdaniem ministra skarbu państwa, ministra gospodarki, ministra sprawiedliwości oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji zapytanie ofertowe skierowane do nabywców spółki Telefonia Dialog SA ze względu na ochronę interesów ekonomicznych państwa powinno zawierać również informację o zaszczytach biznesowych spółki Telefonia Dialog SA w postaci zakupu – o negatywnej kondycji finansowej – sklepu internetowego Vivid.pl, którego nabycie ujemnie wpłynęło na jej kondycję finansową?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22907)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie sytuacji pracowników
Państwowej Inspekcji Sanitarnej**

Państwowa Inspekcja Sanitarna realizuje zadania z zakresu zdrowia publicznego. Wykonanie tych zadań polega na prowadzeniu bieżącego i zapobiegawczego nadzoru sanitarnego, a także prowadzeniu działalności zapobiegawczej i przeciwepidemicznej w wielu obszarach. Nadrzędnym celem tej działalności jest ochrona i natychmiastowa reakcja na każde potencjalne zagrożenie zdrowia ludzkiego. Stacje sanitarne są zakładami opieki zdrowotnej finansowanymi z budżetu państwa.

Od pewnego czasu pracownicy stacji sanitarnej skarżą się na zaniedbania ze strony sprawujących nad nimi władz szczególnie pod względem finansowania – dotyczy to zarówno środków przeznaczonych na utrzymanie stacji i prowadzenie działalności kontrolnej i laboratoryjnej, jak i środków na wynagrodzenie dla pracowników. Rażąca dysproporcja pomiędzy wynagrodzeniem pracowników inspekcji sanitarnej a pozostałymi pracownikami sfery budżetowej, spowodowanej ich pomijaniem w kolejnych podwyżkach wynagrodzeń stają się podłożem protestów pracowników powiatowych inspekcji sanitarnych.

Wielokrotne próby reformowania inspekcji sanitarnej podejmowane od 1999 r., ciągle poczucie niestabilności nadwyreżyły mocno kondycję tej instytucji i poczyniły wiele szkód zarówno w aspekcie ograniczania jej działalności, rozmywania kompetencji, jak i notorycznego niedofinansowania. Coraz częściej spotykamy się z apelami pracowników inspekcji sanitarnych. W swoich postulatach domagają się m.in. podwyżki wynagrodzeń, powrotu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w struktury Ministerstwa Zdrowia, zaniechania tworzenia nowych inspekcji oraz uregulowań prawnych zabezpieczających finansowanie działalności nadzorowo-zapobiegawczej i laboratoryjnej prowadzonej przez stacje sanitarno-epidemiologiczne. Jako kuriozalną określają sytuację, w której wojewódzkie i powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne będące zakładami opieki zdrowotnej nie podlegają ministrowi zdrowia, a główny inspektor sanitarny sprawuje nad nimi nadzór merytoryczny, wyznaczając zadania, za które płaci wojewoda.

Biorąc powyższe pod uwagę, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko Rady Ministrów w sprawie postulatów pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w szczególności żądań odpowiednich wynagrodzeń?

2. Czy zostaną podjęte działania zmierzające do opracowania uregulowań prawnych zabezpieczających finansowanie działalności nadzorowo-zapobiegawczej i laboratoryjnej prowadzonej przez stacje sanitarno-epidemiologiczne?

3. Czy rozpatrywana jest możliwość powrotu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w struktury Ministerstwa Zdrowia?

4. Kto ponosi odpowiedzialność za pauperyzację tego środowiska realizującego zadania z zakresu zdrowia publicznego i kto odpowiedzialny jest za niskie wynagrodzenia w inspekcji sanitarnej, które należą od wielu lat do najniższych w kraju?

5. Od 2011 r. obowiązuje odprowadzanie wypracowanych środków finansowych. Ich zwrot następuje w formie dotacji budżetowej z kilkumiesięcznym opóźnieniem i niewiedzą odnośnie do wysokości zwrotu. Taka sytuacja doprowadza do utraty płynności finansowej instytucji, niemożności spłaty zobowiązań, do braku możliwości zakupu środków i sprzętu używanego się w stacjach. Jak wytłumaczyć tę

sytuację? Jakie przesłanki towarzyszyły przy podjęciu decyzji o odprowadzaniu wypracowanych środków finansowych do budżetu państwa? Jakie korzyści wynikają z takiej zmiany?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Borkowski

Siedlce, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22908)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji
urzędów pocztowych i kolejnej tury
zwolnień pracowników**

Szanowny Panie Ministrze! Chciałbym zwrócić Pana uwagę na problem, jakim jest sprawa reorganizacji urzędów pocztowych i ich likwidacji na terenie powiatu nowosądeckiego. Mieszkańcy powiatu są tą sprawą coraz bardziej zaniepokojeni. Na stronie internetowej Poczty Polskiej można znaleźć informacje o zagęszczeniu liczby placówek w dużych aglomeracjach miejskich – w tej sytuacji małe gminy i miejscowości są z tego powodu pokrzywdzone. Poczta Polska SA jako operator publiczny zobowiązany jest do utrzymywania dostępności usług pocztowych w całym kraju. W szeroko pojętym interesie społecznym winne być brane pod uwagę również uwarunkowania geograficzne i historyczne, a nade wszystko troska o mieszkańców również mniejszych środowisk. Szczególny niepokój budzi fakt likwidacji urzędów pocztowych w małych miejscowościach, do jakich należy Muszyna, w których funkcjonuje tylko jedna placówka pocztowa z nielicznym już personelem pracowniczym, świadcząca jednak pełny zakres usług tak dla mieszkańców gminy, podmiotów gospodarczych, jak i kuracjuszy oraz turystów. Rozległy obszar gminy, górzysta konfiguracja terenu i trudności komunikacyjne mogą pozbawić mieszkańców gminy, szczególnie osoby starsze i niepełnosprawne, oraz działające na jej terenie firmy dostępu do usług pocztowych. Likwidacja usług pocztowych to także regres w rozwoju gospodarczym gminy, deprecjacja rangi uzdrowiska, a także dodatkowe koszty dla obywateli, jak i firm.

Należy podkreślić fakt, że likwidacja Urzędu Poczтового w Muszynie sprawi, iż wiele osób straci pracę. W gminie liczącej prawie 15 tys. mieszkańców nie powinno zabraknąć poczty.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza Pan podjąć, mając na celu przywrócenie działalności Urzędu Poczтового w Muszynie oraz innych urzędów pocztowych zgod-

nie z wolą mieszkańców oraz władz samorządowych powiatu nowosądeckiego?

2. Czy resort podejmie działania zapobiegające likwidacji urzędów pocztowych szczególnie w małych miejscowościach?

Z poważaniem

Poseł Bronisław Dutka

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22909)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zniszczenia regulacji rzek
i powstałych w związku z tym osunięć ziemi,
które zagrażają zabudowaniom**

Chciałbym zwrócić Pana uwagę na problem, jakim jest zniszczenie regulacji rzek.

I tak na przykład zniszczenie regulacji rzeki Smolnik w miejscowości Męcina, powiat limanowski powoduje osunięcia ziemi, które zagrażają zabudowaniom.

Sprawa ta znana jest Rejonowemu Zarządowi Gospodarki Wodnej w Krakowie, lecz do tej pory nie wykonano żadnych działań w tym kierunku, chociaż zapewniano, że odbudowa umocnień brzegu rzeki zostanie ujęta w planie inwestycyjnym. Jestem zaniepokojony tą sytuacją, gdyż podczas większych opadów poziom rzeki podnosi się i powoduje to podmywanie brzegów rzeki, jest to wielkim zagrożeniem dla mieszkających tam ludzi i ich domów. Sytuacja taka dotyczy wielu rzek na terenie całego kraju.

W związku z powyższym, zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego rzeka Smolnik nie została ujęta w planie inwestycyjnym?

2. Czy zamierza Pan Minister podjąć działania, które mają na celu ochronę mieszkańców tamtejszego regionu przed osunięciami ziemi?

3. Czy resort prowadzi prace mające na celu ocenę zniszczenia regulacji rzek i skali zagrożenia takimi osunięciami na terenie całego kraju?

Z poważaniem

Poseł Bronisław Dutka

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

I n t e r p e ł a c j a
(nr 22910)

do ministra infrastruktury

**w sprawie umożliwienia bezpłatnego
przejazdu niektórymi odcinkami autostrad
na terenie aglomeracji śląsko-zagłębiowskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Na Śląsku i w Zagłębiu ponad 44 tys. osób podpisało się pod petycją w sprawie bezpłatnej autostrady A1 od granicy w Gorzyczkach do węzła Pyrzowice. Ci sami ludzie wspierają również starania o bezpłatną autostradę A4 na odcinku od węzła Kleszczów do węzła Brzęczkowice.

Autostrada A1 to część korytarza wykorzystywanego do komunikacji tego regionu Polski z portem lotniczym Katowice w Pyrzowicach, przebiega ona wewnątrz najsilniej zurbanizowanego w skali kraju obszaru, który zamieszkuje około 3 mln mieszkańców. Propozycja odejścia od poboru opłat tylko na odcinku pomiędzy węzłami Bytom i Sośnica ogranicza w ten sposób potencjał doświadczonych procesem restrukturyzacji gmin subregionu zachodniego, którym autostrada A1 stworzyła nowe warunki do inwestowania i lokalizowania nowych inwestycji gospodarczych. Wprowadzenie opłat i budowa bramek na węzłach autostradowych doprowadzi do paraliżu w regionie.

Akcja społeczna zainicjowana w tej sprawie przez redakcję „Dziennika Zachodniego” przebiegała bardzo dynamicznie. Codziennie pod petycją podpisywały się setki ludzi. Akcje wspierały inne śląskie media: Radio Katowice, telewizja TVS, „Nowiny Rybnickie” i Radio 90. Głos zabrali również samorządowcy. Odpowiednie stanowisko przesłał do Pana Ministra Sejmik Województwa Śląskiego oraz Górnośląski Związek Metropolitalny. Argumenty prezydentów miast, parlamentarzystów, wojewody śląskiego i marszałka skupiają się na negatywnych skutkach wprowadzenia odpłatności za przejazd autostradami dla mieszkańców miast nie tylko metropolii, ale także dla kierowców z Wodzisławia, Rybnika czy Częstochowy, dla których autostrady A1 i A4 stanowią główną trasę przejazdów o charakterze lokalnym. Drogi te stanowią swoisty łącznik pomiędzy dużymi ośrodkami gospodarczymi województwa śląskiego.

Głos ponad 44 tys. obywateli poparty opinią ekspertów i władz 14 miast to wspólny głos ponad wszelkimi podziałami, świadczący o celowości objęcia zwolnieniem przedmiotowych odcinków A1 i A4 z opłat.

Dlatego kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Panu Ministrowi wiadomo, że nieobjęcie ww. odcinków autostrad A1 i A4 zwolnieniem z opłat będzie skutkowało drastycznym zwiększeniem ruchu, hałasu, zanieczyszczenia spalinami, zwiększeniem liczby wypadków i kolizji w wyniku koncentracji po-

jazdów w obszarze punktów poboru opłat zlokalizowanych w śródmieściach Bytomia i Katowic oraz na drogach alternatywnych z uwagi na chęć ucieczki przed opłatami?

2. Czy w swojej nieustępliwości bierze Pan Minister pod uwagę, jak negatywnie wpłynie ona na rozwój aglomeracji śląsko-zagłębiowskiej i bezpośrednio na egzystencję jej mieszkańców?

3. Czy wobec rozwijającej się akcji społecznej Ministerstwo Infrastruktury przewiduje konsultacje społeczne z przedstawicielami wszystkich organizacji i instytucji zaangażowanych w tą akcję?

4. Czy Pan Minister planuje w tej sprawie wizytę na Śląsku, aby na miejscu przekonać się o wadze problemu i swojej decyzji dla mieszkańców aglomeracji?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

I n t e r p e ł a c j a
(nr 22911)

do ministra zdrowia
oraz
ministra sportu i turystyki

**w sprawie potrzeby wprowadzenia
rozwiązań systemowych funkcjonujących
w Polsce przychodni sportowo-lekarskich**

Szanowna Pani Minister!/Szanowny Panie Ministrze! Pragniemy poinformować, iż w ostatnim czasie do naszych biur poselskich wpłynęły interwencje trenerów dotyczące problemów przychodni sportowo-lekarskich.

Z informacji, jakie otrzymaliśmy, wynika, że funkcjonowanie tychże przychodni w Polsce znajduje się ostatnio w złym stanie. Pomimo że tzw. badania lekarskie dla dzieci i młodzieży są w myśl ustawy bezpłatne, na dzień dzisiejszy jest to tylko zapis. Realizacja przez naszą służbę zdrowia zmierza w kierunku poboru opłat, która de facto na dzień dzisiejszy jest bezpłatna. Należałoby zaznaczyć, że młodzi sportowcy na swój własny koszt udają się na badania wymagane do uprawiania sportów.

Następstwem wykonywania badań jest pójście do przychodni sportowo-lekarskiej, gdzie zawodnicy otrzymują zdolność do treningów lub zawodów sportowych. W bardzo wielu miastach i miasteczkach jest niemożliwym poczynić takie badania lekarskie. Biorąc pod uwagę fakt, że sport uczy i ma dobry wpływ na ogólny rozwój zdrowia młodzieży, chcielibyśmy, aby dostępność diagnostyki była jak najbardziej powszechna.

Aby skutecznie realizować zadania państwa w wielkim sporcie, wymaga to w sposób szczególny podkreślania konieczności spełnienia podstawowych warunków, jakimi są: baza, zawodnik, trener i lekarz. Bazę i przyszłego zawodnika trener organizuje sam, ale zapewnienie opieki lekarskiej powoduje problemy.

Jako przykład podamy miasto Łódź, gdzie funkcjonowała po południu łódzka przychodnia sportowo-lekarska, która czynna była od godz. 15 do 20. Codziennie w poszczególnych gabinetach przyjmowali lekarze wymaganych specjalności: laryngolog, okulista rentgenolog oraz gabinet EEG, EKG, chirurg, neurolog i wreszcie lekarz, który na podstawie wyników badań wypisywał w książeczce sportowo-lekarskiej zdolność do zawodów i treningów. Na dzień dzisiejszy dostęp do takich usług ma tylko kadra olimpijska w COMS w Warszawie. Kolejnym przykładem ukazującym, jak funkcjonuje przychodnia sportowo-lekarska, jest miasto Kalisz. W każdy czwartek przyjeżdża lekarz z Konina – specjalista medycyny sportowej. Zgłaszający się adept sportu udaje się z obowiązkowym skierowaniem od lekarza rodzinnego. Powoduje to wydłużony okres oczekiwania na badania w postaci wydania pozytywnej lub negatywnej opinii do przystąpienia do treningów czy też zawodów. To wszystko sprawia, że młodzież zniechęca się do uprawiania sportu.

Do sprawy należy dodać, że w takim mechanizmie ginie wiele talentów sportowych. Jest to głos wielu trenerów, którym zależy na młodzieży, ich wychowaniu i na widoczności Polski na arenie sportowej świata i igrzyskach olimpijskich.

W związku z powyższym zwracamy się z następującym pytaniem: Czy w najbliższym czasie, a w szczególności w kontekście ww. sytuacji, ministerstwo planuje wprowadzić kompleksowe rozwiązania systemowe funkcjonujących w Polsce przychodni sportowo-lekarskich?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22912)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmiany regulacji prawnych
w celu likwidacji barier utrudniających
aktywizację osób bezrobotnych
angażujących się w działalność
spółdzielni socjalnych**

Szanowna Pani Minister! Obszar spółdzielczości socjalnej stanowi ważny instrument w zakresie działań na rzecz aktywizacji społecznej oraz zawodowej osób zagrożonych wykluczeniem społecznym. W oparciu o dotychczasowe doświadczenia przedstawiciele spółdzielczości socjalnej wskazują co najmniej kilka barier utrudniających działalność spółdzielni socjalnych. Za najistotniejsze należy uznać zróżnicowane zasady przyznawania przez powiatowe urzędy pracy środków dla członków założycieli i członków przystępujących na wniesienie wkładu początkowego oraz interpretację przepisów dotyczących zabezpieczenie zwrotu przez bezrobotnego tych środków w formie aktu notarialnego o poddaniu się egzekucji przez dłużnika. Pomimo że przepisy te nie nakładają na bezrobotnego obowiązku wykazania się majątkiem, urzędy pracy inaczej interpretują ten przepis, stawiając przed bezrobotnym barierę nie do pokonania.

Mając na uwadze powyższe, kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy w ocenie Pani Minister możliwe jest wprowadzenie regulacji ujednolicających zasady przyznawania przez powiatowe urzędy pracy środków na wniesienie wkładu początkowego dla członków założycieli i członków przystępujących do spółdzielni socjalnych?

2. Czy przygotowana jest zmiana doprecyzowująca brzmienie § 8.1 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 17 lutego 2010 r. w sprawie przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych?

Z poważaniem

Poseł Jacek Brzezinka

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22913)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przystanku kolejowego
w miejscowości Szczekociny**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku miesięcy toczy się w lokalnych i regionalnych mediach powiatu zawierciańskiego dyskusja na temat reaktywacji peronu w Szczekocinach.

W związku z sytuacją braku połączenia kolejowego w miejscowości Szczekociny uwzględnienie przystanku kolejowego w planowanej modernizacji linii kolejowej nr 64 na odcinku Kozłów – Psary stworzyłoby ogromne możliwości dla powiatu, miasta oraz gminy.

Miasto i gminę Szczekociny zamieszkuje ponad 8,5 tys. mieszkańców, dla których połączenie kolejowe stanowiłoby cenny środek transportu. Umieszczenie peronu w Szczekocinach umożliwiłoby dostęp do połączenia kolejowego części powiatu zawierciańskiego, która do tej pory mogła liczyć wyłącznie na transport prywatny lub autobusowy.

Na uwagę zasługuje fakt, iż mieszkańcy mają utrudniony dojazd do większych miast województwa z uwagi na likwidację połączeń PKS i dużą odległość do najbliższych dworców PKP. Utworzenie przystanku kolejowego w miejscowości Szczekociny, dawałoby możliwość rozwoju dla mieszkańców miasta i gminy Szczekociny, jak również dla mieszkańców sąsiednich gmin. Przystanek kolejowy umożliwiłby łatwiejszy dojazd mieszkańców do miejsc pracy, uczniom do szkół oraz studentom do uczelni wyższych.

Z informacji otrzymanych od PKP Polskie Linie Kolejowe SA w sprawie ponownego uruchomienia połączeń kolejowych na stacji w Szczekocinach wynika, że istniejący peron w Szczekocinach nie jest użytkowany od 2003 r., obecny stan techniczny peronu, ubytki nawierzchni, wyłączone oświetlenie wymagające remontu, zaniedbana wiata peronu i dojścia do peronu nie pozwalają na otwarcie go do eksploatacji bez dodatkowych nakładów.

W przypadku jeżeli przystanek zostałby przeznaczony do całkowitej likwidacji, istnieje możliwość odbudowy go w miejscu oddalonym o kilkaset metrów od starego peronu (wiadukt Szczekociny – Goleniowy, droga DK78).

Pragnę podkreślić, iż w chwili obecnej Urząd Miasta i Gminy Szczekociny dysponuje pozytywnym stanowiskiem PKP Przewozy Regionalne w zakresie zainteresowania zatrzymywaniem się pociągów na stacji w Szczekocinach.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy istnieje możliwość umiejscowienia peronu w miejscowości Szczekociny?

2. Czy ministerstwo zamierza podjąć działania zmierzające do oceny czynników ekonomicznych oraz finansowych tej inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Anna Śliwińska

Sosnowiec, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22914)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zmiany projektu ustawy
o państwowych egzaminach prawniczych
poprzez wykreślenie możliwości
występowania przez osoby, które zdały
egzamin państwowy I stopnia,
przed sądami rejonowymi**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpływają liczne apele związane z projektem ustawy o państwowych egzaminach prawniczych. Ów projekt ustawy tworzy nowy zawód prawniczy – doradcę prawnego, który posiada możliwość dokonywania szeregu czynności prawniczych. Między innymi projekt ustawy zakłada, iż osoba, która zda egzamin państwowy I stopnia, będzie mogła występować przed sądami powszechnymi w sprawach należących do właściwości sądów rejonowych, z wyłączeniem spraw z zakresu prawa karnego, karnoskarbowego, rodzinnego i opiekuńczego.

Warto podkreślić, iż zapis umożliwiający absolwentom studiów prawniczych reprezentowanie klientów przed sądami na zasadach analogicznych jak profesjonalni pełnomocnicy wykonujący kwalifikowane zawody prawnicze może spowodować, iż poziom usług spadnie, co potencjalnym klientom może wyrządzić szkodę. Ponadto wydaje się, iż działania ustawodawcze w tej sferze wyraźnie mają na celu zdeprecjonowanie aplikacji prawniczych, które to obecnie poprzez aktywny system praktyk w trakcie odbywania aplikacji szkola aplikantów i ucząją w praktyce wykonywać przyszły zawód. Z przykrością należy stwierdzić, że obecnie system kształcenia studentów studiów prawniczych nie zapewnia solidnego przygotowania praktycznego, a jest to niezwykle istotne przy wykonywaniu szeregu czynności prawniczych, które to określa projekt ustawy o państwowych egzaminach prawniczych. A zatem, jak podkreślają zainteresowani, proponowane zmiany wpłyną negatywnie na należyte wykonywanie zawodu.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Czy istnieje możliwość wprowadzenia zmian do projektu ustawy o państwowych

egzaminach prawniczych poprzez wykreślenie zapisu umożliwiającego występowanie przez osoby, które zdały egzamin państwowy I stopnia, przed sądami rejonowymi?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 20 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22915)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie gospodarowania mieniem
znajdującym się w zasobach
Wojskowej Agencji Mieszkaniowej,
a niezwiązanym z zaspokojeniem
potrzeb mieszkaniowych żołnierzy**

Szanowny Panie Ministrze! Wojskowa Agencja Mieszkaniowa dysponuje w wielu miejscowościach atrakcyjnymi terenami i obiektami, które nie mają praktycznie żadnego znaczenia dla realizacji głównego celu działalności WAM, czyli zabezpieczenia potrzeb mieszkaniowych żołnierzy. Są to najczęściej obiekty i pomieszczenia po klubach garnizonowych, kantynach itp. Wojskowa Agencja Mieszkaniowa zwykle nie gospodaruje tymi obiektami w sposób właściwy. Jeżeli ich stan techniczny pozwala na jakiegokolwiek zagospodarowanie, to są one dzierżawione. Umowy dzierżawy zawierane są na rok. WAM nie zwraca jakichkolwiek nakładów poniesionych przez dzierżawców na remonty czy podwyższenie standardu lokali. Ponadto najczęściej w umowach znajdują się aneksy, że dzierżawca, opuszczając lokal, ma doprowadzić go do stanu pierwotnego. Efekt jest więc taki, że w pomieszczenia się nie inwestuje, bo trudno oczekiwać, aby dzierżawca zainwestował kilka czy kilkanaście tysięcy złotych, nie mając pewności, czy za rok zostanie z nim przedłużona umowa. Fatalny jest stan techniczny budynków, których WAM nie remontuje. Są na to potrzebne ogromne środki finansowe. Tym samym z roku na rok obniża się wartość obiektów, spada ich atrakcyjność, a w niektórych przypadkach po prostu opuszczone rudery straszą.

Celowe wydaje się zinwentaryzowanie obiektów i rozważenie możliwości ewentualnego ich zbycia. Działać należy szybko, bowiem każda zwłoka skutkuje wymiernymi stratami finansowymi. Alternatywą jest w tym wypadku wygenerowanie znacznych środków finansowych na naprawy i remonty. W każdej chwili służby nadzoru budowlanego zaczęły zasypywać WAM decyzjami o natychmiastowych usunięciach usterek. Nie można również wykluczyć decyzji o przymusowych rozbiórkach. To są ogromne koszty, których łatwo można uniknąć bez jakiegokolwiek szkody

dla Wojskowej Agencji Mieszkaniowej oraz Sił Zbrojnych RP.

W związku z powyższym mam pytanie: Czy Pan Minister rozważy możliwość sprzedaży omawianych obiektów? Czy istnieje możliwość uwzględnienia zbycia takowych nieruchomości dotychczasowym dzierżawcom bądź samorządom?

Z wyrazami szacunku

Poseł Paweł Suski

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22916)

do ministra zdrowia

**w sprawie rozporządzenia ministra zdrowia
dotyczącego programu terapeutycznego
leczenia WZW typu B, z którego korzysta
jedynie ok. 20% chorych
dotychczas nieleczonych**

Szanowna Pani Minister! 18 lutego br. wydała Pani rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym został zawarty zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwwirusowych, w pierwszej linii leczenia skierowany tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Z programu będzie mogło skorzystać jedynie ok. 20% chorych, dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną będą leczeni wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania potwierdziły, że ten lek powoduje mutację wirusa HBV. Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób podawana. W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku.

Biorąc pod uwagę powyższe fakty, zwracam się z zapytaniem:

1. Jakie były przyczyny, poparte naukowo, ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir) do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyna w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA zmian w charakterystyce tego leku,

ograniczających jego zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydowego stosowanego w monoterapii, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg-, HBeAg+, którzy rozpoczęli leczenia lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Malik
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22917)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rozkazu wydanego policjantom
we Wrocławiu w dniu 14 maja 2011 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Jestem głęboko zaniepokojony i zbulwersowany doniesieniami „Rzeczpospolitej” dotyczącymi wydarzeń na wrocławskim stadionie. Zgodnie z nimi funkcjonariusze Policji we Wrocławiu otrzymali rozkaz wyłapywania, zatrzymywania i pakowania do więźniarek, a następnie przewożenia na komisariaty kibiców z napisami obrażającymi premiera Tuska. Po decyzji wojewody dolnośląskiego o rozgrywaniu meczu piłkarskiego Śląsk Wrocław – GKS Bełchatów bez udziału publiczności wrocławska Policja otrzymała informację, że kibice zgromadzą się pod stadionem, zorganizują demonstrację i zablokują ruch w mieście. By zapewnić porządek, sprowadzono funkcjonariuszy spoza Wrocławia. Relacjonujący owe wydarzenia funkcjonariusz twierdzi, że wydany został rozkaz, by z tłumu kibiców wyłapywać osoby trzymające antyrządowe transparenty, pakować do więźniarek i przewozić na komisariat. Na pytanie funkcjonariusza, czy to jest rozkaz komendanta miejskiego, padła odpowiedź od

prowadzącego odprawę dowódcy, że ma nie wnikać. Rzecznik komendy wojewódzkiej Policji pytany przez gazetę zaprzeczył, by takie polecenie funkcjonariuszom prewencji wydano.

Artykuł „Rzeczpospolitej” obnażający metody postępowania rządu wobec społeczeństwa polskiego wskazuje na brak poszanowania przez władze wolności wyrażania opinii, nawet tych negatywnych, łamanie praw człowieka, a przede wszystkim nadużywanie aparatu policyjnego. Metody opisane w gazecie nasuwają skojarzenia z działaniami podejmowanymi w okresie PRL przez służbę bezpieczeństwa wobec obywateli.

W związku z tą skandaliczną sytuacją kieruję do Pana Ministra pytania:

1. Kto i na czyje polecenie wydał rozkaz wyłapywania i przewożenia więźniarkami obywateli na komisariaty za wyrażanie negatywnych opinii wobec rządu premiera Tuska?

2. Czy rząd polski wobec obywateli demokratycznego, jak mówi konstytucja, państwa stosuje metody służb bezpieczeństwa z czasów stalinizmu czy też stanu wojennego?

3. Czy w Polsce wprowadzono zakaz swobodnego wyrażania opinii?

4. Dlaczego niezadowolonych z rządów premiera Tuska traktuje się jak zbrodniarzy, wyłapuje i przewozi więźniarkami na komisariaty?

5. Jaki przepis zabrania i pod jakim rygorem głoszenia opinii i poglądów przeciwnych rządowi?

6. Czy Rzeczpospolita Polska zmieniła charakter swego ustroju bez wiedzy i zgody obywateli?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22918)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie likwidacji posterunków Policji
w Stężycy i Kłoczewie**

Szanowny Panie Ministrze! Jestem głęboko zaniepokojony i zbulwersowany decyzją komendanta głównego Policji, której skutkiem będzie likwidacja posterunków Policji w gminach wiejskich Stężycza i Kłoczew w powiecie ryckim. Zgodnie z ww. decyzją Komenda Powiatowa Policji w Rykach miałyby zmniejszyć liczebność o 17 etatów, zaś po przeanalizowaniu danych o sytuacji przez komendanta wojewódzkiego zlikwidowanych ma zostać 12 etatów, co w konsekwencji oznacza zmniejszenie o ok. 10% ogólnej ilości etatów w KPP w Rykach. Decyzja o likwidacji posterunków uzasadniana jest koniecznością

oszczędności, gdyż małe posterunki według KGP generują zbyt duże koszty i stanowią relikwyt przeszłości. Zgodnie z zapowiedziami funkcjonariusze, obecni dzielnicowi, mają zostać przeniesieni do dużych całodobowych komisariatów w Rykach i w Dęblinie, a do swojego rejonu mają dojeżdżać. Zarówno władze samorządowe, jak i mieszkańcy są przeciwni likwidacji posterunków, obawiając się zmniejszenia poziomu bezpieczeństwa, tym samym wzrostu przestępczości na terenie tych gmin. Zapewnienia o tym, iż funkcjonariusze będą dojeżdżali nie uspokajają nastrojów chociażby z uwagi na odległości dzielące komisariaty w Rykach i Dęblinie od Steżycy, a zwłaszcza Kłoczewa. Dodatkowo sytuację komplikuje niestanny brak środków finansowych na zakup paliwa do radiowozów, z którym boryka się zarówno KPP w Rykach, jak i wiele innych komend Policji w całym kraju. Wyżej wymienioną decyzję uważam za błędną i wysoce szkodliwą dla społeczności lokalnej. Małe posterunki Policji są bardzo potrzebne, zwiększają poczucie bezpieczeństwa mieszkańców, zaś dzielnicowy może szybko dotrzeć na miejsce zdarzenia i ma ciągły, a nie sporadyczny kontakt z mieszkańcami, co powoduje budowę więzi społecznej i zaufania między mieszkańcami i Policją, a w konsekwencji przyczynia się do spadku przestępczości na danym terenie.

W związku z tą szkodliwą społecznie sytuacją kieruję do Pana Ministra pytania:

1. Czy jest możliwość cofnięcia decyzji KGP o tak drastycznej redukcji etatów, a w konsekwencji o likwidacji posterunków w Steżycy i Kłoczewie? Zgodnie z przekazanymi mi informacjami decyzja o likwidacji tego typu posterunków w sąsiednim powiecie garwolińskim, województwo mazowieckie, została cofnięta.

2. Na podstawie jakich danych KGP podjął takie decyzje?

3. Dlaczego z taką beztroską KGP naraża mieszkańców małych gmin na utratę poczucia bezpieczeństwa?

4. Dlaczego decyzje KGP przyczyniają się do wzrostu przestępczości zamiast do jej spadku?

5. Czy Policja staje się służbą elitarną, która stoi od kontaktu z obywatelami?

6. Czy mieszkańcy małych miejscowości są mniej uprzywilejowani wobec mieszkańców dużych miast i nie należy się im ochrona?

7. Jakie są plany zagospodarowania budynków i pomieszczeń po ewentualnej likwidacji posterunków Policji w Steżycy i Kłoczewie?

8. Czy resort spraw wewnętrznych i administracji dysponuje danymi na temat tego, w jaki sposób likwidacja posterunków Policji wpłynie na bezpieczeństwo obywateli w skali kraju?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22919)

do ministra infrastruktury

w sprawie wysokości opłat za wydanie wtórnika dowodu rejestracyjnego

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Wysokość opłat za wydanie wtórnika dowodu rejestracyjnego reguluje rozporządzenie ministra infrastruktury w sprawie wysokości opłat za wydanie dowodu rejestracyjnego, pozwolenia czasowego i tablic (tablicy) rejestracyjnych pojazdów. Do mojego biura poselskiego zgłaszają się osoby, dla których obecne stawki są zdecydowanie za wysokie, bardzo obciążają ich budżety. Z posiadania samochodu nie mogą zrezygnować, ponieważ często jest ich źródłem utrzymania. Samochód w dzisiejszych czasach nie jest już luksusem. Starszy, a takie przeważają na polskich drogach, można kupić już za kilka tysięcy złotych. Koszty ich utrzymania, w tym wydawanie dokumentów i ich wtórników, są jednak bardzo duże, co dla mniej zamożnych stanowi duży problem.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem?

2. Czy ministerstwo rozważa możliwość zróżnicowania wysokości opłat za wydanie dowodu rejestracyjnego lub jego wtórnika w zależności od na przykład wieku samochodu?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie dodatkowych ulg dla najuboższych za wydanie tego typu dokumentów?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22920)

do ministra zdrowia

w sprawie uruchomienia w 2011 r. naboru wniosków o dofinansowanie w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013, priorytet XII: Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia, działanie 12.1: Rozwój systemu ratownictwa medycznego

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego dotarły informacje, iż w bieżącym roku nie

jest planowany nabór wniosków o dofinansowanie w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013, priorytet XII: Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia, działanie: 12.1: Rozwój systemu ratownictwa medycznego. Wstrzymanie możliwości pozyskania środków unijnych w zakresie rozwoju systemu ratownictwa medycznego blokuje możliwość dofinansowania zakupu nowoczesnych karettek. Tymczasem doświadczenie pokazuje, że wielu samorządom udało się zakupić nowoczesne karetki z pełnym wyposażeniem właśnie przy wsparciu środków unijnych. Finansowe wsparcie jednostek ochrony zdrowia, które świadczą usługi z zakresu ratownictwa medycznego, przekłada się na dostępność i jakość udzielanych świadczeń. O korzyściach płynących z zakupu nowoczesnych ambulansów ratownictwa medycznego nie trzeba nikogo przekonywać.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w 2011 r. będzie możliwe składanie wniosków w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013, priorytet XII: Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia, działanie: 12.1: Rozwój systemu ratownictwa medycznego, na zakup ambulansów ratownictwa medycznego?

2. Jakie działania zostały podjęte przez Ministerstwo Zdrowia w celu finansowego wsparcia rozwoju ratownictwa medycznego w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Michał Wojtkiewicz

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22921)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmniejszenia środków
z budżetu państwa na remonty
dróg gminnych i powiatowych**

Szanowny Panie Ministrze! W przyszłorocznym budżecie państwa na remonty dróg gminnych i powiatowych w całej Polsce przewidziano tylko 200 mln zł, a więc pięć razy mniej niż na rok 2011. Jeśli pula 200 mln zł zostanie podzielona równo na wszystkie 16 województw, każde województwo otrzyma zaledwie 12,5 mln zł, co oznacza, że samorzady nie będą mogły skutecznie podnosić jakości dróg ani budować nowych. Jak powszechnie wiadomo, stan dróg w Polsce jest fatalny i należy dołożyć wszelkich starań, żeby ten stan zmieniać. Jest to bardzo ważne z punktu widzenia gospodarczego lokalnych społeczności, w tym przedsiębiorców i rolników, ale także z punktu

widzenia wszystkich innych użytkowników dróg. Zmniejszenie puli na remonty dróg gminnych i powiatowych to nie tylko kłopot dla samorządów, które będą musiały szukać innych źródeł finansowania remontów albo zrezygnują z planowanych modernizacji. Problemy będą mieć także niewielkie firmy drogowe, które nie mają sprzętu do prac na dużych budowach, np. autostradach, a utrzymujących się właśnie z remontów i budowy dróg gminnych oraz powiatowych. Wiele tych firm może upaść, jeśli zlecenia na budowę i remonty dróg lokalnych zostaną ograniczone, a to grozi z kolei bezrobociem dla setek drogowców.

W związku z powyższym proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakimi przesłankami kierował się rząd, zmniejszając środki budżetowe na remonty dróg gminnych i powiatowych o 80% na rok 2012?

2. Czy rząd nie obawia się wzrostu bezrobocia po cięciach budżetowych na remonty i budowę nowych dróg gminnych i powiatowych?

3. W jaki sposób rząd zamierza wspomóc samorządy, które w planach na rok 2012 miały budowę setek dróg gminnych i powiatowych, a nie będą mogły realizować wyznaczonych przez siebie zadań przez brak środków na inwestycje infrastruktury drogowej?

4. W jakim stopniu zmniejszenie środków budżetowych na budowę dróg gminnych i powiatowych wpłynie negatywnie na planowane inwestycje w infrastrukturze samorządów?

5. Jakie są szacowane zagrożenia dla firm, które zajmują się przebudową dróg gminnych i powiatowych?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22922)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie zagrożeń dla perspektyw rozwoju
woj. świętokrzyskiego**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, uprzejmie proszę Panią Minister o rewizję stanowiska w sprawie unijnych środków finansowych przyznawanych dla województwa świętokrzyskiego na realizację programów.

Wśród najważniejszych zadań, jakie należą do państwa w sferze polityki społeczno-gospodarczej,

jest zapewnienie względnie równych warunków rozwoju poszczególnym regionom i społecznościom. Obecnie perspektywy rozwoju gospodarczego są dość silnie zróżnicowane dla poszczególnych części Polski, z wyraźnie zarysowanym upośledzeniem województw tzw. ściany wschodniej. Wynika to głównie z niedorozwoju infrastruktury komunikacyjnej i telekomunikacyjnej. W efekcie tzw. województwa wschodnie charakteryzują: wysokie bezrobocie, niski poziom wynagrodzeń, wysoki współczynnik emigracji krajowej i zagranicznej, alarmująco niekorzystna sytuacja demograficzna. Zauważalna jest głęboka nierównowaga w zakresie przyciągania dużych inwestycji zagranicznych, które konsekwentnie omijają Polskę wschodnią z uwagi na słabe skomunikowanie z głównymi ośrodkami w kraju i trasami wywozowymi w kierunku UE. Jest to między innymi skutkiem podjętych w 2008 r. przez rząd PO i PSL decyzji o usunięciu z list 21 zadań na łączną kwotę 742,86 mln €, w tym z zakresu:

— gospodarki wodno-ściekowej – 11 zadań o wartości 460,39 mln €,

— gospodarki odpadami i ochrony powierzchni ziemi – 3 zadania o wartości 187,68 mln €,

— zarządzania zasobami i przeciwdziałania zagrożeniom środowiska – 4 zadania o wartości 56,89 mln €,

— polskiej gospodarki na rynku międzynarodowym – 1 zadanie o wartości 4,50 mln €,

— kultury i dziedzictwa kulturalnego – 1 zadanie o wartości 11 mln €,

— infrastruktury szkolnictwa wyższego – 1 zadanie o wartości 22,00 mln €.

Upłynęły 4 lata, niestety, mimo wcześniejszych deklaracji ze strony Pani Minister, że w wyniku powtórzenia procedur te kluczowe dla naszego województwa zadania uzyskają dofinansowanie. W tych warunkach mieszkańcy województwa świętokrzyskiego spodziewają się wzmoczonych działań władz centralnych zmierzających do zniwelowania różnic rozwojowych i przede wszystkim nefaworyzowania ośrodków już dziś szybciej rozwijających się. Niestety, wiele wskazuje na to, że dysproporcje w możliwościach rozwojowych regionów ulegają dalszemu pogłębieniu na co wskazują przyjęte założenia w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”. Przedstawiana tam wizja rozwoju Polski opiera się na największych aglomeracjach miejskich i zakłada podwyższenie ich konkurencyjności poprzez m.in. działania wspierające ich dynamiczny rozwój. To nie będzie służyło możliwościom rozwojowym mniejszych ośrodków.

Jak słusznie konstatuje Wojewódzka Komisja Dialogu Społecznego Województwa Świętokrzyskiego, wdrożenie rozwiązań proponowanych w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” będzie skutkować groźbą cywilizacyjnej degradacji regionu świętokrzyskiego. Szereg podjętych już działań czy raczej zaniechań utwierdza niestety w tym przekonaniu: rezygnacja z ukończenia drogi ekspresowej

S7 na dwóch odcinkach Skarżysko – Kamienna – granica województwa mazowieckiego i Jędrzejów – granica województwa małopolskiego oraz drogi krajowej nr 73 na odcinku Kielce – Morawica, rezygnacja z modernizacji linii kolejowej Warszawa – Radom – Kielce – Kraków, likwidacja PKP Cargo oddział Skarżysko - Kamienna, planowana likwidacja zakładów PKP PLK SA w Skarżysku Kamiennej i Kielcach, likwidacja 5 wydziałów pracy w sądach rejonowych w miastach powiatowych województwa świętokrzyskiego.

Realizowana do niedawna polityka rozwoju regionalnego opierająca się na konieczności wyrównywania różnic w poziomie rozwoju regionów (np. Program Operacyjny „Rozwój Polski Wschodniej 2007–2013”) spotkała się z wielkim zaangażowaniem środowisk samorządowych, gospodarczych i naukowych. Polityka ta stwarzała nadzieję na pełne wykorzystanie potencjału województwa i dołączenie Kielc i regionu do wiodących ośrodków w kraju.

W związku z wykluczeniem miasta Kielce przy tworzeniu mapy tzw. rdzenia metropolii sieciowej kraju nasuwają się pytania:

Czy Pani Minister uznaje dokument „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” za podstawę do podejmowania procesów decyzyjnych?

Czy możliwe jest włączenie Kielc do sieci rozwojowych ośrodków metropolitalnych i jaką rolę przewiduje resort rozwoju regionalnego dla Kielc w przypadku ich nieumieszczenia tamże?

Jakie działania przeciwstawiające się marginalizacji Kielc i regionu świętokrzyskiego podjął resort rozwoju regionalnego, a jakie planuje w razie wdrożenia „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” w jej obecnym kształcie?

Czy rząd określił jasne kryteria wyłaniania rozwojowych ośrodków metropolitalnych i jakie one są?

Dlaczego Pani Minister kwestionuje dokonany przez urząd marszałkowski podział środków z krajowej rezerwy wykonania oraz dostosowania technicznego i wprowadza w nim zmiany? Marszałek jako gospodarz wraz z radnym sejmiku przedłożył najbardziej optymalne propozycje podziału, maksymalnie uwzględniające potrzeby mieszkańców naszego województwa.

Uprzejmie proszę Panią Minister o pisemne poinformowanie, jakie działania Pani podjęła w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22923)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie wyjaśnienia sprawy
„oblawy augustowskiej”**

Szanowny Panie Ministrze! Przez wiele lat szczegóły „oblawy augustowskiej” nie były znane. Dopiero teraz Nikita Pietrow, rosyjski historyk, w opublikowanej właśnie książce „Według scenariusza Stalina” wyjaśnia tajemnicę sprzed 66 lat. Pisze o szczegółowym planie zbrodni wojennej, natychmiastowej egzekucji jeńców, bez stawiania ich przed sądem, po rozkazie pułkownika generała Wiktora Abakumowa, dowódcy radzieckiego kontrwywiadu wojskowego.

W lipcu 1945 r. oddziały Armii Czerwonej wspomaganie przez UB i MO przeprowadziły szeroko zakrojoną akcję pacyfikacyjną obejmującą tereny Puszczy Augustowskiej i jej okolic. Przetrzęsały lasy i wsie, aresztując podejrzanych o kontakty z partyzantką niepodległościową. Zatrzymano niemal 2 tys. osób. Znalazły się one w obozach prowadzonych przez SMIERSZ, radziecki kontrwywiad wojskowy. Część z nich po brutalnych przesłuchaniach wróciła do domu. Ok. 600 osób zostało wywiezionych w nieznanym kierunku i wszelki ślad po nich zaginął. Wśród nich – co najmniej 27 kobiet (niektóre były w ciąży) i 15 osób poniżej 18 lat. Zdarzały się rodziny, z których zaginęło po kilka osób. Poszukiwania prowadzone przez dziesięciolecia przez rodziny, Polski Czerwony Krzyż nic nie dały. Dziś wiadomo, że Polaków zamordowali i pogrzebali w lesie żołnierze specjalnie sformowanego batalionu SMIERSZ. W tej sprawie generał pułkownik Wiktor Abakumow, dowódca radzieckiego kontrwywiadu wojskowego, 21 lipca 1945 r. wysłał tajny szyfrogram do marszałka Ławrentija Berii, szefa NKWD. Informował w nim, że w wyniku zakończonej właśnie oblawy w okolicach Augustowa w rękach jego ludzi pozostało 592 „bandytów”.

W książce rosyjskiego historyka czytamy, że Abakumow pisał, że zgodnie z zaleceniem Berii do Olecka przyleciał już z Moskwy generał major Iwan Gorgonow oraz grupa funkcjonariuszy kontrwywiadu „w celu likwidacji aresztowanych w lasach augustowskich bandytów”. Szyfrogram jest w rzeczywistości planem masowej egzekucji, wzorowanym na zbrodni katyńskiej z 1940 r. Zamordowaniem Polaków mieli dowodzić Gorgonow i Paweł Zielenin, szef kontrwywiadu 3. Frontu Białoruskiego. „Obaj są doświadczonymi, dobrymi czekistami i wykonają to zadanie” – zapewniał Abakumow, prosząc Berię o wydanie rozkazu.

Dokument niestety nie wskazuje ani miejsca egzekucji, ani miejsca, gdzie mogą znajdować się szczątki. Mowa jest tylko o tym, że było to w lesie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie do tej pory podjął Pan kroki, by wyjaśnić sprawę „oblawy augustowskiej”?
2. Czy zamierza Pan wystąpić do władz rosyjskich w celu wyjaśnienia wyżej opisanej zbrodni?

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22924)

do ministra zdrowia

**w sprawie włączenia leków inkretynowych
do programu terapeutycznego
dotyczącego analogów insuliny**

Szanowna Pani Minister! Obecnie Ministerstwo Zdrowia prowadzi prace nad wprowadzeniem w życie programu terapeutycznego dla analogów insuliny. Tymczasem aby zrealizować długofalowe cele związane z zapewnieniem chorym na cukrzycę dostępu do nowoczesnego i skutecznego leczenia i jednocześnie ograniczyć całkowite koszty leczenia cukrzycy, program ten nie powinien być ograniczony wyłącznie do refundacji analogów insuliny.

Program terapeutyczny powinien umożliwiać zastosowanie u chorych leków, które zapewnią im największą korzyść terapeutyczną – dla jednych będzie to insulina, dla innych analogi insuliny, a dla jeszcze innych doustne leki inkretynowe. Pacjenci wymagający leczenia poszczególnymi lekami oraz spełniający kryteria włączenia do programu, określone przez konsultanta krajowego w dziedzinie diabetologii, powinni otrzymywać całkowicie bezpłatny dostęp także do leczenia DPP IV inhibitorami i GLP-1 analogami.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującym pytaniem: Czy leki inkretynowe zostaną włączone do obecnie przygotowywanego przez resort zdrowia programu terapeutycznego dla analogów insuliny?

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22925)

do ministra zdrowia

w sprawie barier w leczeniu publicznym

Szanowna Pani Minister! Istnieje wiele barier w leczeniu publicznym. Pacjenci, aby dostać się do lekarza, muszą czekać bardzo długo – najdłużej na

badania diagnostyczne wykrywające raka piersi i raka jelita grubego. Wśród najbardziej uciążliwych barier dostępu wymienić można niektóre zabiegi chirurgii naczyniowej i operacje żyłaków. Na te ostatnie nawet osoby, które mają problemy z chodzeniem, często muszą czekać ponad rok.

Szczególnie uciążliwe jest też oczekiwanie na leczenie zębów u dzieci niepełnosprawnych umysłowo, które często trzeba poddać znieczuleniu ogólnemu. Dziecko z bólem zęba musi czasem czekać na leczenie miesiąc, na leczenie „bez bólu” – kilka miesięcy.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującym pytaniem: Jakie zamierza Pani wprowadzić rozwiązania, aby ułatwić pacjentom dostęp do lekarzy?

Z poważaniem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22926)

do ministra infrastruktury

**w sprawie kontroli działalności
spółdzielni mieszkaniowych**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich miesiącach sprawowania przeze mnie mandatu poselskiego nasiliły się wnioski wyborców dotyczące zmiany reguł funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych. W Sejmie znajduje się projekt ustawy, który mógłby dokonać rewolucji w tej dziedzinie. Nie wiadomo jednak, czy uda się go uchwalić. Tak czy inaczej przekształcanie spółdzielni mieszkaniowych w wspólnoty mieszkaniowe (bo taki będzie efekt ustawy) nie zmienia faktu, że w dalszym ciągu funkcjonować będzie jednak jeszcze duża część spółdzielni w dotychczasowym kształcie i na dotychczasowych zasadach. Zdaniem członków spółdzielni mieszkaniowych podstawowy problem polega na braku odpowiedniej kontroli działania spółdzielni. Organy kontrolne dziś to komisja rewizyjna (często złożona z popleczników zarządu) oraz komisja dokonująca lustracji pracy spółdzielni, ale pochodząca z ogólnokrajowych organów spółdzielczych. Zdaniem moich rozmówców kontrole przeprowadzane przez te organy często przymykają oko na nieprawidłowości, które w spółdzielniach niestety nie są rzeczą rzadką.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie inne jeszcze organy kontrolne można zaangażować na gruncie obecnie obowiązujących przepisów prawa spółdzielczego do skontrolowania pracy spółdzielni?

2. Czy zdaniem Pana Ministra wobec faktu, iż w Polsce działa i pewnie działać będzie nadal bardzo duża liczba spółdzielni zrzeszających miliony Polaków, nie byłaby wskazana tego rodzaju nowelizacja przepisów prawa, która umożliwiłaby kontrolowanie spółdzielni mieszkaniowych w pełnym zakresie przez Najwyższą Izbę Kontroli?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22927)

do ministra finansów

**w sprawie możliwości zaistnienia
wieloletnich nieprawidłowości w imporcie
do naszego kraju alkoholu etylowego
i niezgodności w tym zakresie
prawa polskiego z przepisami UE**

Do naszych biur poselskich wpłynęły pisemne wnioski pracowników Służby Celnej z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie możliwości zaistnienia wieloletnich nieprawidłowości w imporcie do naszego kraju alkoholu etylowego i niezgodności w tym zakresie prawa polskiego z przepisami UE, co skutkuje zaistnieniem sytuacji groźnej dla finansów państwa, porządku prawnego czy zdrowia. Pracownicy ci informują, iż reprezentujący ich związek już na początku 2009 r. podjął działania i skierował w tej sprawie stosowny wniosek do szefa Służby Celnej. Ww. uważają za zbyt opieszalą interwencję ministerstwa, które dopiero w maju 2010 r. wystąpiło w przedmiotowej sprawie do Komisji Europejskiej.

Nasi interesanci podkreślają, iż w Polsce wciąż nie jest przestrzegany art. 27 ust. 1 dyrektywy 92/83 EWG, który umożliwia państwom członkowskim zwolnienie wyszczególnionych produktów z podatku akcyzowego na warunkach, które zostaną przez nie określone, w celu zagwarantowania prawidłowego i uczciwego stosowania zwolnień oraz zapobiegania wszelkim ewentualnym przypadkom uchylania się od przestrzegania, omijania lub naruszania tych przepisów. Wskazują, iż już od kilku lat z Ukrainy przez polsko-ukraińską granicę wwieziono na teren Unii Europejskiej pod postacią wyrobu klasyfikowanego do kodu CN 3820 ponad 67 mln l 95-procentowego alkoholu etylowego skażonego bez zapłacenia akcyzy zharmonizowanej. Przekwalifikowanie alkoholu do innego kodu umożliwiło ominięcie obowiązku uzyskania pozwolenia na jego import jako produktu rolnego.

Ww. informują, iż straty dla UE z tytułu zaburzenia wspólnego rynku rolnego (szczególnie rynku pro-

duktów służących do wytwarzania alkoholu i wina), wypierania z rynku towarów z zapłaconą akcyzą oraz z tytułu niezapłaconej akcyzy i cła, a także z powodu zaburzenia zasad wolnej konkurencji i zagrożenia zdrowia i życia obywateli (spożywających często nieświadomie ten alkohol), a także strat wynikających z faktu uzyskiwania przez zorganizowane grupy przestępcze dużych niekontrolowanych środków pieniężnych są na wielu płaszczyznach znaczące, dotkliwe i groźne dla interesów Unii i społeczności Wspólnoty.

W ocenie funkcjonariuszy celnych, głównie z powodu składu chemicznego, brak jest podstaw prawnych i faktycznych do uznania, że alkohol 95-procentowy skażony benzoesanem denatonium oraz alkoholem izopropylowym, zawierający śladowe ilości środka powierzchniowo czynnego i przywożony w cysternach kolejowych jest płynem antyzamarzającym lub przeciwołdzeniowym o kodzie 3820, nie może być więc bezwarunkowo zwolniony z akcyzy i dopuszczony do swobodnego obrotu na terytorium Wspólnoty, jak to ma miejsce w Polsce. Jego import powinien być objęty nadzorem zgodnie z prawem wspólnotowym oraz koniecznością ochrony praw producentów Unii Europejskiej i wpływów budżetu.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie prosimy Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy faktycznie informacje zawarte w niniejszej interpelacji są prawdziwe?

2. Jeżeli odpowiedź na powyższe pytanie jest twierdząca, prosimy o przekazanie informacji o działaniach ministerstwa oraz podległych mu służb w celu zlikwidowania sytuacji zagrażającej zdrowiu mieszkańców UE, skutkującej również znaczącymi stratami dla budżetu naszego kraju?

3. Jakie działania podejmuje kierowany przez Pana Ministra resort w celu dostosowania w przedmiotowej sprawie prawa polskiego do prawa wspólnotowego?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawislak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22928)

do ministra środowiska

**w sprawie możliwości wprowadzenia
przez Ministerstwo Środowiska
procedur przekazania własności jezior
na rzecz jednostek samorządu terytorialnego
i lokalnych społeczności**

Szanowny Panie Ministrze! Gminy leżące w powiecie leszczyńskim, kościańskim i gostyńskim opierają swój rozwój w znacznej mierze na turystyce, z czego coraz większe znaczenie posiada turystyka wędkarska. Z sygnałów napływających również z terenu powiatu wschowskiego wynika, że rozwój tej dziedziny hamowany jest przez degradację przyrodniczą jezior, a w szczególności przez nadmierne ich eksploataowanie oraz problemy z należyтым utrzymaniem porządku i czystości. Dlatego też wydaje się, że konieczna jest inicjatywa ustawodawcza mająca na celu poprawę funkcjonowania jezior i okolicznych terenów.

W myśl Prawa wodnego, pomimo jego wielokrotnej nowelizacji, niezmiennym było, że jeziora przepływowe są własnością państwa. Własnością prywatną mogą być jedynie jeziora i zbiorniki wodne bezodpływowe położone na gruntach niepaństwowych.

Z posiadanych informacji wynika, że różnymi decyzjami dopuszczano odstępstwa od tej zasady. Przykładem może być jezioro Kuchnia leżące na granicy gmin Łasin, Rogóżno i Gardeja oraz woj. kujawsko-pomorskiego i pomorskiego, o pow. ok. 54 ha, przez które przepływa rzeka Gardęga będąca głównym dopływem rzeki Osy wpadającej do Wisły w okolicach Grudziądza. Jezioro to do lat 90. było jeziorem Skarbu Państwa dzierżawionym przez PZW.

Panie Ministrze, czy, a jeżeli tak, to jakie inicjatywy ustawodawcze zamierza Pan zaproponować w celu poprawy jakości zarządzania jeziorami, w tym szczególnie w zakresie uruchomienia procedur przekazywania własności jezior w przypadku wyrażenia zgody przez zainteresowane gminy i lokalne społeczności?

Czy istnieją obecnie przepisy, w myśl których można dokonać przekazania w tej czy innej formie prawa własności jezior jednostkom samorządu terytorialnego bądź lokalnym społecznościom?

Nasuwają się również pytania:

Jakie jest uzasadnienie dla występowania jezior przepływowych niebędących własnością Skarbu Państwa i jaka jest skala tego zjawiska w powiecie leszczyńskim, kościańskim, gostyńskim i wschowskim?

Jaka była procedura prawnoadministracyjna przekazania jeziora Kuchnia?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Łukasz Borowiak
i Klaudiusz Balcerzak

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22929)

do ministra finansów

**w sprawie podwójnego opodatkowania osób
prowadzących działalność gospodarczą
w swojej nieruchomości**

Prowadzący działalność gospodarczą jest podatnikiem podatku od nieruchomości. Stanowi tak ustawa z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844, z późn. zm.). Art. 3 ust. 1 ww. ustawy określa, że podatnikami są zarówno osoby fizyczne, jak i osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, posiadaczami nieruchomości lub obiektów budowlanych, użytkownikami wieczystymi gruntów oraz posiadaczami nieruchomości lub ich części.

W praktyce oznacza to, że jeśli ktoś ma dom lub mieszkanie, a przy tym prowadzi w nim działalność gospodarczą, zobowiązany jest do dwukrotnego uiszczenia wyżej wymienionego podatku. Przedstawione przeze mnie przepisy prawne z pewnością w znaczny sposób utrudniają prowadzenie działalności gospodarczej oraz zwiększają jej koszty. Niekorzystnie wpływa to na rozwój drobnych przedsiębiorstw prowadzonych w nieruchomościach przedsiębiorców.

Wobec wyżej przedstawionego problemu chciałbym zapytać Pana Ministra: Jakie są działania resortu zmierzające do poprawy obecnego stanu rzeczy – aby zwolnić obywateli z podwójnego opodatkowania?

Z poważaniem

Poseł Artur Gierada

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22930)

do ministra infrastruktury

**w sprawie podziału uprawnień budowlanych
w zakresie projektowania, ich zakresu
i podziału kompetencji między inżynierów
budownictwa i architektów oraz specjalizacji
uprawnień projektowych**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę wyrazić swoje poparcie dla oczekiwań środowiska polskich inżynierów budownictwa dotyczących uprawnień budowlanych w zakresie projektowania, ich zakresu i podziału kompetencji między inżynierów i architektów oraz rodzajów specjalizacji uprawnień projektowych.

Polscy inżynierowie budownictwa domagają się w nieograniczonym zakresie uprawnień w specjalności konstrukcyjno-budowlanej i ograniczonych uprawnień w specjalności architektonicznej. Dotychczas inżynierowie budownictwa mogą działać na rynku projektowym jedynie jako konstruktorzy. Nie mogą projektować elementów i detali niebędących konstrukcją nośną budynku, które mieszczą się w zakresie działalności architektów. Obowiązujący obecnie podział uprawnień dyskryminuje środowisko inżynierów budownictwa. Tymczasem program studiów, zdobyta wiedza jak najbardziej upoważniają do projektowania obiektów w zakresie architektonicznym, ogólnobudowlanym oraz konstrukcyjnym. Obowiązujące przepisy ograniczają jednak tę możliwość i dyskredytują krajowych inżynierów budownictwa jako samodzielnych projektantów.

Należy podkreślić, że istniejące przepisy są w dużym stopniu absurdalne. Ponieważ możliwość projektowania zależy od rodzaju terenu zabudowy, a nie np. od wielkości budynku. Inżynier budownictwa może zaprojektować budynek jednorodzinny na terenie rozbudowy zagrodowej wiejskiej, a identycznego budynku w mieście już nie. Zgadzam się z opinią środowiska inżynierów budownictwa, że tak brzmiące przepisy prowadzą do dyskryminacji i są sprzeczne z zasadą równości wobec prawa. Równocześnie pragnę nadmienić, że są one także sprzeczne z tendencjami panującymi na całym świecie i niezgodne z wytycznymi Parlamentu Europejskiego.

Apeluję więc o podjęcie działań legislacyjnych mających na celu zmianę podziału uprawnień budowlanych inżynierów budownictwa i architektów. Proponuję:

1) wykreślenie z rozporządzenia w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie zapisu „w zabudowie zagrodowej” w ograniczonych uprawnieniach projektowych w specjalności architektonicznej oraz podwyższenie ograniczenia kubaturowego do 1500 m³ lub wprowadzenie ograniczenia do budynków niskich (N) według klasyfikacji w § 8 warunków technicznych,

2) umożliwienie projektowania przez inżynierów budownictwa posiadających uprawnienia w specjalności konstrukcyjno-budowlanej bez ograniczeń budynków przemysłowych, magazynowych i gospodarczych bez ograniczeń kubaturowych,

3) wprowadzenie zapisu umożliwiającego zdobycie uprawnień do projektowania w specjalności architektonicznej bez ograniczeń przez inżynierów budownictwa po odbyciu odpowiednio wydłużonej praktyki (zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r., art. 47 pkt 2).

Oczekuję również odpowiedzi na pytania:

1. Jakimi kryteriami kierowano się przy podziale uprawnień budowlanych inżynierów budownictwa i architektów?

2. Dlaczego nie uwzględniono dotychczas wytycznych Parlamentu Europejskiego w zakresie uprawnień budowlanych dla inżynierów budownictwa i architektów?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22931)

do ministra infrastruktury
oraz
ministra sprawiedliwości

w sprawie możliwości przekształcenia prawa użytkowania wieczystego przez najemców mieszkań Skarbu Państwa

Panie Ministrze! Ustawa o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości wymaga, aby o przekształcenie wystąpili wszyscy mieszkańcy w danej nieruchomości.

Czy w sytuacji, gdy w budynku usytuowanym na gruncie Skarbu Państwa zdecydowaną większość stanowią właściciele lokali (121 mieszkańców), a pozostaje kilkunastu najemców, którzy nie mogą nabyć lokalu od Wojskowej Agencji Mieszkaniowej z powodów finansowych, istnieje możliwość przekształcenia użytkowania wieczystego gruntu we własność? Kto powinien wystąpić z wnioskiem o przekształcenie w imieniu tych kilkunastu najemców: WAM czy sami najemcy, którzy są zainteresowani nabyciem gruntu na własność, mimo iż lokali mieszkalnych nie są w stanie obecnie nabyć?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22932)

do ministra infrastruktury

w sprawie realizacji kluczowych dla woj. kujawsko-pomorskiego inwestycji infrastrukturalnych

Szanowny Panie Ministrze! Województwo kujawsko-pomorskie należy do regionów o najwyższej stopie bezrobocia w Polsce. Konieczne wydaje się zatem

m.in. jak najszybsze rozpoczęcie lub zakończenie zaplanowanych w tym regionie kluczowych inwestycji infrastrukturalnych, w tym szczególnie drogowych, w celu zwiększenia jego atrakcyjności dla potencjalnych inwestorów.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zgodnie z licznymi obietnicami złożonymi mieszkańcom Bydgoszczy przez Pana Ministra oraz polityków PO i PSL ministerstwo podjęło konkretne działania, aby budowa drogi ekspresowej S5 na odcinku Nowe Marzy – Bydgoszcz i Bydgoszcz – Żnin rozpoczęła się możliwie szybko?

2. Czy inwestycja będzie realizowana zgodnie z harmonogramem przekazanym parlamentarzystom przez wojewodę kujawsko-pomorskiego w marcu bieżącego roku i jakie są tego gwarancje?

3. Dlaczego dopiero w sierpniu bieżącego roku ma być ogłoszony przetarg na przygotowanie projektu budowlanego oraz dokumentacji przetargowej, skoro na spotkaniu z parlamentarzystami w styczniu bieżącego roku zapewniał Pan Minister natychmiastowe przystąpienie do prac projektowych oraz że środki finansowe na ten cel już wtedy były zabezpieczone. Skąd zatem kilka miesięcy zwłoki?

4. Na jakim etapie realizacji są inne priorytetowe inwestycje drogowe zaplanowane w regionie kujawsko-pomorskim: obwodnica Inowrocławia, Sępólna i Żnina?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22933)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie ochrony danych internautów wykorzystywanych w portalach społecznościowych

Na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do Pana Ministra interpelację w sprawie ochrony danych internautów wykorzystywanych w portalach społecznościowych.

Użytkownicy Internetu i komputerów są dziś narażeni na dziesiątki najróżniejszych zagrożeń informatycznych, w tym m.in. kradzież tożsamości. Jak wynika z raportu przeprowadzonego przez Gemius

SA dla firmy Symantec, aż 41% Polaków padło ofiarą cyberprzestępstwa. Przybierały one zróżnicowaną formę: spamu zawierającego wirusy, pisanie obraźliwych wiadomości w czyimś imieniu czy wykradania numerów i haseł kart kredytowych. Co dziesiąty Polak przyznaje, że bez jego wiedzy i zgody osoby trzecie korzystały z jego profilu na portalu społecznościowym. Podobny odsetek wskazuje, że padł ofiarą manipulacji finansowych.

Jednym z problemów, z jakim potykać muszą się użytkownicy Internetu, jest zakładanie przez osoby obce fałszywych kont osobowych w popularnych portalach społecznościowych typu Facebook czy Sympatia. Z informacji, jakie docierają do mojego biura poselskiego, wynika, iż nie ma żadnych ograniczeń formalnych przy zakładaniu tego typu kont, w związku z czym często dochodzi do nadużyć polegających na tworzeniu fikcyjnych domen osób, które o fakcie tym albo dowiadują się przypadkowo, albo nie wiedzą w ogóle. Właściciele portali, powołując się na swoje regulaminy, blokują tego typu konta dopiero po zgłoszeniu takiego faktu, uzależniając jednak swoje działanie od przesłania im skanu dowodu osobistego bądź też innego dokumentu potwierdzającego tożsamość. Blokada konta jest jednokrotna i nic nie stoi na przeszkodzie, aby osoba tworząca fikcyjny profil założyła kolejny już w kilka chwil po zablokowaniu poprzedniego.

Internauci postulują, aby w celu poprawy ich bezpieczeństwa procedura ta została odwrócona i skan dokumentu tożsamości był konieczny nie przy usuwaniu, ale przy zakładaniu konta. W ich opinii tego typu działanie zablokuje możliwość tworzenia fałszywych kont, przyczyniając się bez wątpienia do poprawy bezpieczeństwa w sieci. Jak podkreślają, właściciele portali sami nie wyjdą z inicjatywą koniecznych zmian, albowiem te przyczyniłyby się do zmniejszenia ich zysków z prowadzonej działalności.

Mając na uwadze informacje przedstawione powyżej, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?

2. Czy podziela Pan Minister pogląd, iż wprowadzenie konieczności weryfikacji podawanych danych przyczyni się do poprawy bezpieczeństwa Polaków korzystających z Internetu?

3. Czy rozważy Pan Minister podjęcie działań prawnych skutkujących wprowadzeniem wymogu weryfikacji prawdziwości danych podawanych przy zakładaniu profili osobistych na portalach społecznościowych?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 20 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 22934)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zakazu korzystania przez policjantów ze służbowej broni w trakcie ćwiczeń poza godzinami pracy

Szanowny Panie Ministrze! Nie trzeba nikogo przekonywać, że jednym z głównych problemów, z jakimi zmagają się Polska, jest z jednej strony nadmiar, a z drugiej strony niska jakość stanowionego prawa. Niejednokrotnie w praktyce natrafiamy na regulacje zagmatwane, niezrozumiałe, dysfunkcjonalne lub abstrahujące zupełnie od uzasadnionych potrzeb ich adresatów. W znacznej mierze stanowi to oczywiście winę parlamentu, jednak należy zwrócić uwagę, że często problemem są również decyzje, które podejmują poszczególne organy administracji.

Przykładem takiej nie do końca trafnej, a mającej istotne znaczenie, decyzji jest decyzja nr 713 komendanta głównego Policji z dnia 30 grudnia 2005 r. (Dz. Urz. KGP z 2006 r. Nr 3, poz. 9), a dokładniej jej załącznik nr 1 („Instrukcja w sprawie organizacji i zasad policyjnych strzelań z broni palnej oraz strzelań (rzutów) chemicznymi środkami obeszwałniającymi”). Jednym z celów tejże instrukcji jest zapewnienie funkcjonariuszom Policji odpowiednich warunków szkolenia strzeleckiego. Już w § 1 ust. 1 zadeklarowane zostały następujące cele wydania instrukcji:

1) opanowanie i doskonalenie przez policjantów umiejętności bezpiecznego, sprawnego i skutecznego posługiwania się bronią palną, urządzeniami służącymi do miotania chemicznych środków obeszwałniających oraz tymi środkami w różnych sytuacjach i warunkach,

2) kształtowanie i utrwalanie zgodnych z prawem zachowań policjanta w sytuacjach zbliżonych do rzeczywistych realiów użycia broni palnej oraz chemicznych środków obeszwałniających,

3) wykształcenie umiejętności właściwej oceny sytuacji, rozpoznania i wyboru celu, podjęcia decyzji o użyciu lub zaniechaniu użycia broni palnej i chemicznych środków obeszwałniających.

Zgodnie natomiast z § 1 ust. 2 szkolenia mogą być organizowane wyłącznie w następujących miejscach:

1) jednostkach szkoleniowych Policji według programów szkoleń zawodowych oraz kursów doskonalenia zawodowego,

2) jednostkach organizacyjnych Policji w ramach doskonalenia zawodowego.

Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że taka właśnie regulacja zamieszczona w instrukcji stanowi podstawę negatywnego stanowiska Komendy Głównej Policji w sprawie możliwości trenowania przez policjantów na prywatnych strzelnicach, poza godzinami pracy, z wykorzystaniem broni służbowej – i to nawet wówczas, gdy gotowi oni są (co zresztą

jest oczywistym obowiązkiem) z własnych środków zapłacić za zakup amunicji niezbędnej do odbywania takich ćwiczeń.

Wydaje się, że tego rodzaju utrudnienie samodzielnego podnoszenia swoich umiejętności przez policjantów z wykorzystaniem służbowej broni nie ma należytego uzasadnienia. Nadrzędnym celem powinno być bowiem zagwarantowanie im w jak najszerszym zakresie możliwości ustawicznej pracy nad rozwijaniem zdolności strzeleckich. Leży to w interesie wszystkich obywateli, którzy chcieliby mieć pewność, że broniący ich przed przestępcami policjanci są jak najlepiej wyszkoleni. W obecnej chwili policjant ma oczywiście prawo pojawić się na strzelnicy, kiedy chce, ale tylko będąc wyposażonym w prywatną broń. Trudno zrozumieć, dlaczego nie może to być również broń, którą dysponuje on w trakcie służby.

W nawiązaniu do przedstawionego problemu, zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy Pan Minister zamierza podjąć działania zmierzające do umożliwienia odbywania przez policjantów ćwiczeń na prywatnych strzelnicach, po godzinach pracy, z wykorzystaniem broni służbowej?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Gibała

Kraków, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22935)

do ministra zdrowia

**w sprawie sprzedaży leków
za pośrednictwem Internetu
przez podmioty nieuprawnione**

Na stronach internetowych bez problemu można zakupić leki, które są oferowane jako poronne. Takich ofert jest bardzo wiele. Najbardziej dostępnym jest mizoprostol. Inspekcja farmaceutyczna co prawda stara się przeciwdziałać temu niebezpiecznemu zjawisku, jednak w dalszym ciągu niepokój wzbudza masowy charakter tego procederu. Konieczne są odpowiednie regulacje, które nie tylko zakazywać będą sprzedaży tych substancji, ale również zastrzą kary.

Zwracam się w interpelacji do Pani Minister z pytaniami:

Czy resort zdrowia poczyni odpowiednie kroki w celu obostrzenia kar za coraz bardziej powszechną sprzedaż środków poronnych przez Internet?

Czy do tej pory zastosowano środki, które w jakikolwiek sposób ograniczałyby taką sprzedaż?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 18 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22936)

do ministra zdrowia

w sprawie biologicznej terapii anty-IgE

Ministerstwo Zdrowia od ponad 2 lat deklaruje wprowadzenie programu terapeutycznego, który umożliwi leczenie jedyną skuteczną terapią biologiczną anty-IgE. Niestety, do dziś programu nie wprowadzono. Nie wiadomo też, na jakim etapie prowadzone są działania nad wdrożeniem programu ze względu na brak informacji, której adresatami są pacjenci. Brak lub utrudniony dostęp do leczenia biologicznego oznacza dla osób, które oczekują decyzji ministerstwa, niezdolność do wykonywania pracy zawodowej oraz częste pobyty w szpitalu. Do tej pory nieliczna grupa chorych rozrzucona po całym kraju w zależności od działania wojewódzkich oddziałów NFZ miała szansę na podjęcie właściwego leczenia. Nie była to niestety pomoc stała. Zgody na refundację leku u każdego chorego wielokrotnie były cofane i wznawiane.

Zwracam się w interpelacji do Pani Minister z pytaniem: Kiedy zostanie udostępniona metoda biologicznego leczenia chorych na astmę pacjentów za pomocą terapii anty-IgE?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 18 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22937)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji Zakładu Armatury
Chemar sp. z o.o. oraz Odlewni Chemar
sp. z o.o.**

Szanowny Panie Ministrze! Międzyzakładowa Organizacja Związkowa NSZZ „Solidarność” oraz Międzyzakładowa Organizacja Związkowa Związku Zawodowego Pracowników w Zakładach Urządzeń Chemicznych i Armatury Przemysłowej Chemar SA w Kielcach wystosowały do Pana Ministra pismo z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie przyspieszenia tempa prywatyzacji Zakładu Armatury Chemar i Odlewni Chemar sp. z o.o. Zainteresowani w swoim wystąpieniu zwracają szczególną uwagę na złą sytuację finansową swojej firmy, która może w konsekwencji doprowadzić do upadłości i likwidacji wspomnianych spółek. Jednym z rozwiązań, które mogą doprowadzić do poprawy wyników finansowych spółek, jest ich najszybsza prywatyzacja, choć obawy pracowni-

ków dotyczące zbycia udziałów w trybie przetargu publicznego są duże. Dziś najbardziej właściwą formą zabezpieczenia interesów pracowniczych wydaje się pakiet socjalny uzgodniony między przyszłymi inwestorami a związkami zawodowymi.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy przewiduje Pan i w jakim terminie prywatyzację wspomnianych wyżej spółek?
2. Czy obecna kondycja finansowa spółek pozwala na ich prywatyzację?
3. Jeśli dojdzie do prywatyzacji spółek, czy już wiadomo, jaką formę przybierze prywatyzacja?
4. W jaki sposób zostaną zabezpieczone interesy pracownicze pracowników zatrudnionych obecnie w spółkach?

Z poważaniem

Poseł Beata Kempa

Kielce, dnia 23 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22938)

do ministra zdrowia

w sprawie kontraktowania usług medycznych na 2011 r. w jednostkach służby zdrowia na terenie pow. oleśnickiego

Szanowna Pani Minister! W dniu 18 kwietnia 2011 r. uchwałą nr V/47/2011 Rada Powiatu Oleśnickiego przyjęła stanowisko dotyczące kontraktowania usług medycznych na 2011 r. w jednostkach służby zdrowia na terenie powiatu oleśnickiego (uchwała w załączeniu)*).

Według rady szczególny niepokój budzi sytuacja dotycząca specjalistycznej opieki ambulatoryjnej z zakresu chirurgii. W styczniu 2011 r. rada powiatu dowiedziała się o braku tego kontraktu, który spowodował brak ciągłości opieki świadczonej przez podmioty publiczne w tym zakresie. Sprawa dotyczy nie tylko Powiatowego Zespołu Szpitali w Oleśnicy, ale również Poradni Chirurgicznej SZPZOZ w Oleśnicy, które nie tylko spełniają wymogi dotyczące lokalu i sprzętu, ale również pod względem zatrudnianego doświadczonego personelu medycznego. W konsekwencji dopiero po miesiącu NFZ podpisał kontrakt w tym zakresie.

Jak piszą zainteresowani: „opóźniając podpisywanie kontraktów, fundusz znalazł źródło oszczędności, szkoda tylko iż odbywa się to kosztem świadczeniodawców, ale, co jest szczególnie oburzające, przede wszystkim kosztem pacjentów. Niepokojąca jest także stała tendencja do zmniejszania wysokości kon-

traktu dla świadczeń z zakresu leczenia szpitalnego realizowanego w Powiatowym Zespole Szpitali w Oleśnicy”.

Mając na uwadze powyższe oraz załączone pisma, pragnę zadać Pani Minister następujące pytania:

1. Czy NFZ, rozpatrując oferty poszczególnych placówek w powiecie oleśnickim na początku roku w zakresie opieki szpitalnej i ambulatoryjnej, nie dopuścił się przekroczenia swoich uprawnień?
2. Dlaczego placówki medyczne dopiero na początku roku kalendarzowego dowiadują się, czy będą świadczyły usługi w zakresie składanych ofert do NFZ?
3. Czy Pani zdaniem na podstawie opisanej sytuacji w załączonym stanowisku NFZ we Wrocławiu równoprawnie traktuje podmioty publiczne i niepubliczne?
4. Dlaczego NFZ zmniejsza z roku na rok wysokość kontraktu dla świadczeń z zakresu leczenia szpitalnego realizowanego w Powiatowym Zespole Szpitali w Oleśnicy?
5. Dlaczego tzw. procedury jednodniowe (gastroskopia czy kolonoskopia) w 2011 r. zostały przez NFZ zakontraktowane w ilościach śladowych, które nie pokrywają potrzeb pacjentów powiatu oleśnickiego?
6. Dlaczego umowy na specjalistyczną opiekę ambulatoryjną zostały zawarte tylko na 6 miesięcy?

Z poważaniem

Poseł Beata Kempa

Syców, dnia 23 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22939)

do ministra zdrowia

w sprawie poprawy jakości leczenia cukrzycy w Polsce

Szanowna Pani Minister! Polskie Stowarzyszenie Diabetyków przesłało na moje ręce materiał dotyczący jednej z najgroźniejszych chorób cywilizacyjnych – cukrzycy, jej epidemiologii, poważnych konsekwencji zdrowotnych, kosztów, które za sobą pociąga zarówno dla chorych, jak i dla całego państwa. Dokument ten wskazuje także kierunki działań, których podjęcie konieczne jest w celu poprawy jakości leczenia cukrzycy w Polsce, a przez to ograniczenia obciążenia, które z nią się wiąże. Choroba jest już uznana za społeczną – zachorowalność stale rośnie, dotykając kolejne rzesze ludzi na całym świecie, a związane z nią groźne powikłania są coraz częstszymi przyczynami zgonów. Już dziś konieczne jest nadanie walce z cukrzycą rangi najwyższego priorytetu polityki zdrowotnej i podjęcie działań ograniczających jej konsekwencje zdrowotne oraz ponoszone koszty społecz-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

no-ekonomiczne. Nieleczona lub źle leczona cukrzyca może doprowadzić do wielu poważnych powikłań zdrowotnych.

Cukrzyca w Polsce stanowi znaczące obciążenie dla budżetu państwa. Leczenie jej pochłania około 2,5 mld zł rocznie (20% tej sumy stanowią wydatki na leczenie przewlekłych powikłań). Największy wpływ na koszty leczenia mają koszty leków (46%), natomiast koszt hospitalizacji i leczenia ambulatoryjnego stanowi około połowy kosztów całkowitych. Faktyczne koszty obejmują również utratę produktywności chorych, koszty zwolnień lekarskich, rent, przedwczesnych emerytur, przedwczesną śmiertelność i inne czynniki. Powyższe dane na temat cukrzycy są wstrząsające, ale właściwa profilaktyka, edukacja zdrowotna oraz nowoczesne leczenie mogą doprowadzić do zahamowania fali nowych zachorowań oraz występowania późnych powikłań cukrzycy. Aby ograniczyć ponoszone z powodu cukrzycy koszty bezpośrednie i pośrednie, należałoby podjąć działania poprawiające jakość leczenia cukrzycy w Polsce.

Zdaniem Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków należałoby zapewnić chorym na cukrzycę dostęp do leczenia, które umożliwi kontrolę choroby i zapobieganie powikłaniom. Lekarze muszą mieć możliwość dobierania leków do indywidualnych potrzeb i cech chorego, dlatego potrzebna jest refundacja szerokiego portfolio leków. Refundacją należałoby objąć nowoczesne leki, tj. analogi insuliny i leki inkretynowe. Refundacja tych preparatów byłaby opłacalna dla państwa, ponieważ zapewniłaby lepszą kontrolę stężenia glukozy we krwi pacjentów, a przez to ograniczyłaby liczbę powikłań cukrzycy, co wiąże się ze zwiększonymi kosztami leczenia.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy Pani Minister przewiduje objęcie refundacją nowoczesnych leków typu analogi insuliny i leki inkretynowe?

2. Czy zdaniem Pani Minister należałoby wdrożyć program edukacji lekarzy POZ, aby wyposażyć ich w wiedzę umożliwiającą lepsze diagnozowanie i leczenie cukrzycy?

3. Jakie inne działania zdaniem Pani Minister należałoby podjąć, aby poprawić jakość leczenia cukrzycy w Polsce?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22940)

do ministra infrastruktury

w sprawie wyjaśnienia niektórych przyczyn opóźnień w realizacji inwestycji drogowych w Polsce wraz z ewentualnymi konsekwencjami dla budżetu

Polska otrzymała szansę na znaczące przyspieszenie modernizacji infrastruktury transportowej z powodu dostępności środków Unii Europejskiej. Podjęto przygotowanie i budowę wielkich projektów autostradowych i drogowych. Wymaga to z reguły długotrwałego i kosztownego procesu przygotowania inwestycji. Konieczne jest angażowanie sprawdzonych wykonawców robót, którzy powierzone zadania wykonają dobrze jakościowo, w założonym czasie i budżecie. Wymaga to także prowadzenia nadzoru nad inwestycją w sposób odpowiadający aktualnym standardom światowym, w tym stosowania nowoczesnych zasad zarządzania projektami, dysponowania odpowiednią wiedzą i doświadczeniem.

Z dostępnych mi informacji wiem, że realizacja projektów drogowych jest zagrożona. Jak do tej pory odstąpiono już od dwóch umów na budowę autostrad: A1 Gorzyczki – Świerklany i A4 Brzesko – Wierchosławice. W obydwu przypadkach inwestor – GDDKiA – obarcza w całości odpowiedzialnością wykonawców robót. Wykonawcy obydwu odcinków wskazują zaś bądź błędy projektowe, bądź niekompetencje zamawiającego przy zarządzaniu umowami jako główne przyczyny niepowodzenia przedsięwzięć.

Wykonawcy usług intelektualnych (projektanci i inżynierowie nadzoru) z niepokojem podnoszą, iż głównym, jeżeli nie jedynym, kryterium wyboru ich ofert jest najniższa cena. Równocześnie coraz częstsze są przypadki naliczania kar umownych wykonawcom tychże usług, przy tym zamawiający odmawiają jakiegokolwiek dialogu z podmiotami inżynieryjnymi. Zamawiający, stosując maksymalnie restrykcyjnie zapisy i interpretacje umów, odsyłają wykonawców usług intelektualnych w każdym spornym przypadku do sądu. W praktyce powoduje to, że firmy inżynieryjne przestają identyfikować się z celami zamawiającego i nie są realnym wsparciem programu budowy dróg i autostrad.

W związku z powyższym pozwalam sobie zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy i w jaki sposób Ministerstwo Infrastruktury bada wpływ ceny oferty na jakość i termin wykonania usługi projektowania i nadzoru inwestorskiego?

2. Czy i w jaki sposób Ministerstwo Infrastruktury bada wpływ ceny oferty na jakość i termin wykonania robót budowlanych?

3. Jakie są merytoryczne przesłanki stosowania jako jedynego kryterium w usługach o charakterze

intelektualnym najniższej ceny wykonania takiego zamówienia?

4. Które z przetargów na projektowanie, nadzór lub budowę infrastruktury drogowej i kolejowej w okresie od przejęcia przez pana Cezarego Grabarczyka funkcji ministra infrastruktury określały najniższą cenę oferty jako jedyne kryterium wyboru wykonawcy?

5. Które z przetargów na projektowanie, budowę infrastruktury drogowej i kolejowej lub nadzór nad nią w okresie od przejęcia przez pana Cezarego Grabarczyka funkcji ministra infrastruktury określały inne niż najniższa cena kryteria wyboru wykonawcy?

6. W jakiej relacji pozostają polityka rządu wspierania małej i średniej przedsiębiorczości do stosowania przez centralną administrację publiczną długich terminów płatności na rzecz wykonawców prac projektowych (zwyczajowo 60 dni)? Trudne do zrozumienia są praktyki stosowane przez GDDKiA w usługach o charakterze ciągłym (inżynierskich), które narzucają do 60 dni płatności od momentu otrzymania prawidłowo wystawionej faktury, przy czym moment wystawienia faktury jest również znacznie odraczany narzucaniem szeregu obwarowań o charakterze administracyjnym.

7. Jaka jest łączna liczba spraw sądowych w toku przeciwko Skarbowi Państwa o zapłatę lub odszkodowanie lub inne roszczenia mające wpływ na budżet państwa z powództwa cywilnego wytoczonych przez wykonawców robót budowlanych i usług inżynierskich zamawianych przez zamawiających podległych Ministerstwu Infrastruktury, w szczególności PKP PLK SA i GDDKiA?

8. Jaka jest łączna wartość sporów sądowych toczących się z powództwa cywilnego wykonawców robót budowlanych i usług inżynierskich zamawianych przez zamawiających podległych Ministerstwu Infrastruktury, w szczególności PKP PLK SA i GDDKiA przeciwko Skarbowi Państwa?

9. W jakiej wysokości roszczenia zostały przedstawione we wnioskach złożonych w trybie przewidzianym w warunkach kontraktów przez wykonawców robót budowlanych w ramach poszczególnych kontraktów infrastrukturalnych (budowa autostrad A1, A2 i A4)? Dotyczy kontraktów zawieranych z wykonawcami robót od przejęcia przez pana Cezarego Grabarczyka funkcji ministra infrastruktury.

10. W jaki sposób wybierane i przygotowywane są kadry – pracownicy instytucji podległych ministrowi infrastruktury odpowiedzialni za prowadzenie wielomilionowych kontraktów infrastrukturalnych (wyszkolenie, doświadczenie techniczne, ekonomiczne i zarządcze)? Proszę o wyszczególnienie, ze wskazaniem stanowisk i funkcji.

11. W jakim celu powołuje się funkcję inżyniera kontraktu w przypadku wielomilionowych kontraktów infrastrukturalnych? Obecnie decyzje inżyniera są całkowicie uzależnione od z reguły nieprzygoto-

wanych merytorycznie pracowników zamawiających nieponoszących za to odpowiedzialności.

12. W związku z zamrożeniem wszystkich projektów drogowych proszę o informację, w jaki sposób Ministerstwo Infrastruktury prowadzi przygotowania do realizacji zadań drogowych i kolejowych w ramach nowej perspektywy budżetowej Unii Europejskiej (w szczególności chodzi o zlecenie prac projektowych).

13. Z jakich przyczyn zamawiający publiczni podlegli Ministerstwu Infrastruktury zmuszeni są do zamawiania nadzoru nad nadzorem inwestorskim realizującym usługi dla tego zamawiającego? Czy nie świadczy to o nieefektywności w procedurze wyboru nadzoru nad realizacją inwestycji?

14. Dlaczego zamawiający publiczni podlegli Ministerstwu Infrastruktury rozpoczęli zamawianie usług nadzoru autorskiego nad już zaprojektowanymi zadaniami inwestycyjnymi w trybie przetargowym, skoro zakłada to możliwość wykonywania usługi nadzoru autorskiego przez osoby inne niż autor dokumentacji projektowej? Jak Ministerstwo Infrastruktury postrzega ryzyko uznania naruszania praw autorskich projektantów za pretekst do stosowania korekt finansowych? (Wydatek poniesiony niezgodnie z prawem jest kosztem niekwalifikowanym).

Z poważaniem

Posel Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22941)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie informatyzacji
administracji państwowej**

W ramach wykonywania swoich obowiązków poselskich dotarły do mojego biura informacje o bezskutecznych próbach informatyzacji różnych dziedzin życia w naszym kraju. Chodzi tu przede wszystkim o szereg nieudanych bądź przekładanych w nieskończoność projektów mających na celu informatyzację poszczególnych resortów centralnych lub projektów zakrojonych na szeroką skalę, dotyczących większości obywateli. Jako przykład takich nieudanych działań mogę podać między innymi:

— MSWiA przesunęło aż o półtora roku termin wejścia w życie nowych, cyfrowych dowodów osobistych; powodem jest trwające w nieskończoność postępowanie przetargowe na dostawę blankietów dowodów osobistych,

— unieważniono również przetarg na stworzenie ogólnopolskiego cyfrowego systemu łączności radiowej dla straży pożarnej, służb ratowniczych i policji,

zwanego w skrócie TETRA (z racji użytej technologii), który miał zacząć działać przed Euro 2012,

— wciąż nie ma programu informatyzacji państwa, a ostatni rozplanował działania tylko do końca 2010 r.,

— Ministerstwo Skarbu Państwa wydało ponad 7 mln zł na zintegrowany system informatyczny, a mimo to urzędnicy muszą wprowadzać do niego dane manualnie.

Jak widać, inicjatyw – i to jak najbardziej słusznych – jest wiele, jednak ich realizacja pozostawia wiele do życzenia.

Kolejnym problemem w kontekście informatyzacji kraju jest problem rozproszenia tego problemu. Z moich wiadomości wynika, że każdy resort zajmuje się informatyzacją innej dziedziny. I tak, Ministerstwo Finansów odpowiada za e-podatki, Ministerstwo Gospodarki – za e-przedsiębiorczość, a MSWIA – za e-administrację. W związku z kwestią rozproszenia zadań i kompetencji miało wpłynąć do Pana gabinetu memorandum Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji dotyczące utworzenia specjalnego ministerstwa zajmującego się kwestią informatyzacji państwa.

W związku z powyższym kieruję do Pana Premiera następujące pytania:

1. Czy memorandum Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji wpłynęło do Pana gabinetu?

2. Jeśli tak, to czy zapoznał się Pan z tym dokumentem i jakie jest Pana zdanie na temat postulowanych tam rozwiązań?

3. Czy dostrzega Pan problem trudności informatyzacji Polski w różnych dziedzinach jej funkcjonowania?

4. Jakie są Pana propozycje rozwiązania powyższych problemów?

5. Co od początku 2010 r. udało się zrobić w kierunku informatyzacji kraju?

Z poważaniem

Poseł Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22942)

do ministra zdrowia

w sprawie pomp insulinowych dla osób uczących się do 26. roku życia

Szanowna Pani Minister! Cukrzyca staje się ogromnym i narastającym problemem społecznym. Działania rządu wobec tego zjawiska są absolutnie niewystarczające. Wielokrotnie składane przez rząd PO-PSL obietnice okazują się puste. W konsekwencji poziom opieki diabetologicznej w Polsce znacznie od-

biega od europejskich standardów, a Polska jest kwalifikowana pod tym względem na jednym z ostatnich miejsc w gronie 29 państw. Wszystko to dzieje się mimo alarmujących głosów organizacji diabetyków i lekarzy. Głosy te są lekceważone.

Problemy ludzi chorych na cukrzycę są z każdym rokiem większe. Żaden z nich nie został rozwiązany ani złagodzony. Drogą do tego byłoby m.in. wprowadzenie refundacji zakupu pomp insulinowych i osprzętu do nich dla osób uczących się do 26. roku życia.

Proszę Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego rząd PO-PSL nie podejmuje działań, których celem byłaby skuteczna walka z tą chorobą?

2. Kiedy chorzy uczący się, w wieku do 26. roku życia, objęci zostaną refundacją kosztów zakupu pomp insulinowych?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Wenderlich

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22943)

do ministra zdrowia

w sprawie środków finansowych na szkolenie osób chorych na cukrzycę

Szanowna Pani Minister! Środowisko diabetyków w Polsce wciąż boryka się z wieloma problemami, niestety narastającymi. Liczba chorych na cukrzycę wedle szacunków Międzynarodowego Stowarzyszenia Diabetyków znacznie wzrosła. Ze wszystkimi tego skutkami. Wedle tych samych szacunków IDF ok. 50% osób chorych obecnie na cukrzycę nie jest świadomych swojej choroby. Skutkiem późnego diagnozowania są nasilone powikłania i większe koszty leczenia.

Zmniejszenie rozmiaru tego zjawiska zależy w wielkiej mierze od edukacji, która jest – jak czytamy w „Narodowym programie przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym” – kluczem do sukcesu w profilaktyce i terapii cukrzycy. Niestety za tymi słusznymi słowami nie idą odpowiednie działania rządu.

Mimo wielokrotnych publicznych obietnic rząd nic w tej sprawie istotnego nie robi. Chorzy są zwodzeni, a organizacje diabetyków od lat bezskutecznie dopominają się o wystarczające środki na szkolenie osób chorych na cukrzycę.

Proszę Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego rząd PO-PSL zwodzi ludzi chorych i składa obietnice, których nie ma zamiaru dotrzymać?

2. Kiedy chorzy na cukrzycę objęci zostaną odpowiednim i koniecznym wobec rozmiarów tej choroby szkoleniem?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Wenderlich

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22944)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie wątpliwości dotyczących
ograniczenia liczby godzin
zajęć plastycznych w szkołach**

Jednym z zadań szkoły jest wszechstronny rozwój osobowości ucznia, a więc taki, który uwzględnia jego zainteresowania artystyczne, umożliwia swobodną ekspresję plastyczną. Aktywność twórcza daje dzieciom odprężenie, zadowolenie, sukces i radość. Poza tym uczy wrażliwości, rozbudza wyobraźnię, kształtuje osobowość i poczucie piękna. Tymczasem ministerstwo sukcesywnie ogranicza liczbę godzin zajęć plastycznych w szkołach. W liceach ogólnokształcących wprowadzono kulturoznawstwo, likwidując plastykę, w gimnazjach ograniczono godziny przedmiotów artystycznych, a teraz przyszła kolej na szkoły podstawowe. Młodzież, która obecnie nie ma plastyki w szkole, praktycznie traci możliwość pogłębienia wiedzy o tej dziedzinie sztuki. Oznacza to brak przygotowania do odbioru tej dziedziny i nieumiejętność korzystania z wielorakich wartości. Młodzież również ma ograniczone możliwości rozwoju własnej wyobraźni i samodzielnej aktywności twórczej. Należy zwrócić uwagę na jeszcze jeden aspekt tego problemu. Niejednokrotnie pobyt ucznia w szkole na lekcji plastyki jest jedynym kontaktem dziecka ze sztuką. Dzieci z wiosek czy małych miast nie mają możliwości kontaktu z wielką sztuką, nie chodzą na koncerty i wystawy, nie uczestniczą w życiu kulturalnym.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej, ograniczając liczbę godzin zajęć plastycznych w szkołach, bierze pod uwagę rozwój artystyczny dzieci i młodzieży?

2. Czy zostaną przywrócone godziny plastyki w szkołach, tak aby w sposób świadomy i konsekwentny realizować wychowanie ucznia przez sztukę?

3. Czy Pani Minister, ograniczając liczbę godzin plastyki w szkołach, wystarczająco przeanalizowała wyżej powołane względy i argumenty, jakie przedkładają środowiska edukacyjne, artystyczne i szkolne,

i nadal uznaje potrzebę szukania oszczędności w tej dziedzinie edukacji?

Z poważaniem

Posłowie Wiesław Janczyk
i Arkadiusz Mularczyk

Limanowa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22945)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie aktów wykonawczych
wydanych na podstawie art. 7c ustawy
o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych
Rzeczypospolitej Polskiej
poza granicami państwa**

Szanowny Panie Premierze! Art. 7c ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa (Dz. U. Nr 162, poz. 1117, z późn. zm.) – w brzmieniu określonym w ustawie z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa (Dz. U. Nr 240, poz. 1601) – stanowi, iż:

„Minister obrony narodowej określa, w drodze zarządzenia niepodlegającego ogłoszeniu, dla każdej operacji zagranicznej z udziałem Sił Zbrojnych:

1) które z zasad dotyczących użycia środków przymusu bezpośredniego, użycia broni i innego uzbrojenia, zawartych w niniejszej ustawie oraz wynikających z wiążących Rzeczpospolitą Polską ratyfikowanych umów międzynarodowych, międzynarodowego prawa zwyczajowego i planu operacji opracowanego przez organizację międzynarodową odpowiedzialną za jej prowadzenie, mają być stosowane przez żołnierzy Polskich Kontyngentów Wojskowych w celu zrealizowania zadań operacji,

2) sposób, tryb dokumentowania oraz meldowania o zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego oraz użycia broni i innego uzbrojenia,

– mając na uwadze cel użycia Sił Zbrojnych poza granicami państwa, sytuację i warunki na terytorium, na którym jest prowadzona operacja zagraniczna, oraz niezbędne w tych warunkach prawo do samoobrony”.

W stosunku do rządowego projektu ustawy w przyjętym tekście ustawy zabrakło stwierdzenia, iż minister obrony narodowej określa również – w tym samym trybie – dla każdej operacji zagranicznej z udziałem Sił Zbrojnych „warunki i sposób stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz użycia broni i innego uzbrojenia, w tym w sytuacjach, o których mowa w art 7b ust. 3”.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie akty wykonawcze zostały dotąd wydane na podstawie art. 7c ustawy o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa? Jakie są ich nazwy? Proszę o podanie ich nazw w odniesieniu do wszystkich dokumentów.

2. Jak rząd ocenia fakt, iż w ustawie – wbrew pierwotnej inicjatywie rządu – nie znalazł się przepis upoważniający ministra obrony narodowej do wydawania zarządzeń określających warunki i sposób stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz użycia broni i innego uzbrojenia, w tym w sytuacjach, o których mowa w art. 7b ust. 3 ustawy?

3. Jakie akty prawne, decyzje, instrukcje, rozkazy lub inne dokumenty określają obecnie warunki i sposób stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz użycia broni i innego uzbrojenia, w tym w sytuacjach, o których mowa w art. 7b ust. 3 ustawy? Przez kogo są one wydawane? Jakie są ich nazwy? Proszę o podanie ich nazw w odniesieniu do wszystkich dokumentów.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Karol Karski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22946)

do ministra infrastruktury

w sprawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej

Szanowny Panie Ministrze! Art. 13ha ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) jako jedną z kategorii pojazdów, które podlegają opłacie, określa pojazdy samochodowe o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t i poniżej 12 t. Oznacza to w praktyce objęcie opłatami elektronicznymi zespołu pojazdów takich, jak samochód osobowy wraz z przyczepą kempingową powyżej 3500 kg d.m.c., a także kampery powyżej 3500 kg d.m.c. Zestawy składające się z większego pojazdu terenowego bądź vana i przyczepy często przekraczają 3500 kg d.m.c. Jesteśmy zatem jedynym krajem w Europie, w którym takie opłaty są pobierane od pojazdów turystycznych.

Elektroniczne opłaty spowodują ograniczenie przyjazdu turystów zagranicznych, którzy nie będą chcieli uiszczać opłaty, natomiast krajowi turyści ka-

rawaningowi i kamperowi po prostu będą starać się omijać płatne odcinki dróg.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zainteresowanie się tym tematem oraz odpowiedź na pytanie: Czy Ministerstwo Infrastruktury rozważy wyłączenie pojazdów takich jak kampery oraz samochody osobowe z przyczepami kempingowymi z regulacji zawartej w art. 13ha ustawy o drogach publicznych?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Gawłowski

Koszalin, dnia 1 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22947)

do ministra infrastruktury

w sprawie aktualnych planów modernizacji drogi krajowej nr 19 na odcinku Lublin – Kraśnik oraz drogi krajowej nr 74 na odcinku Olbiecin – Gościeradów

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z pytaniem o przedstawienie aktualnych planów modernizacji drogi krajowej nr 19 na odcinku Lublin – Kraśnik oraz drogi krajowej nr 74 na odcinku Olbiecin – Gościeradów. Tragiczny stan nawierzchni ww. odcinków dróg, w szczególności koleiny i wyłomy, stanowią niezwykle poważną barierę komunikacyjną negatywnie wpływającą na rozwój województwa lubelskiego.

Droga krajowa nr 74 oraz odcinek drogi S19 Lublin – Kraśnik są jedynym połączeniem Lublina w kierunku Kielc, Krakowa i przede wszystkim Śląska, stanowiąc bardzo ważny szlak komunikacyjny wpływający na rozwój gospodarczy całego regionu. Droga S19 jest dodatkowo jedynym połączeniem Lublina oraz największych miast naszego województwa w kierunku budowanej obecnie pod Rzeszowem autostrady A4, a także częścią szlaku tranzytowego o lawinowo rosnącym natężeniu ruchu, łączącego kraje nadbałtyckie ze Słowacją i Węgrami.

Wymienione odcinki dróg nie były modernizowane od ponad 20 lat, co w połączeniu z bardzo dużym natężeniem ruchu powoduje poważne wydłużenie czasu i sprawności przejazdu. W związku z opóźnionymi planami budowy drogi ekspresowej S19 perspektywa użytkowania obecnych tras przez kolejne 5–6 lat wiąże się z dalszą stagnacją oraz dalszym utrwalaniem negatywnego obrazu województwa lubelskiego w oczach potencjalnych inwestorów.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy i kiedy zostaną podjęte działania mające na

celu szybką modernizację drogi krajowej nr 19 na odcinku Lublin – Kraśnik oraz drogi krajowej nr 74 na odcinku Olbięcín – Gościeradów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22948)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie możliwości zwiększenia środków Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych mieszkańców Lublina

Szanowna Pani Minister! W bieżącym roku samorząd miasta Lublin otrzymał ze środków Funduszu Pracy jedynie 7 168 700 zł z przeznaczeniem na aktywizację zawodową bezrobotnych mieszkańców Lublina, podczas gdy kwota w roku ubiegłym wyniosła ogółem 34 515 700 zł. Przyznane środki są drastycznie niewystarczające, gdyż w pierwszej kolejności zabezpieczyły realizację zadań rozpoczętych w roku 2010.

Wobec powyższego miejski urząd pracy zwrócił się do ministerstwa z wnioskiem o przyznanie dodatkowych środków z rezerwy w kwocie 1084 tys. zł z przeznaczeniem na program pod nazwą „Aktywna dojrzałość”, w ramach którego zamierzał aktywizować osoby powyżej 45. roku życia. Dodatkowo sporządzony został specjalny program pod nazwą „Możliwości + umiejętności + praktyka”, skierowany do grupy osób w szczególnej sytuacji na rynku pracy, w którym zaangażowane zostały środki z limitu Funduszu Pracy w wysokości 782 502 zł, a wniosek o uzupełnienie z rezerwy opiewa na kwotę 1 621 170 zł.

Problem braku środków na działania z zakresu aktywizacji zawodowej jest szczególnie dotkliwy w sytuacji wzrastającego bezrobocia w mieście. Na koniec kwietnia 2011 r. liczba bezrobotnych wyniosła 17 225 osób, podczas gdy w końcu grudnia 2010 r. wynosiła 16 080 osób.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo rozważy możliwość zwiększenia środków Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych mieszkańców Lublina?

2. Czy możliwe jest przyznanie dodatkowych środków z rezerwy w kwocie 1084 tys. zł z przeznaczeniem na program pod nazwą „Aktywna dojrzałość”, w ramach którego Miejski Urząd Pracy w Lublinie zamierzał aktywizować osoby powyżej 45. roku życia?

3. Czy możliwe jest przyznanie dodatkowych środków z rezerwy w kwocie 1 621 170 zł z przeznaczeniem na program pod nazwą „Możliwości + umiejętności + praktyka”, skierowany do grupy osób w szczególnej sytuacji na rynku pracy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22949)

do ministra zdrowia

w sprawie niebezpiecznego procederu internetowej sprzedaży leków z rozmyślnym wykorzystaniem ich działań niepożądanych

Szanowna Pani Minister! Wyrażam ogromne zaniepokojenie bardzo niebezpiecznym procederem internetowej sprzedaży leków przez podmioty nieuprawnione z rozmyślnym wykorzystaniem ich działań niepożądanych, w tym przypadku działań poronnych.

Inspekcja Farmaceutyczna stara się przeciwdziałać temu niebezpiecznemu zjawisku. Ze względu jednak na jego masowość uzasadnione wydaje się wprowadzenie uregulowań, które będą nie tylko zabraniały, ale przede wszystkim skutecznie zapobiegały jego dalszemu występowaniu. Przy braku odpowiednio restrykcyjnego prawa w tym zakresie działania inspekcji będą tylko próbami ograniczenia łamania prawa, nie doprowadzą jednak do zlikwidowania handlu niebezpiecznymi dla zdrowia i życia preparatami.

W mojej opinii jednym ze sposobów wyeliminowania tak niebezpiecznego procederu jest wprowadzenie dotkliwych kar dla podmiotów prowadzących lub ułatwiających nielegalny handel lekami w Internecie.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w przedmiotowej sprawie?

2. Czy ministerstwo posiada dane pozwalające określić masowość zjawiska internetowej sprzedaży leków z rozmyślnym wykorzystaniem ich działań niepożądanych?

3. Czy ministerstwo rozważy wprowadzenie uregulowań zaostrzających kary dla podmiotów prowadzących lub ułatwiających nielegalny handel lekami w Internecie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22950)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie krytycznej sytuacji w zakresie finansowania państwowych jednostek budżetowych parków narodowych w następstwie likwidacji gospodarstw pomocniczych funkcjonujących przy parkach narodowych, w związku z wejściem w życie ustawy o finansach publicznych oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych

Parki narodowe posiadają – w rozumieniu ustawy o finansach publicznych – status państwowych jednostek budżetowych, co sprawia, że ich wydatki są pokrywane z budżetu państwa, a dochody są odprowadzane na rachunek dochodów budżetu państwa. Do czasu wejścia w życie ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych i Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych w parkach narodowych funkcjonowały gospodarstwa pomocnicze. Dochodami tych gospodarstw były m.in. opłaty za wstęp do parków narodowych, przychody z gospodarowania powierzonym majątkiem etc. Z tych przychodów parki narodowe pokrywały w znacznej części (ok. 30%) koszty prowadzonych działań ochronnych, a także koszty bieżące funkcjonowania jednostek. Należy podkreślić, że kilkanaście lat temu to dyrektorzy parków narodowych na gruncie obowiązującego prawa, ale wbrew społecznym odczuciom wprowadzili opłaty za wstęp do parków. To właśnie dyrektorzy parków narodowych wzięli na siebie ciężar przekonania opinii społecznej, że opłata za wstęp do parku narodowego jest formą partycypacji społeczeństwa w kosztach utrzymania tego narodowego dobra.

Likwidacja gospodarstw pomocniczych doprowadziła do sytuacji pozbawienia parków narodowych środków na działania ochronne. Niestety, działania ochronne, takie jak przebudowa drzewostanów, odnowienia, zalesienia, trzebieże, usuwanie gatunków obcych etc., wymagają podjęcia stosownych prac w określonym terminach, a nie wtedy, kiedy minister finansów przekaże środki na ten cel. Przekazywanie należnych pieniędzy parkom narodowym następuje z dużymi opóźnieniami. Zgodnie z informacjami przekazanymi w odpowiedzi na pytania posłów na posiedzeniu Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, np. do dnia 15 maja TPN odprowadził na rachunek dochodów budżetu państwa 3,412 mln zł, a otrzymał 1,880 mln zł.

Zadaniem parków narodowych jest przede wszystkim ochrona walorów przyrodniczych zarządzanego terenu, ale także udostępnianie do badań naukowych i do zwiedzania. W jaki sposób administracja parku ma zapewnić bezpieczeństwo turystom na szlakach, skoro przed rozpoczęciem sezonu turystycznego jednostka nie otrzymała stosownych środków na kon-

serwację szlaków, mimo że dochody odprowadza regularnie na rachunek budżetu państwa? Czy musi dojść do wypadku na nieodnawianych po zimie szlakach turystycznych, żeby minister finansów z podległym sobie resortem pomyślał o terminowym wypełnianiu obowiązków?

Problemy z funkcjonowaniem parków narodowych w ramach obecnie obowiązujących przepisów ustawy o finansach publicznych nie są niczym nowym. Już dwa i pół roku temu, w trakcie prac nad ww. ustawą pracownicy parków narodowych sygnalizowali zagrożenia wynikające z likwidacji gospodarstw pomocniczych i przyjęcia obecnie funkcjonującego modelu finansowania parków. Wypracowano wówczas model organizacyjny parku narodowego jako państwowej osoby prawnej. Niestety, projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw, który zawiera to rozwiązanie, niezbędne dla właściwego funkcjonowania parków narodowych (wersja z dnia 13 kwietnia 2011 r.), zawisł w próżni i nie trafia do Sejmu.

Jakie są powody wstrzymania prac nad przedmiotowym projektem ustawy?

Czy i kiedy projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw, nadający parkom narodowym status państwowej osoby prawnej, trafi pod obrady Sejmu?

Czy Pan Premier zdaje sobie sprawę, jakie zagrożenia dla substancji parków narodowych – wartości przyrodniczych, kulturowych, społecznych, naukowych, niesie obecnie przyjęty, afunkcjonalny i nieodpowiadający specyfice działania parków narodowych model finansowania?

Czy Pan Premier zdaje sobie sprawę, że aby ten nieudany eksperyment dokonany na żywym organizmie parków narodowych skończył się po jednym roku budżetowym, należy uchwalić przedmiotowy projekt ustawy jeszcze w obecnej kadencji Sejmu?

Poseł Anna Paluch

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22951)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie możliwości wsparcia działalności Fundacji „Krzyżowa” dla Porozumienia Europejskiego

Szanowny Panie Ministrze! Rządy Republiki Federalnej Niemiec i Rzeczypospolitej Polskiej w roku 1990, mając na uwadze porozumienie zawarte w Krzyżowej w dniu 12 listopada 1989 r. pomiędzy kanclerzem federalnym Helmutem Kohlem a premierem Tadeuszem Mazowieckim, rokowania prowadzone w Bonn w dniach 23 i 24 lipca 1990 r. pomiędzy

przedstawicielami rządów Republiki Federalnej Niemiec i Rzeczypospolitej Polskiej oraz wymianę not dyplomatycznych w dniach 27 lipca i 20 sierpnia 1990 r. pomiędzy ministrem spraw zagranicznych Niemiec Hansem-Dietrichem Genscherem a ministrem spraw zagranicznych Polski Krzysztofem Skubiszewskim zawarły porozumienie o utworzeniu międzynarodowego miejsca spotkań młodzieży w Krzyżowej.

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku porozumienia, o którym mowa powyżej, oraz działań prowadzonych przez grupę obywateli Niemiec, Polski, Stanów Zjednoczonych Ameryki i Holandii chcących stworzyć miejsce porozumienia europejskiego doszło do powołania w dniu 9 lipca 1990 r. przez stowarzyszenie Klub Inteligencji Katolickiej we Wrocławiu Fundacji „Krzyżowa” dla Porozumienia Europejskiego.

Zlokalizowanie fundacji w Krzyżowej miało znaczenie historyczne, bowiem na terenie byłej posiadłości rodziny Helmuta Jamesa von Moltke w czasach nazizmu działała grupa opozycyjna Krąg z Krzyżowej, jako sprzeciw wobec dyktatury, której członkowie z narażeniem własnego życia planowali demokratyczne i pokojowe zintegrowanie Niemiec z Europą.

Nie przypadkiem właśnie w Krzyżowej odbyła się msza pojednania z udziałem premiera Tadeusza Mazowieckiego i kanclerza Helmuta Kohla w 1989 r. Obaj szefowie rządów przyjęli tzw. wspólne oświadczenie, które stało się podstawą do nadania stosunkom Polski ze zjednoczonymi rok później Niemcami nowego charakteru i stworzenia odpowiednich ram traktatowych.

Działalność Fundacji „Krzyżowa” dla Porozumienia Europejskiego jest prowadzona w tym zabytkowym majątku otrzymanym od Polski, który w latach 1992–1997 został wyremontowany i wyposażony jako Międzynarodowy Dom Spotkań Młodzieży. Remont w większości został sfinansowany ze środków RFN poprzez Fundację Współpracy Polsko-Niemieckiej oraz z prywatnych darowizn. Od tego czasu fundacja samodzielnie utrzymuje ośrodek w Krzyżowej, prowadząc w nim działalność statutową w zakresie międzynarodowej wymiany młodzieży oraz edukacji historycznej, kulturalnej, obywatelskiej i ekologicznej. Szczególne miejsce w działalności fundacji „Krzyżowa” zajmuje polsko-niemiecka i polsko-niemiecko-ukraińska współpraca młodzieży. Przychody fundacji pochodzące z dotacji, otwartych konkursów ofert, opłat uczestników, oraz działalności gospodarczej pokrywają zaledwie koszty działalności bieżącej. Na utrzymanie zabytkowego majątku w Krzyżowej w należyłym stanie stale brakuje środków.

Krzyżowa stała się miejscem spotkań i dialogu znanym na całym świecie, tętniącym życiem dzięki różnorodności i różnorodności spotykających się tam ludzi, ich pomysłom i działaniom osób wspierających i samych przedstawicieli fundacji. Fundacja „Krzyżowa” dla Porozumienia Europejskiego swoją dotychczasową działalnością stała się rozpoznawaną marką

jako organizacja wspierająca rozwój europejskiego społeczeństwa obywatelskiego, pokojowe i tolerancyjne współistnienie narodów, grup społecznych oraz jednostek w Europie.

Fundacja Realizuje swoją działalność w czterech podstawowych obszarach:

1. MDSM (Międzynarodowy Dom Spotkań Młodzieży w Krzyżowej) – jego podstawowym zadaniem jest organizowanie międzynarodowych spotkań młodzieży (wymiana międzyszkolna, pobyty integracyjne, warsztaty artystyczne, konferencje o różnorodnej tematyce), których celem jest krzewienie tolerancji i pobudzanie współpracy międzynarodowej. W programach domu spotkań uczestniczą również osoby dorosłe, które są zainteresowane ideą porozumienia między narodami – jest to podstawowa działalność fundacji (ponad 60% wykorzystania ośrodka).

2. Miejsce pamięci (MP) – centrum działalności MP jest Dom na Wzgórzu oraz stała wystawa „Odrzucając kłamstwo” i biblioteka w pałacu. MP organizuje różnorodne imprezy skoncentrowane wokół zagadnień historycznych i politycznych związane z historią Krzyżowej oraz z tematami opozycji i ruchu oporu w Europie.

3. Akademia Europejska – poprzez organizację konferencji, seminariów, pobytów studyjnych buduje ideę porozumienia między Europą Wschodnią i Zachodnią. Akademia wspomaga także współpracę regionalnych środowisk gospodarczych, naukowych, kulturalnych i politycznych.

4. Centrum konferencyjne – jego zadaniem jest (poprzez odpowiednie działania marketingowe) wykorzystanie bazy konferencyjno-hotelowej w Krzyżowej na organizację konferencji, szkoleń, spotkań integracyjnych dla firm i instytucji, zarówno z Polski jak i z zagranicy. Od października 2007 r. dział został przekształcony w wydzieloną spółkę będącą w 100% własnością fundacji. Jest to drugi co do wielkości dział fundacji (blisko 30% wykorzystania ośrodka).

Dla prowadzenia tak szeroko zakrojonej działalności konieczne jest posiadanie odpowiedniej bazy infrastrukturalnej. Kilkanaście lat po remoncie ośrodek w Krzyżowej pilnie wymaga inwestycji. Niezbędne jest odnowienie i podniesienie standardu pokoi gościnnych, doposażenie sal konferencyjnych, modernizacja systemu ogrzewania, remont oczyszczalni ścieków. Jedynie w ten sposób fundacja „Krzyżowa” będzie mogła długofalowo kontynuować działalność i utrzymać w należyłym stanie historyczny ośrodek, będący już wspólnym dziedzictwem Polaków i Niemców.

Niezbędne inwestycje są liczne:

— modernizacja budynku: stajnia. Rok zakończenia przebudowy obiektu (remontu kapitalnego): 1994, powierzchnia użytkowa: 2074,5 m², przeznaczenie budynku – schronisko młodzieżowe. Z uwagi na znaczne wyeksploatowanie obiektu oraz przestarzałe rozwiązania (większość pokoi bez łazienek, pokoje 4-osobowe) istnieje konieczność przebudowy i modernizacji obiektu oraz dostosowania go do potrzeb osób

niepełnosprawnych. Szacunkowy koszt przebudowy całego budynku 3 406 800 zł;

— dokończenie budynku nr 11, budynek w stanie budowy od 1997 r. – obecnie stan surowy zamknięty, powierzchnia użytkowa: 497 m², przeznaczenie budynku – baza noclegowa (30 miejsc). Szacunkowy koszt dokończenia inwestycji wraz z wyposażeniem 1400 tys. zł;

— modernizacja zaplecza gastronomicznego. Pomieszczenia i wyposażenie funkcji gastronomicznej ośrodka w Krzyżowej pochodzą z lat 1994–1997. Większość sprzętu jest już w całości zużyta i wymaga wymiany lub gruntownych remontów. Pomieszczenia wymagają remontu instalacji hydraulicznych, elektrycznych i kanalizacyjnych. Szacunkowy koszt inwestycji 500 tys. zł;

— modernizacja systemu ogrzewania. Ogrzewanie ośrodka bazuje na kotłach olejowych firmy Viessmann o mocy 1,5 MW. Zarówno kotły, jak i instalacja rozprowadzająca ciepło po wszystkich budynkach wymaga remontu lub modernizacji ze względu na duże straty ciepła na transmisji pomiędzy budynkami. Orientacyjny koszt modernizacji zależy od zakresu prac i przyjętych technologii i waha się od 500 tys. zł przy ociepleniu i remoncie rozprowadzenia ciepła do 3 mln zł przy budowie ekologicznej kotłowni na biomase;

— remont i modernizacja oczyszczalni ścieków, rok budowy: 1994, powierzchnia zabudowy: 316 m², jest to oczyszczalnia biologiczno-mechaniczna o przepustowości 150 m³/dobę. Do oczyszczalni podłączone są oprócz ośrodka wieś Krzyżowa i Grodziszcze. Z uwagi na planowaną rozbudowę sieci kanalizacyjnej we wsi Grodziszcze istnieje konieczność modernizacji i remontu oczyszczalni w celu zwiększenia jej wydajności do 180 m³/d. Trwają rozmowy z Gminą Świdnica na temat partycypowania gminy w kosztach modernizacji. Koszt modernizacji na podstawie wytycznych producenta 476 532 zł;

— modernizacja i uzupełnienie wyposażenia konferencyjnego. Wyposażenie konferencyjne oraz sieć komputerowa pochodzą w całości z lat 1994–1997 i wymagają już stałych kosztownych napraw. Do niektórych urządzeń nie są już dostępne podzespoły i serwis. Konieczny będzie zakup nowego systemu tłumaczeń symultanicznych, rzutników multimedialnych, remont oświetlenia sal konferencyjnych i systemu nagłośnienia. Szacunkowy koszt inwestycji 600 tys. zł;

— remont budynku: obora, rok zakończenia przebudowy obiektu (remontu kapitalnego): 1997, powierzchnia użytkowa: 2074,5 m², przeznaczenie budynku – budynek wielofunkcyjny, parter: zaplecze gastronomiczne, stołówka i kawiarnia, poddasze użytkowe: schronisko młodzieżowe. Powierzchnia użytkowa: 2074,5 m², powierzchnia użytkowa schroniska – do przebudowy 820 m². Szacunkowy koszt przebudowy pokoi wraz z wyposażeniem 2241 tys. zł.

Jak widać, skala potrzeb jest ogromna. Nie powinna ona jednak przerażać i zniechęcać. Na wiele

z ww. inwestycji fundacja może pozyskać dotacje unijne lub wsparcie od sponsorów. W ciągu najbliższych 5–10 lat niezbędna jest jednak pomoc rządowa w celu zapewnienia wkładu własnego i zapewnienia płynności finansowej projektom modernizacji ośrodka w Krzyżowej.

Rząd niemiecki deklaruje wsparcie w wysokości 80 tys. euro rocznie przez okres 5 lat, warunkiem udzielenia tej pomocy jest jednak porównywalne zaangażowanie rządu polskiego.

Szanowny Panie Ministrze! W tym roku obchodzimy z 20 rocznicą traktatu o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy pomiędzy Polską a Niemcami. Wkład Fundacji „Krzyżowa” dla Porozumienia Europejskiego w budowaniu wzajemnych relacji pomiędzy obydwojoma państwami jest nie do przecenienia, zatem problematyka przedstawiona powyżej podlega głębszej refleksji niż tylko skorzystania przez posła na Sejm RP z przedstawienia Panu Ministrowi niniejszej interpelacji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie wyjaśnień i odpowiedzi na przedstawione poniżej zagadnienia:

1. Jakie działania Pan Minister podejmował na rzecz wsparcia działalności Fundacji „Krzyżowa” dla Porozumienia Europejskiego poza wyróżnieniem jej w roku 2008 nagrodą polsko-niemiecką za szczególne zasługi dla rozwoju stosunków polsko-niemieckich?

2. Czy na podstawie art. 30 ust. 1 Traktatu między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy z dnia 17 czerwca 1991 r. obecnie przewiduje Pan Minister możliwość powierzenia fundacji „Krzyżowa” realizacji zadań publicznych z zakresu wsparcia kontaktów i wymiany młodzieżowej?

3. Czy zamierza Pan Minister doprowadzić do ponownej wymiany not dyplomatycznych między ministrami spraw zagranicznych Polski i Niemiec w celu uregulowania kwestii wsparcia Fundacji „Krzyżowa” dla Porozumienia Europejskiego przez rządy obu państw, w myśl zapisów art. 13 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. z 2000 r. Nr 39, poz. 443 ze zm.)?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Kalisz

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22952)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie planowanych zmian
w funkcjonowaniu szkolnictwa specjalnego**

Szanowna Pani Minister! Wiele środowisk związanych ze szkolnictwem specjalnym wyraża swą troskę w związku z planowanymi przez resort zmianami w projekcie ustawy o systemie oświaty. Niepokój wspomnianych budzą zapisy dotyczące funkcjonowania szkolnictwa specjalnego.

Obawy dotyczą przed wszystkim zmian, w wyniku których dzieci niepełnosprawne kształcić się będą niejako wspólnie z w pełni sprawnymi. Nie brak głosów powołujących się na doświadczenia, z których wynika, że uczniowie niepełnosprawni bywają odrzuceni czy wręcz wyśmiewani przez zdrowych rówieśników. Część zainteresowanych obawia się też, że nauczyciele będą w nowej sytuacji poświęcać niepełnosprawnym mniej uwagi, co przełoży się na ich słab-

sze wyniki nauczania. Argumentem za utrzymaniem dotychczasowego stanu rzeczy mają też być wzajemne relacje dzieci niepełnosprawnych kształconych w osobnych ośrodkach. Uczniowie ci pomagają sobie wzajemnie i wspierają się. Nie zdarzają się w tych środowiskach akty przemocy fizycznej, wyśmiewania czy wykluczenia społecznego, co niestety zdarza się w szkołach masowych.

Dlatego też, zdając sobie sprawę z integracyjnych i wychowawczych walorów wspólnego przebywania uczniów o różnej sprawności, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

Jakimi przesłankami kieruje się resort, przygotowując ww. zmiany?

Czy, i w ogóle, stan bazy i kadry szkół ogólnodostępnych zmieni się po ewentualnym wprowadzeniu proponowanych zmian?

Z poważaniem

Poseł Marzena Okła-Drewnowicz

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jerzego Polaczka**

w sprawie informacji o realizacji na arenie międzynarodowej zapowiedzianych działań organów władzy państwowej RP w związku z wypowiedziami prezesa Rady Ministrów oraz ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego po publikacji raportu końcowego Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego (MAK) z siedzibą w Moskwie w styczniu 2011 r. (20956)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 3 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-20956/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Jerzego Polaczka w sprawie informacji o realizacji zapowiedzianych działań organów władzy państwowej RP na arenie międzynarodowej w związku z wypowiedziami prezesa Rady Ministrów oraz ministra spraw zagranicznych po publikacji raportu końcowego Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego (MAK) z siedzibą w Moskwie w styczniu 2011 r., z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z ministrem spraw zagranicznych, uprzejmie informuję, że stanowisko Rzeczypospolitej Polskiej wobec raportu końcowego Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego z badania katastrofy samolotu TU-154M pod Smoleńskiem w dniu 10 kwietnia 2010 r. zostało przedstawione w krytycznych „Uwagach”, a także znalazło swój wyraz w wypowiedziach przedstawicieli Rządu RP. Obecnie prowadzone są analizy dalszych działań strony polskiej po przedstawieniu przedmiotowego raportu. Istotne znaczenie dla decyzji w przedmiotowej sprawie mogą mieć także wyniki prac Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż według Rządowego Centrum Legislacji stosownie do postanowień Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym podpisanej w dniu 7 grudnia 1944 r. w Chicago (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212, z późn. zm.), rozdział XVIII: Spory i uchybienia, wszelkie nieporozumienia między państwami stronami konwencji dotyczące wykładni lub zastosowania konwencji lub jej załączników mogą być rozwiązywane w drodze rokowań, a po ich niepowodzeniu może zostać skierowana skarga do Rady Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Art. 84 konwencji przewiduje także możliwość odwołania od decyzji rady do powołanego ad hoc sądu polubownego. W przypadku braku porozumienia w sprawie składu sądu polubownego państwa mogą zastosować arbitraż międzynarodowy

przewidziany w art. 85 konwencji. Istnieje także możliwość odwołania się do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na ponowną interpelację posłów
Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego**

w sprawie nieprawidłowości w sprawowaniu nadzoru i kontroli nad działalnością komórek wywiadu skarbowego Ministerstwa Finansów w aspekcie zatrudniania w nim byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa MSW w PRL (20982)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z ponowną interpelacją posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie nieprawidłowości w sprawowaniu nadzoru i kontroli nad działalnością komórek wywiadu skarbowego Ministerstwa Finansów w aspekcie zatrudniania w nim byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa MSW w PRL, przesłaną za pismem z dnia 29 kwietnia 2011 r. nr SPSW-023-20982p/11, uprzejmie przedstawiam odpowiedzi na zadane przez posłów pytania.

Ad 1 i ad 3. Po objęciu rządów przez Platformę Obywatelską w pionie wywiadu skarbowego zostało ponownie zatrudnionych pięciu funkcjonariuszy byłego MSW i trzech funkcjonariuszy byłej MO. Nadmieniam się, iż dwóch z nich zostało przywróconych do pracy na mocy wyroku sądu pracy. Natomiast z informacji przekazanych z urzędów kontroli skarbowej wynika, że w tym samym okresie w tych urzędach nie dokonano ponownego zatrudnienia funkcjonariuszy MSW ani MO.

Ministerstwo Finansów nie posiada aktualnie przedmiotowych danych dotyczących osób zatrudnionych w izbach skarbowych i urzędach skarbowych. Dane te pozostają bowiem w dyspozycji pracodawców tych osób, tj. szesnastu izb skarbowych oraz czterystu urzędów skarbowych. Należy wyjaśnić, iż zgodnie z przyjętą w polskim prawie pracy koncepcją pracodawcy, którą wyraża m.in. art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy, Ministerstwo Finansów nie posiada przymiotu pracodawcy w odniesieniu

do osób zatrudnionych w jednostkach obsługujących podlegające ministrowi finansów terenowe organy niezespólonej administracji państwowej. Pracodawcami tych osób są jednostki organizacyjne, w których są one zatrudnione, w tym przypadku izby i urzędy skarbowe. Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, stanowiąca *lex specialis* w zakresie stosunków pracy w urzędach zatrudniających członków korpusu służby cywilnej, w art. 25 ust. 4 pkt 2 przewiduje, że podejmowanie czynności z zakresu prawa pracy wobec osób zatrudnionych w urzędzie należy do dyrektora generalnego urzędu, m.in. poprzez dokonywanie czynności w zakresie organizowania naboru na wolne stanowiska urzędnicze oraz nawiązywania stosunku pracy. Zgodnie z ust. 9 ww. przepisu, w urzędach takich jak izby i urzędy skarbowe, w których nie tworzy się stanowiska dyrektora generalnego urzędu, zadania przewidziane w ustawie dla dyrektora generalnego urzędu wykonują kierownicy tych urzędów.

Ad 2. i ad 4. Ze względu na strukturę organizacyjną Służby Bezpieczeństwa, tzn. jej funkcjonowanie w ramach struktur MSW i MO, na podstawie dokumentów kadrowych, którymi dysponuje Ministerstwo Finansów, nie jest możliwe stwierdzenie, czy dana osoba była uprzednio funkcjonariuszem SB. W świadectwie pracy pracownika widnieje bowiem jako pracodawca jedynie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych bądź konkretna komenda Milicji Obywatelskiej.

Obowiązujące przepisy ustawy o służbie cywilnej oraz ustawy o kontroli skarbowej dotyczące naboru pracowników nie przewidują prawnych możliwości żądania od pracownika informacji na okoliczność jego ewentualnej wcześniejszej pracy w komórkach Służby Bezpieczeństwa.

Zgodnie natomiast ze stanowiskiem sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych pana Jacka Cichockiego, wyrażonym w piśmie z dnia 19 maja 2011 r. nr KSS-4810-5(3)/11, 66942/11, brak jest podstaw do wyrażenia przez niego opinii na temat zasad funkcjonowania i polityki kadrowej wywiadu skarbowego, ponieważ jest on jednostką organizacyjną Ministerstwa Finansów. Nie jest natomiast w świetle obowiązujących przepisów służbą specjalną. Stosownie bowiem do postanowień art. 11 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, Kolegium ds. Służb Specjalnych jest organem opiniodawczo-doradczym przy Radzie Ministrów w sprawach programowania, nadzorowania i koordynowania działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego, określanych w przepisach prawa jako służby specjalne.

Ad 5. Wywiad skarbowy, w zależności od rodzaju realizowanych spraw, współpracuje z różnymi organami porządku prawnego i służbami specjalnymi.

Zgodnie ze stanowiskiem zastępcy szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego przekazanym w piśmie

z dnia 18 maja 2011 r. nr M-II-587/2011, CBA „współdziała z organami administracji rządowej i instytucjami państwowymi, działając na podstawie art. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o CBA. Realizując zadania polegające m.in. na rozpoznawaniu i wykrywaniu przestępstw oraz prowadzeniu działań kontrolnych, o których mowa w art. 2 ustawy, Biuro współdziała ze służbami podległymi ministrowi finansów oraz jednostkami organizacyjnymi Ministerstwa Finansów.” Jako przykład takiej współpracy zastępca szefa CBA wskazał kontrolę oświadczeń o stanie majątkowym składanych przez osoby zatrudnione w szeroko rozumianej administracji skarbowej. Ponadto wskazał, iż zgodnie z art. 36 ust. 4 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, wywiad skarbowy właściwy jest do prowadzenia jedynie czynności operacyjno-rozpoznawczych w zakresie weryfikacji oświadczeń złożonych przez osoby zatrudnione lub pełniące służbę w jednostkach organizacyjnych administracji celnej, podatkowej oraz kontroli skarbowej. Informacje o stwierdzonych w wyniku tych czynności nieprawidłowościach mogą zostać przekazane do CBA. W zależności od efektów czynności analitycznych, jak wyjaśnił, biuro podejmuje w uzasadnionych przypadkach działania kontrolne dotyczące prawidłowości i prawdziwości oświadczeń o stanie majątkowym.

Ze stanowiska przekazanego przez zastępcę szefa CBA w piśmie z dnia 18 maja 2011 r. nr jw., dotyczącego podnoszonej w interpelacji kwestii „uprzywilejowania ABW pod kątem zasad współpracy z wywiadem skarbowym” wynika, „że CBA nie posiada wiedzy o szczegółach współpracy wywiadu skarbowego z innymi służbami, zatem nie ma przesłanek do dokonania takiej oceny”.

Natomiast ze stanowiska zastępcy komendanta głównego Policji przedstawionego w piśmie z dnia 18 maja 2011 r. nr Ga-1874/1834/11/PB odnoszącego się do podnoszonej w tym pytaniu kwestii wynika, że „podstawowym aktem prawnym, w oparciu o który realizowana jest współpraca Policji i wywiadu skarbowego jest ustawa z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej”. Wskazał ponadto, iż szczegółowe zasady współpracy pomiędzy Policją a generalnym inspektorem kontroli skarbowej zostały zawarte w porozumieniu komendanta głównego Policji i generalnego inspektora kontroli skarbowej z dnia 11 stycznia 2005 r. w sprawie współdziałania Policji i organów kontroli skarbowej (Dz. Urz. KGP z dnia 31 stycznia 2005 r.). Wyjaśnił również, iż współdziałanie z wywiadem skarbowym podejmowane jest w oparciu o przepisy wykonawcze do ustawy o kontroli skarbowej, tj. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2004 r. w sprawie przekazywania wywiadowi skarbowemu informacji o osobie, uzyskanych w wyniku prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych. Ponadto zastępca komendanta głównego Policji w piśmie z dnia 18 maja 2011 r. nr jw. zwraca uwagę na fakt, iż „każda ze wspomnianych w interpelacji poselskiej służb wykonuje inne

zadania na rzecz bezpieczeństwa państwa oraz zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego. Zgodnie z zakresem ustawowym i w zależności od indywidualnych spraw, każda ze służb może również podejmować współpracę i współdziałanie z wywiadem skarbowym Ministerstwa Finansów.” W związku z powyższym zdaniem zastępcy komendanta głównego Policji „brak jest przesłanek do stwierdzenia, że Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego ma inne, szersze niż Policja uprawnienia do uzyskiwania informacji od organów wywiadu skarbowego.”

Ad 6. Centralne Biuro Antykorupcyjne, wywiad skarbowy oraz komórka analityki finansowej w Ministerstwie Finansów realizują odmienne zadania. Każda z ww. instytucji posiada ustawowy zakres kompetencji, właściwy tylko dla tej służby. Zatem nie wydaje się zasadne, aby uprawnienia związane ze zwalczaniem przestępczości skarbowej czy też praniem brudnych pieniędzy przejęła służba, która jest właściwa tylko w zakresie zwalczania korupcji.

Zgodnie ponadto ze stanowiskiem zastępcy szefa CBA wyrażonym w piśmie z dnia 18 maja 2011 r. nr M-II-587/2011 „CBA jest służbą specjalną, której zadania i uprawnienia zostały wyznaczone mocą ustawy. Ewentualne zmiany w tym zakresie nie leżą w gestii Szefa CBA, mogą wynikać jedynie z woli ustawodawcy.”

Stanowisko sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych w odniesieniu do kwestii podnoszonych w tym pytaniu jest tożsame z przedstawionym w pkt 4 niniejszej odpowiedzi.

Ad 7. Zatrzymani przez CBS KGP na polecenie Wydziału ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku pracownicy wywiadu skarbowego tak jak wszyscy pracownicy tej instytucji uprawnieni do wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych posiadali możliwość uzyskiwania danych zawartych w bazach danych wymienionych w interpelacji. Ponieważ czynności w ramach opisywanej przez pana posła sprawy prowadzone są przez ww. Wydział CBS KGP w ramach postępowania przygotowawczego prowadzonego pod nadzorem Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku – Wydział ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji z/s w Sopocie do sprawy RSD-14/10, Ap-V Ds-16/10, podmiotem właściwym do udzielenia szczegółowych informacji z toczącego się postępowania przygotowawczego (m.in. dotyczących dostępu osób zatrzymanych do baz danych) jest Prokuratura Apelacyjna w Gdańsku.

Ad 8. Uprawnienie do korzystania przez wywiad skarbowy z kontroli operacyjnej jest poddane identycznym obwarowaniom prawnym, jakie nałożone są na Policję, ABW, CBA oraz Straż Graniczną.

Regulacje w tym zakresie zawiera art. 36c ustawy o kontroli skarbowej. Przewidują one nadzór prokuratora generalnego oraz sądu okręgowego w Warszawie nad realizowaną przez wywiad skarbowy kontrolą operacyjną.

Stanowisko sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych dotyczące kwestii podnoszonych w tym pytaniu jest tożsame z przedstawionym w pkt 4 niniejszej odpowiedzi.

Ad 9. Komórki wywiadu skarbowego nie były i nie są zadaniowane pod kątem rozpracowywania działalności gospodarczej prowadzonej przez posłów i członków polityków PiS, PSL, SLD lub jakiegokolwiek innej formacji politycznej.

Również w odniesieniu do kwestii podnoszonych w tym pytaniu stanowisko sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych jest tożsame z przedstawionym w pkt 4 niniejszej odpowiedzi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie polskich uwag do projektu raportu
Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego
MAK (21086)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-21086/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie polskich uwag do projektu raportu Międzynarodowego Komitetu Lotniczego (MAK), z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję, że stanowisko Rzeczypospolitej Polskiej wobec raportu końcowego Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego z badania katastrofy samolotu TU-154M pod Smoleńskiem w dniu 10 kwietnia 2010 r. zostało przedstawione w krytycznych „Uwagach”, a także znalazło swój wyraz w wypowiedziach przedstawicieli Rządu RP. Obecnie prowadzone są analizy dalszych działań strony polskiej po przedstawieniu przedmiotowego raportu. Istotne znaczenie dla decyzji w przedmiotowej sprawie mogą mieć także wyniki prac Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż według Rządowego Centrum Legislacji stosownie do postanowień Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym podpisanej w dniu 7 grudnia 1944 r. w Chicago (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212, z późn. zm.), rozdział XVIII: Spory i uchybienia, wszelkie nieporozumienia między państwami stronami konwencji dotyczące wykładni lub zastosowania konwencji lub jej załączników mogą być rozwiązywane w drodze roko-

wań, a po ich niepowodzeniu może zostać skierowana skarga do Rady Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Art. 84 konwencji przewiduje także możliwość odwołania od decyzji rady do powołanego ad hoc sądu polubownego. W przypadku braku porozumienia w sprawie składu sądu polubownego państwa mogą zastosować arbitraż międzynarodowy przewidziany w art. 85 konwencji. Istnieje także możliwość odwołania się do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Marka Polaka oraz grupy posłów**

**w sprawie włączenia osób niepełnosprawnych
posiadających I grupę inwalidzką do katalogu
uprawnionych do korzystania poza kolejnością
ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz usług
farmaceutycznych udzielanych w aptekach
(21548)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Marka Polaka z dnia 17 marca 2011 r., nr SPS-023-21548/11, w sprawie włączenia osób niepełnosprawnych posiadających I grupę inwalidzką w katalogu uprawnionych do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz z usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach, uprzejmie informuję, co następuje.

Sprawa włączenia kolejnej grupy uprzywilejowanej do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz z usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach obok świadczeniobiorców, którzy posiadają tytuł zasłużonego honorowego dawcy krwi lub zasłużonego dawcy przeszczepu, inwalidów wojennych i wojskowych oraz kombatantów została przedstawiona i wstępnie przedyskutowana na kierownictwie Ministerstwa Zdrowia.

Po wstępnej analizie problemu związanego z art. 47c ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) zaproponowanych w niniejszym postulatcie kierownictwo Ministerstwa Zdrowia zdecydowało o podjęciu kolejnej dyskusji w sprawie podczas dokonywania zmian w ustawie

o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację
posła Jana Widackiego**

**w sprawie oceny działań prokuratury
w śledztwie przeciwko generałowi
uniewinnionemu prawomocnie
przez Sąd Najwyższy (21596)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 11 maja 2011 r. dotyczące interpelacji posła Jana Widackiego w sprawie oceny działań prokuratury w śledztwie prowadzonym przeciwko J. P. uprzejmie informuję, że rozdział funkcji ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego w zasadniczym stopniu ograniczył merytoryczne możliwości udzielania przez ministra sprawiedliwości odpowiedzi na interpelacje poselskie dotyczące prowadzonych w prokuraturze postępowań. Obecnie minister sprawiedliwości nie ma możliwości wglądu do akt prowadzonych spraw, jak i możliwości ich badania.

Trudno też ustosunkować się do pytania pana posła, czy prokurator generalny lub naczelny prokurator wojskowy będą badać legalność i rzetelność śledztwa w sprawie J. P. Ministrowi sprawiedliwości nie są znane również służbowe losy prokuratorów, którzy prowadzili śledztwo w tej sprawie. Informacji tych może udzielić prokurator generalny.

Odnośnie do uprawnień ministra sprawiedliwości wynikających z art. 10e ust. 2 ustawy o prokuraturze minister sprawiedliwości otrzymał od prezesa Rady Ministrów sprawozdanie prokuratora generalnego z rocznej działalności prokuratury i opracował swoje stanowisko, w którym ustosunkował się do wielu aspektów działalności prokuratury. W razie potrzeby, stosownie do postanowień art. 10e ust. 3 ustawy o prokuraturze, tylko prezes Rady Ministrów niezależnie od sprawozdania rocznego może zażądać od prokuratora generalnego przedstawienia dodatkowych informacji na określony temat związany ze strzeżeniem praworządności, na przykład dotyczący śledztwa przeciwko J. P.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ewy Drozd
oraz grupy posłów**

w sprawie przywrócenia środków z budżetu państwa na dofinansowanie zadań związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. (21622)

Szanowny panie Ministrze! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-21622/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Ewy Drozd oraz grupy posłów w sprawie przywrócenia środków z budżetu państwa na dofinansowanie zadań związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 109 i art. 150 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) wykorzystanie dotacji celowej z budżetu państwa następuje w danym roku budżetowym. Dotacje celowe udzielone z budżetu państwa w części niewykorzystanej do końca roku budżetowego zgodnie z art. 168 ust. 1 ustawy o finansach publicznych podlegają zwrotowi do budżetu państwa w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku.

W świetle powyższego procedura uruchamiania środków dotacyjnych z budżetu państwa winna być ponowiona w następnym roku budżetowym.

Jednostki samorządu terytorialnego, których inwestycje będą kontynuowane w 2011 r., po otrzymaniu pozytywnej opinii właściwego terytorialnie wojewody, mogą otrzymać dofinansowanie danej inwestycji w 2011 r. Wysokość przyznanej dotacji uzależniona jest głównie od możliwości finansowych budżetu państwa, jak również znaczenia przewidzianej do realizacji inwestycji dla społeczności lokalnej oraz sąsiadujących gmin (powiatów).

Pragnę jednocześnie poinformować, iż na pomoc dla jednostek samorządu terytorialnego w 2011 r. przyznano już dofinansowanie w formie promes na kwotę 571 mln zł, głównie na remont i odbudowę infrastruktury zniszczonej w wyniku ubiegłorocznych powodzi. Z pomocy tej korzystają również jednostki, które nie zrealizowały i nie wykorzystały środków przyznanych w 2010 r.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemioniak

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

w sprawie elektrowni wiatrowych (21786)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 6 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-21786/11, przedstawiam poniżej stanowisko w zakresie zagadnień podniesionych w interpelacji pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie rozwoju energetyki wiatrowej w Polsce.

Na wstępie należy podkreślić, że Ministerstwo Gospodarki przykłada szczególne znaczenie do działań na rzecz zmniejszenia obciążenia środowiska przez energetykę, dlatego też podejmuje szereg działań w sferze inicjatyw legislacyjno-organizacyjnych na rzecz promocji wykorzystania energii pochodzącej z odnawialnych źródeł energii (OZE), w tym rozwoju energetyki wiatrowej w Polsce. Ma to szczególne znaczenie w sytuacji, gdy krajowa energetyka oparta jest w ponad 90% na węglu.

Należy także wyjaśnić, że rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii przyczyni się do pokrycia wzrastającego zapotrzebowania na energię i niesie ze sobą większy stopień uniezależnienia się od dostaw energii z importu, co bezpośrednio wpłynie na poprawę bezpieczeństwa energetycznego. Promowanie wykorzystania OZE pozwala na zwiększenie stopnia dywersyfikacji źródeł dostaw oraz stworzenie warunków do rozwoju energetyki rozproszonej opartej na lokalnie dostępnych surowcach. Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych cechuje się niewielką lub zerową emisją zanieczyszczeń, co zapewnia pozytywne efekty ekologiczne. Rozwój energetyki odnawialnej przyczynia się również do rozwoju słabiej rozwiniętych regionów, bogatych w zasoby energii odnawialnej. Realizacja inwestycji w odnawialne źródła energii będzie też miała wpływ na wzrost zatrudnienia w gospodarce.

Najbliższym wyzwaniem dla Polski w zakresie odnawialnych źródeł energii będzie osiągnięcie 15-procentowego udziału OZE w końcowym zużyciu energii brutto w sposób zrównoważony. Najnowsze planistyczne opracowania rządowe dedykowane sektorowi energetycznemu, takie jak „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” czy „Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych”, zakładają rozwój odnawialnych źródeł energii przede wszystkim w oparciu o biomasę i energetykę wiatrową.

Zgodnie z informacjami o pracy krajowego systemu elektroenergetycznego, publikowanymi przez PSE Operator SA (operator systemu przesyłowego), krajowe zapotrzebowanie na moc elektryczną w 2010 r. (średnie miesięczne wartości w szczycie dobowym) wahało się od 19,3 GW do 23,8 GW. Natomiast pro-

gnoza dla 2013 r., zawarta w planie koordynacyjnym rocznym (PKR) sporządzonym przez PSE Operator SA, przewiduje, że analogiczne wartości będą znajdowały się w przedziale od 20,9 GW do 25,4 GW. Jednocześnie z informacji przekazywanych przez operatora systemu przesyłowego wynika, że wydał on warunki przyłączenia dla farm wiatrowych na łączną moc ok. 5,6 GW. Z zestawienia powyższych wielkości wynika, że nawet w przypadku realizacji inwestycji i przyłączenia do sieci wszystkich farm wiatrowych, dla których PSE Operator SA wydał warunki przyłączenia, ich maksymalna produkcja energii elektrycznej jest znacznie niższa niż krajowe zapotrzebowanie na moc (stanowi ok. 20% całego zapotrzebowania na moc). Stąd w kontekście bilansu mocy w krajowym systemie elektroenergetycznym sytuacja taka nie powinna obecnie budzić niepokoju, gdyż nie będzie stanowiła nadmiaru mocy w systemie.

Jednocześnie warto zwrócić uwagę, że przyłączenie do sieci coraz to większej liczby farm wiatrowych może wymagać zwiększenia w krajowym systemie elektroenergetycznym rezerw mocy, które charakteryzują się możliwością szybkiego uruchomienia. Do takich rezerw można zaliczyć przykładowo elektrownie wodne, w tym szczytowo-pompowe, a także elektrownie gazowe. Powyższe ma związek z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa pracy krajowego systemu elektroenergetycznego. Przy czym nie jest wymagane zapewnienie takich rezerw mocy w wielkości równej nowym mocom zainstalowanym w farmach wiatrowych. Jednocześnie z planów inwestycyjnych przekazywanych przez przedsiębiorstwa energetyczne wynika, że planują one budowę wielu źródeł gazowych.

Ponadto informuję, iż szczegółowe uwarunkowania prawne w zakresie systemu wsparcia energii elektrycznej wytwarzanej w odnawialnych źródłach energii zostały zawarte w art. 9a i 9e ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) oraz rozporządzeniu ministra gospodarki z dnia 14 sierpnia 2008 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. Nr 156, poz. 969, z późn. zm.).

Należy jednocześnie przypomnieć, że wprowadzenie mechanizmu wsparcia dla odnawialnych źródeł energii wynika z zobowiązań Polski wynikających m.in. z pakietu klimatycznego 3 x 20. Polska musi w coraz większym stopniu wykorzystywać odnawialne źródła energii. Dla Polski oznacza to w uproszczeniu 15-procentowy udział OZE w końcowym zużyciu energii brutto.

Ponadto należy zauważyć, że w Ministerstwie Gospodarki trwają prace nad przygotowaniem projektu

ustawy o energii z odnawialnych źródeł energii. Zakłada się, że zostanie on niebawem przekazany do konsultacji wewnątrzresortowych, a następnie poddany procedurze uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji społecznych. Zgodnie z planem pracy Rady Ministrów na I półrocze 2011 r. projekt ww. ustawy zostanie przekazany pod obrady Rady Ministrów w II kwartale br. Zaprezentowanie szczegółów dotyczących przyjętych rozwiązań, a także prognozowanych kosztów modyfikacji systemu wsparcia nastąpi wraz z opublikowaniem ww. projektu na podmiotowej stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki. Jak najszybsze wejście w życie ustawy o energii z OZE wiąże się z koniecznością wdrożenia przepisów dyrektywy 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych. W ramach podjętych prac zostaną także przeniesione i zmodyfikowane elementy wsparcia z ustawy Prawo energetyczne. Konieczne zmiany wynikają z potrzeby dostosowania wsparcia do dynamicznie zmieniających się realiów rynkowych. Chodzi o to, że np. z jednej strony rynek oferuje coraz bardziej atrakcyjne oraz wydajne technologie wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, z drugiej zaś pojawiają się merytoryczne postulaty świadczące o zbyt niskim poziomie wsparcia dla niektórych technologii wymagających zaangażowania większych środków. Minister gospodarki zabiega w przygotowywanym projekcie, aby wpierać nowe technologie, gdyż oferują wyższą produktywność i stabilność generacji. Trend w tym zakresie można zaobserwować np. w branży energetyki wiatrowej, w której obserwuje się sukcesywny spadek nakładów inwestycyjnych na budowę farm wiatrowych na lądzie, przez co inwestycje te stały się bardzo opłacalnym przedsięwzięciem. Z drugiej zaś strony inwestorzy farm wiatrowych na morzu podnoszą potrzebę wyższego wsparcia, gdyż przy obecnym poziomie przychodów inwestycja wymaga zbyt długiego okresu zwrotu. Konkludując, mechanizm rynkowy zapewniający jednakowy poziom przychodu dla wszystkich koncesjonowanych producentów „zielonej” energii elektrycznej przestał spełniać we wszystkich przypadkach rolę impulsu inwestycyjnego. Było to kolejnym czynnikiem przemawiającym za podjęciem próby modyfikacji mechanizmów wsparcia. W szczególności zakłada się wprowadzenie nowych zasad, które różnicują wsparcie, np. poprzez tzw. współczynnik korekcyjny w zależności od nośnika energii odnawialnej, zainstalowanej mocy urządzeń generujących energię. Ważna będzie data oddania instalacji do eksploatacji, gdyż wsparcie dla nowych inwestycji przyznawane będzie na okres 15 lat. Bardziej precyzyjne zasady wsparcia przyczynią się do obniżenia cen energii elektrycznej, jak również wpłyną na ożywienie zainteresowania inwestowaniem w te technologie, które dotychczas nie uzyskiwały odpowiedniego wsparcia.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wystarczającą odpowiedź na pyta-

nia zawarte w zapytaniu złożonym przez pana posła Jarosława Matwiejuka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Iwony Arent**

**w sprawie skutków objęcia całego terytorium
obwodu królewieckiego porozumieniem
o małym ruchu granicznym (21819)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 6 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-21819/11), skierowanego do prezesa Rady Ministrów, przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Iwony Arent w sprawie skutków objęcia całego terytorium obwodu królewieckiego FR umową o małym ruchu granicznym, przekazanego do MSWiA przez ministra spraw zagranicznych pismem z dnia 27 kwietnia 2011 r. (sygn. DK III 2113/26/11/64200), uprzejmie przedstawiam informacje pozostające w zakresie właściwości ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Ad 5. W odniesieniu do ewentualnych zagrożeń dla RP wynikających z faktu wejścia w życie umowy o małym ruchu granicznym (MRG) należy podkreślić, że analiza dotychczasowych umów o małym ruchu granicznym nie pozwala stwierdzić, iż spowodowały one większy wzrost przestępczości notowany we współpracy z krajem sąsiednim. Najpoważniejsze zagrożenia przestępczością zorganizowaną w Polsce, podobnie jak w innych krajach, notowane są bowiem głównie z udziałem własnych obywateli.

Dodatkowo należy zauważyć, że w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego państwa, na terytorium którego wjeżdżają cudzoziemcy w ramach małego ruchu granicznego, obowiązują przepisy rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniające postanowienia konwencji z Schengen (Dz. Urz. UE L Nr 405 z dnia 30 grudnia 2006 roku, s. 1; sprost. Dz. Urz. UE L Nr 29 z dnia 3 lutego 2007 roku, s. 3), które obowiązują RP bezpośrednio. W myśl art. 9 ww. rozporządzenia, już na etapie rozpatrywania wniosku o wydanie zezwolenia MRG właściwe organy zobligowane są do ustalenia, czy dane osób ubiegających się o zezwolenie

MRG nie są wpisane do celów odmowy wjazdu do Systemu Informatycznego Schengen oraz czy osoby te nie stanowią zagrożenia dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych. Zgodnie z art. 24e ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 234, poz. 1694, z późn. zm.), jeżeli cudzoziemcy nie spełniają warunków określonych w rozporządzeniu 1931/2006, odmawia się im wydania zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego.

Ad 6. Zakres kompetencji Straży Granicznej: Opierając się na praktycznych doświadczeniach z blisko 2-letniego funkcjonowania umowy o małym ruchu granicznym z Ukrainą, Straż Graniczna, jako jedna z wiodących służb do realizacji warunków tej umowy, nie stwierdza większych problemów w związku z wprowadzeniem MRG. Nie odnotowała także dotąd ani istotnych naruszeń zasad dotyczących małego ruchu granicznego, ani też innych poważniejszych naruszeń prawa, które mogłyby powodować pogorszenie stanu bezpieczeństwa w rejonach przygranicznych.

Ewentualnym próbom naruszenia zarówno zasad MRG, jak i norm prawa ogólnie obowiązującego w RP przez beneficjentów umowy skutecznie przeciwdziałają różne formy kontroli prowadzonych przez funkcjonariuszy Straży Granicznej, Policji czy Służby Celnej. Przy czym warto dodać, że za nieprzestrzeganie warunków i zasad dotyczących MRG strona polska przewiduje szeroki i, jak się wydaje, skuteczny katalog sankcji, które wynikają odpowiednio z regulacji ustawy o cudzoziemcach, takich jak:

- wydanie decyzji o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium RP;
- wydanie decyzji o wydaleniu cudzoziemca z terytorium RP;
- umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium RP jest niepożądany;
- unieważnienie zezwolenia;
- nałożenie kary grzywny.

W 2010 r. polsko-ukraińską granicę państwową na zasadach małego ruchu granicznego przekroczone 3 596 411 razy, co stanowi 28% ogółu ruchu granicznego na tym odcinku. Jednocześnie w 2010 r. zanotowano jedynie jednostkowe przypadki naruszenia zasad małego ruchu granicznego (około 3 przypadki na 100 000 przekroczeń.). Z informacji przekazanych przez bieszczadzki i nadbużański oddziały Straży Granicznej wynika, iż w tym okresie zobowiązano 111 cudzoziemców do opuszczenia terytorium RP, z tego:

- 33 za pobyt poza strefą MRG,
- 78 za przekroczenie dopuszczalnego czasu pobytu określonego w zezwoleniu.

Zakres kompetencji Policji:

A. Działania na szczeblu krajowym – w celu zapewnienia należytego stanu bezpieczeństwa i porządku publicznego organizacja służby patrolowej

odbywa się zgodnie z przepisami zarządzenia nr 768 komendanta głównego Policji z dnia 14 sierpnia 2007 r. w sprawie form i metod wykonywania zadań przez policjantów pełniących służbę patrolową oraz koordynacji działań o charakterze prewencyjnym (Dz. Urz. KGP. Nr 15, poz. 119, z późn. zm.).

Zgodnie z przepisami ww. zarządzenia, kierownicy jednostek organizacyjnych Policji służbę patrolową organizują w oparciu o przeprowadzoną analizę stanu bezpieczeństwa i porządku na potrzeby dyslokacji służby patrolowej. Przedmiotowa analiza opiera się na ocenie i monitorowaniu poszczególnych czynników mających wpływ na stan bezpieczeństwa i porządku publicznego, m.in. liczby oraz rodzaju popełnianych przestępstw i wykroczeń, jak również czasu ich popełnienia, sposobu działania sprawców, rozpoznaniu dokonanym przez służby Policji etc. Należy również wskazać, iż policjanci służb patrolowych i obchodowych uczestniczą w codziennych odprawach do służby, na których zapoznawani są z aktualnymi wydarzeniami zaistniałymi w rejonie jednostki i poleceniami kierownictwa, a także przekazywane są im zadania doraźne.

W odprawach do służby patrolowej uczestniczą również policjanci służb kryminalnych, którzy na bieżąco udzielają informacji niezbędnych do realizacji działań zewnętrznych. Dodać należy, iż jednym z zadań policjantów komórek wywiadowczych prewencji, określonym w ww. zarządzeniu w sprawie form i metod wykonywania zadań przez policjantów pełniących służbę patrolową oraz koordynacji działań o charakterze prewencyjnym, jest rozpoznanie środowisk przestępczych i metod ich działania. Również zarządzenie nr 528 komendanta głównego Policji z dnia 6 czerwca 2007 r. w sprawie form i metod wykonywania zadań przez dzielnicowego i kierownika rewiru dzielnicowych (Dz. Urz. KGP. Nr 12, poz. 95, z późn. zm.) nakłada na tych policjantów obowiązek prowadzenia rozpoznania przydzielonego im rejonu służbowego pod względem osobowym, terenowym, zjawisk i zdarzeń mających wpływ na stan porządku i bezpieczeństwa publicznego. Należy również dodać, iż ww. zarządzenie w sprawie form i metod wykonywania zadań przez policjantów pełniących służbę patrolową oraz koordynacji działań o charakterze prewencyjnym daje kierownikom jednostek organizacyjnych szczebla powiatowego możliwość wystąpienia do właściwego komendanta wojewódzkiego Policji o przydzielenie sił wzmocnienia.

B. Dwustronne działania międzynarodowe – planowane ułatwienie ruchu granicznego niewątpliwie wymaga zwiększenia zaangażowania partnerów we współpracę. Jednak, jak wynika z praktyki, sprzyja także wzajemnemu zaufaniu i zdobywaniu doświadczeń współpracujących służb, zwiększając możliwości podejmowania bardziej efektywnych działań utrudniających popełnianie przestępstw. Dlatego umowie MGR towarzyszy zwykle umowa o policyjnej współpracy przygranicznej, zaś praktyka sprzyja częstym roboczym kontaktom i współpracy.

Mając na uwadze rosnące potrzeby w zakresie szeroko rozumianej policyjnej współpracy międzynarodowej, w tym z partnerem rosyjskim, w 2010 r. utworzono w Centralnym Biurze Śledczym Komendy Głównej Policji (CBS) wydział operacji międzynarodowych, koncentrujący swoją działalność na rozpoznawaniu, analizie i przeciwdziałaniu zagrożeniom międzynarodowym przestępczości zorganizowanej (zasilony z zasobów wewnętrznych CBS). Przygotowując się do potencjalnych zagrożeń i potrzeb współpracy z partnerem rosyjskim, w czerwcu 2010 r. kierownictwo CBS uczestniczyło m.in. w inauguracyjnym posiedzeniu polsko-rosyjskiej grupy roboczej ds. koordynacji współpracy na rzecz zwalczania międzynarodowej przestępczości zorganizowanej. Omawiane obszary współpracy dotyczyły najpoważniejszych potencjalnie zagrożeń, tj. zwalczania przestępczości transgranicznej, nielegalnego obrotu bronią i narkotykami, zwalczania handlu ludźmi i przestępczości ekonomicznej. CBS jest zainteresowane zacieśnieniem współpracy z partnerem rosyjskim celem przeciwdziałania tym zagrożeniom. Zainteresowanie to podziela strona rosyjska.

C. Działania na szczeblu UE – ważnym elementem stosunków Polski z krajami trzecimi, w tym z Rosją, jest wspólna polityka zewnętrzna realizowana w ramach Unii Europejskiej. Wzmacnia ona polskie interesy o głosy pozostałych państw członkowskich, jak również pozwala na wspieranie polskich inicjatyw przez inne państwa europejskie. Sztandarowym przykładem jest realizowany projekt Partnerstwa Wschodniego, zainicjowany przez Polskę, Szwecję i Finlandię oraz realizowany pod auspicjami UE.

Korzystając z polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej, w II połowie 2011 r. zaplanowano przedsięwzięcia służące wzmocnieniu współpracy policyjnej i poprawie bezpieczeństwa. W dniach 26–27 października 2011 r. odbędzie się w Warszawie konferencja UE – Europa Wschodnia, której celem będzie m.in. wypracowanie planu współpracy na rzecz przeciwdziałania przestępczości narkotykowej. Problematyce tej poświęcony będzie także szczyt w Brukseli w listopadzie 2011 r.

Kolejne inicjatywy polskiej prezydencji z udziałem CBS obejmują m.in. stworzenie roboczej platformy współpracy i szkolenia w zakresie zwalczania fałszerstw pieniędzy (w lutym 2011 r. zorganizowano w Warszawie w tej sprawie międzynarodową konferencję z udziałem OLAF oraz państw Europy Wschodniej i Unii Europejskiej), a jesienią 2011 r. zaplanowano wspólne konferencje z udziałem oficerów łącznikowych w Moskwie i Kijowie poświęcone zagadnieniom zwalczania przestępczości zorganizowanej (głównie handlu ludźmi) i narkotykowej.

Ad 10. Wartość zatrzymanego w 2010 r. przemytu wybranych towarów akcyzowych na odcinku granicy z Federacją Rosyjską obrazuje poniższa tabela.

Towar	Ilość	Wartość
Alkohol	313 l	14 779 zł
Narkotyki	4 kg	100 000 zł
Papierosy	2 690 227 szt.	1 069 179 zł
Samochód	54 szt.	4 036 900 zł
Inne	1 145 l	2 470 zł
	7 szt.	209 300 zł
SUMA	-	5 432 629 zł

Wartość przemytu na tym odcinku granicy wyniosła 5 432 629 zł, co stanowi 3,50% ogólnej wartości zatrzymanego przemytu towarów na całej granicy państwowej (155 103 255 zł).

Ad 12. W 2010 r. na całej granicy państwowej RP przeprowadzono łącznie 30 639 967 odpraw w osobowym ruchu granicznym, z czego na odcinku granicy państwowej RP z Federacją Rosyjską w 6 obecnie funkcjonujących tam przejściach granicznych*) funk-

cjonariusze SG odprawili 1 451 492 osoby, co stanowi 4,74% całego ruchu granicznego. Szczegółowe statystyki w tym zakresie ilustrują poniższe tabele.

Na całym odcinku granicy państwowej z Federacją Rosyjską przeprowadzono 865 266 odpraw środków transportu (przyjazd – 406 854, wyjazd – 458 412), co stanowiło 8,46% całego ruchu granicznego na wszystkich odcinkach granic RP.

Ad 13. Punktem odniesienia dla szacunków dotyczących wpływu wprowadzenia MRG na ruch graniczny na polsko-rosyjskim odcinku granicznym są statystyki dla odcinka polsko-ukraińskiego. Umowa o zasadach małego ruchu granicznego z Ukrainą weszła w życie w dniu 1 lipca 2009 r. W pierwszym półroczu funkcjonowania umowy nie zaobserwowano dużej liczby przekroczeń granicy na podstawie zezwolenia MRG z uwagi na fakt, że niewielu obywateli ukraińskich takie zezwolenia posiadało. W 2010 r. można zaobserwować systematyczny wzrost udziału MRG w ogólnym ruchu granicznym.

Osobowy ruch graniczny na odcinku granicy państwowej z Rosją

Kierunek	Cudzoziemcy	ob. RP	Razem
Przyjazd	431 746	267 670	699 416
Wyjazd	484 199	267 877	752 076
Suma	915 945	535 547	1 451 492

Osobowy ruch graniczny wg przejść granicznych na odcinku granicy z Rosją

Przejście graniczne	Rodzaj przejścia	Cudzoziemcy	ob. RP	Razem
Bezledy – Bagrationowsk	Drogowe	295 132	183 284	478 416
Braniewo – Mamonowo	Kolejowe	13 059	4 122	17 181
Goldap – Gusiew	Drogowe	96 889	189 813	286 702
Gronowo – Mamonowo	Drogowe	498 541	150 957	649 498
Grzechotki – Mamonowo II	Drogowe	12 012	4 299	16 311
Skandawa – Żeleznodorożnyj	Kolejowe	312	3 072	3 384
Suma		915 945	535 547	1 451 492

Ruch środków transportu na odcinku granicy państwowej z Rosją w 2010 r.

Przejście graniczne	Rodzaj przejścia	Autobusy	Samochody osobowe	Samochody ciężarowe	Samochody specjalne	Motocykle	Pociągi osobowe	Pociągi towarowe	Razem
Bezledy – Bagrationowsk	drogowe	9 121	209 069	82 804	-	495	-	-	301 489
Braniewo – Mamonowo	kolejowe	-	-	-	-	-	340	2 151	2 491
Goldap – Gusiew	drogowe	6 866	199 787	7 817	1	2 372	-	-	216 843
Gronowo – Mamonowo	drogowe	6 161	295 362	32 192	-	546	-	-	334 261
Grzechotki – Mamonowo II	drogowe	40	7 087	2 284	-	-	-	-	9 411
Skandawa – Żeleznodorożnyj	kolejowe	-	-	-	-	-	-	771	771
Suma		22 188	711 305	125 097	1	3 413	340	2 922	865 266

*) Na odcinku polsko-rosyjskiej granicy państwowej de facto wykazywanych jest zgodnie z umową 7 przejść granicznych. Jednakże jedno z nich – kolejowe przejście graniczne Głomno – Bagrationowsk, aktualnie nie jest użytkowane i nie odbywa się w nim żaden ruch kolejowy.

Udział małego ruchu granicznego na polsko-ukraińskim odcinku granicy państwowej

Rok	2007	2008	2009	2010
MRG	–	–	345 046	3 596 411
Ruch ogółem	18 185 679	16 210 956	11 666 322	13 064 958
Udział MRG w ruchu granicznym ogółem	0%	0%	3%	28%

Ad 14. Na odcinku granicy państwowej z Federacją Rosyjską równolegle trwają prace modernizacyjne we wszystkich już funkcjonujących drogowych przejściach granicznych, jak również prowadzone są uzgodnienia i przygotowania do uruchomienia nowych przejść granicznych. W ramach przyznanej na 2011 r. kwoty w wysokości ok. 15,4 mln zł wojewoda warmińsko-mazurski planuje przeprowadzanie inwestycji w drogowym przejściu granicznym Gronowo i Gołdap.

W 2009 r. wojewoda warmińsko-mazurski, we współdziałaniu ze wszystkimi służbami obsługującymi ruch graniczny, rozpoczął prace nad wykonaniem koncepcji technologiczno-architektonicznej przebudowy kolejowych przejść granicznych Braniewo – Mamonowo i Skandawa – Żelaznodorożnyj w celu pełnego dostosowania infrastruktury tych przejść do standardów UE.

Budowa nowych przejść granicznych. Na polsko-rosyjskim odcinku granicy państwowej planuje się budowę dwóch drogowych przejść granicznych: przejścia Michałkowo – Żelaznodorożnyj oraz przejścia Perły – Kryłowo. Wskazane przejścia zostały ustanowione w dniu 5 marca 1997 r. w drodze wymiany not dyplomatycznych stanowiących „Porozumienie między Rządem Federacji Rosyjskiej a Rządem Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie zmiany podpunktu 2 pkt 1 art. 1”Umowy między Rządem Federacji Rosyjskiej a Rządem Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie przejść granicznych“, podpisanej w Moskwie w dniu 22 maja 1992 roku”.

Zespół ekspertów, który na polecenie ministra spraw wewnętrznych i administracji we wrześniu 2004 r. dokonał przeglądu terenów pod budowę ww. przejść, stwierdził, że celowa i możliwa jest budowa przejść Michałkowo – Żelaznodorożnyj oraz Perły – Kryłowo. Natomiast utworzenie przejść w Piaskach na Mierzei Wiślanej oraz rzeczno-Łyna – Ława ze względu na niekorzystne warunki lokalne (a w przypadku przejścia Łyna – Ława także negatywną opinię ministra środowiska wskazującego na niezeglowność rzeki Łyny) stanowi przedsięwzięcie bardzo trudne i odległe w czasie, a zarazem bardzo kosztowne w stosunku do przewidywanych korzyści.

Podczas posiedzenia Komisji ds. Przejść Granicznych, które odbyło się w dniu 16 lipca 2008 r. w Gusiowie, strony zgodziły się, że powstanie nowych przejść granicznych uwarunkowane będzie zakończeniem przez stronę rosyjską budowy drogowego przejścia granicznego Grzechotki – Mamonowo II i rozpo-

częciem jego funkcjonowania. Wznowienie rozmów będzie możliwe po dokonaniu analizy długoterminowego wpływu otwarcia przejścia w Grzechotkach na strukturę ruchu granicznego.

Z informacji Komendy Głównej Straży Granicznej wynika, że rola nowo otwartego przejścia w obsłudze ruchu granicznego systematycznie rośnie. W kwietniu 2011 r. przez przejście odbywało się ok. 31,7% ruchu samochodów ciężarowych (18,5% w styczniu, 27% w lutym, 29% w marcu) oraz 26% ruchu samochodów osobowych (16,5% w styczniu, 17% w lutym, 21% w marcu).

Ad 15. W I kwartale 2010 r. została przeprowadzona analiza potrzeb podmiotów związanych z wdrożeniem umowy o zasadach małego ruchu granicznego z Federacją Rosyjską. Z informacji przedstawionych przez jednostki organizacyjne podległe ministrowi spraw wewnętrznych i administracji lub przez niego nadzorowane wynika, że w pierwszym roku jej funkcjonowania należy zabezpieczyć środki w wysokości 4992 tys. zł. Na powyższą kwotę składają się potrzeby Urzędu do Spraw Cudzoziemców i Centrum Personalizacji Dokumentów. Analiza funkcjonowania umowy w pierwszym roku od jej wejścia w życie dokonana przez Komendę Główną Straży Granicznej wykazała, że żadna z placówek Straży Granicznej nie będzie ponosiła dodatkowych kosztów. Przewiduje się, że obsługa ruchu granicznego będzie odbywała się w zwykłym trybie.

Ad 16. W latach 2007–2010 koszty poniesione na utrzymanie przejścia granicznego w Grzechotkach (m.in. na: olej opałowy, energię elektryczną, przeglądy wymagalne, ochronę obiektu, koszty pracownicze) przedstawiają się następująco:

- 2007 r. – 1 280 832,97 zł;
- 2008 r. – 1 645 745,91 zł;
- 2009 r. – 2 946 041,93 zł;
- 2010 r. – 3 802 298,89 zł.

Naliczanie amortyzacji środków trwałych regulują przepisy ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223, z późn. zm.). Ogólna wartość umorzenia środków trwałych według stanu na dzień 30 kwietnia 2011 r. wyniosła 3 553 412 zł.

Księgowe wartości ewidencyjne środków:

- 1) budynki i lokale – 44 110 673,61 zł,
  - umorzenie – 2 594 700,43 zł,
  - wartość netto – 41 515 973,18;
- 2) obiekty inżynierii lądowej i wodnej – 57 752 269,17 zł,
  - umorzenie – 6 190 997,37zł,
  - wartość netto – 51 561 271,80zł,
 w tym:
  - drogi i place, wartość brutto – 16 032 753,13 zł,
  - umorzenie – 1 665 108,40 zł,
  - wartość netto – 14 367 644,73 zł;
- 3) maszyny i urządzenia techniczne – 2 002 327,03 zł,
  - umorzenie – 472 732,69 zł,
  - wartość netto – 1 529 594,34 zł;
- 4) środki transportu – 1 195 512,90 zł,

- umorzenie – 485 979,61 zł,
- wartość netto – 709 533,29 zł.

Terminy gwarancyjne na roboty budowlane upływały przed otwarciem drogowego przejścia granicznego Grzechotki – Mamonowo II.

Ad 17. Biorąc pod uwagę, że dotychczasowe umowy MGR nie spowodowały większego wzrostu przestępczości notowanego we współpracy z krajem sąsiednim (jak wskazano powyżej w odpowiedzi na pytanie 5), można prognozować, że fakt ten nie wpłynie w sposób istotny na wydajność zarówno Policji, jak i Straży Granicznej. Dodatkowo, otwarcie drogowego przejścia granicznego Grzechotki – Mamonowo II spowodowało odciążenie pozostałych przejść na tym odcinku granicy państwowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Witolda Klepacza**

**w sprawie refundacji kompleksowego leczenia
obrzęku limfatycznego (21823)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Witolda Klepacza, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 7 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-21823/11, w sprawie refundacji kompleksowego leczenia obrzęku limfatycznego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały uregulowane w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), w aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz w zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

W związku z podniesionym w interpelacji pana posła problemem leczenia obrzęku limfatycznego u kobiet leczonych z powodu raka piersi uprzejmie informuję, że finansowane ze środków publicznych świadczenia na rzecz osób cierpiących na obrzęk chłonny, zarówno pierwotny (słoniowacizna, przewlekła niewydolność żylna) jak i wtórny – powstały w następstwie usunięcia węzłów chłonnych i radioterapii, realizowane są w szczególności przez tych

świadczeniodawców, którzy zawarli z NFZ umowy w rodzaju:

- rehabilitacja lecznicza, w zakresie np. rehabilitacji ogólnoustrojowej w ośrodku/oddziale dziennym lub rehabilitacji ogólnoustrojowej w warunkach stacjonarnych,

- ambulatoryjna opieka specjalistyczna, w zakresach odpowiednich do jednostki chorobowej występującej u danego pacjenta, w tym zwłaszcza w zakresie leczenia chorób naczyń (świadczenia realizowane są w poradni chorób naczyń i w poradni chirurgii naczyniowej oraz w innych komórkach organizacyjnych niż wyżej wymienione, pod warunkiem że realizują one świadczenia zgodne z profilem tego zakresu),

- leczenie szpitalne.

Odnosząc się do postulatu refundacji kompleksowego leczenia obrzęku limfatycznego i wpisania odzieży kompresyjnej do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi i środki pomocnicze, uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Zdrowia prowadzone są analizy odnośnie do możliwości wprowadzenia rozwiązań w zakresie leczenia i rehabilitacji osób z obrzękiem limfatycznym, które mogłyby wpłynąć na poprawę opieki nad świadczeniobiorcami z obrzękiem chłonny.

Należy jednak zaznaczyć, że w zakresie spraw objętych rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. Nr 139, poz. 1141, ze zm.) wpływa bardzo wiele postulatów i propozycji zmian. Ze względu na szeroki zakres regulacji dotyczą one bardzo rozmaitych kwestii. W chwili obecnej prowadzone są działania o charakterze systemowym, zmierzające do kompleksowej analizy i szerokich konsultacji w zakresie zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi i w środki pomocnicze. Podjęte działania zmierzają do opracowania koncepcji ekonomicznej obejmującej zmiany sposobu refundacji oraz działań prawnych niezbędnych dla wprowadzenia w życie postulatów dotyczących zmian w systemie zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze, w tym dotyczących odzieży kompresyjnej. W tym celu minister zdrowia powołał zarządzeniem dnia 23 marca 2011 r. Zespół do spraw opracowania założeń merytorycznych dla zmian legislacyjnych w zakresie zaopatrzenia w wyroby medyczne, w skład którego wchodzi przedstawiciele Ministerstwa Zdrowia, Narodowego Funduszu Zdrowia i Agencji Oceny Technologii Medycznych. Na posiedzeniu ww. zespołu planuje się szczegółowe omówienie możliwości wprowadzenia odzieży kompresyjnej do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne.

Natomiast odnosząc się do pytania pana posła o możliwość uznania obrzęku limfatycznego jako choroby i refundowania leczenia pacjentów z obrzękiem

limfatycznym, jak to ma miejsce w innych krajach Unii Europejskiej, uprzejmie informuję, że obrzęk limfatyczny występuje w ramach Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych Rewizja Dziesiąta (ICD-10) i w obecnym tłumaczeniu polskim funkcjonuje jako „obrzęk chłonny”. Jako objaw towarzyszący różnym schorzeniom jest leczony w postępowaniu przyczynowym, a także rehabilitacyjnym. Jednocześnie uprzejmie informuję, że projekt tłumaczenia Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych prowadzi Centrum Systemów Informacyjnych Ochrony Zdrowia przy udziale Rady do Spraw Weryfikacji i Utrzymania Słowników ICD-9 i ICD-10. Obecnie trwają prace nad weryfikacją jakościową pojęć medycznych i ujednoczeniem języka z innymi słownikami i klasyfikacjami medycznymi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację poseł Izabeli Kloc
oraz grupy posłów**

**w sprawie liczby i wartości złożonych
wniosków, podpisanych umów lub wydanych
decyzji oraz wniosków o płatność w ramach
NSRO na lata 2007–2013 (21833)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację państwa posłów: Izabeli Kloc, Marzeny Machałek, Krzysztofa Jurgieła i Jerzego Polaczka w sprawie informacji na temat poziomu wykorzystania alokacji w ramach Narodowej Strategii Spójności, przekazanej przy piśmie Pana Marszałka z dnia 8 kwietnia 2011, znak: SPS-023-21833/11, przedstawiam w załączeniu stosowne zestawienia^{*)}, prezentujące dane wg stanu na dzień 16 maja 2011 r. Dane te dotyczą krajowych programów operacyjnych oraz tych programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej, dla których strona polska pełni funkcję instytucji zarządzającej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rozwoju Regionalnego oprócz syntetycznych danych prezentujących stan realizacji na poziomie programów operacyjnych zamieszcza na swojej stronie internetowej szczegółowe zestawienia na temat stanu wdrażania programów w podziale na miejsce realizacji projektów, formę beneficjenta i kategorie

interwencji z wyszczególnieniem poszczególnych priorytetów, działań i tytułów projektów. Zestawienia te dostępne są pod adresem: http://www.funduszeuropejskie.gov.pl/AnalizyRaportyPodsumowania/Stroyny/KSI_raporty.aspx.

Pozostaję w przekonaniu, że przekazane informacje okażą się przydatne do dalszych analiz prowadzonych przez Państwa Posłów.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie kontraktowania ambulatoryjnych
specjalistycznych świadczeń na 2011 r. (21838)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Barbary Bartuś, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-21838/11, w sprawie kontraktowania ambulatoryjnych specjalistycznych świadczeń na 2011 r. uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz zasady i tryb postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.).

Zgodnie z art. 132 ust. 1 ww. ustawy podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu.

Umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w dziale VI cytowanej na wstępie ustawy, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokowań, o czym stanowi art. 139 ust. 1 te same ustawy, z zastrzeżeniem, iż bez przeprowadzenia postępowania zawiera się umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej ze świadczeniodawcami udzielającymi świadczeń w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej oraz wykonującymi czynności w zakresie zaopatrzenia w środki pomocnicze i wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi.

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Przeprowadzenie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 ww. ustawy. Fundusz obowiązany jest zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców określa prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach.

W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 przywołanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość, dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Odnosząc powyższe do kwestii poruszonych w przedmiotowej interpelacji, uprzejmie informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami przekazanymi w sprawie przez Narodowy Fundusz Zdrowia, w drugim półroczu 2010 r. w większości oddziałów wojewódzkich NFZ przeprowadzono postępowania konkursowe na zawarcie umów o udzielanie świadczeń w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna. W skali kraju w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej przeprowadzono łącznie 7360 postępowań konkursowych. W ich wyniku, do końca marca 2011 r., w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej zawarto 8173 umowy z 6563 świadczeniodawcami.

Mając na uwadze pytania zawarte w interpelacji pani poseł, uprzejmie informuję, że ocena ofert w trakcie postępowania konkursowego dokonywana była według jednolitych dla wszystkich świadczeniodawców zasad określonych w przepisach, w szczególności w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zm. Zarządzenie określa w sposób szczegółowy kryteria oceny poszczególnych parametrów i ich wagę w ocenie łącznej. Wskazuje także sposób oceny oferty w odniesieniu do parametru „cena” i określa jego wagę w rankingu

końcowym, tworzonym według kryteriów ustalonych w sposób jednolity dla wszystkich oferentów w danym zakresie. Nie są więc zgodne z prawdą stwierdzenia, że „liczyła się tylko jak najniższa cena za świadczone usługi”, oraz sugerujące, że „tylko cena decydowała o zakontraktowaniu przez NFZ specjalistycznych usług lekarskich”.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu ogłaszania o postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej przez Narodowy Fundusz Zdrowia, zapraszania do udziału w rokowaniach, składania ofert, powoływania i odwoływania komisji konkursowej oraz jej zadań (Dz. U. Nr 273, poz. 2719) w toku postępowania komisja konkursowa może żądać od świadczeniodawcy ubiegającego się o zawarcie umowy złożenia wyjaśnień dotyczących przeprowadzonego postępowania.

Ponadto komisja konkursowa ma prawo przeprowadzenia kontroli świadczeniodawcy ubiegającego się o zawarcie umowy w celu potwierdzenia prawdziwości i prawidłowości danych zawartych w ofercie, a także zażądać dostarczenia dokumentów potwierdzających dane i informacje przekazane w toku postępowania przez świadczeniodawcę ubiegającego się o zawarcie umowy, z którego wielokrotnie korzystały komisje konkursowe przeprowadzające postępowania konkursowe dotyczące udzielania w 2011 r. świadczeń w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej.

Omawiając przedmiotowe zagadnienie, należy mieć na uwadze, że świadczenia ambulatoryjnej opieki specjalistycznej wykonywane powinny być na rzecz pacjentów ze złożonymi problemami zdrowotnymi, w przypadku gdy choroba ma ciężki lub niestabilny przebieg i prowadzenie takiego pacjenta przekracza kompetencje lekarza podstawowej opieki zdrowotnej. Poradnia specjalistyczna powinna gwarantować więc kompleksowe, profesjonalne świadczenia realizowane przez lekarza z pełnymi kwalifikacjami i doświadczeniem. W przeciwieństwie do podstawowej opieki zdrowotnej, w większości specjalności, nie znajduje uzasadnienia kryterium gwarantujące udzielanie świadczeń „jak najbliżej miejsca zamieszkania chorego.”

Jednocześnie uprzejmie informuję, że sposób zawarcia umów przez NFZ nie łamie „prawa chorego do swobodnego wyboru lekarza”, gdyż pacjent ma możliwość wyboru świadczeniodawcy spośród tych, którzy zawarli umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Świadczeniobiorca, zgodnie z art. 29 przywołanej na wstępie ustawy, ma prawo wyboru świadczeniodawcy, udzielającego ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych spośród tych świadczeniodawców, którzy zawarli umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, tym samym może wybrać świadczeniodawcę, u którego czas oczekiwania na określone świadczenie opieki zdrowotnej jest najkrótszy. Informacji na temat wykazu świadczeniodawców realizujących

świadczenia opieki zdrowotnej w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej, zgodnie z przepisem art. 23 ust. 2 i 3 ww. ustawy, udziela właściwy ze względu na miejsce realizacji świadczeń oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, na wniosek świadczeniobiorcy.

Ponadto wykaz świadczeniodawców posiadających umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych zakresach świadczeń publikuje na swojej stronie internetowej właściwy ze względu na miejsce udzielania świadczenia oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia.

Odnosząc się natomiast do sugestii dotyczącej gwarancji zakontraktowania świadczeń z tymi świadczeniodawcami, którzy mieli wcześniej zawarte umowy z NFZ, należy stwierdzić, iż w trakcie postępowania konkursowego traktowani byli oni na warunkach identycznych jak pozostali oferenci, bez uwzględnienia dodatkowych preferencji za posiadanie umowy w latach poprzednich.

Jest to zgodne z argumentacją zawartą w decyzji nr RWA-9/2009 prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 10 lipca 2009 r. W opinii prezesa UOKiK do oceny spełnienia przez świadczeniodawcę kryterium „ciągłość” wystarczająca jest „ocena spełnienia wymagań dla danego świadczenia, rozumiana jako dysponowanie przez oferenta określonym sprzętem, personelem etc., niezbędnym dla nieprzerwanego świadczenia pacjentom usług medycznych przez świadczeniodawcę”. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podkreślił jednocześnie, że kryterium „ciągłość” „w żadnym stopniu nie można utożsamiać z zapewnieniem świadczeniobiorcom kontynuacji leczenia dokładnie przez tego samego świadczeniodawcę, z którym fundusz ma podpisaną umowę w dniu złożenia oferty”.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie grożących Polsce kar nałożonych
przez Komisję Europejską za nieprawidłowości
przy informatyzacji urzędów pracy oraz przy
umowach podpisanych w ramach pierwszego
priorytetu Programu Operacyjnego
„Kapitał ludzki” (21953)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację z dnia 30 marca 2011 r. pragnę ustosun-

kować się do kwestii poruszonych przez pana Kazimierza Moskala, posła na Sejm RP.

Uprzejmie informuję, iż rozpowszechniane przez media informacje dotyczące nałożenia przez Komisję Europejską kar na Polskę oraz konieczności zwrotu środków, na które powołano się w interpelacji, są nieścisłe.

Ad 1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w sprawie zarzutów zawartych w raporcie Komisji Europejskiej?

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie zgadza się z ustaleniem audytorów Komisji dotyczącym uchybień w zakresie wyboru wykonawcy prac związanych z wdrożeniem i rozszerzeniem funkcjonalności oprogramowania Syriusz.

Procedura wyłonienia wykonawcy odbyła się w trybie przewidzianym ustawą Prawo zamówień publicznych – zamówienia z wolnej ręki, ze względu na ochronę praw wyłącznych (prawa autorskie). Wynika to z faktu, iż wykonawca, z którym jako jedynym negocjowano udzielenie przedmiotowego zamówienia, posiada wyłączne majątkowe prawa autorskie do oprogramowania, którego rozszerzenie i rozwinięcie w naszym rozumieniu stanowiło przedmiot zamówienia. Podkreślenia wymaga fakt, iż został on wybrany w sposób zgodny ze stosowaną interpretacją obowiązującej ustawy Prawo zamówień publicznych.

Ad 2. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowane nieprawidłowości?

Ministerstwo nie zgadza się z ustaleniem dotyczącym oprogramowania Syriusz Std, ponieważ w tym przypadku wybór wykonawcy w trybie z wolnej ręki był uzasadniony ochroną praw wyłącznych oraz faktem, iż firma Sygnity SA jest właścicielem kodów źródłowych, a ingerencja i modyfikacja tych kodów była warunkiem koniecznym kontynuowania prac związanych z informatyzacją publicznych służb zatrudnienia. Ministerstwo zrealizuje zalecenie audytorów Komisji i skoryguje wydatki związane z oprogramowaniem Syriusz, ale działania dotyczące utrzymania i rozwoju wdrożonego rozwiązania muszą być i będą kontynuowane.

Na podstawie umowy zawartej w 2005 r. z firmą Computerland SA, w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Rozwój zasobów ludzkich”, ze środków EFS sfinansowano rozwój oprogramowania aplikacyjnego Syriusz. W kolejnym okresie programowania, w ramach PO KL, oprogramowanie to było wdrażane w urzędach pracy. Zakończenie wdrażania nastąpiło w lutym 2011 r. Od dnia 1 lipca 2011 r. utrzymanie wdrożonego rozwiązania zostanie przejęte przez MPiPS, a jego finansowanie będzie realizowane ze środków krajowych.

Ad 3. Czy ministerstwo podejmuje jakiegokolwiek działania mające na celu zmniejszenie wysokości kary lub cofnięcie decyzji o jej nałożeniu?

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej podjęło wszelkie możliwe działania w celu przekonania Komisji o zasadności wybranego trybu. Po otrzymaniu

wstępnego raportu z audytu przekazało szczegółowe wyjaśnienia odnoszące się do kwestii oprogramowania Syriusz Std wraz z bardzo obszerną dokumentacją potwierdzającą zajmowane stanowisko. Komisja Europejska nie przyjęła wyjaśnień, co wiąże się z uznaniem części wydatków poniesionych w ramach projektu Centrum Rozwoju Zasobów Ludzkich za niekwalifikowalne. W związku z ustaleniami audytorów Komisji Europejskiej strona polska dokona korekty części wydatków poniesionych w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (PO KL). Wydatkowane na ten cel środki nie zostaną zrefundowane przez Komisję Europejską.

Należy podkreślić, iż nie jest to kara, którą należy zapłacić, ale odmowa sfinansowania wydatków w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Polska nie traci tych środków, ale ma możliwość przeznaczenia ich na inne cele.

Ad 4. Z jakiego źródła pochodzić będą środki na wypłacenie kary?

Jak wspomniano powyżej, ustalenia Komisji Europejskiej nie wiążą się z koniecznością zapłacenia jakiegokolwiek kary. Żadne z ustaleń wskazanych w raporcie z audytu Komisji Europejskiej nie jest związane z koniecznością zwrotu czy utraty środków unijnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie nieprawidłowości przy wdrażaniu
aplikacji Syriusz dla urzędów pracy (21954)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną zgodnie z właściwością przez ministra spraw wewnętrznych i administracji interpelację z dnia 30 marca 2011 r., pragnę ustosunkować się do kwestii poruszonych przez pana Kazimierza Moskala, posła na Sejm RP.

Uprzejmie informuję, iż rozpowszechniane przez media informacje dotyczące nałożenia przez Komisję Europejską kar na Polskę oraz konieczności zwrotu środków, na które powołano się w interpelacji, są nieścisłe.

Ad 1. Jak ministerstwo odnosi się do zarzutów zawartych w raporcie Komisji Europejskiej?

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie zgadza się z ustaleniem audytorów Komisji dotyczącym uchybień w zakresie wyboru wykonawcy prac związanych z wdrożeniem i rozszerzeniem funkcjonalności oprogramowania Syriusz.

Procedura wyłonienia wykonawcy odbyła się w trybie przewidzianym ustawą Prawo zamówień publicznych – zamówienia z wolnej ręki, ze względu na ochronę praw wyłącznych (prawa autorskie). Wynika to z faktu, iż wykonawca, z którym jako jedynym negocjowano udzielenie przedmiotowego zamówienia, posiada wyłączne majątkowe prawa autorskie do oprogramowania, którego rozszerzenie i rozwinięcie w naszym rozumieniu stanowiło przedmiot zamówienia. Podkreślenia wymaga fakt, iż został on wybrany w sposób zgodny ze stosowaną interpretacją obowiązującej ustawy Prawo zamówień publicznych.

Ad 2. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowane nieprawidłowości?

Ministerstwo nie zgadza się z ustaleniem dotyczącym oprogramowania Syriusz Std, ponieważ w tym przypadku wybór wykonawcy w trybie z wolnej ręki był uzasadniony ochroną praw wyłącznych oraz faktem, iż firma Sygnity SA jest właścicielem kodów źródłowych, a ingerencja i modyfikacja tych kodów była warunkiem koniecznym kontynuowania prac związanych z informatyzacją publicznych służb zatrudnienia. Ministerstwo zrealizuje zalecenie audytorów Komisji i skoryguje wydatki związane z oprogramowaniem Syriusz, ale działania dotyczące utrzymania i rozwoju wdrożonego rozwiązania muszą być i będą kontynuowane.

Na podstawie umowy zawartej w 2005 r. z firmą Computerland SA, w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Rozwój zasobów ludzkich”, ze środków EFS sfinansowano rozwój oprogramowania aplikacyjnego Syriusz. W kolejnym okresie programowania, w ramach PO KL, oprogramowanie to było wdrażane w urzędach pracy. Zakończenie wdrażania nastąpiło w lutym 2011 r. Od dnia 1 lipca 2011 r. utrzymanie wdrożonego rozwiązania zostanie przejęte przez MPiPS, a jego finansowanie będzie realizowane ze środków krajowych.

Ad 3. Jakie działania zostaną podjęte w celu ich wyeliminowania?

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie zgadza się z ustaleniem audytorów Komisji Europejskiej w kwestii trybu, w jakim dokonano wyboru wykonawcy wdrożenia oprogramowania aplikacyjnego Syriusz Std, gdyż działania te zostały zrealizowane zgodnie z obowiązującymi wówczas regulacjami. Ponieważ jednak Komisja Europejska nie przyjęła przekazanych przez stronę polską wyjaśnień w tym zakresie, rekomendacje audytorów zostaną zrealizowane poprzez skorygowanie wydatków związanych z wdrożeniem oprogramowania Syriusz.

Ad 4. Czy docierają do ministerstwa sygnały o podobnych nieprawidłowościach przy informatyzacji całej administracji państwowej?

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie otrzymywało dotychczas sygnałów na temat nieprawidłowości przy informatyzacji całej administracji państwowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie budowy Gazociągu Północnego
(22057)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną interpelacją posła Jarosława Matwiejuka w sprawie budowy Gazociągu Północnego, nr SPS-023-22057/11, przekazuję odpowiedź na ww. interpelację.

1. Na jakiej głębokości będzie zakopany gazociąg?

Po interwencji rządu polskiego Nord Stream wykonał zagłębienie gazociągu na odcinku 23,6 km w obszarze morza terytorialnego Niemiec, na przecięciu z tzw. zachodnią trasą żegludową do Świnoujścia, na głębokości 0,5 m pod dnem morskim.

2. Czy nie utrudni to statkom wpływania do portów w Szczecinie i Świnoujściu?

3. Jakie kroki zostaną podjęte w celu umożliwienia żeglugi?

Po zagłębieniu gazociągu warunki żegludowe na trasie zachodniej pozostały w takim samym stanie jak przed budową gazociągu. Obecnie położenie Gazociągu Północnego nie ogranicza ruchu statków do portu w Świnoujściu i Szczecinie o maksymalnym zanurzeniu 13,5 m (tj. największych jednostek, jakie mogą obecnie wpływać do Świnoujścia). Gazociąg nie będzie również zagrażać statkom przewożącym gaz do budowanego w Świnoujściu terminalu LNG.

Na trasie północnej (w wyłącznej strefie ekonomicznej Niemiec) mogą pływać statki o zanurzeniu do 10 m. Spływanie występuje w północnej części polskiego toru podejściowego do Świnoujścia. Na dziś nie ma ograniczeń w dostępie do portu Świnoujście.

4. Czy ewentualne szkody spowodowane przez przepływające statki w całości obciążą spółkę budującą gazociąg?

Obowiązek oraz zakres naprawienia szkody zależy może od wielu okoliczności (przypisanie winy, istnienie związku przyczynowego, działanie siły wyższej), dlatego bez odniesienia się do konkretnego

przypadku nie jest możliwe udzielenie jednoznacznej i prawidłowej odpowiedzi na to pytanie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Anna Wypych-Namietko

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Aleksandra Chłopka**

**w sprawie ratyfikacji konwencji ONZ o prawach
osób niepełnosprawnych (22075)**

W związku z interpelacją posła Aleksandra Chłopka z 14 kwietnia br. w sprawie ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych informuję, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zakończyło opracowywanie analiz zgodności ustawodawstwa polskiego z postanowieniami konwencji. Na ich podstawie podjęta została decyzja o wszczęciu procedury jej ratyfikacji. Projekt wniosku w sprawie ratyfikacji został przesłany do konsultacji międzyresortowych. Po uzgodnieniu z resortami oraz partnerami społecznymi, w trybie ustawy o związkach zawodowych oraz ustawy o organizacjach pracodawców, wniosek zostanie przedłożony Radzie Ministrów do akceptacji (koniec lipca 2011 r.), tak aby mógł być skierowany do Sejmu RP celem uzyskania zgody na ratyfikację.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka
i Leonarda Krasulskiego**

**w sprawie zasad prowadzenia prac
legislacyjnych nad ustawą wprowadzającą
ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym w 2000 r.,
w trakcie których w niejasnych okolicznościach
usunięto zapisy przeciwdziałające procederowi
reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw
(22079)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 14 kwietnia 2011 r. (nr SPS-023-22079/11)

w sprawie interpelacji z dnia 1 kwietnia 2011 r. panów posłów: Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego dotyczącej prowadzonych od 2000 r. prac legislacyjnych nad nowelizacją ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 121, poz. 770, z późn. zm.), na podstawie art. 193 ust. 3 regulaminu Sejmu (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47, z późn. zm.), przedstawiam z upoważnienia prezesa Rady Ministrów następujące stanowisko.

Projekt ustawy o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym i ustawy Prawo działalności gospodarczej był przedłożeniem rządowym i został skierowany do Sejmu w dniu 2 października 2000 r. (druk nr 2242). Projekt ten został przygotowany w Ministerstwie Sprawiedliwości i został uzgodniony z innymi resortami.

Odnosnie do stanowiska wobec projektu ustawy o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, które zajęły w 2000 r. wymienione w interpelacji resorty, uprzejmie informuję, że w toku uzgodnień międzyresortowych i konferencji uzgodnieniowej: Ministerstwo Finansów, Ministerstwo Gospodarki, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwo Skarbu Państwa oraz Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie zgłosiły uwag do zawartych w projekcie regulacji, które dopuszczały możliwość dokonania wpisu przedwojennych spółek do Krajowego Rejestru Sądowego.

Następną istotną nowelizacją ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym odnoszącą się do spółek, stowarzyszeń, fundacji wpisanych do rejestru handlowego była ustawa z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 106, poz. 671), która wprowadziła nową regulację dotyczącą mocy wpisów w zamkniętym rejestrze handlowym. Zgodnie z tą ustawą wpisy w rejestrze handlowym utracą moc z dniem 31 grudnia 2013 r.

Projekt ten wniósł pod obrady stałego komitetu Rady Ministrów w dniu 6 października 2009 r. minister gospodarki.

Komitet na posiedzeniu w dniu 15 października 2009 r. omówił projekt ustawy i w związku z licznymi wątpliwościami powołał zespół roboczy pod przewodnictwem ministra sprawiedliwości i ministra gospodarki. W skład zespołu roboczego weszli przedstawiciele Rządowego Centrum Legislacji, Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa i Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej.

W dniu 19 października 2009 r. zespół roboczy przygotował nową wersję projektu ustawy o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym uwzględniającą wszystkie dotychczasowe zastrzeżenia.

Przygotowany projekt po konsultacjach międzyresortowych, społecznych i rozpatrzeniu przez Komisję Prawniczą został przyjęty przez Radę Ministrów

na posiedzeniu w dniu 29 grudnia 2009 r. Projekt ten przewidywał m.in.:

- ograniczenie możliwości posługiwania się wyścigami, odpisami i zaświadczeniami z rejestru handlowego (zawierającego w zdecydowanej większości wpisy nieaktualne) do celów innych niż rejestracja spółki w Krajowym Rejestrze Sądowym lub dochodzenie roszczeń przez wierzycieli takich spółek,

- poszerzenie zakresu badania przez sąd rejestrowy wniosków o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego złożonych przez podmioty uprzednio wpisane do rejestru handlowego,

- nadanie prokuratorowi uprawnień dotyczących zaskarżenia uchwał organów spółek oraz złożenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego prawomocnie zakończonego przed wejściem w życie projektowanej ustawy.

Projekt nie przewidywał zamknięcia dawnego rejestru handlowego.

W pracach sejmowych nad przedmiotowym projektem rząd reprezentował minister gospodarki.

Na etapie prac legislacyjnych w Sejmie zostało wprowadzone nowe brzmienie art. 9 ust. 2 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, skutkujące zachowaniem mocy dotychczasowych wpisów w rejestrze handlowym nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2013 r. Nadmienić należy, że była to inicjatywa poselska.

Odpowiadając na pytanie, w jakim resorcie i przez kogo zostały w 2000 r. usunięte zmiany w projekcie ustawy o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, które ograniczyłyby możliwość funkcjonowania przedwojennych przedsiębiorstw, uprzejmie wyjaśniam, że na podstawie dostępnych dokumentów nie można ustalić, kto i kiedy wprowadził te zmiany. Ustalono, że na etapie prac rządowych wnioskodawcą zmian było Ministerstwo Sprawiedliwości. Resort był reprezentowany przez sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, pana J. N., który brał także udział w pracach sejmowej Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, które były kierowane na zewnątrz resortu sprawiedliwości, podpisywane były także przez tego członka kierownictwa ministerstwa. Obecnie pan J. N. nie jest pracownikiem ministerstwa, stąd nie było możliwe uzyskanie szczegółowych informacji dotyczących przebiegu prac nad projektem. Jednakże wyrażam przekonanie, że twórcy interpelacji, panowie posłowie Zbigniew Kozak i Leonard Krasulski, nie będą mieli trudności z otrzymaniem takich wyjaśnień, gdyż pan J. N. był związany z klubem Prawa i Sprawiedliwości, z którego rekomendacji piastował funkcje publiczne, a także z list tej partii kandydował do Sejmu w 2001 r. oraz do Parlamentu Europejskiego w 2004 r.

Należy dodać, że w ramach resortu sprawiedliwości prace nad projektem prowadzone były w Depar-

tamencie Legislacyjno-Prawnym i kierował nimi ówczesny wicedyrektor departamentu.

Zgodnie z przedstawionymi przez Ministerstwo Sprawiedliwości wyjaśnieniami (pismo z dnia 18 maja 2011 r., znak: DLP III 071-8/11/5) ówczesne kierownictwo ministerstwa nie było informowane o wszystkich zmianach wprowadzanych do tego projektu.

Nadmienić należy, że sprawa ta była także przedmiotem zainteresowania mediów i poświęcony był jej program „Superwizjer” wyemitowany w telewizji TVN w dniu 14 czerwca 2010 r. W programie tym zawarta jest m.in. wypowiedź ww. wicedyrektora Departamentu Legislacyjno-Prawnego Ministerstwa Sprawiedliwości, który nie podał powodów wprowadzenia omawianych zmian do projektu ani nie wskazał osób, które je wprowadziły.

Wyjaśniając natomiast znaczenie wprowadzonych w 2000 r. zmian do tego projektu, Ministerstwo Sprawiedliwości wskazało, że projekt przewidywał m.in. zmianę brzmienia art. 9 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, który dotyczył zachowania mocy wpisów w dawnych rejestrach sądowych, oraz dodanie nowego art. 9a przewidującego rezygnację z obligatoryjnego postępowania przymuszającego do dokonania wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym przez podmioty, które faktycznie zaprzestały działalności, a zostały wpisane do rejestru handlowego przed dniem 1 stycznia 1989 r.

W uzasadnieniu do projektu wyjaśniono, że: „zmiany planowane do art. 6, 7, 7a i 9 zmierzają do zapewnienia płynnego przejścia między starym i nowym systemem rejestracji spółek i innych przedsiębiorców wpisywanych w rejestrach sądowych. Definitywne zakończenie działania starych rejestrów handlowych z końcem 2000 r. spowodowałyby, że wnioski nierozpoznane przed tą datą musiałyby być ponownie uzupełniane (składane na formularzu) wraz z wnioskiem o przerejestrowanie. Przekazywanie tych wniosków przez „stare” sądy „nowym” sądom rejestrowym powodowałyby zaistnienie okresu, w którym sądy te nie mogłyby dokonywać żadnych wpisów. Lepszym zatem rozwiązaniem jest rozpoznanie również po dniu 1 stycznia 2001 r. wniosków o kolejne wpisy w starym rejestrze, złożonych przed 1 stycznia 2001 r. według dotychczasowych zasad, i przekazanie jedynie wniosków o pierwsze wpisy do Krajowego Rejestru Sądowego. Kolejne wpisy są zwykle pilnymi sprawami i trudno powodować w nich najpierw przekazywanie akt, a następnie uzupełnianie wniosku zgodnie z nowymi wymogami, skoro sąd rejestrowy mógł zdążyć wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku, a jedynie nie zdążył wydać orzeczenia. Załatwienie ich według zasad dotychczasowych nie naruszy praw stron, wymaga jednak wyraźnej zmiany przepisów”.

Dalej w uzasadnieniu do projektu wyjaśniono, że „proponowane dodanie art. 9a wynika z faktu dalszego istnienia w rejestrach handlowych spółek zarejestrowanych jeszcze przed II wojną światową lub

też zaraz po niej. Podmioty te są od wielu lat”mar-twe”i w odniesieniu do nich nie dokonuje się żadnych wpisów. Należy wyłączyć obligatoryjność wobec nich postępowań przymuszających zmierzających do złożenia przez nie wniosków o wpis, w tym szczególnie wniosku o wpis w Krajowym Rejestrze Sądowym. Data 1 stycznia 1989 r. wynika z faktu, iż w tym dniu weszła w życie pierwsza po wielu latach zmiana Kodeksu handlowego i można ją uznać za datę praktycznego przywrócenia do życia przepisów tego kodeksu. Pokrywa się ona zresztą z datą wejścia w życie ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 41, poz. 324) wprowadzającej nowe zasady prowadzenia działalności gospodarczej. Z proponowanego przepisu wynika, iż wobec aktywnych podmiotów przed tą datą wpisanych sąd mógłby zastosować postępowanie przymuszające, niemniej jednak nie musiałby tego czynić w sytuacjach, gdy zastosowanie tego postępowania miało by się z celem”.

Ministerstwo Sprawiedliwości podniosło także, że wprowadzone zmiany – zgodnie z przytoczonym wyżej uzasadnieniem – miały umożliwić sądom, po wejściu w życie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, rozpatrzenie wcześniej złożonych wniosków o zmianę wpisu w rejestrze handlowym, bez konieczności przekazywania tych wniosków do nowych wydziałów Krajowego Rejestru Sądowego.

Zdaniem Ministerstwa Sprawiedliwości pracom ówczesnego rządu w tym zakresie mogło przyświecać przede wszystkim zapewnienie płynnego przejścia między starym i nowym systemem rejestracji spółek i innych przedsiębiorców wpisywanych w rejestrach sądowych, które nie zakłócałyby funkcjonowania podmiotów gospodarczych wprowadzanymi zmianami przepisów prawa. Nie bez znaczenia wydaje się także bardzo duże poparcie dla wprowadzanych zmian w ówczesnym Sejmie i Senacie. Biorąc pod uwagę natomiast zebrane w sprawie informacje i dokumenty, nie można obecnie stwierdzić, czy wynikłe z tych zmian przepisów prawa problemy z rozszereżeniami reaktywowanych przedwojennych spółek były następstwem celowego działania, błędów czy tylko wynikiem braku przewidywania wszystkich skutków wprowadzanych regulacji prawnych przez osoby zaangażowane w te prace legislacyjne.

Wyrażam jednak przekonanie, że obecny rząd podjął i przeprowadził niezbędne działania w celu przeciwdziałania ewentualnym niekorzystnym dla majątku publicznego skutkom reaktywowania przedwojennych spółek na podstawie kolekcjonerskich papierów wartościowych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Julia Pitera

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie niekorzystnych dla Skarbu Państwa
skutków finansowych, które wynikają
z niewłaściwego sposobu ustalania
wartości odszkodowania
za wywłaszczone nieruchomości (22085)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22085/11, przekazujące interpelację pana posła Marka Opióły z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie niekorzystnych dla Skarbu Państwa skutków finansowych, które wynikają z niewłaściwego sposobu ustalania wartości odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości, działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam stanowisko w tej sprawie uzgodnione z ministrem skarbu państwa.

Odnosząc się do interpelacji pana posła dotyczącej obecnego brzmienia art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz postulatu zmiany niniejszego przepisu, pozwalam sobie przedstawić następujące informacje.

Zasadę wyrażoną w art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami, zgodnie z którą w przypadku gdy starosta wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej wydaje odrębną decyzję o odszkodowaniu, wysokość odszkodowania ustala się według stanu nieruchomości w dniu wydania decyzji o wywłaszczeniu oraz jej wartości w dniu wydania decyzji o odszkodowaniu, wprowadziła ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 141, poz. 1492). Omawiana nowelizacja nie implementowała nowych zasad ustalania odszkodowania za wywłaszczenie nieruchomości. W uzasadnieniu do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 1421) wskazano wyraźnie, że „przepisy działu III ustawy o gospodarce nieruchomościami regulują sprawy, które w większości są prowadzone w trybie postępowania administracyjnego, stąd też, opracowując proponowane zmiany, kierowano się w dużej mierze ukształtowanym w ostatnich latach orzecnictwem w tych sprawach”. Ukształtowanie zatem treści omawianego przepisu oparto na linii orzecniczej sądów, uwzględniających konstytucyjną zasadę ochrony prawa własności, wyrażoną w art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Immanentną cechą konstytucyjnej zasady ochrony własności jest bowiem prawo do słusznego odszkodowania w przypadku wywłaszczenia. Cechę słusznosci spełnia zaś jedynie takie odszkodowanie, które zapewnia właścicielowi rekom-

pensatę w wysokości odpowiadającej aktualnej rynkowej wartości nieruchomości. Zasada ustalania odszkodowania, w przypadku wydawania odrębnej decyzji o odszkodowaniu, opierająca się na uwzględnieniu stanu nieruchomości z dnia pozbawienia lub ograniczenia prawa i określaniu wartości na dzień wydania decyzji o odszkodowaniu, najlepiej zabezpiecza prawo właściciela wywłaszczanej nieruchomości do uzyskania słusznego odszkodowania. Na uwagę poza tym zasługuje fakt, że zaprezentowana interpretacja zbieżna jest ze stanowiskiem wyrażonym w dwóch ekspertyzach prawnych wykonanych przez wybitnych specjalistów z dziedziny prawa nieruchomości, tj. przez panią prof. Stanisławę Kalus oraz przez pana prof. Marka Szewczyka.

Pragnę również podkreślić, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 kwietnia 2002 r., sygn. akt III RN 125/2001, który do dziś wyznacza kierunek rozstrzygnięć dla orzekających w sprawach „wywłaszczeniowych” sądów administracyjnych, wyraził jednoznaczny pogląd, że wysokość odszkodowania za wywłaszczone prawo ustala się z uwzględnieniem stanu nieruchomości w dniu wydania decyzji, ale według wartości rynkowej z dnia wydania decyzji o odszkodowaniu. W uzasadnieniu zaś Sąd Najwyższy podzielił następujące stwierdzenie zawarte w rewizji nadzwyczajnej od wyroku NSA: „Jest faktem powszechnie znanym, że od ustalenia lokalizacji autostrady do wywłaszczenia nieruchomości pod nią upływa niejednokrotnie taki okres, w którym dochodzi do istotnej zmiany wartości rynkowej nieruchomości, przy niezmiennym stanie tej nieruchomości. Dlatego wiązanie tej wartości z aktem rozpoczynającym dopiero wstępny etap inwestycji związany z budową autostrady jest także sprzeczne z art. 21 ust. 2 Konstytucji RP”. Oceniając legalność odszkodowania, sąd podkreślił, iż gdyby fakt upływu czasu nie był brany pod uwagę przy ustalaniu odszkodowania, to przekreślałoby to konstytucyjność i legalność określania wartości wywłaszczanych nieruchomości. Powyższe rozstrzygnięcie dotyczące wywłaszczania nieruchomości na cele autostrad zostało podjęte jeszcze przed dokonaniem nowelizacji art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami i stanowi argument uzasadniający słusznosci przyjętej obecnie w tym przepisie zasady ustalania odszkodowania.

Chciałbym jednocześnie nadmienić, że zasadę ustalania wysokości odszkodowania stosowaną w przypadku, gdy od dnia pozbawienia lub ograniczenia prawa do nieruchomości do dnia ustalenia odszkodowania upłynął pewien czas, zawartą w art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, można również odnaleźć w innych przepisach, w których regulowane są kwestie obecnie wypłacanych rekompensat, będących następstwem zdarzeń mających miejsce w przeszłości. Chodzi tu w szczególności o przepis art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 169, poz. 1418, z późn.

zm.), który dla ustalenia wartości ekwiwalentu dla osoby, która pozostawiła nieruchomość poza obecnymi granicami państwa polskiego, wprowadza zasadę określania wartości nieruchomości według stanu na dzień ich pozostawienia, a według cen i kosztów odtworzenia na dzień sporządzenia wyceny. Ustawodawca i w tym przypadku nie zdecydował się na wprowadzenie zasady waloryzowania wartości od dnia pozostawienia do dnia, w którym nastąpić ma realizacja ekwiwalentu.

Także w innych uchwalonych aktach prawnych ustawodawca kontynuuje zachowanie zasady ustalania odszkodowania za odjęcie lub ograniczenie prawa, w sposób określony w art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Rozwiązania takie przyjęto w szczególności w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.) oraz w art. 9y ust. 3 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.).

W odniesieniu do pojęcia słuszności odszkodowania wypowiadał się wielokrotnie Trybunał Konstytucyjny, który w swoich orzeczeniach podkreślał, iż słuszne odszkodowanie powinno mieć przede wszystkim charakter ekwiwalentny do wartości nieruchomości wywłaszczonej. Oznacza to, że powinno stwarzać możliwość odtworzenia sytuacji majątkowej, jaką właściciel nieruchomości miał przed wywłaszczeniem (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lipca 2004 r., sygn. akt SK 11/02). Trybunał Konstytucyjny podkreślał również, iż odszkodowanie nie może być w żaden sposób uszczuplane, i to nie tylko poprzez sposób obliczania jego wysokości, ale również przez tryb wypłacania (por. orzeczenie z dnia 19 czerwca 1990 r., K. 2/90, OTK 1990, poz. 3). Jednocześnie należy zauważyć, że ustawodawca, dopuszczając wywłaszczenie „jedynie na cele publiczne”, stworzył nierozzerwalny związek pomiędzy określeniem tych celów w decyzji o wywłaszczeniu i faktycznym sposobem użycia wywłaszczonej rzeczy. Stąd m.in. obowiązek zwrotu wywłaszczonej nieruchomości w tych wszystkich wypadkach, gdy nie zostanie ona wykorzystana na ten cel publiczny, który był przesłanką jej wywłaszczenia (por. orzeczenia z dnia 24 października 2001 r., SK 22/2001, a także z dnia 3 kwietnia 2008 r., K. 6/2005).

Problem ekwiwalentności odszkodowania należnego podmiotowi wywłaszczoneму znalazł wyraz w wielu orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w kontekście oceny przepisów wywłaszczeniowych z art. 1 protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1995 r. Nr 36, poz. 175; zm.: Dz. U. z 1998 r. Nr 147, poz. 962). Odnosiły się one zarówno do problemu właściwego określenia mechanizmu ustalania wysokości odszkodowania, jak i zagadnienia terminu jego wypłacenia. Za naruszające wspomnianą równowagę między interesem ogółu a ochroną prawa

własności uznano wprowadzenie sztywnego systemu ustalania wysokości odszkodowania, nieuwzględniającego różnorodności sytuacji podmiotów wywłaszczonych (orzeczenie *Tsomsos i inni v. Grecja*, 15 listopada 1996 r., *Katkaridis i inni v. Grecja*, 15 listopada 1996 r.). Podkreślano również konieczność wzięcia pod uwagę wymogu zapłaty odszkodowania w rozsądnym terminie (por. orzeczenie *Guillemin v. Francja*, I. 1997 r.).

Mając powyższe na uwadze, aktualnie obowiązująca treść przepisu art. 130 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami wyraźnie odnosi się do dwóch sytuacji, które mogą zaistnieć w przypadku konieczności ustalenia odszkodowania za wywłaszoną nieruchomość. Tym samym ustawodawca realizuje zasadę ochrony własności i gwarancji słusznego odszkodowania, o której mowa w art. 21 konstytucji. Uznając, że obecna treść art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami w sposób najwłaściwszy zabezpiecza proces odszkodowawczy związany z wywłaszczeniem nieruchomości, jego zmiana nie wydaje się być uzasadniona.

Natomiast w odniesieniu do poruszonej przez pana posła kwestii związanej z ustaleniem wysokości odszkodowania za wywłaszoną nieruchomość w sytuacji stwierdzenia przez organ nadzoru nieważności decyzji wywłaszczeniowej w części dotyczącej odszkodowania należy przede wszystkim podkreślić, że postępowanie w zakresie ustalenia odszkodowania na podstawie art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji wywłaszczeniowej realizowane są w dwóch odrębnych trybach, a ich zasady wynikają z odmiennych założeń. W odniesieniu do zasad ustalania odszkodowania za wywłaszczenie nieruchomości, jak wspomniano wyżej, ustawodawca oparł je na konstytucyjnym wymogu zapewnienia osobie pozbawionej prawa własności nieruchomości słusznego odszkodowania. Natomiast możliwość żądania przez stronę unieważnienia decyzji wywłaszczeniowej wynika m.in. z ogólnej zasady postępowania administracyjnego. A zatem w ramach porządku prawnego instytucji procesowych organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została z rażącym naruszeniem prawa. W kontekście spostrzeżeń pana posła odnośnie do wydawanych przez ministra infrastruktury orzeczeń w tym zakresie pragnę zauważyć, że organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, co oznacza także zapewnienie prawnej możliwości wyeliminowania z obrotu prawnego wadliwej decyzji wydanej z naruszeniem przepisów prawa. Odnosząc się tym samym do wątpliwości co do wpływu, jaki wywiera nieobecność biegłego podczas rozprawy wywłaszczeniowej na ważność decyzji wywłaszczeniowej wydawanej w trybie nieobowiązującej już ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. z 1961 r. Nr 18, poz. 94, z późn. zm.), uprzejmie informuję, że ocena działalności ministra infrastruktury, jak każdego organu administracji

publicznej, dokonywana jest przez sądy administracyjne (odpowiednio wojewódzki lub naczelny). Linia orzecznicza sądów administracyjnych (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 sierpnia 2009 r., sygn. akt I OSK 1144/08), która uznawała brak udziału biegłego na rozprawie za rażące naruszenie prawa, wpływała również na kształt orzecznictwa ministra infrastruktury. Niemniej zgodnie z obecnie reprezentowanym w orzecznictwie sądowym poglądem, który uwzględniam w prowadzonych postępowaniach, nie można przyjąć, iż nieobecność biegłych na rozprawie, bez wykazania, że miało to wpływ na wysokość ustalonego odszkodowania, stanowi rażące naruszenie prawa będące podstawą stwierdzenia nieważności decyzji. Stanowisko takie prezentuje Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 listopada 2008 r., sygn. akt I OSK 1459/07, a także w wyroku z dnia 20 listopada 2009 r., sygn. akt I OSK 195/2009.

Stwierdzenie nieważności decyzji wyłączeniowej w części dotyczącej odszkodowania ma ten skutek, że odszkodowanie w tytułu wyłączenia ustalone jest obecnie na nowo na podstawie art. 129 ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z tym przepisem organem właściwym do ustalenia odszkodowania jest starosta wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej (w miastach na prawach powiatu – prezydent miasta), zaś organem odwoławczym, zgodnie z art. 9a ustawy, jest wojewoda. Minister infrastruktury nie posiada danych dotyczących wysokości ustalanych przez inne organy administracji publicznej odszkodowań na podstawie obowiązującego art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Natomiast odnosząc się do liczby postępowań o unieważnienie decyzji wyłączeniowo-odszkodowawczych, należy zauważyć, że w sprawach tych właściwy jest minister infrastruktury lub wojewoda. Jednocześnie uprzejmie informuję, że w latach 2004–2009 zarejestrowanych zostało w systemie komputerowym w Ministerstwie Infrastruktury 2,5 tys. spraw o stwierdzenie nieważności decyzji wyłączeniowo-odszkodowawczych wydanych do 1990 r., zaś w sprawach, w których orzekali wojewodowie w latach 2004–2009, wpłynęło do Ministerstwa Infrastruktury ok. 500 odwołań. Należy jednak podkreślić, że funkcjonujący w resorcie system rejestracji komputerowej nie stwarza możliwości wyodrębnienia spraw dotyczących unieważnienia decyzji wyłączeniowych tylko w części odszkodowania. Tym samym trudne jest wskazanie, w ilu sprawach została stwierdzona nieważność decyzji wyłączeniowych w części dotyczącej odszkodowania, a w ilu sprawach odmówiono stwierdzenia nieważności decyzji odszkodowawczych w tej części.

W odniesieniu do pytania pana posła dotyczącego powodu braku działań legislacyjnych zmierzających do zmiany art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami wobec zaprzestania prac nad ustawą reprivatyzacyjną uprzejmie wyjaśniam, że brak bezpośredniego powiązania legislacyjnego między wskaza-

nymi dokumentami nie obligował ministra infrastruktury do podjęcia postulowanych działań. Należy wskazać, że działania reprivatyzacyjne są złożonym zagadnieniem dotyczącym nacjonalizacji majątku prywatnego. W związku ze skalą procesu nacjonalizacji, a także z ograniczonymi możliwościami finansowymi budżetu państwa zadośćuczynienie finansowe za znacjonalizowany majątek prywatny przewidziane w projekcie ustawy reprivatyzacyjnej miało przybrać formę świadczeń pieniężnych *ex gratia*, a nie odszkodowań. W odniesieniu zaś do określonych w art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami zasad ustalania odszkodowań za wyłączenie nieruchomości należy ponownie podkreślić, że ich funkcją jest zapewnienie jak najpełniejszej kompensacji szkody powstałej w wyniku odebrania prawa do nieruchomości.

Przekazując Panu Marszałkowi powyższe stanowisko, wyrażam nadzieję, że pozwoli ono na wyjaśnienie podniesionych w interpelacji pana posła Marka Opióły wątpliwości dotyczących zasad ustalania odszkodowania za wyłączenie nieruchomości na podstawie art. 130 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie wstrzymania refundacji kosztów
kształcenia praktycznego w rzemieślniczych
zakładach pracy (22094)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Wziątka w sprawie wstrzymania refundacji kosztów kształcenia praktycznego w rzemieślniczych zakładach pracy, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22094/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie

umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł); dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy; samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych; zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obligatoryjna dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.); dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Należy także dodać, iż środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obligatoryjne dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorzą-

dowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycje zmiany funkcjonowania OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkowały uzyskanie zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

W dniu 27 kwietnia br. minister pracy i polityki społecznej po odrzuceniu poprzednich wniosków ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy o kwotę 80 mln zł.

W dniu 12 maja br. minister finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 – zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Powyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 mln zł. Obecnie trwają prace nad ustaleniem kryteriów podziału tych środków, biorąc pod uwagę m.in. liczbę bezrobotnych w poszczególnych zawodach, w których kształceni są pracownicy młodociani, ponieważ, jak wynika z wcześniej podanych szacunków, OHP i tak dodatkowe środki nie wystarczą na pokrycie zapotrzebowania pracodawców wynikającego ze złożonych wniosków o zawarcie umowy o refundację.

Należy także wyjaśnić, iż ograniczenie środków Funduszu Pracy na refundowanie pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym nie pozbawia młodzieży możliwości kształcenia w formie praktycznej nauki zawodu, gdyż pracodawcy, którzy podpisali z młodocianymi umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, są tymi umowami związani i powinni je kontynuować. Pracownicy młodociani, stając niewykwalifikowaną siłą roboczą, przyczyniają się do wypracowania określonego zysku. Nawet jeśli pracodawca nie otrzymuje refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracownika młodocianego, to przeznaczane na te zobowiązania kwoty są i tak znacznie niższe niż wydatki, jakie musiałby ponieść na wynagrodzenie i składki pracownika niewykwalifikowanego zatrudnionego w to miejsce. Natomiast ci młodzi ludzie, z którymi pracodawcy rozwiążą umowy o pracę, mogą kontynuować obowiązek nauki w systemie szkół zawodowych, gdzie także w planie nauczania są przewidziane praktyki zawodowe. Osoby pochodzące z rodzin najbiedniejszych powinny zaś uzyskać wsparcie systemu stypendialnego.

Jednocześnie warto przypomnieć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, w tym za kształcenie zawodowe, odpowiada minister edukacji narodowej i do jego kompetencji należy wprowadzenie zmian w szkolnictwie zawodowym. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wspiera reformę szkolnictwa zawodowego, dostarczając m.in. informacji o sytuacji w obszarze zatrudnienia i bezrobocia na rynku pracy, a także prowadząc badania nt. oczekiwanych przez pracodawców kwalifikacji zawodowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie wynagradzania
zespołów interdyscyplinarnych (22102)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 14 kwietnia 2011 r., znak: SPS-

-023-22102/11, złożoną przez pana posła Romualda Ajchlera, w sprawie wynagrodzenia zespołów interdyscyplinarnych, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej udziela następujących wyjaśnień.

Kwestie dotyczące sposobu przeciwdziałania przemocy w rodzinie uregulowane zostały w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. Nr 180, poz. 1493) oraz w „Krajowym programie przeciwdziałania przemocy w rodzinie” wprowadzonym uchwałą nr 162/2006 Rady Ministrów z dnia 25 września 2006 r.

Nowelizacja ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie uchwalona przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej 10 czerwca 2010 r. miała przede wszystkim na celu zwiększenie bezpieczeństwa osób doznających przemocy w rodzinie, ale też wskazanie jednostkom samorządu terytorialnego najbardziej optymalnego sposobu pracy w omawianym obszarze.

W przesłanej interpelacji poruszył pan poseł kwestie dotyczące sposobu funkcjonowania zespołów interdyscyplinarnych.

W rządowym projekcie omawianej ustawy przewidziano przepisy, z których wynikało, iż realizacja wszystkich zadań, zarówno o charakterze strategicznym jak i dotyczących bezpośredniego wsparcia dla osoby doznającej przemocy w rodzinie, będzie odbywała się w ramach wspólnych prac zespołu interdyscyplinarnego. Określono również jego skład, w którym obligatoryjnie znaleźli się m.in. kuratorzy sądowi.

Na etapie prac parlamentarnych uznano, iż pracą z indywidualnym przypadkiem nie zawsze powinien zajmować się zespół interdyscyplinarny, bowiem nie wszystkie sytuacje wymagają tak szerokiego składu.

Dlatego też opracowano przepisy dające przewodniczącemu zespołu interdyscyplinarnego, w sytuacjach tego wymagających, możliwość powołania grupy roboczej. W art. 9b ust. 3 wyżej przywołanej ustawy określono zadania grup roboczych, z których jednoznacznie wynika, iż jej członkowie będą opracowywali i realizowali plan pomocy dla rodziny dotkniętej przemocą, monitorowali jej sytuację oraz dokumentowali sposób podejmowanych działań.

W przypadku gdy przewodniczący zespołu interdyscyplinarnego za niecelowe uzna powołanie grupy roboczej, wszystkimi zadaniami będą zajmowali się członkowie zespołu.

Natomiast regulacja zawarta w art. 9a ust. 12 ustawy daje możliwość rozszerzenia składu grupy roboczej m.in. o kuratorów sądowych.

Z treści przesłanej interpelacji wnioskuję, iż pan poseł identyfikuje prace zespołów interdyscyplinarnych przez pryzmat konieczności uczestnictwa w interwencjach w różnych porach dnia, a także w dni wolne od pracy.

Wyjaśniając tę kwestię, informuję, że na interwencje związane z przemocą w rodzinie wzywani są policjanci, a w przypadku zagrożenia życia lub zdrowia – zespoły ratownicze – pracownicy ochrony zdrowia. Służby te pracują w systemie ciągłym, a za wy-

konywanie swojej pracy otrzymują wynagrodzenie za dyżury i służbę.

Konstrukcja ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie nie zakłada interwencji zespołów interdyscyplinarnych czy też grup roboczych w dni wolne od pracy lub w godzinach wieczornych i nocnych. Członkowie zespołów lub grup pracują z ofiarą przemocy w rodzinie i ze sprawcą po odebraniu sygnału o akcie przemocy – zatem wykonują swoje zadania w ramach obowiązków służbowych i zawodowych.

Być może, zgłaszając postulat dotyczący wynagrodzenia dla członków zespołów interdyscyplinarnych, miał pan poseł na uwadze sytuacje wynikające z przepisu art. 12a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, który reguluje kwestie zabezpieczenia dziecka w sytuacjach zagrożenia życia lub zdrowia w związku z przemocą w rodzinie.

W takich przypadkach pracownik socjalny wspólnie z policjantem i pracownikiem ochrony zdrowia podejmują decyzję o odwiezieniu dziecka do innej niezamieszkującej wspólnie osoby najbliższej, do rodziny zastępczej lub też do placówki opiekuńczo-wychowawczej.

Jedyną służbą, która w takich sytuacjach nie ma gwarancji rekompensaty finansowej, są przedstawiciele pomocy społecznej.

Dlatego też wystąpiłem z apelem do wójtów, burmistrzów i prezydentów miast o taką organizację pracy, która pozwoli na to, aby pracownicy socjalni pozostawali w gotowości przystąpienia do czynności interwencyjnych wspólnie z Policją i pracownikami ochrony zdrowia, w sytuacjach tego wymagających, a także aby mieli gwarancję ze strony pracodawców odpowiedniej rekompensaty poniesionych kosztów i wysiłków.

W związku z powyższymi wyjaśnieniami uprzejmie informuję pana posła, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie przewiduje podjęcia inicjatywy legislacyjnej dotyczącej wprowadzenia przepisów obligujących samorządy gminne do wypłaty wynagrodzenia członkom zespołów interdyscyplinarnych lub grup roboczych.

Na zakończenie pragnę panu posłowi podziękować za troskę i za zainteresowanie tak trudną tematyką i zapewniam, że każdy otrzymany sygnał o utrudnieniach o charakterze merytorycznym, związany z wejściem w życie nowej regulacji prawnej jest odbierany przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej z należytą troską – poddawany ocenie i niezbędnej analizie.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów - z upoważnienia ministra - na interpelację poseł Bożeny Sławiak

w sprawie zwrotu części opłat za karty pojazdów, pobieranych przez powiaty w latach 2003–2005 (22122)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Marszałka Sejmu z dnia 18 kwietnia br., nr SPS-023-22122/11, przesyłającym interpelację pani poseł Bożeny Sławiak w sprawie zwrotu części opłat za karty pojazdów pobieranych przez powiaty w latach 2003–2005, przekazanych przy piśmie ministra infrastruktury z dnia 28 kwietnia br., nr TD4b-0701-7/11, uprzejmie informuję.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 17 stycznia 2006 r. uznał § 1 ust. 1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłaty za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310) za niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), gdyż zawyżał wysokość opłaty i tym samym rozporządzenie wykraczało poza zakres upoważnienia zawartego w ustawie.

Ponadto, w świetle orzeczenia trybunału, powyższy przepis rozporządzenia był niezgodny z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji RP, gdyż przy ustalaniu wysokości opłat za kartę pojazdu uwzględniał nie tylko wysokość kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart, lecz także koszty pokrycia wydatków przeznaczonych na potrzeby związane z ewentualną utylizacją pojazdu.

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego ustanowiona w kwestionowanym przepisie opłata stanowiła – ze względu na niewspółmierność do rzeczywistych kosztów druku i dystrybucji kart pojazdów – rodzaj daniny publicznej, a tego rodzaju danina może być nałożona wyłącznie w drodze ustawy, nie zaś przez rozporządzenie.

W związku z wyrokiem trybunału minister transportu i budownictwa w dniu 28 marca 2006 r. wydał nowe rozporządzenie w sprawie opłaty za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 59, poz. 421), które weszło w życie z dniem 15 kwietnia 2006 r.

Ustalona w ww. rozporządzeniu opłata za kartę pojazdu zarejestrowanego po raz pierwszy na terenie Polski wynosi 75 zł.

Należy zauważyć, iż zwiększenie opłaty za kartę pojazdu do kwoty 500 zł nie wiązało się z dodatkowymi zadaniami dla powiatów, a wynikające z tego tytułu znacznie zwiększone środki stanowiły dodatkowe dochody powiatów.

W wyroku Trybunał Konstytucyjny, odnosząc się do nadmiernej wysokości opłaty za kartę pojazdu, stwierdził, iż „należy raczej uznać, że kwestionowane podwyższenie opłaty miało na celu zapewnienie po-

wiatom dodatkowych źródeł dochodów przeznaczonych na wykonywanie innych zadań”.

W związku z powyższym uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż nie przewiduje się tworzenia regulacji prawnych, których celem byłoby zrekompensowanie z budżetu państwa wydatków powiatów ponoszonych z tytułu zwrotu różnicy opłaty za wydanie kart pojazdów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszyk

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie zaostrenia przepisów
o najmie mieszkań komunalnych (22152)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Łukasza Zbonikowskiego z dnia 8 kwietnia 2011 r. w sprawie zaostrenia przepisów o najmie mieszkań komunalnych, przedstawioną pismem Pana Marszałka z dnia 18 kwietnia 2011 r. ministrowi infrastruktury i następnie przekazaną ministrowi sprawiedliwości celem udzielenia odpowiedzi w części dotyczącej pytania pierwszego uprzejmie przedstawiam następującą informację.

Prowadzona w Ministerstwie Sprawiedliwości statystyka sprawozdawcza ewidencjonuje dane dotyczące kierowanych do sądów powództw o nakazanie opróżnienia lokalu mieszkalnego (o eksmisję), jak również dane dotyczące egzekucji obowiązku opróżnienia lokalu mieszkalnego.

Według sprawozdań MS-S1r za lata 2008–2010 wpływ do sądów spraw o opróżnienie lokalu mieszkalnego kształtował się następująco: 30 008 spraw (2008 r.), 31 813 spraw (2009 r.) i 34 510 spraw (2010 r.). W wymienionym okresie załatwienia spraw przez uwzględnienie powództwa w całości lub części przedstawiały się następująco: 19 200 spraw (2008 r.), 31 530 spraw (2009 r.) i 32 863 sprawy (2010 r.). Załatwienia te obejmowały zarówno sprawy, które wpłynęły w danym okresie sprawozdawczym, jak i sprawy pozostałe z okresu wcześniejszego.

Ze sprawozdań MS-Kom23 za lata 2008–2010 wynika, że w okresie tym wpływ do kancelarii komorniczych spraw o egzekucję obowiązku opróżnienia lokalu mieszkalnego przedstawiał się następująco: 6501 spraw (2008 r.), 6552 sprawy (2009 r.) i 6569 spraw (2010 r.). W wymienionym okresie załatwienia przez wyegzekwowanie obowiązku opróżnienia loka-

lu mieszkalnego kształtowały się następująco: 2222 sprawy (2008 r.), 2451 spraw (2009 r.) i 2459 spraw (2010 r.). Tak jak w przypadku spraw rozpoznawanych przez sądy w toku postępowania rozpoznawczego załatwienia te obejmowały zarówno sprawy, które wpłynęły w danym okresie sprawozdawczym, jak i sprawy pozostałe z okresu wcześniejszego.

Zaznaczyć należy, że wyżej przytoczone dane dotyczą wszelkich przypadków eksmisji, a więc nie tylko eksmisji z lokali, do których eksmitowanym przysługiwał tytuł prawny na podstawie umowy najmu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie leku Omalizumab (Xolair)
na ciężką astmę alergiczną (22173)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Godsona, pismo znak: SPS-023-22173/11, w sprawie przerw w stosowaniu terapii biologicznej produktem Xolair, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 9 marca 2011 r. na posiedzeniu kierownictwa Ministerstwa Zdrowia został przyjęty projekt zdrowotnego programu terapeutycznego „Leczenie ciężkiej astmy alergicznej IgE zależnej” produktem leczniczym zawierającym substancję czynną omalizumab. Zgodnie z wymogami ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z 27 sierpnia 2004 r. (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) 1 kwietnia 2011 r. projekt programu terapeutycznego został przekazany prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych celem wydania rekomendacji dla danego świadczenia opieki zdrowotnej w sprawie zasadności zakwalifikowania go jako świadczenia gwarantowanego. W przypadku uzyskania przez zapisy zdrowotnego programu terapeutycznego pozytywnej rekomendacji prezesa AOTM Ministerstwo Zdrowia będzie mogło przystąpić do nowelizacji rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych. Oznacza to rozszerzenie koszyka świadczeń gwarantowanych o nowe świadczenie zdrowotne, a tym samym stały dostęp pacjentów spełniających kryteria kwalifikacji do finansowania przedmiotowej technologii lekowej.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że biorąc pod uwagę skutki finansowe dla systemu opieki zdrowotnej, jakie niesie ze sobą rozszerzenie koszyka świadczeń gwarantowanych przy aktualnie oferowanej na rynek polski cenie produktu leczniczego (wyższej od 50% do ponad 100% niż w krajach o zdecydowanie wyższym dochodzie narodowym przypadającym na jednego mieszkańca), który ma być stosowany w ramach projektu zdrowotnego programu terapeutycznego, minister zdrowia podejmie negocjacje cenowe z podmiotem odpowiedzialnym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie nowelizacji ustawy
o przeciwdziałaniu narkomanii (22188)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowelizacji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 18 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22188/11, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Od roku 2000, czyli od chwili, gdy w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadzono penalizację posiadania jakiegokolwiek ilości środka odurzającego, znacząco wzrosła liczba osób skazanych za czyn posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych. Kryminalizacja środowiska użytkowników narkotyków znacząco ograniczyła zgłaszanie się do leczenia, uniemożliwiła stosowanie na szeroką skalę programów redukcji szkód społecznych i zdrowotnych, sparaliżowała kontakt terapeutyczny, leczniczy czy korekcyjno-edukacyjny, szczególnie w grupie najmłodszych użytkowników narkotyków.

Nowelizacja ustawy przeprowadzona w roku 2000 miała ułatwić organom ścigania dotarcie do źródeł narkobiznesu i przywieść przed oblicze wymiaru sprawiedliwości sprawców przestępstw wytwarzania, przetwarzania, wprowadzania do obrotu czy chociażby udostępniania środków odurzających. Jednak zastrzeżenie polityki karnej nie doprowadziło do wzrostu wykrywalności tej kategorii przestępstw.

Zaledwie rok po wprowadzeniu nowelizacji liczba osób podejrzanych o przestępstwa polegające na po-

siadaniu narkotyków wzrosła z 1571 w roku 2000 do 4001 w roku 2001, co pokazuje ogromny wzrost liczby podejrzanych o posiadanie narkotyków już w pierwszym roku obowiązywania nowych regulacji.

W 2005 roku 90,9% wszystkich wykrytych przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dotyczyło posiadania narkotyków, a w roku 2006 – już 94%.

Penalizacja posiadania środków odurzających nie doprowadziła zatem do skutecznego ścigania tzw. dilerów, których dotyczy pytanie pierwsze interpelacji, a spowodowała między innymi przeludnienie więzień, ze wszystkimi tego negatywnymi konsekwencjami, od przegrywanych regularnie przez Polskę spraw w Europejskim Trybunale Praw Człowieka po złamane więzieniem życie wielu młodych ludzi. Przepisy ustawy w jej dotychczasowym brzmieniu nie pomagały zatem w walce z narkobiznesem.

W wyniku przeprowadzenia badań kryminologicznych i analiz danych statystycznych, dotyczących funkcjonowania ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nasuwa się nieodparcie wnioski, że zakładany cel tej ustawy, jakim miało być ograniczenie konsumpcji narkotyków w Polsce, nie tylko nie został zrealizowany, ale doprowadził do powstania dwóch niekorzystnych zjawisk społeczno-prawnych: po pierwsze, udaremnił organom ścigania penetrację środowiska osób zajmujących się wprowadzaniem do obrotu substancji odurzających; po drugie, „wykreował” nową kategorię przestępców, jakimi stały się osoby uzależnione i używające nielegalnych substancji psychoaktywnych. Warto dodać, że w świetle polskiego prawa są to osoby chore, a uzależnienie od substancji psychoaktywnych – podobnie jak uzależnienie od alkoholu – jest jednostką chorobową.

Mając na względzie powyższe przesłanki, dodany przez ustawę z dnia 1 kwietnia 2011 r. art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadza nowe rozwiązanie zagadnienia sposobu postępowania wobec osób dopuszczających się drobnych postaci przestępstwa posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych. Przepis ten daje prokuratorowi, a także sądowi, możliwość umarzania w pewnych sytuacjach postępowania karnego wobec sprawców posiadających nieznaczne ilości środków odurzających, przeznaczonych na własny użytek. Generalną przesłanką jego stosowania jest niecelowość represji karnej wobec pewnej grupy osób posiadających narkotyki. Na taką niecelowość w ramach proponowanego przepisu wskazują przewidziane w nim przesłanki umorzenia, którymi mają być okoliczności popełnienia czynu i stopień jego szkodliwości.

Podkreślić należy, że przyjęcie tego rozwiązania nie prowadzi do depenalizacji posiadania narkotyków. Nadal na gruncie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, nawet w nieznacznej ilości i na własny użytek, pozostaje czynem zabronionym pod groźbą kary. Nowo przyjęte rozwiązania nie prowadzą do liberalizacji posiadania narkotyków, są

natomiast środkiem do zrationalizowania postępowania karnego w pewnych przypadkach, o których mowa w art. 62a.

Przyjęcie rozwiązania przewidzianego w art. 62a nie wprowadza stanu prawnego, w którym będzie możliwa bezkarność osób handlujących środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi. Wprost przeciwnie, taka osoba będzie ponosiła zgodnie z obecnie przyjętymi rozwiązaniami karę surowszą niż dotychczas. Zgodnie z przyjętą przez Sejm RP nowelizacją podwyższeniu uległo ustawowe zagrożenie karą pozbawienia wolności przewidziane za wprowadzanie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej w znacznych ilościach oraz uczestniczenie w takim obrocie – w dolnej granicy z miesiąca do 1 roku, natomiast w górnej – z 10 do 12 lat.

Wprowadzona w nowelizacji instytucja możliwości umorzenia postępowania karnego oraz możliwość szerszego wykorzystania instytucji zawieszenia postępowania oraz zawieszenia wykonania kary w celu poddania się udziałowi w leczeniu, rehabilitacji lub udziałowi w programie edukacyjno-profilaktycznym osoby, której zarzucono popełnienie przestępstwa pozostającego w związku z używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej, w pewien sposób uelastyczniają dotychczasowe regulacje, to jednak z drugiej strony z uwagi na zaostrzenie odpowiedzialności karnej za przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy umożliwiają właściwą reakcję karną w tym obszarze, tj. w obszarze nielegalnej podaży środków odurzających i substancji psychotropowych, co w konsekwencji – w zamierzeniu ustawodawcy – ma doprowadzić do redukcji jej rozmiarów.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie pakietu reformującego
szkolnictwo wyższe (22197)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej, przesłanej przy piśmie, znak: SPS-023-22197/11, z dnia 18 kwietnia 2011 r., w sprawie zmian w szkolnictwie wyższym, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Ustawa z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stop-

niach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455) była przedmiotem wieloetapowych uzgodnień społecznych trwających od stycznia 2008 r. Środowisko akademickie i przedstawiciele związków zawodowych uczestniczyli również we wszystkich posiedzeniach komisji sejmowych i senackich pracujących nad przedmiotową ustawą. Należy podkreślić, iż w trakcie prac parlamentarnych nad ww. ustawą i dyskusji z udziałem przedstawicieli związków zawodowych zmianie uległy niektóre przepisy dotyczące stosunku pracy pracowników zatrudnionych w uczelni publicznej. Dla przykładu w związku z art. 1 pkt 90 lit. a wspomnianej ustawy, zmieniającym art. 118 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) i ustanawiającym zasady zatrudniania na podstawie mianowania wyłącznie nauczyciela akademickiego posiadającego tytuł naukowy profesora, zmodyfikowano przepis przejściowy. W wyniku tej modyfikacji osoba zatrudniona przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie mianowania albo umowy o pracę na czas nieokreślony pozostanie zatrudniona w tej samej formie stosunku pracy.

Po dyskusji z udziałem przedstawicieli związków zawodowych związanej z uchYLENIEM art. 110 ust. 4 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, umożliwiającym uczelni zatrudnianie pracowników dydaktycznych na stanowisku docenta, wprowadzono przepis przejściowy (art. 22 ust. 1), który stanowi, że osoba zatrudniona przed dniem wejścia w życie ustawy na stanowisku docenta na podstawie mianowania na czas nieokreślony albo umowy o pracę na czas nieokreślony pozostanie nadal na tym stanowisku, jednak nie dłużej niż do końca roku akademickiego, w którym ukończyła sześćdziesiąty piąty rok życia. Natomiast w myśl art. 22 ust. 2 osoba zatrudniona przed dniem wejścia w życie ustawy na stanowisku docenta na podstawie mianowania na czas określony albo umowy o pracę na czas określony pozostanie na tym stanowisku do czasu upływu okresu wskazanego w akcie zatrudnienia.

W art. 1 pkt 92 ustawy nowelizującej dokonano zmiany art. 120 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, który w nowym brzmieniu stanowi, że okres zatrudnienia na stanowisku asystenta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora oraz okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora habilitowanego, a także warunki skracania i przedłużania oraz zawieszania tych okresów określa statut, z tym że zatrudnienie na każdym z tych stanowisk osoby niepełniającej tych wymagań nie będzie mogło trwać dłużej niż 8 lat. Ww. przepisy wejdą w życie dopiero 1 października 2013 r., czyli dwa lata po wejściu w życie ustawy. W trakcie prac nad ustawą wykreślono, zgodnie z wnioskami przedstawicieli związków zawodowych, proponowane wcześniej przepisy przejściowe, wliczające do okresu 8 lat dotychczasowy okres zatrudnienia na stanowisku asystenta albo adiunkta bez spełniania wymogów ustawowych.

W art. 1 pkt 97 przedmiotowej ustawy wprowadzono nowe brzmienie art. 129 ust. 1, który stanowi, że nauczyciel akademicki zatrudniony w uczelni publicznej może podjąć lub kontynuować zatrudnienie w ramach stosunku pracy tylko u jednego dodatkowego pracodawcy prowadzącego działalność dydaktyczną lub naukowo-badawczą. Podjęcie lub kontynuowanie przez nauczyciela akademickiego dodatkowego zatrudnienia wymaga zgody rektora. Podjęcie lub kontynuowanie dodatkowego zatrudnienia bez zgody rektora stanowi podstawę rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem w uczelni publicznej stanowiącej podstawowe miejsce pracy. Powyższy przepis nie dotyczy podejmowania przez nauczycieli akademickich pracy np. na umowę-zlecenie czy umowę o dzieło. Nauczyciel akademicki prowadzący działalność gospodarczą, zgodnie z nową regulacją, będzie jedynie informować o tym rektora uczelni, która jest dla niego podstawowym miejscem pracy. Rektory uczelni niepublicznych również mają możliwość korzystania z przepisu ograniczającego wieloetatowość i wyrażania zgody na podjęcie dodatkowego zatrudnienia w ramach stosunku pracy, o ile statut tych uczelni nie stanowi inaczej.

Ograniczenie wieloetatowości ma na celu podniesienia jakości kształcenia i badań naukowych. Poprawa polityki kadrowej w uczelni jest jednym z warunków rozwoju uczelni. Nowe rozwiązania dotyczące zatrudnienia stwarzają rektorowi lepsze warunki prawne do kreowania przez niego polityki kadrowej w uczelni. To na rektorze spoczywa bowiem obowiązek zapewnienia uczelni jak najlepszego funkcjonowania oraz oferowania dydaktyki i badań naukowych na najwyższym poziomie.

Ponadto ustawa rozszerzyła zakres okresowej oceny nauczyciela akademickiego o obowiązek przestrzegania prawa autorskiego i praw pokrewnych, a także prawa własności przemysłowej. Oceny nauczyciela akademickiego dokonuje się co 2 lata, a nauczyciela akademickiego posiadającego tytuł naukowy – co 4 lata. Dwie negatywne oceny są powodem rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem. Oceny dokonuje podmiot wskazany w statucie uczelni. Statut określa również kryteria oceny oraz tryb jej dokonywania, z uwzględnieniem możliwości zasięgnięcia opinii ekspertów spoza uczelni. Przy ocenie uwzględnia się również ocenę przedstawioną przez studentów i doktorantów.

Mając powyższe na uwadze, ustawa łączy dążenie do podwyższenia jakości kształcenia z zachowaniem obiektywności i przejrzystości polityki kadrowej oraz awansu naukowego i zawodowego nauczycieli akademickich.

2. Rząd po raz pierwszy podjął się szerokiej, kompleksowej i spójnej reformy nauki i szkolnictwa wyższego. Uczelnie niepubliczne na równi z uczelniami publicznymi mogą ubiegać się o środki na badania naukowe. W nowelizowanej ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym wprowadzono szereg rozwiązań projakościowych kierowanych do najlepszych, a w szcze-

gólności finansowanie projakościowe, do którego dostęp będą miały uczelnie publiczne i niepubliczne. W zakresie finansowania szkolnictwa wyższego zakłada się utrzymanie dotychczasowego poziomu finansowania uczelni publicznych z zachowaniem corocznej waloryzacji przy jednoczesnym uruchomieniu nowej dotacji podmiotowej na finansowanie zadań projakościowych, która zasilana będzie przez wzrost wydatków państwa na szkolnictwo wyższe. Przewiduje się, że od 2012 r. na ww. cel przeznaczonych zostanie z budżetu państwa ponad 220 mln zł. Dotacja projakościowa będzie przeznaczona na finansowanie najlepszych jednostek organizacyjnych uczelni publicznych i niepublicznych, które uzyskują status krajowych naukowych ośrodków wiodących (KNOW), na zwiększenie wysokości stypendiów doktoranckich dla 30% najlepszych doktorantów, dodatkowe finansowanie jednostek organizacyjnych uczelni posiadających ocenę wyróżniającą Polskiej Komisji Akredytacyjnej (PKA), finansowanie studiów doktoranckich w uczelniach niepublicznych oraz wdrażanie wewnętrznych systemów zapewniania jakości kształcenia w powiązaniu z krajowymi ramami kwalifikacji (KRK). Podział dotacji na zadania projakościowe będzie uwzględniał jakość badań naukowych i kształcenia oraz stopień ich konkurencyjności w skali międzynarodowej. Sposób i tryb przekazywania dotacji na zadania projakościowe zostanie określony przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego w drodze rozporządzenia, którego projekt będzie podlegał uzgodnieniom międzyresortowym i konsultacjom społecznym.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie nowelizacji ustawy
o szkolnictwie wyższym (22200)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej, przesłanej przy piśmie znak: SPS-023-22200/11 z dnia 18 kwietnia 2011 r., w sprawie zmian w szkolnictwie wyższym, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Ustawa z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stop-

niach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455) wprowadza szereg nowych rozwiązań, które nie tylko są możliwe, ale konieczne do wprowadzenia. Istotą zmian jest stworzenie warunków do systematycznego rozwoju uczelni, w tym wykorzystanie kilkuletniego niżu demograficznego w połączeniu z systematycznym dofinansowaniem szkolnictwa wyższego do osiągnięcia następujących celów:

1) doprowadzenie do przełomu w jakości kształcenia w uczelniach poprzez projakościową nowelizację dotacji stacjonarnej, która zapewni zachowanie ciągłości pracy publicznych szkół wyższych, oraz poprzez wprowadzenie dodatkowego „funduszu projakościowego” na finansowanie najlepszych jednostek uczelni publicznych i niepublicznych (Krajowych Naukowych Ośrodków Wiodących), pracowników naukowo-dydaktycznych, studentów i doktorantów;

2) realizacja polityki konkurencyjności sektorów publicznego i niepublicznego w celu utrzymania ich równowagi;

3) dbałość o właściwą strukturę kształcenia z udziałem uczelni publicznych i niepublicznych.

W zakresie finansowania szkolnictwa wyższego zakłada się utrzymanie dotychczasowego poziomu finansowania uczelni publicznych z zachowaniem corocznej waloryzacji przy jednoczesnym uruchomieniu nowej dotacji podmiotowej na finansowanie zadań projakościowych, która zasilana będzie przez wzrost wydatków państwa na szkolnictwo wyższe. Przewiduje się, że od 2012 r. na ww. cel przeznaczonych zostanie z budżetu państwa ponad 220 mln zł.

2. Wprowadzaniu zmian w modelu kariery akademickiej towarzyszyły intensywne dyskusje ze środowiskiem akademickim. Zgodzono się, iż w stosunku do innych krajów Unii Europejskiej ścieżka awansu w polskiej nauce jest długa, wielostopniowa oraz nadmiernie sformalizowana. Na model kariery akademickiej składa się system uzyskiwania stopni naukowych, będących potwierdzeniem osiągniętych kompetencji badawczych, a także system awansu zawodowego (stanowisk) w uczelniach i instytucjach naukowych. Niekompatybilność polskiego systemu kariery naukowej z systemami zagranicznymi dotyczy obu tych zagadnień.

Nowe rozwiązania w zakresie kariery akademickiej dotyczą w szczególności podniesienia poziomu doktoratu, zmian w zakresie studiów doktoranckich, uproszczenia i skrócenia procedury habilitacyjnej, otwarcia uczelni na wybitnych badaczy z zagranicy oraz wdrożenia przejrzystej procedury nadawania tytułu naukowego.

Mając na celu podniesienie poziomu doktoratu, ustanowiono, iż warunkiem otwarcia przewodu doktorskiego jest posiadanie wydanej lub przyjętej do druku publikacji naukowej w formie książki lub co najmniej jednej publikacji naukowej w recenzowanym czasopiśmie naukowym o zasięgu co najmniej krajowym, określonym przez ministra, lub w recenzowanym sprawozdaniu z międzynarodowej konfe-

rencji naukowej lub publiczna prezentacja dzieła artystycznego. Recenzent nie będzie mógł być zatrudniony w instytucji naukowej, gdzie broniona jest rozprawa lub z której pochodzi osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora. Zniesione zostaną również ograniczenia dotyczące liczby zagranicznych recenzentów. Wzmocnione zostaną także reguły jawności doktoratów przez wprowadzenie wymogu publikacji streszczenia rozprawy oraz recenzji na stronie internetowej uczelni lub instytutu prowadzących przewód doktorski. Określono również ramy prawne dla przeprowadzenia wspólnego przewodu doktorskiego pod opieką naukową promotora i kopromotora. Przy przewodzie doktorskim można powołać promotora pomocniczego. Rolę tę może pełnić osoba posiadająca stopień naukowy doktora w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej lub artystycznej.

W celu zapewnienia większej przejrzystości funkcjonowania uczelni wprowadzono ustawowy zakaz podległości służbowej pomiędzy nauczycielem akademickim a zatrudnionym w tej samej uczelni jego małżonkiem, krewnym lub powinowatym do drugiego stopnia włącznie oraz osobą pozostającą w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli. Nie dotyczy to jedynie osób pełniących funkcje organów jednoosobowych uczelni, dla których ustawa przewiduje powoływanie ich w drodze wyborów. Przepis ma za zadanie wyeliminować stronniczość w realizacji polityki personalnej i naukowej w uczelni, która mogłaby prowadzić do konfliktu interesów.

Wprowadzono także zmiany w ustroju uczelni publicznej. W ramach zmian wprowadzonych do ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym przewiduje się dwie procedury powoływania rektora, kierowników podstawowych jednostek organizacyjnych oraz dyrektorów instytutów. Na tę funkcję będzie można być powołanym w drodze wyborów albo w drodze konkursu.

Zasady prowadzenia studiów doktoranckich zarówno w uczelniach, jak i w instytutach naukowych PAN i instytutach badawczych określa obecnie wyłącznie ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym. Warunkiem ukończenia studiów doktoranckich jest uzyskanie kwalifikacji trzeciego stopnia, czyli stopnia naukowego doktora lub doktora sztuki. Studia doktoranckie będą podlegały ocenie PKA w ramach oceny instytucjonalnej. Przy kwalifikacji na stacjonarne studia doktoranckie będzie obowiązywał tryb konkursowy. Wprowadzono dodatkowe finansowanie stypendiów doktoranckich z funduszu projakościowego w ramach KNOW, a także dla 30% najlepszych doktorantów. Uczestnicy studiów doktoranckich prowadzonych w instytutach PAN i instytutach badawczych będą mieli od 1 października 2012 r. prawo do świadczeń pomocy materialnej na równi ze studentami i doktorantami w uczelniach.

Jedną z istotnych zmian jest skrócenie i uproszczenie procedury habilitacyjnej. Nowe regulacje spowodują skoncentrowanie się w procedurze habilitacyjnej na ocenie osiągnięć naukowych kandydata,

przeprowadzanej na podstawie przejrzystych i obiektywnych kryteriów. Odstępuje się od kolokwium i wykładu habilitacyjnego oraz obowiązku przedstawiania rozprawy habilitacyjnej w dotychczasowej formie. Zwiększona zostanie rola samego kandydata przez wprowadzenie zasady indywidualnego trybu składania wniosków do CK o wszczęcie procedury. Zwiększeniu ulegnie udział recenzentów zewnętrznych w ocenie osiągnięć habilitanta. Sama procedura została skrócona z 11 do 5 miesięcy. Bardzo ważne jest nadanie procedurze cech jawności. Kryteria oceny osiągnięć habilitanta zostaną określone przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego w drodze rozporządzenia, które za kilka dni zostanie przekazane do uzgodnień międzyresortowych i społecznych.

Zmiany w art. 115 ustawy PSW i art. 21a ustawy o stopniach i tytule mają na celu większe otwarcie uczelni na wybitnych badaczy z zagranicy. Nowe przepisy dają rektorowi możliwość zatrudnienia na stanowisku profesora nadzwyczajnego i wizytującego cudzoziemców i obywateli polskich posiadających stopień naukowy doktora oraz znaczne i twórcze osiągnięcia w pracy naukowej, zawodowej lub artystycznej, potwierdzone w trybie określonym w statucie. Procedura ta nie wymaga obecnie uzyskiwania pozytywnej opinii CK. Ponadto w ustawie o stopniach i tytule określono, iż osoby (cudzoziemcy i obywatele polscy), które uzyskały stopień doktora w Polsce lub za granicą oraz podczas pracy w innym państwie przez co najmniej 5 lat kierowały samodzielnie zespołami badawczymi oraz posiadają znaczący dorobek i osiągnięcia naukowe, zatrudnione w szkole wyższej na stanowisku profesora nadzwyczajnego lub profesora wizytującego, nabywają uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie decyzji rektora. Uprawnienia te nabywają po trzech miesiącach od wydania decyzji przez rektora, o ile zawiadomiona o tym fakcie Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów nie wyrazi sprzeciwu i nie uchyli decyzji rektora.

W procedurze nadawania tytułu naukowego wprowadzono ankiety wypełniane przez pięciu recenzentów, wyznaczonych przez CK. Rozwiązanie to pozwoli na zwiększenie przejrzystości i obiektywności procesu oceny, ukierunkuje ocenę na ściśle określone w ankiecie kryteria – zróżnicowane dla różnych dziedzin nauki. Tytuł naukowy będzie mógł być nadany osobie, która: posiada osiągnięcia naukowe, doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych i zagranicznych, posiada osiągnięcia w opiece naukowej (uczestniczyła 3 razy w charakterze promotora lub promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim, w tym co najmniej raz w charakterze promotora, oraz co najmniej 2 razy w charakterze recenzenta w przewodzie doktorskim lub postępowaniu habilitacyjnym, odbyła staże naukowe i prowadziła prace naukowe w instytucjach

naukowych, w tym zagranicznych. W okresie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy osoby ubiegające się o nadanie stopnia naukowego doktora, doktora habilitowanego lub tytułu profesora będą miały możliwość wyboru postępowania według dotychczasowych albo nowych przepisów.

Przedstawione wyżej zmiany w przepisach dotyczących nadawania stopni naukowych i tytułów naukowych wskazują na zwiększenie przejrzystości i jawności w procedurach związanych z karierą akademicką nauczycieli akademickich.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Maria Elżbieta Orłowska

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Wykręta**

**w sprawie problemów osób przewlekle chorych
z dostępem do opieki pielęgniarstwa w domu
(22216)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Adama Wykręta, otrzymaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22216/11, w sprawie problemów osób przewlekle chorych z dostępem do opieki pielęgniarstwa w domu uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji w przedmiotowej sprawie.

Opieka nad osobami przewlekle chorymi i niesamodzielnymi realizowana jest w dwóch działach administracji rządowej: zdrowia i zabezpieczenia społecznego. Zakres zadań przewidzianych do realizacji w poszczególnych obszarach wskazuje na konieczność ich zróżnicowania. Po stronie ochrony zdrowia opieka długoterminowa przeznaczona jest dla osób obłożnie i przewlekle chorych niewymagających hospitalizacji, u których występują istotne deficyty w samoopiece i którzy wymagają całodobowej, profesjonalnej, intensywnej opieki i pielęgnacji oraz kontynuacji leczenia. Celem opieki jest także przygotowanie chorego i jego rodziny do samoopieki i samopielęgnacji w warunkach domowych. Świadczenia gwarantowane z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej realizowane są w warunkach stacjonarnych i domowych.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze

środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Warunki realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej zostały określone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej (Dz. U. Nr 140, poz. 1147, ze zm.). Informuję, że Ministerstwo Zdrowia podjęło działania mające na celu poprawę dostępności gwarantowanych świadczeń pielęgnacyjno-opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej. W tym celu dokonano nowelizacji rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej. Zmiany dotyczyły m.in. wykreślenia z przepisu § 9 ust. 2 konieczności realizacji, przez okres powyżej 14 dni, co najmniej jednego ze świadczeń pielęgnacyjnych wymienionych w § 9 ust. 2 pkt 1–7 tego rozporządzenia, np. pielęgnacji przetoki czy wykonywania opatrunków. Ponadto określono, iż pielęgniarka może jednocześnie opiekować się nie więcej niż 6 świadczeniobiorcami przebywającymi pod różnymi adresami i nie więcej niż 12 świadczeniobiorcami przebywającymi pod tym samym adresem zamieszkania (np. w domu pomocy społecznej). Wprowadzone zmiany powodują, że zarówno w opiece stacjonarnej, jak i domowej świadczenia gwarantowane z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej będą udzielane świadczeniobiorcy, który w ocenie skalą opartą na skali Barthel otrzymał 40 punktów lub mniej.

Natomiast zasady wykonywania zadań pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej określa Narodowy Fundusz Zdrowia jako płatnik na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1139) oraz na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie zakresu zadań lekarza, pielęgniarki i położnej podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 214, poz. 1816).

Pielęgniarka podstawowej opieki zdrowotnej zobowiązana jest zapewnić dostępność świadczeń pielęgniarki POZ od poniedziałku do piątku w godzinach od 8 do 18, z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy, co nie oznacza, że w tych godzinach powinna wykonywać zadania tylko w gabinecie pielęgniarki POZ. Czas pracy w gabinecie pielęgniarki POZ, czyli udzielanie świadczeń w trybie ambulatoryjnym, uwarunkowane jest potrzebami zdrowotnymi świadczeniobiorców. W celu prawidłowej organizacji pracy godziny realizacji świadczeń w gabinecie

pielęgniarki POZ powinny być ustalone i znane dla świadczeniobiorców, w szczególności poprzez umieszczenie informacji w miejscu udzielania świadczeń. W pozostałych godzinach (poza pracą w gabinecie) pielęgniarka POZ realizuje świadczenia w miejscu zamieszkania pacjenta. Zatem zapewnienie kompleksowej i profesjonalnej opieki pielęgnarskiej powinno wynikać z harmonogramu pracy świadczeniodawcy oraz z indywidualnego planu opieki ustalonego dla świadczeniobiorcy.

W świetle powyższego stwierdzenie, że „pielęgniarki POZ muszą dodatkowo wykonywać szereg obowiązków w szpitalach, gdzie są zatrudnione”, jest niezgodne ze stanem faktycznym. Osoby, które podpisały umowę na realizację świadczeń pielęgniarki POZ, nie mogą w tym samym czasie realizować innych świadczeń, np. w szpitalu.

Równocześnie wyjaśniam, iż pacjenci przewlekle chorzy mają możliwość uzyskania świadczeń pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej zarówno w gabinecie pielęgniarki POZ, jak również w przypadkach uzasadnionych medycznie w domu świadczeniobiorcy. Natomiast świadczenia pielęgniarki POZ wobec osób przewlekle chorych nie są i nie mogą być realizowane w gabinetach szpitalnych, jak zostało wskazane w interpelacji pana posła Adama Wykręta.

Odnośząc się do kwestii dokonania podziału pielęgnarskich obowiązków na opiekę rodzinną sprawowaną w domu chorego oraz zabiegową świadczoną w gabinetach, uprzejmie wyjaśniam, że ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych szczegółowo definiuje pielęgniarkę podstawowej opieki zdrowotnej, a tym samym precyzuje zakres kwalifikacji, który powoduje naturalny podział zadań i czynności wśród pielęgniarek podstawowej opieki zdrowotnej, w tym również tzw. pielęgniarki rodzinnej, jak i pielęgniarki zabiegowej. Zatem „wprowadzenie zmian prawa w kierunku dokonania podziału pielęgnarskich obowiązków na opiekę rodzinną – sprawowaną w domu chorego, oraz zabiegową – świadczoną w gabinetach” jest nieuzasadnione, ponieważ funkcjonujące zakresy świadczeń realizowane przez pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej spełniają wymogi określone przepisami i zabezpieczają usługi zdrowotne dla osób korzystających z podstawowej opieki zdrowotnej w ramach ubezpieczenia zdrowotnego.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, uprzejmie informuję, iż wszyscy świadczeniobiorcy, którzy dokonali wyboru pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej na podstawie deklaracji wyboru, powinni być objęci kompleksową i odpowiednią do stanu zdrowia opieką pielęgnarską, zgodnie z zakresem kompetencji pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej. Równocześnie podkreślam, że założeniem systemu świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej jest zabezpieczenie ich realizacji zarówno w gabinecie pielęgniarki POZ, jak również w środowisku zamieszkania świadczeniobiorcy.

Informuję, że w związku z wejściem w życie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej obszar zagadnień związanych z finansowaniem i kontraktowaniem świadczeń zdrowotnych z powyższego zakresu był szeroko analizowany i omawiany z przedstawicielami Narodowego Funduszu Zdrowia, z przedstawicielami pielęgniarstwa organizacji zawodowych. Podkreślam, że Centrala Narodowego Funduszu Zdrowia na bieżąco monitoruje sytuację w zakresie zabezpieczenia świadczeń w pielęgniarstwie długoterminowej domowej. Z danych przekazanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia – pismo z dnia 7 kwietnia 2011 r., znak: NFZ/CF/DSOZ/2010/073/0153/W/09549/MOS – wynika, że w miesiącu lutym 2011 r. objętych pielęgniarstwą opieką długoterminową domową było 36 895 pacjentów (według stanu na dzień 30 marca 2011 r.). Z ogólnej liczby 36 895 pacjentów objętych opieką 29 671 stanowili pacjenci przebywający pod różnymi adresami, a 7224 pacjenci przebywający pod jednym adresem zamieszkania.

Informuję, że minister zdrowia, dostrzegając także problem poprawy opieki nad osobami niesamodzielnymi, powołał zarządzeniem z dnia 14 lipca 2010 r. Zespół do spraw opieki długoterminowej (Dz. Urz. MZ z 2010 r. Nr 9, poz. 61). Zespół zrzesza ekspertów z dziedziny pielęgniarstwa przewlekle chorych, geriatry, gerontologii oraz zdrowia publicznego. Zadaniem zespołu jest m.in. opracowanie standardów w opiece długoterminowej oraz wypracowanie innych rozwiązań zmierzających do poprawy jakości udzielanych świadczeń zarówno w odniesieniu do pacjenta przebywającego w domu, jak i w domu pomocy społecznej.

Podkreślam, że problematyka opieki nad osobami starszymi, niesamodzielnymi jest od kilku lat przedmiotem zainteresowania nie tylko ministra zdrowia, ale również posłów i senatorów. Wyrazem tego jest fakt, że od 2008 r. problemy osób przewlekle chorych są przedmiotem zainteresowania Zespołu zadaniowego ds. przygotowania projektu ustawy o ubezpieczeniu od ryzyka niesamodzielnności, powołanego przy Klubie Senatorów Platforma Obywatelska. Zgodnie z przyjętym harmonogramem prac zespołu dokonano przeglądu sytuacji w opiece długoterminowej w Polsce i innych krajach. Uznano, że opieka długoterminowa realizowana zarówno po stronie ochrony zdrowia, jak pomocy społecznej nie w pełni zabezpiecza potrzeby osób niesamodzielnych. Postanowiono przygotować raport otwarcia, tzw. „Zieloną księgę o stanie opieki nad osobami niesamodzielnymi w Polsce”, wraz z wnioskami i rekomendacjami. Informacje zawarte w zielonej księdze będą stanowiły punkt wyjścia do szerokiej dyskusji zarówno politycznej, jak i publicznej nad przyszłością opieki długoterminowej w Polsce.

W dniu 7 września 2010 r. w sali kolumnowej Sejmu RP odbyła się konferencja pod hasłem „Niesamo-

dzielni: kto się nimi zaopiekuje, kto za to zapłaci?”, podczas której zaprezentowane zostały informacje na temat sytuacji w opiece długoterminowej wraz z wnioskami i rekomendacjami zawartymi w zielonej księdze. Aktualnie zespół pracuje nad wypracowaniem projektu założeń do ustawy o pomocy osobom niesamodzielnym.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Adama Wykręta**

**w sprawie celowego niezatrudniania stażystów
przez niektórych pracodawców (22217)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Adama Wykręta w sprawie celowego niezatrudniania stażystów przez niektórych pracodawców, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22217/11, uprzejmie informuję.

Zasady kierowania bezrobotnych do odbycia stażu u pracodawcy reguluje art. 53 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) oraz przepisy rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 20 sierpnia 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków odbywania stażu przez bezrobotnych (Dz. U. Nr 142, poz. 1160). Skierowanie osoby bezrobotnej do odbycia stażu ma charakter fakultatywny i decyzja w tej sprawie należy do właściwego starosty. A zatem jedynie starosta może zdecydować o skierowaniu danej osoby do odbycia stażu u pracodawcy.

Przepisy ustawy ani rozporządzenia wykonawcze nie nakładają na pracodawcę obowiązku zatrudnienia osoby bezrobotnej po odbyciu przez nią stażu. A zatem zobowiązanie do zatrudnienia bezrobotnego po zakończeniu stażu ma charakter dobrowolny, bowiem staż odbywa się na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej pomiędzy starostą a pracodawcą. Minimalne wymogi dla tej umowy zawarte zostały w § 5 ust. 1 rozporządzenia. Pozostałe zapisy umowy mogą być przez strony kształtowane swobodnie w granicach obowiązującego prawa.

A zatem możliwe jest, aby pracodawca we wniosku o zorganizowanie stażu zadeklarował zatrudnienie bezrobotnego po odbyciu stażu, jednak w opinii ministerstwa nie może być to jedyne kryterium decydujące o skierowaniu bezrobotnego na staż do da-

nego pracodawcy. Celem stażu jest bowiem zdobycie kwalifikacji lub umiejętności zawodowych oraz doświadczenia, które pozwolą bezrobotnemu na znalezienie pracy, niekoniecznie u pracodawcy, u którego odbywa on staż. Należy też zwrócić uwagę, że niektórzy pracodawcy nie mogą podjąć takiego zobowiązania, ponieważ np. w administracji publicznej obowiązują postępowania konkursowe przy rekrutacji pracowników.

Ponadto podjęcie decyzji w zakresie zawierania stosunku pracy należy do pracodawcy, o czym mowa w art. 11 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.), z którego wynika nie tylko zasada wolności podejmowania pracy przez pracownika, ale także swoboda pracodawcy nawiązywania stosunków pracy z wybranymi osobami.

Na staże w 2010 r. urzędy pracy skierowały 299 342 osób, natomiast ukończyło je 279 833 osób. Najwięcej bezrobotnych uczestniczyło w stażach trwających od 3 do 6 miesięcy, tj. 172 693 osoby, co stanowi 61,7% bezrobotnych uczestniczących w tej formie aktywizacji.

W 2010 r. zatrudnienie w trakcie trwania lub w okresie do 3 miesięcy po ukończeniu stażu podjęły 118 955 osoby, tj. 42,5% osób, które ukończyły staż. Oznacza to wzrost efektywności staży w stosunku do roku 2009 o 0,4 pkt procentowego. Efektywność zatrudnieniowa tej formy aktywizacji przewyższa również inne formy, jak np. szkolenia.

Na koniec należy jeszcze raz wyraźnie podkreślić, iż to powiatowe urzędy pracy podlegające starostom mają instrumenty pozwalające na dobór i ocenę pracodawców, którym powierzają realizację staży dla bezrobotnych. Starostowie są zobowiązani do racjonalnego wydatkowania środków Funduszu Pracy, w tym środków na realizację stażu. A zatem zobowiązani są do dbania o to, aby kierować bezrobotnych do pracodawców, którzy zatrudniają stażystów po odbytych stażach lub takich, u których odbyty staż daje duże szanse na podjęcie zatrudnienia w innym miejscu.

Reasumując, ministerstwo nie planuje obecnie wprowadzenia zmian w organizacji staży dla bezrobotnych. Natomiast w bieżącym roku planuje się przeprowadzenie analizy efektywności staży celem wypracowania rozwiązań organizacyjno-prawnych umożliwiających podniesienie efektywności tej formy aktywizacji zawodowej, co może w przyszłości zaowocować dopiero ewentualnymi zmianami w organizacji staży dla bezrobotnych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego

w sprawie zasiłków wypłacanych przez ZUS w latach 2005–2010 (22226)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22226/11, w sprawie interpelacji posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zasiłków wypłacanych przez ZUS w latach 2005–2010 pozwolę sobie przedstawić, co następuje.

Ponieważ interpelacja poselska dotyczyła danych liczbowych, którymi dysponuje ZUS, wystąpiłam do prezesa ZUS o przedstawienie tych danych. Oczekiwane przez posła dane liczbowe zostały przez prezesa ZUS przekazane w formie tabel, które dołączam do mniejszej odpowiedzi na interpelację*).

Liczbę dni, za które wypłacono zasiłki chorobowe i macierzyńskie, kwoty wypłacone z tego tytułu oraz dynamikę wzrostu tych wartości przedstawia tabela nr 1. Przyczyn wzrostu wydatków na zasiłki chorobowe i macierzyńskie należy upatrywać między innymi w zmianach przepisów ustawowych, które miały na celu rozszerzenie uprawnień do zasiłków i skutkowały wzrostem obciążeń Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Spośród ostatnich zmian można wymienić:

— skrócenie okresu wypłaty wynagrodzenia za czas choroby dla osób po 50. roku życia, w związku z czym wydłużył się okres, za który wypłacany jest zasiłek chorobowy z FUS,

— skrócenie okresu wyczekiwania na prawo do zasiłku chorobowego ubezpieczonym innym niż pracownicy,

— wydłużanie okresu wypłaty zasiłku macierzyńskiego,

— wprowadzenie zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu ojcowskiego.

Poza zmianami przepisów na rosnącą wysokość zasiłków ma również wpływ wzrost wynagrodzeń stanowiących podstawę wyliczenia kwoty zasiłku. Stawka dzienna zasiłku chorobowego wyniosła w 2005 r. 38,27 zł, a w 2010 r. – 57,16 zł, natomiast stawka dzienna zasiłku macierzyńskiego wyniosła w 2005 r. 42,49 zł, a w 2010 r. – 68,95 zł.

Ponadto, ze względu na wzrost liczby ubezpieczonych objętych ubezpieczeniem chorobowym (w roku 2005 – 11 861,4 tys., a w roku 2010 – 13 234,0 tys.), rośnie liczba osób korzystających ze świadczeń.

Celem zapobieżenia nienależnym wypłatom zasiłków ZUS, na mocy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r.

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512, z późn. zm.), podejmuje różne działania. Do najważniejszych należy prowadzenie kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy dokonywanej przez lekarzy orzeczników ZUS oraz kontroli prawidłowości wykorzystywania zwolnień lekarskich od pracy przez ubezpieczonych.

W efekcie kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy podejmowanych przez ZUS w 2010 r. odzyskano kwotę 7,6 mln zł, a w wyniku kontroli prawidłowości wykorzystywania zwolnień lekarskich osób pobierających zasiłki chorobowe, opiekuńcze i świadczenia rehabilitacyjne – 3,4 mln zł. Liczbę przeprowadzonych kontroli oraz ich skutki finansowe prezentują tabele nr 2 i 3.

Ponadto, w celu przeciwdziałania wypłacie nienależnych świadczeń, ZUS prowadzi kontrole prawidłowości podlegania ubezpieczeniom społecznym osób, które wkrótce po zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych występują z wnioskiem o zasiłek chorobowy lub zasiłek macierzyński. W 2010 r. wydano ogółem 15 922 decyzje wyłączaające z ubezpieczeń społecznych osoby, które – co stwierdzono w wyniku prowadzonych postępowań wyjaśniających lub kontrolnych – zgłoszone zostały do ubezpieczeń społecznych, mimo że nie spełniały warunków określonych przepisami prawa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie standaryzacji zatrudnienia w ZUS
(22227)**

W odpowiedzi na przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22227/11, interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie standaryzacji zatrudnienia w ZUS uprzejmie wyjaśniam.

W Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych plan zatrudnienia dla poszczególnych oddziałów zakładu ustalany jest odrębnie na każdy rok kalendarzowy. Zależy on od posiadanych środków, czyli poziomu środków na wynagrodzenia przewidzianych w budżecie państwa oraz naturalnej fluktuacji. Nie ma zdefiniowanych celów stanu zatrudnienia w ZUS, chociaż należy zauważyć, że w miarę postępu informatyzacji oraz samoobsługi klientów potrzeby zatrud-

nieniowe nie będą rosnąć, ale będą utrzymywać się na zniżającym poziomie. Należy zauważyć, że wobec nierosnącego od dwóch lat poziomu środków na wynagrodzenia, wykorzystanie środków z naturalnych odejść jest jedynym sposobem podwyżek wynagrodzeń dla pracowników.

Następuje optymalizowanie poziomu zatrudnienia poprzez naturalne przeniesienia wewnątrz oddziału do obszarów, w których liczba pracowników jest niewystarczająca do rozmiaru wykonywanych zadań, a następnie przesunięcia etatów pomiędzy oddziałami (wewnętrzny rynek pracy). Naturalne odejścia pracowników z zakładu nie w każdym przypadku są odtwarzane.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych poinformował, że standaryzacja zatrudnienia będzie obejmowała wszystkie jednostki. Szacuje się, że naturalny monitorowany poziom odejść powinien skutkować zmniejszeniem zatrudnienia o ponad 600 osób. Obejmuje on także zmniejszenie stanu zatrudnienia w centrali.

Z informacji pana prezesa wynika, że w ostatnich latach zakład podejmował szereg działań racjonalizujących koszty, zwiększając wydajność, efektywność i podnosząc jakość świadczonych usług. Każde z kolejnych nowych zadań realizowane jest bez zakłóceń, niestety, jak cała administracja, Zakład Ubezpieczeń Społecznych odczuwa skutki braku wzrostu wynagrodzeń. Obserwuje się trudności w utrzymaniu najlepszych fachowców. Wynagrodzenia, jakie zakład może zaproponować swoim pracownikom, szczególnie o wysokich kwalifikacjach, np. informatykom czy też lekarzom, nie są na wszystkich rynkach lokalnych konkurencyjne.

Wysokość środków na wynagrodzenia dla pracowników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w tym na podwyżki, określana jest corocznie w ustawie budżetowej i jest niezależna od decyzji prezesa zakładu. Jednocześnie należy zaznaczyć, że w zakładzie wielkość funduszu wynagrodzeń trzeci rok z rzędu pozostaje na tym samym poziomie. Ustawa z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej w art. 44 ust. 1 pkt 5 stanowi, że w 2011 r. w jednostkach sektora finansów publicznych, w tym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych i zarządzanych przez niego funduszach, wielkość wynagrodzeń nie może przekroczyć wielkości wynagrodzeń z 2010 r. W świetle przytoczonego powyżej przepisu ustawy w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w 2011 r. fundusz wynagrodzeń nie może wzrosnąć nawet w sytuacji, gdyby z oszczędności na innych pozycjach można było przesunąć środki na fundusz wynagrodzeń. Jednocześnie należy podkreślić, że mimo zamrożenia funduszu wynagrodzeń pracownicy zakładu – tak w 2009, w 2010 r., jak i w bieżącym roku – otrzymali podwyżkę wynagrodzeń. Było to możliwe dzięki podjętym działaniom oszczędnościowym w zakładzie.

Również na rok 2012 planowane jest zamrożenie funduszu płac dla sfery budżetowej. Brak zwiększe-

nia środków na wynagrodzenia, jaki jest założony dla całej administracji, nie pozwoli na podwyżki inne niż indywidualne sytuacje.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy
i Tomasza Lenza**

**w sprawie utrwalania przebiegu
postępowania karnego (22229)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie utrwalania przebiegu postępowania karnego, przekazaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., SPS-023-22229/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Obowiązujące przepisy umożliwiają organowi procesowemu utrwalenie przebiegu każdej czynności wymagającej zgodnie z art. 143 § 1 K.p.k. protokolowania, przy użyciu urządzenia rejestrującego obraz lub dźwięk (art. 147 § 1 K.p.k.), a także określają enumeratywnie czynności podlegające obligatoryjnie takiemu utrwaleniu, jeżeli względy techniczne nie stają temu na przeszkodzie (art. 147 § 2 K.p.k.).

W obecnym stanie prawnym przebieg rozprawy sądowej i posiedzenia sądu musi być zaprotokołowany, a sporządzony pisemny protokół jest podstawowym dokumentem procesowym. Niezależnie od możliwości utrwalania przebiegu czynności protokolowanych za pomocą urządzenia rejestrującego obraz lub dźwięk (art. 147 § 1 K.p.k.), ustawa nakazuje sporządzenie protokołu pisemnego. Sporządzony zapis obrazu lub dźwięku (może to być zatem zapis samego dźwięku, samego obrazu albo dźwięku i obrazu) staje się załącznikiem do protokołu. Dla zachowania prawidłowości takiej formy utrwalenia czynności procesowych konieczne jest jedynie uprzedzenie o tym osób uczestniczących w danej czynności przed uruchomieniem aparatury rejestrującej (art. 147 § 1 K.p.k.). Odtworzenie zapisu jako załącznika do protokołu następuje w sytuacjach, gdy Kodeks postępowania karnego dopuszcza albo nakazuje odczytanie protokołu (np. art. 185a § 3, art. 389, 391, 393 K.p.k.).

W art. 147 § 2 pkt 1 K.p.k. przewiduje się z kolei względny nakaz dokonywania rejestracji dźwięku z przesłuchania świadka lub biegłego, w przypadku gdy zachodzi niebezpieczeństwo, że przesłuchanie powyższych osób nie będzie możliwe w dalszym po-

stępowaniu oraz gdy przesłuchanie następuje w trybie pomocy sądowej określonej w art. 396 K.p.k. (przesłuchanie prowadzone przez sędziego wyznaczonego ze składu orzekającego bądź w ramach pomocy prawnej przez sąd wezwany).

Przepis art. 147 § 2 pkt 2 K.p.k. wprowadza, również względny, nakaz utrwalania za pomocą urządzenia rejestrującego nie tylko dźwięk, ale i obraz przesłuchania pokrzywdzonego, o którym mowa w art. 185a K.p.k. (tj. jednokrotnego przesłuchania pokrzywdzonego w sprawach o przestępstwa określone w rozdziałach XXV i XXVI Kodeksu karnego, który w chwili przesłuchania nie ukończył 15 lat) oraz świadka wskazanego w art. 185b K.p.k. (tj. przesłuchania w charakterze świadka osoby, która w chwili przesłuchania nie ukończyła 15 lat, przy tym dotyczy to spraw prowadzonych o przestępstwa popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej lub o przestępstwa określone w rozdziale XXV Kodeksu karnego).

Ponieważ rejestracji podlega przesłuchanie, a to zgodnie z art. 143 § 1 pkt 2 K.p.k. winno być protokolowane, to i w powyżej wskazanych sytuacjach sporządza się nadal protokół, ale z możliwością ograniczenia jego treści, zgodnie z cyt. wyżej § 3 art. 147 K.p.k. Względnie obligatoryjny charakter rejestracji w opisanych wyżej przypadkach ogranicza się jedynie do kwestii warunków technicznych, zatem czynności wskazane w art. 147 § 2 K.p.k. winny być zawsze rejestrowane, chyba że uniemożliwiają to przeszkody natury technicznej.

W tym miejscu podkreślić należy, że opisane wyżej przypadki utrwalania za pomocą urządzenia rejestrującego obraz lub dźwięk przebiegu czynności procesowych, a więc i przebiegu postępowania sądowego, są zatem subsydiarne w stosunku do spisywania protokołu. W związku z tym zasadniczą częścią regulacji kodeksowych jest nastawiona na zapewnienie maksymalnej wierności treści składanych oświadczeń, które następnie są zapisywane w formie protokołu.

Oczywiście bezdyskusyjną kwestią jest, że rejestrowanie dźwięku i obrazu najwierniej oddaje przebieg czynności procesowej. Rozwiązania zbliżone do wprowadzonych w art. 157 i 158 Kodeksu postępowania cywilnego ustawą z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 108, poz. 684), która weszła w życie z dniem 1 lipca 2010 r., w miarę wpływu czasu mogą przyczynić się do poprawy jakości także postępowania sądowego w sprawach karnych. Postępowania te również wymagają wydatnego skrócenia, a możliwe także będzie wykorzystanie infrastruktury, która ma być instalowana w sądach przy wprowadzaniu elektronicznego protokołu w sprawach cywilnych.

Sprawność procesów w sprawach karnych zależy w istotnym stopniu od uregulowań prawnych dotyczących postępowań sądowych, stąd w Ministerstwie Sprawiedliwości rozważano możliwość jego usprawnienia przez zastosowanie nowoczesnych rozwiązań

technologicznych i w tym celu opracowania odpowiednich rozwiązań normatywnych. Na bazie sporządzonego w 2009 r. projektu nowelizacji przepisów Kodeksu postępowania cywilnego wprowadzającego protokół elektroniczny przygotowany został projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego i ustawy Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. W toku dotychczasowych prac sędziowie i prokuratorzy zgłaszali do niego szereg wątpliwości i zastrzeżeń. Najistotniejszą zaś kwestią wydaje się być to, że samo tylko wprowadzenie obligatoryjnego nakazu utrwalania dźwięku i obrazu z rozpraw sądowych w niedostatecznym stopniu uwzględnia specyfikę polskiego modelu postępowania karnego.

Wydaje się również, że dopóki, po ewentualnym uchwaleniu odpowiednich zmian przepisów wprowadzających elektroniczny protokół także w sprawach karnych, nie będzie technicznych możliwości zastosowania ich we wszystkich sądach wszystkich szczebli na terenie całego kraju, nie będzie można mówić o systemowych i modelowych zmianach w zakresie postępowania sądowego. Dla wprowadzenia systemu obligatoryjnego utrwalania czynności procesowych za pomocą urządzeń rejestrujących obraz lub dźwięk niezbędne jest stworzenie pełnego i dobrej jakości wyposażenia technicznego we wszystkich sądach, a także prokuraturach i jednostkach Policji, umożliwiającego sprawną realizację ewentualnie zaproponowanych rozwiązań legislacyjnych. Wprawdzie w ostatnich latach infrastruktura techniczna sądów polepszyła się, jednakże jest ona nadal niewystarczająca. Najpierw bowiem należy stworzyć w sądach, a także instytucjach związanych z wymiarem sprawiedliwości, odpowiednią infrastrukturę techniczną i kadrową do jej obsługi, a dopiero na tej bazie dokonywać zmian legislacyjnych.

Rozważając zalety i wady postulowanego rozwiązania, niezależnie od kosztów, z jakimi wiązałyby się wprowadzenie nowoczesnych technologii przy utrwalaniu przebiegu postępowania, szczególną uwagę należy też poświęcić ocenie, czy i w jakim stopniu zmiana zasad dokumentowania postępowania karnego mogłaby rzeczywiście przyczynić się do jego usprawnienia.

Niewątpliwie wprowadzenie utrwalania przebiegu postępowania karnego przy użyciu nowoczesnych technologii cyfrowych, jak zauważono w interpelacji, pozwoliłoby na wierne odzwierciedlenie przebiegu procesu. Dającą się przewidzieć zaletą ewentualnego wprowadzenia elektronicznej rejestracji przebiegu rozprawy byłoby również jej skrócenie. Według szacunków, rozprawa prowadzona przy użyciu zapisu audio-video trwa ok. 1/3 krócej niż rozprawa protokolowana tradycyjnie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, nie można jednak zapominać o podstawowych wątpliwościach, jakie pojawiają się w toku analizy przedstawionego problemu.

Poprzestanie na jedynie elektronicznym utrwaleniu kilkunastu rozpraw prowadzonych przez okres

kilku miesięcy (np. w sprawach wielowątkowych, wieloosobowych) spowodowałyby, że sędzia przy wydaniu wyroku bazowałby głównie na własnej pamięci. Trudno bowiem zakładać, by na tym etapie postępowania sędzia w celu przypomnienia przebiegu rozprawy oglądał lub słuchał wielogodzinnych nagrań, jeśli zaś tak by było, to zdecydowanie wydłużyłoby to postępowanie na etapie wyrokowania. Gdyby równoległe miało dochodzić do przekładu zapisu obrazu i dźwięku na formę pisemną, uzasadnione byłoby zakładanie długotrwałości procesu transkrypcji, przy czym otrzymany zapis nie miałby praktycznego charakteru syntezy, jaki siłą rzeczy ma obecny protokół rozprawy, co utrudniałoby jego analizę. Szczególnie trudne i w praktyce oddalające w czasie wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia byłoby również procedowanie sądu odwoławczego. Kolejnym dającym się przewidzieć problemem byłby również ograniczony dostęp stron do utrwalonego elektronicznie materiału (problem zapoznania się z nim przez strony).

Mając na uwadze powyższe, zapewniam, że problematyka wprowadzenia zapisu obrazu lub dźwięku z rozpraw sądowych i usprawnienia protokolowania jest przedmiotem zainteresowania ministra sprawiedliwości, jednakże ze względów wyżej wskazanych nie sposób udzielić stanowczej odpowiedzi na pytanie o termin wprowadzenia w sprawach karnych obowiązkowego utrwalania przebiegu postępowania karnego metodą elektroniczną.

Odnosząc się do drugiego pytania interpelacji, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Sprawiedliwości nie przewiduje obecnie uchylecia przepisów dopuszczających możliwość utrwalania czynności procesowych za pomocą stenogramu (art. 145 § 1 K.p.k.), albowiem rzadkie w praktyce stosowanie tego przepisu nie jest podyktowane wadliwością przyjętego rozwiązania, lecz wynika m.in. z ograniczonych środków budżetowych sądów.

Jednocześnie należy odnotować, że odpowiednik art. 145 K.p.k., przewidującego możliwość utrwalania czynności procesowych za pomocą stenogramu, w Kodeksie postępowania cywilnego (art. 159) został uchylony dopiero ustawą z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego z dniem 1 lipca 2010 r., po wprowadzeniu przepisów o protokole elektronicznym.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wiesława Andrzeja Szczepańskiego**

**w sprawie dotychczas poniesionych
kosztów związanych z budową kolei
dużych prędkości (22231)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Wiesława Szczepańskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, skierowaną do pana Cezarego Grabarczyka, ministra infrastruktury, pismem nr SPS-023-22231/11 z dnia 14 kwietnia 2011 r., w sprawie dotychczas poniesionych kosztów związanych z budową kolei dużych prędkości, przedstawiam poniższe informacje.

Uchwałą Rady Ministrów nr 276/2008 z 19 grudnia 2008 r. został przyjęty „Program budowy i uruchomienia przewozów kolejami dużych prędkości w Polsce”. W programie tym, w rozdziale piątym, wskazano wymagania dla podsystemów transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości, wskazując obowiązujące decyzje Komisji Europejskiej, przyjmujące tzw. techniczne specyfikacje interoperacyjności (TSI) dla kolei dużych prędkości. Zgodnie z zapisami specyfikacji TSI prawo wspólnotowe definiuje wszystkie istotne parametry techniczne dla linii kolejowych przewidzianych do realizacji przewozów z prędkością do 350 km/h. Jednocześnie zapisy specyfikacji TSI przesądają, że w przypadku budowy linii kolejowych przewidzianych do realizacji przewozów z prędkością powyżej 350 km/h wartości parametrów technicznych będą określone prawem krajowym. Uwzględniając fakt, iż w Polsce przewozy kolejowe realizowane są obecnie z prędkością maksymalnie 160 km/h, uznano, że nakłady finansowe i czasowe dla wypracowania krajowych przepisów określających wartości wszystkich niezbędnych parametrów technicznych stanowiłyby nie tylko nadmierne obciążenie projektu, ale również poważne ryzyko w zakresie jego realizacji.

PKP Polskie Linie Kolejowe SA są spółką prawa handlowego utworzoną na podstawie ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. z 2000 r. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.) w celu prowadzenia działalności polegającej na zarządzaniu liniami kolejowymi. Centrum Kolei Dużych Prędkości (do dnia 30 czerwca 2010 r. Biuro Kolei Dużych Prędkości) jest integralną częścią PKP Polskie Linie Kolejowe SA i zgodnie z ustawą Kodeks spółek handlowych z dnia 15 września 2000 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.) nadzór nad CKDP pełnią organy spółki, tj. bezpośrednio zarząd spółki, pośrednio rada nadzorcza oraz walne zgromadzenie akcjonariuszy.

W związku z powyższym ingerencja Ministerstwa Infrastruktury w struktury organizacyjne spółki jest ograniczona. Jednakże, odnosząc się do treści pytań zawartych w interpelacji, podjęta została próba ustosunkowania się do nich.

Projekt pn. „Przygotowanie budowy linii dużych prędkości” stanowi element Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013 przygotowanego przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego i zatwierdzonego 5 grudnia 2007 r. przez Komisję Europejską. PKP Polskie Linie Kolejowe SA w Programie Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko” posiada status beneficjenta i odpowiada za realizację przedmiotowego projektu w zakresie kolejowym. Umieszczenie projektu w PKP Polskie Linie Kolejowe SA (obecnie w Centrum Kolei Dużych Prędkości, a do dnia 30 czerwca 2010 r. w Biurze Linii Dużych Prędkości) umożliwi bezpośrednią współpracę z ekspertami merytorycznymi oraz pełną obsługę, bez potrzeby tworzenia nowych struktur.

Z uzyskanych od PKP PLK SA informacji wynika, iż według stanu na dzień 31 grudnia 2010 r. zatrudnienie w PKP Polskie Linie Kolejowe SA Centrum Kolei Dużych Prędkości wynosiło 38 osób, w tym 2 osoby na stanowiskach kierowniczych – dyrektor Centrum Kolei Dużych Prędkości oraz zastępca dyrektora Centrum Kolei Dużych Prędkości.

Średnie wynagrodzenie pracowników za rok 2010 wyniosło ok. 4572,96 zł brutto, natomiast na stanowiskach kierowniczych wyniosło ok. 7990,00 zł brutto.

Koszty obsługi Biura Linii Dużych Prędkości/Centrum Kolei Dużych Prędkości w 2010 r. wynosiły:

— wynagrodzenia zatrudnionego personelu – 2 167 274 zł brutto, w tym kierownictwo 191 760 zł brutto;

— koszty delegacji – 157 746 zł, w tym delegacje zagraniczne 134 917 zł;

— prace studyjne – realizacja studium wykonalności dla budowy linii dużych prędkości Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław przebiega zgodnie z harmonogramem; do chwili obecnej zostały odebrane i zaakceptowane przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA (co wiąże się z realizacją płatności):

1) raport nr 1 „Podstawowe parametry techniczne i geometryczne dla projektowanej linii dużych prędkości” – koszt 378 600 zł netto;

2) raport nr 2 „Metodyka i koncepcja realizacji zamówienia” – koszt 2 720 400 zł netto;

3) raport nr 3 „Analizy wstępne” – koszt 1 640 000 zł netto;

4) raport nr 4 „Rozwiązania konstrukcyjne nawierzchni torów i rozjazdów dla LDP” – koszt 758 000 zł netto (dotychczas koszty realizacji wyżej wymienionego studium wykonalności wynoszą w sumie 5 497 000 zł netto);

— seminaria i konferencje – koszty całkowite wyniosły 40 153,00 zł.

Należy zaznaczyć, iż finansowanie budowy linii dużych prędkości w Europie, podobnie jak linii konwencjonalnych, opiera się na środkach budżetowych (centralnych i regionalnych) przy wsparciu Unii Eu-

ropejskiej lub w formule partnerstwa publiczno-prywatnego. Rządowy program wskazuje na potencjalne źródła finansowania:

— finansowanie długiem z międzynarodowych instytucji finansowych (Bank Światowy, Europejski Bank Inwestycyjny itp.);

— finansowanie długiem przez komercyjne instytucje finansowe;

— fundusze unijne;

— emisje obligacji, np. euroobligacje infrastrukturalne (dokument w konsultacjach, dostępne po 2014 r.), obligacje związane z realizacją projektu (np. obligacje emitowane na rzecz Krajowego Funduszu Drogowego);

— krajowe środki publiczne z budżetu państwa lub funduszy celowych.

W ramach umowy zawartej w dniu 16 września 2010 r. z konsorcjum, którego liderem jest firma Ingenieria IDOM Internacional SA, wykonawca zobowiązany jest w ramach I części umowy dokonać rekomendacji przebiegu linii dużej prędkości w oparciu o analizy wielokryterialne. W ramach II części umowy nastąpi uszczegółowienie wariantu przebiegu linii dużych prędkości z jednoczesnym przygotowaniem i złożeniem wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Termin zakończenia części II, jak i całej umowy przewidywany jest na grudzień 2012 r.

Obecnie prowadzone są analizy w celu zdefiniowania możliwych opcji montażu finansowego, uwzględniając kierunki wskazane we wspomnianym programie rządowym. Zakłada się, iż budowa kolei dużych prędkości nie spowoduje ograniczenia środków przeznaczonych na poprawę stanu infrastruktury związanej z koleją konwencjonalną, a środki pomocowe UE nie są traktowane przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA jako główne źródło finansowania projektu. Realizacja projektu „Przygotowanie budowy i uruchomienia przewozów kolejami dużych prędkości w Polsce” wpisuje się w cele wyznaczone przez białą księgę opublikowaną przez Komisję Europejską w marcu 2011 r., która wskazuje koleje dużych prędkości jako niezastąpiony element zrównoważonego rozwoju systemów transportowych w krajach UE.

W celu wypracowania optymalnych kierunków związanych z finansowaniem przedsięwzięcia, na początku 2011 r. w strukturze PKP Polskie Linie Kolejowe SA został powołany zespół interdyscyplinarny ds. montażu finansowego, którego zadania obejmują:

— budowanie kompetencji pracowników PKP Polskie Linie Kolejowe SA w zakresie montażu finansowego i umów p.p.p.;

— analizy przykładowych rozwiązań w krajowych i zagranicznych projektach transportowych;

— przygotowanie wyłonienia wykonawcy wzorów umów związanych z realizacją inwestycji w formule p.p.p.

Zakończenia prac studyjnych należy spodziewać się po zatwierdzeniu przez zamawiającego ostatniego ze złożonych w ramach II części umowy raportu.

Zgodnie z harmonogramem umownym złożenie tego raportu ma nastąpić 17 grudnia 2012 r. Obecnie trwają prace związane z realizacją I części umowy, w ramach której ma nastąpić rekomendacja opracowanego przez wykonawcę przebiegu linii dużych prędkości (planowany termin 17 października 2011 r.) i wydaniu decyzji przez Międzyresortowy Zespół ds. Kolei Dużych Prędkości o rozpoczęciu prac nad częścią II studium wykonalności dla budowy linii kolei dużych prędkości Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław. Rozpoczęcie budowy linii zgodnie z przyjętym w grudniu 2008 roku rządowym programem budowy i uruchomienia przewozów kolejami dużych prędkości w Polsce planowane jest na rok 2014, zaś całkowite zakończenie inwestycji na rok 2020.

Ponadto informuję, że prowadzone są prace studialne w postaci studium wykonalności na węzły kolejowe w Poznaniu, Wrocławiu i Łodzi, które staną się integralną częścią linii dużych prędkości Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław. Zakończenie prac studialnych planowane jest na 25 marca 2014 r.

W pracach przygotowawczych i doradczych w latach 2008–2010 zatrudniono ekspertów zewnętrznych (ekspertyzy, pomoc prawna, analiza ekonomiczno-finansowa). Sumaryczny koszt ekspertyz wyniósł 563 300 zł brutto. Ekspertiści zewnętrzni brali również udział w postępowaniu przetargowym na opracowanie studium wykonalności dla budowy linii dużych prędkości Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław, które prowadzone było w trybie dialogu konkurencyjnego. Ponadto PKP Polskie Linie Kolejowe SA Centrum Kolei Dużych Prędkości korzystało z pomocy prawnej i zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym przed Krajową Izbą Odwoławczą. Finalne koszty doradztwa dla wyżej wymienionego studium wykonalności wyniosły 1 078 580 zł brutto. Ekspertów zagranicznych nie powołano.

Mając na uwadze powyższe, proszę o przyjęcie przedmiotowego stanowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego**

**w sprawie przygotowań do Euro 2012
w kontekście bezpieczeństwa kibiców (22232)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie

przygotowań do Euro 2012 w kontekście bezpieczeństwa kibiców, przekazaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., SPS-023-22232/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Ministerstwo Sprawiedliwości, będąc liderem jednego z obszarów programu „Bezpieczeństwo UEFA Euro 2012”, opracowało we wrześniu 2010 r. plan działań przygotowujących wymiar sprawiedliwości w Polsce do wypełniania ciężących na nim obowiązków w czasie trwania Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012.

Zgodnie z przyjętymi wówczas założeniami resort sprawiedliwości w ramach przygotowania organizacyjnego sądów wyznaczył sobie następujące cele: określenie jednostek organizacyjnych sądownictwa powszechnego, które będą realizowały zadania mające na celu zapewnienie sprawnego funkcjonowania sądów w czasie UEFA Euro 2012, szczególnie w miastach, w których będą rozgrywane mecze turnieju finałowego, oraz na terenie województw, przez które będzie odbywał się tranzyt kibiców pomiędzy miastami Polski i Ukrainy, określenie sądów zapasowych (budynków sądów) lub ewentualnie innych miejsc, w których będą mogły odbywać się posiedzenia, określenie zakresu koniecznego wzmocnienia kadrowego (delegowanie sędziów oraz kadry urzędniczej) wytypowanych sądów, przygotowanie w wyznaczonych sądach dyżurów większej liczby sędziów i pracowników administracyjnych, którzy będą gotowi rozpoznać i zapewnić obsługę kancelaryjną zwiększonej liczby wniosków o zastosowanie tymczasowego aresztowania oraz spraw w trybie przyspieszonym, a nadto ustalenie polityki urlopowej w czasie UEFA Euro 2012.

W obszarze działań wspierających sprawność postępowań sądowych wskazano na potrzebę nawiązania współpracy z organizacjami zrzeszającymi tłumaczy, w tym tłumaczy przysięgłych. Za kluczowe uznano przedstawienie listy tłumaczy przysięgłych, którzy będą w stanie wykonać czynności zawodowe w miastach będących na terytorium Polski gospodarzami turnieju oraz udostępnienie jej sądom. Sygnalizowano także możliwość nawiązania współpracy z uczelniami zlokalizowanymi w miastach, w których będą rozgrywane mistrzostwa i które prowadzą kierunki filologiczne, w tym dla rzadkich języków obcych, w celu zapewnienia możliwości powoływania dodatkowych tłumaczy.

Ponadto Ministerstwo Sprawiedliwości zaplanowało nawiązanie kontaktu z organami samorządu adwokackiego i radcowskiego, aby zapewnić oskarżonym i obwinionym możliwość korzystania z pomocy obrońcy w postępowaniu przyspieszonym oraz organizacjami zrzeszającymi biegłych sądowych dla specjalności niezbędnych przy opiniowaniu w typowych sprawach związanych ze zdarzeniami w przebiegu imprez masowych.

W związku z zadaniami nałożonymi przez przepisy ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn.

zm.) zadeklarowano, że Biuro Informacyjne Krajowego Rejestru Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości zostanie odpowiednio przygotowane organizacyjno-technicznie na wykonywanie zwiększonej liczby zadań w czasie turnieju.

W planie zadań Ministerstwa Sprawiedliwości w związku z mistrzostwami UEFA Euro 2012 zawarto zobowiązanie do monitorowania stanu prawnego i inicjowania koniecznych zmian legislacyjnych. Z uwagi na doniosłość decyzji w tym zakresie propozycje zmian legislacyjnych wspomagające prawidłowe zabezpieczenie organizacji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 zostały wstępnie zarysowane przez Ministerstwo Sprawiedliwości przy współpracy z praktykami ścigania przestępczości w trzecim kwartale 2010 r. Ministerstwo poddało pod rozważenie nowelizację Kodeksu postępowania karnego w obszarze regulacji dotyczących trybu przyspieszonego, co miałyby służyć sprawniejszemu rozpoznawaniu spraw związanych ze zdarzeniami zaistniałymi w czasie mistrzostw oraz zmianę w przepisach w zakresie dotyczącym tłumaczy przysięgłych.

Koniec roku 2010 i początek 2011 to czas intensywnej pracy nad projektem ustawy o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją turnieju finałowego UEFA Euro 2012 oraz o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ten został w dniu 17 maja 2011 r. przedstawiony Radzie Ministrów przez ministra spraw wewnętrznych i administracji, przy czym zaangażowanie ministra sprawiedliwości w prace nad tym projektem było znaczne, zwłaszcza w zakresie propozycji zmian przepisów karnych. Propozycje przygotowane przez ministra sprawiedliwości zostały włączone do projektu opracowanego przez ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Projekt zawiera rozwiązania normatywne wiążące się w istotnym zakresie z zagadnieniem podniesienia bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz sprawności organów wymiaru sprawiedliwości w związku z Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012.

W ramach części projektu opracowanej przez ministra sprawiedliwości zaproponowano następujące zmiany:

1. Elektroniczne monitorowanie zachowania sprawców objętych zakazem wstępu na imprezy masowe – istotnie przebudowano konstrukcję obowiązku towarzyszącego zakazowi wstępu na imprezę masową. Obowiązek ten ma służyć weryfikacji przestrzegania przez skazanego zakazu i zapewnieniu, że skazany w czasie trwania imprezy masowej, od udziału w której został wyeliminowany prawomocnym wyrokiem sądu, nie będzie mógł w niej uczestniczyć. Zmiana polega na wykorzystaniu technologii monitoringu elektronicznego. Obowiązek stawiennictwa w jednostce Policji zostanie co do zasady zastąpiony obowiązkiem przebywania przez skazanego w miej-

scu stałego pobytu połączonym z monitorowaniem za pomocą aparatury elektronicznej, czy w określonych przedziałach czasu odpowiadających terminowi zawodów sportowych skazany w tym miejscu przebywa. Jedyne wyjątkowo obowiązek ten będzie realizowany tak, jak ma to miejsce obecnie, czyli poprzez obowiązek stawiennictwa w jednostce organizacyjnej Policji lub w innym określonym miejscu w czasie trwania imprezy masowej. Zmiany te powinny prowadzić do podniesienia poziomu bezpieczeństwa przez najbardziej efektywny sposób kontrolowania zachowania sprawców zagrażających bezpieczeństwu imprez oraz odciążenia Policji w związku z ograniczeniem obowiązku stawiennictwa w jednostce Policji.

2. Wprowadzenie instytucji tzw. rozprawy odmięscowionej, polegającej na tym, że w postępowaniu karnym i w postępowaniu w sprawach o wykroczenia w trybie przyspieszonym rozprawa odbywa się w ten sposób, iż oskarżony (obwiniony) i jego obrońca, jeżeli został ustanowiony, znajdują się poza budynkiem sądowym, w miejscu zatrzymania oskarżonego (obwinionego) i porozumiewają się z sądem przy użyciu urządzeń technicznych w trybie tzw. wideokonferencji. Dotychczas prawo karne nie przewidywało takiego sposobu przeprowadzenia przesłuchania oskarżonego. Propozycja usprawni postępowanie w związku z rezygnacją z obowiązku doprowadzania zatrzymanych do sądu i pozwole na zaoszczędzenie policyjnych sił i środków, które mogą być w tym czasie skutecznie wykorzystane do ochrony porządku publicznego. Rozwiązanie doprowadzi też do koncentracji i przyspieszenia czynności procesowych, możliwości rozpoznania większej ilości spraw przez jednego sędziego i wykorzystania tych samych urządzeń technicznych w celu przesłuchania świadków i biegłych na odległość.

3. Wprowadzenie przepisu dotyczącego zawodu tłumacza przysięgłego – w związku z przewidywaną znaczną liczbą gości zagranicznych podczas rozgrywek proponuje się możliwość zobowiązania tłumacza do pozostawania w gotowości do wykonywania czynności na żądanie sądu, prokuratora lub Policji. Tłumacz może zostać zobowiązany do pozostawania w gotowości tylko na czas niezbędny, za wynagrodzeniem, niezależnie od tego, czy rzeczywiście wystąpi konieczność dokonania przez niego tłumaczenia.

4. Wprowadzenie nowych typów przestępstw:

a) dotyczących tzw. fałszywych alarmów – obecnie tego rodzaju zachowania są z reguły kwalifikowane jako czyny z art. 66 Kodeksu wykroczeń. Projekt przewiduje dodanie w rozdziale XXIX Kodeksu karnego, grupującym przestępstwa skierowane przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego, nowego przepisu o następującym brzmieniu:

art. 224a. Kto wiedząc, że zagrożenie nie istnieje, zawiadamia o zdarzeniu, które zagraża życiu lub zdrowiu wielu osób lub mieniu w znacznych rozmiarach lub stwarza sytuację mającą wywołać przeko-

wanie o istnieniu takiego zagrożenia, czym wywołuje czynność instytucji użyteczności publicznej lub organu ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia mającą na celu uchylenie zagrożenia, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8,

b) kradzieży lub uszkodzenia elementu infrastruktury – kradzieże i uszkodzenia elementów niezbędnych do funkcjonowania linii kolejowych, tramwajowych, trolejbusowych, linii metra, jak również sieci przesyłowych (elektrycznych, energetycznych, gazowych, wodociągowych) w obecnym stanie prawnym traktowane są jako kradzież lub uszkodzenie mienia i z uwagi na tzw. przepoławiony charakter tego rodzaju czynów przeciwko mieniu stanowiących – w zależności od wartości przedmiotu – przestępstwo z art. 278 K.k. lub art. 288 K.k. albo wykroczenie z art. 119 K.w. lub art. 124 K.w., niejednokrotnie kwalifikowane jest ostatecznie jako wykroczenie z uwagi na niewielką rynkową wartość zabranej lub zniszczonej rzeczy, choć często czyn taki skutkuje znacznymi utrudnieniami dla ludności, użytkującej sieć lub linię, perturbacjami i opóźnieniami w ruchu pociągów, istotnymi problemami w zakresie funkcjonowania wielu firm, których pracownicy zostaną dotknięci tego rodzaju perturbacjami. Projekt przewiduje wprowadzenie nowego typu przestępstwa, umiejscowionego w rozdziale grupującym czyny przeciwko porządkowi publicznemu, w następującym brzmieniu:

art. 254a. Kto zabiera, niszczy, uszkadza lub czyni niezdatnym do użytku element wchodzący w skład sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, ciepłowniczej, elektroenergetycznej, gazowej, telekomunikacyjnej albo linii kolejowej, tramwajowej, trolejbusowej lub linii metra, powodując przez to zakłócenie działania całości lub części sieci albo linii, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Niezależnie od tych zmian w art. 54 ust. 3 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych przewidziano odpowiedzialność za wykroczenie osoby, która w miejscu i czasie trwania imprezy masowej używa elementu odzieży lub przedmiotu w celu uniemożliwienia lub istotnego utrudnienia rozpoznania twarzy.

Po wejściu w życie przedmiotowych zmian w prawie resort planuje zorganizować dla orzeczników szkolenie dotyczące nowych regulacji.

W celu opracowania i wdrożenia w życie założeń dotyczących prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości w Polsce w czasie trwania turnieju finałowego UEFA Euro 2012 zarządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 24 września 2010 r. powołano resortowy zespół ds. koordynacji prac nad przygotowaniem organizacyjnym Ministerstwa Sprawiedliwości i sądów powszechnych do funkcjonowania podczas finałów Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012.

W październiku 2010 r. Ministerstwo Sprawiedliwości przesłało na ręce prokuratora generalnego zaproszenie do bieżącej współpracy i wymiany informa-

cji o planowanych oraz podejmowanych czynnościach w celu wypracowania formy organizacyjnej kooperacji sądów powszechnych i prokuratury w zakresie sprawnego rozpoznawania spraw w czasie UEFA Euro 2012. Przedmiotowa propozycja spotkała się z aprobatą i na początku listopada 2010 r. nawiązano oficjalną współpracę we wskazanej kwestii pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości a Prokuraturą Generalną.

Ponadto w Ministerstwie Sprawiedliwości odbyło się spotkanie z przedstawicielami Polskiego Związku Piłki Nożnej, w tym z prezesem PZPN, w celu zapoznania ich z podejmowanymi przez resort działaniami w ramach przygotowań do Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej w 2012 r. oraz wymiany doświadczeń w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa uczestnikom dużych imprez masowych.

W związku z UEFA Euro 2012 sądy powszechne zostały podzielone na następujące grupy: I kategoria – sądy rejonowe w miastach, w których będą rozgrywane mecze finałowe: Gdańsk, Poznań, Warszawa, Wrocław; II kategoria – jednostki sądowe zlokalizowane w okręgach sądowych, przez które odbywać się będzie tranzyt kibiców pomiędzy miastami Polski i Ukrainy (okręgi w apelacji rzeszowskiej i lubelskiej); III kategoria – pozostałe sądy, w tym zlokalizowane na przebiegu tras połączeń kolejowych i drogowych.

W październiku 2010 r. Ministerstwo Sprawiedliwości zwróciło się zatem do prezesów sądów okręgowych w Warszawie, Warszawa-Praga w Warszawie, Gdańsku, Poznaniu, Wrocławiu, Krośnie, Lublinie, Przemyślu i Zamościu z prośbą o przedstawienie informacji o stanie przygotowania sądów znajdujących się w okręgu do wykonywania ewentualnie zwiększonej liczby zadań w czasie trwania UEFA Euro 2012, w tym danych kadrowych oraz dotyczących warunków lokalowo-technicznych jednostek sądowych.

Nadesłane przez prezesów sądów dane były przedmiotem analizy zespołu ds. koordynacji prac nad przygotowaniem organizacyjnym Ministerstwa Sprawiedliwości i sądów powszechnych do funkcjonowania podczas finałów Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012. Zgromadzony materiał pozwolił wstępnie wskazać obszary potencjalnych utrudnień w funkcjonowaniu konkretnych jednostek, jakie mogą zaistnieć w momencie zwiększenia obowiązków ciążących na wymiarze sprawiedliwości, wynikających z zagrożeń związanych z organizacją dużych imprez masowych.

W celu dodatkowego omówienia zagadnień podnoszonych przez prezesów sądów okręgowych oraz zaproponowania planu dalszych działań przygotowujących sądy powszechne do funkcjonowania w czasie UEFA Euro 2012 na grudniowe posiedzenie zespołu zaproszono prezesów sądów i przedstawiciela prokuratora generalnego. W trakcie przedmiotowego spotkania oprócz zagadnień związanych ze stanem organizacyjnej gotowości konkretnych jednostek sądowych do wykonywania zwiększonej liczby obowią-

ków rozpatrywano również zmiany legislacyjne proponowane przez resort oraz kwestie dotyczące współpracy sądownictwa z innymi podmiotami w czasie mistrzostw.

Z inicjatywy warszawskich sądów okręgowych oraz Komendy Stołecznej Policji, prokuratury i adwokatury został powołany zespół, który odbywa cykliczne spotkania w przedmiocie przygotowań do mistrzostw. Współdziałanie sądów, prokuratury, Policji i samorządu adwokackiego ma lub będzie miało miejsce również w innych miastach, co wynika z deklaracji niektórych prezesów sądów okręgowych, gdyż na ich barkach spoczywa nawiązanie tego rodzaju współpracy. Resort oczekuje, że kooperacja na wzór warszawskiego zespołu zostanie podjęta w najbliższym czasie przez sądy we wszystkich okręgach.

Zespół ds. koordynacji prac nad przygotowaniem organizacyjnym Ministerstwa Sprawiedliwości i sądów powszechnych do funkcjonowania podczas finałów Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 analizował w lutym 2011 r. możliwe na gruncie obowiązującego prawa warianty współpracy pomiędzy wymiarem sprawiedliwości w Polsce i na Ukrainie w zakresie pomocy prawnej i stosunków prawnych w sprawach karnych oraz rozważał potrzebę wprowadzenia dodatkowych regulacji w tym zakresie. Wydaje się, że obecny stan prawny, w tym zawarta w dniu 24 maja 1993 r. w Kijowie umowa między Polską a Ukrainą o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych (Dz. U. z 1994 r. Nr 96, poz. 465, z późn. zm.) umożliwi współpracę tych dwóch sąsiednich państw w dziedzinie stosunków prawnych. W pracach zespołu uczestniczą osoby o dużym doświadczeniu i wiedzy w zakresie funkcjonowania sądownictwa i prokuratury na Ukrainie.

Aktualnie prowadzone są prace nad oszacowaniem wielkości środków finansowych niezbędnych dla zabezpieczenia realizacji projektów zgłoszonych przez Ministerstwo Sprawiedliwości w obszarze: system sądownictwa.

Ponadto w lutym 2011 r. Rządowe Centrum Bezpieczeństwa zorganizowało inauguracyjne spotkanie zespołu planistycznego ćwiczenia zgrywającego podmiotów zarządzania kryzysowego przed rozgrywkami UEFA Euro 2012, w którym uczestniczył przewodniczący zespołu ds. koordynacji prac nad przygotowaniem organizacyjnym Ministerstwa Sprawiedliwości i sądów powszechnych do funkcjonowania podczas finałów Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012. Ministerstwo Sprawiedliwości, uwzględniając zakres aktywności resortu w obszarze: system sądownictwa, uznało za zasadne, by scenariusz ćwiczenia przygotowywanego przez Rządowe Centrum Bezpieczeństwa przewidywał przeprowadzenie symulacji rozprawy odmiejscowionej.

W wypadku pozytywnie zakończonych procesu legislacyjnego do polskiej procedury karnej wprowadzona zostanie nowa regulacja, która opiera się na organizacyjnej współpracy wielu osób i instytucji.

Przeprowadzenie w ramach ćwiczenia zgrzywającego podmiotów systemu zarządzania kryzysowego przed rozgrywkami UEFA Euro 2012 symulacji rozprawy odmiejscowionej pozwoli na sprawdzenie gotowości wymiaru sprawiedliwości i innych struktur do korzystania z nowych rozwiązań procesowych.

W ocenie ministra sprawiedliwości opisane wyżej szczegółowo działania faktyczne i legislacyjne pozwolą na zapewnienie bezpieczeństwa uczestników imprez organizowanych podczas finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012. Zdynamiczowanie prac nad projektem ustawy o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją turnieju finałowego UEFA Euro 2012 oraz o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw pozwala na przyjęcie, że projektowane rozwiązania wejdą w życie w najbliższym czasie. Należy przy tym zauważyć, że zarówno doświadczenia wyniesione z okresu przygotowawczego, jak i wdrożone rozwiązania legislacyjne pozwolą na poprawę bezpieczeństwa imprez sportowych w Polsce także po zakończeniu rozgrywek turnieju UEFA Euro 2012.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Materny**

**w sprawie dowodów rejestracyjnych pojazdów
(22246)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, nr SPS-023-22246/11, z dnia 21 kwietnia 2011 r. przesyłające interpelację posła Jerzego Materny w sprawie dowodów rejestracyjnych pojazdów, uprzejmie informuję, że wzór dowodu rejestracyjnego określają przepisy rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 22 lipca 2002 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów. Określone są w nim miejsca na wpisanie następnego terminu badania technicznego, czyli rubryki: termin badania technicznego. Obowiązujący wzór dowodu rejestracyjnego przewiduje sześć takich rubryk, co w przypadku samochodu osobowego umożliwia korzystanie z dowodu rejestracyjnego bez konieczności jego wymiany z powodu braku miejsca na kolejne wpisy terminów badań technicznych przez okres około dziesięciu lat. Ilość miejsc na wpisy terminów badań technicznych w obowiązującym dowodzie rejestracyjnym zmniejszyła się o jedną rubry-

kę w stosunku do „poprzednich” dowodów rejestracyjnych, zwiększono za to ilość podawanych w dowodach rejestracyjnych danych technicznych pojazdu, w związku z akcesją Polski do Unii Europejskiej i koniecznością spełnienia wymagań dyrektywy Rady 1999/37/WE w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów. Zwiększono również przewidziane w dowodzie rejestracyjnym miejsce na: adnotacje urzędowe, które w „poprzednim” dowodzie rejestracyjnym było niewystarczające, co powodowało właśnie przedwczesną konieczność jego wymiany. Projekt ww. rozporządzenia wprowadzający aktualnie obowiązujący wzór dowodu rejestracyjnego podlegał stosownej procedurze konsultacji i uzgodnień, a zaproponowana ilość rubryk na wpis terminów badań technicznych nie spotkała się z negatywną reakcją.

Pragnę jednocześnie poinformować, że trwają prace nad projektem nowej ustawy o dopuszczeniu pojazdów do ruchu drogowego, który aktualnie jest przedmiotem prac Komisji Prawniczej Rządowego Centrum Legislacji. Wydanie tego aktu prawnego skutkować będzie koniecznością opracowania nowego rozporządzenia ministra właściwego do spraw transportu, określającego m.in. wzór dowodu rejestracyjnego. Podczas prac nad nim rozważona zostanie możliwość i zasadność dokonania zmian we wzorze dowodu rejestracyjnego, w zależności od rozwiązań przyjętych ostatecznie w ww. ustawie. Projekt powyższego rozporządzenia zgodnie z zasadami legislacji podlegał będzie konsultacjom społecznym i uzgodnieniom międzyresortowym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Grzegorza Roszaka
i Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie zmniejszającej się liczby
dzieci podlegających obowiązkowemu
szczepieniu ochronnemu (22259)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację panów posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego z dnia 13 kwietnia 2011 r., przekazaną przy piśmie o znaku: SPS-023-22259/11, z dnia 21 kwietnia 2011 r., w sprawie zmniejszającej się liczby dzieci podlegających obowiązkowemu szczepieniu ochronnemu, uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących informacji.

Polska, podobnie jak inne kraje, posiada wypracowywany przez wiele lat system powszechnych

szczepień ochronnych, który skutecznie zapobiega szerzeniu się groźnych chorób zakaźnych. Jest on systematycznie modyfikowany i dostosowywany do zmieniającej się sytuacji epidemiologicznej chorób zakaźnych, a także aktualnej wiedzy medycznej. Odporność zbiorowiskowa pojawiająca się przy zaszczepieniu ponad 90% populacji, a taki poziom przekraczany jest w przypadku wszystkich prowadzonych w Polsce obowiązkowych szczepień dzieci i młodzieży, skutecznie ogranicza możliwość epidemicznego szerzenia się zakażeń.

Uprzejmie informuję, że z analizy aktualnych danych statystycznych dotyczących stanu zaszczepienia, w odniesieniu do poszczególnych chorób zakaźnych, populacji dzieci i młodzieży do 19. roku życia w latach 2007–2009 wynika, że stan uodpornienia wynosi od 95% do 99,9%. Jednocześnie należy podkreślić, że w latach 2010 oraz 2011 wykazuje tendencję zwyżkową.

Na podstawie analizy danych dotyczących wyszczepialności nie obserwuje się zmniejszania liczby dzieci zaszczepionych i nie ma przesłanek, aby sądzić, że ta sytuacja mogłaby ulec niekorzystnej zmianie. Bez poparcia danymi liczbowymi jest zbyt daleko idącym wnioskiem twierdzenie, w odniesieniu do chorób, przeciwko którym prowadzi się obowiązkowe szczepienia ochronne, że „liczba dzieci podlegających obowiązkowemu szczepieniu ochronnemu zmniejsza się”.

W Polsce przeprowadzanie szczepień ochronnych odbywa się zgodnie z obowiązującymi wymogami prawa. Podstawowym aktem prawnym dotyczącym szczepień jest ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570, z późn. zm.). Z ustawy tej wynika obowiązek poddawania się szczepieniom ochronnym przeciwko chorobom zakaźnym osób przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z „Programem szczepień ochronnych”, jak również poddawania się szczepieniom w przypadku ogłoszenia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego. Zwolnione są z tego obowiązku osoby przebywające na obszarze RP krócej niż 3 miesiące, z wyjątkiem szczepień przeciw wściekliźnie i przeciw tężcowi u osób narażonych na kontakt.

„Program szczepień ochronnych” (PSO), opracowywany w Głównym Inspektoracie Sanitarnym, poza tym, że uwzględnia analizę sytuacji epidemiologicznej w kraju oraz możliwości finansowe państwa, jest wynikiem realizacji zaleceń Komisji Epidemiologii Rady Sanitarnej-Epidemiologicznej, Pediatrycznego Zespołu Ekspertów ds. PSO przy Ministrze Zdrowia oraz rekomendacji WHO i ECDC, a jego płynna realizacja jest jednym z najważniejszych zadań mających wpływ na zdrowie społeczeństwa.

Zasadniczym celem opracowywanego PSO na kolejne lata jest ochrona zdrowia publicznego uwzględniająca istniejące zagrożenia, stan zdrowia populacji dzieci i młodzieży, a także wyjście naprzeciw dramatowi, jakie rodzą zachorowania na groźne choroby zakaźne.

Państwowa Inspekcja Sanitarna prowadzi nadzór nad realizacją obowiązkowych szczepień ochronnych w kraju. Corocznie dokonywana jest szczegółowa analiza realizacji szczepień ochronnych w Polsce. Obejmuje ona:

— stan zaszczepienia, w odniesieniu do poszczególnych chorób zakaźnych, populacji dzieci z roczników podlegających szczepieniom ochronnym oraz osób z określonych grup zawodowych i grup ryzyka; dane te opracowane są statystycznie w odniesieniu do poszczególnych województw oraz całego kraju,

— analizę porównawczą stanu zaszczepienia osób podlegających szczepieniom w roku bieżącym w porównaniu do roku poprzedniego,

— analizę występowania niepożądanych odczynów poszczepiennych (NOP).

Należy podkreślić, że opracowane informacje dotyczące szczepień ochronnych w Polsce publikowane są corocznie w czerwcu i obejmują dane za rok poprzedni.

Faktem jest jednak, iż w populacji istnieje pewna grupa osób niezaszczepionych. Są to osoby, którym ze względów indywidualnych zmieniono kalendarz szczepień, oraz osoby uchylające się od obowiązku szczepień. W stosunku do osób uchylających się, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, prowadzi się postępowanie administracyjne mające na celu wyegzekwowanie obowiązku poddawania się szczepieniom ochronnym. W większości przypadków działania te są skuteczne, gdyż m.in. wzmacniane są elementami edukacyjno-informacyjnymi.

Odnosząc się do pytań 2 i 3, uprzejmie informuję, że z analizy aktualnych danych dotyczących stanu zaszczepienia w województwie kujawsko-pomorskim wynika, iż ogółem 76 rodziców odmawia poddania dzieci obowiązkowym szczepieniom ochronnym. W powiecie inowrocławskim postępowanie administracyjne prowadzone jest w stosunku do 3 przedstawicieli ustawowych niedopełniających ww. obowiązku. W powiecie włocławskim świadczeniodawcy zgłosili 3 rodziców uchylających się od szczepień.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

w sprawie kar za wyrzucanie śmieci (22270)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-22270/11, przekazujące interpe-

lację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie kar za wyrzucanie i składowanie odpadów na nielegalnych wysypiskach śmieci, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Mając na celu poprawę sytuacji związanej z gospodarką odpadami komunalnymi, a także zmniejszenie zaśmiecenia kraju, resort środowiska opracował założenia do ustawy, a na ich podstawie Rządowe Centrum Legislacji opracowało projekt ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw, który w dniu 13 maja 2011 r. został przyjęty przez Sejm RP i skierowany pod obrady Senatu. Projekt ten zakłada obowiązkowe przejęcie przez gminy obowiązków właścicieli nieruchomości w zakresie gospodarowania odpadami komunalnymi. Takie rozwiązanie oznacza, że właściciele nieruchomości nie będą zobowiązani do podpisywania umowy na odbieranie odpadów, będą natomiast odprowadzali do gminy stałą opłatę w zamian za odbieranie, transport i zagospodarowanie odpadów komunalnych. Celem nowelizacji jest m.in. uszczelnienie systemu gospodarowania odpadami komunalnymi, zmniejszenie ilości odpadów komunalnych, w tym ulegających biodegradacji, kierowanych na składowiska odpadów, prowadzenie selektywnego zbierania odpadów „u źródła”, a także likwidacja nielegalnych składowisk odpadów oraz zmniejszenie zanieczyszczenia lasów oraz innych terenów zielonych.

W nowelizacji ustawy nie przewidziano zwiększenia kar za niezgodne z przepisami pozbywanie się odpadów, jednakże zmiana systemu gospodarowania odpadami komunalnymi sprawi, że nielegalne pozbywanie się odpadów będzie ekonomicznie nieuzasadnione. Z doświadczeń gmin, które w drodze referendum przejęły obowiązki właścicieli nieruchomości w zakresie gospodarowania odpadami komunalnymi, wynika, że ilość odpadów, których pozbyto się w sposób niezgodny z prawem, uległa znacznemu zmniejszeniu.

Reasumując: dobiegają końca prace legislacyjne nad rozwiązaniami prawnymi, które w znaczący sposób przyczynią się do poprawy sytuacji związanej z gospodarowaniem odpadami komunalnymi, a także do zmniejszenia zanieczyszczenia lasów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planowanej podwyżki cen gazu
(22271)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną interpelacją posła Jarosława Matwiejuka (znak pisma: SPS-023-22271/11 z dnia 21 kwietnia 2011 r.) w sprawie planowanej podwyżki cen gazu przedstawiam poniższe informacje.

Zasady, na podstawie których przedsiębiorstwa energetyczne kalkulują ceny i stawki opłat z tytułu dostaw gazu ziemnego, zostały określone przepisami prawa, ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U z 2006 Nr 89, poz. 625) – zwaną dalej „Prawem energetycznym”, a także rozporządzeniem ministra gospodarki z dnia 6 lutego 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi (Dz. U. Nr 28, poz. 165) – zwanym dalej „rozporządzeniem taryfowym”.

Zgodnie z przepisami Prawa energetycznego (art. 47 ust. 1) przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność w zakresie dostarczania paliw gazowych same ustalają odpowiednio taryfy dla paliw gazowych (w tym zasady klasyfikacji odbiorców do grup taryfowych), które podlegają zatwierdzeniu bądź odmowie zatwierdzenia przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (URE) w przypadku, gdy stwierdzi, że zostały ustalone niezgodnie z zasadami i przepisami (art. 44–46 Prawa energetycznego).

Powyższa sytuacja była podstawą decyzji prezesa URE z dnia 16 maja 2011 r., w której to decyzji prezes URE umorzył postępowanie o zmianę taryfy dla paliw gazowych PGNIG SA. A zatem od dnia 1 czerwca br. gaz ziemny nie zdrożeje.

W kwestii wprowadzenia tzw. rewersu wirtualnego wyjaśniam, że w dniu 25 października 2010 r. Gaz-System SA oraz EuRoPol Gaz SA (właściciel polskiej części gazociągu jamalskiego) podpisały umowę o powierzeniu funkcji operatora na polskim odcinku Systemu Gazociągów Tranzytowych (SGT) Jamał – Europa. Umowa została zawarta do końca 2019 r. i ustala zasady pełnienia przez Gaz-System SA funkcji operatora gazociągu jamalskiego na terenie Polski oraz na poziomie korporacyjnym definiuje wzajemne relacje pomiędzy operatorem gazociągu a jego właścicielem. Dokument ten określa zarówno obowiązki Gaz-System SA jako operatora polskiego odcinka gazociągu tranzytowego, jak również obowiązki EuRoPol Gaz SA jako właściciela tej infrastruktury.

Zgodnie z postanowieniami umowy do obowiązków spółki Gaz-System SA będzie należało sterowanie pracą gazociągu jamalskiego na terenie Polski oraz współpraca z operatorami systemów przesyło-

wych krajów ościennych bezpośrednio połączonych z gazociągiem tranzytowym (Bieltransgaz na Białorusi oraz Wingas w Niemczech). Operator zapewni również bezpieczeństwo funkcjonowania gazociągu poprzez zarządzanie i nadzór nad pracami eksploatacyjnymi i remontowymi. Obowiązkiem Gaz-System SA będzie dostarczanie użytkownikom systemu informacji o warunkach świadczenia usług i wolnych mocach przesyłowych w gazociągu jamalskim, w tym także dotyczących rewersu wirtualnego. Informacje te będą publikowane na stronie internetowej operatora. Nowe umowy na przesył gazu, w ramach udostępnionych wolnych przepustowości, będzie zawierał i realizował Gaz-System SA.

Kolejnym dokumentem regulującym funkcję operatora na polskim odcinku Systemu Gazociągów Tranzytowych (SGT) Jamał – Europa (w tym pośrednio sprawę rewersu wirtualnego) jest aneks z dnia 29 października 2010 r. do „Protokołu o wniesieniu zmian do Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Federacji Rosyjskiej o budowie systemu gazociągu dla tranzytu rosyjskiego gazu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i dostawach rosyjskiego gazu do Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 25 sierpnia 1993 r.”.

Na podstawie umowy z dnia 25 października 2010 r. oraz aneksu z dnia 29 października 2010 r. prezes URE w dniu 11 listopada 2010 r. wydał decyzję w sprawie wyznaczenia spółki Gaz-System SA na operatora polskiego odcinka gazociągu jamalskiego na okres do 31 grudnia 2025 r.

Zasady ustalania opłat za usługi przesyłania w kierunku wstecznym zamieszczone są w „Taryfie za usługi przesyłania gazu ziemnego wysokometanowego” EuRoPol Gaz SA z dnia 17 grudnia 2010 r.

Świadczenie usługi przesyłania zwrotnego przewidziane jest też w „Instrukcji ruchu i eksploatacji sieci przesyłowej SGT” (IRiESP SGT) polskiego odcinka Systemu Gazociągów Tranzytowych Jamał – Europa w częściach I oraz II ww. instrukcji. Obecnie trwają konsultacje dotyczące tego dokumentu z użytkownikami. Planowany termin zakończenia prac nad IRiESP SGT to II kwartał 2011 r. Instrukcja będzie obowiązywać po jej zatwierdzeniu przez prezesa URE. Przewidywany termin wejścia w życie instrukcji to III kwartał 2011 r. Prowadzone są także rozmowy zmierzające do uzgodnienia porozumienia operatorskiego z Wingas Transport w celu ustalenia zasad współpracy dla punktu granicznego Mallnow.

Przedkładając powyższe informacje, wyrażam nadzieję, że będą one stanowiły wyczerpującą odpowiedź na zgłoszone przez posła Jarosława Matwiejuka pytania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Kani

w sprawie przeprowadzanych przetargów
outsourcingowych w jednostkach podległych
Ministerstwu Sprawiedliwości (22276)

Szanowny Panie Marszałku! Stosownie do postanowień art. 193 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej uprzejmie przesyłam na ręce Pana Marszałka odpowiedź na skierowaną przez pana Andrzeja Kanię interpelację w sprawie przetargów outsourcingowych przeprowadzanych w jednostkach podległych Ministerstwu Sprawiedliwości.

Po krótkim przedstawieniu zasad funkcjonowania outsourcingu oraz omówieniu prowadzenia łącznych postępowań przetargowych na ochronę obiektów oraz utrzymanie czystości i porządku w tych obiektach interpelacja zawiera prośbę o przedstawienie stanowiska ministerstwa w sprawie łączenia tych postępowań przetargowych.

Na wstępie chcę poinformować pana posła, że w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi sprawiedliwości postępowania przetargowe na usługi ochrony i sprzątnięcia obiektów co do zasady nie są łączone. W przypadku kilku jednostek, ze względu na warunki organizacyjne, techniczne i ekonomiczne, postępowania na ww. usługi przeprowadzone zostały łącznie.

Podstawą prawną dla przeprowadzenia tych postępowań o udzielenie zamówienia publicznego jest ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, ze zm.) oraz ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.). Należy przy tym podkreślić, iż przepisy są jednoznaczne, jeżeli chodzi o podział zamówienia na części – jest to zabronione, jeśli prowadzi do ominięcia przepisów. Żaden przepis nie ogranicza natomiast, przynajmniej wprost, łączenia wielu zamówień w jednym przetargu. Mając na uwadze brzmienie art. 5 ust. 2 i 3 ustawy Prawo zamówień publicznych, należy podkreślić, iż ustawodawca przewidział możliwość łączenia usług o charakterze niepriorytetowym (do których zaliczają się usługi ochrony) z innymi usługami pod warunkiem, że takie łączenie nie będzie prowadziło do unikania procedur udzielania zamówień określonych ww. ustawą.

Przyznając rację panu posłowi, że łączenie podczas postępowania przetargowego kilku różnych elementów może utrudniać uczciwą konkurencję, co oznacza naruszenie jednej z naczelnych zasad udzielania zamówień, pozwolę sobie wyrazić pogląd, iż w przypadku przeprowadzania łącznych postępowań przetargowych na ochronę i sprzątnięcie obiektów

w jednostkach resortu sprawiedliwości takie utrudnienia i naruszenia nie miały miejsca.

Należy wskazać, w oparciu o badania rynku przeprowadzone przez jednostki, w których usługi ochrony i sprzątnięcia zostały połączone w jedno postępowanie przetargowe, że funkcjonuje wiele firm mających w zakresie działalności świadczenie obu usług, dlatego też takie postępowanie nie stanowi ograniczenia konkurencyjności i nie utrudnia dostępu do zamówienia, dodatkowo ułatwiając zamawiającemu pracę (jedna faktura, jeden wykonawca, jedna osoba koordynująca i współpracująca) i przynosząc mu wymierne korzyści finansowe.

Chcę przy tym nadmienić, iż sama okoliczność, że jakiś wykonawca – ze względu na opis przedmiotu zamówienia – nie ma możliwości złożenia oferty, nie wskazuje na naruszenie podstawowych zasad udzielania zamówień publicznych, skoro na rynku funkcjonują podmioty mogące ubiegać się o zamówienie samodzielnie, zaś wykonawca świadczący usługi sprzątnięcia może złożyć ofertę wraz z wykonawcą świadczącym usługi ochrony w ramach konsorcjum. Odnosząc się do przywołanego przez pana posła przykładu Sądu Rejonowego w Piszcu, chcę poinformować, iż udzielenie zamówienia publicznego na usługę ochrony oraz sprzątnięcie nastąpiło w drodze przetargu nieograniczonego, w którym złożono 11 ofert łączących obie te usługi.

Ponadto należy zauważyć, iż część łącznych postępowań umożliwiało złożenie oferty w układzie częściowym na jedno, dwa lub trzy zadania, według wyboru wykonawców (część pierwsza obejmowała sprzątnięcie, druga – ochronę, zaś trzecia – konserwację).

Dziękując panu posłowi za zainteresowanie przedmiotową kwestią, informuję, że w resorcie sprawiedliwości dotychczasowe postępowania przetargowe na ochronę i sprzątnięcie obiektów przeprowadzane były w sposób zgodny z przepisami. Chcę również zapewnić pana posła o dołożeniu starań w celu uniknięcia w przyszłości ewentualnych wątpliwości lub zastrzeżeń odnośnie do takich postępowań.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że w sposób wyczerpujący i zadowalający dostarczyły panu posłowi odpowiedzi na zadane pytanie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Brzezinki**

**w sprawie refundacji pracodawcom kosztów
wynagrodzeń wypłacanych pracownikom
młodocianym zatrudnianym w celu
przygotowania zawodowego (22279)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Brzezinki w sprawie refundacji pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych pracownikom młodocianym zatrudnianym w celu przygotowania zawodowego, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22279/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł); dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy; samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych; zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obligatoryjna dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł

za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.); dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Należy także dodać, że środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obligatoryjne dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycje zmiany funkcjonowania OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkowały uzyskanie zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

W dniu 27 kwietnia br. minister pracy i polityki społecznej po odrzuceniu poprzednich wniosków ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych o zwiększenie

środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy o kwotę 80 mln zł.

W dniu 12 maja br. minister finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 – zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Powyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 mln zł. Obecnie trwają prace nad ustaleniem kryteriów podziału tych środków, biorąc pod uwagę m.in. liczbę bezrobotnych w poszczególnych zawodach, w których kształceni są pracownicy młodociani, ponieważ, jak wynika z wcześniej podanych szacunków, OHP i tak dodatkowe środki nie wystarczą na pokrycie zapotrzebowania pracodawców wynikającego ze złożonych wniosków o zawarcie umowy o refundację.

Należy także wyjaśnić, iż ograniczenie środków Funduszu Pracy na refundowanie pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym nie pozbawia młodzieży możliwości kształcenia w formie praktycznej nauki zawodu, gdyż pracodawcy, którzy podpisali z młodocianymi umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, są tymi umowami związani i powinni je kontynuować. Pracownicy młodociani, stanowiąc niewykwalifikowaną siłę roboczą, przyczyniają się do wypracowania określonego zysku. Nawet jeśli pracodawca nie otrzymuje refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracownika młodocianego, to przeznaczane na te zobowiązania kwoty są i tak znacznie niższe niż wydatki, jakie musiałby ponieść na wynagrodzenie i składki pracownika niewykwalifikowanego zatrudnionego w to miejsce. Natomiast ci młodzi ludzie, z którymi pracodawcy rozwiążą umowy o pracę, mogą kontynuować obowiązek nauki w systemie szkół zawodowych, gdzie także w planie nauczania są przewidziane praktyki zawodowe. Osoby pochodzące z rodzin najbardziej potrzebujących powinny zaś uzyskać wsparcie systemu stypendialnego.

Jednocześnie warto przypomnieć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, w tym za kształcenie zawodowe, odpowiada minister edukacji narodowej i do jego kompetencji należy wprowadzenie zmian w szkolnic-

twie zawodowym. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wspiera reformę szkolnictwa zawodowego, dostarczając m.in. informacji o sytuacji w obszarze zatrudnienia i bezrobocia na rynku pracy, a także prowadząc badania nt. oczekiwanych przez pracodawców kwalifikacji zawodowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Paluch
oraz grupy posłów**

**w sprawie problemów wynikających
z niejednolitej interpretacji art. 89 ustawy
o podatku akcyzowym (22280)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22280/11, przy którym przesłana została interpelacja pań posełek Anny Paluch, Jadwigi Wiśniewskiej i Ewy Malik z dnia 27 marca 2011 r. w sprawie interpretacji art. 89 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Lekki olej opałowy posiada zbliżone właściwości fizykochemiczne do oleju napędowego stosowanego w silnikach wysokoprężnych, dlatego w celu przeciwdziałania nieprawidłowościom związanym z nieuprawnionym wykorzystywaniem do celów napędowych niższej opodatkowanego lekkiego oleju opałowego służby podległe ministrowi finansów od wielu lat podejmują działania eliminujące tego rodzaju patologie z życia gospodarczego. Przykładowo w Polsce, wzorem innych państw, już od kilku lat funkcjonuje znakowanie za pomocą nieusuwalnego znacznika i barwienie na czerwono olejów opałowych oraz olejów napędowych przeznaczonych na cele opałowe. Jednym z elementów systemu kontroli prawidłowości obrotu olejami opałowymi jest instytucja oświadczeń o przeznaczeniu tych wyrobów na cele opałowe.

W obecnym stanie prawnym, zgodnie z art. 89 ust. 5 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11, z późn. zm.) zwanej dalej ustawą, sprzedawca określonych w ustawie paliw opałowych nieobjętych zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie jest obowiązany w przypadku sprzedaży:

— osobom prawnym, jednostkom organizacyjnym niemającym osobowości prawnej oraz osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą – do uzyskania od nabywcy oświadczenia, że nabywane wy-

roby są przeznaczone do celów opałowych lub będą sprzedane z przeznaczeniem do celów opałowych, uprawniających do stosowania określonych ustawowo stawek akcyzy;

— osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej – do uzyskania od nabywcy oświadczenia, że nabywane wyroby są przeznaczone do celów opałowych, uprawniających do stosowania określonych ustawowo stawek akcyzy; oświadczenie to powinno być załączone do kopii paragonu lub kopii innego dokumentu sprzedaży wystawionego nabywcy, a w przypadku braku takiej możliwości sprzedawca jest obowiązany wpisać na oświadczeniu numer i datę wystawienia dokumentu potwierdzającego tę sprzedaż.

Ustawa określa także szczegółowy zakres danych, jakie ww. oświadczenia powinny zawierać.

Ad 1. Od dnia 1 marca 2009 r., kiedy ustawa weszła w życie, przepisy dotyczące oświadczeń o przeznaczeniu nabywanych wyrobów energetycznych do celów opałowych (art. 89 ust. 5–16 ustawy) były zmienione jedynie raz – ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 151, poz. 1013). Trudno zatem mówić o „częstej zmianie tych przepisów”.

Przedmiotowa zmiana była efektem prowadzonego od wielu lat otwartego dialogu z organizacjami reprezentującymi dystrybutorów olejów opałowych oraz zaangażowania resortu finansów w działania zmierzające do wypracowania kompromisowych rozwiązań ułatwiających prowadzenie działalności gospodarczej przez ww. branżę. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom dystrybutorów lekkiego oleju opałowego, z dniem 1 września 2010 r., kiedy ww. zmiana ustawy weszła w życie, wprowadzono m.in. rozwiązania ograniczające liczbę oświadczeń składanych przez jednostki sektora publicznego, poprzez zastąpienie ich jednym oświadczeniem złożonym w określonej umowie pomiędzy nabywcą a sprzedawcą. Innym, oczekiwanym przez przedsiębiorców rozwiązaniem było precyzyjne określenie sytuacji, gdy sprzedawca, m.in. olejów opałowych, osobom fizycznym nieprowadzącym działalności gospodarczej jest obowiązany odmówić sprzedaży tych wyrobów albo zastosować stawkę akcyzy w wysokości 1822,00 zł/1000 l, a w przypadku gdy ich gęstość w temperaturze 15°C jest równa lub wyższa od 890 kg/m³ – 2047,00 zł/1000 kg. Są to przypadki gdy:

— osoba nabywająca te wyroby odmawia okazania dowodu osobistego lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość nabywcy;

— dane zawarte w oświadczeniu są niekompletne, nieczytelne lub nie zgadzają się z danymi wynikającymi z ww. dokumentu;

— adres, pod który sprzedawca dostarczył wyroby akcyzowe, jest inny niż wskazane w oświadczeniu nabywcy miejsce (adres), gdzie znajdują się urządzenia grzewcze;

— ilość i rodzaj nabywanych wyrobów akcyzowych są inne niż wskazane w oświadczeniu.

Ad 2. Ustawa nie określa jednolitego wzoru oświadczenia, ograniczając się jedynie do wskazania elementów, jakie muszą się znaleźć w oświadczeniu. Zgodnie z art. 89 ust. 6 ustawy, w przypadku sprzedaży osobom prawnym, jednostkom organizacyjnym niemającym osobowości prawnej oraz osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą oświadczenie powinno być dołączone do kopii faktury oraz powinno zawierać:

— dane dotyczące nabywcy, w tym nazwę oraz adres siedziby lub zamieszkania, a także NIP lub REGON;

— określenie ilości i rodzaju oraz przeznaczenia nabywanych wyrobów;

— wskazanie rodzaju, typu oraz liczby posiadanych urządzeń grzewczych oraz miejsca (adresu), gdzie znajdują się te urządzenia;

— datę i miejsce złożenia oświadczenia;

— czytelny podpis składającego oświadczenie.

Natomiast gdy nabywcą jest osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej oświadczenie powinno zawierać:

— imię i nazwisko, numer dowodu osobistego lub nazwę i numer innego dokumentu stwierdzającego tożsamość, NIP lub numer PESEL (jeżeli został nadany) nabywcy lub pełnoletniej osoby zameldowanej pod tym samym adresem co nabywca;

— adres zameldowania nabywcy oraz adres zamieszkania, jeżeli jest inny od adresu zameldowania;

— określenie ilości, rodzaju oraz przeznaczenia nabywanych wyrobów;

— określenie liczby posiadanych urządzeń grzewczych, w których mogą być wykorzystane te wyroby, oraz miejsc (adresów), gdzie znajdują się te urządzenia;

— wskazanie rodzaju i typu urządzeń grzewczych;

— datę i miejsce sporządzenia oświadczenia oraz czytelny podpis składającego oświadczenie.

Należy również przypomnieć, iż zgodnie z art. 89 ust. 7 ustawy oświadczenie, o którym mowa w ust. 5 pkt 1, jeżeli jest czytelnie podpisane, może być również złożone na wystawianej fakturze, ze wskazaniem rodzaju, typu oraz liczby posiadanych urządzeń grzewczych oraz miejsca (adresu), gdzie znajdują się te urządzenia. Ponadto ww. oświadczenie może być (art. 89 ust. 8a ustawy) zastąpione oświadczeniem złożonym w okresowej umowie zawartej między sprzedawcą a nabywcą. W związku z tym określenie wzoru takiego oświadczenia nie byłoby możliwe. Zdaniem resortu finansów narzucenie nabywcom oleju opałowego sformalizowanego wzoru oświadczenia (koniczność dostosowania formatu, wielkości czcionki itp.) byłoby rozwiązaniem bardziej uciążliwym niż obecne, niegwarantującym przy tym wyeliminowania wielu dotychczas popełnianych błędów, np. podania wszystkich wymaganych danych. Biorąc powyższe pod uwagę, sprzedawca olejów opałowych wykonujący powtarzalne w dłuższej perspektywie czasowej czynności związane dokumentowaniem prowadzonej działalności w oparciu o stosowany system księgowy, wewnętrzne procedury, obieg dokumentów

i możliwości techniczne może już w obecnym stanie prawnym odbierać od nabywców zgodne z postanowieniami ustawy oświadczenia. Warunkiem jest oczywiście konsekwentne korzystanie z przysługujących sprzedawcy ustawowych uprawnień do weryfikowania treści uzyskanych oświadczeń z dokumentem stwierdzającym tożsamość nabywcy, a w opisanych powyżej przypadkach – zdecydowanej odmowy sprzedaży nabywcom, którzy nie przestrzegają obowiązującego porządku prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Joanny Muchy**

w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. (22282)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani Joanny Muchy w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r., przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 29 kwietnia 2011 r., sygn.: SPS-023-22282/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia br. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł, co przyniosło skutek w postaci zwiększenia limitów dla województw i poszczególnych powiatowych urzędów pracy o ok. 30% w stosunku do kwot naliczonych na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy w wersji przekazanej przez Radę Ministrów pod obrady Sejmu.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograni-

czenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Wejście w życie ustawy powoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rósł dotychczas w tempie ok. 2000 mln zł miesięczne. Taka oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego.

Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkują uzyskanie ewentualnej zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

Zwiększenie w bieżącym roku wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu może być dokonane wyłącznie poprzez zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zgodnie z którym zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane ze środków Funduszu Pracy, w dniu 25 lutego 2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił do ministra finansów o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. skutkującą zwiększeniem wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu o kwotę 1200 mln zł. W tym samym dniu minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Minister pracy i polityki społecznej ponownie wystąpił z następującymi wnioskami do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych:

1) w dniu 11 kwietnia 2011 r. z wnioskiem w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. tym razem o kwotę 1500 mln zł, która obejmuje uzasadnione potrzeby krajowego rynku pracy,

2) w dniu 27 kwietnia 2011 r. z wnioskiem o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 000 tys. zł.

W dniu 12 maja br. minister finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 – zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Powyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 000 tys. zł.

Natomiast do chwili obecnej nie został rozpatrzone, zarówno przez ministra finansów, jak i sejmową Komisję Finansów Publicznych, wniosek ministra pracy i polityki społecznej z dnia 11 kwietnia 2011 r. w sprawie zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1500 mln zł.

Jednocześnie pragnę poinformować, że rezerwa środków Funduszu Pracy naliczona na podstawie ustawy budżetowej – aktualnie dostępny instrument dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy – jest przeznaczona w bieżącym roku na finansowanie:

- programów specjalnych – 75,5 mln zł;
- programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł;
- programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł;
- programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.

Na zakończenie należy także wskazać, że środki na działalność powiatowych urzędów pracy mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Środki te mogą być pozyskiwane przez powiatowe urzędy pracy między innymi w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Należy także podkreślić, że wysokość środków pozyskiwanych przez konkretny powiatowy urząd pracy jest uzależniona w dużym stopniu od jego aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganie się o środki na ich realizację.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie braku środków na organizację
praktyk zawodowych dla uczniów zasadniczych
szkół zawodowych (22283)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku środków na organizację praktyk zawodowych dla uczniów zasadniczych szkół zawodowych, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22283/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

Po pierwsze, zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł.; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł). Dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy. Samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych. Zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych.

Po drugie, od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obowiązkowa dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wyso-

kość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Należy także dodać, iż środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obowiązkowe dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycję zmiany funkcjonowania OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkowały uzyskanie zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

W dniu 27 kwietnia br. minister pracy i polityki społecznej po odrzuceniu poprzednich wniosków ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na

refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy o kwotę 80 mln zł.

W dniu 12 maja br. minister finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 – zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Powyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 mln zł. Obecnie trwają prace nad ustaleniem kryteriów podziału tych środków, biorąc pod uwagę m.in. liczbę bezrobotnych w poszczególnych zawodach, w których kształceni są pracownicy młodociani, ponieważ, jak wynika z wcześniej podanych szacunków OHP, i tak dodatkowe środki nie wystarczą na pokrycie zapotrzebowania pracodawców wynikającego ze złożonych wniosków o zawarcie umowy o refundację.

Należy także wyjaśnić, iż ograniczenie środków Funduszu Pracy na refundowanie pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym nie pozbawia młodzieży możliwości kształcenia w formie praktycznej nauki zawodu, gdyż pracodawcy, którzy podpisali z młodocianymi umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, są tymi umowami związani i powinni je kontynuować. Pracownicy młodociani, stanowiąc niewykwalifikowaną siłę roboczą, przyczyniają się do wypracowania określonego zysku. Nawet jeśli pracodawca nie otrzymuje refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracownika młodocianego, to przeznaczane na te zobowiązania kwoty są i tak znacznie niższe niż wydatki, jakie musiałby ponieść na wynagrodzenie i składki pracownika niewykwalifikowanego, zatrudnionego w to miejsce. Natomiast ci młodzi ludzie, z którymi pracodawcy rozwiążą umowy o pracę, mogą kontynuować obowiązek nauki w systemie szkół zawodowych, gdzie także w planie nauczania są przewidziane praktyki zawodowe. Osoby pochodzące z rodzin najbiedniejszych powinny zaś uzyskać wsparcie systemu stypendialnego.

Jednocześnie warto przypomnieć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, w tym za kształcenie zawodowe, odpowiada minister edukacji narodowej i do jego kompetencji należy wprowadzenie zmian w szkolnictwie zawodowym. Ministerstwo Pracy i Polityki Spo-

lecznej wspiera reformę szkolnictwa zawodowego, dostarczając m.in. informacji o sytuacji w obszarze zatrudnienia i bezrobocia na rynku pracy, a także prowadząc badania na temat oczekiwanych przez pracodawców kwalifikacji zawodowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie braku rządowego programu
pomocowego dla współpracowników polskiej
armii w Afganistanie (22284)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku rządowego programu pomocowego dla współpracowników polskiej armii w Afganistanie (SPS-023-22284/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W Ministerstwie Obrony Narodowej nie są obecnie prowadzone prace związane z przygotowaniem programu dla uchodźców afgańskich, wzorowanym na „Rządowym programie pomocy cudzoziemcom i innym osobom współpracującym z polskimi kontyngentami wojskowymi oraz kontyngentami policyjnymi i Straży Granicznej, wydzielonymi do realizacji zadań poza granicami państwa”.

Operacja w Afganistanie jest obecnie najważniejszym zadaniem Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, a jej sukces potwierdzi wiarygodność i skuteczność Sojuszu. Z tego względu solidarnie pozostaniemy w Afganistanie do czasu podjęcia decyzji o zakończeniu operacji ISAF w 2014 r. Nasze zaangażowanie zmieni formułę na misję szkoleniową, ale obecność Polskich Sił Zadaniowych w tym kraju, w służbie społeczności afgańskiej, będzie kontynuowana aż do tego czasu. Propozycje sugerujące potrzebę wypracowania programu dla uchodźców afgańskich są zatem przedwczesne, a przyjęcie takiego programu mogłoby sugerować wolę zakończenia działań PKW wcześniej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie działań Policji w Warszawie
na ul. Krakowskie Przedmieście w okresie
lipiec–grudzień 2010 r. (22285)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22285/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Wojciecha Szaramy w sprawie działań Policji w Warszawie na ul. Krakowskie Przedmieście w okresie lipiec–grudzień 2010 r., uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W okresie od lipca do grudnia 2010 r. pod adresem ul. Krakowskie Przedmieście 46/48 przeprowadzonych zostało 26 interwencji mających związek ze zdarzeniami dotyczącymi zwolenników pozostawienia krzyża znajdującego się przed pałacem prezydenckim przy ul. Krakowskie Przedmieście w Warszawie, upamiętniającego katastrofę smoleńską.

W większości przypadków interwencje były podejmowane w związku ze znieważeniem lub naruszeniem nietykalności cielesnej jednej ze stron sporu. Osoby zainteresowane dochodzeniem swoich roszczeń były informowane przez funkcjonariuszy o trybie ścigania (z oskarżenia prywatnego) przedmiotowych czynów zabronionych, skodyfikowanych w art. 216 § 1 Kodeksu karnego (zniewaga) i art. 217 § 1 Kodeksu karnego (naruszenie nietykalności).

Wszystkie wymienione zdarzenia zostały udokumentowane przez interweniujących policjantów, przede wszystkim w postaci notatek urzędowych, które następnie zostały zgodnie z sygnalizowaną w ich treści problematyką przekazane do Wydziału do Walki z Przestępczością Przeciwko Życiu i Zdrowiu oraz Referatu do Spraw Wykroczeń i Postępowań Administracyjnych Wydziału Prewencji Komendy Rejonowej Policji Warszawa I.

Ponadto uprzejmie informuję, że w Komendzie Rejonowej Policji Warszawa I prowadzonych (rozpatrywanych) było w związku z sytuacją przed pałacem prezydenckim:

— 48 postępowań przygotowawczych dotyczących zdarzeń przestępczych w tym:

– 8 postępowań dotyczących znieważenia/naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji/straży miejskiej,

– 7 postępowań dotyczących obrazy uczuć religijnych,

– 29 postępowań dotyczących zniesławienia, znieważenia, naruszenia nietykalności cielesnej osób fizycznych (z oskarżenia prywatnego),

– 2 postępowania dotyczące gróźb karalnych,

– 1 postępowanie dotyczące propagowania ustroju totalitarnego w postaci komunizmu,

– 1 postępowanie dotyczące publikacji internetowej zamieszczonej na stronie jednej z gazet;

— 12 postępowań wyjaśniających w sprawie o wykroczenie, z czego:

– 8 zakończyło się skierowaniem wniosku o ukaranie do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia,

– w 4 przypadkach odstąpiono od skierowania wniosku, w 1 sprawie sprawca nie został ustalony oraz w 3 sprawach nałożona została grzywna w postaci mandatu karnego kredytowanego.

Informuję również, że postępowania przygotowawcze znajdują się na różnym etapie realizacji, a w sprawie ich merytorycznego rozstrzygnięcia czy też planowanego zakończenia właściwa do udzielania informacji jest Prokuratura Rejonowa Warszawa-Śródmieście-Północ.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż policjanci podczas organizowanych zgromadzeń publicznych podejmowali działania mające na celu przede wszystkim zapewnienie właściwego poziomu bezpieczeństwa i porządku publicznego, jak i zapewnienie realizacji wolności wyrażania poglądów.

Wszelkie niezbędne czynności podejmowano i wykonywano w sposób niezależny od prezentowanych przez obywateli przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając jednocześnie swobodę ich wyrażania, zgodnie z art. 25 ust. 2 Konstytucji RP i uwzględnieniem obowiązujących standardów dotyczących bezpieczeństwa i porządku publicznego.

W przypadku powiadomień o możliwości popełnienia przestępstwa czynności podejmowane były bez zbędnej zwłoki oraz miały na celu ustalenie stanu faktycznego i zmierzały do ujęcia sprawcy czynu zabronionego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie wykupu przez emerytów wojskowych
i wdowy po żołnierzach zawodowych kwater
administracyjnych przez Oddział Regionalny
Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w Lublinie,
znajdujących się w zasobach mieszkaniowych
nie do sprzedaży (22286)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie wykupu przez emerytów wojskowych i wdo-

wy po żołnierzach zawodowych kwater administrowanych przez Oddział Regionalny Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w Lublinie, znajdujących się w zasobach mieszkaniowych nie do sprzedaży (SPS-023-22286/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Głównym zadaniem Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, zgodnie z ustawą z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2010 r. Nr 206, poz. 1367, ze zm.), jest zabezpieczanie potrzeb mieszkaniowych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Powyższy ustawowy obowiązek rozstrzyga o sposobie zagospodarowania zasobu mieszkaniowego w Dęblinie. Lokale mieszkalne mieszczące się w budynkach przy ul. Urbanowicza i Kowalskiego mają status kwater. Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej kwatera to lokal mieszkalny przeznaczony do zakwaterowania żołnierza zawodowego i ujęty w wykazie kwater. Zestawienie takie przygotowuje dyrektor oddziału regionalnego (w cyklu półrocznym – do dnia 30 czerwca i 31 grudnia) i przedstawia je do zatwierdzenia prezesowi Wojskowej Agencji Mieszkaniowej – zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie gospodarowania lokalami mieszkalnymi przez Wojskową Agencję Mieszkaniową (Dz. U. Nr 116, poz. 777). Uwzględnia ono faktyczne, obecne i przyszłe potrzeby mieszkaniowe żołnierzy zawodowych w garnizonie pełnienia służby oraz w miejscowościach pobliskich. Podejmowanie decyzji w zakresie tego wykazu jest uzależnione także od planowanej przebudowy organizacyjno-etatowej armii. Z tego względu zasadne jest, aby przystąpienie do weryfikacji zasobu kwater poprzedzone było uzyskaniem stanowiska dowódców jednostek wojskowych z danego garnizonu.

W myśl art. 55 ust. 2 pkt 2 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej lokale mieszkalne stanowiące kwatery nie mogą być zbywane. Wykaz kwater mieszczących się w omawianych budynkach został przygotowany, zgodnie z nakreślonymi wyżej zasadami, przez dyrektora właściwego oddziału regionalnego i zatwierdzony przez prezesa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w dniu 5 stycznia br. Według danych na dzień 30 kwietnia br. wniosków o wydanie decyzji przydziału kwatery lub innego lokalu mieszkalnego w Dęblinie złożyło łącznie stu czterdziestu sześciu żołnierzy zawodowych posiadających rodziny i dwustu czterestu samotnych.

W dniu 9 lutego br. odbyło się spotkanie przedstawicieli Zarządu Osiedla Dęblin Lotnisko z dyrektorem Oddziału Regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w Lublinie i przedstawicielem Biura Prezesa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. Ustalono na nim, że w przypadku pozyskania (zwolnienia) przez dotychczasowych najemców lokali mieszkalnych położonych w Dęblinie i nieujętych w wykazie kwater zostaną one w pierwszej kolejności zaproponowane emerytom, rencistom i wdowom po żołnierzach zamieszkującym w budynkach przy ul. Urbanowicza i Kowalskiego.

Dotatkowo dyrektor Oddziału Regionalnego WAM w Lublinie sukcesywnie przedstawia osobom zainteresowanym wykaz wolnych lokali mieszkalnych położonych na terenie działania innych oddziałów regionalnych Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, które mogą być im przydzielone jako lokale zamienne. Zgodnie z informacjami uzyskanymi z Lubelskiego Oddziału Regionalnego WAM do dnia dzisiejszego z tej możliwości skorzystało pięć osób. W świetle powyższego należy stwierdzić, że w obecnej sytuacji prywatyzacja lokali mieszkalnych w omawianych budynkach pozostaje niewątpliwie w interesie lokatorów, nie uwzględnia jednak ustawowych obowiązków Wojskowej Agencji Mieszkaniowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie programu terapeutycznego
dla leków inkretynowych (22287)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Włodzimierza Karpińskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r. (SPS-023-22287/11), w sprawie finansowania ze środków publicznych produktów leczniczych inkretynopodobnych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Polityka lekowa stanowi całokształt działań organizacyjno-prawnych, na podstawie których minister zdrowia realizuje zadania dotyczące zagwarantowania obywatelom dostępu do skutecznych i bezpiecznych produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych, przy jednoczesnym zmniejszeniu udziału pacjentów w kosztach leczenia. Regulacje prawne zagadnień związanych z refundacją leków i wyrobów medycznych są zawarte w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) i w ustawie z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.).

Cukrzyca jako powszechna choroba przewlekła stanowi szczególny przedmiot troski resortu zdrowia. Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje insuliny

oraz preparaty doustne przeciwcukrzycowe według swoich możliwości finansowych. Koszty refundacji insuliny: zarówno pojedynczych preparatów, jak i „mieszanek insulinowych”, krótko-, średnio- i długo działających, wzrastają każdego roku. Od 2007 r. możemy obserwować wzrost liczby wydanych opakowań insuliny o ok. 300 tys., który osiągnął w 2009 r. ponad 5,7 mln sztuk. Przekłada się to na koszty refundacji, które z blisko 500 mln zł w 2007 r. zwiększyły się o ponad 62 mln zł w 2009 r. Również koszty refundacji doustnych preparatów przeciwcukrzycowych wzrastają w ostatnich latach i osiągnęły w 2009 r. wartość ok. 125 mln zł.

Należy podnieść, iż leki z grupy inkretynomimetycznych oraz inhibitorów DPP-4 stanowiły w dniu 30 kwietnia 2011 r. przedmiot obrad Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami, który zarekomendował nieuwzględnianie wniosków o ustalenie ceny urzędowej i o umieszczenie w wykazach refundacyjnych przedmiotowych produktów leczniczych, m.in. ze względu na:

- wysoki koszt inkrementalny terapii,
- wysoką cenę,
- brak wiarygodnych dowodów na różnice skuteczności w zakresie twardych punktów końcowych, pomimo korzyści wynikających z istnienia efektu zdrowotnego.

Jednocześnie w dniu 31 marca 2011 r. minister zdrowia zgodnie z art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji zakwalifikowania leczenia cukrzycy z epizodami hipoglikemii lub niestabilnym przebiegiem (z wykorzystaniem długo działających analogów insuliny) do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu terapeutycznych programów zdrowotnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Grażyny Ciemniak**

**w sprawie planowanych zmian
w funkcjonowaniu placówek Poczty Polskiej SA
(22288)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Grażyny Ciemniak (SPS-023-

-22288/11) w sprawie planowanych zmian w funkcjonowaniu placówek Poczty Polskiej SA, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawę spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Mając na uwadze powyższe, zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w interpelacji pani poseł.

Opierając się na przekazanych przez zarząd informacjach, wyjaśniam, że strategia rozwoju Poczty Polskiej SA nie przewiduje likwidacji placówek pocztowych. Planowana jest natomiast kontynuacja procesu przekształceń urzędów pocztowych i filii urzędów pocztowych w agencje pocztowe. Proces ten obejmuje przede wszystkim takie placówki, w których ilość świadczonych usług nie uzasadnia ponoszenia kosztów ich utrzymywania w dotychczasowej formie.

Likwidacja placówek nie jest możliwa m.in. ze względu na nałożony na Pocztę Polską obowiązek zachowania określonych wskaźników dostępności do powszechnych usług pocztowych na obszarach miejskich i wiejskich oraz utrzymywania w skali kraju co najmniej 8240 placówek pocztowych.

Optymalizacja sieci pocztowej podyktowana jest przede wszystkim rachunkiem ekonomicznym oraz trendami rozwoju rynku pocztowego i jest tendencją obserwowaną w całej Europie. Widoczne w ostatnich latach zjawisko wypierania tradycyjnych usług pocztowych przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie oparte o technologie elektroniczne, wymusza nowe, efektywne ekonomicznie podejście do roli sieci pocztowej. Organizacje pocztowe systematycznie obniżają koszty funkcjonowania sieci placówek i stosują tańsze formy jej funkcjonowania. Podstawowym kierunkiem działań w tym obszarze jest przekształcanie własnych placówek w placówki prowadzone przez agentów pocztowych.

Tendencja spadkowa obserwowana jest w wielu rodzajach usług. Przykładowo:

- przesyłka listowa nierejestrowana – 1 229 096 100 sztuk w 2009 r. oraz 953 820 800 sztuk w 2010 r.,
- przesyłka listowa z zadeklarowaną wartością – zrealizowano 1 885 990 sztuk w 2009 r. oraz 1 209 923 sztuki w 2010 r.,
- przesyłka pobraniowa – 21 077 983 sztuki w 2009 r. oraz 18 346 396 w 2010 r.,
- przekaz pocztowy – 71 149 557 sztuk w 2009 r. oraz 65 273 091 sztuk w 2010 r.,

— Pocztex – 2 432 473 sztuki w 2009 r. oraz 2 275 757 sztuk w 2010 r.,

— telegram pocztowy – 419 522 sztuki w 2009 r. oraz 170 616 sztuk w 2010 r.,

— druk bezadresowy – 322 109 378 sztuk w 2009 r. oraz 252 003 539 sztuk w 2010 r.

Zarząd zapewnił, że każda planowana zmiana organizacyjna w sieci placówek pocztowych poprzedzona jest szczegółową analizą o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym. Analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody oraz ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnej społeczności właściwej dostępności do usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia projektowanej zmiany, m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływu tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze.

Jednocześnie uprzejmie przekazuję, iż skutki dotyczące zatrudnienia pracowników Poczty Polskiej SA w świetle procesu reorganizacji sieci w chwili obecnej są trudne do przewidzenia z uwagi na trwające analizy w zakresie zasadności przekształceń. Zarząd zapewnił mnie jednak, że przy przekształceniach placówek własnych w agencje pocztowe brana będzie pod uwagę możliwość zawierania umów agencyjnych z byłymi pracownikami Poczty Polskiej, co pozwoli na zachowanie ciągłości obsługi klientów indywidualnych i zapewni odpowiednią jakość realizowanych usług.

Zarząd wielokrotnie zapewniał, że Poczta Polska jako pracodawca prowadzi działania osłonowe mające na celu zminimalizowanie skutków społecznych zwolnień grupowych w każdym ich etapie. Działania te są nastawione przede wszystkim na możliwość utrzymania przez pracowników zatrudnienia w Poczcie Polskiej poprzez system alokacji pracowników w inne miejsce w strukturze spółki w ramach wakatów powstających w różnych jednostkach organizacyjnych.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w interpelacji pani poseł.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Pawła Poncyliusza

w sprawie obowiązku meldunkowego w związku z orzeczoną nakazem eksmisji (22289)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22289/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Pawła Poncyliusza w sprawie obowiązku meldunkowego w związku z orzeczoną nakazem eksmisji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ewidencja ludności i kwestie meldunkowe, uregulowane w ustawie z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 993, z późn. zm.), służą gromadzeniu danych o miejscu pobytu osób, a więc rejestracji stanu faktycznego, a nie stanu prawnego. Ewidencja ludności nie jest formą kontroli nad legalnością zamieszkania i pobytu. W związku z tym niezbędne jest wyraźne oddzielenie kwestii związanych z posiadaniem konkretnego tytułu prawnego od kwestii rejestracji faktycznego zamieszkania w danym lokalu. W tej sprawie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 27 maja 2002 r. (sygn. akt K 20/01) stwierdził: „O tym, czy zamieszkanie jakiejś osoby w lokalu wymaga nie tylko zgody osoby uprawnionej do używania tego lokalu na podstawie prawa odrębnej własności lokalu, stosunku najmu, spółdzielczego prawa do lokalu lub innego tytułu prawnego, ale nadto i zgody właściciela (zarządcy) budynku, w którym znajduje się ten lokal, nie decydują przepisy o ewidencji ludności, ale przepisy prawa materialnego normujące poszczególne typy stosunków prawnych, których elementem jest uprawnienie do używania lokalu”. Z powyższego wynika ogólna zasada ewidencji ludności, zgodnie z którą przesłanką przesądzającą o rejestracji pobytu osoby w lokalu nie jest jej tytuł prawny do lokalu, lecz faktyczne przebywanie.

Odnosząc się do wskazanego w wystąpieniu stanu faktyczno-prawnego wynikłego z prawomocnego orzeczenia o nakazie eksmisji wobec jednego z małżonków, należy zauważyć, że wyłącznie prawomocny wyrok sądu stanowi podstawę do dokonania eksmisji. Zameldowanie na pobyt stały nie uprawnia eksmitowanego do dalszego przebywania w lokalu. Pogląd ten podzielił Naczelny Sąd Administracyjny (Oddział Zamiejscowy w Bydgoszczy), który w tezie wyroku z dnia 3 czerwca 2003 r. (sygn. akt SA/Bd/ 1242/03) stwierdził, że: „Niedopuszczalne i nieskuteczne jest nadużywanie instytucji zameldowania w celu osiągnięcia rezultatu mieszczącego się w granicach innej sprawy, której przedmiotem jest uprawnienie do zaj-

mowanego lokalu”. Zameldowanie zatem w żadnym stopniu nie może opóźnić lub wstrzymywać wykonanie wyroku eksmisyjnego. Przedstawione w wystąpieniu próby wykorzystywania przez eksmitowanych wszelkich środków mających na celu opóźnienie postępowania o wymeldowanie nie powinny mieć żadnego wpływu na wykonanie wyroku o eksmisji. Oznacza to, że dopuszczalna jest sytuacja, w której dokonuje się eksmisji osoby zameldowanej na pobyt stały. Pogląd ten podzielił Trybunał Konstytucyjny, który w przywołanym uprzednio wyroku stwierdził: „Przypomnieć przy tym trzeba o konieczności odróżnienia z jednej strony istnienia uprawnienia (tytułu prawnego) do przebywania w danym lokalu, z drugiej strony – sposobu stwierdzenia istnienia tego uprawnienia. W świetle obowiązujących przepisów powstanie takiego uprawnienia jest często, ale nie zawsze, uwarunkowane uzyskaniem zgody osoby będącej właścicielem lokalu lub nieruchomości, w której dany lokal się znajduje. Z kolei po wygaśnięciu omawianego uprawnienia właściciel może domagać się opuszczenia lokalu przez osobę, której uprawnienie wygasło, niezależnie od tego, czy osoba ta jest w tym lokalu zameldowana”.

Zgodnie z przedstawioną interpretacją należy także odczytywać przywołane w wystąpieniu dwa orzeczenia sądów administracyjnych – Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku (wyrok z dnia 21 września 2004 r., sygn. akt II SA/Bk 367/04) oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy (wyrok z dnia 6 października 2010 r., sygn. akt II SA/Bd 545/10). W orzeczeniu WSA w Białymstoku wyraźnie dokonano rozdzielenia obowiązku meldunkowego od uprawnień do lokalu. W uzasadnieniu wyroku stwierdzono, iż: „Przedmiotem niniejszej sprawy sądownoadministracyjnej jest rozstrzygnięcie sporu o prawo do mieszkania (...), lecz ocena zgodności z prawem decyzji o wymeldowaniu. Wymeldowanie ma charakter ewidencyjny, nie rozstrzyga o prawie do mieszkania i jest następstwem stwierdzenia przesłanek określonych w art. 15 ust. 2 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych”, tj. ustalenia, że osoba opuściła miejsce pobytu stałego lub czasowego trwającego ponad 3 miesiące, nie dokonawszy obowiązku wymeldowania się. Wykonanie wyroku eksmisyjnego skutkuje więc opuszczeniem lokalu w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych. Sąd administracyjny dokonał zatem odróżnienia obowiązku meldunkowego od istnienia uprawnień określonych w prawie materialnym. Podobnie należy rozpatrywać wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 6 października 2010 r.. Przedmiotem oceny zasadności wymeldowania strony powyższego postępowania sądownoadministracyjnego była wyłącznie przesłanka faktycznego opuszczenia miejsca pobytu.

Zarówno orzeczenie WSA w Białymstoku, jak i orzeczenie WSA w Bydgoszczy nie formułowały potrzeby zmian w obowiązujących przepisach prawa z zakresu ewidencji ludności. Przywołane w wystą-

pieniu stwierdzenie WSA w Białymstoku, że „usunięcie skarżącego ze spornego lokalu przez uprawnione do tego organy państwowe uzasadniało jego wymeldowanie”, należy odczytywać w ten sposób, że usunięcie osoby z lokalu jest równoznaczne z jej dobrowolnym opuszczeniem lokalu i przez to stanowi podstawę do przeprowadzenia postępowania o wymeldowanie, czyli niejako dokonania uwzględnienia, rejestracji nowego stanu faktycznego, przy czym rejestracja ta jest oderwana od uprawnień i obowiązków określonych w orzeczeniu o eksmisji.

Z powyższej analizy prawnej wynika, że obowiązki meldunkowy oraz eksmisja sądowa są odrębnymi instytucjami prawa. Istotą postępowania sądowego jest w tym przypadku określenie praw i obowiązków stron. Sąd decyduje, kto ma prawo do korzystania ze spornego lokalu, określa terminy oraz tryb eksmisji. Postępowanie administracyjne o wymeldowanie ma natomiast wyłącznie określić, w oderwaniu od uprawnień do lokalu, czy strona faktycznie opuściła dany lokal. W tej sytuacji doprowadzenie do opuszczenia lokalu przez uciążliwego lokatora może mieć miejsce w wyniku egzekucji komorniczej (postępowanie sądowe), a nie decyzji o wymeldowaniu (postępowanie administracyjne).

Podkreślić przy tym należy, iż w dniu 24 września 2010 r. uchwalona została nowa ustawa o ewidencji ludności (Dz. U. Nr 217, poz. 1427, z późn. zm.), której wejście w życie planowane jest na dzień 1 sierpnia 2011 r. Ustawodawca zdecydował się na zniesienie obowiązku meldunkowego z dniem 1 stycznia 2014 r., przy czym do tego czasu obowiązywać będą ogólne zasady ewidencji, przedstawione powyżej.

W kontekście zastrzeżeń dotyczących przewlekłości postępowania o wymeldowanie – w opinii pana pośła cała procedura meldunkowa trwa za długo (od 12 do 24 miesięcy) – pragnę zauważyć, że cechą charakterystyczną postępowań meldunkowych jest istnienie rozbieżnych interesów stron. Jednym z celów postępowania administracyjnego jest natomiast ochrona praw wszystkich stron. Każda ze stron ma prawo skorzystania z instytucji odwołania oraz skargi do sądu administracyjnego. Jakikolwiek odstępstwa od tej zasady stanowiłyby rażące naruszenie zasad konstytucyjnych (zasady dwuinstancyjności postępowania) oraz porządku prawnego państwa. Trudno w związku z tym oczekiwać od ustawodawcy, aby wprowadził w ustawie o ewidencji ludności wyjątki od powyższych zasad. Decyzja o wymeldowaniu podlega wykonaniu już w momencie, kiedy żadnej ze stron nie przysługuje odwołanie (np. decyzja została utrzymana w mocy przez wojewodę, strona nie wniosła odwołania). Wniesienie skargi do sądu administracyjnego (WSA i NSA) nie wstrzymuje wykonania decyzji administracyjnej, nie ma zatem wpływu na długość postępowania o wymeldowanie.

Reasumując, należy stwierdzić, iż obowiązująca ustawa o ewidencji ludności i dowodach osobistych nie reguluje oraz nie powinna obejmować kwestii uprawnień do przebywania w danym lokalu – kwestie

te regulują odrębne przepisy prawa cywilnego. Decyzja o wymeldowaniu nie jest bezpośrednią realizacją wyroku eksmisyjnego. Obowiązek meldunkowy jest wyłącznie rejestracją stanu faktycznego, nie stanowi podstaw do przebywania w danym lokalu. W związku z powyższym brak jest potrzeby nowelizacji przepisów o ewidencji ludności lub Kodeksu postępowania cywilnego. Wskazać również należy, iż minister spraw wewnętrznych i administracji nie jest organem właściwym w zakresie pomocy osobom poszkodowanym przez uciążliwych lokatorów. Osoba, której prawa są naruszane, powinna złożyć wniosek o egzekucję komorniczą do właściwego sądu rejonowego i w tym trybie żądać egzekucji swoich praw, niezależnie od obowiązku meldunkowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 18 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Pacelta**

**w sprawie refundacji wynagrodzeń z tytułu
zatrudniania młodocianych pracowników
(22290)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Zbigniewa Pacelta w sprawie refundacji wynagrodzeń z tytułu zatrudniania młodocianych pracowników, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-22290/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4%

przeciętnego wynagrodzenia (137 zł); dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy; samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych; zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obligatoryjna dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.); dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Należy także dodać, że środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obligatoryjne dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu

ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycję zmiany funkcjonowania OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkowały uzyskanie zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

W dniu 27 kwietnia br. minister pracy i polityki społecznej po odrzuceniu poprzednich wniosków ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy o kwotę 80 mln zł.

W dniu 12 maja br. minister finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 – zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Powyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 mln zł. Obecnie trwają prace nad ustaleniem kryteriów podziału tych środków, biorąc pod uwagę m.in. liczbę bezrobotnych w poszczególnych zawodach, w których kształceni są pracownicy młodociani, ponieważ, jak wynika z wcześniej podanych szacunków, OHP i tak dodatkowe środki nie wystarczą na pokrycie zapotrzebowania pracodawców wynikającego ze złożonych wniosków o zawarcie umowy o refundację.

Należy także wyjaśnić, iż ograniczenie środków Funduszu Pracy na refundowanie pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym nie pozbawia młodzieży możliwości kształcenia w formie praktycznej nauki zawodu, gdyż pracodawcy, którzy podpisali z młodocianymi umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, są tymi umowami związani i powinni je kontynuować. Pracownicy młodociani, stanowiąc niewykwalifikowaną siłę roboczą, przyczyniają się do wypracowania określonego zysku. Nawet

jeśli pracodawca nie otrzymuje refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracownika młodocianego, to przeznaczane na te zobowiązania kwoty są i tak znacznie niższe niż wydatki, jakie musiałby ponieść na wynagrodzenie i składki pracownika niewykwalifikowanego zatrudnionego w to miejsce. Natomiast ci młodzi ludzie, z którymi pracodawcy rozwiążą umowy o pracę, mogą kontynuować obowiązek nauki w systemie szkół zawodowych, gdzie także w planie nauczania są przewidziane praktyki zawodowe. Osoby pochodzące z rodzin najbiedniejszych powinny zaś uzyskać wsparcie systemu stypendialnego.

Jednocześnie warto przypomnieć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, w tym za kształcenie zawodowe, odpowiada minister edukacji narodowej i do jego kompetencji należy wprowadzenie zmian w szkolnictwie zawodowym. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wspiera reformę szkolnictwa zawodowego, dostarczając m.in. informacji o sytuacji w obszarze zatrudnienia i bezrobocia na rynku pracy, a także prowadząc badania nt. oczekiwanych przez pracodawców kwalifikacji zawodowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Gierady
oraz grupy posłów**

**w sprawie wdrażania powszechnego programu
szczepień przeciwko pneumokokom (22294)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie wdrażania powszechnego programu szczepień przeciwko pneumokokom, nadesłaną przy piśmie Pana Marszałka, znak: SPS-023-22294/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Pediatryczny Zespół Ekspertów ds. Programu Szczepień Ochronnych przy Ministrze Zdrowia oraz Komisja Epidemiologii Chorób Zakaźnych Rady Sanitarno-Epidemiologicznej rekomendują w zakresie planowanych zmian w „Programie szczepień ochron-

nych” (PSO), na pierwszym miejscu, wprowadzenie obowiązkowych szczepień przeciwko pneumokokom dla całej populacji dzieci do 2. roku życia, co ze względu na argumentację ekspertów jest również priorytetem dla ministra zdrowia przy dokonywanych modyfikacjach w kalendarzu szczepień ochronnych.

Według kalkulacji z 2010 r. (szacunki GIS na rok 2010) na zakup szczepionki przeciwko pneumokokom, zabezpieczającej możliwość zaszczepienia pełnym cyklem wszystkich dzieci urodzonych w 2010 r. (409 902 osób) w ramach PSO, należałoby zabezpieczyć środki finansowe w wysokości 184 000 000 zł. Bilansując powyższy zakładany koszt zakupu szczepionki przeciwko pneumokokom dla jednego rocznika dzieci z obecnie zagwarantowanym budżetem na zakup wszystkich szczepionek do obowiązkowych szczepień ochronnych w roku 2012, który wynosi 80 000 000 zł, wskazują na brak możliwości zwiększenia finansowania PSO o dodatkowe 184 000 000 zł i tym samym wprowadzenia w roku 2012 obowiązku szczepienia dzieci do 2. roku życia przeciwko pneumokokom.

Odpowiadając na pytanie dotyczące wielkości rocznych kosztów hospitalizacji pacjentów cierpiących na choroby wywołane przez pneumokoki, uprzejmie informuję, iż dane przygotowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia obejmują hospitalizacje za rok 2010. Na pozycji rozpoznania zasadniczego bądź rozpoznania współistniejącego świadczeniodawcy sprawozdali następujące jednostki chorobowe: posocznica wywołana przez *Streptococcus pneumoniae*, *Streptococcus pneumoniae* jako przyczyna chorób sklasyfikowanych w innych rozdziałach, zapalenie opon mózgowych pneumokokowe, zapalenie płuc wywołane paciorkowcami *Streptococcus pneumoniae* i pneumokokowe zapalenie jedno- lub wielostanowe.

Wartość świadczeń rozliczonych przez NFZ w roku 2010 dotyczących leczenia szpitalnego wg stanu na dzień 18 maja 2011 r. wyniosła łącznie 8 233 680,51 zł.

Uprzejmie informuję, iż Polska, podobnie jak inne kraje, posiada wypracowywany przez wiele lat system powszechnych szczepień ochronnych, który skutecznie zapobiega szerzeniu się groźnych chorób zakaźnych. Jest on systematycznie modyfikowany i dostosowywany do zmieniającej się sytuacji epidemiologicznej chorób zakaźnych i aktualnej wiedzy medycznej. Odporność zbiorowiskowa pojawia się przy zaszczepieniu ponad 90% populacji, a taki poziom utrzymywany jest w Polsce corocznie w przypadku wszystkich prowadzonych obowiązkowych szczepień dzieci i młodzieży. Pozwala to na skuteczne uniemożliwienie epidemicznego szerzenia się zakażeń.

Państwowa Inspekcja Sanitarna prowadzi nadzór nad realizacją obowiązkowych szczepień ochronnych w kraju. Corocznie dokonywana jest szczegółowa analiza realizacji szczepień ochronnych w Polsce. Obejmuje ona takie dane jak m.in. stan zaszczepienia, w odniesieniu do poszczególnych chorób zakaźnych, populacji dzieci z roczników podlegających szczepieniom ochronnym oraz osób z określonych

grup zawodowych i grup ryzyka. Dane te opracowane są statystycznie w odniesieniu do poszczególnych województw oraz całego kraju, zawierają analizę porównawczą stanu zaszczepienia osób podlegających szczepieniom w roku bieżącym w porównaniu do roku poprzedniego czy analizę występowania niepożądanych odczynów poszczepiennych (NOP).

Należy podkreślić, że opracowane informacje dotyczące szczepień ochronnych w Polsce publikowane są corocznie w czerwcu i obejmują dane za rok poprzedni.

Sądzę, że udzielone wyjaśnienia usatysfakcjonują pana posła. W przypadku jakichkolwiek wątpliwości Ministerstwo Zdrowia, Główny Inspektorat Sanitarny i Narodowy Fundusz Zdrowia służą dalszymi wyjaśnieniami.

W związku ze zgłoszonym przez pana posła zainteresowaniem przedmiotowym tematem liczymy na wsparcie grupy, którą pan poseł reprezentuje, w kwestii dotyczącej działań podejmowanych przez resort zdrowia w zakresie finansowania PSO, aby możliwe było jego rozszerzenie poprzez systematyczne wprowadzanie nowych preparatów i zwiększanie zakresu szczepień.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Gierady
oraz grupy posłów**

**w sprawie zaniechania wypłaty refundacji
kosztów poniesionych z tytułu zatrudnienia
pracowników młodocianych (22295)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie zaniechania wypłaty refundacji kosztów poniesionych z tytułu zatrudnienia pracowników młodocianych, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22295/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne mło-

docianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł); dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy; samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych; zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obligatoryjna dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.); dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Należy także dodać, iż środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obligatoryjne dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korek-

ty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycje zmiany funkcjonowania OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkowały uzyskanie zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

W dniu 27 kwietnia br. minister pracy i polityki społecznej po odrzuceniu poprzednich wniosków ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy o kwotę 80 mln zł.

W dniu 12 maja br. minister finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 – zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Powyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 mln zł. Obecnie trwają prace nad ustaleniem kryteriów podziału tych środków, biorąc pod uwagę m.in. liczbę bezrobotnych w poszczególnych zawodach, w których kształceni są pracownicy młodociani, ponieważ, jak wynika z wcześniej podanych szacunków, OHP i tak dodatkowe środki nie wystarczą na pokrycie zapotrzebowania pracodawców wynikającego ze złożonych wniosków o zawarcie umowy o refundację.

Należy także wyjaśnić, iż ograniczenie środków Funduszu Pracy na refundowanie pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym nie pozbawia młodzieży możliwości kształcenia w formie praktycznej nauki zawodu, gdyż pracodawcy, którzy podpisali z młodocianymi umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, są tymi umowami związani i powinni je kontynuować. Pracownicy młodociani, stanowiąc niewykwalifikowaną siłę roboczą, przyczyniają się do wypracowania określonego zysku. Nawet jeśli pracodawca nie otrzymuje refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracownika młodocianego, to przeznaczane na te zobowiązania kwoty są i tak znacznie niższe niż wydatki, jakie musiałby ponieść na wynagrodzenie i składki pracownika niewykwalifikowanego zatrudnionego w to miejsce. Natomiast ci młodzi ludzie, z którymi pracodawcy rozwiążą umowy o pracę, mogą kontynuować obowiązek nauki w systemie szkół zawodowych, gdzie także w planie nauczania są przewidziane praktyki zawodowe. Osoby pochodzące z rodzin najbiedniejszych powinny zaś uzyskać wsparcie systemu stypendialnego.

Jednocześnie warto przypomnieć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, w tym za kształcenie zawodowe, odpowiada minister edukacji narodowej i do jego kompetencji należy wprowadzenie zmian w szkolnictwie zawodowym. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wspiera reformę szkolnictwa zawodowego, dostarczając m.in. informacji o sytuacji w obszarze zatrudnienia i bezrobocia na rynku pracy, a także prowadząc badania nt. oczekiwanych przez pracodawców kwalifikacji zawodowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Borowiaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie zrekompensowania samorządom
powiatów kosztów poniesionych z tytułu
zwrotu części opłaty za wydanie kart pojazdów
(22297)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 29 kwietnia br., nr SPS-023-

-22297/11, przesyłającym interpelację pana posła Łukasza Borowiaka oraz grupy posłów w sprawie zrekompensowania samorządom powiatów kosztów poniesionych z tytułu zwrotu części opłat za wydanie kart pojazdów uprzejmie informuję.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 17 stycznia 2006 r. uznał § 1 ust. 1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłaty za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310) za niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), gdyż zawyżał wysokość opłaty i tym samym rozporządzenie wykraczało poza zakres upoważnienia zawartego w ustawie.

Ponadto, w świetle orzeczenia trybunału, powyższy przepis rozporządzenia był niezgodny z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji RP, gdyż przy ustalaniu wysokości opłat za kartę pojazdu uwzględniał nie tylko wysokość kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart, lecz także koszty pokrycia wydatków przeznaczonych na potrzeby związane z ewentualną utylizacją pojazdu.

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, ustanowiona, w kwestionowanym przepisie, opłata stanowiła – ze względu na niewspółmierność do rzeczywistych kosztów druku i dystrybucji kart pojazdów – rodzaj daniny publicznej, a tego rodzaju danina może być nałożona wyłącznie w drodze ustawy, nie zaś przez rozporządzenie.

W związku z wyrokiem trybunału minister transportu i budownictwa w dniu 28 marca 2006 r. wydał nowe rozporządzenie w sprawie opłaty za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 59, poz. 421), które weszło w życie z dniem 15 kwietnia 2006 r.

Ustalona w ww. rozporządzeniu opłata za kartę pojazdu zarejestrowanego po raz pierwszy na terenie Polski wynosi 75 zł.

Należy zauważyć, iż zwiększenie opłaty za kartę pojazdu do kwoty 500 zł nie wiązało się z dodatkowymi zadaniami dla powiatów, a wynikające z tego tytułu, znacznie zwiększone środki, stanowiły dodatkowe dochody powiatów.

W wyroku Trybunał Konstytucyjny, odnosząc się do nadmiernej wysokości opłaty za kartę pojazdu, stwierdził, iż „należy raczej uznać, że kwestionowane podwyższenie opłaty miało na celu zapewnienie powiatom dodatkowych źródeł dochodów przeznaczonych na wykonywanie innych zadań”.

W związku z powyższym uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż nie przewiduje się tworzenia regulacji prawnych, których celem byłoby zrekompensowanie z budżetu państwa wydatków powiatów ponoszonych z tytułu zwrotu różnicy opłaty za wydanie kart pojazdów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Piotra Nowaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie łączenia oddziałów zakaźnych
dla dorosłych z oddziałami zakaźnymi
dla dzieci (22298)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana posła Tomasza Nowaka, przekazaną przy piśmie z dnia 4 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-023-22298/11), w sprawie łączenia oddziałów zakaźnych dla dorosłych z oddziałami zakaźnymi dla dzieci, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Zgodnie z art. 36 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) likwidacja publicznego zakładu opieki zdrowotnej następuje w drodze uchwały właściwego organu jednostki samorządu terytorialnego. Należy zauważyć, iż przedmiotowa uchwała powinna określać sposób i formę zapewnienia osobom korzystającym z oznaczonych rodzajowo świadczeń zdrowotnych likwidowanego zakładu dalsze nieprzerwane udzielanie takich świadczeń, bez istotnego ograniczenia ich dostępności, warunków udzielania i jakości, oraz termin zakończenia działalności, nie wcześniej niż 3 miesiące od daty podjęcia uchwały o likwidacji. Ponadto na mocy art. 43 ust. 2 i 3 ustawy projekt uchwały o likwidacji publicznego zakładu opieki zdrowotnej wymaga opinii wojewody oraz opinii właściwych organów gminy i powiatu, których ludność zakład udziela świadczeń zdrowotnych, a także sejmiku województwa, jeśli zasięg działania zakładu obejmuje województwo lub jego znaczną część, co stosuje się odpowiednio przy podejmowaniu uchwały o przekształceniu zakładu, jeżeli w wyniku przekształcenia ma nastąpić likwidacja lub istotne ograniczenie poszczególnych rodzajów działalności zakładu i udzielanych świadczeń zdrowotnych. Nadmieniam, iż, zgodnie z brzmieniem art. 16 ust. 2 Konstytucji RP, samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej. Przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych samorząd wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Jednocześnie, zgodnie z art. 67 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, nadzór nad zakładem opieki zdrowotnej sprawuje podmiot, który utworzył zakład. Podmiot ten, sprawując nadzór nad ZOZ, dokonuje oceny jego działalności oraz sprawuje kontrolę nad pracą kierownika zakładu. Kontrola i ocena, o których mowa, obejmuje m.in.: realizację zadań statutowych, dostępność i poziom udzielanych świadczeń.

Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 18a ustawy o ZOZ organizację i porządek procesu udzielania świadczeń zdrowotnych w zakładzie opieki zdrowot-

nej określa regulamin porządkowy (ustalony przez kierownika zakładu), wskazując w szczególności przebieg procesu udzielania świadczeń zdrowotnych, z zapewnieniem właściwej dostępności i jakości tych świadczeń w jednostkach organizacyjnych zakładu opieki zdrowotnej.

Natomiast warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków oraz zadania władz publicznych w zakresie zapewnienia dostępu do nich określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców. Należy również zaznaczyć, iż zgodnie z art. 146 ust. 2 tej ustawy prezes NFZ przed określeniem przedmiotu postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i warunków wymaganych od świadczeniodawców zasięga opinii właściwych konsultantów krajowych, co umożliwia wyeliminowanie ewentualnych uchybień w decyzjach prezesa dotyczących warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej jeszcze przed ich wejściem w życie i zapewnia odpowiedni poziom udzielanych świadczeń.

Niemniej jednak należy pamiętać, iż zgodnie z art. 132 ust.1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych podstawą udzielenia świadczeń jest umowa pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego. Nadmieniam, iż na podstawie zawartej umowy świadczeniodawcy są zobowiązani spełniać określone wymagania i warunki we wszystkich miejscach udzielania świadczeń, w których realizowana jest umowa.

Natomiast odnosząc się do kwestii zawierania kontraktów na różne zakresy połączonych oddziałów, praktyka jest bardzo zróżnicowana. Albowiem zgodnie z zarządzeniem nr 69/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju leczenie szpitalne (z późn. zm.) możliwe jest zawieranie w jednej komórce organizacyjnej świadczeń z kilku zakresów kontraktowych. W takim przypadku kontraktowanie każdego zakresu przeprowadzane jest odrębnie, z uwzględnieniem podziału oddziałów szpitalnych na specjalności zachowawcze i zabiegowe, na specjalności wykonujące usługi na rzecz dzieci i dorosłych oraz obowiązkiem

spełnienia w tym oddziale wszystkich wymaganych warunków określonych dla danego zakresu. Natomiast nie dopuszcza się kontraktowania jako kolejnego zakresu: anestezjologii i intensywnej terapii, anestezjologii i intensywnej terapii dla dzieci, anestezjologii i intensywnej terapii – drugi poziom referencyjny, anestezjologii i intensywnej terapii dla dzieci – drugi poziom referencyjny, neonatologii – drugi poziom referencyjny, neonatologii – trzeci poziom referencyjny, położnictwa i ginekologii – drugi poziom referencyjny, położnictwa i ginekologii – trzeci poziom referencyjny, hematologii, neurochirurgii, neurochirurgii dla dzieci.

Ponadto za udzielone świadczenia opieki zdrowotnej (w tym ich jakość) lub za zaniechanie ich udzielenia odpowiedzialność ponosi świadczeniodawca, zgodnie z § 3 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484).

Mając na uwadze powyższe, należy zauważyć, iż decyzje dotyczące łączenia oddziałów są decyzjami autonomicznymi organów założycielskich zakładów opieki zdrowotnej, a ich zakres regulowany jest przez obowiązujące przepisy prawa. Natomiast stosunki prawne między stronami są stosunkami cywilnoprawnymi opartymi na zasadzie równości stron, a nie stosunkami administracyjno-prawnymi, zakładającymi możliwość władczej pozycji podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej.

Nadmieniam, iż działania dotyczące poprawy opieki zdrowotnej w zakresie zakażeń są ważnym elementem polityki zdrowotnej rządu polskiego. W Narodowym Programie Zdrowia na lata 2007–2015, przyjętym uchwałą nr 90/2007 Rady Ministrów z dnia 15 maja 2007 r., cel strategiczny nr 7 stanowi o zwiększeniu skuteczności zapobiegania chorobom zakaźnym i zakażeniom.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Urszuli Augustyn
i Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej**

**w sprawie opodatkowania podatkiem VAT
odszkodowań wypłacanych przez najemcę
na rzecz wynajmującego z tytułu
przedterminowego rozwiązania umowy najmu
z winy najemcy (22299)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak:

SPS-023-22299/11, przy którym przesłana została interpelacja pań posłanek Urszuli Augustyn i Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej z dnia 15 kwietnia 2011 r. w sprawie opodatkowania podatkiem VAT odszkodowań wypłacanych przez najemcę na rzecz wynajmującego z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy najmu z winy najemcy, uprzejmie informuję.

Kwestie odszkodowań, jak i kar umownych z tytułu niewywiązania się z warunków umowy regulują przepisy Kodeksu cywilnego. Odszkodowanie jest zapłatą za wyrządzone szkody, poniesione przez kogoś straty. Zgodnie z art. 361 K.c. co do zasady naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Istotą odszkodowań nie jest zatem płatność za świadczenie, lecz rekompensata za szkodę. W takim przypadku nie mamy do czynienia z transakcją ekwiwalentną – świadczenie w zamian za wynagrodzenie – co oznacza, że otrzymane odszkodowanie nie wiąże się z żadnym świadczeniem ze strony podatnika.

Podobnie kary umowne, stosowane na podstawie art. 483 § 1 K.c., nie stanowią zapłaty za usługę, lecz pełnią funkcję odszkodowawczą (sankcyjną). Zgodnie z tym przepisem można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Kara ta ma charakter czynności jednostronnej i nie wiąże się z otrzymaniem jakiegokolwiek świadczenia. Zapłata tej kary nie jest też związana ze zobowiązaniem się otrzymującego daną kwotę do wykonania czynności, powstrzymaniem się od dokonania czynności lub do tolerowania czynności lub sytuacji.

Mając na uwadze powyższe, jeżeli płatności o charakterze odszkodowawczym nie będą miały bezpośredniego związku z żadną czynnością mającą charakter świadczenia ze strony podmiotu zobowiązanego, wówczas kwota otrzymanych odszkodowań nie będzie mieściła się w katalogu czynności wymienionych w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) i jako taka nie będzie podlegała opodatkowaniu tym podatkiem.

W kwestii odszkodowania stanowiącego rekompensatę za przedterminowe rozwiązanie umowy najmu należy zaznaczyć, że podobna sprawa była przedmiotem analizy Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (sprawa C-63/92). Z rozstrzygnięcia Trybunału wynika, że odszkodowanie stanowiące rekompensatę za przedterminowe rozwiązanie umowy najmu przez wynajmującego stanowi czynność podlegającą opodatkowaniu podatkiem VAT (w tym konkretnie rozpatrywanym przypadku zwolnioną od podatku). Resort finansów analizuje aktualnie rozstrzygnięcia organów podatkowych w indywidualnych sprawach podatników w podobnych do sygnalizowanych w przedłożonej interpelacji sprawach, w kontekście ww. wyroku Trybunału. W przypadku

stwierdzenia konieczności zmiany takich interpretacji indywidualnych zostaną podjęte stosowne działania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Henryka Gołębiowskiego**

w sprawie zmiany logo PKO BP SA (22300)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Henryka Gołębiowskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 12 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22300/11, dotyczącą zmiany logo Powszechnej Kasy Oszczędności Banku Polskiego SA (dalej PKO Bank Polski SA, Bank), przedstawiam poniżej stanowisko ministra skarbu państwa wobec kwestii poruszonych w przedmiotowej interpelacji, oparte na informacjach uzyskanych od banku.

Zmiany w identyfikacji wizerunkowej są odpowiedzią na wymagania klientów banku i zostały poprzedzone gruntownymi badaniami rynkowymi. Pokazały one, że obowiązujące do niedawna logo było dobrze rozpoznawalne i kojarzone z tradycją, ale uznawano je za nieco staroświeckie. Ponadto nie komunikowało zachodzących w banku zmian modernizacyjnych związanych z nowym modelem obsługi klientów, nowościami w ofercie produktowej i implementowanymi innowacyjnymi rozwiązaniami technologicznymi. Z drugiej strony zbyt radykalna zmiana logotypu mogłaby spowodować odpływ części bardziej tradycyjnie nastawionych klientów oraz zachwiać wizerunkiem banku, który jest jednym z jego najcenniejszych aktywów. Skarbonka PKO jest wyceniana przez specjalistów z prestiżowego magazynu „The Banker” na 1,5 mld dolarów.

Jak pokazują badania, nowy logotyp jest postrzegany jako nowoczesny i bardziej interesujący w stosunku do poprzedniego rozwiązania, a jednocześnie nadal komunikuje podstawowe wartości PKO Banku Polskiego, takie jak stabilność, spokój i bezpieczeństwo. Wprowadzone zmiany umożliwiają skuteczniejsze zastosowanie systemu identyfikacji wizerunkowej w nowoczesnych kanałach komunikacji, np. w Internecie. Kolorystyka nowego logo, czyli granat przechodzący w czerń, podkreśla większą powagę zmienionego znaku graficznego. Natomiast zmiana koloru kropki nad logotypem oraz usunięcie akronimu PKO z nazwy występującej obok logotypu pozwala lepiej komunikować narodowy charakter banku. Moderni-

zacja logo jest jednym z elementów całościowego programu modernizacji wizerunku banku. Wpisuje się w program modernizacji sieci i go uzupełnia.

Podawane w niektórych publikacjach medialnych informacje na temat kosztów modernizacji wizerunkowej PKO Banku Polskiego są nieprawdziwe. Choć dokładne kwoty są objęte tajemnicą handlową, to rzeczywisty koszt tej operacji jest kilkukrotnie niższy. Wszystkie koszty związane ze zmianą logotypu są uwzględnione w planie finansowym banku na rok 2011, zatwierdzonym przez radę nadzorczą banku, który również zakłada dwucyfrowy wzrost zysku netto w stosunku do wyników za rok 2010.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie sprzedaży produktów spożywczych
oznaczonych jako ekologiczne lub typu light
(22301)**

W odpowiedzi na interpelację pana Krzysztofa Brejzy, posła na Sejm RP, z dnia 27 marca br., przesłaną z pismem z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22301/11, w sprawie sprzedaży produktów spożywczych oznaczonych jako ekologiczne lub typu light, przekazuję poniższe wyjaśnienie.

Ad 1. Czy przepisy prawa określają reguły oznaczania żywności jako ekologicznej i czy ministerstwo kontroluje przestrzeganie tych przepisów?

Produkty rolnictwa mogą być oznakowane odniesieniem do ekologicznej metody produkcji, jeżeli spełniają wymogi określone w przepisach dotyczących rolnictwa ekologicznego. Przepisami tymi są rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz. Urz. UE. L 2007 Nr 189, poz. 1, ze zm.), rozporządzenie Komisji (WE) nr 889/2008 z dnia 5 września 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli (Dz. Urz. WE Nr L 250, 18.9.2008, ze zm.) oraz ustawa o rolnictwie ekologicznym z dnia 25 czerwca 2009 r. (Dz. U. Nr 116, poz. 975), a także akty wykonawcze i przepisy wydane w ich trybie.

Zgodnie z ustawą o rolnictwie ekologicznym za nadzór nad produkcją ekologiczną odpowiada Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Inspekcja Handlowa, Inspekcja Weterynaryjna oraz Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa są zobowiązane do współpracy z Inspekcją Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych w ramach tego nadzoru.

Ad 2. Czy istnieją reguły dotyczące umieszczania produktów żywnościowych w działach lub na stoiskach z żywnością ekologiczną oraz czy jest kontrolowane ich przestrzeganie?

Informuję, iż przepisy prawa nie normują reguł dotyczących umieszczania produktów żywnościowych w działach lub na stoiskach z żywnością ekologiczną w handlu detalicznym. Układ asortymentowy w sklepach, ekspozycja towarów na odpowiednich półkach stanowią strategię zarządzania asortymentem w sklepie.

Jednocześnie należy zauważyć, iż przepis art. 16 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności, dotyczący prezentacji żywności lub pasz, podkreśla znaczenie i wagę właściwego informowania konsumenta, wskazując że: bez uszczerbku dla bardziej szczegółowych przepisów prawa żywnościowego etykietowanie, reklama i prezentacja żywności lub pasz, z uwzględnieniem ich kształtu, wyglądu lub opakowania, używanych opakowań, sposobu ułożenia i miejsca wystawienia oraz informacji udostępnionych na ich temat w jakikolwiek sposób, nie może wprowadzać konsumentów w błąd.

Kontrolę środków spożywczych w handlu detalicznym sprawuje Inspekcja Handlowa (także w obrocie hurtowym i gastronomii) w zakresie jakości handlowej, w tym pod kątem zafałszowań i oznakowania, a także kontrolę legalności i rzetelności działania przedsiębiorców. Kompetencje Inspekcji Handlowej w zakresie oznakowania odnoszą się do całości prawa żywnościowego, dotyczącego znakowania istotnego w kontekście interesów konsumentów, umożliwiającego dokonywania właściwych wyborów produktów podczas zakupów. Kontrole oznakowania środków spożywczych są stałym elementem kontroli Inspekcji Handlowej.

W ramach kontroli oznakowania IH sprawdza m.in. oznakowanie środków spożywczych na zgodność z przepisami szczegółowymi ujętymi w prawie żywnościowym, w tym sposób prezentacji i ekspozycji w miejscu sprzedaży.

Ad 3. Czy istnieją regulacje dotyczące zasad oznaczania żywności nazwą light, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, jakie instytucje dokonują kontroli wykonywania tych obowiązków?

Od 1 lipca 2007 r. obowiązuje w całej Unii Europejskiej rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parla-

mentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń zdrowotnych i żywieniowych dotyczących żywności (sprostowanie Dz. Urz. UE L 12 z 18.01.07r. str. 3), które określa zasady stosowania oświadczeń zdrowotnych oraz żywieniowych, w tym oświadczenia żywieniowego lekki/light.

Zgodnie z ww. rozporządzeniem oświadczenie, że produkt jest lekki, oraz każde oświadczenie, które może mieć taki sam sens dla konsumenta, może być stosowane, jeśli produkt ten spełnia warunki, jakie określono dla innego oświadczenia żywieniowego, a mianowicie oświadczenia „zmniejszona zawartość”. Ww. oświadczenie informujące, że zawartość jednego lub kilku składników odżywczych została obniżona oraz każde inne oświadczenie, które może mieć taki sam sens dla konsumenta, może być stosowane tylko wówczas, gdy obniżenie zawartości wynosi co najmniej 30% w porównaniu z podobnym produktem, z wyjątkiem mikroskładników odżywczych, gdzie dopuszczalna jest różnica 10% w wartościach odniesienia, zgodnie z dyrektywą Rady 90/496/EWG (w tym przypadku ma zastosowanie załącznik do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 25 lipca 2007r. w sprawie znakowania żywności wartością odżywczą (Dz. U. Nr 137, poz.967) oraz sodu lub wartości równoważnej dla soli, gdzie dopuszczalna jest różnica 25%.

Ponadto przy stosowaniu terminu lekki musi być wskazanie na właściwość/właściwości, które sprawiają, że środek spożywczy jest lekki, tj. zawartość którego składnika/składników odżywczych została obniżona, np. lekki – 50% mniej cukru. Należy zatem podkreślić, że cechą produktów oznaczonych oświadczeniem lekki/light nie jest niska wartość energetyczna (tu mają zastosowanie inne oświadczenia żywieniowe), lecz znacząco zmniejszona w porównaniu z podobnymi produktami zawartość niektórych składników żywności.

Urzędowej kontroli znakowania środków spożywczych oświadczeniami zdrowotnymi i żywieniowymi dokonują organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Należy przy tym podkreślić, że Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych (działająca na etapie produkcji żywności), jak i Inspekcja Handlowa (działająca na poziomie handlu) kontrolują prawidłowość całości oznakowania środków spożywczych wprowadzanych do obrotu, w związku z tym również sprawdzają poprawność i rzetelność podawanych w oświadczeniach żywieniowych i zdrowotnych informacji, tak jak wszystkich pozostałych danych dotyczących środka spożywczego deklarowanych przez producenta.

Ad 4. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość w dającej się określić perspektywie czasowej przeprowadzenia działań zmierzających do ograniczenia powyższych zjawisk?

Mając na uwadze powyższe oraz dotychczasowe doświadczenia Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi związane z wykonywaniem nadzoru przez IJ-HARS, należy pozytywnie ocenić realizację przez

IJHARS powierzonych zadań w zakresie rolnictwa ekologicznego, w szczególności skuteczności kontroli i nadzoru nad upoważnionymi jednostkami certyfikującymi oraz rynkiem produktów rolnictwa ekologicznego, a także zadań upoważnionych jednostek certyfikujących związanych z kontrolą i nadzorem nad produkcją ekologiczną.

Ponadto w odniesieniu do produktów oznaczonych oświadczeniem lekki/light, przepisy rozporządzenia nr 1924/2006 wyraźnie określają, że stosowanie oświadczeń jest możliwe wówczas, gdy będą zrozumiałe dla przeciętnego konsumenta, który zgodnie z motywem 16 preambuły do rozporządzenia jest odpowiednio poinformowany oraz spostrzegawczy i ostrożny, z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych i językowych, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości. Mając na uwadze powyższe, prawidłowo zastosowane oświadczenie lekki/light powinno być zrozumiałe dla przeciętnego konsumenta.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie proceduru spalania odpadów
w gospodarstwach domowych (22303)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22303/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Krzysztofa Brejzy w sprawie proceduru spalania odpadów w gospodarstwach domowych, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Wśród instrumentów prawnych, jakimi dysponują odpowiednie służby w walce z procederem spalania odpadów w gospodarstwach domowych, należy wskazać przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm). Spalanie odpadów w gospodarstwach domowych stanowić może czyn wyczerpujący znamiona wykroczenia, typizowanego w art. 71 ww. ustawy. Zgodnie z treścią tego przepisu, kto wbrew zakazowi termicznie przekształca odpady poza spalarniami odpadów lub współspalarniami odpadów podlega karze aresztu albo grzywny.

Ograniczenia w zakresie spalania odpadów poza „legalnymi” spalarniami nie mają zastosowania do niektórych odpadów, np. roślinnych z rolnictwa i leśnictwa oraz drewna – z wyjątkiem drewna zanieczyszczonego impregnatami i powłokami ochronny-

mi, które mogą zawierać związki chlorowcoorganiczne lub metale ciężkie, w skład których wchodzi w szczególności odpady drewna pochodzącego z budowy, remontów i demontażu obiektów budowlanych oraz infrastruktury drogowej (vide: art. 49a ustawy o odpadach).

Kolejnym instrumentem prawnym służącym przeciwdziałaniu procederowi spalania odpadów w gospodarstwach domowych są przepisy ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu porządku i czystości w gminach (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z późn. zm). Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 ww. ustawy właściciele nieruchomości są zobowiązani do zapewnienia czystości i porządku m.in. przez:

- wyposażenie nieruchomości w urządzenia służące do zbierania odpadów komunalnych oraz utrzymywanie tych urządzeń w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym;

- zbieranie powstałych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych zgodnie z wymaganiami określonymi w wydanym na podstawie art. 4 przedmiotowej ustawy regulaminie;

- gromadzenie nieczystości ciekłych w zbiornikach bezodpływowych;

- pozbywanie się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi;

- realizację innych obowiązków określonych w regulaminie.

Niewykonywanie powyższych obowiązków stanowi wykroczenie zagrożone karą grzywny (vide: art. 10 ust. 2 ww. ustawy).

Należy wskazać, że właściciele nieruchomości przy pozbywaniu się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych obowiązani są do udokumentowania, w formie umowy korzystania z usług wykonywanych przez zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcą posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, przez okazanie takiej umowy i dowodów płacenia za takie usługi (vide: art. 6 ust. 1 ww. ustawy).

Oprócz powyżej wskazanych przepisów do ochrony czystości i porządku w gminie zastosowanie mogą znaleźć niektóre przepisy Kodeksu wykroczeń, w tym m.in. art. 82 K.w. (dokonywanie czynności mogących spowodować pożar), art. 117 K.w. (obowiązek utrzymania czystości w obrębie nieruchomości), art. 145 K.w. (zaśmiecanie miejsc publicznych).

Zgodnie z art. 379 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) marszałek województwa, starosta oraz wójt, burmistrz lub prezydent miasta sprawują kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska w zakresie objętym właściwością tych organów. Organy te mogą upoważnić do

wykonywania funkcji kontrolnych pracowników podległych im urzędów marszałkowskich, powiatowych, miejskich lub gminnych lub funkcjonariuszy straży gminnych.

Tym samym strażnicy jako kontrolujący uprawieni są do:

— wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnym sprzętem przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których prowadzona jest działalność gospodarcza, a w godzinach od 6 do 22 – na pozostały teren;

— przeprowadzania badań lub wykonywania innych niezbędnych czynności kontrolnych;

— żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz zwywania i przesłuchiwanie osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego;

— żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli.

Wskazać przy tym należy, że przy podejmowaniu interwencji dotyczących spalania odpadów w gospodarstwach domowych pojawiają się praktyczne problemy polegające na: niewpuszczeniu strażników na teren posesji/nieruchomości, znacznych trudnościach dowodowych przy ustaleniu, co jest palone w piecach, rozróżnieniu materiału spalanego i jego zabezpieczeniu, złapaniu sprawcy na gorącym uczynku. O przypadkach utrudnień w prowadzeniu kontroli strażnicy informują najczęściej wojewódzki inspektorat ochrony środowiska.

Należy wskazać, iż podstawą wykonywania przez strażę gminne (miejskie) czynności związanych z ochroną środowiska w zakresie przedmiotowej problematyki są także przepisy prawa miejscowego, wydane na podstawie wspomnianej wcześniej ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. W postępowaniu mandatowym uprawnionymi do nakładania mandatu karnego za popełnienie wykroczenia polegającego na spalaniu odpadów z naruszeniem przepisów ochrony środowiska są funkcjonariusze Policji, strażę miejskie (gminne) oraz inspektorzy Inspekcji Ochrony Środowiska.

W odniesieniu natomiast do działań podejmowanych przez Państwową Straż Pożarną pragnę poinformować, że czynności kontrolno-rozpoznawcze z zakresu ochrony przeciwpożarowej mogą być wykonywane wyłącznie w zakresie określonym w art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 96, poz. 667, z późn. zm.). W zakresie tym nie mieści się rozpoznawanie zagrożeń dla zdrowia ludzi wywołanych nieodpowiednim składem chemicznym spalin uwalnianych do atmosfery z urządzeń będących na wyposażeniu mieszkań. Ponadto należy wskazać, że pomimo szkodliwości spalanie odpadów w gospodarstwach domowych nie stanowi zagrożenia pożarowego, jeśli jest dokonywane w sprawnych technicznie urządzeniach, a materiały palne są przechowywane w odpowiednich odległościach od pieców.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie prowadzi prac legislacyjnych w zakresie wskazanym w wystąpieniu.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w zakresie problematyki działań podejmowanych przez Państwową Inspekcję Sanitarną, zgodnie z art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.), organem właściwym do udzielenia odpowiedzi jest minister zdrowia. Natomiast organem właściwym do udzielenia odpowiedzi w zakresie problematyki przestrzegania przepisów o ochronie środowiska oraz badania i oceny stanu środowiska, zgodnie z art. 28 powyższej ustawy, jest minister środowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie zmian zasad przesyłania listów
poleconych przez Poczta Polska SA (22304)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Krzysztofa Brejzy, nr SPS-023-22304/11, w sprawie zmian zasad przesyłania listów poleconych, przedstawiam, co następuje.

Odnosząc się do pierwszego z zadanych przez pana posła pytań, czy zasady rejestrowania listów poleconych są uregulowane w przepisach prawa powszechnie obowiązującego, wyjaśniam, iż materia ta jest uregulowana w ustawie z 12 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.) oraz w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 5, poz. 34, z późn. zm.).

Zwracam uwagę, iż zgodnie z delegacją określoną w art. 46 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo pocztowe „Minister właściwy do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, warunki wykonywania powszechnych usług pocztowych przez operatora publicznego dotyczące: (...)

2) wymagań w zakresie przyjmowania i doręczenia przesyłek i przekazów pocztowych, w tym:

a) warunków przyjmowania przesyłek oraz przekazów pocztowych,

b) sposobu postępowania z przesyłkami uszkodzonymi, nieopłaconymi lub opłaconymi w kwocie niższej niż należna,

c) dokumentowania wykonania usługi doręczenia przesyłek rejestrowanych lub przekazów pocztowych,

d) terminów odbioru przesyłek lub przekazów pocztowych z placówki operatora,

e) wymagań w zakresie opakowania i wymiaru przesyłek (...)"

Podkreślenia wymaga fakt, iż przesyłka listowa polecona była i jest rejestrowana imiennie na etapie jej nadania i doręczenia. Fakt wprowadzenia do obiegu pocztowego przesyłki listowej poleconej jest dokumentowany poprzez wydanie nadawcy potwierdzenia nadania w postaci dowodu nadania lub książki nadawczej, zgodnie ze wskazanymi powyżej przepisami prawa powszechnie obowiązującego.

Odnosząc się do drugiego z zadanych przez pana posła pytań, czy zdaniem ministerstwa planowane przez Poczte zmiany nie wpłyną niekorzystnie na bezpieczeństwo przekazu korespondencji, wyjaśniam, że planowane zmiany dotyczą procesu technologicznego funkcjonującego u operatora publicznego – Poczty Polskiej SA. Należy wskazać iż, obowiązujące od wielu lat procedury wewnętrzne Poczty Polskiej SA nigdy nie przewidywały imiennego rejestrowania w dokumentacji przewozowej przesyłek poleconych. Przewidywały natomiast prowadzenie sumarycznej ewidencji polegającej na wskazywaniu ilości przekazywanych i odbieranych przesyłek poleconych, z wyszczególnieniem przesyłek standardowych i przekazywanych luzem.

Jedynie w odniesieniu do przesyłek poleconych zagranicznych, w sytuacjach gdy ryzyko świadczenia usługi przesyłki poleconej w relacji z danym krajem było bardzo duże, stosowano rozwiązanie polegające na imiennym ujmowaniu w dokumentach przewozowych przesyłek listowych rejestrowanych. Mimo wprowadzanych zmian w technologii opracowywania poszczególnych rodzajów usług, wynikających m.in. ze stosowanych przez Poczte Polską SA narzędzi informatycznych, tego rodzaju rozwiązania w dalszym ciągu są możliwe do zastosowania w sytuacjach, gdy stopień ryzyka towarzyszący realizacji danej usługi za zastosowaniem takich rozwiązań przemawia.

Pragnę zapewnić, iż planowane do wprowadzenia zmiany w technologii opracowywania przesyłek poleconych nie dotyczą fazy nadawczej i fazy oddawczej, tj. faz, w których przesyłki poleczone wykazywane są imiennie. Podkreślenia wymaga, iż wprowadzenie zmian ma na celu zmniejszenie pracochłonności w fazie ekspedycji i grupowania w zbiory, co w efekcie końcowym pozwoli na zmniejszenie kosztów świadczenia tej usługi.

Nie bez znaczenia dla bezpieczeństwa obrotu pocztowego jest także fakt, iż Poczta Polska SA posiada narzędzia informatyczne pozwalające na śledzenie paczek i przesyłek tzw. pobraniowych. W dużym stopniu system ten pozwala także na śledzenie

przesyłek poleconych wymienianych zarówno w obrocie krajowym, jak i zagranicznym.

Pragnę dodać, iż Poczta Polska SA, wykazując szczególną dbałość o interesy klientów, od wielu lat w swojej ofercie posiada usługę komplementarną: Traktowanie przesyłki rejestrowanej jako przesyłki z zadeklarowaną wartością. Usługa ta dedykowana jest osobom wysyłającym w przesyłkach rejestrowanych rzeczy wartościowe. Każda osoba nadająca przesyłkę ma możliwość skorzystania z powyższej formy ubezpieczenia wysyłanych rzeczy, deklarując ich rzeczywistą wartość. Przesyłka nadana ze wskazaną usługą komplementarną jest kartowana imiennie w dokumentach pocztowych we wszystkich fazach jej opracowania i pozwala na wskazanie miejsca, w którym do ewentualnej nieprawidłowości doszło, i przypisanie odpowiedzialności materialnej i służbowej konkretnemu pracownikowi.

Ponadto informuję, iż bezpieczeństwo przesyłek jest przedmiotem ciągłego zainteresowania wyspecjalizowanych służb kontrolnych Poczty Polskiej SA, które na bieżąco monitorują obszary zidentyfikowane jako miejsca, w których wystąpienie nadużyć i nieprawidłowości jest największe. Systematycznie analizowany jest wskaźnik bezpieczeństwa ujemnych przejawów w służbie pocztowej. W przypadku ujawnienia nieprawidłowości podejmowane są natychmiast działania kontrolne wskazujące obszar, przyczynę ich zaistnienia oraz wdrażane są czynności naprawcze.

Niniejszym wyrażam nadzieję, że w sposób dostateczny wyjaśniłem kwestie zasad przesyłania listów poleconych przez Poczte Polską SA.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie restrukturyzacji wojskowej
służby zdrowia (22308)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie restrukturyzacji wojskowej służby zdrowia (SPS-023-22308/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z przyjętą przez kierownictwo Ministerstwa Obrony Narodowej koncepcją część szpitali, dla których minister obrony narodowej jest organem tworzącym, w tym 116. Szpital Wojskowy z Przy-

chodnią Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Opolu, ma zostać przekazana poza resort obrony narodowej. W celu realizacji tego zadania szef Inspektoratu Wojskowej Służby Zdrowia z mojego upoważnienia wystąpił do wojewody opolskiego, marszałka województwa opolskiego, starosty powiatu opolskiego i prezydenta miasta Opola z propozycją przekazania 116. Szpitala Wojskowego w Opolu.

Władze samorządowe odniosły się negatywnie do tej inicjatywy, dlatego też resort obrony narodowej w dniu 31 marca 2010 r. zwrócił się do resortu spraw wewnętrznych i administracji z propozycją połączenia wzmiankowanego szpitala wojskowego z Zakładem Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Opolu. Stanowisko Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji było pozytywne. Wiążące decyzje w przedmiotowej sprawie będą podejmowane po przedstawieniu przez resort spraw wewnętrznych i administracji danych dotyczących aktualnej sytuacji ekonomicznej Zakładu Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Opolu oraz po zajęciu przez niego stanowiska w sprawie projektu porozumienia o połączeniu obu samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

Pragnę zapewnić, że w chwili obecnej w resorcie obrony narodowej nie są prowadzone inne prace dotyczące funkcjonowania i reorganizacji (w tym likwidacji) 116. Szpitala Wojskowego z Przychodnią Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Opolu. Niemniej jednak, w przypadku braku porozumienia w przedmiotowej sprawie z resortem spraw wewnętrznych i administracji, Ministerstwo Obrony Narodowej będzie podejmowało dalsze działania zmierzające do realizacji założonego celu, tj. reorganizacji zabezpieczenia medycznego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i dostosowania go do potrzeb armii.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Biernackiego**

**w sprawie przymusowych ubezpieczeń
budynków wchodzących w skład gospodarstwa
rolnego oraz ubezpieczeń OC rolników
regulowanych przepisami ustawy
o ubezpieczeniach obowiązkowych (22309)**

Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22309/11, interpelacją posła Marka Biernackiego w sprawie przymusowych ubezpieczeń budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego oraz ubezpieczeń OC rolników uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.) ubezpieczeniami obowiązkowymi są m.in.

1) ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego (ubezpieczenie OC rolników),

2) ubezpieczenie budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego od ognia i innych zdarzeń losowych (ubezpieczenie budynków rolniczych).

Zgodnie z ww. ustawą każdy rolnik jest obowiązany do zawarcia umowy ubezpieczenia OC rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego na okres 12 miesięcy. Obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia OC rolników powstaje w dniu objęcia w posiadanie gospodarstwa rolnego. Ubezpieczeniem OC rolników jest objęta odpowiedzialność cywilna rolnika oraz każdej osoby, która, pracując w gospodarstwie rolnym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z posiadaniem przez rolnika tego gospodarstwa rolnego, tj. zarówno szkód związanych bezpośrednio z pracami polowymi (opryski chemiczne, ruch maszyn itp.), jak również szkód, których wyrządzenie pozostaje w związku z ruchem na drodze publicznej (ruch pojazdów, pędzenie zwierząt itp.).

Natomiast istotą obowiązkowego ubezpieczenia budynków rolniczych jest zagwarantowanie posiadaczowi gospodarstwa rolnego środków finansowych na odtworzenie lub naprawianie w tych budynkach szkód powstałych wskutek ognia i innych zdarzeń losowych trudno przewidywalnych, np. powodzi, huraganu lub pioruna. Ubezpieczeniem objęte są budynki wchodzące w skład gospodarstwa rolnego, a więc zarówno budynki mieszkalne, jak i zabudowania gospodarcze. Ogólne warunki ubezpieczenia budynków rolniczych określa ww. ustawa.

Suma ubezpieczenia, jak w każdym innym ubezpieczeniu majątkowym, również w ubezpieczeniu

obowiązkowym budynków rolniczych stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela (art. 824 § 1 K.c. w związku z art. 22 ust. 1 omawianej ustawy) i jest ustalana odrębnie dla każdego z budynków w wyniku uzgodnień ubezpieczającego z ubezpieczycielem.

Sumę ubezpieczenia ustala się zgodnie z zasadami wskazanymi w art. 70 ust. 2 pkt 1 lub 2 ustawy. W przypadku budynków nowych lub których stopień zużycia technicznego nie przekracza 10% suma ubezpieczenia odpowiada wartości budynku w stanie nowym (suma ubezpieczenia w wartości nowej). W przypadku budynków o większym stopniu zużycia suma ubezpieczenia odpowiada rzeczywistej wartości tego budynku, przez którą rozumie się wartość w stanie nowym w dniu zawarcia umowy pomniejszoną o stopień zużycia budynku rolniczego (suma ubezpieczenia w wartości rzeczywistej). Normy zużycia budynków określa się stosownie do przepisów prawa budowlanego, tj. ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.), ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra rolnictwa i gospodarki żywnościowej z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 132, poz. 877, z późn. zm.). Dla wyznaczenia zużycia technicznego ubezpieczyciele posługują się normami zużycia, w szczególności uwzględniającymi: przeznaczenie budynku (budynki mieszkalne, gospodarcze), konstrukcje budynku (drewniana, masywna, mieszana) oraz wiek budynku i jego trwałość liczoną w latach. Powyższe regulacje związane ze stosowaniem pojęcia normy zużycia umożliwiają także stronom stosunku prawnego umowy ubezpieczenia ich zastosowanie do odpowiedniej sytuacji faktycznej, przez co sytuacja każdego ubezpieczającego się może być traktowana w sposób indywidualny.

W razie zaistnienia szkody w budynkach rolniczych zakład ubezpieczeń, z którym została zawarta umowa ubezpieczenia, wypłaca odszkodowanie odpowiadające wartości zaistniałej szkody w ramach sumy ubezpieczenia budynku. Sumę ubezpieczenia, odrębnie dla każdego budynku, ustala ubezpieczający z zakładem ubezpieczeń.

Wysokość szkody w budynkach ustala się na podstawie:

- 1) cenników stosowanych przez zakład ubezpieczeń; ustalenie wysokości szkody na podstawie tych cenników następuje w każdym przypadku niepodjęcia odbudowy, naprawy lub remontu budynku;
- 2) kosztorysu wystawionego przez podmiot dokonujący odbudowy lub remontu budynku, odzwierciedlającego koszty związane z odbudową lub remontem określone zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych – przy uwzględnieniu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia; jeżeli

suma ubezpieczenia została ustalona według wartości rzeczywistej, uwzględnia się również faktyczne zużycie budynku od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń do dnia powstania szkody.

Zakład ubezpieczeń jest obowiązany do corocznego aktualizowania stosowanych cenników. Stosownie do postanowień art. 68 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) zakład ubezpieczeń może zweryfikować zasadność wielkości i wartości robót ujętych w przedstawionym przez ubezpieczającego kosztorysie wystawionym przez podmiot dokonujący odbudowy lub remontu budynku, odzwierciedlającym koszty związane z odbudową lub remontem, określone zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalonymi cenami robót budowlanych. Kosztorys ten powinien zostać przedłożony przez ubezpieczającego najpóźniej w terminie 12 miesięcy od dnia powstania szkody.

Zakład ubezpieczeń nie uwzględnia stopnia zużycia budynku przy szkodach drobnych, których wartość nie przekracza równowartości w złotych 100 euro, ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu ustalania odszkodowania.

Ustalona wysokość szkody w budynkach rolniczych, zgodnie z art. 69 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), podlega:

1) zmniejszeniu o wartość pozostałości, które mogą być przeznaczone do dalszego użytku, przeróbki lub odbudowy,

2) zwiększeniu w granicach sumy ubezpieczenia o udokumentowane koszty uprzątnięcia miejsca szkody w wysokości do 5% wartości szkody.

Zgodnie z tym przepisem wysokość szkody zmniejsza się o wartość pozostałości, które mogą być przeznaczone do dalszego użytku, przeróbki lub odbudowy. Zgodnie z art. 824¹ § 1 K.c. co do zasady ubezpieczony nie może wzbogacić się na szkodzie. Gdyby natomiast ubezpieczony miał otrzymać odszkodowanie zapewniające mu możliwość przywrócenia budynku do stanu poprzedniego, a jednocześnie pozostały mu po szkodzie np. materiały budowlane zdolne do użytku, przeróbki lub odbudowy, pozostawałby de facto wzbogacony o wartość tych materiałów.

Natomiast zwiększenie szkody z tytułu kosztów uprzątnięcia miejsca szkody podlega pewnym ograniczeniom. Po pierwsze, podlega limitowi w postaci 5% wartości szkody, po drugie, zwiększenie może nastąpić tylko w granicach sumy ubezpieczenia. Zakład ubezpieczeń nie odpowiada za zaistniałe szkody w budynkach rolniczych, które zostały wyrządzone umyślnie przez ubezpieczającego lub przez osobę, za którą ubezpieczający ponosi odpowiedzialność albo która pozostaje z ubezpieczającym we wspólnym gospodarstwie domowym, a także wyrządzone wskutek rażącego niedbalstwa przez te osoby.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, że w przypadku niezgadzania się z decyzją zakładu ubezpieczeń lub w związku z opieszałością w likwidacji szkody ubezpieczony może złożyć skargę do

wyższej instancji danego zakładu ubezpieczeń, np. dyrektora okręgu lub zarządu zakładu ubezpieczeń, jak również może zwrócić się o pomoc do rzecznika ubezpieczonych. W przypadku kierowania skargi na działanie zakładu ubezpieczeń do rzecznika ubezpieczonych w skardze tej należy podać m.in. w zwięzłej i krótkiej formie stan faktyczny dotyczący szkody i działań z nią związanych, jak również argumenty potwierdzające swoje roszczenie w stosunku do firmy ubezpieczeniowej. Do skargi należy dołączyć, jeżeli jest się w jej posiadaniu, korespondencję z zakładem ubezpieczeń bądź inne dokumenty, które będą potwierdzeniem roszczeń.

Skargi, listy, które wpływają do Biura Rzecznika Ubezpieczonych są przedmiotem analizy ekspertów, którzy, zachowując formę pisemną, na bieżąco informują wnioskodawców o podjętych krokach w danej sprawie.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

ministra rolnictwa i rozwoju wsi na interpelację posła Zbysława Owczarskiego

w sprawie realizacji niektórych postanowień zawartych w ustawie o rolnictwie ekologicznym (22310)

W odpowiedzi na interpelację pana Zbysława Owczarskiego, posła na Sejm RP, z dnia 18 kwietnia br., przesłaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia, znak: SPS-023-22310/11, w sprawie realizacji niektórych postanowień zawartych w ustawie o rolnictwie ekologicznym, przekazuję poniższe wyjaśnienie.

Ad 1. Ile i jakie normy prywatne zostały uznane w trybie art. 20 ustawy o rolnictwie ekologicznym?

Uprzejmie informuję, iż od dnia obowiązywania ustawy o rolnictwie ekologicznym, tj. od 9 lipca 2009 r., do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie wpłynął żaden wniosek o uznanie prywatnej normy na podstawie ww. artykułu. W związku z powyższym minister rolnictwa i rozwoju wsi nie wydał żadnej decyzji w tym zakresie.

Ad 2. W jakiej wysokości zostały udzielone środki z budżetu państwa na finansowanie badań dotyczących rolnictwa ekologicznego w trybie art. 23 ustawy o rolnictwie ekologicznym?

Uprzejmie informuję, iż szczegółowe wymagania w zakresie dofinansowania badań dotyczących rolnictwa ekologicznego określa rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stawek dotacji przedmiotowych dla różnych podmiotów wykonujących zadania na rzecz rolnictwa (Dz. U. Nr 91, poz. 595, z późn. zm.). Zgodnie

z tym rozporządzeniem w roku 2010 dofinansowano 25 projektów badawczych w rolnictwie ekologicznym na łączną kwotę 4,531 mln zł. W budżecie na 2011 r. na ten cel zostały zabezpieczone środki finansowe w wysokości 5,22 mln zł.

Ad 3. Ile osób i według jakich kryteriów zostało wpisanych na listę inspektorów rolnictwa ekologicznego w trybie art. 21 ust. 3 pkt 2 ustawy o rolnictwie ekologicznym?

Do dnia 16 maja 2011 r. do rejestru inspektorów rolnictwa ekologicznego nie została wpisana żadna osoba na podstawie art. 21 ust. 3 pkt 2 ustawy o rolnictwie ekologicznym. Do głównego inspektora jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych nie wpłynął również żaden wniosek w tej sprawie, tj. uznania kwalifikacji nabytych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Dodatkowo informuję, iż według stanu na dzień 16 maja 2011 r. do rejestru inspektorów rolnictwa ekologicznego zostało wpisanych 386 osób.

Ad 4. Czy wszyscy powołani przez głównego inspektora jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych członkowie komisji egzaminacyjnej spełniają kryteria zawarte w § 4.1 pkt 2 rozporządzenia MRiRW z dnia 12 maja 2010 r. (Dz. U. Nr 94, poz. 607)?

W skład powoływanych przez głównego inspektora JHARS komisji kwalifikacyjnych w każdym przypadku wchodziły osoby spełniające wymóg § 4 ust. 2 ww. rozporządzenia, tj. posiadające zarówno wykształcenia wyższe, jak i wiedzę teoretyczną oraz co najmniej 3-letnie doświadczenie zawodowe z zakresu zagadnień objętych egzaminem.

Ad 5. Czy regulamin przeprowadzania egzaminu dla osób ubiegających się o wpis na listę inspektorów rolnictwa ekologicznego uwzględnia prawo kandydata do wglądu w jego dokumenty związane ze sposobem dokonywania oceny udzielonych odpowiedzi na test egzaminacyjny i daje prawo odwołania do innych instancji?

Prawo osoby, która przystąpiła do egzaminu, do wglądu do dokumentacji egzaminacyjnej dotyczącej tej osoby, określa przyjęty przez głównego inspektora JHARS regulamin wglądu do dokumentacji z przeprowadzonego egzaminu, o którym mowa w art. 21 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2009 r. o rolnictwie ekologicznym. Regulamin ten dostępny jest m.in. na stronie internetowej IJHARS w zakładce: Rolnictwo ekologiczne, egzaminy na inspektorów rolnictwa ekologicznego. Zatwierdzony przez głównego inspektora JHARS regulamin egzaminu, o którym mowa w art. 21 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2009 r. o rolnictwie ekologicznym, nie przewiduje prawa osoby, która przystąpiła do egzaminu, do odwołania się od jego wyniku, gdyż obowiązek przyjęcia takiej procedury nie został przewidziany w ww. przepisach ustawy o rolnictwie ekologicznym oraz rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 12 maja 2010 r. w sprawie nabywania uprawnień inspektora rolnictwa ekologicznego. Oczywiście każda osoba mająca zastrzeżenia do wyniku egzami-

nu może je złożyć GIJHARS, który dokona ich rozpatrzenia i w razie zasadności zastrzeżeń podejmie stosowne czynności.

Ad 6. Czy dokumenty egzaminacyjne w GIJHARS są archiwizowane zgodnie z prawem?

Wszystkie dokumenty w GIJHARS są przechowywane i archiwizowane zgodnie z obowiązującymi przepisami. Zestawy egzaminacyjne (zestawy pytań testowych i arkusze odpowiedzi) oraz pozostałe dokumenty egzaminacyjne są przechowywane zgodnie z obowiązującą instrukcją kancelaryjną GIJHARS (znak: GI-GNZ-0140-1/09), stanowiącą załącznik nr 1 do zarządzenia nr 2 dyrektora generalnego GIJHARS z dnia 6 kwietnia 2009 roku, zatwierdzonej przez dyrektora Archiwum Akt Nowych (pismo: II 401-9/09 z dnia 2 kwietnia 2009 r.). Sposób przechowywania w GIJHARS dokumentacji egzaminacyjnej zapewnia jej właściwą ochronę przed dostępem osób nieupoważnionych, zmianą, utratą, uszkodzeniem lub zniszczeniem. Na podstawie przechowywanej dokumentacji egzaminacyjnej w każdej chwili można zweryfikować zasadność wpisania (lub odmowy wpisu) danej osoby do rejestru inspektorów rolnictwa ekologicznego.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Artura Górskiego**

**w sprawie planów utworzenia spółki Polski
Holding Nieruchomości SA (22313)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana posła Artura Górskiego z dnia 20 kwietnia 2011 r., w sprawie planów utworzenia spółki Polski Holding Nieruchomości SA, przedstawiam, co następuje.

W związku z pytaniami i postulatami pracowników zawartymi w pismach kierowanych do Ministerstwa Skarbu Państwa przez organizacje związkowe spółki Dipservice w Warszawie SA (obecnie Polski Holding Nieruchomości SA) 27 kwietnia 2011 r. wystosowano pisemną odpowiedź podsumowującą stanowisko ministerstwa w tej sprawie (kopia w załączeniu^{*)}. Ponadto w dniach 18 kwietnia oraz 16 maja 2011 r. w siedzibie MSP odbyły się spotkania z udziałem pracowników łączonych spółek uczestniczących w projekcie tworzenia holdingu nieruchomościowego.

W wyniku analiz eksperckich prowadzonych przy udziale firm doradczych MSP uznało, że najkorzystniejszym sposobem prywatyzacji spółek, których głównym przedmiotem działalności jest wynajem nieruchomości lub inna działalność z branży nieruchomości, będzie ich połączenie w duży podmiot, a następnie sprzedaż jego akcji na rynku regulowanym. Dotychczasowe próby prywatyzacji mniejszych spółek działających w podobnym sektorze (np. Intraco SA czy Składnicy Księgarskiej sp. z o.o.) zakończyły się w wielu przypadkach niepowodzeniem.

Minister skarbu państwa, uwzględniając powyższe argumenty, postanowił skonsolidować cztery spółki Skarbu Państwa – Dipservice w Warszawie SA, Towarzystwo Obrotu Nieruchomościami AGRO SA, Składnicę Księgarską sp. z o.o. oraz COBO sp. z o.o. – które po połączeniu ze spółkami córkami utworzyły Polski Holding Nieruchomości SA. Równoległe została utworzona nowa spółka – Grupa PHN SA – do której zostaną wniesione akcje i udziały Polskiego Holdingu Nieruchomości SA, Intraco SA oraz Bude-xpo sp. z o.o. Debiut Grupy PHN SA na Giełdzie Papierów Wartościowych planowany jest na przełomie IV kwartału 2011 r.

Strategia Grupy PHN zakłada docelowe zarządzanie portfelem nieruchomości i uzyskiwanie przychodów z ich najmu – do tego czasu realizując także (drogą współpracy z doświadczonymi partnerami biznesowymi) wybrane projekty deweloperskie. Skonsolidowana spółka wyceniana będzie wyższymi mnożnikami używanymi w odniesieniu do firm o mieszanym modelu biznesowym, czyli łączących czerpanie pożytku z najmu z udziałem w zysku płynącym z działalności deweloperskiej. Model mieszany zastosowany w pierwszych latach działania Grupy PHN zwiększa bezpieczeństwo spółki, możliwość zdobycia finansowania na realizację atrakcyjnych projektów oraz pozyskania atrakcyjnych inwestorów rodzimych oraz zagranicznych. Dla potencjalnych inwestorów zachętą do inwestycji powinna być również znaczna kapitalizacja i płynność tworzonej spółki. Nie bez znaczenia jest także fakt, że konsolidowane są spółki o podobnej działalności, co pozwala na optymalizację kosztów operacyjnych oraz skuteczniejsze wykorzystanie doświadczonej załogi.

Ponadto pragnę wskazać, że zgodnie z ustawą z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji uprawnionym pracownikom przysługuje prawo do nieodpłatnego nabycia do 15% akcji spółki objętych przez Skarb Państwa w dniu wpisania jej do rejestru. Podczas procesu konsolidacji spółek oraz wniesienia ich akcji lub udziałów do Grupy PHN, a następnie podczas jej upublicznienia zachowane zostaną wszelkie ustawowe prawa uprzywilejowanych pracowników związane z nieodpłatnym przyznaniem im należnych akcji. Ministerstwo Skarbu Państwa planuje rozwiązanie, które umożliwi pracownikom zamianę przysługujących im akcji na płynne akcje Grupy PHN SA, czyli spółki wprowadzanej na Giełdę Papierów Wartościowych. Pragnę podkreślić, iż kwe-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

stia akcji pracowniczych została omówiona z pracownikami spółek na spotkaniu w dniu 16 maja br.

W odniesieniu do kwestii gwarancji zatrudnienia i negocjacji zakładowego układu zbiorowego pracy pragnę podkreślić, że te kwestie nie wiążą się z procesem upublicznienia akcji Grupy PHN i odnoszą się do wewnętrznych relacji zarządu spółki oraz jej pracowników. Zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi przepisami prawa, w szczególności z Kodeksem spółek handlowych, minister nie decyduje o strukturze zatrudnienia spółki. Zagadnienie to wchodzi w kompetencje zarządu i powinno być rozstrzygane w ramach obowiązujących w grupie przepisów i procedur.

Minister skarbu państwa, mając na celu stworzenie dużej nieruchomościowej Grupy PHN SA, która będzie zarządzana przez wykształconą, wysoko wykwalifikowaną kadrę ekspertów z bogatym doświadczeniem w branży nieruchomościowej, pragnie podkreślić, że od przyszłych członków rady nadzorczej – w skład której będą mogli być powoływani również pracownicy konsolidowanych spółek – oczekuje wysokich kwalifikacji merytorycznych.

Zgodnie z dotychczasową praktyką szczegółowe rozwiązania dotyczące prowadzonej konsolidacji i planowanego debiutu wypracowywane są wspólnie z zarządami spółek należących do grupy. Do nich też powinny być kierowane wszelkie zapytania pracowników o zaawansowanie projektu i plany jego realizacji.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Żalka**

**w sprawie blokowania inwestycji
przez organizacje ekologiczne (22314)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Żalka, przekazaną w piśmie Pana Marszałka z dnia 29 kwietnia 2011 r., w sprawie blokowania inwestycji przez organizacje pozarządowe (w tym również przez organizacje pożytku publicznego), uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

I. Problem zasygnalizowany w interpelacji budzi powszechne zainteresowanie, zwłaszcza przy okazji spektakularnych protestów organizacji proekologicznych podejmowanych przeciwko planowanym bądź

prowadzonym w Polsce inwestycjom modernizacyjnym.

Działalność w sferze ekologii i ochrony zwierząt oraz dziedzictwa przyrodniczego może być prowadzona zarówno przez organizacje pożytku publicznego, jak też przez podmioty, które tego statusu nie posiadają. Ich działalność powinna sprzyjać realizacji zasady pomocniczości (subsydiarności), co oznacza takie zorganizowanie państwa, w którym kompetencje i zdolności do działania są przypisane w pierwszej kolejności zorganizowanym grupom społecznym.

Dopiero w przypadku gdy działania grup społecznych okazują się niewystarczające, w następnej kolejności kompetencje te powinny przechodzić na organy samorządowe bądź organy innych władz publicznych. W interesie społecznym leży, by organy administracji publicznej prowadziły działalność w sferze zadań publicznych we współpracy z organizacjami pozarządowymi oraz z podmiotami prowadzącymi działalność pożytku publicznego na zasadach pomocniczości, suwerenności stron, partnerstwa, efektywności, uczciwej konkurencji i jawności.

Jednym z wyrazów takiej współpracy jest obowiązek konsultowania z organizacjami pozarządowymi projektów prawa miejscowego w dziedzinach dotyczących działalności statutowej tych organizacji.

Analiza działań organizacji pozarządowych oraz ustalenie przyczyn wystąpienia konkretnego problemu może doprowadzić do stwierdzenia braku właściwej współpracy między wymienionymi partnerami w obszarze blokowanych później zadań publicznych.

II. Minister sprawiedliwości nie dysponuje danymi pozwalającymi na obiektywną ocenę skali zjawiska jedynie bardzo ogólnie opisanego w interpelacji, jak też nie jest w stanie skutecznie zapobiegać nierzetelnym działaniom organizacji pozarządowych, w tym również organizacji pożytku publicznego, podejmowanym w obszarze ochrony środowiska.

Jedynie pośredni wpływ na powstawanie podmiotów i organizacji, których członkowie mogą być organizatorami lub uczestnikami powyższych działań, mają sądy rejestrowe decydujące o nadaniu niektórym z nich statusu organizacji pożytku publicznego. Uzyskanie statusu następuje w drodze postępowania rejestrowego i wpisania tej informacji w Krajowym Rejestrze Sądowym – rejestrze przedsiębiorców lub rejestrze stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

Ze względu na formę organizacyjno-prawną danego podmiotu (stowarzyszenie, organizacja społeczna bądź zawodowa, fundacja) nabywa on status organizacji pożytku publicznego bądź z chwilą wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego informacji o spełnieniu wymagań, o których mowa w art. 20 lub 21 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.), bądź też z chwilą wpisania do rejestru podmiotu, który wprawdzie nie ma z innego

tytułu obowiązku dokonania wpisu do KRS, ale spełnia powyższe wymagania (np. organizacja kościelna).

Działając na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186, z późn. zm.), przed zarejestrowaniem faktu uzyskania statusu organizacji pożytku publicznego sąd dokonuje kontroli przedłożonych dokumentów pod kątem spełnienia przez podmiot określonych warunków ustawowych, takich jak np. obowiązek prowadzenia działalności na rzecz ogółu społeczeństwa lub określonej grupy podmiotów (pod warunkiem że grupa ta jest wyodrębniona ze względu na szczególnie trudną sytuację życiową lub materialną w stosunku do społeczeństwa), przeznaczanie nadwyżki przychodów nad kosztami na działalność pożytku publicznego czy też konieczność posiadania statutowego organu kontroli lub nadzoru, odrębnego od organu zarządzającego.

Uzyskanie statusu organizacji pożytku publicznego wiąże się zarówno z nabyciem przez podmiot określonych przywilejów, jak też rodzi dodatkowe obowiązki, wśród nich także wynikające z przepisów regulujących postępowanie przed sądami rejestrowymi. Należy w tym miejscu podkreślić, że zakres tych ostatnich podlega w ostatnim czasie systematycznemu ograniczaniu przez ustawodawcę. I tak, począwszy od dnia 12 marca 2010 r., organizacje pożytku publicznego nie muszą składać do akt rejestrowych oraz ujawniać w KRS rocznych sprawozdań z działalności (art. 52 ust. 5 ustawy o KRS zmieniony przez art. 5 pkt 2 ustawy o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw – Dz. U. z 2010 r. Nr 28, poz. 146).

Ponadto z dniem 1 lipca 2011 r. przestanie obowiązywać art. 49a ust. 3 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, który obecnie nakazuje sądowi rejestrowemu, by w przypadku gdy organizacja pożytku publicznego przestała spełniać powyższe wymagania, wykreślił taką organizację z rejestru (art. 157 pkt 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej).

Konsekwencją wprowadzonych regulacji jest pozostawienie we właściwości sądów prowadzących Krajowy Rejestr Sądowy obowiązku wpisywania w tym rejestrze informacji o uzyskaniu przez podmioty statusu organizacji pożytku publicznego, natomiast zadaniem Centralnej Informacji KRS jest zapewnienie powszechnego i bezpłatnego dostępu (na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości) do listy organizacji i podmiotów, które taki status uzyskały (art. 4 ust. 4a ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym).

Dotychczas nie rozważano możliwości utworzenia w KRS wykazu organizacji pożytku publicznego uznanych za nierzetelne, które decyzją sądu należałoby pozbawić przywileju posiadania tego statusu. Wydaje się jednak, że ze względu na obowiązujące przepisy art. 694¹–694³ Kodeksu postępowania cywilnego (określające właściwość sądów rejestrowych),

nieprocesowy tryb postępowania przed tymi sądami oraz potencjalne trudności przy ustalaniu okoliczności definiujących nieostry zwrot „organizacje nierzetelne” sądy rejestrowe nie mogą sprawować funkcji nadzorczych w stosunku do organizacji pożytku publicznego.

III. Prawo do nadzoru nad organizacjami pożytku publicznego w zakresie prawidłowości ich funkcjonowania zostało przyznane ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego, którym aktualnie jest minister pracy i polityki społecznej. Art. 33 i 33a ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie określają przypadki, w których minister może lub powinien wystąpić do sądu rejestrowego o wykreślenie z Krajowego Rejestru Sądowego informacji o uzyskaniu statusu organizacji pożytku publicznego lub o wykreślenie organizacji z rejestru. Może tak postąpić np. w przypadku rażącego naruszenia prawa stwierdzonego w wyniku kontroli, natomiast powinien wystąpić do sądu w sytuacji powtarzającego się wykorzystywania otrzymanych dotacji niezgodnie z ich przeznaczeniem.

Oprócz nadzoru tego organu fundacje posiadające status organizacji pożytku publicznego podlegają nadzorowi ministra właściwego ze względu na cele organizacji, zaś niektóre z nich także ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych lub wojewodzie, jeśli fundacja prowadzi działalność na terenie jednego województwa. Z kolei zasadniczym organem nadzorczym wobec stowarzyszeń jest właściwy starosta.

Jak dotąd organy nadzorujące organizacje pożytku publicznego nie korzystają aktywnie z przyznaných uprawnień, w tym również z możliwości wystąpienia do sądu o podjęcie odpowiednich decyzji rejestrowych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Żalka**

**w sprawie prawidłowości przeprowadzania
sprawdzianów w toku aplikacji radcowskiej
i adwokackiej oraz jakości
szkolenia aplikantów (22315)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Jacka Żalka dotyczącą prawidłowości przeprowadza-

nia sprawdzianów w toku aplikacji radcowskiej i adwokackiej oraz jakości szkolenia aplikantów uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W przywołanym w interpelacji rozporządzeniu ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie standardów kształcenia dla poszczególnych kierunków oraz poziomów kształcenia, a także trybu tworzenia i warunków, jakie musi spełniać uczelnia, by prowadzić studia międzykierunkowe oraz makrokierunki (Dz. U. Nr 164, poz. 1166, ze zm.), określono m.in. standardy kształcenia dla poszczególnych kierunków studiów. W załączniku nr 85 do powyższego rozporządzenia, określającym standardy kształcenia dla kierunku: prawo, w punkcie II dotyczącym kwalifikacji absolwenta stwierdza się, że absolwent studiów prawniczych jest przygotowany do podjęcia wszystkich rodzajów aplikacji koniecznych do wykonywania zawodów prawniczych, a także do pełnienia funkcji we wszystkich instytucjach lub organizacjach publicznych i niepublicznych wymagających posiadania wiedzy prawniczej. Ocena wykonywania przez poszczególne uczelnie tego rozporządzenia nie leży jednak w zakresie kompetencji ministra sprawiedliwości. Organem właściwym w tych sprawach jest minister nauki i szkolnictwa wyższego, który posiada, zgodnie z art. 11 ust. 6 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, ze zm.), upoważnienie do cofnięcia lub zawieszenia uprawnień do prowadzenia studiów na danym kierunku i określonym poziomie kształcenia. Również poza zakresem właściwości ministra sprawiedliwości pozostaje sprawa kosztów kształcenia w szkołach wyższych, w tym na wydziałach prawa.

Pewnej oceny jakości przygotowania absolwentów poszczególnych uczelni do podjęcia aplikacji adwokackiej i radcowskiej można jednak dokonać w oparciu o analizę wyników egzaminów wstępnych na aplikację. Od 2006 r. egzaminy wstępne na aplikację adwokacką i radcowską są egzaminami państwowymi. Począwszy od roku 2008, minister sprawiedliwości przeprowadza analizę wyników egzaminów wstępnych na aplikację z uwzględnieniem profili kandydatów. Z przeprowadzonych dotychczas trzykrotnie analiz wynika, że istnieje zależność pomiędzy oceną na dyplomie a wynikiem egzaminu. Prawidłowość ta jest bardzo wyraźna i pokazuje wyższą zdawalność (uzyskanie pozytywnego wyniku z egzaminu w stosunku do wszystkich osób do niego przystępujących) osób, które posiadały lepszą ocenę na dyplomie. Podobnie wyniki egzaminu uzależnione są od trybu studiowania, albowiem są one wyższe w przypadku absolwentów studiów stacjonarnych w porównaniu do osób, które ukończyły studia w trybie zaocznym. Ponadto można zauważyć również związek pomiędzy zdawalnością a momentem ukończenia studiów – najwięcej osób, które uzyskały wynik pozytywny, rekrutowało się spośród absolwentów wyższych uczelni, którzy ukończyli studia w roku, w którym odbywał się egzamin.

Analizy wyników egzaminów wstępnych na aplikację wskazały także na zdawalność absolwentów poszczególnych uczelni, jakkolwiek nie można jednoznacznie określić, czy wyniki poszczególnych osób są zależne wyłącznie od ukończonej przez nie uczelni, czy też wynikają z własnego przygotowania poszczególnych kandydatów do tych egzaminów. Jak wynika z dotychczas przeprowadzonych analiz, najwyższe wyniki egzaminów wstępnych na aplikację w ostatnich trzech latach uzyskali absolwenci Uniwersytetu Jagiellońskiego, następnie Uniwersytetu Łódzkiego, Uniwersytetu Gdańskiego, Uniwersytetu Wrocławskiego i Uniwersytetu Śląskiego, Uniwersytetu Warszawskiego, Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu, Uniwersytetu w Białymstoku i Uniwersytetu Szczecińskiego. Należy mieć jednak na uwadze, że nie wszyscy absolwenci studiów prawniczych przystępują do egzaminów wstępnych na aplikację.

Co do pytania o ocenę egzaminów wstępnych na aplikację radcowską i adwokacką wskazać należy, że w ocenie ministra sprawiedliwości stanowią one odpowiedni instrument weryfikacji wiedzy kandydatów. Egzaminy te są obecnie egzaminami państwowymi. Odbywają się jednocześnie w całym kraju, są jednakowe dla wszystkich i stwarzają każdemu magistrówi prawa taką samą szansę dostania się na aplikację. Jedynym kryterium przesądzającym o wyniku kandydatów jest posiadana przez nich wiedza. Zasady przeprowadzania egzaminu, w tym układania pytań, są określone ustawowo i są w pełni transparentne. Egzamin składa się ze 150 pytań zawierających po trzy propozycje odpowiedzi, z których tylko jedna jest prawidłowa. Pozytywny wynik otrzymuje kandydat, który uzyskał z testu co najmniej 100 punktów. Test przygotowany jest przez zespół powołany przez ministra sprawiedliwości, w którego skład wchodzi pięciu przedstawicieli ministra sprawiedliwości oraz po dwóch przedstawicieli samorządu adwokackiego i radcowskiego. Najpóźniej na 90 dni przed rozpoczęciem egzaminu jest podawany do publicznej wiadomości wykaz tytułów aktów prawnych, z których wybrane stanowią podstawę opracowania pytań testowych na egzamin wstępny. Przeprowadzenie egzaminu wstępnego zgodnie ze wskazanymi zasadami gwarantuje, w ocenie ministra sprawiedliwości, jego obiektywizm i rzetelność, dając równe szanse i dostęp do aplikacji wszystkim kandydatom.

Odnosząc się do pytania dotyczącego zapewnienia aplikantom przez samorządy odpowiednio wysokiego poziomu kształcenia, liczby wykładowców przypadających na jednego aplikanta, liczby aplikantów przypadających na jednego patrona i przyczyn złych wyników egzaminów, należy wskazać, że prowadzenie aplikacji adwokackiej i radcowskiej zostało powierzony – na podstawie przepisów ustawy Prawo o adwokaturze i ustawy o radcach prawnych – samorządom zawodowym, odpowiednio adwokatów i radców prawnych. Organy tych samorządów są uprawnione do wydawania regulaminów odbywania aplikacji, które określają szczegółowo ich przebieg. Wobec tego że prowadzenie szkolenia leży w wyłącznej kompetencji

samorządu zawodowego, minister sprawiedliwości nie posiada danych określających, ilu wykładowców faktycznie przypada na jednego aplikanta.

Co do liczby aplikantów przypadających na jednego patrona wskazać należy, że wynika ona z przepisów wewnętrznych. Zgodnie z § 9 ust. 5 regulaminu aplikacji adwokackiej adwokat może być patronem nie więcej niż dwóch aplikantów, a w szczególnie uzasadnionych wypadkach – na jego wniosek i za zgodą okręgowej rady adwokackiej – większej liczby. Regulamin odbywania aplikacji radcowskiej przewiduje w § 11 ust. 6, że radca prawny może być jednocześnie patronem nie więcej niż 4 aplikantów, z zastrzeżeniem ust. 7, w którym dopuszczono możliwość tworzenia grup patronackich obejmujących nie więcej niż 10 aplikantów pod kierownictwem jednego patrona.

Ocena merytorycznego kształcenia aplikantów może być dokonana przez ministra sprawiedliwości poprzez wyniki egzaminów zawodowych. Do państwowego egzaminu adwokackiego i radcowskiego aplikanci przystąpili po raz pierwszy w roku ubiegłym. Wyniki tych egzaminów w skali kraju wskazują, że egzamin adwokacki zdało 71%, zaś radcowski 71,5% spośród aplikantów, którzy do niego przystąpili. Ponieważ był to do tej pory jedyny egzamin państwowy dla aplikantów adwokackich i radcowskich, trudno dokonać głębszej oceny wyników tych egzaminów. Kolejne egzaminy zawodowe, do których przystąpią aplikanci, odbędą się w dniach 14–17 czerwca br.

Odnosząc się do pytania o dochody samorządu adwokackiego i radcowskiego z opłat pobieranych od aplikantów, należy wskazać, że zgodnie z przepisami ustawy Prawo o adwokaturze i ustawy o radcach prawnych aplikacja adwokacka/radcowska jest odpłatna, a z opłat wnoszonych przez aplikantów pokrywane jest ich szkolenie (art. 76b ust. 1 i 2 ustawy Prawo o adwokaturze i art. 32¹ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych). Wysokość opłaty rocznej za aplikację określana jest rozporządzeniem ministra sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii odpowiednio Naczelnej Rady Adwokackiej i Krajowej Rady Radców Prawnych. Opłata roczna za aplikację adwokacką jest równa wysokości trzykrotnego minimalnego wynagrodzenia za pracę (w roku 2011 wynosi 4158 zł), zaś za aplikację radcowską – trzyipółkrotnego minimalnego wynagrodzenia za pracę (w roku 2011 wynosi 4851 zł). Wysokość łącznych rocznych wpływów z opłat wnoszonych przez aplikantów za szkolenie jest zależna od ilości aplikantów na danym roku.

Odnosząc się natomiast do wskazanego w interpelacji problemu wyników kolokwium, a także poziomu skomplikowania testów egzaminacyjnych, wskazać należy, że przeprowadzanie kolokwium leży w wyłącznej kompetencji samorządu zawodowego, a minister sprawiedliwości nie uczestniczy na żadnym etapie przeprowadzania kolokwium i nie ma żadnego wpływu na stopień trudności pytań. Zakres materiału obowiązującego na kolokwium określa natomiast program aplikacji.

W przypadku aplikacji adwokackiej do ministra sprawiedliwości nie dotarły jakiegokolwiek sygnały ze

strony aplikantów co do poziomu trudności testów egzaminacyjnych. Co do aplikacji radcowskiej były kierowane skargi grupy aplikantów, głównie z izby warszawskiej. Minister sprawiedliwości, wskazując na podniesione zastrzeżenia i argumenty aplikantów, przekazał te skargi zgodnie z właściwością do rozpoznania organowi właściwemu, jakim jest zgodnie z art. 60 ust. 3 ustawy o radcach prawnych Krajowa Rada Radców Prawnych. Prezes Krajowej Rady Radców Prawnych poinformował ministra sprawiedliwości, że dokonana przez Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych analiza zarzutów podniesionych przez aplikantów w zdecydowanej większości przypadków nie potwierdziła ich zasadności.

Wskazać w tym miejscu należy, że nabór na aplikację radcowską w roku 2009 był rekordowo wysoki, a mimo to, jak wynika z informacji udzielonej ministrowi sprawiedliwości przez prezesa Krajowej Rady Radców Prawnych, pierwszy rok zakończyło z wynikiem pozytywnym 82,6% aplikantów. Samorząd radcowski, mając na uwadze sytuację na pierwszym roku aplikacji, umożliwił aplikantom z naboru przeprowadzonego w roku 2009 przystąpienie do dodatkowego kolokwium poprawkowego i wpis warunkowy na kolejny rok aplikacji. Ponadto dokonane zostały zmiany regulaminowe ograniczające konieczność powtarzania roku wyłącznie do przedmiotu bądź przedmiotów, z których aplikant nie uzyskał zaliczenia.

Biorąc pod uwagę wskazane powyżej wyniki kolokwium rocznego aplikantów w skali całego kraju, nie wydaje się uzasadnione twierdzenie przywołane w interpelacji o nieuprawnionej selekcji aplikantów, mogącej skutkować ograniczeniem dostępności zawodu adwokata i radcy prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie systemu wsparcia bezpośredniego
dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej
(22316)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie systemu wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej, a w szczególności płatności do owoców miękkich, przesłaną na ręce Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej pismem z dnia

19 kwietnia br. i przekazaną ministrowi rolnictwa i rozwoju wsi pismem z dnia 29 kwietnia br., nr SPS-023-22316/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Płatność obszarowa do owoców miękkich została wprowadzona na wniosek Polski w wyniku reformy wspólnej polityki rolnej na rynku owoców i warzyw, której postanowienia weszły w życie od 1 stycznia 2008 r. W związku z tym w roku bieżącym producenci malin lub truskawek mogą już po raz czwarty wnioskować o przyznanie płatności.

Zasady przyznawania tej płatności regulują: art. 98 rozporządzenia Rady nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r., rozporządzenie Komisji nr 1121/2009 z dnia 29 października 2009 r. oraz ustawa z dnia 26 stycznia 2007 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1051, z późn. zm.).

Odnosząc się do kwestii przedłużenia płatności na lata 2012–2013 oraz działań, jakie zostały podjęte w tym zakresie przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi, pragnę nadmienić, iż zgodnie z obowiązującym prawodawstwem wspólnotowym, tj. art. 98 rozporządzenia Rady nr 73/2009, stosowana w Polsce płatność do owoców miękkich ma formę płatności przejściowej i będzie przyznawana do dnia 31 grudnia 2011 r.

Powyższe nie oznacza jednak, iż wsparcie dla sektora owoców miękkich będzie możliwe jedynie do końca 2011 r. W tym kontekście należy nadmienić, iż na wniosek Polski, w ramach reformy WPR – Health Check, udało się wprowadzić do prawodawstwa wspólnotowego rozwiązanie umożliwiające dalsze wspieranie sektora owoców miękkich. Przepisy wspólnotowe, a w szczególności art. 129 rozporządzenia Rady nr 73/2009, przewidują bowiem, iż nowe państwa członkowskie stosujące system jednolitej płatności obszarowej (a zatem również Polska) mogą, do dnia 1 sierpnia 2011 r., podjąć decyzję o przyznaniu od roku 2012 oddzielnej płatności do owoców miękkich. Oznacza to, że zostanie przedłużona możliwość stosowania płatności do owoców miękkich. Zmieni się jedynie charakter wypłacanej płatności, bowiem od roku 2012 będzie to płatność oddzielona od produkcji, czyli historyczna, a nie związana z produkcją, jak będzie to miało miejsce do końca 2011 r.

Odnosząc się do kwestii wysokości wsparcia w ramach płatności do owoców miękkich w latach 2012–2013, pragnę nadmienić, iż zgodnie z art. 129 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 73/2009 oddzielna płatność do owoców miękkich będzie przyznawana w granicach kwot przewidzianych w załączniku XII do rozporządzenia Rady nr 73/2009, tj. do wysokości 11,04 mln euro. Biorąc pod uwagę, iż przydzielona Polsce maksymalna powierzchnia gwarantowana wynosi 48 000 ha, to stawka oddzielnej płatności do owoców miękkich w latach 2012 i 2013 wyniesie 230 euro/ha.

Ponadto pragnę nadmienić, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi (art. 129 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 73/2009) w roku 2012 możliwe będzie przyznanie pomocy krajowej, uzupełniającej oddzielną płatność do owoców miękkich.

Pomoc ta będzie mogła wynieść 170 euro/ha. Natomiast w odniesieniu do kwestii pomocy krajowej w roku 2013 pragnę podkreślić, iż obowiązujące prawodawstwo wspólnotowe nie przewiduje możliwości uzupełnienia w roku 2013 oddzielnej płatności do owoców miękkich pomocą krajową. Niemniej jednak ministerstwo czyni na forum unijnym starania zmierzające do umożliwienia państwom członkowskim wypłacania pomocy krajowej również w latach kolejnych. Stosowne propozycje w tym zakresie zostały przekazane przez pana ministra Marka Sawickiego w piśmie skierowanym do pana komisarza Daciana Ciolosa.

Natomiast odnosząc się do kwestii maksymalnej powierzchni gwarantowanej przyznanej Polsce (48 000 ha), pragnę zwrócić uwagę, iż za ewentualnym zwiększeniem maksymalnej powierzchni gwarantowanej nie przemawia dotychczasowe jej wykorzystanie. W ramach przeprowadzonych kampanii wykorzystanie przysługującej Polsce powierzchni gwarantowanej nie osiągnęło 100%, tj. rolnicy zgłosili we wnioskach powierzchnię: 32 173 ha w roku 2008, 39 780 ha w roku 2009 oraz 47 149 ha w roku 2010.

Pragnę również nadmienić, iż na forum europejskim trwa obecnie debata dotycząca przyszłości wspólnej polityki rolnej po roku 2013, w tym również niezmiernie ważnej kwestii, jaką jest przyszły system płatności bezpośrednich. Mając na względzie, iż wspomniana debata nie przyniosła jeszcze konkretnych propozycji w zakresie przyszłości płatności bezpośrednich, należy oczekiwać, iż prace w tym zakresie będą nadal kontynuowane, a efektem tych prac będą stosowne propozycje legislacyjne. W trakcie zbliżających się prac nad reformą WPR Polska będzie czyniła starania, aby w ramach przyszłej WPR zachować wsparcie we wrażliwych sektorach, których liczącą się częścią jest sektor owoców miękkich.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie uchwały władz Litwy godzącej
w interesy polskich szkół na Litwie (22317)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Michała Jarosa (pismo nr SPS-023-22317/11 z dnia 29 kwietnia br.) w sprawie uchwały władz Litwy godzącej w interesy polskich szkół na Litwie uprzejmie informuję.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych z satysfakcją odnotowuje opinię pana posła Michała Jarosa o działaniach podjętych w kwestiach litewskich przez szefa resortu i podziela zaniepokojenie rozwojem niekorzystnych dla polskiej mniejszości wydarzeń na Litwie. Władze RP dysponują szczegółową wiedzą na temat problemów, z jakimi borykają się Polacy na Litwie, i stanowczo domagają się realizacji ich praw, wynikających zarówno z traktatu między RP i RL o przyjaznych stosunkach i dobrosąsiedzkiej współpracy z 26 kwietnia 1994 r., innych umów dwustronnych oraz międzynarodowych aktów prawnych, w szczególności Konwencji ramowej Rady Europy o ochronie praw mniejszości narodowych. Niestety, mimo usilnych starań kolejnych rządów polskich po 1989 r., podejmowania tej tematyki przez prezydentów, premierów, marszałków Sejmu i Senatu, ministrów spraw zagranicznych oraz innych czołowych polityków polskich, w sferze tej pozostają problemy, których nie udaje się rozwiązać. Problem traktowania mniejszości polskiej na Litwie, z woli władz litewskich ciągle aktualny, a nawet rosnący, negatywnie wpływa na stosunki polsko-litewskie. Nie rezygnujemy jednak z dalszych prób wpłynięcia na stanowisko Litwy w kontaktach bilateralnych, ale także, wyciągając wnioski z braku właściwej reakcji władz litewskich na podejmowane dotąd działania strony polskiej, Ministerstwo Spraw Zagranicznych postawiło problematykę praw mniejszości polskiej na Litwie także na forum instytucji europejskich.

W najbardziej aktualnej i bolesnej sprawie nowej litewskiej ustawy o oświacie w ciągu minionego roku władze RP podjęły wszystkie możliwe działania. Niestety, strona litewska, kierując się swym anachronicznym, pełnym obaw i niechęci oraz braku zrozumienia ich autentycznych potrzeb stosunkiem do mniejszości narodowych, przeprowadziła cały proces legislacyjny, nie uwzględniając naszych uwag i zastrzeżeń oraz protestów działaczy organizacji polskich na Litwie i 60 tys. obywateli Litwy o polskim rodowodzie.

Uchwalenie ustawy i rychła perspektywa wejścia jej w życie nie oznacza pogodzenia się z jej skutkami. Ministerstwo Spraw Zagranicznych wspólnie z partnerami rządowymi i organizacjami pozarządowymi opracowuje obecnie strategię rozwoju szkolnictwa polskiego na Litwie, która następnie uzgodniona zostanie z liderami społeczności polskiej. Ma ona zneutralizować niekorzystne dla mniejszości skutki nowej ustawy, a młodzieży polskiej na Litwie dać nowe szanse zdobycia wykształcenia w dobrej, nowoczesnej szkole polskiej, po której ukończeniu, obok uczelni litewskich, czekać na nią będzie wzmocniona wileńska filia Uniwersytetu w Białymstoku i zwiększona oferta studiów w Polsce.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie sposobu prywatyzacji
przedsiębiorstwa Dolfamex w Jeleniej Górze
(22319)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przesłanej przez Pana Marszałka interpelacji pani poseł Marzeny Machałek w sprawie procesu prywatyzacji spółki Dolfamex sp. z o.o. (pismo z dnia 29 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22319/11) uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wstępie informuję, że w dniu 28 kwietnia 2011 r. została podpisana umowa sprzedaży pakietu 2720 udziałów spółki Dolfamex sp. z o.o. z siedzibą w Jeleniej Górze, stanowiących 100% kapitału zakładowego spółki, na rzecz Fabryki Okuć Meblowych Stalmot Spółka Akcyjna z siedzibą w Nidzicy, za cenę 9601 zł za jeden udział, tj. za łączną kwotę 26 114 720 zł.

Sprzedaż udziałów nastąpiła w trybie art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.), tj. w trybie przetargu publicznego, który został opublikowany w dniu 16 marca 2011 r.

W tej sytuacji wnioskowane przez panią poseł wstrzymanie procesu prywatyzacji spółki jest bezprzedmiotowe.

Odnosząc się do szczegółowych pytań, przedstawiam poniższą informację:

1. Dlaczego Ministerstwo Skarbu Państwa wycofało się z obietnicy z 2010 r. gwarantującej sprzedaż udziałów spółki z uwzględnieniem interesów pracowników?

Ministerstwo Skarbu Państwa, realizując procesy prywatyzacyjne, oczekuje, iż otrzyma ofertę od wiarygodnego i odpowiedzialnego inwestora, który przeprowadzi konieczne inwestycje modernizacyjne i zapewni rozwój spółce. Jeśli żadna ze złożonych ofert nie spełni oczekiwań MSP lub w przypadku braku ofert proces prywatyzacyjny może zostać powtórzony, może też zostać zmieniony tryb prywatyzacji spółki lub szczegółowe warunki prywatyzacji. Pragnę jednocześnie poinformować, że niezależnie od wybranego trybu prywatyzacji, zgodnie z obowiązującym prawem, decydującym kryterium wyboru oferenta musi być cena, jaka zostanie zaproponowana za akcje bądź udziały. W przeciwnym razie w transakcji prywatyzacyjnej mogą pojawić się przesłanki udzielenia niedozwolonej pomocy publicznej, co z zasady oznaczałoby naruszenie obowiązujących przepisów Unii Europejskiej w tym zakresie. Należy również mieć na uwadze, że podjęcie próby prywatyzacji w danym trybie nie oznacza, że kolejne próby prywatyzacji będą prowadzone w ten sam sposób. Podjęta próba prywatyzacji spółki (zaproszenie do przetargu publicznego z dnia 13 września 2010 r.) z uwzględnieniem zobowiązań pozacenowych, w tym zobowiązań na rzecz pracowników, zakończyła się niepowodzeniem. W dniu 16 marca 2011 r. ogłoszono przetarg publiczny jako

kolejną próbę prywatyzacji spółki bez uwzględnienia zobowiązań pozacenowych.

2. Czy, ustalając nową cenę minimalną za udziały w spółce, Ministerstwo Skarbu Państwa uwzględniło poprawę sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa w okresie od pierwszego, nierozstrzygniętego przetargu?

3. Czy, ustalając nową cenę minimalną za udziały w spółce, Ministerstwo Skarbu Państwa uwzględniło zakup przez firmę nowych urządzeń, co mogło mieć wpływ na zwiększenie wartości firmy?

Informuję, że udziały spółki zostały wycenione zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lutego 2009 r. w sprawie analizy spółki, przeprowadzonej przed zaoferowaniem do zbycia akcji należących do Skarbu Państwa (Dz. U. z 2009 r. Nr 37, poz. 288). Wycena spółki została sporządzona przez zewnętrznego doradcę. Celem wyceny było oszacowanie wartości spółki z uwzględnieniem wszystkich aspektów funkcjonowania przedsiębiorstwa spółki. Ministerstwo Skarbu Państwa przy ustalaniu warunków umowy sprzedaży akcji spółki uwzględnia rekomendacje doradcy w tym zakresie.

Ponadto informuję, iż zakup nowych urządzeń może przyczynić się do poprawy osiąganych przez spółkę wyników finansowych, które znajdują się w ostatnich latach na niskim poziomie (strata w wysokości 6 tys. zł w 2009 r. i zysk netto w kwocie 456 tys. zł w 2010 r. wykazany w sprawozdaniu F01), w szczególności w porównaniu z ceną, jaką uzyskał Skarb Państwa za udziały spółki. Zakup nowych urządzeń nie ma natomiast wpływu na wzrost wartości majątkowej spółki, gdyż z jednej strony spowoduje to wzrost aktywów po stronie rzeczowego majątku trwałego, z drugiej jednak strony, w zależności od źródeł finansowania, zmniejszy się wartość środków pieniężnych (finansowanie wewnętrzne) lub nastąpi wzrost zobowiązań spółki (finansowanie zewnętrzne).

4. Czy kierowany przez pana resort zamierza podjąć działania mające na celu zapewnienie podpisania przez inwestora zainteresowanego kupnem Dolfame-xu tzw. pakietu socjalnego?

Przeprowadzony tryb prywatyzacji nie zakłada negocjacji pakietu socjalnego pomiędzy inwestorem a stroną społeczną przed podpisaniem umowy prywatyzacyjnej. Jednocześnie informuję, że MSP nie widzi jakichkolwiek przeszkód, aby inwestor podjął rozmowy w kwestiach socjalnych z działającymi w spółce organizacjami związkowymi.

Przedstawiając powyższe oraz mając na względzie udzieloną pani poseł odpowiedź z dnia 14 marca 2011 r. na zapytanie nr SPS-024-8731/11 w sprawie prywatyzacji spółki Dolfamex sp. z o.o. z siedzibą w Jeleniej Górze, wyrażam nadzieję, że przekazane informacje wyjaśnią w sposób zadowalający przeprowadzony proces prywatyzacji spółki.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**p.o. prezesa Głównego Urzędu Statystycznego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie sposobu określania wyznania
w formularzach osobowych Narodowego
Spisu Powszechnego (22321)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na nadesłaną przy piśmie szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 maja 2011 r., znak: DSPA-4810-2635-(1)/11, interpelację pana posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie sposobu określania wyznania w formularzach osobowych Narodowego Spisu Powszechnego Ludności i Mieszkań 2011, uprzejmie wyjaśniam, że pytanie o wyznanie zadawane jest wyłącznie w ramach badania reprezentacyjnego spisu, obejmującego szerszy zakres zagadnień. Pytanie to ma następujące brzmienie: „Do jakiego wyznania religijnego (kościół lub związku wyznaniowego) Pan/Pani należy?”

Zastosowane w formularzu elektronicznym rozwiązanie umożliwia osobie spisywanej zadeklarowanie przynależności do określonego wyznania lub nieprzynależenia do żadnego wyznania. Pytanie o wyznanie ma charakter dobrowolny – osoby spisywane mają możliwość odmowy udzielenia odpowiedzi. Odnotowanie identyfikacji respondenta z określonym wyznaniem odbywa się poprzez wskazanie odpowiedniej pozycji spośród siedmiu zamieszczonych bezpośrednio pod pytaniem lub na rozwijającej się liście obejmującej 165 innych wyznań, a także poprzez wpisanie dowolnego określenia wyznania w polu edycji umożliwiającym swobodny (otwarty) zapis. Przyjęta dla potrzeb spisu definicja zakłada, że „wyznanie (przynależność wyznaniowa) to formalne uczestnictwo lub emocjonalny związek osoby z określonym wyznaniem religijnym (kościół lub związkiem wyznaniowym)”.

Odnosząc się do pytania, „dlaczego formularze narodowego spisu powszechnego nie zawierają odpowiedzi umożliwiających ujawnienie swych przekonań ateistom, agnostykom i osobom, które wierząc, nie przynależą do żadnego z wyznań”, uprzejmie wyjaśniam, że w teorii i badaniach społecznych poświęconych tematyce religijności takie pojęcia, jak: „ateista”, „niewierzący”, „agnostyk”, „obojętny”, „niezdecydowany”, „przywiązany do tradycji religijnej”, „wierzący” czy „głęboko wierzący”, wyodrębniane są jako kategorie parametru religijności określanego jako globalny stosunek do wiary lub jako autodeklaracja wiary. Stosunek do wiary, choć w znacznym stopniu związany i skorelowany z przynależnością do wyznania, stanowi odrębny wymiar religijności. Dlatego też w badaniach naukowych dotyczących religijności formułowane są odrębne pytania o autodeklarację wiary i o przynależność do wyznania.

Jakkolwiek statystycy zdają sobie sprawę z tego, że uwzględnienie w spisie ludności pytania o stosunek do wiary, podobnie jak innych spośród wielu wskaźników religijności, jak np. stosunek do praktyk religijnych, dałoby cenne wyniki o dużej wartości poznawczej, to ze względu na istotę i charakter tematyki religijnej z jednej strony oraz specyfikę i uwarunkowania badania spisowego z drugiej postanowiono z pełną świadomością ograniczyć się do zadania pytania o przynależność wyznaniową.

Tytułem uzasadnienia tej decyzji pozwolę sobie nadmienić, że zagadnienie wyznania podjęto w spisie ludności po raz pierwszy od 1931 r., kiedy to w ówczesnym spisie ludności i mieszkań badano wyznanie. Problematyka związana z wiarą religijną należy do najbardziej delikatnych i wrażliwych kwestii osobowych człowieka, przez co uwzględnianie jej w spisie powszechnym było dość szeroko kwestionowane przez różne środowiska. Wiele osób, odwołując się np. do ustawy zasadniczej – Konstytucji RP i innych przepisów prawa, podkreśla, że w spisie ludności, jako badaniu powszechnym prowadzonym na mocy specjalnej ustawy przez urząd państwowy, nie powinno zadawać się pytań o przekonania religijne i filozoficzne lub o światopogląd. Między innymi z tego powodu nie uwzględniono żadnego pytania z dziedziny religijno-wyznaniowej w spisie powszechnym w 2002 r.

W trwającym obecnie powszechnym spisie ludności i mieszkań, podobnie jak w badaniach spisowych wielu innych krajów, uwzględniono jedynie pytanie o przynależność wyznaniową, jako bardziej zewnętrzny, zazwyczaj także sformalizowany, a przez to stosunkowo bardziej zobjektywizowany aspekt religijności niż np. odczuwanie wiary religijnej. Zrezygnowano natomiast z pytania o wiarę religijną, która jawi się jako bardziej intymny i wrażliwy wymiar osobowości człowieka.

Jednocześnie pozwolę sobie zauważyć, że wyznanie (przynależność wyznaniowa) jako temat badania spisowego w 2011 r. uzyskał pozytywne opinie w konsultacjach społecznych oraz akceptację posłów Sejmu RP, który w marcu 2010 r. przyjął ustawę o spisie powszechnym.

Innym czynnikiem, który przesądził o tym, iż w spisie powszechnym uwzględniono właśnie pytanie o przynależność wyznaniową, było zidentyfikowanie priorytetowych potrzeb w zakresie statystyki religijno-wyznaniowej. O ile bowiem sondaże i liczne badania społeczne poświęcone religijności społeczeństwa polskiego, prowadzone przez różne instytucje naukowe przynoszą satysfakcjonujące specjalistów rezultaty w zakresie rozpoznania postaw i przekonań religijnych – także odnośnie do udziałów osób wierzących i niewierzących – to w odniesieniu do struktury wyznaniowej ludności Polski pozostawiają one wiele do życzenia. Relatywnie niewielkie liczebności wyznań niekatolickich i ich nierównomierne rozmieszczenie sprawiają, że badania te nie są w stanie dostarczyć miarodajnych danych umożliwiających odzwierciedlenie, czy choćby przybliżenie pełnej struktury

wyznaniowej ludności Polski. Większość spośród niewielkich ugrupowań religijnych w ogóle nie zostaje „wykryta” w badaniach przeprowadzonych na niewielkich, co najwyżej kilkudziesięciu próbach losowych. Jestem przekonany, że wyniki spisu ludności i mieszkań 2011, pozyskane na 20-procentowej próbie wylosowanych mieszkań oraz ludności przebywającej w tych mieszkaniach, w znacznym stopniu przyczynią się do zniwelowania deficytu wiedzy o strukturze wyznaniowej społeczeństwa polskiego.

Jednocześnie mam świadomość, że w wyniku spisu pozyskane zostaną dane na temat postaw identyfikowania się z poszczególnymi wyznaniem lub nieidentyfikowania się z żadnym, bez rozpoznania motywów tych postaw. Przyznaję, że użyte w spisie 2011 formularze istotnie nie dają możliwości ujawnienia swoich przekonań zarówno ateistom i agnostykom, jak i osobom wierzącym. Pozwalam sobie przy tym zauważyć, że pod tym względem jednakowo traktowane są osoby nienależące do wyznania, jak i te, które określiły swoją przynależność wyznaniową, które poza faktem określenia swojego wyznania nie mogą wypowiedzieć się na temat swojej wiary.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że uwzględnione w spisie pytanie o przynależność wyznaniową bez odniesienia się do stopnia odczuwanej wiary bądź niewiary daje takie same możliwości osobom identyfikującym się z Kościołami i związkami wyznaniowymi, jak osobom bezwyznaniowym. W jednakowym też stopniu ogranicza w religijnym wyrażeniu się (w odniesieniu się do swojej wiary) osoby wierzące, jak i niewierzące. Przebieg i wyniki tegorocznego spisu oraz doświadczenia zebrane przez statystykę publiczną i inne instytucje oraz spisywaną ludność mogą spowodować, że przed kolejnym spisem ludności znikną opory i obawy przed zadawaniem pytań dotyczących religii, a pytania o wiarę lub inne aspekty religijności zostaną uwzględnione w kolejnym badaniu spisowym.

Uprzejmie informuję, że metodologia spisu oraz formularze spisowe zostały przygotowane przez specjalistów Głównego Urzędu Statystycznego w oparciu o wiedzę przedmiotową w zakresie poszczególnych tematów spisowych, doświadczenia z badań prowadzonych przez statystykę publiczną, w tym także z przeprowadzanych wcześniej spisów ludności i mieszkań w Polsce oraz spisów przeprowadzanych w innych krajach.

Jednocześnie wyjaśniam, że obowiązujący dokument prawny Unii Europejskiej, tj. rozporządzenie ramowe nr 763/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie spisów ludności i mieszkań (Dz. U. UE L. z dnia 13.08.2008 r. Nr 218, poz. 14) oraz rozporządzenia implementacyjne Komisji Europejskiej nie zawierają zapisów dotyczących tematu wyznania jako tematu obowiązkowego w spisach przeprowadzanych w krajach członkowskich Wspólnoty. Z tego względu w przygotowaniach do spisu 2011 zostały wzięte pod uwagę zalecenia i rekomendacje międzynarodowe Organizacji Naro-

dów Zjednoczonych, a w szczególności Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ dotyczące metodologii badań spisowych.

Prace nad przygotowaniem spisu odbywały się pod nadzorem m.in. Komisji Metodologicznej – organu opiniodawczo-doradczego prezesa GUS reprezentowanego przez przedstawicieli wielu dyscyplin naukowych. Koncepcja i zakres przedmiotowy spisu poddane były szerokim konsultacjom społecznym obejmującym m.in. instytucje rządowe, samorządowe, Kościoły i instytucje międzywyznaniowe.

Z poważaniem

P.o. prezesa Głównego Urzędu Statystycznego
Janusz Witkowski

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jana Widackiego**

**w sprawie ochrony danych telekomunikacyjnych
(22322)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację nr SPS-023-22322/11 z dnia 29 kwietnia 2011 r. pana posła Jana Widackiego w sprawie dostępu do danych telekomunikacyjnych zatrzymywanych w związku z implementacją do krajowego porządku prawnego przepisów dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności, przedstawiam poniżej następujące informacje.

Pozyskiwanie danych telekomunikacyjnych przez Policję i inne służby na podstawie szczególnego upoważnienia ustawowego stanowi jedną z form czynności operacyjno-rozpoznawczych wykorzystywanych przez Policję i służby specjalne dla realizacji stawianych przed nimi zadań państwowych związanych z bezpieczeństwem i porządkiem publicznym, w zakresie zapobiegania, wykrycia, ustalenia sprawców, a także uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw oraz realizacji innych ustawowych celów wyznaczanych zwłaszcza służbom specjalnym w zakresie ochrony bezpieczeństwa państwa. Przykładowo można wskazać, że zgodnie z art. 20c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277, z późn. zm., może ona pozyskiwać w ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych takie same dane jak sąd lub prokurator w postępowaniu kar-

nym, w celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw. Dane telekomunikacyjne obejmują dane niezbędne do ustalenia zakończenia sieci, telekomunikacyjnego urządzenia końcowego, użytkownika końcowego inicjującego połączenie, do którego kierowane jest połączenie, daty i godziny połączenia oraz czasu jego trwania, rodzaju połączenia, lokalizacji telekomunikacyjnego urządzenia końcowego. Należy także zauważyć, że dane tego rodzaju udostępniane są Policji bądź na pisemny wniosek komendanta głównego Policji lub komendanta wojewódzkiego Policji albo osoby przez nich upoważnionej, a także za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej policjantowi posiadającemu upoważnienie.

Analogiczne regulacje jak w przypadku Policji zawierają ustawy określające kompetencje poszczególnych służb Straży Granicznej, art. 10b ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, Dz. U. z 2005 r. Nr 234, poz. 1997, z późn. zm., kontroli skarbowej, art. 36b ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, Dz. U. z 2004 r. Nr 8 poz. 65, z późn. zm., Żandarmerii Wojskowej, art. 30 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, Dz. U. Nr 123, poz. 1353, z późn. zm., Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, art. 28 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, art. 18 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Dz. U. Nr 104, poz. 708, z późn. zm., a także Służby Kontrwywiadu Wojskowego, art. 32 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego i Służbie Wywiadu Wojskowego, Dz. U. Nr 104, poz. 709, z późn. zm.

Pozyskiwanie danych telekomunikacyjnych w ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych przez Policję oraz służby specjalne nie zostało poddane kontroli sądowej czy też prokuratorskiej.

Należy jednak zwrócić uwagę, że pozyskiwanie danych telekomunikacyjnych jest niewątpliwie mniej intensywną formą ingerencji w prawa i wolności obywatelskie w porównaniu z czynnościami składającymi się na kontrolę operacyjną umożliwiającą Policji oraz innym uprawnionym służbom, w wypadkach wskazanych w ustawie, m.in. poprzez kontrolowanie treści korespondencji, zawartości przesyłek, a także stosowanie środków technicznych umożliwiających uzyskiwanie w sposób niejawnym informacji i dowodów oraz ich utrwalanie, a w szczególności treści rozmów telefonicznych i innych informacji przekazywanych za pomocą sieci telekomunikacyjnych. Dane telekomunikacyjne pozwalają bowiem najczęściej na ustalenie osób, które kontaktowały się z danym numerem telefonu, ewentualnie miejsc, w których określone osoby przebywały, co możliwe jest na podstawie analizy logowań telefonów komórkowych do stacji bazowych BTS. W istocie zatem czynności te nie prowadzą do pozyskiwania wiedzy o treści rozmów prowadzonych z danego aparatu telefonicznego, a pozwala-

ją jedynie ustalić podstawowe dane o połączeniach realizowanych z danego numeru telefonu czy też przybliżone miejsce przebywania określonej osoby dysponującej aktywnym aparatem telefonii komórkowej. Warto także zauważyć, że w dobie społeczeństwa informacyjnego, gdy przepływ informacji jest niezwykle szybki i dokonywany za pomocą różnych urządzeń technicznych, możliwość pozyskiwania danych telekomunikacyjnych przez Policję czy służby specjalne wydaje się niezbędnym instrumentem z punktu widzenia zwalczania przestępczości, w tym zwłaszcza przestępczości zorganizowanej. Szybki dostęp do tego rodzaju danych w wielu wypadkach pozwala na niezwłoczne dokonanie analizy niezbędnych informacji w celu wykrycia sprawców przestępstwa, osób współdziałających w jego popełnieniu, a także w niektórych wypadkach na ustalenie miejsca, w którym mogą znajdować się dowody popełnionego przestępstwa czy też może znajdować się osoba pokrzywdzona przestępstwem. Bezpośredni, niezwłoczny dostęp do tego rodzaju danych w wielu wypadkach warunkuje skuteczność czynności wykrywczyczych w fazie przedprocesowej.

Należy stwierdzić, że postulat wprowadzenia procedur zapewniających kontrolę sądu lub prokuratora nad pozyskiwaniem danych telekomunikacyjnych przez Policję i inne uprawnione podmioty powinien być analizowany bardzo wnikliwie i oceniany wieloaspektowo. Istnieje bowiem poważne ryzyko, że ewentualne wprowadzenie mechanizmów kontroli sądowej bądź prokuratorskiej nad pozyskiwaniem danych telekomunikacyjnych przez Policję i służby prowadziłyby w rzeczywistości do ukształtowania mechanizmu kontroli dalece formalnej, a tym samym iluzorycznej.

Powyższy argument wiąże się z doświadczeniami wynikającymi z analizy praktyki działań sądów w zakresie udzielania zezwolenia na stosowanie kontroli operacyjnej, które skłoniły rząd do wprowadzenia w ustawie z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. Nr 53, poz. 273, odpowiednich regulacji w ustawach kompetencyjnych dotyczących Policji oraz służb specjalnych, obligujących sąd do merytorycznego badania materiałów uzasadniających wnioski o przeprowadzenie kontroli operacyjnej, przed podjęciem decyzji o wyrażeniu zgody na tego rodzaju kontrolę.

Warto także zauważyć, że sądowa kontrola w zakresie pozyskiwania przez Policję i służby specjalne danych telekomunikacyjnych jest rozwiązaniem rzadko występującym w Europie, przewiduje je prawo czeskie i norweskie, w większości zaś krajów europejskich pozyskiwanie tego rodzaju danych pozostawione zostało organom władzy wykonawczej, np. we Francji decyzję w tym przedmiocie podejmuje na wniosek policji lub innej służby specjalnie powołana do tego osoba działająca przy ministrze spraw wewnętrznych. Podobne, choć jeszcze mniej rygorystyczne rozwiązanie obowiązuje w Wielkiej Brytanii, gdzie decyzję w przedmiocie pozyskania danych te-

lekomunikacyjnych podejmują osoby sprawujące funkcje publiczne wyznaczone przez właściwego ministra, które jednak mogą delegować swoje uprawnienia na osoby pełniące funkcje w jednostkach policji.

Należy także zauważyć, że znaczna liczba wystąpień Policji i służb specjalnych o dane telekomunikacyjne dotyczy prób ustalenia danych adresowych użytkowników telefonów komórkowych. Zjawisko to jest związane z powszechnym w Polsce brakiem rejestrowania się przez użytkowników przedpłaconych kart SIM, tzw. prepaid, co w takich krajach jak Hiszpania czy Szwecja stanowi podstawę do odcięcia użytkownika od usług telekomunikacyjnych.

Dodatkowym czynnikiem wpływającym na wzrost zapytań kierowanych do przedsiębiorców telekomunikacyjnych jest fakt, że polskie uregulowania prawne nie przewidują obowiązku retencji danych przez przedsiębiorców świadczących usługi drogą elektroniczną. Powoduje to, że w celu dokonania jakichkolwiek ustaleń związanych z ruchem w sieci Internet Policja bądź służby specjalne muszą zwrócić się do dostawcy usługi dostępu do sieci Internet, czyli przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Warto także zwrócić uwagę na okoliczność, że rozważając zaostrzenie zasad udostępniania danych telekomunikacyjnych, należy również mieć na względzie fakt, że Policja często występuje o nie w celu ustalenia danych adresowych i lokalizacji osoby podejmującej próbę samobójczą, w których to przypadkach niezwłoczne podjęcie działań przez Policję jest bezwzględny warunkiem ich skuteczności. Podnieść należy, że w szeregu wypadkach analiza billingów i ustalenie użytkowników przyczynia się do ograniczenia kręgu osób będących w zainteresowaniu służb, co de facto zmniejsza zakres ingerencji w prawa i wolności obywatelskie.

Ponadto na dużą ilość wystąpień organów ścigania do przedsiębiorców telekomunikacyjnych o udostępnienie danych mogą mieć wpływ czynniki natury technicznej. W dużej mierze może to być spowodowane brakiem jednego systemu ewidencjonującego abonentów poszczególnych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, przez co ustalenie abonenta skutkuje zapytaniem o ten sam numer (abonenta) do wielu przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Systemy informatyczne, które wykorzystywane są do uzyskiwania takich danych zmuszają do dzielenia wystąpień, np. dotyczących billingów, na czasokresy; przykładowo zapytanie o billing za 1 rok powoduje często konieczność kierowania czterech zapytań za trzy miesięczne okresy. Porównując liczby zapytań, należy mieć zatem na względzie zasady liczenia kierowanych zapytań.

Należy również podkreślić, że poprzez analizę billingów telefonicznych i logowań telefonów na poszczególnych stacjach przekaźnikowych Policja i służby specjalne nie wchodzi w materię treści prowadzonych rozmów, treści prowadzonej korespondencji oraz podglądu zachowań osób poza miejscami publicznymi. Działania te są pomocne i nieodzowne w procesie precyzyjnego typowania użytkowników stacji telefo-

nicznych, w stosunku do których prowadzone są działania operacyjne, czego następstwem może być zastosowanie środków techniki specjalnej.

Niewątpliwie jednak pozyskiwanie danych telekomunikacyjnych stanowi istotną formę ingerencji w podstawowe prawa i wolności obywatelskie i jako takie winno być poddane szczególnemu nadzorowi. Decyzją z dnia 8 marca 2011 r. prezes Rady Ministrów Donald Tusk powołał w ramach Kolegium do Spraw Służb Specjalnych zespół do spraw pozyskiwania danych telekomunikacyjnych, którego podstawowym zadaniem jest wypracowanie stanowiska w sprawie zakresu zmian legislacyjnych dotyczących pozyskiwania przez uprawnione organy informacji objętych tajemnicą telekomunikacyjną oraz przygotowanie propozycji tych zmian. W ramach prac zespołu dokonano wstępnych założeń dotyczących planowanych zmian normatywnych. Przesądzono kwestię wprowadzenia koniecznych ograniczeń dla Policji i służb specjalnych w zakresie pozyskiwania danych telekomunikacyjnych, wstępnie zakładając, że ograniczenie tego rodzaju winno przybrać postać wprowadzenia katalogu określającego sytuacje, w których Policja oraz służby specjalne będą uprawnione do pozyskiwania tego rodzaju danych. Ponadto ustalono, że konieczne jest wprowadzenie procedur gwarantujących niszczenie wszelkich zbędnych materiałów zawierających dane telekomunikacyjne. Rozważane jest również powołanie specjalnych pełnomocników w Policji i służbach specjalnych, do których zadań należałaby kontrola prawidłowości pozyskiwania przez uprawnione organy państwowe danych telekomunikacyjnych.

Należy zauważyć, że przedstawione wyżej założenia mają charakter wstępny i mogą ulegać dalszym modyfikacjom, zaś zgodnie z przyjętym harmonogramem prac zespołu, ostateczne propozycje zmian w obowiązujących przepisach powinny być przedstawione w lipcu 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Gaj

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła**

**w sprawie problemu wysokiego bezrobocia
wśród absolwentów uczelni wyższych
w woj. podlaskim (22323)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie problemu wysokiego bezrobocia wśród absolwentów

uczelni wyższych w województwie podlaskim uprzejmie informuję, co następuje:

Wysoki poziom bezrobocia ludzi młodych stanowi niewątpliwie jeden z najważniejszych problemów polskiego rynku pracy. Stopa bezrobocia młodzieży (tj. 23,6% w IV kwartale 2010 r.) blisko 2,5-krotnie przewyższała wartość charakteryzującą populację w wieku produkcyjnym (9,5%). Wskaźnik stopy bezrobocia młodych jest najwyższy w porównaniu z pozostałymi grupami wiekowymi ludności i najwyższy był również jego wzrost w ciągu roku.

W 2010 r., przy ogólnym wzroście liczby zarejestrowanych w urzędach pracy bezrobotnych o 3,3%, liczba młodych bezrobotnych zwiększyła się w skali roku o 0,6%, zaś liczba absolwentów i osób, które ukończyły szkołę wyższą do 27 roku życia wzrosła o 1,9%.

W końcu marca br. w kraju zarejestrowanych było 469,3 tys. ludzi młodych do 25 roku życia i stanowili oni 22% bezrobotnych (rok wcześniej 21,8%). W skali roku wzrost w tej grupie wyniósł 3,9% (dla bezrobotnych ogółem 2,8%), przy czym w grupie absolwentów wzrost wyniósł 13,4% (w marcu 2010 r. – 33,1%), a dla bezrobotnych, którzy ukończyli szkołę wyższą do 27 roku życia odnotowano wzrost o 21,8% (w analogicznym okresie 2010 r. – 29,4%).

W województwie podlaskim w końcu marca br. zarejestrowanych było 16,3 tys. bezrobotnych do 25 roku życia i stanowili oni 23,8% bezrobotnych w województwie (rok wcześniej 23,2%). W porównaniu do marca 2010 r. w grupie tej odnotowano wzrost o 7% (tj. o 1,1 tys. osób). Bezrobotnych absolwentów zarejestrowanych było 5,2 tys. osób i stanowili oni 7,5% bezrobotnych w województwie (rok wcześniej 6,5%). W porównaniu do marca 2010 r. liczba zarejestrowanych absolwentów wzrosła o 0,9 tys. osób, tj. o 20,5%. Wśród osób, które ukończyły szkołę wyższą do 27 roku życia odnotowano wzrost w stosunku do marca 2010 r. o 0,5 tys. osób, tj. o 39,4% (z poziomu 1,2 tys. osób do poziomu 1,7 tys. osób).

Istotny wpływ na strukturę bezrobocia młodych mają zachodzące zmiany demograficzne oraz wzrost możliwości i zainteresowania podejmowaniem dalszej nauki. Alternatywą dla bezrobotnej młodzieży jest podnoszenie swoich kwalifikacji zawodowych. Sprzyja temu dynamiczny rozwój szkolnictwa. W roku akademickim 2009/2010 w 461 szkołach wyższych kształciło się 1900 tys. osób. Współczynnik skolaryzacji brutto¹⁾ wzrósł z 12,9 w roku akademickim 1990/1991 do 53,7 w roku akademickim 2009/2010²⁾. Wysoka liczba młodych ludzi podejmuje studia wyższe i tym samym zarówno wśród ludności ogółem, jak i w poszczególnych grupach ze względu na aktywność

¹⁾ Współczynnik skolaryzacji brutto jest to wyrażony procentowo stosunek wszystkich osób uczących się na danym poziomie do całej populacji (według stanu w dniu 31 grudnia) osób będących w wieku nominalnie przypisanym temu poziomowi kształcenia (19–24 lata).

²⁾ Szkoły wyższe i ich finanse w 2009 r., GUS, Warszawa 2010.

ekonomiczną wzrasta odsetek osób legitymujących się dyplomami wyższych uczelni. Tym samym również w strukturze bezrobotnych odsetek osób z wyższym wykształceniem, z roku na rok, wzrasta. W końcu 1999 r. wyższe wykształcenie posiadało ok. 2% bezrobotnych, w końcu 2009 r. – 9,4%, a w końcu 2010 r. – 10,5%.

Stale zmieniający się rynek pracy wymaga podejmowania działań w celu zmniejszenia bezrobocia oraz przywracania na rynek pracy licznej grupy osób pozostających biernymi zawodowo. Szczególnie istotnego znaczenia nabiera to w sytuacji widocznego starzenia się społeczeństwa, które już dziś jest obserwowane w wielu krajach Unii Europejskiej, a w niedalekiej przyszłości zaobserwujemy także i w Polsce zmniejszanie się populacji w wieku produkcyjnym oraz wzrost wskaźnika obciążenia demograficznego.

Pragnę podkreślić, że młodzież cechuje szczególnie niska aktywność zawodowa. Tylko co trzeci młody człowiek jest aktywny zawodowo. Przy czym należy pamiętać, że pozostała część młodzieży jest bierna zawodowo głównie z powodu nauki i uzupełniania kwalifikacji. Podnoszenie kwalifikacji zawodowych zwiększa szanse na rynku pracy, ale przy założeniu, że kształcenie to odbywa się w kierunkach odpowiadających zapotrzebowaniu. Tymczasem istotnym problemem jest utrzymujące się niedopasowanie struktury istniejących kierunków studiów do potrzeb rynku pracy.

Uprzejmie informuję, że na mocy przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) m.in. osoby bezrobotne do 25 roku życia mają status osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy, w związku z czym powiatowe urzędy pracy powinny przedstawić im propozycję zatrudnienia lub innej formy aktywizacji zawodowej w okresie do 6 miesięcy od dnia rejestracji. Poza usługami rynku pracy, czyli pośrednictwem pracy, poradnictwem zawodowym i informacją zawodową, organizacją szkoleń, pomocą w aktywnym poszukiwaniu pracy, urzędy pracy oferują młodym bezrobotnym również inne działania wspierające aktywizację zawodową, takie m.in. jak: prace interwencyjne, staże, dotacje na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej, prace społecznie użyteczne.

Zgodnie z ustawą o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy to starosta powiatu decyduje o wyborze formy aktywizacji zawodowej kierowanej do osób bezrobotnych, biorąc pod uwagę analizę sytuacji na lokalnym rynku pracy. Efektywność zatrudnieniowa podstawowych form w roku 2009 wyniosła 53,2%, z tego:

- szkolenia – 34,3%,
- prace interwencyjne – 73,4%,
- roboty publiczne – 46,6%,
- prace społecznie użyteczne – 43,4%,
- staże – 54,2%,
- przygotowanie zawodowe w miejscu pracy – 53,4%,

- środki na podjęcie działalności gospodarczej – 100%,
- refundacja doposażenia stanowisk pracy – 100%.

W 2010 r. zaktywizowano 294,6 tys. młodych osób, czyli 36,6% ogółu zaktywizowanych bezrobotnych. Największym zainteresowaniem młodych cieszyły się staże, które rozpoczęło niemal 188 tys. bezrobotnych do 25 roku życia. W okresie 3 miesięcy 2011 r. aktywnymi programami objęto 15,2 tys. młodych bezrobotnych, co stanowiło 31,1% wszystkich bezrobotnych zaktywizowanych w tym okresie. Nietety w porównaniu do analogicznego okresu 2010 r. liczba młodych osób objętych aktywnymi programami zmniejszyła się 4-krotnie, co wynikało z ograniczenia środków, jakimi dysponują urzędy pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych i poszukujących pracy.

W województwie podlaskim w I kwartale br. zaktywizowano 1 tys. bezrobotnych do 25 roku życia i grupa ta stanowiła blisko 40% ogółu zaktywizowanych w województwie podlaskim. W porównaniu do analogicznego okresu 2010 r. odnotowano spadek o 1,9 tys. osób, tj. o 65,8%.

Pragnę również pokreślić, że minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje, w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy.

Przykładem takich działań jest uruchomienie przez ministra pracy i polityki społecznej w roku 2010 dodatkowych środków z rezerwy Funduszu Pracy na realizację „Programu aktywizacji zawodowej osób do 30 roku życia”, w celu zwiększenia wsparcia finansowego dla urzędów pracy w zakresie pomocy dla młodzieży. Na realizację programu minister pracy i polityki społecznej przyznał 216 urzędów pracy kwotę 323,4 mln zł. Zaplanowano, że w ramach tych środków wsparcie uzyska blisko 45 tys. osób.

Priorytetem wydatkowania w roku 2011 rezerwy Funduszu Pracy, wynoszącej blisko 164 mln zł, są programy specjalne kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w tym młodzieży. Urzędy pracy mogą składać także wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nietyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe.

Wyrażam przekonanie, że przedstawione informacje dotyczące problemu wysokiego bezrobocia wśród absolwentów uczelni wyższych w wojewódz-

twie podlaskim zostaną uznane przez pana posła Krzysztofa Jurgieła za wyczerpujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła**

**w sprawie przygotowań, koncepcji
i planów polskiej prezydencji
w Radzie Unii Europejskiej (22324)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie informuję, że prezes Rady Ministrów upoważnił mnie do udzielenia odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Jurgieła (pismo z dnia 5 maja 2011 r., znak: DSPA-48010-2634-(1)/11) w sprawie przygotowań, koncepcji i planów polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej.

Niniejszym przekazuję w załączeniu odpowiedzi na przedmiotową interpelację.

Pragnę dodać, że powstały one dzięki współpracy Ministerstwa Spraw Zagranicznych z Ministerstwem Rozwoju Regionalnego, Ministerstwem Gospodarki oraz Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Załącznik nr 1. Odpowiedzi na pytania zadane w interpelacji.

1. Jakie rozwiązania forsować będą przedstawiciele naszego kraju w związku z nabierającymi coraz szybszego tempa pracami i negocjacjami na temat przyszłego budżetu UE?

Pod koniec czerwca br. Komisja Europejska publikuje propozycję nowych Wieloletnich Ram Finansowych na lata 2014–2020, rozpoczynając tym samym negocjacje w sprawie okresu finansowania. Wieloletnie Ramy Finansowe będą wypracowywane w nowym kontekście spowodowanym międzynarodowym kryzysem finansowym i gospodarczym.

W tych okolicznościach nadrzędnymi celami polityk unijnych powinny pozostać cele strategii Europa 2020, m.in. wzrost gospodarczy i spadek bezrobocia, a budżet unijny powinien być traktowany jako instrument inwestycyjny, który zapewni realizację celów strategii Europa 2020 i pomoże wprowadzić Europę na nową ścieżkę rozwoju.

By budżet unijny miał jakikolwiek wpływ na polityki narodowe państw członkowskich i na ich sytuację ekonomiczną, jego wielkość musi pozostać przynajmniej na dotychczasowym poziomie – 1,13% DNB

UE. Budżet unijny jest odmienny od budżetów narodowych państw członkowskich i także z tego powodu jego ustalanie nie powinno podlegać tej samej co w przypadku budżetów narodowych logice oszczędności. Polska będzie zabiegać o ambitną wielkość budżetu, który będzie mógł sprostać również nowym wyzwaniom UE, np. w zakresie polityki migracyjnej, polityki zagranicznej czy polityki energetycznej.

Z punktu widzenia narodowych interesów Polski tematem szczególnie istotnym w negocjacjach będzie polityka spójności oraz wspólna polityka rolna. Polska podkreśla, jak ważną rolę dotychczas odegrała polityka spójności w przewyżczeniu obecnego kryzysu gospodarczego. Dlatego powinna pozostać centralnym elementem polityki inwestycyjnej Unii, obejmującym swoim zasięgiem wszystkie regiony UE i służącym realizacji nowych wyzwań zdefiniowanych w dokumencie strategii Europa 2020. W związku z powyższym Polska opowiada się za utrzymaniem obecnej architektury celów oraz metody alokacji środków polityki spójności dla Wieloletnich Ram Finansowych na lata 2014–2020.

Polska jest przeciwna wszelkim postulatam, które mogłyby doprowadzić do ograniczenia polityki spójności, a w szczególności naruszenia obecnego kształtu Funduszu Spójności. Dlatego Polska nie popiera tworzenia sektorowych funduszy w budżecie UE ani jakichkolwiek prób wyłączenia Europejskiego Funduszu Społecznego lub Funduszu Spójności z polityki spójności.

Integralność wewnętrzna polityki spójności i wielosektorowe podejście do rozwoju będące jej cechą charakterystyczną powinny zostać utrzymane przez większą koordynację jej wszystkich funduszy. Inne podejście może grozić osłabieniem wartości dodanej interwencji funduszy strukturalnych, mnożeniem procedur i systemów, a w efekcie niezrealizowaniem celów postawionych w strategii Europa 2020.

Ważną rolę podczas negocjacji budżetu UE będzie odgrywał przyszły kształt wspólnej polityki rolnej. Nowa WPR musi zapewnić większą orientację na rynek, uwzględniać dobra publiczne, w tym bezpieczeństwo żywnościowe oraz zrównoważony rozwój.

Polska liczy na reformę systemu dopłat bezpośrednich w celu zapewnienia równych warunków konkurencji na jednolitym rynku, dlatego płatności bezpośrednie powinny być:

- niepowiązane z parametrami historycznymi (intensywnością produkcji),
- alokowane według kryteriów odzwierciedlających obecne i przyszłe cele,
- uproszczone i stosowane w sposób jednolity, aby zapewnić uczciwą konkurencję i rozwijać zrównoważone rolnictwo w całej UE,
- uzupełnione o dodatkowe rekompensaty na podstawie obiektywnych kryteriów, odnoszących się do specyficznych problemów, z którymi borykają się obszary wiejskie.

Jednocześnie Polska zamierza wspierać politykę rozwoju obszarów wiejskich i biorąc pod uwagę kon-

tynuację obecnych zasad alokacji środków w ramach II filaru WPR, będzie zabiegać o zwiększenie środków na rozwój obszarów wiejskich w Polsce. Polska uważa, że wspólna polityka rolna powinna pozostać polityką realizowaną na poziomie wspólnotowym, i nie godzi się na współfinansowanie krajowe dopłat bezpośrednich.

Unia poza wyzwaniem związanym z kryzysem stoi też przed innymi ważnymi wyzwaniami o charakterze horyzontalnym, całościowym – m.in. globalnym ociepleniem, imigracją, starzeniem się społeczeństw. Ze względu na ich charakter i konieczność całościowego podejścia, obejmującego wszystkie polityki Unii, działania z nimi związane powinny zostać wpisane we wszystkie programy Unii.

Istotne znaczenie będzie miało również pogłębianie istniejących synergii między funduszami polityki spójności a unijnymi programami finansującymi badania i rozwój oraz innowacje. Synergia ta powinna prowadzić do bardziej efektywnego wykorzystania funduszy strukturalnych w rozwoju i modernizacji infrastruktury badawczej, a także komplementarnym finansowaniu badań naukowych, co umożliwi regionom realizację strategii opartych na koncepcji inteligentnej specjalizacji (smart specialisation).

W przypadku polityki wspierania badań naukowych i innowacji (programy ramowe) powinna, podobnie jak polityka spójności i wspólna polityka rolna, również obejmować całą Unię Europejską w sposób dostosowany do potrzeb państw członkowskich.

Debatując nad kształtem przyszłych Wieloletnich Ram Finansowych, należy uwzględnić fakt powołania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), która, aby działać sprawnie, musi dysponować odpowiednim budżetem. Ponadto Polska widzi szczególną wartość dodaną we współpracy z sąsiadami. Polityka sąsiedztwa ma poza efektami politycznym wymierny efekt ekonomiczny i doprowadza do wzrostu wymiany handlowej, a przez to do zwiększenia dobrobytu Europejczyków. W obecnych warunkach włączenie Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) do głównego budżetu Unii doprowadziłoby do zmniejszenia ogólnej kwoty, jaką UE przeznacza na politykę zagraniczną, nie doprowadziłoby natomiast do wzrostu skuteczności polityki rozwojowej. Dlatego Polska zdecydowanie opowiada się przeciw włączeniu EFR do budżetu UE.

Odnosnie do okresu programowania, Polska jest przychylna, aby nowe Wieloletnie Ramy Finansowe były planowane na co najmniej 7 lat. Krótszy okres programowania doprowadziłby do poważnych problemów z implementacją najważniejszych unijnych polityk, w tym polityki spójności.

Polska chce, by kształt nowych ram finansowych potwierdzał, że pogłębiona współpraca w ramach Unii jest właściwą odpowiedzią na kryzys gospodarczy i wyzwania stojące przed społeczeństwami europejskimi w najbliższych latach. Taki budżet musi być ambitny, a zarazem uwzględniający obecną sytuację gospodarczą.

(odpowiedź opracowana przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych)

2. Które komponenty dotychczas realizowanej polityki spójności rząd RP postrzega jako najefektywniejsze i jakie rozwiązania zamierza rekomendować do utrzymania w nowej perspektywie finansowej?

Efekty realizacji polityki spójności

Realizacja polityki spójności ma istotny wpływ na zwiększenie się ogólnej skali publicznych, prorozwojowych wydatków strukturalnych w Polsce, przy czym same fundusze UE stanowiły dotychczas około 30% ogółu tychże wydatków. Fundusze UE miały więc kluczowe znaczenie dla prowadzenia polityki rozwoju kraju. Dodatkowo polityka spójności spełnia kryterium skuteczności (jednoznacznie pozytywny wpływ na podstawowe wskaźniki makroekonomiczne, – w tym wygenerowanie około połowy dodatkowego wzrostu PKB w kryzysowym 2009 r.) oraz efektywności (efekty realizacji polityki spójności są relatywnie wysokie, biorąc pod uwagę ograniczoną w porównaniu z wielkością gospodarki skalę interwencji). W chwili obecnej możemy zaobserwować jedynie część pozytywnych efektów, głównie o charakterze popytowym. Zgodnie z prognozami pozytywne efekty będą systematycznie rosły przy jednoczesnym zwiększeniu znaczenia efektów podażowych spełniających kryterium trwałości. Jednakże już teraz funduszom unijnym można przypisać jednoznacznie pozytywną rolę w rozwoju społeczno-ekonomicznym kraju. Efekty interwencji podejmowanych w ramach polityki spójności w Polsce można zaobserwować zarówno na poziomie kraju, jak i na poziomie mikro w ramach poszczególnych strategicznych obszarów wsparcia. Przedsięwzięcia współfinansowane z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej przyczyniły się do wzrostu konkurencyjności i innowacyjności polskich przedsiębiorstw, rozwoju instytucjonalnego systemu otoczenia biznesu, modernizacji i rozwoju infrastruktury transportowej i środowiskowej, rozwoju kapitału ludzkiego, rozwoju społeczno-ekonomicznego w regionach, jak również były katalizatorem pozytywnych zmian systemowych w polskiej administracji na wszystkich poziomach zarządzania. Warto podkreślić, że polityka spójności przynosi korzyści nie tylko krajom będącym beneficjentami funduszy. Pozytywne efekty makroekonomiczne (w postaci zwiększenia skali wymiany handlowej wywołanej realizacją polityki spójności) obniżają w znacznym stopniu realne koszty ponoszone przez kraje będące płatnikami netto oraz dzięki korzystnej strukturze dodatkowego importu przyczyniają się do rozwoju i modernizacji ich gospodarek. W ramach polityki spójności finansowane są europejskie dobra publiczne, takie jak czyste środowisko, europejskie połączenia infrastrukturalne czy wsparcie europejskiej bazy badawczej.

Pierwotna funkcja polityki spójności była określona przede wszystkim w kategoriach konwergencji mierzonej w PKB i transferów fiskalnych między państwami członkowskimi. Jednak na przestrzeni ostatnich lat można zaobserwować ważną zmianę

w postrzeganiu jej zadań: coraz więcej uwagi poświęca się rezultatom współfinansowanych inwestycji i ich wpływie na jakość życia obywateli UE oraz na perspektywy rozwojowe regionów i państw członkowskich.

Do najbardziej efektywnych elementów polityki spójności ujętych w projektach/programach operacyjnych finansowanych ze środków UE należy zaliczyć:

1. Koncentrację na wspieraniu korzystnych przemian strukturalnych w perspektywie średnio- i długoterminowej w celu stworzenia podstaw do harmonijnego i zrównoważonego rozwoju. 7-letnie programowanie skłania do podniesienia jakości strategicznego programowania rozwoju na poziomie regionalnym i krajowym.

2. Podejście terytorialne, polegające na planowaniu interwencji publicznych w odniesieniu do potencjału rozwojowego danego terytorium i istniejących w jego ramach powiązań funkcjonalnych. To ono pozwala na połączenie podejścia odgórnego i oddolnego w prowadzeniu polityki rozwoju, a tym samym na adaptację interwencji polityki spójności do bardzo różnych kontekstów rozwojowych w UE.

3. Podejście zintegrowane – dzięki temu, że fundusze polityki spójności mogą wspierać działania z zakresu rozwoju kapitału intelektualnego, włączenia społecznego, wspierania przedsiębiorczości, innowacyjności oraz inwestycji infrastrukturalnych i środowiskowych, możliwe jest stworzenie całościowego programu rozwojowego dla danego obszaru.

4. Elastyczność polityki spójności w reagowaniu na zewnętrzne zjawiska – dla przykładu okazuje się, że mimo programowania środków polityki spójności na okres 7 lat jest to polityka na tyle elastyczna, że potrafi się dostosować do takich sytuacji jak kryzys finansowy i gospodarczy. Przyjęcie dwóch pakietów zmian (dwa tzw. pakiety symplifikacyjne zawierały zmiany w rozporządzeniach polityki spójności, które zostały opublikowane odpowiednio w kwietniu i maju 2009 r. oraz w maju i czerwcu 2010 r.; były one częścią unijnych działań antykryzysowych podejmowanych w ramach Europejskiego Planu Odbudowy Gospodarczej) w przepisach dotyczących polityki spójności dowiodło, że polityka ta jest w stanie szybko zareagować na tak poważne zmiany uwarunkowań ekonomiczno-społecznych. Umożliwiły one m.in. szybsze wprowadzenie ewentualnych zmian w programach operacyjnych, szersze zastosowanie zaliczek i gwarancji na poczet realizacji projektów oraz usprawniły proces realizacji tzw. dużych projektów. Z kolei uruchomienie dodatkowych transz zaliczek z budżetu unijnego do państw członkowskich przyczyniło się do poprawy sytuacji budżetowej.

Ocena systemu realizacji polityki spójności

Wyniki zrealizowanych badań ewaluacyjnych (ok. 400), w tym 14 ewaluacji ex-post polityki spójności realizowanej w Polsce w okresie 2004–2009 (wszystkie badania ewaluacyjne zamieszczone są na stronie Ministerstwa Rozwoju Regionalnego pod adresem:

http://www.ewaluacja.gov.pl/Wyniki/Strony/Wyniki_badan.aspx), wskazują z jednej strony na pozytywną rolę funduszy unijnych w rozwoju społeczno-ekonomicznym kraju, zarówno na poziomie makroekonomicznym (w tym w szczególności w postaci istotnego wpływu na dynamikę wzrostu PKB i poziom zatrudnienia oraz stopę bezrobocia), jak i na poziomie mikro w ramach poszczególnych strategicznych obszarów wsparcia. Z drugiej jednak strony wyniki badań pozwoliły na dokonanie oceny polityki spójności poprzez wskazanie najskuteczniejszych i najefektywniejszych form wsparcia, ale również poprzez identyfikację obszarów charakteryzujących się stosunkowo niższym poziomem efektywności interwencji. W chwili obecnej Ministerstwo Rozwoju Regionalnego pracuje nad syntezą przeprowadzonych badań ewaluacyjnych, która będzie przedstawiała zarówno skuteczne, przynoszące wymierne efekty, jak i nieskuteczne instrumenty realizacji polityki spójności w Polsce.

Wdrożenie rekomendacji sformułowanych w procesie ewaluacji umożliwi koncentrację działań i zasobów w obszarach przynoszących najlepsze efekty z punktu widzenia realizacji celów strategicznych oraz likwidację barier uniemożliwiających pełne wykorzystanie potencjału polityki spójności. Całościowa analiza procesu ewaluacji pozwala również na sformułowanie wniosków i rekomendacji o charakterze horyzontalnym – użytecznych dla wszystkich obszarów wsparcia na różnych poziomach zarządzania polityką spójności (w tym również na poziomie unijnym).

W celu zwiększenia poziomu skuteczności i efektywności polityki spójności niezbędna jest koncentracja działań i zasobów na obszarach najistotniejszych z punktu widzenia celów strategicznych. Wyniki badań ewaluacyjnych realizowanych w poszczególnych obszarach wskazują, że z jednej strony koncentracja tematyczna pozwala na zwiększenie efektywności interwencji publicznych, dzięki ograniczeniu lub rezygnacji z instrumentów niedających pożądaných efektów lub generujących efekty, które pojawiłyby się bez względu na wsparcie publiczne. Z drugiej strony „uwolnione” środki finansowe powinny zostać ukierunkowane na obszary priorytetowe, gdzie interwencja publiczna jest niezbędna, a koncentracja pozwala na osiągnięcie masy krytycznej umożliwiającej skuteczne oddziaływanie na sytuację społeczno-gospodarczą kraju i regionów.

Powodzenie polityki spójności uzależnione jest od stosowania instrumentów adekwatnych dla problemów i wyzwań występujących w poszczególnych obszarach wsparcia. Proces ewaluacji ex-post dokonał identyfikacji najskuteczniejszych i najefektywniejszych instrumentów realizacji, jak również wskazał instrumenty nieefektywne, których stosowanie powinno ulec ograniczeniu lub znaczącej modyfikacji. Wspólnym mianownikiem dla wszystkich analizowanych obszarów jest wniosek dotyczący konieczności ukierunkowywania środków strukturalnych na przed-

siewzięcia o wysokim długookresowym potencjale rozwojowym przy jednoczesnym ograniczaniu interwencji o charakterze doraźnym i konsumpcyjnym.

Wyniki ewaluacji *ex-post* wskazują, że jedynie wdrażanie szerokiego katalogu interwencji w postaci komplementarnych i ściśle ukierunkowanych „pakietów” stanowi gwarancję uzyskania wymaganego poziomu skuteczności i efektywności realizacji polityki spójności. Proces badawczy dostarcza zatem jednoznacznych argumentów za koniecznością stosowania zintegrowanego podejścia do rozwoju społeczno-ekonomicznego. Realizacja niniejszej koncepcji powinna wiązać się z odejściem od sektorowego rozumienia problemów i wyzwań społeczno-ekonomicznych na rzecz podejścia tematycznego i problemowego. Ewaluacja *ex-post* pokazuje, że w przypadku polityki spójności integracja zachodzić powinna w szczególności na poziomie instrumentów realizacji (w tym możliwość wdrażania projektów zintegrowanych oraz zapewnienie komplementarności z pozostałymi politykami, m.in. ze wspólną polityką rolną). Wyniki badań w obszarze konkurencyjności przedsiębiorstw, kapitału ludzkiego czy infrastruktury jednoznacznie wskazują, że interwencje przynoszą pożądane efekty jedynie wówczas, gdy stanowią zintegrowaną, kompleksową i terytorialnie ukierunkowaną odpowiedź na różnorodny charakter potrzeb i problemów społeczno-ekonomicznych.

Skuteczność i efektywność realizacji polityki spójności jest ściśle uwarunkowana jakością pozostałych polityk publicznych, realizowanych w obszarach wsparcia funduszy unijnych. Usystematyzowany proces ewaluacji polityki spójności pozwala na identyfikację barier strukturalnych osłabiających oddziaływanie polityki rozwoju, w tym interwencji publicznych współfinansowanych z funduszy strukturalnych UE. Warunkiem powodzenia tej polityki jest zatem kontynuowanie reform strukturalnych w obszarach strategicznych z punktu widzenia rozwoju społeczno-ekonomicznego kraju. Skutecznym instrumentem realizacji niniejszej rekomendacji może stać się mechanizm warunkowości (powiązanie realizacji polityki spójności z działaniami naprawczymi), motywujący w sposób pozytywny do reform niezbędnych z punktu widzenia celów rozwojowych. Polityka spójności zatem z uwagi na swój przekrojowy i kompleksowy charakter, jak również usystematyzowany sposób realizacji (podejście strategiczne, programowanie, monitoring, ewaluacja itp.) powinna pełnić rolę katalizatora procesów rozwojowych, w szczególności w kontekście celów nowej strategii europejskiej Europa 2020.

Szczegółowe zalecenia dla prowadzenia polityki rozwoju w Polsce w obszarach o strategicznym znaczeniu, tj. wsparcie przedsiębiorstw, infrastruktura transportowa, ochrona środowiska oraz rozwój kapitału ludzkiego, zawarto w dokumencie pt. „Wnioski z realizacji polityki spójności w świetle wyników prac

analityczno-ewaluacyjnych okresu 2004–2006”, który dołączony został do niniejszego dokumentu*).

Stanowisko Polski w sprawie przyszłości polityki spójności po 2013 r.

Biorąc pod uwagę dotychczasowe doświadczenia z wdrażania funduszy europejskich w Polsce, opracowywane zostały stanowiska rządu w sprawie przyszłości polityki spójności po 2013 r., które następnie prezentowane są na licznych forach międzynarodowych. Od 2008 r. przyjęte zostały następujące stanowiska:

1) stanowisko rządu RP w sprawie przyszłej polityki spójności UE (styczeń 2008 r.);

2) stanowisko rządu RP w sprawie zielonej księgi dotyczącej spójności terytorialnej (luty 2009 r.);

3) stanowisko rządu RP w sprawie przyszłości polityki spójności po 2013 r. „Polityka spójności jako skuteczna, efektywna i terytorialnie zróżnicowana odpowiedź na wyzwania rozwojowe Unii Europejskiej” (sierpień 2010 r.);

4) stanowisko rządu RP w sprawie komunikatu Komisji „Wnioski z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności” (styczeń 2011 r.).

Do najważniejszych postulatów stanowiska Polski w odniesieniu do przyszłości polityki spójności po 2013 r., uwzględniając również elementy opisane w części drugiej niniejszego dokumentu, należą m.in. następujące kwestie.

Zdaniem Polski UE potrzebuje zreformowanej polityki spójności, realizującej w ramach swoich celów strategię Europa 2020. Współzależność procesów rozwojowych wymaga zintegrowanego podejścia, dającego możliwość silnego powiązania wszystkich niezbędnych polityk UE, koordynacji wielosektorowej oraz wieloszczeblowej i kompleksowego, wielofundusowego podejścia do każdego z obszarów tematycznych.

Na poparcie zasługuje idea utworzenia po 2013 r. Wspólnych Ram Strategicznych (WRS) – dokumentu koordynującego działania różnych polityk w odniesieniu do terytorium. WRS powinny obejmować politykę spójności, wspólną politykę rolną i wspólną politykę rybacką oraz odnosić się również do innych polityk o wyraźnym wymiarze terytorialnym, wspierających strategię Europa 2020: badań i rozwoju, innowacyjności, zatrudnienia, edukacji, wykluczenia społecznego, ubóstwa, przeciwdziałania zmianom klimatycznym i energetyczną. Jednocześnie na poparcie zasługuje utworzenie Partnerskiego Kontraktu Rozwojowego i Inwestycyjnego, obejmującego działania prowadzone w ramach polityk uwzględnionych w WRS.

Zdaniem rządu RP silniejszą koncentrację tematyczną umożliwi przeznaczanie np. 70% alokacji na priorytety powiązane ze strategią Europa 2020, przy zachowaniu pozostałej alokacji środków na uwzględnienie odmiennych punktów startowych i potencja-

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

łów. Uzgadnianie tych priorytetów powinno odbywać się podczas negocjacji kontraktu między Komisją Europejską a państwem członkowskim i regionami.

Konieczne jest również silniejsze ukierunkowanie polityki spójności na rezultaty, a dopiero w drugiej kolejności proceduralną zgodność i tempo absorpcji. Do tego potrzebna jest reforma systemu realizacji tej polityki polegająca na podniesieniu jakości procesów programowania wsparcia, jego implementacji oraz monitoringu i oceny wyników. Ważnym elementem wzmacniającym efektywność i skuteczność polityki spójności będzie szersze zastosowanie mechanizmów warunkowości – przede wszystkim w postaci zachęt (np. rezerw), które będą aktywizowały państwa członkowskie do usunięcia barier strukturalnych osłabiających oddziaływanie funduszy strukturalnych.

W odniesieniu do mechanizmów warunkowości w polityce spójności powinny one być sprawiedliwe, wykonalne, znaczące, mierzalne i zachęcające do pożądanego działania w pozytywny sposób oraz nie mogą generować dodatkowych niepotrzebnych kosztów i obciążeń administracyjnych. Ich naczelnym zadaniem powinno być ukierunkowanie procesu realizacji polityki spójności na rezultaty, podniesienie jakości programowania strategicznego oraz rozwijanie zdolności instytucjonalnych w państwach członkowskich i regionach.

Jednakże w opinii rządu RP należy z rezerwą odnosić się do uzależnienia poprzez ten mechanizm współfinansowania unijnego od transpozycji dyrektyw unijnych czy od priorytetowego potraktowania projektów o charakterze unijnym. Poziom regionalny bowiem nie powinien być odpowiedzialny za reformy czy działania, za które, zgodnie z kompetencjami, odpowiada poziom krajowy.

Układ celów polityki spójności powinien obejmować wszystkie regiony UE oraz odzwierciedlać dotychczasowy podział na osobne cele dla regionów słabiej (cel 1) i lepiej rozwiniętych (cel 2). Regiony przejściowe powinny stanowić część celu 1. Różnice między poszczególnymi celami powinny być widoczne zarówno na poziomie alokacji środków (koncentracja na regionach najslabiej rozwiniętych), jak i w zakresie interwencji funduszy. Cel 3 powinien pozostać osobnym celem polityki spójności.

W swoim stanowisku Polska przedstawiła również szereg propozycji zmian w systemie wdrażania, których zadaniem jest usprawnienie i uproszczenie procedur oraz zmniejszenie obciążeń administracyjnych. Dotyczą one m.in. przepisów dotyczących projektów generujących dochód, dużych projektów, uproszczeń w zakresie rozliczania projektów oraz zmniejszenia poziomu nieprawidłowości w tej polityce.

(odpowiedź opracowana przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego)

3. Jakie stanowisko i jakie koncepcje strona polska zamierza forsować w ramach wspólnej polityki energetycznej dla UE?

Główne cele i priorytety prezydencji

Zewnętrzna polityka energetyczna: Polska w uzgodnieniu z państwami członkowskimi oraz instytucjami unijnymi za jeden z głównych celów swojej prezydencji przyjęła wzmocnienie zewnętrznej polityki energetycznej. Naszym celem jako prezydencji jest przyjęcie w listopadzie konkluzji Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii (TTE) w tej sprawie. Konkluzje te określać będą, jakie instrumenty polityki energetycznej należy stworzyć, a jakie wzmocnić, tak aby Unia Europejska mogła odgrywać w przyszłości silniejszą rolę w globalnym środowisku energetycznym. Ponadto uważamy, iż UE powinna bardziej aktywnie niż dotychczas współpracować z państwami trzecimi w celu promocji swoich rozwiązań prawnych w obszarze energii poza granicami UE, i również na tym skupiać będziemy się w czasie dyskusji w Radzie UE podczas prezydencji.

Infrastruktura energetyczna: na okres polskiej prezydencji KE zaplanowała przekazanie państwom członkowskim pakietu aktów prawnych w obszarze infrastruktury energetycznej, które mają na celu przyspieszenie rozbudowy newralgicznych dla UE sieci energetycznych. Polska zamierza rozpocząć dyskusję w tej sprawie w Radzie TTE, tak aby negocjacje nad tymi aktami prawnymi mogły zakończyć się podczas prezydencji naszego trio.

Efektywność energetyczna: jeszcze podczas prezydencji węgierskiej Komisja Europejska przekaże do Rady pakiet aktów w zakresie efektywności energetycznej, w tym m.in. projekt rozporządzenia w sprawie usług energetycznych. Akty w tym obszarze będą stanowiły najprawdopodobniej największą liczbę dokumentów negocjowanych przez polską prezydencję w organach przygotowawczych Rady TTE.

Wykaz projektów aktów prawnych i komunikatów oraz innych dokumentów do omówienia podczas prezydencji

Podczas przewodnictwa w Radzie TTE planowana jest praca nad 8 projektami aktów prawnych, komunikatami i innymi dokumentami, zgodnie z programem prac Komisji.

1. Nowa umowa US – EU Energy Star

Źródło sprawy: umowa między rządem USA a Wspólnotą Europejską w sprawie koordynacji programów znakowania efektywności energetycznej urzędzeń biurowych z dnia 28 grudnia 2006, Dz. U. L 381, s 26.

Wydarzenie planowane na czas polskiego przewodnictwa w Radzie UE:

1) wniosek Komisji Europejskiej do Rady UE w sprawie wytycznych co do prowadzenia negocjacji nad nową umową EU – US Energy Star;

2) wniosek Komisji Europejskiej do Rady UE w sprawie decyzji zatwierdzającej nową umowę UE – US Energy Star;

3) wniosek Komisji Europejskiej do Rady UE w sprawie zmiany rozporządzenia 2422/2001.

Przewidywany termin realizacji zadania: dotychczasowa umowa EU – US Energy Star wygasa w dniu 28 grudnia 2011 r. Należy się spodziewać, iż w kwietniu 2011 r. Komisja Europejska skieruje do Rady pro-

jekt mandatu negocjacyjnego. W następstwie podpisania umowy z rządem Stanów Zjednoczonych Komisja planuje skierowanie do Rady wniosku w sprawie decyzji zatwierdzającej nową umowę oraz wniosku w sprawie zmiany rozporządzenia 2422/2001. Zgodnie z dok. 16030/10 prezydencja węgierska planuje prezentację oraz wstępną wymianę poglądów na temat zmiany rozporządzenia 2422/2001 (Proposal for a Regulation to amend Regulation 2422/2001 on a Community energy efficiency labelling programme for office equipment) podczas posiedzenia Rady TTE w dniu 24 stycznia 2011 r. Należy uwzględnić możliwość kontynuacji prac nad zmianą rozporządzenia 2422/2001 w okresie prezydencji Polski.

Rola polskiego przewodnictwa: prowadzenie prac w Radzie UE (grupa robocza ds. energii, COREPER, Rada Ministerialna) nad wnioskami Komisji Europejskiej.

Stanowisko Polski, znaczenie sprawy dla Polski: w nawiązaniu do informacji przekazanych przez pozostałe państwa trio („Enhanced program Plan for Energy Star Products”) wskazane wydaje się dookreślenie stanowiska Polski w odniesieniu do koncepcji „Super Star” oraz propozycji testowania wszystkich produktów objętych programem Energy Star w akredytowanych laboratoriach. Należy jednak spodziewać się negatywnego stanowiska Komisji Europejskiej w odniesieniu do propozycji podnoszonych przez stronę amerykańską w odniesieniu do testowania produktów w akredytowanych laboratoriach.

2. Dyrektywa lub rozporządzenie w sprawie usług energetycznych

Źródło sprawy: Program Pracy KE na 2011 r. – COM(2010) 623 finał, załącznik I: Inicjatywy strategiczne, których przyjęcie zaplanowano na 2011 r.

Wydarzenie planowane na czas polskiego przewodnictwa w Radzie UE: wniosek Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczący rozporządzenia w sprawie usług energetycznych (zastępującego dyrektywę 2006/32/WE w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz dyrektywę 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniającego dyrektywę 92/42/EWG).

Przewidywany termin realizacji zadania: przyjęcie projektu rozporządzenia jest wstępnie planowane w dniu 29 czerwca br. (lub tydzień wcześniej – 22 czerwca br.). Przewidywany okres prac w Radzie – do końca prezydencji Danii.

Rola polskiego przewodnictwa:

1) prowadzenie prac w Radzie UE (grupa robocza ds. energii, COREPER, Rada Ministerialna);

2) przyjęcie do wiadomości przez Radę TTE (energia) w dniu 24 listopada 2011 r. sprawozdania z postępu prac.

Stanowisko Polski, znaczenie sprawy dla Polski: w przypadku gdyby rozporządzenie zawierało tzw. komponent finansowy (instrument finansowania in-

westycji w poprawę efektywności energetycznej), należy dążyć do ścisłego powiązania przepisów rozporządzenia z kwestią solidarnego finansowania przez UE nowej, ambitniejszej polityki w zakresie poprawy efektywności energetycznej, w szczególności w odniesieniu do możliwości ustanowienia obowiązkowego celu 20-procentowego zużycia energii w UE w stosunku do prognoz na 2020 r. Należy dążyć do określenia takiego zestawu środków i narzędzi, który będzie kosztowo efektywny dla Polski.

3. Wniosek legislacyjny Komisji Europejskiej w sprawie pośrednich zmian sposobu użytkowania gruntów w odniesieniu do wszystkich ścieżek produkcji (ILUC)

Źródło sprawy: dyrektywa 2009/28/WE, art. 23.5 (f).

Wydarzenie planowane na czas polskiego przewodnictwa w Radzie UE: sprawozdanie oraz ewentualny wniosek legislacyjny zgodnie z art. 23.5 (f) dyrektywy 2009/28/WE.

Przewidywany termin realizacji zadania: komunikat Komisji Europejskiej w sprawie ILUC został opublikowany w styczniu 2011 r.. Istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż wniosek legislacyjny Komisji przedłoży w lipcu 2011 r. Ewentualne propozycje legislacyjne są uzależnione od wyników 1A, który przeprowadza Komisja Europejska.

Rola polskiego przewodnictwa:

1) prowadzenie prac w Radzie UE (grupa ad hoc ds. kryteriów zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów, COREPER, Rada Ministerialna);

2) przyjęcie co najmniej „sprawozdania z postępu prac” przez Radę ENVI i/lub TTE; w tym celu konieczne będzie reaktywowanie/powołanie na nowo grupy roboczej ad hoc przez COREPER 1 na szczeblu Mertnes.

4. Rozporządzenie w sprawie energetycznych inwestycji infrastrukturalnych

Źródło sprawy: komunikat KE w sprawie priorytetów infrastruktury energetycznej do 2020 r. z 17 listopada 2010 r. – COM (2010) 677 finał, konkluzje Rady Europejskiej z 4 lutego 2011 r. oraz konkluzje Rady TTE (energia) z 28 lutego 2011 r.

Wydarzenie planowane na czas polskiego przewodnictwa w Radzie UE: w związku z przyjęciem konkluzji Rady TTE oraz konkluzji RE dnia 7 września br. planowane jest przyjęcie wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie energetycznych inwestycji infrastrukturalnych. Planowany jest jeden akt prawny zawierający kwestie finansowania, kryteria doboru projektów, postanowienia dotyczące przyspieszenia i ułatwienia uzyskiwania pozwoleń i certyfikatów przez inwestorów, kwestie dotyczące stosowania inteligentnych sieci.

Przewidywany okres prac w Radzie: druga połowa 2011 r. – 2012 r. W czasie polskiej prezydencji rozpoczęte zostaną prace nad wnioskiem legislacyjnym.

Rola polskiego przewodnictwa: w listopadzie 2011 r. w czasie obrad Rady ds. energii przedłożenie progress report.

Stanowisko Polski, znaczenie sprawy dla Polski: Polska popiera stworzenie prawnych podstaw do skutecznej i szybkiej realizacji infrastruktury energetycznej dostosowanej do obecnych i przyszłych wyzwań oraz powiązanej z realizacją celów polityki energetycznej.

5. Rozporządzenie w sprawie integralności rynku energii i przejrzystości (REMIT – Regulation on Energy Market Integrity and Transparency)

Źródło sprawy: zgodnie z konkluzjami Rady ds. energii wzywającymi do zwiększenia przejrzystości funkcjonowania rynku energii Komisja Europejska proponuje działania legislacyjne w tym zakresie. Komisja przedłożyła wniosek legislacyjny 10 grudnia 2010 r.

Wydarzenie planowane na czas polskiego przewodnictwa w Radzie UE: kontynuacja prac legislacyjnych nad wnioskiem Komisji Europejskiej w sprawie REMIT.

Przewidywany okres prac w Radzie: grudzień 2010 r. – grudzień 2011 r. Istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż w okresie prezydencji polskiej niezbędne będzie zakończenie prac nad wnioskiem w pierwszym lub drugim czytaniu.

Rola polskiego przewodnictwa: prowadzenie prac w Radzie UE (WP ENER, COREPER, Rada Ministerialna) oraz prowadzenie nieformalnych trilogów z Parlamentem Europejskim.

Stanowisko Polski, znaczenie sprawy dla Polski: Polska popiera zwiększenie przejrzystości funkcjonowania rynku wewnętrznego energii.

6. Rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa eksploatacji morskich złóż ropy i gazu

Źródło sprawy: komunikat w sprawie bezpieczeństwa eksploatacji morskich złóż ropy i gazu – COM(2010)0560 finał.

Wydarzenie planowane na czas polskiego przewodnictwa w Radzie UE: wniosek Komisji Europejskiej w sprawie rozporządzenia planowany na 20 czerwca lub 31 sierpnia/7 września br.

Przewidywany okres prac w Radzie: lipiec 2011 r. – 2012 r.

Rola polskiego przewodnictwa:

1) prowadzenie prac w Radzie UE (grupa robocza ds. energii, COREPER, Rada Ministerialna);

2) prezentacja raportu z postępu prac podczas posiedzenia Rady TTE (energia) w dniu 24 listopada 2011 r.

Stanowisko Polski, znaczenie sprawy dla Polski: Polska, co do zasady, popiera zwiększenie bezpieczeństwa eksploatacji morskich złóż ropy i gazu. Szczegółowe stanowisko Polski będzie zależne od konkretnych propozycji/rozwiązań, które zaproponuje Komisja Europejska (na razie trwają nadal prace i uzgodnienia między dyrekcjami generalnymi Komisji Europejskiej i brak ostatecznych przesądzeń w tym względzie).

7. Plan działań w dziedzinie energii do 2050 r. (Road Map 2050)

Źródło sprawy: załącznik I: Inicjatywy strategiczne, których przyjęcie zaplanowano na 2011 r., Program Pracy Komisji Europejskiej na 2011 r. – COM(2010) 623 finał.

Wydarzenie planowane na czas polskiego przewodnictwa w Radzie UE: Komisja Europejska przedłoży komunikat, w którym zawarte zostaną różne możliwe ścieżki rozwoju systemu energetycznego UE do 2050 r., służące stworzeniu systemu niskoemisyjnego, efektywnie korzystającego z zasobów, co pozwoli lepiej przewidzieć skutki podejmowanych obecnie decyzji oraz zdobyć lepsze zrozumienie decyzji o znaczeniu strategicznym, potrzebnych obecnie (np. dotyczących planowania infrastruktury).

Przewidywany termin realizacji zadania: publikacja komunikatu przewidziana jest najprawdopodobniej w połowie listopada 2011 r.

Rola polskiego przewodnictwa: prezentacja komunikatu oraz przeprowadzenie wstępnej wymiany poglądów na forum grupy WP ENER, prezentacja komunikatu na posiedzeniu Rady TTE 24 listopada 2011 r.

Stanowisko Polski, znaczenie sprawy dla Polski: mapa drogowa w dziedzinie energii do 2050 r. będzie zawierała różne scenariusze/warianty dojścia do celu redukcji emisji w UE o 80–95% wraz z oceną skutków każdego z przedstawionych scenariuszy w wymiarze ogólnounijnym. Podejście Polski będzie koncentrować się na następujących założeniach:

— konieczność zachowania równowagi pomiędzy trzema celami polityki energetycznej UE: bezpieczeństwem energetycznym, ochroną klimatu oraz konkurencyjnością gospodarki,

— redukcję emisji należy traktować w skali globalnej,

— wytwarzanie energii powinno opierać się na surowcach energetycznych, których złoża znajdują się na terytorium UE,

— konieczne jest uwzględnienie specyfiki państw o monokulturze energetycznej,

— konieczna jest dokładna analiza kosztów możliwych do wprowadzenia rozwiązań technologicznych,

— należy szczegółowo zbadać możliwości skutków redukcji emisji dla poszczególnych sektorów oraz gospodarek poszczególnych państw członkowskich,

— najprostszym źródłem osiągnięcia zakładanych celów UE jest poprawa efektywności energetycznej,

— wskazane jest wspieranie rozwoju w państwach członkowskich tych technologii, w których dane państwo ma największe doświadczenia,

— konieczne jest zapewnienie spójności z innymi politykami UE, w związku z czym ważne jest przeprowadzenie debat nad rozwiązaniami także na forum innych formacji (Rady ds. transportu i energii – TTE, konkurencyjności – COMPET, finansów – Ecofin, rolnictwa – AGRI) przy zachowaniu roli koordynacyjnej Rady ENVI.

8. Wymiar zewnętrzny polityki energetycznej UE

Źródło sprawy:

1) załącznik I: Inicjatywy strategiczne, których przyjęcie zaplanowano na 2011 r., Program Pracy Komisji Europejskiej na 2011 r. – COM(2010) 623 finał;

2) komunikat w sprawie bezpieczeństwa dostaw energii i zewnętrznych stosunków energetycznych;

3) rozporządzenie w sprawie koordynacji i wymiany informacji w odniesieniu do negocjacji umów międzyrządowych dotyczących współpracy energetycznej z krajami trzecimi;

4) 2–3 mandaty negocjacyjne dla Komisji Europejskiej (decyzje):

a) do negocjacji z Azerbejdżanem i Turkmenistanem w sprawie korytarza południowego,

b) z krajami Morza Śródziemnego,

c) z krajami Wspólnoty Energetycznej.

Wydarzenie planowane na czas polskiego przewodnictwa w Radzie UE: zgodnie z konkluzjami Rady ds. energii z maja 2010 r. Komisja Europejska przedłoży na początku września br. (ewentualnie koniec lipca) komunikat, w którym zostanie przedstawiona kompleksowa analiza wymiaru zewnętrznego europejskiej polityki energetycznej. Określone w nim zostaną priorytety współpracy zewnętrznej UE w obszarze energii z myślą o osiągnięciu celów europejskiej polityki energetycznej, określonych w art. 194 TFUE. Oprócz komunikatu KE opublikuje, niekoniernie w tym samym czasie, wniosek legislacyjny w sprawie koordynacji i wymiany informacji oraz projekty mandatów negocjacyjnych.

Przewidywany okres prac w Radzie: lipiec 2011 r. – grudzień 2011 r. Prezentacja komunikatu – pierwsza połowa września, dyskusja nad projektem konkluzji (4–5 posiedzeń WP ENER, 2 posiedzenia COREPER), możliwa dyskusja na podstawie zarysu projektu konkluzji przygotowanego przez prezydencję polską podczas nieformalnego posiedzenia Rady TTE – Wrocław, 19–20 września, przyjęcie konkluzji przez Radę TTE 24 listopada.

Rola polskiego przewodnictwa: prezentacja komunikatu (i ewentualnie dokumentów towarzyszących) na posiedzeniu WP ENER, dyskusja na temat wymiaru zewnętrznego podczas nieformalnej Rady TTE we Wrocławiu, październik–listopad – dyskusja nad projektem konkluzji, przyjęcie przez Radę ds. energii w listopadzie 2011 r. konkluzji w tej sprawie, prawdopodobne konkluzje Rady Europejskiej w grudniu 2011 r. Raporty z postępów prac nad rozporządzeniem w sprawie koordynacji wymiany informacji oraz nad mandatami negocjacyjnymi.

Stanowisko Polski, znaczenie sprawy dla Polski: Polska opowiada się za bardziej efektywną wspólną polityką zewnętrzną w dziedzinie energii, w szczególności w odniesieniu do bezpieczeństwa energetycznego.

Stanowisko pozostałych państw tria: państwa członkowskie prezentują w tej kwestii bardzo różne podejścia, różne priorytety i oczekiwania wobec zakresu wspólnego podejścia do zewnętrznej polityki

energetycznej, mają także odmienne opinie odnośnie do sposobu prowadzenia tej polityki. Uzgodnienie bardziej ambitnych i operacyjnych konkluzji będzie niezwykle trudne.

Kalendarz wydarzeń polskiej prezydencji:

— 13–15 lipca – HLG Energy (Bełchatów) nt. „Nowe technologie energetyczne” plus (ewentualnie) obiad i dyskusja nt. zewnętrznej polityki energetycznej,

— 19–20 września – nieformalne posiedzenie Rady TTE (Wrocław), debata w sprawie pakietu infrastrukturalnego, debata w sprawie zewnętrznej polityki energetycznej,

— 10–11 października – konferencja energetyczna (Kraków) pt. „Konkurencyjny i zintegrowany rynek jako gwarant bezpieczeństwa energetycznego”,

— 24 listopada – formalne posiedzenie Rady TTE (Bruksela): konkluzje nt. zewnętrznej polityki energetycznej plus legislacja UE w zależności od planu prac KE.

(odpowiedź opracowana przez Ministerstwo Gospodarki)

4. Jakie propozycje rozwiązań w ramach wspólnej polityki rolnej zamierza forsować strona polska i na które jej komponenty zamierza się położyć największy nacisk?

W efekcie starań ministra rolnictwa i rozwoju wsi podejmowanych w trakcie prac nad 6-miesięcznym programem polskiej prezydencji w Radzie UE w drugiej połowie 2011 r. kwestia przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. zyskała szczególną rangę w ramach nadchodzącego polskiego przewodnictwa. Reforma WPR została wpisana do programu jako istotny element priorytetowego obszaru: Bezpieczna Europa, w ramach którego polska prezydencja chce podkreślić znaczenie kwestii bezpieczeństwa żywnościowego dla obywateli UE.

Dla Polski, jako kraju z dużym i konkurencyjnym sektorem rolnym, jest sprawą kluczową utrzymanie silnej WPR, niezbędnej do zapewnienia równych warunków konkurencji na jednolitym rynku i do dalszego wyrównywania poziomów rozwoju wsi i rolnictwa w rozszerzonej UE. Wymaga to wyrównania poziomu płatności bezpośrednich w UE, a także zachowania odpowiednio silnego II filaru WPR na podstawie zasady solidarności finansowej i premiującego spójność podziału środków finansowych. Wykorzystując wielofunkcyjność rolnictwa, nowa WPR powinna również silniej włączyć się w realizację wyzwań stojących przed Wspólnotą, określonych w strategii Europa 2020, wykraczających poza wciąż aktualną funkcję zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego.

W okresie polskiego przewodnictwa dyskusja nad przyszłością WPR wejdzie w fazę rozstrzygającą. Aktualnie zakłada się, że prezentacja przez Komisję Europejską oficjalnych projektów legislacyjnych w zakresie przyszłości WPR nastąpi w drugiej połowie 2011 r. (najwcześniej w październiku 2011 r.). Publikacja tych dokumentów przypadnie więc na schyłek okresu sprawowania przez Polskę przewod-

nictwa w Radzie UE. Polska, jako prezydencja, najprawdopodobniej rozpocznie dyskusję nad przedstawionymi przez Komisję propozycjami legislacyjnymi i będzie dążyć do ustaleń, które umożliwią kolejnym państwom trójstronne przeprowadzenie procesu negocjacji pomiędzy Radą i Parlamentem Europejskim. Celem prezydencji będzie poszukiwanie kompromisu na rzecz opracowania nowego kształtu systemu płatności bezpośrednich, opartego na obiektywnych kryteriach, a także zapewnienie utrzymania silnego II filaru, przy akcentowaniu znaczenia komplementarnego wykorzystania instrumentów WPR i polityki spójności dla rozwoju obszarów wiejskich, jak również istotnej roli tych obszarów w kontekście tzw. nowych wyzwań (kwestie klimatyczne, bioróżnorodność, gospodarka wodna itd.).

W ramach debaty nad przyszłością WPR oraz działaniami mającymi na celu poprawę konkurencyjności wspólnotowego rolnictwa polska prezydencja zamierza przeprowadzić dyskusję dotyczącą potrzeby wspierania inwestycji związanych z rozwojem odnawialnych źródeł energii na terenach wiejskich. Elementem dyskusji będzie promocja działań ukierunkowanych na zwiększenie wytwarzania energii z produktów ubocznych rolnictwa oraz pozostałości przemysłu rolno-spożywczego.

Propozycje co do przyszłego kształtu wspólnej polityki rolnej powinny brać pod uwagę także priorytetowe zagadnienie uproszczenia WPR.

Postulaty Polski w zakresie przyszłości WPR po 2013 r. zostały sformułowane w następujących dokumentach: stanowisku rządu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r., zatwierdzonym przez Radę Ministrów w dniu 12 czerwca 2009 r., oraz stanowisku rządu Rzeczypospolitej Polskiej do komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi, przyjętym przez Komitet ds. Europejskich w dniu 4 lutego 2011 r.

Zgodnie z powyższymi dokumentami rząd RP opowiada się za ambitną reformą WPR i utrzymaniem co najmniej obecnego budżetu wspólnotowego WPR. Jednym z kluczowych elementów reformy WPR powinno być jej uproszczenie, dzięki któremu jej cele, działania i efekty powinny stać się lepiej zrozumiałe dla rolników i ogółu obywateli UE.

Zdaniem rządu RP konieczna jest zmiana kryteriów alokacji środków pomiędzy państwa członkowskie w ramach I filaru WPR. Należy odejść od obecnych kryteriów płatności bezpośrednich, powiązanych z historyczną produkcją, i zastąpić je kryteriami obiektywnymi, powiązanych z aktualnymi celami WPR. Rząd RP popiera propozycję wielopoziomowego systemu płatności bezpośrednich z uzupełniającym wsparciem dla ONW i z pozostawieniem odpowiedniej elastyczności państwom członkowskim. Opowiada się także za pozostawieniem możliwości stosowania

uproszczonego systemu płatności powierzchniowej, jako alternatywy dla systemu opartego na przydzielaniu i przenoszeniu uprawnień do płatności.

Rząd RP stoi na stanowisku, iż należy realnie, a nie tylko postulatywnie, rozważyć wzmocnienie finansowe II filaru WPR, prowadzące do większego zrównoważenia środków pomiędzy obydwojema filarami polityki. Jednocześnie opowiada się za utrzymaniem obecnych kryteriów podziału pomiędzy państwa członkowskie środków finansowych na II filar. Jest przy tym otwarty na dyskusję dotyczącą większego ukierunkowania i rozszerzenia środków II filaru WPR.

Rząd RP podkreśla kluczową rolę, jaką istniejące mechanizmy zarządzania rynkami odgrywają w zakresie wsparcia rynku w czasach kryzysu. Przyszła WPR powinna zachować skuteczny system interwencji rynkowej jako podstawę tzw. siatki bezpieczeństwa. Rząd RP opowiada się za utrzymaniem systemu kwotowania produkcji cukru i mleka co najmniej do 2020 r., a mechanizmu wsparcia eksportu tak długo, jak pozwalają na to zobowiązania międzynarodowe UE. Konieczne jest także funkcjonalne i finansowe wzmocnienie instrumentów wsparcia promocji produktów rolnych, zarówno na rynku UE, jak i na rynkach międzynarodowych. Ponadto jednym z istotnych zadań zreformowanej WPR jest poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności poprzez rozwiązanie kwestii obecnej nierównowagi sił przetargowych w obrębie tego łańcucha.

(odpowiedź opracowana przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi)

5. Dlaczego minister rolnictwa i rozwoju wsi nie zabiega o to, aby polscy rolnicy mieli takie same dopłaty, jak rolnicy innych państw UE?

Kwestia wyrównania płatności bezpośrednich jest kwestią priorytetową dla Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. W trakcie debaty nad przyszłością wspólnej polityki rolnej po 2013 r. MRiRW podejmuje szereg działań mających na celu wprowadzenie bardziej korzystnych niż obecnie rozwiązań dotyczących podziału płatności bezpośrednich pomiędzy państwa członkowskie UE.

Przeгляд WPR

Rząd RP prowadzi starania mające na celu doprowadzenie do wyrównania poziomu płatności bezpośrednich od czasu przeglądu WPR (Health Check), przeprowadzonego w latach 2007–2008. Należy przy tym przypomnieć, iż z założenia przegląd ten nie miał na celu wprowadzenia dogłębnych zmian WPR w trakcie obecnej perspektywy programowania UE (ani też nie dotyczył okresu po 2013 r.), gdyż uzgodniono, że najważniejsze elementy reformy z 2003 r. w tej perspektywie finansowej pozostaną niezmiennic. Niemniej MRiRW, mając świadomość, iż rozwiązania przyjęte w ramach Health Check wyznaczają kierunek dyskusji o kształcie wspólnej polityki rolnej po 2013 r., zabiegało o przyjęcie deklaracji dotyczącej wyrównania poziomu płatności bezpośrednich między państwami członkowskimi. W wyniku polskich

starań popartych przez inne nowe państwa członkowskie w ramach ostatecznego kompromisu wieńczącego przegląd WPR (listopad 2008 r.) została przyjęta wspólna deklaracja Komisji Europejskiej i Rady UE w sprawie przeanalizowania problemu dużego zróżnicowania płatności bezpośrednich w skali UE. Drugim elementem końcowego porozumienia w ramach Health Check, niezwykle istotnym z punktu widzenia debaty o kształcie WPR po 2013 r., było przeznaczenie tylko dla nowych państw członkowskich środków w wysokości 270 mln euro (w tym dla Polski ok. 90 mln euro) na dodatkowe zasilenie koperty płatności bezpośrednich w latach 2010–2012. Obydwie kwestie ukazały wciąż istniejące zróżnicowanie zarówno w poziomie wsparcia, jak i rozwoju rolnictwa w krajach UE-15 i nowych państwach członkowskich.

Dyskusja nad przyszłością WPR

Debata polityczna nad przyszłością WPR po 2013 r. została zainicjowana podczas nieformalnego spotkania ministrów UE ds. rolnictwa i rybołówstwa w dniach 21–23 września 2008 r. w Annecy (Francja). Jej przebieg wyznaczały takie wydarzenia, jak: konkluzje kolejnych prezydencji (francuskiej – listopad 2008 r., czeskiej – czerwiec 2009 r., hiszpańskiej – marzec 2010 r., węgierskiej – marzec 2011 r.), przeprowadzone przez Komisję Europejską konsultacje publiczne na temat przyszłości, zasad i celów WPR (wiosna 2010 r.), przyjęte przez Parlament Europejski sprawozdanie w sprawie przyszłości WPR (lipiec 2010 r.) oraz publikacja komunikatu KE w sprawie przyszłości WPR (listopad 2010 r.).

Polska aktywnie uczestniczy w debacie o przyszłości WPR, a w wielu kwestiach jest wiodącym reprezentantem grupy nowych państw członkowskich. Podstawą udziału przedstawicieli Polski w tych pracach są następujące dokumenty: stanowisko rządu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r., zatwierdzone przez Radę Ministrów w dniu 12 czerwca 2009 r., oraz stanowisko rządu Rzeczypospolitej Polskiej do komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi, przyjęte przez Komitet ds. Europejskich w dniu 4 lutego 2011 r.

Zgodnie ze stanowiskiem z 2009 r. system płatności bezpośrednich wymaga pilnej zmiany polegającej na jego dalszym uproszeniu i ujednoczeniu formy stosowania w całej UE. W przedmiotowym dokumencie wyrażono przekonanie, iż system polegający na jednolitej stawce powierzchniowej w całej UE (flat-rate) lepiej służyłby realizacji obecnych i przyszłych celów WPR niż system dzisiejszy, w którym wysokość płatności i pułapy krajowe odzwierciedlają historyczne poziomy i intensywność produkcji w poszczególnych państwach członkowskich sprzed kilkunastu lat.

W stanowisku z 2011 r. zawarto następujące postulaty dotyczące przyszłych płatności bezpośrednich:

— wyrównanie poziomów wsparcia bezpośrednio jest jednym z kluczowych elementów obecnej reformy WPR,

— konieczna jest zmiana kryteriów alokacji środków pomiędzy państwa członkowskie w ramach I filaru WPR – należy odejść od obecnych kryteriów, powiązanych z historyczną produkcją, i zastąpić je kryteriami obiektywnymi, powiązanymi z aktualnymi celami WPR,

— powierzenia użytków rolnych powinna być jedynym lub przynajmniej podstawowym kryterium spośród kilku obiektywnych kryteriów zastosowanych do określenia dystrybucji wsparcia bezpośredniego pomiędzy państwa członkowskie.

Kwestia wyrównania poziomu płatności bezpośrednich w UE była konsekwentnie podnoszona przez stronę polską w trakcie całej dotychczasowej debaty nt. przyszłości WPR po 2013 r. Od czasu rozpoczęcia dyskusji o zasięgu wspólnotowym przedstawiciele MRiRW na różnych forach promują polskie propozycje, przedstawiając stojącą za nimi argumentację. Polskie stanowisko jest konsekwentnie prezentowane przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi w licznych kontaktach dwustronnych z partnerami z innych państw członkowskich, przedstawicielami Parlamentu Europejskiego oraz komisarzem ds. rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich. Ponadto Polska była sygnatariuszem następujących deklaracji państw członkowskich: przyjętego w Warszawie wspólnego stanowiska państw Grupy Wyszehradzkiej, Bułgarii i Rumunii (kwiecień 2009 r.), deklaracji paryskiej (22 państwa członkowskie, grudzień 2009 r.), deklaracji warszawskiej (9 nowych państw członkowskich, luty 2010 r.), przyjętego w Wyszehradzie wspólnego stanowiska państw Grupy Wyszehradzkiej, Bułgarii i Rumunii (czerwiec 2010 r.), deklaracji bratysławskiej (państwa Grupy Wyszehradzkiej, Bułgaria i Rumunia, listopad 2010 r.) oraz deklaracji brukselskiej (10 państw członkowskich, grudzień 2010 r.).

Kluczowe znaczenie w tym zakresie ma udział w pracach Rady UE. Stanowisko Polski w zakresie przyszłej alokacji płatności bezpośrednich pomiędzy państwa członkowskie w szczególności było prezentowane na posiedzeniach Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 29–30 listopada 2010 r., w dniach 13–14 grudnia 2010 r., w dniu 24 stycznia 2011 r. oraz w dniu 17 marca 2011 r., na których dyskutowano kwestie związane z komunikatem Komisji Europejskiej w sprawie WPR do 2020 r.

W celu podsumowania dyskusji nad powyższym komunikatem prezydencja węgierska przygotowała projekt konkluzji Rady, który po raz pierwszy omawiano na posiedzeniu Specjalnego Komitetu ds. Rolnych w dniu 28 lutego 2011 r. Dzięki zdecydowanemu stanowisku ministra Marka Sawickiego w konkluzjach prezydencji z 17 marca br. wprowadzony został fragment o stopniowym odchodzeniu od kryteriów

historycznych w podziale płatności bezpośrednich, co w dużej mierze uwzględniało postulaty zgłaszane przez Polskę w trakcie prac nad projektem konkluzji. Należy bowiem podkreślić, że obecne nierówności w poziomie płatności bezpośrednich mają swoje źródło właśnie w historycznych odniesieniach, takich jak poziom i intensywność produkcji rolnej ustalone na podstawie danych z odległych lat. Zlikwidowanie tych nierówności, co postuluje rząd we wcześniej wspomnianym stanowisku do komunikatu KE, nie będzie możliwe, jeśli nie usuniemy tej podstawowej, pierwotnej przyczyny. Dlatego też minister Sawicki zdecydowanie – i skutecznie – dążył do wprowadzenia zapisów mówiących o odejściu od historycznych parametrów przy naliczaniu kopert na płatności bezpośrednie w następnej perspektywie finansowej.

MRiRW pozostanie aktywnym podmiotem debaty dotyczącej przyszłego kształtu WPR po 2013 r. na jej kolejnych etapach, zarówno podczas formalnych spotkań w ramach Rady UE, jak i dwustronnych spotkań z przedstawicielami KE, PE czy przedstawicielami administracji innych państw członkowskich oraz innymi uczestnikami tej debaty.

Konferencja w sprawie reformy systemu płatności bezpośrednich

Jednym z elementów promocji polskiego stanowiska w zakresie płatności bezpośrednich będzie organizowana przez MRiRW w czerwcu br. konferencja wysokiego szczebla dotycząca kwestii reformy systemu płatności bezpośrednich po 2013 r. Konferencja zaplanowana została na dzień 16 czerwca 2011 r. w Warszawie.

Do udziału w konferencji zostali zaproszeni przedstawiciele państw członkowskich UE, jak również przedstawiciele Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego oraz Sekretariatu Generalnego Rady UE. Prelegenci wygłoszą prezentacje dotyczące wybranych, kluczowych tematów związanych ze wsparciem bezpośrednim dla rolników. Konferencja będzie koncentrować się wokół kwestii: kryteriów dystrybucji płatności bezpośrednich, zazieleniania WPR, reformy systemu płatności dla obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania.

Jednym z celów konferencji jest promocja polskiego stanowiska w zakresie płatności bezpośrednich w ramach debaty nad przyszłością WPR po 2013 r., jak również nawiązanie/podtrzymanie kontaktów roboczych z ekspertami z poszczególnych państw UE (m.in. delegatami na grupy robocze etc.) oraz przedstawicielami instytucji unijnych, z którymi przedstawiciele resortu będą współpracować jako reprezentanci kraju sprawującego prezydencję w UE.

Konferencja została zaplanowana na okres poprzedzający rozpoczęcie polskiej prezydencji w UE, aby w sposób bezpośredni przekonywać do polskiego stanowiska w zakresie wyrównania płatności bezpośrednich. Kraje pełniące obowiązki prezydencji są bowiem obowiązane do zachowania neutralności i powstrzymania się od promowania własnych interesów w trakcie prac Rady.

Prezydencja polska w Radzie UE

W ramach 6-miesięcznego programu polskiej prezydencji w Radzie UE w II połowie 2011 r. wskazano 3 obszary priorytetowe. Jednym z nich jest obszar: Bezpieczna Europa, w ramach którego rząd RP m.in. podkreśla podstawowe znaczenie kwestii bezpieczeństwa żywnościowego dla europejskich obywateli i szczególną wagę, jaką dla spełnienia tego celu będzie miała zreformowana wspólna polityka rolna.

Proces legislacyjny w Radzie i Parlamencie Europejskim dotyczący przyszłości płatności bezpośrednich prawdopodobnie zostanie w trakcie polskiej prezydencji jedynie zainicjowany. Najważniejsze jego etapy będą mieć miejsce podczas kolejnych prezydencji. W trakcie ich trwania strona polska będzie aktywnie zabiegać o to, aby przyjęte rozwiązania w jak największym stopniu były zbieżne z polskim stanowiskiem dotyczącym wyrównania poziomu płatności bezpośrednich.

(odpowiedź opracowana przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi)

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mikołaj Dowgiałewicz

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra – członka Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła**

**w sprawie stopnia zaawansowania
przygotowania długookresowej
strategii rozwoju kraju (22325)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z 29 kwietnia 2011 r., znak SPS-023-22325/11, poniżej przedstawiam stanowisko wobec kwestii podniesionych w interpelacji pana posła Krzysztofa Jurgieła.

Na jakim etapie znajdują się aktualne prace nad przygotowaniem długookresowej strategii rozwoju kraju?

Przedstawiony w czerwcu 2009 r. raport „Polska 2030. Wyzwania rozwojowe” stał się okazją do merytorycznej debaty na temat przyszłości kraju oraz zasad polityki rozwoju. Debata związana z raportem „Polska 2030” przełożyła się na merytoryczną dyskusję nad kształtem najważniejszego dokumentu strategicznego dla Polski, tj. długookresowej strategii rozwoju kraju. Ostatnie miesiące przyniosły zintensyfikowanie prac nad dokumentem i praktyczne jego skończenie do dnia dzisiejszego. W najbliższych tygodniach będą odbywały się końcowe prace redakcyjne i wykończeniowe. Dokument ten w odpowiedni sposób będzie odzwierciedlał efekty zarówno myślenia zaprezentowanego w raporcie „Polska 2030”, jak

i debat i dyskusji, które miały miejsce po jego prezentacji.

Jakie założenie i w jakiej formule zaproponowany będzie ów dokument oraz czy będzie on merytorycznie i systemowo odzwierciedlał koncepcję procesu programowania strategicznego w Polsce?

Praktycznym rezultatem dyskusji nad raportem „Polska 2030” oraz zmian w ustawie o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. 2009 Nr 84, poz. 712) było stworzenie nowego porządku strategicznego. W spójności z oczekiwaniami Unii Europejskiej powstał nowy porządek strategiczny. Jego ramą jest właśnie: długookresowa strategia rozwoju kraju z perspektywą do 2030 r. oraz Średniookresowa Strategia Rozwoju Kraju z 10-letnim horyzontem czasowym, w korelacji ze strategią Europa 2020. Długookresowa strategia rozwoju kraju jest spójna z innymi dokumentami strategicznymi, ponieważ przedstawiciele Zespołu Doradców Strategicznych Prezesa Rady Ministrów biorą udział w pracach nad częścią strategii zintegrowanych. Ponadto wszystkie strategie prezentowane są na posiedzeniach Komitetu Koordynacyjnego ds. Polityki Rozwoju, podczas których omawiane są wzajemne relacje między dokumentami strategicznymi.

Jaki jest aktualnie przewidziany harmonogram jego przygotowania, konsultacji i przyjęcia?

Z racji wielowątkowej debaty publicznej, która miała miejsce po zaprezentowaniu raportu „Polska 2030”, długookresowa strategia rozwoju kraju musi być w podobny sposób zaprezentowana i powinna odbyć się debata umożliwiająca partycypację jak największej liczbie osób. Latem tego roku planowane jest otwarcie debaty nad strategią, której efekt będzie odzwierciedlony w ostatecznej wersji dokumentu, która trafi pod obrady Rady Ministrów. Jest bardzo prawdopodobne, że dokument ten będzie miał dłuższy od tradycyjnego okres konsultacyjny.

Z poważaniem

Minister – członek Rady Ministrów
Michał Boni

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Izabeli Kloc

w sprawie działań dotyczących rent socjalnych
dla wdów po zmarłych tragicznie górnikach
(22327)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 29 kwietnia 2011 r.,

znak: SPS-023-22327/11, przekazującym interpelację posłanki pani Izabeli Kloc w sprawie rent rodzinnych przyznawanych w celu uzyskania kwalifikacji do wykonywania pracy zarobkowej wdowom po górnikach, którzy zmarli wskutek wypadku przy pracy, po uzyskaniu wyjaśnień Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przedstawiam, co następuje.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłaca 2892 renty rodzinne po górnikach zmarłych wskutek wypadku przy pracy. Jest to liczba wszystkich obecnie wypłacanych rent tego rodzaju, a więc przyznanych również innym uprawnionym członkom rodziny, tj. dzieciom jak też wdowom i małżonkom rozwiedzionym, które spełniają warunki do uzyskania tego świadczenia.

Zakład nie posiada danych dotyczących okresowych rent rodzinnych przyznanych w celu uzyskania kwalifikacji do wykonywania pracy zarobkowej wdowom po górnikach, którzy zmarli wskutek wypadku przy pracy. Przygotowanie takich danych nie jest możliwe bez odrębnego, dodatkowo opłaconego, zlecenia ośrodkom autorskim ZETO stworzenia specjalnego oprogramowania. Następnie otrzymane dane musiałyby zostać przeanalizowane przez pracowników w celu ustalenia, czy renta rodzinna została przyznana wdowom na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2001 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, w związku z art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W związku z faktem, iż udzielenie informacji w takim zakresie, jakiego oczekuje pani posłanka, wymagałoby poniesienia dodatkowych kosztów z tytułu zlecenia oprogramowania oraz przeprowadzenia analizy akt, przedstawienie oczekiwanych danych nie jest możliwe.

Jednocześnie wyjaśniam, iż Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie posiada żadnych informacji dotyczących porozumień, które zawarły stowarzyszenia skupiające wdowy po zmarłych górnikach z kopalniami czy też innymi pracodawcami. Informacji takich powinny udzielić same stowarzyszenia i do nich należy kierować zapytania związane z ich działalnością.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie zniesienia wypłaty refundacji
kosztów poniesionych z tytułu zatrudnienia
młodych pracowników (22329)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Henryka Milcarza w sprawie zniesienia wypłaty refundacji kosztów poniesionych z tytułu zatrudnienia młodych pracowników, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22329/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodych pracowników na dwa sposoby:

1) po pierwsze, zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodych pracowników może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł.; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł); dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy; samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodych pracowników; zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodzi kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) po drugie, od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obowiązkowa dotacja za wykształcenie młodego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wyso-

kość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dn. 7 września 1991 o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.); dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w 2009 r. i 2010 r. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Zdaniem komendanta głównego OHP ustalona w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków na refundację wynosząca 170 mln zł nie zabezpieczy nawet w całości zobowiązań wynikających z już zawartych przez OHP umów z pracodawcami. Natomiast szacowane przez OHP zapotrzebowanie na pełne zaspokojenie potrzeb pracodawców z tytułu refundacji wynagrodzeń młodych pracowników na 2011 r. wynosi 327 mln zł.

Ponadto środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obowiązkowe dotacje za wykształcenie młodych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczenia wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS) wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE) powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycję zmiany funkcjonowania OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkowały uzyskanie zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego

Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

W dniu 27 kwietnia br. minister pracy i polityki społecznej po odrzuceniu poprzednich wniosków ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy o kwotę 80 mln zł.

W dniu 12 maja br. ministra finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 – zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Powyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 mln zł.

Należy także wyjaśnić, iż ograniczenie środków Funduszu Pracy na refundowanie pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym nie pozbawia młodzieży możliwości kształcenia w formie praktycznej nauki zawodu, gdyż pracodawcy, którzy podpisali z młodocianymi umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, są tymi umowami związani i powinni je kontynuować. Pracownicy młodociani, stanowiąc niewykwalifikowaną siłę roboczą, przyczyniają się do wypracowania określonego zysku. Nawet jeśli pracodawca nie otrzymuje refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracownika młodocianego, to przeznaczane na te zobowiązania kwoty są i tak znacznie niższe niż wydatki, jakie musiałby ponieść na wynagrodzenie i składki pracownika niewykwalifikowanego zatrudnionego w to miejsce. Natomiast ci młodzi ludzie, z którymi pracodawcy rozwiążą umowy o pracę, mogą kontynuować obowiązek nauki w systemie szkół zawodowych, gdzie także w planie nauczania są przewidziane praktyki zawodowe. Osoby pochodzące z rodzin najbiedniejszych powinny zaś uzyskać wsparcie systemu stypendialnego.

Jednocześnie warto przypomnieć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, w tym za kształcenie zawodowe, odpowiada minister edukacji narodowej i do jego kompetencji należy wprowadzenie zmian w szkolnictwie zawodowym. Ministerstwo Pracy i Polityki Spo-

łecznej wspiera reformę szkolnictwa zawodowego, dostarczając m.in. informacji o sytuacji w obszarze zatrudnienia i bezrobocia na rynku pracy, a także prowadząc badania na temat oczekiwanych przez pracodawców kwalifikacji zawodowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie przepisów zapewniających
przedstawicielom samorządu lokalnego
konkretne kompetencje umożliwiające
uczestnictwo w procesie decyzyjnym
w zakresie bezpieczeństwa mieszkańców gmin,
na terenie których planuje się budowę stacji
bazowych telefonii komórkowej (22332)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację, nr SPS-023-22332/11, z dnia 29 kwietnia br. (data wpływu 10 maja br.) pana posła Krzysztofa Gadowskiego, w sprawie przepisów zapewniających przedstawicielom samorządu lokalnego kompetencje umożliwiające uczestnictwo w procesie decyzyjnym w zakresie bezpieczeństwa mieszkańców gminy, na terenie których planuje się budowę stacji bazowych telefonii komórkowej, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Odpowiadając na pytanie o plany Ministerstwa Infrastruktury dotyczące zmian w obowiązującym prawie w zakresie wyposażenia przedstawicieli samorządu lokalnego w konkretne kompetencje umożliwiające uczestnictwo w procesie decyzyjnym dotyczącym lokalizacji infrastruktury telekomunikacyjnej, należy zauważyć, iż zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W przypadku braku planu miejscowego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym:

1) lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego;

2) sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy.

Wniosek o określenie warunków zabudowy zależy od charakteru danego zamierzenia. Należy przy tym zauważyć, iż lokalizacja inwestycji polegającej na budowie stacji bazowych telefonii komórkowej mieści się w ramach celu publicznego, o którym mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543, z późn. zm.). Za cel ten należy uznać m.in. wydzielenie gruntów pod obiekty i urządzenia łączności publicznej i sygnalizacji (art. 6 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami). Stanowisko powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych (wyrok NSA z dnia 4 października 2005r., sygn. akt II OSK 495/05, wyrok NSA z dnia 19 lutego 2008 r., sygn. akt II OSK 38/07, wyrok WSA w Gdańsku z dnia 22 czerwca 2006 r. II SA/Gd 536/2005, wyrok WSA w Szczecinie z dnia 9 lutego 2006 r. II SA/Sz 1189/04, wyrok NSA z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt. II OSK 878/08, wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 14 września 2010 r., sygn. akt. II SA/Bd 718/10, wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 21 lutego 2011 r., sygn. akt. II SA/Bd 1406/10).

Zgodnie z powyższym lokalizację stacji bazowych telefonii komórkowych określa się zatem w planie miejscowym, a w przypadku jego braku – w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy plan miejscowy uchwała rada gminy. Z kolei, zgodnie z art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, decyzję administracyjną wydaje w odniesieniu do:

1) inwestycji celu publicznego o znaczeniu krajowym i wojewódzkim – wójt, burmistrz albo prezydent miasta w uzgodnieniu z marszałkiem województwa;

2) inwestycji celu publicznego o znaczeniu powiatowym i gminnym – wójt, burmistrz albo prezydent miasta;

3) inwestycji celu publicznego na terenach zamkniętych – wojewoda.

Podkreślenia wymaga więc fakt, iż o lokalizacji inwestycji celu publicznego nie decyduje starosta (na szczeblu powiatu) – tak, jak to zostało wskazane w treści interpelacji – ale rada gminy poprzez postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo wójt (burmistrz albo prezydent miasta) w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Ponadto, odnosząc się do kwestii bezpieczeństwa instalacji telekomunikacyjnych dla zdrowia mieszkańców, należy zauważyć, iż w myśl art. 15 ust. 1 oraz art. 56 ustawy lokalizacja stacji bazowych telefonii komórkowych uwarunkowana jest spełnieniem szeregu innych przepisów prawnych, m.in. wymogów środowiskowych uregulowanych w przepisach usta-

wy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227) oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397). Powyższe rozporządzenie stosuje się dla klasyfikacji przedsięwzięć mogących zawsze i potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. W myśl § 2 ust. 1 pkt 5 ww. rozporządzenia do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

a) 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

b) 5000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

c) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

d) 20 000 W,

przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna.

Inwestycja polegająca na wybudowaniu stacji bazowych telefonii komórkowej, o ile spełnia przesłanki, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, będzie wymagała uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Decyzję środowiskową, w myśl art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wydaje się przed uzyskaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego, decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych oraz decyzji o pozwoleniu na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części – wydawanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.) – w przypadku gdy obowiązuje plan miejscowy. Natomiast, zgodnie z art. 72 ust. 1 pkt 3 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, decyzję środowiskową wydaje się przed uzyskaniem

decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – w przypadku braku planu miejscowego.

Ponadto ochrona przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych jest przedmiotem uregulowań rozporządzenia ministra środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. Nr 192, poz. 1883). Maksymalne poziomy pole elektromagnetyczne określone w tym rozporządzeniu należy zaliczyć do stosunkowo restrykcyjnych – są one zdecydowanie niższe niż dopuszczalne w wielu innych krajach. W tabeli poniżej dokonano ich porównania z wartościami zalecanymi przez Międzynarodową Komisję ds. Ochrony przed Promieniowaniem Niejonizującym (International Commission on Non-Ionising Radiation Protection – ICNIRP) dla wybranych pasm częstotliwości. Należy podkreślić, że maksymalne poziomy ustanowione na mocy przepisów krajowych są w każdym z wypadków istotnie niższe niż zalecane przez ICNIRP.

Pasma	Parametr fizyczny			
	natężenie pola elektrycznego [V/m]		gęstość mocy [W/m ²]	
	Przepisy krajowe	Zalecenia ICNIRP	Przepisy krajowe	Zalecenia ICNIRP
100 MHz (radiofonia UKF)	7	28	–	–
450 MHz (GSM-450, UMTS)	7	~29,2	0,1	2,25
900 MHz (GSM-900, UMTS)	7	~41,3	0,1	4,5
1800 MHz (GSM-1800, UMTS)	7	~58,3	0,1	9
2100 MHz (UMTS, LTE)	7	61	0,1	10
2400 MHz (WiFi)	7	61	0,1	10
2600 MHz (UMTS, LTE)	7	61	0,1	10

Podsumowując, w świetle powyższego należy stwierdzić, iż aktualnie obowiązujące przepisy prawa stanowią gwarancję uprawnień dla gmin i ich przedstawicieli (wójtów, burmistrzów, prezydentów miast) w zakresie dotyczącym władztwa planistycznego. Ponadto szereg obowiązków wynikających z istniejących regulacji zapewnia skuteczną ochronę przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w Ministerstwie Infrastruktury nie są obecnie prowadzone prace zmierzające do zmiany przepisów regulujących sprawę dotyczącą zasad lokalizowania inwestycji.

Wyrażam nadzieję, że udzielone wyjaśnienia będą dla pana posła satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Gaj

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie funkcjonowania dworców
kolejowych na stacjach obsługujących
ruch międzynarodowy (22333)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Gadowskiego oraz grupy posłów w sprawie funkcjonowania dworców kolejowych na stacjach obsługujących ruch międzynarodowy, przesłaną przy piśmie marszałka Sejmu RP z dnia 29 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22333/11, przedstawiam poniższe informacje przekazane przez Polskie Koleje Państwowe SA.

Godziny otwarcia dworców kolejowych uzależnione są od godzin prowadzenia obsługi kas biletowych

oraz godzin kursowania większości pociągów. Dotychczasowe doświadczenia PKP SA zarządzającej dworcami kolejowymi wskazują, iż całodobowo czynne dworce mogą być utrzymywane wyłącznie na kluczowych dla ruchu kolejowego liniach charakteryzujących się całodobowym, intensywnym ruchem pasażerskim. W związku z tym dworce kolejowe w porze nocnej zamykane są w wielu znaczących ośrodkach miejskich, również tam, gdzie prowadzona jest międzynarodowa obsługa pasażerów.

Pozostawienie dworców czynnych w godzinach zamknięcia kas biletowych powoduje ich szybką degradację wskutek aktów wandalizmu i niszczenia znajdującego się w nich mienia. Zamykanie dworców jest więc uzasadnione koniecznością zapobiegania dewastacji w okresie, gdy nie odbywa się odprawa podróżnych, a także pozwala na poprawę bezpieczeństwa oraz komfortu klientów korzystających z infrastruktury dworcowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Karola Karskiego**

**w sprawie stanu prac nad ustanowieniem
Nagrody im. Profesora
Krzysztofa Skubiszewskiego (22334)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Karola Karskiego (pismo nr SPS-023-22334/11 z dnia 29 kwietnia br.) w sprawie stanu prac nad ustanowieniem Nagrody im. Profesora Krzysztofa Skubiszewskiego, uprzejmie informuję.

Postać pana ministra Krzysztofa Skubiszewskiego, pierwszego ministra spraw zagranicznych w wolnej Polsce, wybitnego prawnika cieszącego się szacunkiem i uznaniem na arenie międzynarodowej zasługuje niewątpliwie na upamiętnienie. Podjęto już szereg działań mających na celu uhonorowanie tej wybitnej postaci, tak aby pamięć o niej była twórczą inspiracją dla młodego pokolenia, w tym dyplomatów oraz ludzi nauki. Jednym z nich było uhonorowanie profesora Krzysztofa Skubiszewskiego odznaką „Bene Merito”. W ostatnim czasie ukazały się wydawnictwa i opracowania na temat działalności ministra Krzysztofa Skubiszewskiego, jak choćby niedawna publikacja Polskiego Instytutu Spraw Międzynarodowych pt. „Krzysztof Skubiszewski – dyplomata i mąż stanu”.

Ponadto pragnę powiadomić, że spadkobiercy Krzysztofa Skubiszewskiego utworzyli Fundację im. Krzysztofa Skubiszewskiego oraz ufundowali stypendium im. Krzysztofa Skubiszewskiego dla kandydatów z Europy Środkowej, Bałkanów, krajów Bałtyckich, Europy Wschodniej, Rosji, Azji Środkowej i krajów Kaukazu. Celem corocznego stypendium jest promowanie demokracji, poszanowania praw człowieka i państwa prawa. Stypendysta będzie odbywał indywidualny staż naukowy na Uniwersytecie Warszawskim lub innej uczelni w kraju. Temat stażu powinien być związany z powyższymi celami i będzie należał do jednej z dyscyplin, takich jak prawo, nauki polityczne i historia najnowsza.

W swoim statucie fundacja wskazała ministra spraw zagranicznych, za jego zgodą, jako ministra właściwego ze względu na cele fundacji, w rozumieniu ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach. Minister spraw zagranicznych objął też honorowy patronat nad tą inicjatywą oraz na wniosek fundatorów powołał dyrektora Departamentu Prawno-Traktatowego MSZ na swojego przedstawiciela w radzie programowej fundacji.

Celami Fundacji im. Krzysztofa Skubiszewskiego są m.in. popieranie kontaktów między Polską a zagranicą, działalność na rzecz integracji europejskiej oraz promowanie polskiej nauki i kultury. Fundacja realizuje je, m.in. przyznając nagrodę za osiągnięcia

w pracy społecznej lub naukowej oraz za projekty o charakterze społecznym lub naukowym – § 4 ust. 2 statutu.

Ustanowienie Nagrody im. Profesora Krzysztofa Skubiszewskiego byłoby z pewnością jeszcze jednym przejawem uhonorowania tak wybitnej postaci, jaką był minister Skubiszewski. Minister spraw zagranicznych podtrzymuje zatem swoje poparcie dla ustanowienia takiej nagrody. Z uwagi jednak na powołanie w międzyczasie ww. Fundacji im. Krzysztofa Skubiszewskiego, której jednym z celów jest przyznawanie nagród, należałoby jednak, również ze względu na rolę ministra spraw zagranicznych w statucie fundacji, skonsultować ustanowienie nagrody z władzami fundacji. Ponadto należy dodać, że Uniwersytet Warszawski sygnalizuje chęć ustanowienia Nagrody im. Profesora Krzysztofa Skubiszewskiego dla autorów najlepszych prac magisterskich, co również wymaga koordynacji z fundacją i MSZ. Ministerstwo będzie brało udział w skoordynowaniu tych inicjatyw, podtrzymując zarazem w całej rozciągłości ideę ustanowienia Nagrody im. Profesora Krzysztofa Skubiszewskiego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Grażyna Bernatowicz

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie sprzedaży niemieckim klientom
polskiego drewna po preferencyjnych cenach
(22357)**

W związku z interpelacją posła Kazimierza Moskala w sprawie sprzedaży niemieckim klientom polskiego drewna po preferencyjnych cenach, przekazaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22357/11, uprzejmie informuję.

Sprzedaż drewna, zgodnie z ustawą o lasach, jest elementem gospodarki leśnej, którą realizuje Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe w ramach zarządu nad mieniem Skarbu Państwa.

Aktualnie pozyskuje się w Lasach Państwowych ok. 33 mln m³ drewna i jest to znaczny wzrost w stosunku do okresu sprzed kilkunastu lat, kiedy wielkość ta wynosiła ok. 17 mln m³.

Wobec występującej w ostatnich latach w Europie i w Polsce przewagi popytu na drewno nad jego podażą obserwuje się znaczną konkurencję wśród ku-

pujących ten surowiec. Nabywców drewna można podzielić na średnie i małe podmioty gospodarcze, odbiorców masowych, odbiorców detalicznych, wielkie koncerny lokujące swoje inwestycje w Polsce, firmy drzewne rozpoczynające działalność, kontrahentów zagranicznych, firmy energetyczne itd.

Ponad 95% drewna sprzedaje się przedsiębiorcom zarejestrowanym na terenie Polski. W 2010 r. kontrahentom mającym siedzibę poza granicami Polski sprzedano ok. 1,2 mln m³ drewna, co stanowiło ok. 4,7% ogółu sprzedaży. W pierwszym półroczu 2011 r. podmioty takie zakontraktowały lub zakupiły ok. 600 tys. m³, tj. około 4,3% oferty sprzedaży drewna na ten okres.

Sprzedaż drewna odbywa się na podstawie dwóch zasadniczych procedur, tj. internetowych przetargów ograniczonych, w których mogą uczestniczyć przedsiębiorcy posiadający tzw. historię zakupu, oraz aukcji internetowych, otwartych dla wszystkich przedsiębiorców. Celem takiego systemu jest zapewnienie wszystkim potencjalnym nabywcom drewna równych szans dostępu do zakupu tego surowca, gwarancja konkurencyjności i rynkowej ceny drewna.

Rynek surowca drzewnego nie jest rynkiem regulowanym, stąd obowiązują w handlu drewnem zasady konkurencji. Regulacje wspólnego rynku w Unii Europejskiej wykluczają różnicowanie nabywców drewna w danym kraju – na krajowych i zagranicznych. Praktyka zamykania rynku dla przedsiębiorców z innego kraju UE byłaby działaniem niedozwolonym i karalnym w świetle obowiązującego prawa konkurencji.

Ceny drewna nie są cenami regulowanymi, zatem nie można mówić o sprzedaży polskiego drewna niemieckim klientom po preferencyjnych cenach.

Sprzedaż drewna przez Lasy Państwowe jest pod stałym nadzorem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a każdy przejaw ograniczania konkurencji jest przedmiotem postępowania antymonopolowego.

W związku z licznymi postulatami przedsiębiorców drzewnych będących naturalnym partnerem Lasów Państwowych, ich organizacji związkowych, parlamentarzystów oraz dostrzegając potrzebę ustabilizowania systemu zaopatrzenia w surowiec drzewny i utrwalenia w prawie powszechnie obowiązującym zasad sprzedaży, podjęto próbę uregulowania tej sprawy w ustawie o lasach i w rozporządzeniu wykonawczym ministra środowiska.

Aktualnie założenia do nowelizacji ustawy o lasach są w trakcie uzgodnień międzyresortowych.

Podsekretarz stanu
Henryk Jacek Jeziński

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Lecha Kołakowskiego

w sprawie wynagrodzenia szkód wyrządzonych w uprawach polowych przez zwierzynę łowną na terenie gm. Rutka-Tartak (22369)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła pana Lecha Kołakowskiego z dnia 26 kwietnia 2011 r. przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 29 kwietnia br. dotyczącą szacowania szkód i wypłaty odszkodowań rolnikom z terenu gm. Rutka-Tartak za szkody wyrządzone przez zwierzynę łowną na ich gruntach, uprzejmie informuję, co następuje.

W tej samej sprawie zwrócił się do ministra środowiska w swojej interpelacji z dnia 20 kwietnia br. poseł Jacek Bogucki, któremu została udzielona wyczerpująca odpowiedź pismem Dla-070-3/22956/11/jl i którą pozwałam sobie przesłać, pomijając wstęp skierowany do Marszałka Sejmu.

„Zasady szacowania szkód łowieckich oraz wypłaty odszkodowania za szkody w uprawach i płodach rolnych oraz podczas wykonywania polowania zostały uregulowane w rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 8 marca 2010 r. opublikowanym w Dzienniku Ustaw z 2010 r. Nr 45, poz. 272. Podpisał je także w porozumieniu, zgodnie z delegacją ustawową, minister rolnictwa i rozwoju wsi. Rozporządzenie to wychodzi naprzeciw oczekiwaniom wszystkich zainteresowanych stron i stanowi kompromis ustaleń ekspertów z dziedziny szkód łowieckich, w tym przedstawicieli samorządów rolniczych.

Dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich są zobowiązani zapisami ustawy Prawo łowieckie do bezwzględnego regulowania swoich zobowiązań wobec poszkodowanych bez względu na okresową sytuację finansową koła łowieckiego lub zarządcy obwodu łowieckiego. W przypadku nieuzyskania porozumienia co do wielkości odszkodowania należy tutaj przypomnieć o roli wójta gminy jako mediatora w sprawie polubownego załatwienia sporu. Zapis art. 47 ust. 1 Prawa łowieckiego wskazuje ponadto potrzebę współpracy właścicieli lub posiadaczy gruntów z dzierżawcami lub zarządcami obwodów w obopólnym ich interesie. Zawsze jednak pozostaje możliwość dochodzenia swoich roszczeń na drodze sądowej. Zapisy Prawa łowieckiego jednoznacznie wskazują koło łowieckie jako podmiot odpowiedzialny za szacowanie szkód i wypłatę odszkodowania w obwodzie łowieckim. Udział przedstawiciela właściwej Izby Rolniczej w procesie szacowania szkody na życzenie jednej ze stron winien naszym zdaniem zapewnić i fachową wiedzę, i bezstronność w ustalaniu cen produktów rolniczych. Szacowanie szkody i ustalenie wysokości odszkodowania odbywa się bowiem na zasadzie ugo-

dy stron, a sama wypłata w terminie 30 dni od dnia sporządzenia protokołu ostatecznego szacowania szkody albo od dnia sporządzenia protokołu ponownego szacowania szkody, o ile ponowne szacowanie miało miejsce.

W dniu 15 kwietnia br. do Marszałka Sejmu został złożony poselski projekt nowelizacji Prawa łowieckiego, w którym zaproponowane zostały nowe zasady szacowania szkód i wypłaty odszkodowań łowieckich czyniące odpowiedzialnym za cały powyżej opisywany proces właściwego terytorialnie starostę. Przewidziany został w nim także udział Skarbu Państwa w gromadzeniu środków finansowych na wypłatę odszkodowań.

Kończąc, chciałbym zaznaczyć, że problematyka szkód łowieckich (a co jest z tym związane kontaktów na płaszczyźnie: właściciel gruntu, koło łowieckie, myśliwi, gmina, izba rolnicza) jest przedmiotem ciągłego zainteresowania Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Krajowej Rady Izb Rolniczych, Zarządu Głównego Polskiego Związku Łowieckiego oraz Ministerstwa Środowiska”.

W treści powyższego cytatu przywołano zapisy art. 47 Prawa łowieckiego, który wyraźnie mówi o współdziałaniu właścicieli i posiadaczy gruntów rolnych z dzierżawcami i zarządcami obwodów łowieckich w zabezpieczaniu gruntów przed szkodami w uprawach i płodach rolnych. Może to być także wzniesienie ogrodzeń wszelkiego rodzaju na warunkach określonych wspólnie, dotyczących zakupu materiałów, robocizny czy późniejszej obsługi i naprawy ogrodzeń.

Dziękuję posłowi panu Lechowi Kołakowskiemu za zainteresowanie się odszkodowaniami łowieckimi za zniszczone plony, jednakże muszę stwierdzić, że istniejące prawo daje znaczne możliwości w dochodzeniu swoich należności przez udział w procesie szacowania specjalistów z izb rolniczych, mediację prowadzoną przez gminę czy w ostateczności drogę sądową.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie przepisów dotyczących dodatku
oraz jednorazowej zapomogi z tytułu
urodzenia dziecka (22371)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Jana Warzechy w sprawie przepi-

sów dotyczących dodatku z tytułu urodzenia dziecka, przesłaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22371/11, pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) dodatek z tytułu urodzenia dziecka przysługuje matce lub ojcu albo opiekunowi prawnemu dziecka, jeżeli kobieta pozostawała pod opieką medyczną nie później niż od 10. tygodnia ciąży do porodu. Pozostawanie pod opieką medyczną potwierdza się zaświadczeniem lekarskim lub zaświadczeniem wystawionym przez położną. Ponadto art. 9 ust. 8 przedmiotowej ustawy zawiera delegację ustawową do wydania rozporządzenia, które określa formę opieki medycznej, pod którą pozostawała kobieta w ciąży, oraz wzór zaświadczenia potwierdzającego pozostawanie kobiety w ciąży pod opieką medyczną.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 marca 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 50, poz. 301) dodatek z tytułu urodzenia dziecka lub jednorazowa zapomoga z tytułu urodzenia dziecka do dnia 31 grudnia 2011 r. przysługują po przedstawieniu zaświadczenia lekarskiego lub zaświadczenia wystawionego przez położną, potwierdzającego co najmniej jedno badanie kobiety w okresie ciąży przez lekarza ginekologa lub położną. Tym samym do dnia 31 grudnia 2011 r. dodatek z tytułu urodzenia dziecka lub jednorazowa zapomoga z tytułu urodzenia dziecka przysługują po przedstawieniu zaświadczenia lekarskiego lub zaświadczenia wystawionego przez położną, którego wzór nie został określony prawem.

Należy zaznaczyć, iż od dnia 1 stycznia 2012 r., zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 14 września 2010 r. w sprawie formy opieki medycznej nad kobietą w ciąży, uprawniającej do dodatku z tytułu urodzenia dziecka oraz wzoru zaświadczenia potwierdzającego pozostawanie pod tą opieką (Dz. U. Nr 183, poz. 1234), zaświadczenie potwierdzające pozostawanie kobiety pod opieką medyczną nie później niż od 10. tygodnia ciąży do porodu, uprawniające do dodatku z tytułu urodzenia dziecka, będzie musiało być wystawione zgodnie ze wzorem zawartym w powyższym rozporządzeniu.

Obowiązek pozostawania kobiety w ciąży pod opieką medyczną (warunkujący wypłatę zasiłku becikowego) był znany od dnia opublikowania znowelizowanej ustawy o świadczeniach rodzinnych, czyli od 1 stycznia 2009 r., oraz szeroko nagłaśniany w środkach masowego przekazu, jak również na stronach internetowych Ministerstwa Zdrowia i Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Obowiązek potwierdzenia opieki medycznej nad kobietą w ciąży wszedł w życie 1 listopada 2009 r. Oznacza więc to dla tego przepisu wyjątkowo długie *vacatio legis* (10 miesię-

cy), pozwalające zainteresowanym osobom na zapoznanie się z nowym przepisem.

Wydanie samego aktu wykonawczego do ustawy w terminie późniejszym nie stanowiło przeszkody, aby przyszła matka od 10. tygodnia ciąży była objęta opieką medyczną.

Pracownicy ośrodków pomocy społecznej oraz lekarze ginekolodzy i położne zostali przeszkoleni przez swoich pracodawców w zakresie stosowania obowiązujących przepisów ustawy. Trudno bowiem wyobrazić sobie pracę lekarza nieznaną przepisów prawa warunkujących jego działalność zawodową. Treść aktu prawnego i wzór zaświadczenia były dostępne w wydanym Dzienniku Ustaw oraz na stronach internetowych Ministerstwa Zdrowia i Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

Przedmiotowe zaświadczenie kobieta otrzymuje od lekarza bezpłatnie, a obowiązkiem lekarza, na podstawie dostępnej dokumentacji dotyczącej faktu pozostawiania kobiety w czasie ciąży pod opieką lekarską, jest wystawienie takiego zaświadczenia.

Nie ma przy tym znaczenia, czy jest to lekarz ubezpieczenia zdrowotnego, czy praktykujący prywatnie. Przepis nie określa również specjalizacji lekarza wystawiającego zaświadczenie. Nie ma również znaczenia, czy lekarz wypisze w całości to zaświadczenie samodzielnie, czy tylko wypełni przygotowany, wydrukowany wcześniej np. ze strony internetowej wzór zaświadczenia. Nie znajduje także uzasadnienia żądanie od kobiety, aby sama dostarczyła lekarzowi druk zaświadczenia.

Nie można również zgodzić się ze stwierdzeniem zawartym w interpelacji o utrudnionym dostępie do lekarza ginekologa. Realizacja zadań świadczeniodawców w zakresie opieki profilaktycznej nad kobietami w ciąży objęta jest sprawozdawczością resortową. Dane na temat liczby porad udzielonych kobietom w ciąży do 10. tygodnia ciąży, do 14. tygodnia ciąży oraz powyżej 14. tygodnia ciąży wskazują, że tzw. wczesna zgłaszalność (w pierwszym trymestrze ciąży) kształtuje się na poziomie 40–60% – w zależności od regionu. W opinii nadzoru położniczo-ginekologicznego główną przyczyną późnego zgłaszania się kobiet we wczesnej ciąży do opieki medycznej są niestety zaniedbania terminów wizyt ze strony samych kobiet.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie zmiany wynagradzania nadzoru
nad ubojem zwierząt rzeźnych (22372)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na nadesłaną przy piśmie z dnia 2011-04-29, znak SPS-023-22372/11, interpelację pana posła Jana Warzechy w sprawie zmiany stawek wynagrodzeń za nadzór nad ubojem zwierząt rzeźnych uprzejmie informuję, co następuje. Rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 22 kwietnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie sposobu ustalania i wysokości opłat za czynności wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną, sposobu i miejsc pobierania tych opłat oraz sposobu przekazywania informacji w tym zakresie Komisji Europejskiej (Dz. U. Nr 93, poz. 544) oraz z dnia 15 kwietnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii (Dz. U. Nr 93, poz. 542), które weszły w życie z dniem 24 maja 2011 r., nie wpłyną na zwiększenie kosztów funkcjonowania polskich przedsiębiorstw z branży mięsnej oraz wzrost cen mięsa na rynku detalicznym. Znowelizowane stawki opłat i wynagrodzeń dotyczą bowiem niewielkiej części ogółu kosztów funkcjonowania przedsiębiorstw sektora mięsnego.

Natomiast dzięki osiągniętemu porozumieniu w sprawie wysokości stawek opłat, jak i wynagrodzeń za te czynności zostało zapewnione utrzymanie ciągłości wykonywania badań i nadzoru przez lekarzy weterynarii nad produkcją środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego.

Należy podkreślić, że nowelizacja ww. rozporządzeń jest skutkiem rozmów, jakie Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przeprowadziło z zespołem Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w związku z podjętą uchwałą nr 28/2010/V Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w sprawie odstąpienia lekarzy weterynarii od podpisywania umów z tytułu wyznaczenia przez powiatowego lekarza weterynarii.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie przyznawania
Karty Polaka obywatelom Republiki Białoruś
narodowości polskiej (22373)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Michała Stuligrosza (pismo nr SPS-023-22373/11 z dnia 29 kwietnia br.) w sprawie przyznawania Karty Polaka obywatelom Republiki Białoruskiej o narodowości polskiej uprzejmie informuję.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych z rozczarowaniem przyjęło decyzję białoruskiego Sądu Konstytucyjnego wymierzoną w Kartę Polaka. Nie jest to niestety pierwszy przejaw niechęci władz białoruskich wobec tego dokumentu i jego posiadaczy – przedstawicieli polskiej mniejszości narodowej w tym kraju. Wprowadzając ustawową regulację o Karcie Polaka, władze polskie sprawdziły, że nie jest ona sprzeczna z przepisami obowiązującymi w UE, gdzie zresztą wcześniej funkcjonowały już podobne dokumenty (np. Karta Węgry i Karta Słowaka).

Zarzuty białoruskie wobec karty, a więc dokumentu potwierdzającego przynależność do narodu polskiego, lecz niekwestionującego w niczym zasady lojalności obywatelskiej posiadacza wobec kraju, w którym żyje, jest jeszcze jednym przejawem nieakceptowania przez władze RB zasad demokracji w części dotyczącej praw mniejszości narodowych. Ministerstwo Spraw Zagranicznych monitoruje nieprzyjazne działania wobec reprezentacji polskiej mniejszości narodowej, jaką jest Związek Polaków na Białorusi, kierowany obecnie przez A. Orechwo, i przeciwstawia się im od co najmniej 2005 r.

Oczywiście białoruska interpretacja statutu ONZ i zasad prawa międzynarodowego publicznego w niczym nie wiąże władz i instytucji polskich. Dalsze, pojawiające się niezależnie od naszej woli, komplikacje we wzajemnych stosunkach, a także kolejne utrudnienia w wydawaniu Karty Polaka nie zmieniają zobowiązań, jakie na polskie placówki konsularne nakłada obowiązująca i wymagająca realizacji ustawa o Karcie Polaka.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie projektu budowy w Polsce
elektrowni atomowych (22376)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji poselskiej pana posła Michała Stuligrosza w sprawie projektu budowy elektrowni atomowych w Polsce (SPS-023-22376/11), odpowiadając na przedstawione pytania, wyjaśniam.

Ad 1. Jaki jest szacowany koszt oraz czy są wystarczające środki na wdrażanie założeń projektu budowy elektrowni atomowych?

Według rekomendacji Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej wprowadzenie energetyki jądrowej wymaga od 10 do 15 lat prac przygotowawczych, włączając w to samą budowę pierwszej elektrowni. Czas ten jest uzależniony od poziomu rozwoju danego kraju. W przypadku naszego kraju dla wdrożenia energetyki jądrowej konieczna jest budowa prawie całej infrastruktury technicznej dla rozwoju i funkcjonowania energetyki jądrowej (prawnej, organizacyjnej, instytucjonalnej, zaplecza naukowo-badawczego, systemu szkolenia kadr).

Polska, zgodnie z wymogami UE, może wybudować tylko reaktory generacji III lub III+. Reaktory te, chociaż są nieco droższe od eksploatowanych obecnie w większości elektrowni na świecie reaktorów II generacji, są od nich o wiele bezpieczniejsze. Na rynku są dostępne m.in. technologie wyposażone w tzw. pasywne systemy bezpieczeństwa, które w przypadku awarii nie potrzebują zasilania w energię elektryczną, gdyż większość procesów koniecznych do wyłączenia reaktora i schłodzenia rdzenia odbywa się z wykorzystaniem naturalnych zjawisk przyrody, takich jak grawitacja, konwekcja naturalna czy różnice ciśnień.

Budowa elektrowni jądrowych jest procesem długotrwałym i kosztownym. Zgodnie z otrzymanymi przez inwestora od potencjalnych dostawców informacjami o kosztach budowy reaktorów III generacji wynoszą one 3–3,5 mln euro za MW wybudowanej mocy. Zgodnie z szacunkami inwestora – PGE Polska Grupa Energetyczna SA całkowity koszt budowy dwóch elektrowni jądrowych o mocy ok. 3000 MW każda wyniesie ok. 100 mld zł. Koszty te będzie ponosił inwestor i będą one rozłożone w czasie. Wpisują się one w planowaną przez PGE strategię odbudowy i rozbudowy posiadanych mocy wytwórczych.

Działania administracji związane z wdrożeniem energetyki jądrowej są przedstawione w projekcie „Programu polskiej energetyki jądrowej” przygotowanym przez pełnomocnika rządu do spraw polskiej energetyki jądrowej. „Program polskiej energetyki jądrowej” przedstawia zakres i strukturę organizacji

działań, jakie należy podjąć, aby wdrożyć energetykę jądrową, zapewnić bezpieczną i efektywną eksploatację obiektów energetyki jądrowej, ich likwidację po zakończeniu okresu eksploatacji oraz zapewnić bezpieczeństwo postępowania z wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi. Wymaga on jeszcze uzupełnienia o wnioski ze strategicznej oceny oddziaływania programu na środowisko, zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm.). Została już wykonana prognoza oddziaływania na środowisko projektu programu. Jest ona teraz wraz z projektem programu poddana określonym w ww. ustawie uzgodnieniom, w tym transgranicznym. Realizacja wymienionych w projekcie programu działań będzie wymagała poniesienia do roku 2020 wydatków w wysokości ok. 800 mln zł.

Ad 2. Czy planowane jest uchwalenie ustawy zawierającej przepisy regulujące kwestie nuklearne?

Ważnym elementem programu jest stworzenie regulacji prawnych niezbędnych do rozwoju energetyki jądrowej. Projekty dwóch ustaw:

- przygotowanej przez ministra gospodarki ustawy o zmianie ustawy Prawo atomowe,

- przygotowanej przez ministra skarbu państwa ustawy o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących,

zostały przyjęte przez Radę Ministrów 22 lutego 2011 r. i przekazane do Sejmu. Sejm uchwalił oba ww. projekty ustaw na posiedzeniu w dniu 13 maja 2011 r. Wejście w życie ustaw planuje się na lipiec 2011 r.

W nowelizowanej ustawie Prawo atomowe (wdrażającej dyrektywę Rady 2009/71/Euratom z dnia 25 czerwca 2009 r. ustanawiającą wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych) regulowane są następujące kwestie:

- zasady bezpieczeństwa jądrowego,

- szczegółowe wymagania bezpieczeństwa jądrowego w odniesieniu do poszczególnych etapów: lokalizacji, projektowania, budowy, rozruchu, eksploatacji i likwidacji obiektów jądrowych, ze szczególnym uwzględnieniem elektrowni jądrowej,

- zasady nadawania uprawnień do wykonywania czynności istotnych z punktu widzenia bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w elektrowni jądrowej,

- modyfikacja systemu wydawanych przez prezesa PAA zezwoleń w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w odniesieniu do obiektów jądrowych,

- modyfikacja trybu wydawania tych zezwoleń,

- wprowadzenie obowiązku i określenie trybu komunikowania przez prezesa PAA społeczeństwu decyzji dozorowych dotyczących obiektów jądrowych, tak żeby tryb podejmowania decyzji dozorowych i same decyzje, a w szczególności zezwolenia, były jawne dla społeczeństwa, a dodatkowo

- zapewnienie społeczeństwu możliwości aktywnego udziału w toczących się przed prezesem PAA postępowaniach w sprawie wydawania zezwoleń na budowę obiektu jądrowego,

- zmiana przepisów dotyczących trybu wykonywania nadzoru i kontroli przez organy dozoru jądrowego nad działalnością związaną z narażeniem na działanie promieniowania jonizującego,

- zmiana katalogu środków egzekucyjnych stosowanych przez organy dozoru jądrowego w ramach nadzoru nad wykonywaniem działalności związanej z narażeniem, w szczególności w ramach nadzoru nad bezpieczeństwem obiektów jądrowych,

- rozbudowanie przepisów dotyczących systemu kształcenia ustawicznego osób odpowiedzialnych za bezpieczeństwo jądrowe w obiektach jądrowych,

- wprowadzenie obowiązku wykazania przez posiadaczy zezwoleń odpowiednich środków finansowych na bezpieczeństwo jądrowe obiektu jądrowego, jego zamknięcie i likwidację,

- wprowadzenie obowiązku poddawania się przez dozór jądrowy regularnej samoocenie oraz międzynarodowym przeglądom oraz

- odpowiedzialność cywilna za szkodę jądrową,

- cele i zawartość oraz zasady opracowywania i aktualizacji „Programu polskiej energetyki jądrowej” (Program PEJ).

W ustawie o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących reguluje się szczegółowo kwestie dotyczące wymagań oraz przebiegu procesu przygotowania i realizacji obiektów energetyki jądrowej, w tym w szczególności elektrowni jądrowych.

Dziękuję za zainteresowanie się kwestiami związanymi z energetyką jądrową. Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia oraz informacje uzna Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Trojanowska

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie zwalczania chuligaństwa
podczas meczów piłki nożnej (22377)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Michała Stuligrosza, przekazaną pismem z dnia 29 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22377/11), w sprawie zwalczania

chuligaństwa podczas meczów piłki nożnej uprzejmie informuję, co następuje.

W celu zapewnienia bezpieczeństwa podczas finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™ wprowadzone zostaną przepisy zawarte w specustawie o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją Turnieju Finałowego UEFA EURO 2012 oraz o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw. Tekst projektu ustawy dostępny jest od dnia 5 kwietnia br. na stronach Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. 12 maja br. odbyła się konferencja uzgodnieniowa w przedmiotowej sprawie. Specustawa została przyjęta przez stały komitet Rady Ministrów w dniu 19 maja br.

Wyżej wymieniona ustawa wzmocni instrumenty prawne służące poprawie bezpieczeństwa oraz zwalczaniu patologicznych zjawisk nie tylko na stadionach, ale także w strefach tzw. publicznego oglądania przekazów telewizyjnych z meczów piłki nożnej.

Wśród zawartych w projekcie ustawy przepisów znajdują się m.in. zapisy umożliwiające Policji gromadzenie i przetwarzanie informacji związanych z bezpieczeństwem Euro 2012, a także wystawianie opinii osobom ubiegającym się o akredytację UEFA – tzw. police screening.

Ponadto projekt zakłada nowelizację szeregu aktów prawnych (11 ustaw, w tym 5 kodeksów) poprzez wprowadzenie na stałe przepisów mających na celu poprawę bezpieczeństwa podczas imprez sportowych. Między innymi rozszerzona zostanie możliwość stosowania sądowych zakazów stadionowych na mecze rozgrywane przez polskie kluby poza granicami kraju oraz możliwość stosowania zakazu wstępu na imprezy masowe w przypadku meczów reprezentacji odbywających się zarówno w kraju, jak i poza jego granicami. Zapisy te z pewnością ograniczą ryzyko wystąpienia zdarzeń podobnych do tych, które miały miejsce podczas meczu reprezentacji Polski w Kownie w marcu br.

Działania mające na celu zapobieganie wybrykom chuligańskim i zwalczanie ich są także prowadzone na poziomie międzynarodowym, a Polska jest aktywnym uczestnikiem przedmiotowej współpracy.

Rząd RP ratyfikował Europejską Konwencję w sprawie przemocy i ekscesów widzów w trakcie imprez sportowych, a w szczególności meczów piłki nożnej. Konwencja została ogłoszona w Dzienniku Ustaw z 1995 r. Nr 129, poz. 625. Zgodnie z zapisami art. 8 do realizacji jej celów utworzony został Stały Komitet, w którym od lat przedstawiciele Polski, w tym Ministerstwa Sportu i Turystyki, biorą aktywny udział.

Jednym z elementów przygotowań do Euro 2012 jest współpraca ze Stałym Komitetem w zakresie przygotowania i zabezpieczenia turnieju, poprzez m.in. stałą wymianę doświadczeń i najlepszych praktyk oraz przekazywanie informacji o postępach prac.

W posiedzeniach Stałego Komitetu uczestniczą eksperci z PL.2012 spółki z o.o., Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministerstwa Sportu i Turystyki, którzy analizują bieżący etap przygotowań do UEFA EURO 2012 pod względem zapewnienia bezpieczeństwa.

Ponadto Rada Bezpieczeństwa Imprez Sportowych nawiązała współpracę z odpowiednikiem w Niemczech – Nationaler Ausschuss Sport und Sicherheit (NASS). Uzgodnienia dotyczące zakresu współdziałania koordynuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, które przeprowadziło konsultacje z Policją, Państwową Strażą Pożarną oraz ze Strażą Graniczną w celu określenia propozycji tematów współpracy z partnerami niemieckimi.

Rada Bezpieczeństwa Imprez Sportowych współpracuje również z innymi instytucjami międzynarodowymi: Stałym Komitetem Rady Europy ds. ekscesów kibiców oraz grupą roboczą Police Cooperation Working Party Rady Unii Europejskiej – Think Tank. Informacje dotyczące działalności tych instytucji na bieżąco przedstawiane są podczas spotkań rady oraz stałej grupy eksperckiej.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Kłosin**

**w sprawie obwodnicy północnej
aglomeracji trójmiejskiej (22378)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Krystyny Kłosin, przekazaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak SPS-023-22378/11, w sprawie budowy obwodnicy północnej aglomeracji trójmiejskiej (OPAT), przekazuję niniejsze wyjaśnienia.

Planowana budowa obwodnicy północnej aglomeracji trójmiejskiej (OPAT) jest wspólnym projektem samorządów województwa pomorskiego. Obwodnica ma na celu zmniejszenie ruchu tranzytowego na drodze krajowej nr 6 na odcinku od obwodnicy Trójmiasta w kierunku północno-zachodnim, z ominięciem miasta Rumia, do Redy, do połączenia z drogą krajową nr 6 i wojewódzką nr 216. Aktualnie obwodnica jest w fazie projektowania. Zakończyły się konsultacje społeczne w sprawie budowy drogi, trwają analizy techniczne, ekonomiczne i środowiskowe. We wstęp-

nych szacunkach koszt budowy OPAT-u określa się na kwotę przekraczającą 1 mld zł.

Ministerstwo Infrastruktury dostrzega znaczenie obwodnicy dla regionu nadmorskiego, a także dla gospodarki kraju. Jednak aby przedmiotowa trasa mogła zostać uwzględniona w rządowych programach budowy, musi posiadać status drogi krajowej. Wtedy mogłaby w większości finansowana być ze środków centralnych i unijnych. Podkreślić należy, iż zaliczenie drogi do kategorii drogi krajowej w każdym przypadku musi być poprzedzone wnikliwymi analizami uzasadniającymi taką potrzebę i może nastąpić w drodze wydania rozporządzenia na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z 21 marca 1985 r. drogach publicznych.

Informuję, iż aktualnym dokumentem programowym w sektorze infrastruktury jest „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zatwierdzony przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Zadania inwestycyjne ujęte w programie zostały podzielone na 3 grupy i umieszczone w załącznikach nr 1, 1a i 2.

W załączniku nr 1 programu, na liście zadań, których realizacja rozpocznie się do 2013 r., ujęto zadania autostradowe oraz współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013.

Z terenu woj. pomorskiego są nimi:

- budowa drogi S7 na odcinku Gdańsk (S6) węzeł południowy – Koszwały (dk nr 7 węzeł Koszwały) – obwodnica południowa Gdańska,
- rozbudowa węzła OT (DK S6) z ul. Kartuską (DK7) w Gdańsku – węzeł Karczemki,
- budowa mostu przez rzekę Wisłę k. Kwidzyna wraz dojazdami w ciągu dk nr 90.

Natomiast realizacja zadań ujętych w załączniku nr 1a uzależniona jest od zapewnienia dodatkowych środków finansowych i z chwilą ich pozyskania będzie można przystąpić do ich kontynuacji. Z terenu woj. pomorskiego takimi zadaniami są:

- budowa drogi S6, odcinek Słupsk – Lębork,
- budowa drogi S6, trasa kaszubska odcinek Lębork – obwodnica Trójmiasta,
- budowa drogi S7 na odcinku Gdańsk (A1) – Elbląg (S22), odc. Koszwały – Elbląg (z węzłem Kaziemierzowo).

Zaś dla zadań z załącznika nr 2, dla których w chwili tworzenia programu zaawansowanie prac przygotowawczych nie pozwoliło na rozpoczęcie robót budowlanych do 2013 r., stworzono możliwość dalszej ich kontynuacji. Z terenu woj. pomorskiego należą do nich:

- budowa obwodnicy m. Kościerzyna w ciągu drogi krajowej nr 20,
- budowa obwodnicy m. Malbork w ciągu drogi krajowej nr 22,
- budowa obwodnicy metropolii trójmiejskiej w parametrach drogi ekspresowej.

Jednocześnie informuję, iż załącznik nr 3 programu zawiera możliwość ogłoszenia konkursu na realizację obejść miejscowości w ramach dostępnych środków finansowych. Warunkiem koniecznym jest, aby

inwestycja zgłoszona do realizacji w ramach programu spełniała wymogi formalnoprawne.

Podstawowymi kryteriami, zgodnie z którymi wskazywane będą do realizacji dodatkowe zadania polegające na budowie obejść miejscowości, będą:

- 1) średniodobowy ruch pojazdów w ciągu drogi krajowej przewyższający średnią dla sieci dróg krajowych – zgodnie ze stanem obecnym i przewidywanym do 2020 r.;
- 2) lokalizacja w ciągu drogi krajowej klasy GP.
- 3) zakres współfinansowania prac przygotowawczych oraz realizacji przez jednostkę samorządu terytorialnego;
- 4) stan prac przygotowawczych;
- 5) zapewnienie płynności ruchu w całym ciągu drogowym – stopień realizacji celu;
- 6) zapewnienie obsługi specjalnych stref ekonomicznych;
- 7) zadanie realizowane w ramach kontraktów terytorialnych zawieranych przez MRR;
- 8) przygotowanie przez właściwy samorząd lokalny programu ochrony przed zabudową terenów przyległych do obwodnicy.

W przypadku uzyskania przez kilka zadań takiej samej oceny decydującym kryterium przesądzającym o wyborze do realizacji danego zadania będzie zakres współfinansowania danego zadania przez odpowiednią jednostkę samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie kosztów związanych z ochroną
kibiców przyjeżdżających na mecze
piłki nożnej (22381)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22381/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Stanisława Steca w sprawie kosztów związanych z ochroną kibiców przyjeżdżających na mecze piłki nożnej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z treścią art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn. zm.), obowiązek zabezpieczenia imprezy masowej spoczywa na organizatorze, ale

również na władzach lokalnych, wojewodzie, Policji, Państwowej Straży Pożarnej i innych jednostkach organizacyjnych ochrony przeciwpożarowej, służbach odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i porządek publiczny na obszarach kolejowych, służbie zdrowia, a w razie potrzeby także innych właściwych służbach i organach.

Należy wskazać, że do ustawowych zadań Policji należy między innymi ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego, w tym zapewnienie spokoju w miejscach publicznych oraz w środkach publicznego transportu i komunikacji publicznej, w ruchu drogowym i na wodach przeznaczonych do powszechnego korzystania, vide: art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, (t.j.: Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.). Na mocy art. 13 ww. ustawy koszty związane z funkcjonowaniem Policji są pokrywane z budżetu państwa.

Ponadto na mocy art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych organ wydający zezwolenie na przeprowadzenie imprezy masowej, czyli wójt, burmistrz lub prezydent miasta, zwraca się między innymi do właściwego miejscowo komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji i innych służb z wnioskiem o wydanie opinii o niezbędnej wielkości sił i środków potrzebnych do zabezpieczenia imprezy masowej, zastrzeżeniach do stanu technicznego obiektu (terenu) oraz o przewidywanych zagrożeniach.

Zapewnienie bezpieczeństwa w związku z przemieszczaniem się uczestników masowych imprez sportowych pozostaje jednym z kluczowych problemów związanych z organizacją imprez masowych, jakie rokrocznie stawiane są przed Policją i polega na wzmożonej współpracy poszczególnych jednostek organizacyjnych Policji zarówno w fazie gromadzenia informacji i planowania zabezpieczenia, jak i jego realizacji. Ponadto wymaga stałego współdziałania z podmiotami pozapolicyjnymi, w tym w szczególności przewoźnikami i innymi instytucjami ustawowo odpowiedzialnymi za zapewnienie porządku i bezpieczeństwa.

Warto podkreślić, że kwestią stanowiącą największe wyzwanie jest zapewnienie bezpiecznego przemieszczania się kibiców sportowych.

Dążąc do zminimalizowania możliwości wystąpienia negatywnych zdarzeń, Policja na bieżąco monitoruje wszelkie możliwe kanały wymiany informacji o planowanych bądź ujawnionych przemieszczaniach się kibiców sportowych i w razie potrzeby kieruje adekwatne siły i środki. Na wiele dni przed planowaną imprezą (potencjalnym przemieszczaniem się uczestników) prowadzone jest wielokierunkowe rozpoznanie, a pozyskane w ten sposób informacje decydują o wielkości oraz dyslokacji sił i środków policyjnych kierowanych do realizacji zadania. Tego typu działanie minimalizuje ryzyko, jakie wiąże się z przemieszczaniem się grup uczestników imprez. Jednocześnie przyczynia się wymiennie do redukcji

kosztów, jakie ponosi Policja w związku z zabezpieczeniem przejazdów kibiców.

Wskazać należy, że zabezpieczenie w formie patrolu zabezpieczającego realizowane jest wyłącznie w przypadkach, gdy przejazd wiąże się z wysokim ryzykiem wystąpienia naruszeń prawa. W pozostałych przypadkach działania ograniczone są do wystawiania patroli w newralgicznych miejscach na trasie przejazdu oraz jego monitorowania.

Ponadto pragnę poinformować, że w przypadku gdy istnieje konieczność zapewnienia dodatkowego zabezpieczenia imprezy, na mocy art. 13 ust. 4a ustawy o Policji, rada powiatu lub rada gminy może przekazać, na warunkach określonych w porozumieniu zawartym między organem wykonawczym powiatu lub gminy a właściwym komendantem powiatowym (miejskim) Policji, środki finansowe stanowiące dochody własne powiatu lub gminy, z przeznaczeniem m.in. na rekompensatę pieniężną za czas służby przekraczającą normę dla policjantów właściwych miejscowo komend powiatowych (miejskich) i komisariatów, którzy realizują zadania z zakresu służby prewencyjnej, w tym wypadku podczas zabezpieczenia przejazdu kibiców gości w ramach przeprowadzanej imprezy masowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca

w sprawie zaliczkowania dopłat bezpośrednich
(22382)

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Steca, przekazaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22382/11, uprzejmie przekazuję Panu Marszałkowi następujące informacje dotyczące zaliczkowania dopłat bezpośrednich.

Zgodnie z art. 29 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz. U. L 30 z 31.1.2009, str. 16), płatności są

przekazywane w nie więcej niż dwóch ratach na rok, w okresie od dnia 1 grudnia roku złożenia wniosku o przyznanie wsparcia bezpośredniego do dnia 30 czerwca kolejnego roku kalendarzowego. Niemniej jednak w drodze odstępstwa od powyższego komisja może:

1) przewidzieć płatności zaliczkowe,

2) upoważnić państwa członkowskie, w zależności od sytuacji budżetowej, do przekazania przed dniem 1 grudnia płatności zaliczkowych w regionach, w których ze względu na nadzwyczajne okoliczności rolnicy stoją w obliczu dotkliwych trudności finansowych:

a) w wysokości do 50% płatności lub

b) w wysokości do 80% płatności, w przypadku gdy płatności zaliczkowe zostały już przewidziane.

Jednocześnie, zgodnie z art. 29 ust. 3, przywołanego rozporządzenia płatności w ramach systemów wsparcia wymienionych w załączniku I (wszystkie rodzaje płatności stosowane w Polsce) mogą zostać wypłacone przed zakończeniem sprawdzania warunków kwalifikowalności, dokonywanego przez państwa członkowskie zgodnie z art. 20 tego rozporządzenia.

Ponadto podkreślenia wymaga fakt, że przewidziana w przepisach wspólnotowych możliwość wypłaty zaliczek płatności nie obejmuje krajowych płatności uzupełniających stosowanych w Polsce. Działania agencji płatniczej mające na celu umożliwienie wypłaty zaliczek mogłyby dotyczyć zatem jedynie części finansowanej z budżetu unijnego. Część płatności finansowana z budżetu krajowego musiałaby zostać wypłacona w późniejszym okresie, co mogłoby na skutek dodatkowego skomplikowania systemu utrudnić realizację płatności w dotychczasowym tempie. Wprawdzie w 2010 r. ze względu na trudną sytuację finansową kraju tempo realizacji było niższe od zakładanego, niemniej jednak kwota wypłacona beneficjentom w grudniu ubiegłego roku jest blisko dwukrotnie wyższa od kwoty zrealizowanej w tym samym okresie w kampanii 2007 r. Należy przy tym zaznaczyć, że dla wielu producentów udział krajowych płatności uzupełniających w całkowitych przychodach z płatności bezpośrednich jest znaczny, a więc opóźnienie takie byłoby dla nich niekorzystne.

Mając na uwadze powyższe, jak również liczbę beneficjentów płatności bezpośrednich w Polsce (ok. 1374 tys.), która jest większa od łącznej liczby beneficjentów we Francji, Wlk. Brytanii, Niemczech, Irlandii, Portugalii, Austrii i Danii oraz fakt, iż płatności nie mogą być przyznane do czasu sprawdzenia warunków kwalifikowalności, w tym przeprowadzenie kontroli na miejscu w ok. 130 tys. gospodarstw, należy stwierdzić, iż uruchomienie płatności zaliczkowych w naszym kraju byłoby trudne do przeprowadzenia i mogłoby znacznie opóźnić, w szczególności w związku z koniecznością podzielenia prowadzonego przez ARiMR postępowania na kilka mniejszych etapów, realizację wypłat dla większości rolników. Ponadto przyjęcie takiego rozwiązania wiąza-

łoby się z poniesieniem dodatkowych kosztów dostosowania systemu obsługi wniosków nieujętych w ustawie budżetowej.

Uwzględniając powyższe, w opinii ministra rolnictwa i rozwoju wsi, rozwiązaniem korzystniejszym od wprowadzenia zaliczek, którymi ze względu na wskazane utrudnienia mogłaby zostać objęta stosunkowo niewielka liczba beneficjentów wsparcia bezpośredniego, jest przyspieszenie wypłaty wszystkich płatności bezpośrednich w przewidzianym w rozporządzeniu terminie, tj. od 1 grudnia.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie pełnomocnictw do składania
wniosków o wydawanie zaświadczeń (22383)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r. nr SPS-023-22383/11 interpelacją pana posła Stanisława Steca w sprawie pełnomocnictw do składania wniosków o wydanie zaświadczenia uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W dziale VIIa ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) zatytułowanym Zaświadczenia została uregulowana problematyka wydawania zaświadczeń przez organy podatkowe. Zgodnie z art. 306a § 1–5 ustawy Ordynacja podatkowa organ podatkowy wydaje zaświadczenia na żądanie osoby ubiegającej się o zaświadczenie. Zaświadczenie wydaje się, jeżeli:

1) urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego wymaga przepis prawa,

2) osoba ubiega się o zaświadczenie ze względu na swój interes prawny w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego.

Zaświadczenie potwierdza stan faktyczny lub prawny istniejący w dniu jego wydania. Zaświadczenie wydaje się w granicach żądania wnioskodawcy. Zaświadczenie powinno być wydane bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie zaświadczenia. Przepis art. 306b § 1 ustawy Ordynacja podatkowa zobowiązuje organ do wydania zaświadczenia, jeżeli chodzi o potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, wynikających z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów lub innych danych znajdujących się w jego posiadaniu. Obowiązkiem organu, do którego skierowano wniosek inicjujący postępowanie o wy-

danie zaświadczenia, jest porównanie treści żądania strony ze stanem rzeczy wynikającym ze wszelkich danych znajdujących się w jego posiadaniu. Podkreślenia wymaga, że wniosek o wydanie zaświadczenia wszczyna postępowanie w tej sprawie. Postępowanie to kończy się wydaniem aktu administracyjnego, jakim jest zaświadczenie lub postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia. Jest to postępowanie uproszczone i w znacznej mierze odformalizowane. Sprowadza się do badania informacji zawartych w rejestrach, ewidencjach i innych danych, a następnie konfrontowania ich z treścią żądania strony dla stwierdzenia, czy określone przez stronę fakty lub stan prawny znajdują w nich odzwierciedlenie. Stąd też nie powinno budzić żadnych wątpliwości, że wniosek o wydanie zaświadczenia jest rozpatrywany w postępowaniu podatkowym.

Zgodnie z art. 306k ustawy Ordynacja podatkowa w sprawach nieuregulowanych w art. 306a–306i oraz 306l i 306m stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 1–6, 8–12, 14, 16 oraz 23 działu IV Postępowanie podatkowe. Oznacza to, że w postępowaniu podatkowym w sprawie o wydanie zaświadczenia ma odpowiednie zastosowanie art. 137 ustawy Ordynacja podatkowa, który jest zawarty w rozdziale 3 działu IV tej ustawy.

Pragnę zauważyć, że z obecnego przepisu art. 137 § 3 ustawy Ordynacja podatkowa wynika, że pełnomocnik dołącza do akt oryginał lub urzędowo poświadczony odpis pełnomocnictwa. Adwokat, radca prawny lub doradca podatkowy może sam uwierzytelnić odpis udzielonego mu pełnomocnictwa. Obowiązek złożenia pełnomocnictwa do akt sprawy, o którym mowa w powołanym przepisie, oznacza, że osoba, która zamierza występować w postępowaniu jako pełnomocnik strony, musi złożyć do akt konkretnej sprawy pełnomocnictwo lub jego odpis. Dołączenie do akt oryginału lub urzędowo poświadczonego odpisu pełnomocnictwa jest obowiązkiem pełnomocnika. W aktach zawsze musi być bowiem dokument, z którego wynika umocowanie do działania w konkretnej sprawie w imieniu strony. Z treści pełnomocnictwa powinien jasno wynikać jego zakres, tzn. jakich czynności, w jakim postępowaniu, przed jakim organem może dokonywać pełnomocnik w imieniu swojego mocodawcy. W pełnomocnictwie powinno być wskazane, czy obejmuje ono wszelkie czynności procesowe, czy też tylko niektóre z nich, a ponadto określać, czy dotyczy całego postępowania, czy też tylko określonego etapu. W postępowaniu podatkowym akta zakłada się od chwili wszczęcia tego postępowania. Oznacza to, że pełnomocnik może reprezentować w postępowaniu podatkowym stronę dopiero po wszczęciu postępowania. Podkreślenia wymaga, że zaprezentowane powyżej rozumienie przepisu art. 137 § 3 ustawy Ordynacja podatkowa zostało ukształtowane poprzez orzecznictwo sądów administracyjnych. W orzecznictwie sądowym utrwalił się pogląd, który odpowiada stanowisku wyrażonemu przez Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie z dnia 24

lutego 2011 r., sygn. akt FSK 111/10, w którym sąd stwierdził, że: „Podkreślić wypada, że zgodnie z art. 137 § 3 O.p. pełnomocnik dołącza do akt oryginał lub urzędowo poświadczony odpis pełnomocnictwa, przy czym pełnomocnik będący m.in. adwokatem może sam uwierzytelnić odpis udzielonego mu pełnomocnictwa. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego regulacja ta jest jednoznaczna i nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że pełnomocnik w postępowaniu podatkowym ma obowiązek nie tylko powołania się na udzielone mu pełnomocnictwo, lecz również przedstawienia jego oryginału lub odpisu. Naczelny Sąd Administracyjny podziela przy tym utrwalone stanowisko judykatury (...), że organy nie mogą pełnomocnictwa domniemywać lub poszukiwać w aktach innych spraw oraz że pełnomocnictwo stanowi jedynie uprawnienie do występowania w sprawie w imieniu mocodawcy, które jednak wymaga „zamanifestowania” właśnie poprzez przedłożenie stosownego dokumentu”. Z kolei Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 kwietnia 2008 r., sygn. akt II FSK 128/08, wskazał, że: „Bez względu na zakres udzielonego pełnomocnictwa, to pełnomocnik decyduje o tym, czy będzie zastępował stronę w zakresie, w jakim został umocowany. Tym samym złożenie dokumentu pełnomocnictwa do akt jednej z kilku spraw prowadzonych przez ten sam organ podatkowy, nawet gdy będzie to pełnomocnictwo ogólne, nie zwalnia pełnomocnika z obowiązku załączenia oryginału lub poświadczonej urzędowo kopii takiego dokumentu do akt kolejnej sprawy”. Podobne poglądy zostały wyrażone w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt II FSK 1856/09, z dnia 22 lutego 2011 r., sygn. akt II FSK 223/10, z dnia 18 listopada 2009 r., sygn. akt I FSK 1843/07, z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt II FSK 690/08, z dnia 21 maja 2008 r., sygn. akt I FSK 648/07 oraz z dnia 24 października 2007 r., sygn. akt II FSK 1217/06.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że jeżeli osoba ubiegająca się o wydanie zaświadczenia jest reprezentowana przez pełnomocnika, to do wniosku o wydanie zaświadczenia powinno być załączone pełnomocnictwo lub urzędowo poświadczony odpis pełnomocnictwa.

Do każdego dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub jego odpisu składanego w organie administracji publicznej, w tym w organach podatkowych, powinien być dołączony dowód zapłaty opłaty skarbowej, zgodnie z brzmieniem § 3 rozporządzenia ministra finansów z dnia 28 września 2007 r. w sprawie zapłaty opłaty skarbowej (Dz. U. Nr 187, poz. 1330). Stosownie bowiem do art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm.) opłacie tej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Jednocześnie pragnę nadmienić, że reprezentacja w sprawach podatkowych przez pełnomocnika staje się domeną coraz bardziej wyspecjalizowaną. Upowszechnia się tendencja udzielania maksymalnie szerokiego zakresu umocowania w tych sprawach, włączając w to wszystkie typy procedur podatkowych oraz podpisywanie deklaracji podatkowych. Minister finansów dostrzega niedogodności podatników wynikające z obecnego stanu prawnego odnoszącego się do pełnomocnictw i potrzebę wprowadzenia instytucji pełnomocnika ogólnego w sprawach podatkowych. Pragnę zauważyć, że instytucja pełnomocnika ogólnego przewidziana została w ustawie z dnia 13 maja 2011 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (druk senacki nr 1219). W dodanym art. 25a ust. 1 i 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, który wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2012 r., przewiduje się zniesienie obowiązku posługiwania się osobnym pełnomocnictwem przed organem administracji publicznej, jeżeli fakt udzielenia pełnomocnictwa jest uwiidoczony w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG). W takim przypadku organ administracji publicznej będzie potwierdzał z urzędu w CEIDG upoważnienie pełnomocnika do prowadzenia sprawy w imieniu przedsiębiorcy. Z powyższej regulacji zostały wyłączone sprawy prowadzone na podstawie ustawy Ordynacja podatkowa oraz ustawy o kontroli skarbowej (art. 25a ust. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Jednocześnie w uzasadnieniu projektu ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 3938) wskazano:

„Wprowadzenie pełnomocnictw ogólnych w sprawach podatkowych powinno być przedmiotem odrębnej, kompleksowej regulacji w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), która będzie dotyczyć nie tylko przedsiębiorców – osób fizycznych, objętych dyspozycją art. 25a projektu. Ze względu na liczną grupę podmiotów zainteresowanych przedmiotową materią przyszła nowelizacja ustawy Ordynacja podatkowa będzie wymagać szerokich konsultacji społecznych. Wprowadzenie pełnomocnictw ogólnych w sprawach podatkowych będzie wiązać się nie tylko z obszernymi zmianami prawnymi. Funkcjonowanie rejestracji pełnomocnictw w administracji podatkowej jest bowiem ściśle powiązane z wdrożeniem programu e-Podatki. Wobec powyższego zasadne jest wyłączenie z regulacji zawartej w projektowanym art. 25a ustawy SDG spraw prowadzonych na podstawie ustawy Ordynacja podatkowa i pozostawienie kwestii pełnomocnictw ogólnych w tych sprawach odrębnej, przyszłej regulacji w Ordynacji podatkowej”.

Odnosząc się natomiast do kwestii interpretacji indywidualnych wydanych przez dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu, dotyczących pełnomocnictwa ogólnego, pragnę wyjaśnić, że stanowiska w nich za-

warte zostaną przeanalizowane pod kątem uregulowań zawartych w art. 14e § 1 ustawy Ordynacja podatkowa. Zgodnie z tym przepisem minister finansów może, z urzędu, zmienić wydaną interpretację ogólną lub indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Halickiego**

**w sprawie polityki informacyjnej na temat
wprowadzenia waluty euro w Polsce (22384)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską posła na Sejm RP pana Andrzeja Halickiego w sprawie polityki informacyjnej na temat wprowadzenia euro w Polsce (pismo znak: SPS-023-22384/11) uprzejmie informuję.

Kryteria konwergencji, o których mowa w pytaniu, dotyczą: sytuacji fiskalnej, stabilności cen, długoterminowej stopy procentowej, kursu walutowego oraz zgodności prawnej. Wypełnienie tych kryteriów nie stanowi warunku wejścia Polski do ERM II, jak to zostało stwierdzone w treści pytania. Przeciwnie, co najmniej dwuletnie uczestnictwo w tym mechanizmie z poszanowaniem granic wahań kursu, bez dewaluacji waluty krajowej względem euro oraz bez poważnych napięć na rynku walutowym stanowi podstawę do pozytywnej oceny w zakresie kryterium stabilności kursowej. Osobną kwestią pozostaje uwzględnienie warunków bezpiecznego przyjęcia wspólnej waluty, określonych w dokumencie „Uwarunkowania realizacji kolejnych etapów mapy drogowej przyjęcia euro przez Polskę”, przyjętym przez Radę Ministrów 27 kwietnia 2009 r. Polska powinna w momencie oceny gotowości do przyjęcia wspólnej waluty spełnić wszystkie formalne warunki członkostwa w strefie euro, gdyż tylko wtedy będzie możliwe przyjęcie wspólnej waluty w wyznaczonym terminie. Perspektywa uzyskania negatywnej oceny i odsunięcia w czasie członkostwa w strefie euro oddziaływałyby natomiast w kierunku obniżenia wiarygodności prowadzonej polityki gospodarczej, co – poprzez wzrost premii za ryzyko – mogłoby prowadzić do wystąpienia napięć na rynku walutowym. Jednocześnie z góry zadeklarowany okres uczestnictwa w ERM II powi-

nien być możliwie krótki, co – poprzez przybliżenie momentu przyjęcia wspólnej waluty – będzie zwiększać wiarygodność bieżącego poziomu parytetu jako punktu odniesienia dla ostatecznego kursu zamiany złotego na euro. Powyższe warunki implikują, że w momencie przystąpienia do ERM II powinna istnieć klarowna perspektywa wypełnienia pozostałych kryteriów konwergencji w horyzoncie dwuletnim.

Równocześnie, biorąc pod uwagę bardzo wysoki stopień niepewności co do kształtowania się przyszłej sytuacji gospodarczej na świecie, precyzyjne prognozowanie w obecnym momencie daty wypełnienia przez Polskę wszystkich kryteriów konwergencji nominalnej byłoby obciążone bardzo dużym ryzykiem. Niezrealizowanie jednoznacznie wyznaczonego terminu obniżyłoby wiarygodność strategii integracji walutowej Rzeczypospolitej Polskiej ze strefą euro, co z kolei miałyby niekorzystne skutki gospodarcze.

Spełnienie kryterium kursu walutowego wymaga trwałego wypełnienia pozostałych kryteriów konwergencji. Aktualny stan wypełnienia poszczególnych kryteriów nominalnej jest na bieżąco przedstawiany w publikacji działającego w ramach Ministerstwa Finansów Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Wprowadzenia Euro przez Rzeczpospolitą Polską pt. „Monitor Konwergencji Nominalnej”, dostępnej w serwisie www.euro.mf.gov.pl w zakładce „Analizy i materiały informacyjne”. W opracowaniu tym (nr 5/2011) wskazano, że w marcu 2011 r. Polska spełniała kryterium stóp procentowych.

Mimo że w marcu 2011 r. 12-miesięczna średnia ruchoma dynamiki cen, mierzonej zmianami indeksu HICP, zrównała się z wartością referencyjną, wiosenne prognozy Komisji Europejskiej (opublikowane w maju 2011 r.) nie przewidują ponownego spełnienia kryterium stabilności cen przez Polskę w horyzoncie prognozy, tzn. do końca 2012 r. Według KE i szacunków Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Wprowadzenia Euro przez Rzeczpospolitą Polską różnica między wartością dla Polski a wartością referencyjną wzrosła w tym czasie do ok. 0,6–0,9 pkt proc.

Ze względu na nałożoną procedurę nadmiernego deficytu Polska nie wypełnia kryterium fiskalnego. Zgodnie z przyjętą przez Radę Ministrów aktualizacją „Programu konwergencji 2009”, przewidującą realizację rekomendacji Rady Ecofin z lipca 2009 r., Polska do 2012 r. powinna ograniczyć nadmierny deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych. Realizacja tej rekomendacji umożliwiłaby zakończenie procedury nadmiernego deficytu wobec Polski najpóźniej w 2013 r.

Kryterium kursu walutowego nie jest wypełnione ze względu na fakt, że Polska nie uczestniczy w mechanizmie ERM II. Jak już zostało wspomniane, celem minimalizacji ryzyka związanego z uczestnictwem w ERM II, włączenie złotego do mechanizmu powinno nastąpić w momencie, w którym będzie zachodziło wysokie prawdopodobieństwo trwałego spełnienia w dwuletniej perspektywie wszystkich pozostałych kryteriów konwergencji i realizacji zobowią-

zań podejmowanych w momencie przystąpienia do ERM II. Dodatkowo moment wyznaczenia parytetu centralnego powinien poprzedzać co najmniej kilkumiesięczny okres, w którym zmienność kursu złotego względem euro nie przewyższałaby w sposób znaczący zmienności kursów walut innych krajów przed ich przystąpieniem do ERM/ERM II.

Wypełnienie kryterium stóp procentowych ma w dużej mierze charakter wynikowy i przy wiarygodnej strategii integracji ze strefą euro nie powinno wymagać dodatkowych działań ze względu na kanał oczekiwań rynkowych.

Dla wypełnienia kryterium konwergencji prawnej konieczne jest osiągnięcie porozumienia politycznego odnośnie do przeprowadzenia niezbędnych formalnych dostosowań warunkujących przyjęcie wspólnej waluty, w tym dostosowania Konstytucji RP. Charakter tego porozumienia nie powinien budzić wątpliwości co do trwałości podjętych zobowiązań. W przeciwnym razie mający miejsce w czasie pobytu w ERM II wzrost niepewności co do spełnienia wszystkich kryteriów członkostwa w strefie euro mógłby doprowadzić do zaburzeń na polskim rynku walutowym.

Integracja ze strefą euro (przy jednoczesnym uwzględnieniu warunków bezpiecznego przyjęcia wspólnej waluty) pozostaje jednym z priorytetów rządu, co wynika z przekonania o dominacji korzyści nad kosztami przyjęcia wspólnej waluty zarówno w krótkim, jak i w długim okresie, potwierdzonego licznymi wynikami badań (w tym przede wszystkim NBP). Korzyści te będą polegać m.in. na redukcji kosztów transakcyjnych w handlu zagranicznym związanych z wymianą złotego na euro, eliminacji ryzyka wynikającego z wahań kursu złotego względem euro, obniżeniu rynkowych stóp procentowych oraz wzroście stabilności i wiarygodności polityki makroekonomicznej państwa. Polska odniesie też trudne do zmierzenia korzyści natury politycznej, takie jak udział w procesie decyzyjnym Europejskiego Banku Centralnego i pracach Eurogrupy. Kumulacja w czasie ww. korzyści powinna prowadzić do ożywienia wymiany handlowej z zagranicą, wzrostu inwestycji, oszczędności w sferze finansów publicznych w zakresie kosztów zarządzania długiem publicznym i wzrostu konkurencji, a zarazem do stworzenia trwałych podstaw rozwoju gospodarki, wzrostu konsumpcji i dobrobytu. Ostateczna skala efektów długookresowych będzie w dużej mierze zależeć od kształtu polityki gospodarczej na ścieżce integracji ze strefą euro. Przyjęcie euro przez Polskę będzie się wiązać również z pewnymi kosztami. W krótkim okresie będą one miały głównie charakter organizacyjno-techniczny, w szczególności będą związane z dostosowaniem systemów informatycznych, pozyskaniem i dystrybucją banknotów i monet euro czy przeprowadzeniem działań informacyjnych. W okresie wymiany waluty istnieje także ryzyko wystąpienia niewielkich i przejściowych efektów cenowych. Spadek stóp procentowych w procesie konwergencji nominalnej Polski ze strefą euro może natomiast

przyczynić się do wystąpienia „boomu” kredytowego. Koszty długookresowe wiążą się tymczasem z rezygnacją z samodzielnego prowadzenia polityki pieniężnej, w tym ze zmian nominalnego kursu walutowego, jako mechanizmu absorbującego wstrząsy makroekonomiczne. Skala tych kosztów i zagrożeń zależy jednak od podobieństwa gospodarek (konwergencji realnej) oraz od elastyczności gospodarki. Zestawienie szacunkowych, krótkookresowych efektów przyjęcia euro w Polsce pokazuje, że mimo konieczności poniesienia wyżej omówionych kosztów polska gospodarka i konsumenci mogą liczyć na znaczące korzyści już w początkowym okresie członkostwa w strefie euro. Krótkookresowe korzyści netto są szacowane na 0,9––1,9% PKB lub 0,3–0,9% konsumpcji prywatnej. Z drugiej strony długookresowe korzyści netto szacowane są na 2,5–7,5% PKB lub 0,9–3,6% konsumpcji prywatnej. Bilans korzyści i kosztów wskazuje na przewagę tych pierwszych w krótkim okresie i zdecydowaną przewagę szans nad zagrożeniami w długim okresie. Ostateczny bilans, jak również czas materializacji długookresowych korzyści są silnie uzależnione od wielu czynników pozostających pod kontrolą polityki gospodarczej. Z tego względu konieczne jest wypracowanie optymalnej strategii wypełniania kryteriów konwergencji oraz realizacja innych działań związanych z procesem integracji Polski ze strefą euro.

Dostępne szacunki, zawarte w „Raportcie na temat pełnego uczestnictwa Rzeczypospolitej Polskiej w trzecim etapie Unii Gospodarczej i Walutowej” (NBP, 2009, http://www.nbp.pl/home.aspx?f=/publikacje/o_euro/re.html), przewidują w długim okresie poziom PKB wyższy o 7,5% niż w scenariuszu bez wprowadzenia euro. Materializacja 90% tego efektu – w świetle symulacji NBP – miałyby nastąpić w ciągu 10 lat od wprowadzenia wspólnej waluty.

Rozróżnienie perspektywy krótko- i długookresowej ma przy tym kluczowe znaczenie. Korzyści i koszty, jak również szanse i zagrożenia długookresowe są w znacznej mierze niezależne od momentu przyjęcia wspólnej waluty. W takiej sytuacji – biorąc pod uwagę długookresową przewagę szans nad zagrożeniami – koszt związany z późniejszym przyjęciem euro polega na utracie związanych ze wspólną walutą korzyści (zob. też ramka 1 na str. 16 w „Ramach strategicznych” Narodowego planu wprowadzenia euro⁴). Według naszej najlepszej wiedzy nie opisano w literaturze ekonomicznej symulacji kontrfaktycznych prowadzących do oszacowania skali takiego kosztu, choć należałoby zaznaczyć, że miałyby one ograniczoną przydatność ze względu na (i) historyczny charakter i (ii) fakt, że w okresie członkostwa Polski w UE jedynie na przełomie 2008 i 2009 r. na Polskę nie była nałożona procedura nadmiernego deficytu. Można w tym miejscu wyróżnić opracowanie Ministerstwa Finansów na potrzeby raportu NBP z 2009 r. na temat kosztów obsługi zadłużenia sektora instytucji rządowych i samorządowych w scenariuszu z euro i bez euro (M. Szczerbak i in., http://www.nbp.pl/publikacje/o_euro/re16.pdf), choć poddano w nim

analizie okres do 2017 r. i przeprowadzono tę analizę przy założeniu o niższej dyspersji premii za ryzyko między państwami strefy euro niż obserwowana obecnie.

Szybka integracja ze strefą euro mogłaby się jednak wiązać z dodatkowymi kosztami, których skala jest trudna do oszacowania. Oprócz wymienionych w „Uwarunkowaniach (...)” kryteriów ekonomicznych i legislacyjnych, do których wypełnienia nasz kraj jest zobowiązany, istotne dla członkostwa Polski w strefie euro będzie także wzmocnienie instytucjonalne tej strefy, mające skutecznie ograniczać ryzyko nierównowag makroekonomicznych i finansowych wspólnego obszaru walutowego. Przed przystąpieniem Polski do obszaru wspólnej waluty w pełni będą już obowiązywać finalizowane obecnie propozycje wzmocnienia koordynacji polityk gospodarczych państw członkowskich, szczególnie krajów strefy euro, jak również mechanizm kryzysowy służący ochronie stabilności finansowej strefy euro (European Stability Mechanism). Przyjęte rozwiązania powinny zapewnić większą stabilność strefy euro, a tym samym zwiększyć pewność co do warunków przyszłego uczestnictwa kraju w unii monetarnej.

Analiza wpływu wprowadzenia euro na funkcjonowanie działających w Polsce przedsiębiorstw została przedstawiona m.in. w dokumencie pełnomocnika rządu ds. wprowadzenia euro przez RP pt. „Ramy strategiczne” Narodowego planu wprowadzenia euro⁵ oraz w przygotowanym przez Narodowy Bank Polski „Raportcie na temat pełnego uczestnictwa Rzeczypospolitej Polskiej w trzecim etapie Unii Gospodarczej i Walutowej”. W „Ramach strategicznych (...)” zwrócono uwagę m.in. na następujące korzyści dla przedsiębiorców wynikające z integracji ze strefą euro.

— W wyniku przyjęcia wspólnej waluty zostaną wyeliminowane koszty transakcyjne związane z wymianą i przeliczaniem złotego na euro. Największe korzyści z tego tytułu będą czerpać polscy eksporterzy i importerzy. Według raportu NBP z 2009 r. już w 2005 r. w euro rozliczana była zdecydowana większość polskiego handlu, tj. aż 70% eksportu i 60% importu. Od tego czasu udział partnerów ze strefy euro w wymianie handlowej z Polską wzrósł, co sygnalizuje, że obecnie jeszcze większa część transakcji jest rozliczana w europejskiej walucie. Koszty transakcyjne w polskim handlu zagranicznym, rozliczanym w euro, szacuje się na ok. 1,0–1,5% PKB. Związane z ich wyeliminowaniem korzyści będą osiągnięte nie tylko w momencie przyjęcia wspólnej waluty, ale będą mieć charakter trwały.

— Ryzyko kursowe w obrocie ze strefą euro zostanie całkowicie wyeliminowane. Wysoki odsetek polskich przedsiębiorców (głównie małych i średnich) wskazuje wahania kursowe jako podstawową barierę rozpoczęcia lub rozszerzenia ich działalności na rynkach zagranicznych. Przyjęcie wspólnej waluty będzie natomiast oznaczać wyeliminowanie związanej

z wahaniami kursowymi (względem euro) niepewności co do strumienia przyszłych dochodów oraz potrzeby zabezpieczania się przed tego rodzaju ryzykiem. Przedsiębiorcy będą mogli zatem rozliczać się z partnerami ze strefy euro bez obaw, że wartość transakcji wyrażona w złotych zmieni się nieoczekiwanie ze względu na zmianę kursu EUR/PLN. Ułatwienia będą dotyczyły większości polskiego handlu zagranicznego. Wymiana handlowa ze strefą euro stanowiła bowiem w okresie I–XII 2009 r. ok. 56% polskiego eksportu i 49% polskiego importu. Wzrost znaczenia partnerów ze strefy euro w polskim handlu wykazywał w ostatnich latach tendencję rosnącą, zarówno ze względu na rosnący stopień integracji handlowej, jak i na rozszerzanie strefy euro.

— Przyjęcie waluty o statusie międzynarodowym może również przyczynić się do ograniczenia ryzyka kursowego ponoszonego przez przedsiębiorców w rozliczeniach z partnerami spoza strefy euro. O ile wielu z kontrahentów polskich firm nie akceptuje fakturowania transakcji w złotych, to nie oznacza, że nie byłoby skłonni przeprowadzać rozliczeń w euro. Potwierdzają to m.in. doświadczenia Hiszpanii, w której udział eksportu fakturowanego w walucie krajowej, którą od 1999 r. było euro, zwiększył się w latach 1999–2005 z 50 do 62% (w przypadku importu z 41 do 47%).

— Ważną korzyścią z tytułu przyjęcia euro będzie także obniżenie rynkowych stóp procentowych, co będzie równoznaczne ze spadkiem kosztów finansowania działalności przez przedsiębiorstwa. Ze względu na wspólną politykę pieniężną krótkoterminowe stopy procentowe zostaną zrównane z tymi obowiązującymi w innych państwach strefy euro. Zrówna się także ich oczekiwany przyszły poziom, co będzie oddziaływać w kierunku zmniejszenia różnic w poziomie stóp długoterminowych. Wpływ na obniżenie pozostałych stóp procentowych będzie miał ponadto – wynikający ze wzrostu stabilności makroekonomicznej i wiarygodności kraju oraz ograniczenia ryzyka kursowego – spadek premii za ryzyko, w kalkulowanej obecnie w stopy procentowe. W efekcie spadku premii za ryzyko oraz oddziaływania kanału oczekiwań (terminowa struktura stóp procentowych) powinna nastąpić konwergencja stóp długoterminowych, choć może ona nie być pełna ze względu na wciąż obecne różnice w niektórych komponentach premii za ryzyko, w tym ryzyko płynności. Z uwagi na fakt, że wyceniając poszczególne instrumenty finansowe, rynek bierze pod uwagę, iż Polska – jako nieposiadająca klauzuli opt-out – stanie się w przyszłości członkiem strefy euro, proces spadku stóp długoterminowych ma miejsce już przed przyjęciem wspólnej waluty. Związany z obniżeniem stóp procentowych spadek kosztu kredytu stanie się od razu odczuwalny dla wszystkich podmiotów obsługujących zadłużenie, w tym również dla przedsiębiorców.

Bodźce w postaci obniżenia stóp procentowych, kosztów transakcyjnych i ryzyka kursowego powinny przyczynić się w dłuższym okresie do wzrostu inwe-

stycji, ożywienia wymiany handlowej z zagranicą, rozwoju rynku finansowego, wzrostu stabilności makroekonomicznej i konkurencji, a przez to do poprawy średnio- i długookresowej perspektywy rozwoju sektora przedsiębiorstw:

— Eliminacja kosztów transakcyjnych i ryzyka kursowego spowoduje znaczne uproszczenie warunków wymiany z zagranicą. Już w pierwszych latach po przystąpieniu do strefy euro można oczekiwać odczuwalnego przyrostu handlu zagranicznego. Potwierdzają to dotychczasowe doświadczenia członków unii walutowej, jak i wyniki licznych badań empirycznych. Warto ponadto przywołać wyniki badań ankietowych, przeprowadzonych przez NBP w grudniu 2007 r., wskazujących, że 56% małych i średnich przedsiębiorstw w Polsce zamierza zwiększyć działalność eksportową po zamianie złotego na euro. Oczekuje się również, że przedsiębiorstwa, które dotychczas nie podejmowały eksportu, będą skłonne sprzedawać swoje towary na rynkach zagranicznych. Szacunki wskazują, że wzrost handlu zagranicznego Polski w wyniku przyjęcia euro może wynieść w długim okresie 12,9% w przypadku eksportu i 9,2% dla importu (w porównaniu do scenariusza bez euro). Oczekiwana skala tego efektu jest zbliżona do odnotowanej w państwach już uczestniczących w strefie euro, gdzie szacuje się wzrost handlu między państwami strefy euro dzięki wprowadzeniu wspólnej waluty na ok. 13%. Równocześnie wzrostowi temu towarzyszyło zwiększenie handlu wewnątrz strefy euro (tzw. efekt kreacji handlu), a nie przesunięcie strumieni handlu z innych obszarów walutowych. Wpływ wprowadzenia euro na intensyfikację wymiany handlowej w państwach strefy euro był jednak słabszy niż innych czynników, takich jak np. handel wewnątrz korporacyjny, delokalizacja produkcji czy włączenie państw azjatyckich w procesy globalizacyjne.

— Prowadzenie działalności gospodarczej w środowisku o wyższej stabilności makroekonomicznej i niższym koszcie pozyskania kapitału, jak również ograniczenie ryzyka w działalności gospodarczej i uwolnienie dodatkowych zasobów będą sprzyjać pobudzeniu aktywności gospodarczej i przyspieszeniu procesów inwestycyjnych. Pełna materializacja tych korzyści nastąpi wprawdzie dopiero w długim okresie, jednak przeprowadzone badania wskazują, że duża ich część będzie widoczna już w pierwszych latach po wprowadzeniu euro. W pierwszym roku po przyjęciu wspólnej waluty inwestycje mogą być wyższe od 1 do kilkunastu procent, a konsumpcja prywatna o ok. 2% w porównaniu ze scenariuszem pozostawiania poza strefą euro. Wzrost inwestycji – poprzez zwiększenie potencjału i stworzenie silniejszych fundamentów dla długofalowego wzrostu gospodarczego – przyczyniłby się do przyspieszenia procesu doganiania przez Polskę gospodarek bardziej rozwiniętych. Przyjęcie euro powinno skutkować wzrostem inwestycji zarówno krajowych (dzięki spadkowi stóp procentowych, uwolnieniu nowych zasobów i redukcji kosztu finan-

sowania zagranicznego), jak i zagranicznych (dzięki eliminacji ryzyka kursowego oraz wzrostowi stabilności makroekonomicznej i przejrzystości cen), a tym samym sprzyjać napływowi nowych technologii i wzrostowi wydajności pracy. Szacuje się, że akumulacja kapitału w wyniku przyjęcia wspólnej waluty może być w długim okresie nawet o 12,6% wyższa w stosunku do scenariusza pozostawiania poza strefą euro. To, czy inwestycje wzrosną w warunkach zwiększonego dostępu do zagranicznych oszczędności i spadku stóp procentowych, będzie jednak zależeć od wielu czynników, w szczególności od otoczenia instytucjonalnego. Osiągnięcie spodziewanych znacznych korzyści będzie bowiem możliwe wyłącznie wówczas, gdy jakość otoczenia instytucji nie będzie stanowiła ograniczenia dla wdrażania projektów inwestycyjnych.

— Eliminacja kosztów transakcyjnych i spadek premii za ryzyko mogą być ponadto katalizatorem dla dalszego rozwoju polskiego rynku finansowego. Większa liczba produktów i konkurujących podmiotów ułatwiłaby przedsiębiorcom dostęp do szerszej gamy tańszych produktów finansowych, produktów o wyższej jakości, jak również do europejskiego rynku finansowego (m.in. możliwość pozyskania finansowania na głębszym europejskim rynku kapitałowym). Obecnie dostęp ten jest ograniczony, przede wszystkim dla małych i średnich przedsiębiorstw, ze względu na ryzyko kursowe i wysokie ceny. Należy jednak zaznaczyć, że gros korzyści związanych z integracją rynków finansowych zmaterializowało się już w wyniku akcesji do Unii Europejskiej, a wpływ euro w zakresie finansowania lokalnego nie będzie bezpośredni.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że operacja wymiany waluty będzie złożonym przedsięwzięciem organizacyjno-technicznym ze względu na konieczność przeprowadzenia odpowiednich dostosowań w gospodarce. W przedsiębiorstwach dostosowania te będą polegały przede wszystkim na przygotowaniu do euro systemów informatycznych i urządzeń (np. kas fiskalnych, automatów wrzutowych), wdrożeniu zobowiązań dotyczących podwójnej ekspozycji cen w złotych i w euro oraz przeszkoleniu pracowników. Należy jednocześnie mieć na uwadze, że każde przedsiębiorstwo, organizacja, instytucja, jak również obywatele będą ponosić odpowiedzialność za własne przygotowania do wprowadzenia euro, wliczając w to ewentualne koszty tych przygotowań. Unia Europejska nie oferuje dotacji, których bezpośrednim celem jest pokrycie kosztów wprowadzenia euro w przedsiębiorstwie.

Należy przy tym zauważyć, że związane z akcesją do strefy euro spadek nominalnych stóp procentowych oraz procykliczność stóp realnych, oprócz wcześniej wymienionych licznych korzyści, mogą prowadzić także do pewnych niekorzystnych procesów, w tym m.in. nadmiernego wzrostu konsumpcji. Ewentualny „boom” konsumpcyjny mógłby doprowadzić do zbyt szybkiego wzrostu płac i cen, a tym sa-

mym zmniejszyć zagraniczną konkurencyjność krajowych producentów. Jednak skala kosztów wynikających z przejściowego „boomu” konsumpcyjnego i związanej z nim podwyższonej zmienności produkcji i konsumpcji byłaby najprawdopodobniej niewielka i jest szacowana na ok. 1,0–1,4% długookresowych korzyści z wprowadzenia euro. Koszt ten jest uwarunkowany m.in. tempem procesu doganiania przez Polskę wyżej rozwiniętych gospodarek. Tempo to będzie natomiast tym wyższe, im bardziej znaczący okaże się wspomniany wcześniej wzrost inwestycji, budujących przyszły potencjał gospodarki. Ryzyko wystąpienia nadmiernego wzrostu akcji kredytowej jest monitorowane w ramach prac międzyinstytucjonalnej struktury organizacyjnej ds. wprowadzenia euro w Polsce przez Zespół Roboczy ds. Makroekonomicznych oraz Zespół Roboczy ds. Sektora Finansowego. Zespoły te w stosownym czasie (wynikającym z ich harmonogramu prac) przedstawią rekomendacje dotyczące minimalizacji negatywnych efektów tego procesu.

Szczegółowe omówienie najważniejszych korzyści, kosztów, szans i zagrożeń związanych z przyjęciem euro przez Polskę zawiera dokument „Ramy strategiczne” Narodowego planu wprowadzenia euro«, przyjęty przez Radę Ministrów 26 października 2010 r. i dostępny w serwisie internetowym pełnomocnika rządu euro.mf.gov.pl.

Monitorowanie stopnia przygotowania polskich przedsiębiorstw do wprowadzenia euro jest prowadzone przez Zespół Roboczy ds. Przedsiębiorstw Niefinansowych w ramach zadań zawartych w harmonogramie zespołu: „Konsultacje z przedstawicielami środowisk przedsiębiorstw niefinansowych” oraz „Badanie przedsiębiorców w zakresie planowanego przyjęcia euro (stan wiedzy, obawy, wątpliwości, przewidywany horyzont czasowy niezbędnych dostosowań)”. Szczegółowe działania w tym zakresie zostaną podjęte przez międzyinstytucjonalną strukturę ds. wprowadzenia euro w stosownym dla tego zadania etapie przygotowań.

Aktualnie, w celu optymalnego przygotowania Polski do wprowadzenia w przyszłości europejskiej waluty, kontynuowane są niezbędne przygotowania, pozwalające na przyjęcie euro tak szybko, jak to będzie możliwe, a jednocześnie w sposób bezpieczny i jak najbardziej korzystny dla gospodarki i społeczeństwa. Do przygotowań tych należy m.in. opracowanie planów działania z uwzględnieniem potencjalnych sytuacji kryzysowych. Za opracowanie odpowiednich działań odpowiada międzyinstytucjonalna struktura organizacyjna ds. wprowadzenia euro w Polsce, ustanowiona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 listopada 2009 r. Powołane organy mają na celu zapewnienie sprawnego i płynnego przebiegu procesu wprowadzenia euro w Polsce. Strukturze przewodniczy pełnomocnik rządu ds. wprowadzenia euro przez RP, współprzewodniczy – pełnomocnik Zarządu Narodowego Banku Polskiego ds. wprowadzenia euro, a w jej skład wchodzi ponadto

przedstawiciele ponad 30 instytucji, zarówno należących do administracji publicznej, jak i spoza sektora rządowego.

Obecnie trwa pierwszy, analityczny etap prac struktury organizacyjnej¹⁾, polegający w dominującej mierze na rozpoznaniu doświadczeń innych państw w zakresie wprowadzania euro. Przykładowo jednym z zadań Zespołu Roboczego ds. Makroekonomicznych jest „Prowadzenie analiz w zakresie wpływu integracji ze strefą euro na rozwój akcji kredytowej w Polsce i opracowanie informacji dla Zespołu Roboczego ds. Sektora Finansowego nt. potencjalnych zagrożeń bieżącym kredytem oraz jego konsekwencji dla perspektyw przyjęcia euro”. Elementy związane z ewentualnymi innymi sytuacjami kryzysowymi (np. w procesie wprowadzania do obiegu banknotów i monet euro, dostosowania systemów informatycznych czy kampanii informacyjnej) znajdują się najprawdopodobniej również w rekomendacjach i analizach innych zespołów roboczych.

Wyniki trwającej obecnie analitycznej fazy przygotowań będą determinować działania w następnych etapach procesu integracji walutowej. Szczegółowy harmonogram tych działań zostanie opublikowany w aktualizacji (i konkretyzacji) „Ram strategicznych (...)”, przygotowywanej – wzorem innych krajów UE – w postaci „Narodowego planu wprowadzenia euro” (NPWE), który będzie opracowywany przez międzyinstytucjonalną strukturę organizacyjną w 2011 r. W miarę potrzeby NPWE będzie aktualizowany.

Jednym z ośmiu powołanych zespołów roboczych jest Zespół Roboczy ds. Strategii Komunikacyjnej. Do jego zadań należy w szczególności przygotowanie założeń kampanii informacyjnej związanej z wprowadzeniem euro oraz koordynowanie jej realizacji, współpraca z instytucjami europejskimi oraz państwami członkowskimi Unii Europejskiej w zakresie realizacji zadań związanych z prowadzeniem kampanii informacyjnej, stałe monitorowanie opinii publicznej oraz potrzeb informacyjnych społeczeństwa w zakresie związanym z wprowadzeniem euro w Polsce²⁾. Rozwiązania w zakresie kampanii informacyjnej w procesie wprowadzenia euro w Polsce wypracowywane przez Zespół Roboczy ds. Strategii Komunikacyjnej będą się opierały na analizie zaleceń Komisji Europejskiej oraz na doświadczeniach państw członkowskich UE, które już przyjęły wspólną walutę. Dodatkowo będą one uwzględniały specyfikę naszego kraju.

Aktualnie w ramach ww. zespołu wypracowywany jest dokument ramowej „Narodowej strategii komunikacyjnej”, opierający się na analizach przepro-

wadzonych przez zespół. Jednym z przewidywanych podstawowych elementów strategii komunikacyjnej będzie określenie grup docelowych kampanii informacyjnej w procesie wprowadzania euro w Polsce. Podejmowane działania komunikacyjne za cel mieć będą odpowiednie przygotowanie do procesu wymiany waluty narodowej na euro nie tylko większości społeczeństwa, co jego całości, w rezultacie w sposób szczególny zostaną uwzględnione grupy społeczne o specjalnych wymaganiach informacyjnych, takich jak: osoby starsze, osoby niepełnosprawne (w tym osoby niewidome i niedowidzące), dzieci i młodzież, osoby mające utrudniony dostęp do informacji i inne. Kampania informacyjna będzie zatem dostosowana do potrzeb poszczególnych grup społecznych dzięki zastosowaniu odpowiednich instrumentów. W kampaniach informacyjnych w ramach procesów wprowadzenia euro w pięciu nowych państwach członkowskich UE (Słowenii, Cypru, Malty, Słowacji i Estonii), z których doświadczeń czerpać będzie Polska, wykorzystywano następujące instrumenty:

- publikacje i materiały informacyjne (ulotki, broszury, plakaty, dodatki do gazet i czasopism etc.);
- kampania medialna: spoty telewizyjne i radiowe oraz programy i audycje informacyjne;
- konferencje, seminaria, szkolenia, spotkania, briefingi, wykłady, prezentacje etc.;
- działania edukacyjne w szkołach;
- narodowe strony internetowe o euro, zawierające wszelkie informacje na temat wprowadzenia euro;
- bezpłatne infolinie;
- wystawy i wydarzenia rozrywkowe;
- punkty informacyjne;
- reklamy outdoorowe;
- bezpośrednie przesyłki do gospodarstw domowych zawierające broszury informacyjne oraz eurokalkulator, pomagający przeliczać kwoty z waluty narodowej na euro;
- eurobusy docierające z informacjami do wszystkich zakątków kraju;
- materiały informacyjne dla osób niepełnosprawnych (w tym dla osób niewidomych, niesłyszących oraz z upośledzeniem umysłowym).

Właściwa kampania informacyjna w procesie wprowadzenia euro w Polsce rozpocznie się na pełną skalę nie wcześniej niż w momencie włączenia złotego do mechanizmu ERM II. Należy jednak zauważyć, iż pewne działania informacyjne nt. euro są już obecnie podejmowane. Aktywny w tym obszarze jest pełnomocnik rządu ds. wprowadzenia euro przez Rzeczpospolitą Polską wraz z podległym mu biurem pełnomocnika rządu. W marcu br. we współpracy z Komisją Europejską zorganizowana została międzynarodowa konferencja o euro pt. „Euro changeover – what should or shouldn't be done? Conference on Euro Changeover Preparations”. Konferencja była poświęcona szczegółowym aspektom praktycznych przygotowań do integracji ze strefą euro, a wśród prelegentów znaleźli się zarówno przedstawiciele państw

¹⁾ Por. harmonogramy: <http://www.mf.gov.pl/index.php?const=1&dzial=2908&wysw=83&sub=sub6&PortalMF=9df4fc6824166d4210361cba0689d40c>.

²⁾ Zob. § 17.1 pkt 2 rozporządzenia z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie powołania Narodowego Komitetu Koordynacyjnego do spraw Euro, Rady Koordynacyjnej oraz Międzyinstytucjonalnych Zespołów Roboczych do spraw Przygotowań do Wprowadzenia Euro przez Rzeczpospolitą Polską.

założycieli strefy euro, jak i krajów, które wspólną walutę wprowadziły w latach 2007–2011, tj. Słowenii, Malty, Cypru, Słowacji i Estonii. W konferencji wzięli udział także przedstawiciele Komisji Europejskiej oraz Europejskiego Banku Centralnego oraz przedstawiciele państw przygotowujących się do przystąpienia do strefy euro. Wydarzenie zostało zorganizowane m.in. z myślą o pracach międzyinstytucjonalnej struktury organizacyjnej ds. wprowadzenia euro w Polsce, w szczególności o stojącym przed nią zadaniu przygotowania „Narodowego planu wprowadzenia euro”, kluczowego dokumentu na polskiej drodze do integracji walutowej. Oprócz członków struktury organizacyjnej ds. wprowadzenia euro udział w konferencji wzięli także przedstawiciele DirCom i Euro-Team, świata nauki, organizacji pozarządowych oraz partnerów społecznych. Więcej informacji na temat konferencji (w tym wszystkie materiały konferencyjne) można znaleźć w serwisie internetowym pełnomocnika rządu ds. wprowadzenia euro, www.euro.mf.gov.pl, w zakładce „Wydarzenia”.

Poza działaniami prowadzonymi przez pełnomocnika liczne inicjatywy informacyjne są realizowane także przez inne instytucje, w tym przede wszystkim Narodowy Bank Polski, który w kwietniu br. przejął przewodnictwo w Zespole Roboczym ds. Strategii Komunikacyjnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie destrukcyjnej działalności
na terenie Spalskiego Parku Krajobrazowego
(22385)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie destrukcyjnej działalności na terenie Spalskiego Parku Krajobrazowego, przekazaną pismem z dnia 26 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22385/11, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Odnosząc się do problemu związanego z zabudową na terenie parku krajobrazowego oraz w jego bezpośrednim sąsiedztwie, uprzejmie informuję, iż ww. kwestie regulują przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzen-

nym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jak również ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o ochronie przyrody.

Sprawy dotyczące zabudowy na terenie parku krajobrazowego powinny zostać określone w toku prac nad dokumentami planistycznymi, a następnie określone w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy czy też w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy.

Należy zaznaczyć, iż projekty studiów uwarunkowań i zagospodarowania przestrzennego gmin podlegają zaopiniowaniu (na podstawie art. 11 pkt 6 lit. j ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), a następnie uzgodnieniu w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody parku krajobrazowego (na podstawie art. 16 ust. 7 ustawy o ochronie przyrody), przez właściwego regionalnego dyrektora ochrony środowiska. Podobnie projekty miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego gmin są opiniowane (na podstawie art. 17 pkt 6 lit. a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), a następnie uzgadniane w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody parku krajobrazowego (na podstawie art. 17 pkt 6 lit. b ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 16 ust. 7 ustawy o ochronie przyrody), z właściwym regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

W przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy zabudowę na terenie parku krajobrazowego określają decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzje o warunkach zabudowy, wydawane indywidualnie na wniosek inwestora, po uzgodnieniu z właściwym regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, dokonanych na podstawie art. 53 ust. 4 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W aktach prawa miejscowego na obszarze parków mogą zostać wprowadzone zakazy ograniczające zabudowę w jego granicach, w tym zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko czy też zakaz budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników.

Odnosząc się do problemu związanego z zaostreniem przepisów dotyczących pozwolenia na wycięcie drzew znajdujących się w unikatowych kompleksach przyrodniczych, uprzejmie informuję, iż grunty rolne i leśne znajdujące się w granicach parku krajobrazowego pozostawia się w gospodarczym wykorzystaniu. Gospodarka leśna na gruntach leśnych prowadzona jest na podstawie przepisów zawartych w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2011 r. Nr 12, poz. 59, z późn. zm.).

Należy zaznaczyć, iż w granicach parku krajobrazowego może zostać wprowadzony zakaz likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej lub zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych. Na terenie Spalskiego Parku Krajobrazowego ww. zakaz został wprowadzony.

Nawiązując do problemu dotyczącego zaostrzenia przepisów w zakresie kar finansowych przewidzianych za zniszczenie środowiska, uprzejmie informuję, iż ww. kwestie reguluje wiele ustaw, w tym ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.), ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.), a także ustawa o ochronie przyrody. W myśl art. 127 ustawy o ochronie przyrody kto umyślnie narusza zakazy obowiązujące w parku krajobrazowym, podlega karze aresztu albo grzywny.

Odnosząc się do kwestii zwiększenia uprawnień odpowiednich organów administracji publicznej, w tym regionalnych dyrekcji ochrony środowiska, uprzejmie informuję, iż nie planuje się zwiększenia uprawnień ww. organów. Zadania regionalnych dyrekcji ochrony środowiska określa ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie zaniedbań w infrastrukturze
transportu kolejowego (22386)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona przekazaną przy piśmie nr SPS-023-22386/11 z dnia 29 kwietnia br., uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Ministerstwo Infrastruktury jest świadome faktu niedostatecznej jakości infrastruktury kolejowej, wieloletnich zaległości oraz spadku udziału kolei w pracy przewozowej. Jednak nie można zgodzić się ze stwierdzeniem o niepodejmowaniu jakichkolwiek dzia-

łań mogących zmienić obecną sytuację. Resort infrastruktury, mając na uwadze poprawę jakości i zwiększenie efektywności transportu kolejowego, opracował następujące dokumenty programowe/strategiczne:

1) „Masterplan dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 roku” – Rada Ministrów podjęła uchwałę w sprawie przyjęcia strategii w dniu 19 grudnia 2008 r.;

2) „Program budowy i uruchomienia przewozów kolejami dużych prędkości w Polsce” – Rada Ministrów podjęła uchwałę w sprawie przyjęcia strategii w dniu 19 grudnia 2008 r.;

3) „Strategia dla transportu kolejowego do roku 2013” – przyjęta uchwałą Rady Ministrów w dniu 17 kwietnia 2007 r. oraz zmieniona uchwałą Rady Ministrów w dniu 19 lutego 2008 r.;

4) „Program działań dla rozwoju transportu kolejowego do roku 2015” – dokument znajduje się w końcowej fazie opracowywania i weryfikowania zasadniczych założeń i tez;

5) „Dokument implementacyjny do roku 2015 porządkujący wdrażanie” Masterplanu dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 roku – przyjęty przez kierownictwo Ministerstwa Infrastruktury w kwietniu 2010 r., po zaopiniowaniu przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego przekazany do Komisji Europejskiej;

6) „Strategia rozwoju transportu do roku 2020 (z perspektywą do roku 2030)” – prowadzone są aktualnie konsultacje społeczne.

Należy zaznaczyć, że Ministerstwo Infrastruktury dąży do poprawy stanu infrastruktury kolejowej, zarówno poprzez modernizację jak i rozbudowę. Obecne zintensyfikowanie prac modernizacyjnych i odtworzeniowych wynika z wieloletnich zaległości inwestycyjnych na niemal wszystkich liniach kolejowych. Efektem prowadzonych przedsięwzięć będzie podniesienie parametrów głównych ciągów oraz zapewnienie utrzymania/uzyskania standardów linii w skali sieci, zarówno w wymiarze krajowym jak i europejskim.

W celu podjęcia ww. działań oraz szczegółowego określenia kierunków działań inwestycyjnych dotyczących transportu kolejowego wdrażany będzie „Wieloletni program inwestycji kolejowych do 2013 roku z perspektywą 2015”. Dokument, który przyjęty został przez kierownictwo Ministerstwa Infrastruktury w kwietniu 2011 r., jest programem wieloletnim w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Jednocześnie dokument ten wypełnia dyspozycję art. 38c ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. Nr 86, poz. 789, z późn. zm.), określając rzeczowy i finansowy zakres planowanych inwestycji kolejowych na okres nie krótszy niż trzy lata. Obejmuje wszystkie inwestycje realizowane z wykorzystaniem środków finansowych, których dysponentem jest minister właściwy ds. transportu. Zawiera w szczególności harmonogram przygotowania i realizacji poszczególnych inwestycji.

Wieloletni program inwestycji kolejowych został osadzony w ramach systemu transportowego kraju, co oznacza uwzględnienie powiązań międzygłęziowych oraz działań dotyczących wyrównywania dysproporcji rozwojowych, w tym poprawy połączeń kolejowych na obszarze Polski wschodniej. Celem jest tu komplementarność z innymi programami w dziedzinie transportu, a także zapewnienie spójności wewnętrznej kraju. W programie wskazuje się, czy dana inwestycja dotyczy linii kolejowej o znaczeniu państwowym oraz czy, i w jakim zakresie, jest współfinansowana ze środków Unii Europejskiej.

W programie ujęto zadania priorytetowe, dobrane z punktu widzenia potrzeb społeczeństwa oraz gospodarki w skali kraju, regionu i kontynentu, których realizacja zwiększy możliwości wykorzystania położenia geograficznego Polski, wpłynie na poprawę międzynarodowej wymiany handlowej, stworzy dodatkowe warunki dla przyciągania kapitału i zwiększenia mobilności. Wzmocni przy tym spójność społeczną, gospodarczą i terytorialną oraz przyniesie wyższą jakość w kolejowych przewozach towarowych i pasażerskich. Zadania ujęte w programie obejmują infrastrukturę kolejową zarządzaną przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA (PLK) i koncentrują się na kolejowej części transeuropejskiej sieci transportowej oraz liniach o znaczeniu państwowym.

Zaplanowane wydatki na inwestycje objęte programem wynoszą ok. 38,7 mld zł, z czego w latach 2011–2013 zaplanowano ok. 21,5 mld zł.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury wspiera wszystkie działania mające na celu poprawę funkcjonowania transportu kolejowego, w tym również transportu intermodalnego. Kwestie te rozważane są na poziomie strategicznym m.in. w „Masterplanie dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 roku” oraz operacyjnym. Od dłuższego czasu resort infrastruktury prowadzi prace mające na celu wsparcie rozwoju przewozów intermodalnych w ramach wykorzystania różnych programów pomocowych, głównie tych wspomagających ekologiczne formy transportu, dzięki m.in. wykorzystaniu środków NFOŚiGW.

Równoległe przebiegają działania mające na celu budowę pozostałej infrastruktury dedykowanej tego rodzaju usługom. W ramach konkursu w działaniu 7.4: Rozwój transportu intermodalnego Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” dofinansowanie unijne obejmuje m.in.:

— budowę, rozbudowę lub remont infrastruktury wchodzącej w skład kolejowych lub morskich terminali kontenerowych;

— budowę, rozbudowę lub remont infrastruktury wchodzącej w skład centrum logistycznego, zlokalizowanego w porcie morskim lub na linii kolejowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie różnic dotyczących wysokości
zabezpieczenia finansowego studentów
zagranicznych zamierzających podjąć naukę
na poszczególnych uczelniach polskich (22388)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma SPS-023-22388/11 z dnia 29 kwietnia 2011 r., przy którym przesłana została interpelacja pana posła Johna Abrahama Godsona w spraw różnic w wysokości opłat za naukę ponoszonych przez cudzoziemców odbywających studia w polskich uczelniach, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z § 17 ust. 3 rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 12 października 2006 r. w sprawie podejmowania i odbywania przez cudzoziemców studiów i szkoleń oraz ich uczestniczenia w badaniach naukowych i pracach rozwojowych (Dz. U. Nr 190, poz. 1406 oraz z 2009 r. Nr 176, poz. 1365) wysokość opłat za studia ustala rektor szkoły wyższej. Wysokość tych opłat jest różna, lecz nie zależy od regionu kraju lub miejscowości, w której uczelnia ma swoją siedzibę. Głównymi czynnikami mającymi wpływ na ich wysokość są koszty kształcenia na danym kierunku studiów oraz język, w którym prowadzone jest nauczanie.

Pragnę ponadto dodać, że w przypadku trudnej sytuacji materialnej cudzoziemca lub w przypadku podjęcia przez niego nauki na drugim kierunku studiów lub kształcenia w innej formie na warunkach odpłatności rektor szkoły wyższej może obniżyć opłatę lub zwolnić z niej całkowicie na podstawie § 19 ww. rozporządzenia.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie przygotowania Straży Granicznej
oraz służb lotniskowych do obsługi
obcokrajowców (22389)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22389/

11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Johna Abrahama Godsona w sprawie przygotowania Straży Granicznej oraz służb lotniskowych do obsługi obcokrajowców, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Procedury kontroli bezpieczeństwa w komunikacji lotniczej odbywają się zgodnie z obowiązującymi normami ochrony lotnictwa cywilnego, tj.:

— rozporządzeniem Komisji (UE) nr 185/2010 z dnia 4 marca 2010 r. ustanawiającym szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego (Dz. U. UE. L Nr 55 z dnia 4 marca 2010 r., s. 1, z późn. zm.),

— rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2320/2002 (Dz. U. UE. L Nr 97 z dnia 11 marca 2008 r., s. 72, z późn. zm.) – art. 4 ust. 3 pkt a, b i d; ust. 4; art. 6 ust. 1; art. 7 ust. 1; art. 18 pkt a.

Zgodnie z ww. rozporządzeniem Komisji (UE) nr 185/2010 z dnia 4 marca 2010 r. oraz rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie Krajowego Programu Szkolenia w zakresie ochrony lotnictwa cywilnego (Dz. U. Nr 122, poz. 1011), wszyscy funkcjonariusze Straży Granicznej wykonujący obowiązki związane z kontrolą bezpieczeństwa w komunikacji lotniczej podlegają szkoleniom. Odnosząc się do sytuacji, jaka miała miejsce podczas kontroli obywatela Wielkiej Brytanii na lotnisku Okęcie, pragnę podkreślić, iż celem Straży Granicznej nie było i nie jest dyskryminowanie kogokolwiek ze względu na jakikolwiek powód – lecz prawidłowe wykonywanie powierzonych obowiązków. Polskie lotniska nie posiadają obecnie urządzeń wyposażonych w system bezpiecznej i bezinwazyjnej kontroli (skanowania) osób, pozwalający jednocześnie na wykrywanie materiałów organicznych (materiały wybuchowe, narkotyki itp.) oraz nieorganicznych (broń palna, noże itp.) ukrytych wewnątrz ciała, jak również w częściach odzieży, stąd też procedura kontroli pasażerów na polskich lotniskach jest skomplikowana.

Podczas przeprowadzania na lotnisku kontroli bezpieczeństwa proponowane jest przeprowadzenie kontroli w miejscu odosobnionym (gwarantującym poszanowanie intymności i rytuałów), a sposób ich prowadzenia w stosunku do podróżnych jest zgodny z obowiązującymi przepisami z zakresu ochrony lotnictwa cywilnego. Ukierunkowany jest ponadto na osiągnięcie odpowiednio wysokiego poziomu bezpieczeństwa pasażerów i statków powietrznych. Odstępstwo od stosowania procedur kontroli bezpieczeństwa mogłoby skutkować obniżeniem standardów ochrony lotnictwa cywilnego w kraju, co w konsekwencji mogłoby stworzyć ryzyko wprowadzenia do stref zastrzeżonych przedmiotów zabronionych, o których mowa w przepisach prawa z zakresu lotnictwa cywilnego.

Pragnę również poinformować, iż Straż Graniczna w ramach przygotowań do przewodnictwa RP

w Radzie Unii Europejskiej oraz Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej EURO 2012 uczestniczy w realizacji pięciu projektów, do których należą:

- ochrona granicy państwowej i kontrola ruchu granicznego podczas Euro 2012,
- przyjęcie zagranicznych sił wsparcia,
- współpraca międzynarodowa,
- współpraca z Ukrainą,
- zapewnienie bezpieczeństwa w portach lotniczych.

Ponadto uprzejmie informuję, iż nauka języków obcych oraz szkolenia dotyczące problematyki szeroko pojętych praw człowieka realizowane są na wszystkich etapach szkolenia funkcjonariuszy Straży Granicznej w ramach szkolenia podstawowego, podoficerskiego, chorążych oraz oficerskiego (szkolenia kwalifikowane).

Z informacji przekazanych przez Komendę Główną Straży Granicznej wynika, iż w ostatnich latach zarówno wśród funkcjonariuszy SG pionu ds. cudzoziemców, jak i wykonujących kontrolę bezpieczeństwa przeprowadzono szereg szkoleń dotyczących uwarunkowań pracy z cudzoziemcami oraz wynikających z tego faktu różnic kulturowych i religijnych.

Funkcjonariusze SG pionu ds. cudzoziemców uczestniczyli w cyklu szkoleń w zakresie różnic międzykulturowych w kontekście prowadzenia kontroli bezpieczeństwa, organizowanych przez ośrodki szkolenia Straży Granicznej, Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć oraz Urząd do Spraw Cudzoziemców. Tematami szkoleń były m.in.: „Kultura jako narzędzie identyfikacji cudzoziemców”, „Socjokulturowe wymiary identyfikacji cudzoziemców”, „Społeczno-kulturowa identyfikacja cudzoziemców z Afryki i Azji Południowo-Wschodniej”. Realizowane były ponadto szkolenia i warsztaty ukierunkowane m.in. na kraje kaukaskie, które miały na celu poszerzenie świadomości kulturowej funkcjonariuszy SG z zakresu religii, obyczajów, sytuacji społeczno-gospodarczej i sytuacji zbrojnej krajów kaukaskich, jak również socjokulturowe wymiary identyfikacji cudzoziemców. Dodatkowo w ośrodku szkoleniowym SG odbyły się dwie tury warsztatów szkoleniowych organizowanych przez Fundację „Ocalenie” dla funkcjonariuszy SG pionu ds. cudzoziemców, zajmujących się problematyką postępowania z cudzoziemcami. W programie szkolenia znalazły się takie tematy, jak: „Kraje pochodzenia uchodźców i migrantów”, „Integracja uchodźców w RP”, „Różnice kulturowe”, „Różnice religijne”.

Szczegółowe harmonogramy szkoleń w zakresie omawianej problematyki, zarówno na 2011 r. jak i na kolejne lata, zostały już przygotowane. Na 2011 r. zaplanowano następujące szkolenia: „Strategia komunikowania się z cudzoziemcami”, „Społeczno-kulturowa identyfikacja cudzoziemców z Kaukazu”, „Społeczno-kulturowa identyfikacja cudzoziemców z Afryki”, „Kształtowanie i doskonalenie kompetencji międzykulturowych”.

Dodatkowo, w celu podniesienia stopnia znajomości powyższego zagadnienia, w lotniczych przejściach granicznych prowadzone są szkolenia, których tematem jest „Świadomość różnic kulturowych – umiejętność skutecznego porozumiewania się z przedstawicielami odmiennych kultur”. Przedmiotowe szkolenie obejmuje pięć bloków tematycznych:

- 1) bariery procesu komunikacji międzykulturowej,
- 2) dominujące religie świata i ich charakterystyka,
- 3) kulturowe modele zachowań przedstawicieli ludów Azji,
- 4) kulturowe modele zachowań przedstawicieli ludów Afryki,
- 5) kulturowe modele zachowań przedstawicieli kultury arabskiej.

Poza uczestnictwem w ww. szkoleniach funkcjonariusze SG będący w kontakcie z cudzoziemcami podlegają doskonaleniu zawodowemu w trybie ciągłym w jednostkach macierzystych SG.

Szkolenia z zakresu nauki języków obcych, które realizowane są podczas szkoleń kwalifikowanych, prowadzone są również w formie szkoleń doskonalących. Straż Graniczna pozyskuje ponadto unijne środki finansowe na realizację szkoleń językowych dla funkcjonariuszy SG pełniących służbę w bezpośredniej ochronie granicy państwowej, w tym w portach lotniczych, np. w ramach Funduszu Granic Wewnętrznych.

W ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (PO KL) finansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego, którego beneficjentem jest Policja, realizowane są szkolenia językowe dla funkcjonariuszy Policji, w których uczestniczą również funkcjonariusze SG. Straż Graniczna uzyskała również dofinansowanie na realizację trzyletniego projektu „Podnoszenie kompetencji organów administracji publicznej w zakresie rozpoznania migracyjnego” realizowanego w ramach PO KL. Projekt przewiduje przeprowadzenie m.in. warsztatów językowych z języka angielskiego, rosyjskiego oraz niemieckiego. W warsztatach przewidziano udział ok. 470 funkcjonariuszy SG.

W świetle powyższego zarówno obecny system szkolenia funkcjonariuszy SG, jak również liczba i zakres przedsięwzięć zaplanowanych do realizacji pozwala uznać, iż przygotowanie funkcjonariuszy w kontekście zbliżającego się przewodnictwa RP w Radzie Unii Europejskiej oraz organizacji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej EURO 2012 jest na właściwym poziomie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie możliwości zainstalowania liczników
odmierzających koniec cyklu drogowych
sygnalizacji świetlnej (22390)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Nr SPS-023-22390/11 z dnia 29 kwietnia 2011 r. przekazujące interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie możliwości zainstalowania liczników odmierzających koniec cyklu drogowych sygnalizacji świetlnej, przedstawiam następującą informację.

Obowiązujące przepisy rozporządzeń: ministrów infrastruktury oraz spraw wewnętrznych i administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 poz. 1393, z późn. zm.), ministra infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczenia na drogach (Dz. U. Nr 220 poz. 2181, z późn. zm.) nie dopuszczają stosowania tego typu rozwiązania w sygnalizacji świetlnej.

Wobec licznej korespondencji w sprawie wyświetlaczy czasu informujących kierujących pojazdami oraz pieszych o czasie pozostającym do końca wyświetlenia danego sygnału przez sygnalizator świetlny resort przeprowadził analizę zasadności stosowania tego typu urządzeń na drogach publicznych. W ramach przedmiotowej analizy zostały zebrane informacje i opinie od przedstawicieli Ministerstwa Infrastruktury poza granicami RP i ambasad RP, łącznie z dziewięciu państw europejskich. Ponadto resort otrzymał w przedmiotowej sprawie stanowisko Stowarzyszenia Klub Inżynierii Ruchu KLIR.

Z przeprowadzonej analizy wynika, iż stosowanie tego typu wyświetlaczy nie wpływa na poprawę bezpieczeństwa oraz efektywności ruchu drogowego. Zastosowanie w organizacji ruchu wyświetlaczy czasu – według Stowarzyszenia KLIR – może powodować niebezpieczne reakcje uczestników ruchu drogowego, a w efekcie negatywnie wpłynąć na bezpieczeństwo tego ruchu, gdyż kierujący pojazdami będą np. przekraczali skrzyżowanie z nadmierną prędkością. Stowarzyszenie wskazało, że jedynym uzasadnionym przypadkiem stosowania przedmiotowych wyświetlaczy są sygnalizacje stałoczasowe, działające na terenie prowadzonych robót drogowych, gdzie ruch odbywa się wahadłowo.

Również w opiniach z Republiki Federalnej Niemiec, Austrii, Holandii oraz Ukrainy wskazano, że stosowanie wyświetlaczy czasu przyczynia się do prowokowania niebezpiecznych zachowań wśród uczest-

ników ruchu drogowego. Ponadto koszty związane z zastosowaniem przedmiotowych wyświetlaczy są dość wysokie, na co wskazują m.in. informacje przekazane przez ambasady RP w Szwecji oraz w Holandii.

Pozytywne rezultaty stosowania wyświetlaczy czasu wskazane zostały jedynie w opiniach z Holandii, Ukrainy oraz Federacji Rosyjskiej i odnosiły się tylko do urządzeń przeznaczonych dla pieszych oraz rowerzystów. Nie zostały one jednak poparte żadnymi danymi statystycznymi.

Z tych też względów mając na uwadze ryzyko obniżenia poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego, w mojej ocenie nie ma uzasadnienia do zmiany przepisów rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. Nr 220, poz. 2181, z późn. zm.), w celu umożliwienia stosowania wyświetlaczy czasu na drogach publicznych w Polsce.

Ponadto uprzejmie informuję, iż oszacowanie obciążeń finansowych związanych z taką inwestycją stanowi złożony problem i wymagałoby przeprowadzenia odrębnej analizy finansowej w zakresie wydatków ponoszonych przez poszczególnych zarządców dróg, na których byłyby zainstalowane przedmiotowe urządzenia, z uwzględnieniem m.in. kosztów wyświetlaczy oraz ich instalacji, liczby skrzyżowań lub przejść dla pieszych gdzie byłyby stosowane. Należy mieć również na względzie liczbę wszystkich miast w Polsce (około 900) oraz fakt, że zarządzanie drogami w każdym z nich należeć może do jednego lub kilku zarządców drogi, w zależności od kategorii dróg znajdujących się na obszarze miasta.

Jednocześnie należy wskazać, że koszty zakupu przedmiotowych urządzeń, ich instalacji oraz utrzymania, a także koszty opracowania projektów organizacji ruchu stanowiłyby dodatkowe obciążenie finansowe dla jednostek samorządu terytorialnego, a w przypadku dróg krajowych poza granicami miast na prawach powiatu, również dla budżetu państwa.

W związku z powyższym, mając na względzie wskazane wyżej wnioski co do stosowania wyświetlaczy czasu oraz potrzebę ograniczenia wydatków zarówno z budżetu państwa, jak i z budżetów jednostek samorządu terytorialnego, uważam, iż wprowadzenie tych urządzeń do organizacji ruchu na drogach nie wydaje się uzasadnione.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie nieprawidłowości w działaniu
funkcjonariuszy Straży Granicznej w zakresie
przeprowadzania na lotniskach kontroli
bezpieczeństwa zagranicznych pasażerów,
na przykładzie Brytyjczyka hinduskiego
pochodzenia (22391)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-023-22391/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Johna Abrahama Godsona w sprawie nieprawidłowości w działaniu funkcjonariuszy Straży Granicznej w zakresie przeprowadzania na lotniskach kontroli bezpieczeństwa zagranicznych pasażerów, na przykładzie Brytyjczyka hinduskiego pochodzenia, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie uprzejmie informuję, iż w toku pozostaje postępowanie cywilne dotyczące ochrony dóbr osobistych wskazanego w przedmiotowym wystąpieniu Brytyjczyka hinduskiego pochodzenia oraz postępowanie karne o znieważenie funkcjonariusza na służbie przez ww. osobę podczas prowadzonej kontroli bezpieczeństwa w komunikacji lotniczej. W postępowaniu cywilnym Straż Graniczna reprezentowana jest przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa.

W dniu 27 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie prowadzący ww. postępowanie cywilne wydał postanowienie o bezterminowym odroczeniu rozprawy z powodu rozszerzenia wniosków dowodowych przez stronę powodową.

Podkreślić należy, iż kierownictwo Straży Granicznej analizowało każdy zaistniały incydent z udziałem wskazanej przez pana posła osoby, stwierdzając zasadność podejmowanych działań kontrolnych przez funkcjonariuszy Straży Granicznej, jak również brak znamion nieposzanowania godności oraz odrębności kulturowej i religijnej.

Warto wskazać, iż Straż Graniczna w celu skutecznego prowadzenia kontroli pasażerów w zależności od potrzeb wykorzystuje wszystkie możliwe formy i metody kontroli bezpieczeństwa określone w przepisach prawa Unii Europejskiej oraz prawa krajowego w zakresie ochrony lotnictwa cywilnego. Należy przy tym nadmienić, iż przepisy prawa Unii Europejskiej nie uzależniają kontroli manualnej od wskazań bramki do wykrywania przedmiotów metalowych. Obowiązujące w tym zakresie uregulowania nakazują przeprowadzenie określonej liczby kontroli manualnych pasażerów, także w przypadku braku sygnalizacji ww. urządzenia. Priorytetowym celem przedmiotowych działań jest zapewnienie właściwe-

go poziomu bezpieczeństwa wszystkich osób korzystających z komunikacji lotniczej. Czynności w tym zakresie obejmują zarówno kontrolę manualną, jak i kontrolę przy użyciu posiadanych urządzeń specjalistycznych. O wyborze dopuszczalnych prawem metod i form kontroli decyduje funkcjonariusz Straży Granicznej prowadzący kontrolę, który ponosi również odpowiedzialność za jej wynik.

W przypadku nakryć głowy noszonych przez grupę osób nie można czynić odstępstw od aktualnie obowiązujących przepisów prawa i zasad ochrony, które są stosowane na całym terytorium Unii Europejskiej. Przepisy te zostały ustanowione jako jednolity standard kontroli bezpieczeństwa dla wszystkich korzystających z komunikacji lotniczej i nie mają na celu dyskryminacji jakiegokolwiek grupy osób ze względu na ich wiek, płeć, narodowość, wyznanie itp.

Stanowisko w powyżej sprawie przedstawił również Urząd Lotnictwa Cywilnego utrzymujący robocze kontakty z Komisją Europejską w przedmiotowym zakresie, który także nie wskazał na potrzebę ustanawiania specjalnych procedur dla ww. grupy podróżnych.

Niezależnie od powyższego w celu eliminacji przypadków występowania sytuacji konfliktowych podczas prowadzenia kontroli bezpieczeństwa związanych z rytualnymi nakryciami głowy lub wyznawaną religią czy przynależnością do określonej grupy kulturowej Straż Graniczna podjęła szereg stosownych działań. Do terenowych jednostek organizacyjnych Straży Granicznej przesłano zalecenia, aby w ramach wykonywanej kontroli manualnej zwracano szczególną uwagę na zapewnienie intymności i poszanowania uczuć religijnych oraz odrębności kulturowej. Wskazano również, iż kontrola wymagająca zdjęcia rytualnego nakrycia głowy powinna być prowadzona w szczególnie uzasadnionych przypadkach, jeśli zastosowanie innych środków nie daje pewności, że podróżny nie posiada przedmiotów, których posiadanie jest zabronione w strefach zastrzeżonych lotniska oraz na pokładzie statku powietrznego.

Ponadto wszyscy funkcjonariusze Straży Granicznej wykonujący obowiązki związane z kontrolą bezpieczeństwa w komunikacji lotniczej objęci są systemem szkoleń wynikających z unijnych i krajowych przepisów prawa z zakresu ochrony lotnictwa cywilnego, a jednym z bloków tematycznych w ramach tych szkoleń jest świadomość różnic kulturowych w kontekście prowadzenia kontroli bezpieczeństwa. Warto również wskazać, iż funkcjonariusze Straży Granicznej wykonujący zadania związane z kontrolą bezpieczeństwa posiadają certyfikaty operatorów kontroli bezpieczeństwa wydane przez prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego.

Dodatkowo w lotniczych przejściach granicznych przeprowadzono szkolenia, których tematem była świadomość różnic kulturowych, umiejętność skutecznego porozumiewania się z przedstawicielami odmiennych kultur.

Jednocześnie pragnę zapewnić, iż kwestie poszanowania godności oraz odrębności kulturowych podczas prowadzenia kontroli bezpieczeństwa pozostają przedmiotem stałego nadzoru kierownictwa Straży Granicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Bogdana Bojki**

**w sprawie skutków prawnych śmierci
pracodawcy będącego osobą fizyczną (22392)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Bogdana Bojki, przekazaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22392/11, dotyczącą zmiany przepisu art. 63² Kodeksu pracy w celu unormowania dodatkowych skutków wygaśnięcia stosunku pracy z powodu śmierci pracodawcy, w tym określenia osoby odpowiedzialnej za wydanie świadectwa pracy, pragnę uprzejmie wyjaśnić, co następuje.

Zgodnie z regulacją ustanowioną w art. 63² § 1 i 3 Kodeksu pracy z dniem śmierci pracodawcy umowy o pracę z pracownikami wygasają, z wyjątkiem sytuacji, w której dochodzi do przejścia pracownika przez nowego pracodawcę na zasadach określonych w art. 23¹ ww. aktu prawnego.

Mając na względzie powyższy przepis, należy uznać, iż przez nowego pracodawcę w rozumieniu art. 63² § 3 Kodeksu pracy rozumie się także spadkobierców, którzy kontynuują działalność zmarłego pracodawcy. Jeżeli zatem w chwili śmierci pracodawca prowadził przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55¹ Kodeksu cywilnego, to wchodzi ono w skład spadku po zmarłym pracodawcy. Tym samym na skutek dziedziczenia spadkobiercy wstępują we wszystkie prawa i obowiązki majątkowe związane z prowadzeniem tego przedsiębiorstwa. W ten sposób dochodzi do przejścia pracownika przez nowego pracodawcę (tj. spadkobiercę dotychczasowego pracodawcy) na zasadach określonych w art. 23¹ Kodeksu pracy, co oznacza, iż stosunki pracy nie wygasają. Potwierdził to zresztą Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 lutego 1994 r. (I PZP 1/94, OSNAPiUS z 1994 r. nr 2, poz. 23), wskazując, iż w razie śmierci pracodawcy prowadzącego działalność gospodarczą na podstawie wpisu w ewidencji takiej działalności jego spadkobiercy wstępują w prawa i obowiązki pracodawcy w ramach stosunków pracy z pracownikami zatrudnionymi przez zmarłego. Nie dotyczy to sytuacji, w której

w skład spadku nie wchodzi zakład pracy i w wyniku dziedziczenia nie dochodzi do przejęcia zakładu pracy w całości lub części w rozumieniu art. 23¹ § 2 Kodeksu pracy. W takim przypadku stosunki pracy wygasają.

Powyższe oznacza zatem, iż problem który poruszył pan poseł w swoim wystąpieniu, może dotyczyć wyłącznie przypadków, w których praca osób zatrudnionych przez pracodawcę nie była wykonywana w jednostce organizacyjnej, którą można by uznać za zakład pracy w znaczeniu przedmiotowym. Brak bowiem tego czynnika powoduje, iż nie dochodzi do dziedziczenia zakładu pracy, i w wyniku śmierci pracodawcy stosunki pracy faktycznie wygasają.

W mojej opinii specyficzna dla stosunku pracy złożoność i obszerność problematyki powoduje, iż nie wszystkie zagadnienia dotyczące tej dziedziny prawa mogą zostać uregulowane w przepisach Kodeksu pracy. W związku z tym art. 300 Kodeksu pracy ustanowił zasadę, zgodnie z którą w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy.

W świetle powyższego moim zdaniem można prezentować pogląd, iż obowiązek zmarłego pracodawcy (który nie zatrudniał pracowników w zakładzie pracy), dotyczący wydania świadectwa pracy, powinien przejść na spadkobierców zgodnie z zasadami prawa spadkowego. Wprawdzie zgodnie z art. 922 § 1 i 2 Kodeksu cywilnego przedmiotem dziedziczenia są, co do zasady, jedynie prawa i obowiązki majątkowe zmarłego, które z chwilą jego śmierci przechodzą na jedną lub kilka osób, według zasad dziedziczenia uregulowanych w Kodeksie cywilnym, jednakże w doktrynie podkreśla się, iż terminowi „prawa i obowiązki majątkowe” należy nadać szerokie znaczenie, uznając, iż są to wszelkie prawa i obowiązki bezpośrednio uwarunkowane interesem ekonomicznym uprawnionego. Można więc przyjąć, iż niewydanie pracownikowi świadectwa pracy jest bezpośrednio powiązane z jego interesem ekonomicznym (np. z uwagi na brak lub ograniczoną możliwość podjęcia kolejnego zatrudnienia, korzystania z uprawnień uzależnionych od potwierdzenia stażu pracy itd.). Za takim założeniem przemawia także regulacja ustanowiona w art. 99 Kodeksu pracy, który przyznał pracownikowi prawo do odszkodowania w przypadku niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. A zatem konsekwencją uznania majątkowego charakteru ww. obowiązku byłaby jego dziedziczność i co za tym idzie – konieczność jego spełnienia przez spadkobierców.

Pomijając powyższe, należałoby jeszcze rozgraniczyć sytuacje, w których zgodnie z art. 3¹ § 2 Kodeksu pracy w imieniu pracodawcy (osoby fizycznej) czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonywał pełnomocnik. Warto bowiem przypomnieć, iż zgodnie z art. 101 § 2 Kodeksu cywilnego umocowanie wygasa ze śmiercią pracodawcy lub pełnomocnika, chyba że w pełnomocnictwie inaczej zastrzeżono

z przyczyn uzasadnionych treścią stosunku prawnego będącego podstawą pełnomocnictwa. Wobec powyższego można przyjąć, iż w razie niewygaśnięcia po śmierci pracodawcy pełnomocnictwa osoby, która w jego imieniu podejmowała czynności z zakresu prawa pracy, ma ona także prawo po jego śmierci do wydania pracownikowi świadectwa pracy.

Reasumując, z uwagi na obszerność i różnorodność przypadków, które mogą się złożyć na poruszoną przez pana posła problematykę, nie widzę możliwości uregulowania tej kwestii bezpośrednio w przepisach Kodeksu pracy. Wyrażam także pogląd, iż ministrem właściwym w kwestii wyrażenia opinii w przedmiocie zakresu stosowania w stosunkach pracy przepisów Kodeksu cywilnego, w tym prawa spadkowego, jest minister sprawiedliwości.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła
Wiesława Andrzeja Szczepańskiego**

**w sprawie przygotowania właściwych służb
do kontroli prawidłowości uiszczania opłaty
elektronicznej przez kierowców samochodów
ciężarowych i autobusów za przejazd
po autostradach i drogach ekspresowych
po dniu 1 lipca 2011 r. (22394)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego, przesłaną przy piśmie z dnia 13 maja 2011 r., znak: DSPA-4810-2732-(1)/11, w sprawie przygotowania właściwych służb do kontroli prawidłowości uiszczania opłaty elektronicznej przez kierowców pojazdów samochodowych powyżej 3,5 tony i autobusów za przejazd po autostradach i drogach ekspresowych po dniu 1 lipca 2011 r. przedstawiam następujące stanowisko.

Wdrażanie projektu Elektronicznego Systemu Poboru Opłat w Polsce (ETC) realizowane jest w sposób pozwalający na zakończenie prac w terminie umożliwiającym rozpoczęcie poboru elektronicznej opłaty w dniu 1 lipca 2011 r., tj. zgodnie z terminem określonym w ustawie z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391).

W myśl art. 6 ust. 1 ww. ustawy opłaty za przejazd po drogach krajowych (winiety) pobiera się do dnia 30 czerwca 2011 r.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ww. ustawy do dnia 30 czerwca 2010 r. była prowadzona sprzedaż karty opłaty rocznej.

Od dnia 1 lipca 2010 r. na rynku funkcjonują następujące karty opłaty:

- miesięczna,
- siedmiodniowa,
- dobowa.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ww. ustawy sprzedaż kart opłaty za przejazd pojazdu samochodowego po drogach krajowych prowadzi się nie dłużej niż:

- 1) w przypadku opłaty miesięcznej – do dnia 31 maja 2011 r.;
- 2) w przypadku opłaty siedmiodniowej – do dnia 23 czerwca 2011 r.;
- 3) w przypadku opłaty dobowej – do dnia 30 czerwca 2011 r.

Karty opłaty za przejazd pojazdu samochodowego po drogach krajowych zachowują ważność przez okres, na jaki zostały wydane, jednak nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2011 r.

Wobec istniejących ograniczeń prawnych nie ma możliwości stosowania winiet dłużej, niż jest to zapisane w ustawie, i resort infrastruktury nie przewiduje nowelizacji ustawy w tym przedmiocie. Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych zgodnie z umową z Generalną Dyrekcją Dróg Krajowych i Autostrad ma dostarczyć w maju br. 500 000 sztuk winiet dobowych oraz odpowiednio 200 000 sztuk w czerwcu br. Ma to zabezpieczyć potrzeby przewoźników do momentu uruchomienia systemu ETC.

Zgodnie z art. 13l ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych do kontroli prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej, w tym kontroli używanego w pojeździe urządzenia (OBU), oraz nałożenia i pobierania kar pieniężnych uprawnione są cztery służby, tj. Policja, Główna Inspekcja Transportu Drogowego (GITD), Służba Celna i Straż Graniczna. Przyjęliśmy, iż Główna Inspekcja Transportu Drogowego będzie pełniła rolę wiodącą w zapewnieniu czynności kontrolnych w systemie ETC, a pozostałe służby będą ją uzupełniały.

W dokumentacji przetargowej projektu ETC – Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia – zostały zawarte zapisy zobowiązujące wykonawcę systemu, tj. konsorcjum Kapsch, do uwzględnienia GITD oraz innych podmiotów kontrolujących odnośnie do zakresu obowiązków i wyposażenia, zapewnienia niezbędnych interfejsów umożliwiających przekazywanie zapisów ewidencyjnych i zapisów wykrycia naruszeń, opracowania strategii czynności kontrolnych.

Od strony technicznej zostały podjęte następujące działania. Inspektorom transportu drogowego zostaną przekazane mobilne jednostki kontrolne, tj. 100 pojazdów oznakowanych, wyposażonych w urządzenia kontrolne i przystosowanych do pełnienia swoich funkcji. Wdrażany jest także interfejs pomiędzy komputerem mobilnej jednostki a laptopem GITD. W GITD tworzone jest Centrum Kontroli i Dowodze-

nia oraz zaplecze operacyjne pozwalające na planowanie pracy inspektorów i mobilnych jednostek kontrolnych (np. wskazanie miejsca i czasu patrolowania), a także odbieranie informacji o popełnianiu naruszeń.

Oprócz kontroli mobilnej będzie dokonywana kontrola w sposób automatyczny (stacjonarny) poprzez bramownice kontrolne umieszczone na drogach objętych opłatą elektroniczną. Wszelkie informacje o naruszeniach zebrane w wyniku kontroli stacjonarnej będą przekazywane automatycznie do systemu informatycznego back office wykonawcy i następnie przekazywane do GITD. W związku z tym wobec każdego, kto naruszy obowiązek uiszczenia opłaty elektronicznej lub posiadania OBU, zostanie wszczęte postępowanie administracyjne.

W połowie maja 2011 r. rozpoczęły się szkolenia inspektorów. Planuje się ich zakończenie w terminie pozwalającym na rozpoczęcie czynności kontrolnych od 1 lipca 2011 r.

Ministerstwo Infrastruktury, biorąc pod uwagę doświadczenia innych państw europejskich oraz dążąc do zagwarantowania sprawnego i szczelnego systemu kontroli, wnioskowało o zapewnienie środków na ten cel, a także prowadziło rozmowy z GITD na temat zapotrzebowania w poszczególnych okresach funkcjonowania systemu ETC.

Wskazywane przez głównego inspektora transportu drogowego zapotrzebowanie na 513 etatów jest stanem docelowym. Etaty będą uruchamiane sukcesywnie, gdy sieć objęta ETC będzie się rozwijać. Ustalono, iż w początkowym okresie, gdy system będzie obejmował ok. 1600 km dróg krajowych, do kontroli systemu wystarczy ok. 180 inspektorów. GITD proponowała, iż przez pierwszych kilka miesięcy funkcjonowania systemu ponad 200 inspektorów transportu drogowego zostanie oddelegowanych ze wszystkich 16 wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego i dedykowanych do kontroli w ramach systemu ETC.

Dodam, że w dniu 4 maja 2011 r. Rada Ministrów przyznała środki finansowe na wynagrodzenia dla pracowników GITD w związku ze zwiększeniem zatrudnienia o 313 etatów w roku 2012.

Nadmieniam, że wszystkie podmioty wymienione w art. 13l ustawy o drogach publicznych mogą przeprowadzać kontrole nawet bez specjalistycznego sprzętu, np. mogą sprawdzać, czy pojazd jest wyposażony w OBU, czy OBU jest włączone. Straż Graniczna będzie pełnić istotną rolę w zapewnieniu szczelności na granicach – w szczególności w zakresie pojazdów zarejestrowanych poza granicami Polski.

Dodatkowo należy wskazać, że kontrola w systemie ETC będzie się odbywać w dwojaki sposób – poprzez bezpośrednią kontrolę pojazdów przez pracowników służb wskazanych w art. 13l ustawy o drogach publicznych oraz w sposób automatyczny poprzez urządzenia kontrolne zainstalowane na bramownicach oraz odpowiedni system kontroli wykonawcy. Bezpośrednia kontrola pojazdów zgodnie z założenia-

mi powinna dotyczyć wyłącznie kontroli pojazdów, które nie są zarejestrowane w systemie. Kontrola bezpośrednia nie jest zatem jedyną, a nawet podstawową metodą zapewnienia szczelności systemu. Kontrola automatyczna będzie polegać na rejestracji naruszenia przez odpowiednie urządzenia elektroniczne i następnie na podstawie takiej rejestracji wszczęte będzie postępowanie administracyjne zakończone wydaniem decyzji przez odpowiednią służbę.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wiesława Andrzeja Szczepańskiego**

**w sprawie stanu przygotowań GITD
do przejścia kontroli w zakresie ujawniania
za pomocą stacjonarnych urządzeń
rejestrujących, zainstalowanych w pasie
drogowym dróg publicznych, naruszeń
przepisów ruchu drogowego w zakresie
przekraczania przez kierowców dopuszczalnej
prędkości i niedostosowania się do sygnałów
światlnych (22395)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, nr SPS-023-22395/11, z dnia 29 kwietnia 2011 r. przekazujące interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie stanu przygotowań Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego do przejścia kontroli w zakresie ujawniania za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie dróg publicznych naruszeń przepisów ruchu drogowego w zakresie przekraczania przez kierowców dopuszczalnej prędkości i niedostosowania się do sygnałów świetlnych, przedstawiam następującą informację.

Na podstawie delegacji zawartych w ustawie z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466) zostały przygotowane projekty właściwych aktów wykonawczych i są one przedmiotem prowadzonych obecnie prac legislacyjnych.

W odniesieniu do projektu rozporządzenia ministra infrastruktury w sprawie warunków lokalizacji, sposobu oznakowania i dokonywania pomiarów przez urządzenia rejestrujące – przygotowanego na podstawie art. 129h ust. 5 znowelizowanej ustawy z dnia 20

czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) – trwa obecnie analiza uwag zgłoszonych na etapie uzgodnień międzyresortowych. Natomiast projekty rozporządzeń: ministra infrastruktury w sprawie sposobu, trybu oraz warunków technicznych gromadzenia, przetwarzania, udostępniania i usuwania przez głównego inspektora transportu drogowego utrwalonych obrazów i danych oraz ministra infrastruktury w sprawie wzorów dokumentów stosowanych przez głównego inspektora transportu drogowego w postępowaniach w sprawach o wykroczenia ujawnione za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych – wynikające z art. 129g ust. 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym – zostały przekazane do uzgodnień międzyresortowych w dniu 27 maja 2011 r.

Zgodnie z przepisami zawartymi w ustawie z dnia 29 października 2010 r. od 1 lipca 2011 r. Główny Inspektorat Transportu Drogowego, w tym jego delegatury terenowe, będzie ujawniać, za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych, naruszenia polegające na przekraczaniu dopuszczalnej prędkości i niestosowaniu się do sygnałów świetlnych. Aby umożliwić sprawną realizację przepisów w strukturze Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, powstało Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym, czyli komórka organizacyjna odpowiadająca za automatyczny nadzór nad przestrzeganiem przepisów ruchu drogowego.

Odnosząc się do pytania o ilość etatów, jakimi dysponuje Główny Inspektorat Transportu Drogowego do obsługi systemu, uprzejmie informuję, że w chwili obecnej w Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym zatrudnionych jest 12 osób (10,75 etatu). Jednocześnie realizowany jest proces rekrutacji do wydziału do spraw wykroczeń. W delegaturach terenowych inspektoratu zatrudniono 24 osoby (23,75 etatu).

W zakresie pytania o środki finansowe w budżecie państwa przeznaczone na obsługę systemu automatycznego nadzoru nad ruchem drogowym należy wskazać, iż obsługa systemu w 2011 r. odbywać się będzie w oparciu o środki budżetowe posiadane przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego. W ustawie budżetowej na rok 2011 nie zostały przewidziane środki finansowe na obsługę systemu, czyli wystawiania i wysyłania mandatów, obsługę biurową czy obróbkę zdjęć. Natomiast, planując budżet na rok 2012, Główny Inspektorat Transportu Drogowego zgłosił zapotrzebowanie na środki w wysokości 100 mln zł dla zapewnienia funkcjonowania systemu automatycznego nadzoru nad ruchem drogowym i środki te zostały uwzględnione w projekcie ustawy budżetowej na rok 2012 (z czego ok. 50% w rezerwie celowej Ministerstwa Finansów).

Odpowiadając na pytanie dotyczące przejmowania przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego tzw. fotoradarów od innych podmiotów wskaza-

nych w ustawie z dnia 29 października 2010 r., uprzejmie wyjaśniam, iż Inspekcja Transportu Drogowego przejęła stacjonarne urządzenia rejestrujące oraz obudowy na te urządzenia jedynie od Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad. W dniu 15 kwietnia 2011 r. został podpisany protokół przekazania przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad stacjonarnych urządzeń rejestrujących oraz obudów na te urządzenia głównemu inspektorowi transportu drogowego. Protokół ten stanowi realizację zapisów art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 29 października 2010 r. Wypełniając powyższe zapisy, generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad przekazał: 445 sztuk obudów na urządzenia rejestrujące (masztów do fotoradarów) oraz 4 sztuki urządzeń rejestrujących. Stan techniczny masztów przejętych przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego jest zróżnicowany, przejęto maszty sprawne, a także posiadające drobne uszkodzenia i wymagające naprawy. Spośród wszystkich przekazanych masztów 100 sztuk nie posiada podłączenia do sieci energetycznej. Pozostałe są zasilane akumulatorowo lub napięciem 230 V. Obecnie do przejętych masztów nie są montowane urządzenia rejestrujące, gdyż uprawnienie to inspekcja zyska od 1 lipca 2011 r. Prowadzone są jednak analizy zasadności usytuowania masztów, m.in. analiza stanu bezpieczeństwa, usytuowania masztów względem jezdnii itp.

Ponadto należy zaznaczyć, że w wyniku porozumienia z Komendą Główną Policji realizowany jest również proces przejmowania przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego urządzeń rejestrujących oraz masztów będących w dyspozycji Policji.

W odniesieniu do sformułowanego w interpelacji pytania o usuwanie przez zarządców dróg urządzeń rejestrujących oraz obudów na te urządzenia, zainstalowanych w pasie drogi publicznej i eksploatowanych przez podmioty inne niż: Policja, zarządcy dróg, straże gminne (miejskie) oraz Inspekcja Transportu Drogowego, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury nie posiada danych liczbowych w przedmiotowym zakresie.

Nawiązując do pytania dotyczącego realizacji art. 10 pkt 3 ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw, należy wskazać, że w terminie do 30 marca 2011 r. komendant główny Policji, zarządcy dróg, a także 341 komendantów straży gminnych (miejskich), przekazali – zgodnie z treścią art. 10 pkt 3 ustawy – wykazy stacjonarnych urządzeń rejestrujących oraz obudów na te urządzenia zainstalowanych w pasie drogi publicznej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie regulacji prawnych
dotyczących gry poker (22396)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo znak: SPS-023-22396/11 (data wpływu: 10 maja 2011 r.), przy którym została przesłana interpelacja pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie regulacji dotyczących gry poker, uprzejmie przedstawiam stanowisko ministra finansów wobec pytań zawartych w interpelacji.

Ad 1, 2, 7 i 8. Zarzut wskazujący, jakoby regulacje zawarte w przepisach ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857) wprowadzały podwójne opodatkowanie turniejów gry pokera organizowanych w kasynach gry jest niezrozumiały i nie polega na prawdzie.

Zgodnie z art. 68 ustawy o grach hazardowych podmiot zarządzający turniej gry pokera uiszcza opłatę za udzielenie zezwolenia. Opłata stanowi dochód budżetu państwa, a jej poboru dokonuje organ udzielający zezwolenia. Przedmiotowej opłaty za udzielenie zezwolenia na urządzenie turnieju gry pokera nie można utożsamiać z podatkiem od gier, o którym mowa w art. 71 ustawy. Powołany przepis art. 71 stanowi, że podatnikiem podatku od gier są uczestnicy turnieju gry pokera, zaś przedmiotem opodatkowania jest udział w pokerze rozgrywanym w formie turnieju gry pokera. Podstawę opodatkowania podatkiem od gier stanowi w pokerze rozgrywanym w formie turnieju gry pokera kwota wygranej pomniejszona o kwotę wpisowego za udział w turnieju (art. 73 pkt 8 ustawy). W konsekwencji podmiot zarządzający turniejem gry pokera będzie tylko płatnikiem podatku od gier. Kasyno jako płatnik przed wypłatą wygranej uczestnikowi turnieju pobiera kwotę podatku od gier i wypłaca uczestnikowi wygraną pomniejszoną o tę kwotę podatku.

Ponadto uprzejmie informuję, że prace związane z opracowywaniem projektów aktów normatywnych nie polegają na odwzorowywaniu aktów prawnych funkcjonujących w innych krajach. Jest oczywiste, że rozwiązania obowiązujące w innych państwach są analizowane, ale nie jest tak, że prace nad projektami aktów prawnych ograniczają się do recypowania obcych rozwiązań. Obszar gier hazardowych, ze względu na swoją specyfikę, nie jest obszarem podlegającym harmonizacji na szczeblu Unii Europejskiej. Każdy z krajów członkowskich we własnym zakresie określa zasady regulujące rynek gier hazardowych w swoim kraju, uwzględniając uwarunkowania danego rynku.

Każde państwo członkowskie ma prawo regulować i kontrolować rynek gier hazardowych w celu

ochrony konsumentów przed uzależnieniem, oszustwami czy praniem pieniędzy w sposób, jaki uzna za najbardziej efektywny.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej władze krajowe mogą określać, co jest konieczne do ochrony konsumentów, a bardziej ogólnie, w świetle specyficznych socjalnych i kulturowych cech każdego państwa członkowskiego, do zachowania porządku w społeczeństwie. Państwa członkowskie mają swobodę wyboru środków, których wykorzystanie jest konieczne w celu ochrony graczy i utrzymania porządku w społeczeństwie.

W związku z powyższym, rozwiązania przyjęte w innych państwach ze względu na inne systemy kontroli, uprawnienia organów kontrolnych, uwarunkowania społeczne nie stanowią podstawy do tworzenia regulacji obowiązujących na terytorium RP.

Odnosząc się natomiast do kwestii podatkowych, należy zauważyć, że w świetle przepisów uchylonej ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych gra pokera, w której uczestnicy grają między sobą, a kasyno urządza grę, zgodnie z art. 45 ust. 1 pkt 4 tej ustawy, była ujęta w grach prowadzonych w kasynach gry i objęta stawką podatku od gier w wysokości 45%. Obecnie zgodnie z art. 74 pkt 4 ustawy o grach hazardowych stawka podatku od gier wynosi dla pokera rozgrywanego w formie turnieju gry pokera 25%.

Ad 3. W roku 2010 z tytułu opodatkowania podatkiem od gier pokera rozgrywanego w formie turnieju gry pokera do budżetu państwa wpłynęło 134 tys. zł. Dane pochodzą z zestawienia przychodów i kosztów działalności podmiotu zarządzającego i prowadzącego działalność w zakresie gier hazardowych oraz stanu zatrudnienia, liczby automatów i urządzeń do gier w podmiocie IGH-1, przekazywanego przez podmioty sektora gier hazardowych.

Wpływy z tego tytułu w skali całego sektora mają charakter marginalny, stanowią 1 promil łącznej kwoty podatku od gier uzyskanego z kasyn gry w roku 2010. Pod rządami uchylonej ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych nie prowadzono analizy w przedmiotowym obszarze. Niemożliwe jest zatem porównanie skali wpływów podatkowych uzyskiwanych z tytułu organizacji turniejów gry pokera w okresach wcześniejszych.

Ponadto uprzejmie informuję, że Ministerstwo Finansów nie prowadziło prognoz przewidywanych wpływów podatkowych w związku z wprowadzanymi zmianami w zakresie turniejów gry pokera, niemożliwe jest zatem dokonanie oceny ich trafności.

Ad 4. W stosunku do poprzedniej regulacji, tj. ustawy o grach i zakładach wzajemnych, obecnie obowiązujące przepisy ustawy o grach hazardowych mają bardziej restrykcyjny charakter ze względu na przyjęty cel prospołeczny – ochrony przed uzależnieniami, ochrony nieletnich oraz walki z szarą strefą.

Z tych powodów wprowadzono zakaz urządzania w kasynach gry pokera, w którym uczestnicy grają

między sobą, a kasyno jest w tym wypadku jedynie miejscem służącym temu celowi poprzez wskazanie, że nie jest dozwolone urządzanie w kasynach gry pokera, w którym uczestnicy grają między sobą, z wyjątkiem urządzania turniejów gry pokera na podstawie udzielonego zezwolenia. Warunkiem udzielenia zezwolenia na urządzanie turnieju gry pokera jest uczestnictwo w turnieju minimum 10 graczy.

Wprowadzenie tego zakazu wiąże się z głównej mierze z koniecznością przeciwdziałania możliwości prania pieniędzy z uwagi na specyfikę rozgrywania tej gry, polegającą na możliwości swobodnego kształtowania jej przebiegu przez graczy. W tego rodzaju grze grający mogą umawiać się co do wygranych i uzyskiwać zaświadczenia o wysokości wygranej, które następnie mogą wykorzystywać dla celów udokumentowania źródeł pochodzenia określonych wartości majątkowych.

Ad 5. Zgodnie z art. 30 ustawy o grach hazardowych zakazane jest urządzanie w kasynach gry pokera, w którym uczestnicy grają między sobą, z wyjątkiem urządzania turniejów gry pokera na podstawie udzielonego zezwolenia. Rozporządzenie ministra finansów z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie kontroli wykonywanych przez Służbę Celną w zakresie urządzania i prowadzenia gier i zakładów wzajemnych (Dz. U. Nr 188, poz. 1459) określiło, że kontrola przestrzegania przepisów regulujących urządzanie i prowadzenie gier hazardowych wykonywana jest doraźnie i w związku z powyższym odstąpiono od stałej obecności funkcjonariuszy urzędów celnych w kasynach gry.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że pytanie nr 5 odnosi się do nieaktualnego stanu prawnego, bo regulowanego m.in. rozporządzeniem ministra finansów z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonywania szczególnego nadzoru podatkowego (Dz. U. Nr 65, poz. 598, z późn. zm.), które to stanowiło w § 37 o objęciu kasyn gry stałym nadzorem (stała obecność pracownika szczególnego nadzoru podatkowego w kasynie). Rozporządzenie to zostało zastąpione – w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej – odmienną w swej treści regulacją wprowadzoną ww. rozporządzeniem ministra finansów z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie kontroli wykonywanych przez Służbę Celną w zakresie urządzania i prowadzenia gier i zakładów wzajemnych (obecnie rozporządzenie ministra finansów z dnia 28 grudnia 2009 r. w sprawie kontroli wykonywanych przez Służbę Celną w zakresie urządzania i prowadzenia gier hazardowych – Dz. U. Nr 226, poz. 1820).

Należy jednocześnie wskazać, że rozwiązania zaproponowane w ustawie o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw w art. 15b dodawanym w ustawie o grach hazardowych nakładają na podmiot prowadzący działalność w zakresie gier urządzanych w kasynie gry obowiązek m.in. zainstalowania w kasynie gry audiowizyjnego systemu kontroli gier służącego kontroli przebiegu i prowa-

dzenia gier, w tym umożliwiającego rozstrzygnięcie wątpliwości związanych z urządzanymi grami oraz weryfikacją prawidłowości określania ich rezultatów, rozliczania żetonów i pieniądza gotówkowego w kasie, wydawania zaświadczeń o uzyskanej wygranej i prowadzenia ewidencji wypłaconych (wydanych) wygranych, a także możliwość kontroli i weryfikacji osób wchodzących do kasyna gry. Zapis sygnału audiowizyjnego będzie przechowywany przez okres 3 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym został dokonany.

Ad 6. Przyjęta przez Sejm RP zmiana ustawy o grach hazardowych w zakresie audiowizyjnego systemu kontroli służącego kontroli przebiegu gry (w stosunku do obecnych rozwiązań – rozszerzenie rejestracji o zapis dźwięku) związana jest z koniecznością umożliwienia rozstrzygnięcia wątpliwości związanych z urządzanymi grami oraz weryfikacji prawidłowości określenia rezultatów gry, rozliczenia żetonów, wydawania zaświadczeń. Wprowadzona rejestracja komend graczy i krupierów służyć będzie pełnemu odtworzeniu przebiegu gry jako istotnego elementu jej prowadzenia. Nie można jednak postawić tezy, iż monitorowanie i rejestracja dźwięku stanowi element pozwalający na uniknięcie zagrożeń, które legły u podstaw ograniczenia możliwości gry w pokera między graczami do gry w turniejach. Przyczyny te pozostają bowiem bez związku z dodaniem dźwięku do systemu monitoringu i jako takie nadal są aktualne. Możliwość prania pieniędzy wiąże się bowiem ze zdarzeniami, które mogą mieć miejsce przed przystąpieniem do gry (umówienie się uczestników co do rozegrania partii pokera), a obserwowanie samego jej przebiegu nie będzie miało zasadniczego znaczenia. Wylimitowano taki proces gry, który mógłby pozwalać na wprowadzenie do puli wygranych środków pochodzących z nieujawnionych źródeł, które w przypadku odstąpienia od gry w dowolnym czasie stanowiłyby walory z niej wyniesione.

Zatem teza o słabości aparatu kontroli w zakresie zwalczania prania pieniędzy w grach typu cash w kasynach gry zawarta w pytaniu jest bezpodstawna. Ustawa o grach hazardowych wyeliminowała możliwość gier w pokera w kasynie gry między graczami, co sprzyjało powstawaniu sytuacji umożliwiających ww. proceder. Przyjęte rozwiązania nie obnażają zatem „słabości aparatu państwowego”. Przeciwnie, opierając się m.in. na zebranych doświadczeniach, wprowadzane są środki pozwalające na redukcję zagrożeń przy jednoczesnym wspieraniu trybu kontroli.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przepisów tzw. ustawy hazardowej
(22397)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-22397/11 (data wpływu: 10 maja 2011 r.), przy którym została przesłana interpelacja pana posła Tadeusza Tomaszewskiego dotycząca prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw oraz poruszająca kwestie nadzoru nad urządzaniem gier hazardowych online, uprzejmie przedstawiam stanowisko ministra finansów wobec pytań zawartych w interpelacji.

Ad 1. Projekt ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw został w całości notyfikowany Komisji Europejskiej w dniu 16 września 2010 r. i zamieszczony w systemie TRIS pod numerem 2010/0622/PL na stronie internetowej (ec.europa.eu/enterprise/tris/). Notyfikacja projektu nastąpiła zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża dyrektywę 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998, str. 37, z późn. zm.).

W trakcie procesu notyfikacji Komisja Europejska i Malta przekazały do projektu komentarze. Komentarz jest przesyłany wtedy, gdy notyfikowany tekst, choć zgodny z prawem wspólnotowym, budzi wątpliwości interpretacyjne lub wymaga uszczegółowienia ustaleń dotyczących jego wdrożenia.

Komisja Europejska zwróciła się do rządu polskiego o potwierdzenie, czy zapisy określone w art. 15e pkt 3 notyfikowanego projektu znoszą wymóg polegający na tym, aby podmiot zarządzający zakładami wzajemne posiadał rachunek bankowy prowadzony w banku mającym siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w oddziale banku zagranicznego albo instytucji kredytowej znajdującym się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Udzielając odpowiedzi na powyższe zapytanie, Rzeczpospolita Polska podkreśliła, że ww. wymóg został spełniony.

Stosowne wyjaśnienia zostały przekazane również w kwestii rozwiązania zakładającego obowiązkowe funkcjonowanie dwóch serwerów, na których zarządzane są zakłady wzajemne przez sieć Internet, przy czym przynajmniej jeden z nich musi być zlokalizowany w Polsce.

Ponadto w związku z wyrażoną przez Komisję Europejską wolą uzyskania większej ilości informacji na temat dowodów statystycznych lub innych dotyczących uzależnienia od hazardu Polska przekazała Komisji informacje w tym zakresie.

Zgłoszenie komentarza do notyfikowanego projektu nie powoduje przedłużenia okresu wstrzymania procedury legislacyjnej. Z tego względu, uznając za zakończoną obowiązkową procedurę notyfikacji, niniejszy projekt ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw został przedłożony do dalszego procedowania.

Odnosząc się natomiast do ostatniej części pytania, należy zauważyć, że Trybunał Sprawiedliwości UE nigdy nie występuje w sporze z którymkolwiek z państw członkowskich, wobec czego stwierdzenie: „(...) Carmen Media and Stoss (2010) Trybunał Sprawiedliwości UE przeciwko państwu niemieckiemu” jest niezrozumiałe. Ponadto żadna z przyjętych przez Trybunał Sprawiedliwości tez sformułowanych w przedmiotowych wyrokach nie odnosi się wprost do notyfikacji aktów prawnych.

Niemniej należy podkreślić, że obszar gier hazardowych, ze względu na swoją specyfikę, nie jest obszarem podlegającym harmonizacji na szczeblu Unii Europejskiej. Każdy z krajów członkowskich we własnym zakresie określa zasady regulujące rynek gier hazardowych w swoim kraju, uwzględniając uwarunkowania danego rynku. Każde państwo członkowskie ma prawo regulować i kontrolować rynek gier hazardowych w celu ochrony konsumentów przed uzależnieniem, oszustwami czy praniem pieniędzy w sposób, jaki uzna za najbardziej efektywny.

Ad 2. Pytanie wskazuje jakoby projekt ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw był procedowany w nadzwyczajnym, szybkim trybie legislacyjnym. Tymczasem prace nad projektem ww. ustawy były prowadzone zgodnie ze zwykłym trybem przewidzianym w uchwale nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.).

Należy mieć na uwadze, iż procedowanie nad projektem rozpoczęło się w listopadzie 2009 r. i po przeprowadzeniu całej procedury legislacyjnej oraz procedury notyfikacji Komisji Europejskiej, stosownie do wymagań wynikających z przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), projekt ww. ustawy w dniu 28 stycznia 2011 r. został przekazany przez prezesa Rady Ministrów do marszałka Sejmu RP przy piśmie nr RM 10-2-10.

Ad 3–5. W kwestii sprawowania nadzoru nad rynkiem gier hazardowych należy wskazać, iż do zadań Ministerstwa Finansów ani Służby Celnej nie należy nadzór nad jakąkolwiek nielegalną działalnością, w tym nad nielegalnym urządzaniem gier hazardowych. Natomiast do zadań Służby Celnej, zgodnie

z treścią art. 2 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.), należy m.in. wykonywanie kontroli określonych w art. 30 ust. 2 tej ustawy, tj. kontroli przestrzegania przepisów regulujących urządzanie i prowadzenie gier hazardowych, o których mowa w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.), a także zgodności tej działalności z udzieloną koncesją lub zezwoleniem oraz zatwierdzonym regulaminem.

Jednocześnie, z uwagi na przypisane Służbie Celnej zadania zawarte w art. 2 ust. 1 pkt 7 ustawy o Służbie Celnej, polegające na rozpoznawaniu, wykrywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych oraz ściganiu ich sprawców, w zakresie określonym w ustawie z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.), w tym przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych przeciwko organizacji gier hazardowych, dokonywane są czynności zmierzające do realizacji tych zadań.

W celu sprawnej realizacji zadań nałożonych na Służbę Celną w zakresie kontroli gier hazardowych, w tym nadawania kierunków zwalczania przestępczości w tym obszarze działalności, w lipcu 2009 r. została powołana, w ramach Służby Celnej, Krajowa Grupa Zadaniowa ds. Kontroli Gier i Zakładów Wzajemnych.

Należy jednocześnie wskazać, że rozwiązania zaproponowane w ustawie o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw w zakresie dostępu do danych teleinformatycznych pozwolą objąć działaniami prewencyjnymi i wykrywczymi obszary nielegalnego urządzania gier w Internecie. Należy zwrócić uwagę, iż uprawnienie powyższe będzie mogło być realizowane jeszcze przed powzięciem uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego. Okoliczność, iż dana gra prowadzona jest za pomocą łączы przypisanych innym osobom, nie powinna stanowić przeszkody w ewentualnych czynnościach procesowych, ponieważ osoby takie stać się mogą ich uczestnikami, np. w charakterze świadków, a ponadto przedmioty służące popełnieniu czynu zabronionego mogą stanowić dowód i zostać zatrzymane oraz podlegać przepadkowi również, jeśli nie stanowią własności sprawcy.

Ad 6. Zgodnie z § 12 ust. 1 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.) organ wnioskujący jest obowiązany uzgodnić projekt dokumentu rządowego z członkami Rady Ministrów oraz szefem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, a pod względem prawnym i formalnym – z Rządowym Centrum Legislacji. Jednocześnie, jak wynika z treści § 12 ust. 5 cytowanej wyżej uchwały, organ wnioskujący, biorąc pod uwagę treść projektu dokumentu rządowego, a także uwzględniając inne okoliczności, w tym znaczenie oraz przewidywane skutki społeczne i ekonomiczne dokumentu, stopień jego

złożoności oraz jego pilność, może zdecydować o skierowaniu projektu do zaopiniowania przez inne organy administracji państwowej, organizacje społeczne oraz inne zainteresowane podmioty i instytucje.

Pismem nr SC/17014/2/2009/AC z dnia 13 listopada 2009 r. minister finansów przekazał projekt ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw do konsultacji społecznych, w tym do Polskiej Federacji Pokera Sportowego. Polska Federacja Pokera Sportowego nie zgłosiła uwag w ww. trybie.

Minister finansów nie mógł przekazać ww. projektu ustawy w ramach konsultacji społecznych do Polskiego Związku Pokera, ponieważ zgodnie z odpisem z Krajowego Rejestru Sądowego Polski Związek Pokera został wpisany do KRS dopiero w dniu 23 grudnia 2010 r.

Przedstawiciele Ministerstwa Finansów odbyli dwa spotkania z przedstawicielami Polskiej Federacji Pokera Sportowego. Pierwsze miało miejsce w dniu 17 sierpnia 2010 r., natomiast drugie w dniu 5 kwietnia 2011 r. Z obu spotkań zostały sporządzone notatki. Nie było spotkań z przedstawicielami Polskiego Związku Pokera.

Ad 7. Żaden z postulatów zgłoszonych przez Polską Federację Pokera Sportowego oraz Polski Związek Pokera nie został uwzględniony w projekcie ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw. Postulaty te dotyczyły głównie zakwalifikowania gry w pokera (Texas Holdem) jako gry sportowej (gry umiejętności), a nie jako gry losowej podlegającej przepisom ustawy o grach hazardowych, a także legalizacji pokera online.

Ad 8. Zielona Księga w sprawie gier hazardowych oferowanych w Internecie w obrębie rynku wewnętrznego jest dokumentem opracowanym przez Komisję Europejską. Ma ona na celu zapoczątkowanie szeroko zakrojonych konsultacji społecznych, aby dokonać pełnej oceny sytuacji istniejącej obecnie w państwach członkowskich. Komisja na tej podstawie określić ma niezbędne działania, ich formę i szczebel, na jakim działania te powinny zostać podjęte. Trudno jest dzisiaj przesądzać, czy działania te przybiorą formę regulacji prawnej i czy w ogóle taka zostanie opracowana.

Na marginesie można wskazać, że obecna inicjatywa Komisji Europejskiej nie jest pierwszą zmierzającą do przyjęcia rozwiązania prawnego regulującego niektóre aspekty prowadzenia gier hazardowych. Przygotowany projekt rozporządzenia z 1991 r. wobec sprzeciwu państw członkowskich i pod zarzutem naruszenia zasady pomocniczości został przez Komisję Europejską wycofany. Podobnie rzecz się miała z art. 40 projektu tzw. dyrektywy usługowej, który swoim zakresem miał również obejmować prowadzenie działalności w sektorze gier hazardowych. Został on zmodyfikowany pod wpływem sprzeciwu państw członkowskich oraz Parlamentu Europejskiego. Rychnie wprowadzenie regulacji odnoszącej się do sektora gier hazardowych może być więc wątpliwe, a rze-

como „martwe” polskie prawo może się okazać jedynym regulującym rynek gier hazardowych na obszarze RP.

Biorąc pod uwagę tezy orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE, a zwłaszcza podkreśloną w szeregu orzeczeń zasadę, że państwa członkowskie pod pewnymi warunkami dysponują szerokim zakresem swobody regulacyjnej, która obejmuje również możliwość wprowadzenia przepisów krajowych ograniczających lub wyłączających organizowanie gier hazardowych oraz uczestniczenie w nich, może się okazać, że ustawa o zmianie ustawy o grach hazardowych i niektórych innych ustaw w tym kształcie, w jakim została przyjęta przez parlament krajowy, nie będzie kolidowała z prawem Unii Europejskiej również po wprowadzeniu zharmonizowanych ram prawnych w sektorze gier hazardowych. Wynika to z przyjętej reguły, zgodnie z którą każda nowa regulacja wprowadzana przez Komisję Europejską uwzględniać ma dorobek orzecznicy Trybunału Sprawiedliwości UE. W tym stanie rzeczy arbitralny osąd o martwym charakterze prawa polskiego jest nie do przyjęcia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie zaliczenia przez MKOl pokera texas
holdem do dyscyplin olimpijskich (22398)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo znak: SPS-023-22398/11 (data wpływu: 10 maja 2011 r.), przy którym została przesłana interpelacja pana posła Tadeusza Tomaszewskiego dotycząca zaliczenia przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski pokera Texas Hold'em do dyscyplin olimpijskich, uprzejmie przedstawiam stanowisko ministra finansów do pytań zawartych w interpelacji.

Ad 1. O charakterze danego przedsięwzięcia jako gry losowej rozstrzyga minister finansów na podstawie art. 2 ust. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.). Jest on związany katalogiem gier nazwanych i wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy – w tym sensie, że nie może uznać wymienionych wprost w pkt 5 tego przepisu gier w karty, takich jak black jack, poker czy baccarat, za gry, które nie mają charakteru losowego.

Gra w karty poker Texas Hold'em spełnia wszystkie przesłanki gry losowej, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o grach hazardowych.

Zasady gry w karty poker Texas Hold'em nie są odmienne od zasad gry w karty poker, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 ww. ustawy. Gra składa się z: rozdania kart, licytacji oraz wygranej w przypadku posiadania najlepszego układu kart. Przy rozdaniu kart gracz nie ma wpływu na to, jakie karty otrzyma. Gracz ma wpływ na dalszy ciąg gry w zakresie, jaki wiąże się z wyborem opcji obstawienia, może „spasować”, „zaczekać”, „stawiać”, „sprawdzić” lub „przebić”. W związku z powyższym wynik gry zależy w szczególności od przypadku, bowiem gra polega na rozdaniu kart, na które gracz nie ma żadnego wpływu. W tym zakresie nie można mówić o umiejętnościach gracza oraz przyjętej przez niego strategii, które nie mają wpływu na zwycięski układ kart, umożliwiając mu zwycięstwo. Takie same zasady gry przewiduje gra w karty poker, która zgodnie z ustawą o grach hazardowych stanowi grę losową. Tym samym gra w karty poker Texas Hold'em jest grą losową.

Mając na względzie losowy charakter gry w pokera, ustawodawca wprowadził ww. grę do katalogu gier losowych. Podkreślenia wymaga fakt, iż gra w karty poker nie została uznana za grę losową w wyniku wejścia w życie ustawy o grach hazardowych, ale posiadała ten status również w poprzednio obowiązującej ustawie o grach i zakładach wzajemnych.

Ponadto poker uznawany jest za grę losową także na Łotwie, Litwie, Węgrzech, w Portugalii, Szwecji, Belgii, Finlandii, Niemczech, Szwajcarii, Chorwacji, Słowenii, Wielkiej Brytanii, Republice Czeskiej oraz we Francji.

Stanowisko w zakresie oceny charakteru gry w karty poker znajduje potwierdzenie w wyroku Szwajcarskiego Trybunału Konstytucyjnego z 20 maja 2010 r. nr 2C 694/2009 dotyczącym pokera sportowego (teza nr 5.2.1) „Gra w pokera opiera się w przeważającej mierze na rozdaniu kart i w ograniczony sposób na umiejętnościach dotyczących sposobu gry osób grających przeciwko sobie, tzn. że jest określona przez słabo kontrolowane, zależne od przypadku czynniki. Wprawdzie gracz może dzięki taktyce, matematycznym umiejętnościom, dobrej pamięci, umiejętności koncentracji, talentowi aktorskiemu, psychologicznym zdolnościom i mądrym oszacowaniu ryzyka w pewnej mierze wpływać na swoją korzyść, niemniej nie istnieją żadne zdefiniowane dane, w jakim zakresie ww. elementy rzeczywiście przeważają we wpływie na wynik gry nad przypadkowością tego wyniku. (...) Testy Komisji ds. Kasyn nie udowadniają, że te okoliczności przeważają nad elementami przypadkowymi”.

Obowiązujący stan prawny jednoznacznie kwalifikuje przedmiotową grę jako podlegającą rygorom ustawy o grach hazardowych. W świetle powyższego niezasadne było występowanie o ekspertyzy biegłych, potrzebne do uznania gry w karty poker Texas Hol-

d'em za grę losową, a tym samym minister finansów nie dysponuje takimi ekspertami.

Ad 2. Zgodnie z przepisami ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych przez gry hazardowe rozumie się gry losowe, zakłady wzajemne i gry na automatach.

Art. 2 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że grami losowymi są gry o wygrane pieniężne lub rzeczowe, których wynik w szczególności zależy od przypadku, a warunki gry określa regulamin. Tym samym, aby daną grę uznać za losową, niezbędne jest spełnienie łącznie trzech przesłanek:

- organizator oferuje nagrody rzeczowe lub pieniężne,
- wynik w szczególności zależy od przypadku,
- warunki gry określa regulamin.

Grami losowymi są:

- 1) gry liczbowe;
- 2) loterie pieniężne;
- 3) gra telebingo;
- 4) gry cylindryczne;
- 5) gry w karty: black jack, poker, baccarat;
- 6) gry w kości;
- 7) gra bingo pieniężne;
- 8) gra bingo fantowe;
- 9) loterie fantowe;
- 10) loterie promocyjne;
- 11) loterie audioteksove.

Art. 2 ust. 2 ww. ustawy stanowi, iż zakładami wzajemnymi są zakłady o wygrane pieniężne lub rzeczowe, polegające na odgadywaniu:

- 1) wyników sportowego współzawodnictwa ludzi lub zwierząt, w których uczestnicy wpłacają stawki, a wysokość wygranej zależy od łącznej kwoty wpłaconych stawek – totalizatory;
- 2) zaistnienia różnych zdarzeń, w których uczestnicy wpłacają stawki, a wysokość wygranych zależy od umówionego, między przyjmującym zakład a wpłacającym stawkę, stosunku wpłaty do wygranej – bukmacherstwo.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości.

Natomiast w świetle art. 2 ust. 5 ustawy o grach hazardowych grami na automatach są także gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, organizowane w celach komercyjnych, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy.

Ad 3. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o grach hazardowych grami losowymi są m.in. gry liczbowe, tj. gry, w których wygraną uzyskuje się przez prawidłowe wytypowanie liczb, znaków lub innych wyróżników, a wysokość wygranych zależy od łącznej kwoty wpłaconych stawek, oraz gra liczbowo keno, w której wygraną uzyskuje się przez prawidłowe wytypowanie liczb, a wysokość wygranych stanowi iloczyn

wpłaconej stawki i mnożnika ustalonego dla poszczególnych stopni wygranych. Zatem gra Lotto jako gra liczbowa jest również grą losową.

Uznając, że ewentualne ryzyko uzależnień, które w przypadku gier liczbowych jest znacznie mniejsze niż w grach kasynowych, zakładach wzajemnych i grach na automatach, istotnie w art. 29 ust. 1 zakazem reklamy i promocji objęto wyłącznie gry cylindryczne, gry w karty, gry w kości, zakłady wzajemne oraz gry na automatach (z zastrzeżeniem art. 29 ust. 5 ustawy). Tym samym powyższy zakaz nie obejmuje m.in. gier liczbowych.

Jednakże nie jest prawdą, że losy w grach losowych mogą być kupowane przez osoby nieletnie. Zgodnie z art. 27 ust 2 ww. ustawy, w grach losowych, z wyjątkiem loterii fantowych i loterii promocyjnych, mogą uczestniczyć wyłącznie osoby, które ukończyły 18 lat. Natomiast podmioty zarządzające i prowadzące działalność w zakresie gier hazardowych są obowiązane do umieszczenia w miejscu urządzania gier, w widocznym miejscu, informacji o zakazie uczestniczenia w grach osób, które nie ukończyły 18. roku życia. W tym zakresie ograniczenie w urządzaniu gier hazardowych obejmuje wszystkie rodzaje gier losowych, w tym gry liczbowe, z wyjątkiem loterii fantowych i loterii promocyjnych.

Ad 4. Zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych (m.in. przedstawionym w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 września 2006 r., sygn. akt VI SA /Wa 1000/06, potwierdzonym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 lipca 2007 r., sygn. akt. II GSK 87/07), w grach, w których jeden z etapów zależy od przypadku, również wynik całej gry zależy od przypadku, a w konsekwencji gra ma charakter losowy. Na podstawie przywołanych orzeczeń należy uznać, że dla oceny losowości danego przedsięwzięcia istotne są także elementy inne niż wynik gry.

Jednolity i wyrażony w wielu orzeczeniach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego jest pogląd, iż wystarczy stwierdzenie występowania elementu losowości wpływającego na wynik gry (wygraną pieniężną lub rzeczową), aby zakwalifikować daną grę do gier losowych w rozumieniu ustawy o grach i zakładach wzajemnych, a obecnie ustawy o grach hazardowych (sygn. akt: II SA 1095/99, II SA 3217/00, VI SA/Wa 1000/06, II GSK 87/07, VI SA/Wa 2106/10 oraz VI SA/Wa 2076/10). Wprowadzenie dodatkowych elementów do gier losowych w postaci „elementu wiedzy” lub zręczności mających stworzyć pozory braku losowości, a które nie mają istotnego wpływu na warunki do odbioru nagrody, nie pozbawia znamion ustawowych gry losowej (zależności wyniku gry od przypadku) – wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1999 r. II SA 1513/99.

Ad 5. Biorąc pod uwagę powyższe, podkreślić należy, iż gry w karty poker, niezależnie od odmiany, nie można porównać do gry w szachy czy też scrabble.

W przypadku gry w szachy czynnik elementu losowego/przypadkowego na wynik w zasadzie nie występuje. Przemawia za tym choćby fakt, iż np. w szachach gracze widzą, przez cały czas trwania gry, układ pionków szachowych gracza przeciwnego, a zatem podejmowane przez przeciwnika decyzje dotyczące danego ruchu w kontekście przyjętej strategii gry pozwalają na przyjęcie odpowiedniej strategii własnej gry. Występowanie w grze w szachy elementu polegającego na ustaleniu koloru uprzywilejowanego nie wprowadza do gry elementu losowego, ale jak trafnie wskazano w interpelacji, jedynie element uprzywilejowania jednego z uczestników gry.

W przypadku gry w scrabble zadaniem graczy jest układanie wyrazów z literek wylosowanych z woreczka. Układane wyrazy muszą tworzyć krzyżówkę, tj. muszą mieć co najmniej jedną wspólną literę. Wyjątek stanowi wyraz, który jako pierwszy musi przechodzić przez środek planszy. Prawidłowe układanie wyrazów, polegające na wykorzystaniu poszczególnych liter oraz na zajmowaniu konkretnych pól na planszy, łączy się ze zdobywaniem punktów. Mechanizm zdobywania punktów pozwala uzyskiwać najlepsze wyniki uczestnikom, którzy wykażą się doskonałą znajomością języka polskiego, umiejętnością analizy sytuacji na planszy, szybkiego układania wyrazów z posiadanych liter, spostrzegawczością czy też odpowiednio dobraną strategią gry. Zdobywanie punktów przez poszczególnych uczestników nie ma zatem charakteru losowego. W przypadku gry w scrabble trudno w zasadzie wskazać na wpływ elementu losowości na wynik gry. To umiejętności i wiedza gracza, a nie otrzymane literki decydują bowiem o tym, czy gracz zdoła ułożyć wyraz, czy też nie.

W przypadku zasad gry w karty typu skat czy brydż o wyniku rozgrywki nie decyduje przypadek, ale zasadniczo przyjęta przez graczy taktyka gry. Poszczególne uczestnicy ww. gier mają świadomy wpływ na osiągnięte przez siebie wyniki.

W przypadku gry w domino należy wskazać, iż ten rodzaj gier nie był dotychczas przedmiotem pytań kierowanych do ministra finansów, a tym samym przebieg tych gier nie był szczegółowo analizowany przez organ. W związku z tym nie jest możliwe jednoznaczne wypowiedzenie się w tym zakresie.

Istotne jest, iż ww. gry, w odróżnieniu od gry w karty – poker, nie zostały ujęte w katalogu gier losowych wymienionych w przepisach ustawy z dnia 19 listopada 2011 r. o grach hazardowych.

Jednocześnie należy wskazać, iż minister finansów przy rozstrzyganiu charakteru gry w trybie przepisów ww. ustawy racjonalnie podchodzi do oceny danego przedsięwzięcia. Każdorazowo stanowisko ministra finansów wymaga z jednej strony uwzględnienia przewidywanych skutków społecznych i ekonomicznych związanych z zakwalifikowaniem konkretnych form działalności do gier hazardowych, a z drugiej strony – dokonania oceny celowości odstąpienia od objęcia danej działalności reglamentacją

ustawową, przy uwzględnieniu interesu publicznego oraz interesów budżetu państwa.

Ad 6. Ministerstwo Finansów nie dysponuje wiedzą na temat ewentualnego występowania zjawiska „zawodowych graczy”. W pytaniu nie wyjaśniono, jakie znaczenie przypisuje się temu pojęciu i jakie osoby zalicza się do tej kategorii. Nie jest jasne, czy chodzi o osoby, których wyłączny dochód stanowi dochód pochodzący z wygranych w pokera, czy też o osoby, które z tego tytułu osiągają określony dochód dodatkowy.

Z badań przeprowadzonych przez CBOS w 2011 roku „Uzależnienie od hazardu” wynika, że wyjątkowo nieliczna jest w Polsce grupa osób grających na pieniądze w gry karciane. Pomijając już stwierdzony w wyniku badań fakt, że co piąty grający w gry karciane na pieniądze zagrożony jest negatywnymi konsekwencjami gry, nie istnieją przesłanki, by dodatkowo zmieniać system podatkowy, wyróżniając wskazaną powyżej grupę graczy.

Ad 7. Obszar gier hazardowych, ze względu na swoją specyfikę, nie jest obszarem podlegającym harmonizacji na szczeblu Unii Europejskiej. Każdy z krajów członkowskich we własnym zakresie określa zasady regulujące rynek gier hazardowych w swoim kraju, uwzględniając uwarunkowania danego rynku. Każde państwo członkowskie ma prawo regulować i kontrolować rynek gier hazardowych w celu ochrony konsumentów przed uzależnieniem, oszustwami czy praniem pieniędzy w sposób, jaki uzna za najbardziej efektywny.

Regulacje prawne obowiązujące Polsce zmierzają do ograniczania rozwoju gier hazardowych, a każda legalizacja takich gier powoduje wzrost liczby ich uczestników, co nie jest zjawiskiem pożądanym.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że podczas prac związanych z kolejną nowelizacją ustawy o grach hazardowych będą rozważane zagadnienia przedstawione przez pana posła w skierowanych do ministra finansów interpelacjach dotyczących gry pokera.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie zamiaru prywatyzacji Kieleckiego
Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala
Nasienna w Kielcach sp. z o.o. (22399)**

Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22399/11, inter-

pelację poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pani Marii Zuby w sprawie zamiaru prywatyzacji Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o., przedstawiam następujące odpowiedzi na pytania zawarte w interpelacji.

1. Jakie działania zamierza pan przedsięwziąć w celu odstąpienia od prywatyzacji Centrali Nasiennnej w Kielcach?

Minister rolnictwa i rozwoju wsi kieruje działem administracji rządowej m.in. rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczególnego zakresu działania ministra rolnictwa i rozwoju wsi (Dz. U. z 2007 r. Nr 216, poz. 1599).

Minister rolnictwa i rozwoju wsi poprzez Agencję Nieruchomości Rolnych aktualnie nadzoruje spółki hodowli roślin uprawnych oraz spółki hodowli zwierząt gospodarskich, których wykaz znajduje się w załączniku do rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 11 kwietnia 2003 r. w sprawie wykazu spółek hodowli roślin uprawnych oraz hodowli zwierząt gospodarskich o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 726, z późn. zm.). Zbycie akcji lub udziałów w spółkach wymienionych w rozporządzeniu wymaga zgody Rady Ministrów.

Kieleckie Przedsiębiorstwo Nasienne Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o. nie jest zamieszczona w wykazie spółek wymienionych w załączniku do ww. rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi.

2. Jakie argumenty zdecydowały o konieczności prywatyzacji firmy z 56-letnim dorobkiem przy zdecydowanym braku zainteresowania inwestorów tą firmą?

Spółka Kieleckie Przedsiębiorstwo Nasienne Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o. została objęta przyjętym uchwałą Rady Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r. „Planem prywatyzacji na lata 2008–2011”. Spółka powstała w wyniku komercjalizacji przedsiębiorstwa państwowego. Została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 12 grudnia 2000 r. Skarb Państwa jest właścicielem 100% udziałów spółki.

Realizując plan prywatyzacji, Ministerstwo Skarbu Państwa podejmuje działania zmierzające do sprzedaży 70% udziałów należących do Skarbu Państwa w trybie aukcji ustnej ogłoszonej publicznie na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm). Przekształcenie tej spółki w podmiot prywatny pozwoli na efektywniejsze funkcjonowanie na rynku, w tym możliwości dopływu kapitału oraz korzystania z przywilejów, które przysługują sektorowi małych i średnich przedsiębiorstw.

Dodatkowo informuję, że w dniu 13 maja 2011 r. minister skarbu państwa, działając w imieniu Skarbu Państwa, zgodnie z art. 31a w związku z art. 33 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, ponownie zaprosił do

wzięcia udziału w aukcji w sprawie sprzedaży udziałów spółki; termin składania zgłoszeń: 10 czerwca br., aukcja 15 czerwca br., godz. 12.

3. Czy rząd konsultował z rolnikami, samorządami terytorialnymi oraz instytucjami obsługującymi rolników na terenie woj. świętokrzyskiego zamiar prywatyzacji Kieleckiego Przedsiębiorstwa Nasiennego Centrala Nasienna w Kielcach sp. z o.o.?

Pod nadzorem ministra skarbu państwa aktualnie znajdują się podmioty działające jako spółki prawa handlowego z branży rolniczej i otoczenia rolnictwa, w których Skarb Państwa reprezentowany przez ministra skarbu państwa posiada 100% lub ponad 50% akcji/udziałów, oraz spółki, w których jest akcjonariuszem/udziałowcem większościowym wraz z podmiotami kontrolowanymi przez Skarb Państwa.

Na chwilę obecną w polskim porządku prawnym nie istnieją przepisy, które obligują rząd do przeprowadzenia konsultacji zamiaru prywatyzacji spółek Skarbu Państwa z samorządami, organizacjami rolniczymi i innymi zainteresowanymi podmiotami.

Po dokonaniu sprzedaży udziałów Skarbu Państwa uprawnieni pracownicy i rolnicy otrzymają udziały w spółce zgodnie z przytoczonymi niżej przepisami:

— na podstawie art. 36 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji uprawnionym pracownikom przysługuje prawo do nieodpłatnego nabycia do 15% akcji objętych przez Skarb Państwa w dniu wpisania spółki do rejestru;

— zgodnie z art. 37 rolnikom przysługuje prawo do nieodpłatnego nabycia do 15% akcji objętych przez Skarb Państwa w dniu wpisania spółki do rejestru.

Ponadto uprzejmie informuję panią poseł o możliwości skorzystania przez grupy producentów rolnych z oferty Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, która na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań ARiMR (Dz. U. Nr. 22, poz. 121, ze zm.) w ramach budżetu krajowego realizuje dopłatę do oprocentowania kredytu na zakup akcji lub udziałów przez grupy producentów rolnych. Kredyt może zostać przeznaczony na sfinansowanie nabycia przez grupy producentów rolnych akcji lub udziałów spółek prowadzących działalność w zakresie przetwórstwa produktów rolnych.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi - z upoważnienia prezesa Rady Ministrów - na interpelację posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie unijnej dotacji z programu Leader (22400)

Działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów w nawiązaniu do pisma z dnia 29 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-023-22400/11) przekazującego interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie unijnej dotacji z programu Leader, w związku z art. 193 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, przekazuję następujące informacje.

Na udzielanie pomocy w ramach działań osi 4: Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013) przeznaczono 787,5 mln euro, tj. nieco ponad 4,5%, z ponad 17 mld euro zapisanych w programie. Wkład środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w finansowanie pomocy udzielanej w ramach osi 4: Leader PROW 2007–2013 to maksymalnie 630 mln euro (2,5 mld zł przy kursie 3,97 zł/euro) z ponad 13 mld euro przysługujących Polsce w ramach EFRROW w perspektywie finansowej 2007–2013.

PROW 2007–2013 przewiduje, że w ramach osi 4: Leader pomoc może być udzielana na realizację projektów przyczyniających się do osiągnięcia celów osi 3: Jakość życia na obszarach wiejskich i różnicowanie gospodarki wiejskiej. W związku z tym przeważająca część środków (prawie 80% środków osi 4: Leader) przewidziana jest na działanie 413: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju. W ramach działania 413 pomoc udzielana jest na realizację operacji odpowiadających warunkom przyznawania pomocy w ramach działania 311: Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej, działania 312: Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw i działania 313,322,323: Odnowa i rozwój wsi (działania osi 3), ale także na tzw. małe projekty, czyli operacje, które nie odpowiadają warunkom przyznawania pomocy w ramach działań osi 3, ale przyczyniają się do osiągania celów tej osi.

Niecałe 2% środków przeznaczonych na udzielanie pomocy w ramach osi 4: Leader przewidzianych jest w ramach działania 421: Wdrażanie projektów współpracy. Pozostałe, około 20% środków osi 4: Leader przewidziane jest na realizację działania 431: Funkcjonowanie lokalnej grupy działania, nabywanie umiejętności i aktywizacja. Zarówno w ramach działania 421, jak i działania 431, pomoc przewidziana jest dla lokalnych grup działania (LGD).

Definicja podejścia Leader wskazuje LGD jako ten podmiot, który zapewni na poziomie lokalnym realizację celów, jakie powinny przyświecać projektom realizowanym na obszarze objętym LSR. LGD wy-

bierają projekty, które do osiągnięcia tych celów będą się przyczyniać. W Polsce LGD działają w formie fundacji, stowarzyszeń i związków stowarzyszeń. Zarówno prawodawca krajowy (w ustawie z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz. U. Nr 64, poz. 427, z późn. zm.), jak i wspólnotowy (w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz. Urz. UE L 277 z 21.10.2005, str. 1, z późn. zm.) przewidział dla LGD szczególną rolę w toku udzielania pomocy w ramach PROW 2007–2013 i określone zadania z nią związane.

W związku z tak kluczową rolą, jaką LGD odgrywa w realizacji podejścia Leader, poza wszelką dyskusją pozostaje konieczność przeznaczenia określonych środków bezpośrednio dla LGD. LGD powinno dysponować środkami na prawidłową realizację projektów przewidzianych w osi 4: Leader. Dzięki środkom na funkcjonowanie LGD podmioty te mogą realizować projekty służące zwiększaniu kapitału ludzkiego oraz aktywizację mieszkańców obszarów objętych LSR. Ponadto dzięki tym środkom finansowaniu podlega bieżąca działalność LGD organizowanie naborów wniosków, podnoszenie wiedzy i umiejętności pracowników LGD, doradztwo dla beneficjentów, informowanie o LSR oraz promowanie obszaru LSR.

Dotychczas w ramach osi 4: Leader złożono ponad 18,5 tys. wniosków, które w większości (prawie 17,5 tys.) dotyczą działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju, a więc więcej niż w przypadku cieszącego się dużą popularnością działania: Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej. Przedmiotowe wnioski pokrywają w ponad 60% limit środków przewidzianych na osi 4: Leader, przy czym w przypadku działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju w ponad 55%, w przypadku działania: Wdrażanie projektów współpracy w ponad 15%, a w przypadku działania: Funkcjonowanie w niemal 90% środków przewidzianych na poszczególne działania. W wyniku pozytywnego rozpatrzenia ww. wniosków zawarto już prawie 7 tys. umów przyznania pomocy, z czego prawie 6 tys. w ramach działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju. Umowy te wyczerpują środki przeznaczone na osi 4: Leader w 33%, a zrealizowane płatności w 5%. Należy jednak zauważyć, że nie tylko wartość ww. wskaźników rośnie, ale także tempo ich wzrostu.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi stale prowadzi prace mające na celu zapewnienie sprawnego wykorzystania środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, w tym działań osi: 4 Leader. Poza autorskimi zmianami Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi prace te dotyczą zmian zaproponowanych również przez podmioty wdrażające, agencję płatniczą czy też Europejski Trybunał Obrachunkowy. Uwzględniają także spostrzeżenia i uwagi płynące od

potencjalnych beneficjentów i organizacji działających na rzecz rozwoju obszarów wiejskich.

Ostatnie zmiany, jakie zostały dokonane w celu uproszczenia przepisów i procedur, dotyczą rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 12 sierpnia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej w ramach działania: Funkcjonowanie lokalnej grupy działania, nabywanie umiejętności i aktywizacja objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 153, poz. 1029) oraz rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 19 sierpnia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej w ramach działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 158, poz. 1067), a także rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej w ramach działania: Wdrażanie projektów współpracy objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 64, poz. 336), przy czym w przypadku działań: Wdrażanie projektów współpracy i funkcjonowanie dotyczą one systemowych zmian w podejściu do ich wdrażania.

Obecnie w ministerstwie prowadzone są również prace dotyczące przeglądu osi: 4 Leader, które mają na celu m.in. zidentyfikowanie obszarów, w których możliwe są dalsze uproszczenia i usprawnienia wdrażania działań tej osi. Analiza dotyczy zarówno wydanych przepisów, regulujących przyznawanie pomocy w ramach osi: 4 Leader formularzy wniosków o przyznanie pomocy (wraz z instrukcjami ich wypełniania), procedur obsługi tych wniosków, jak i formularzy umów przyznania pomocy. Prace te potrwać do końca czerwca 2011 r., a ewentualne zmiany będą konsultowane z przedstawicielami LGD, będącymi członkami grupy tematycznej ds. podejścia Leader przy Grupie Roboczej Krajowej Sieci Obszarów Wiejskich. Przewidywany termin zakończenia konsultacji z członkami grupy roboczej to sierpień 2011 r. W związku z powyższym liczymy na to, że wszelkie dodatkowe uproszczenia przepisów i procedur wejdą w życie jeszcze w tym roku.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zapewnienia infrastruktury
drogowej w gm. Orla (22401)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22401/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zapewnienia infrastruktury drogowej w gminie Orla, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Przebudowa drogi krajowej nr 66 na odcinku Bielsk Podlaski – skrzyżowanie z drogą powiatową nr 1679B (Podbiele – Topczykały) o długości 6,7 km oraz przebudowa istniejącego skrzyżowania drogi krajowej nr 66 z drogą powiatową została ujęta w „Planie działań na sieci drogowej” przygotowanym przez GDDKiA dla całego kraju. W chwili obecnej trwa przygotowanie dokumentacji projektowej dla tego zadania.

W celu usprawnienia procesu inwestycyjnego, a także na potrzeby ewentualnego wydzielenia z ww. planu zadania w postaci skrzyżowania z drogą powiatową (możliwość dodatkowych porozumień w sprawie realizacji zadania) dokumentacja projektowa dla przedmiotowej inwestycji została podzielona na dwa niezależne zadania:

— zadanie 1 – od km 79+700 do km 84+830 o długości 5,13 km,

— zadanie 2 – od km 84+830 do km 86+410 o długości 1,58 km (odcinek z projektowanym skrzyżowaniem z drogą powiatową oraz ewentualną lokalizacją w przyszłości dodatkowego skrzyżowania).

Realizacja przedmiotowej inwestycji nastąpi w momencie zapewnienia źródeł jej finansowania. W związku z ograniczeniem środków na remonty i przebudowy dróg krajowych w pierwszej kolejności realizowane są prace na tych odcinkach, które spełniają trzy podstawowe kryteria: złego stanu technicznego, dużego natężenia ruchu i dużego zagrożenia bezpieczeństwa ruchu (liczba wypadków).

Podkreślenia wymaga fakt, iż Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad nigdy nie zapewniała inwestora o natychmiastowej realizacji przebudowy drogi krajowej nr 66. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad przeprowadziła natomiast analizę różnych możliwości przebudowy i oszacowała wstępnie koszty dla trzech wariantów modernizacji z zastrzeżeniem, że mogą zostać one zweryfikowane w trakcie przetargu, tj.:

— wariant 1: budowa dwóch skrzyżowań, przebudowa 6,7 km drogi z przystosowaniem do obciążeń 115 kN/oś – ok. 44 mln zł,

— wariant 2: przebudowa jednego skrzyżowania z drogą powiatową, bez budowy drugiego skrzyżowa-

nia i z przebudową 6,7 km drogi z przystosowaniem do obciążeń 115 kN/oś – ok. 40 mln zł,

— wariant 3: budowa dwóch skrzyżowań połączona z przebudową 1,5 km drogi (pomiędzy skrzyżowaniami), z przystosowaniem jej do obciążeń 115 kN/oś – ok. 13 mln zł.

Realizując tego typu przedsięwzięcie, trzeba mieć na uwadze przepis art. 16 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), zgodnie z którym budowa lub przebudowa dróg publicznych spowodowana inwestycją niedrogową należy do inwestora tego przedsięwzięcia. Szczegółowe warunki budowy i przebudowy tych dróg określa umowa między zarządcą drogi a inwestorem inwestycji niedrogowej (art. 16 ust. 2).

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad dwukrotnie proponowała IKEA zawarcie stosownej umowy przewidującej pokrycie przez IKEA kosztów związanych z wybudowaniem dodatkowego skrzyżowania, kosztów związanych z budową dodatkowych pasów ruchu na skrzyżowaniu z drogą powiatową, a także bezpłatnego przekazania na rzecz GDDKiA gruntów przewidzianych pod poszerzenie pasa drogowego drogi krajowej, będących własnością firmy IKEA. Inwestor zgodził się na nieodpłatne przekazanie gruntów pod rozbudowę pasów drogowych, ale jednocześnie odmówił partycypacji w kosztach przebudowy i budowy skrzyżowań.

W tej sytuacji resort infrastruktury może jedynie zapewnić, że przebudowa drogi krajowej nr 66 zostanie przeprowadzona w chwili zapewnienia finansowania.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie likwidacji nocnej, świątecznej
i ambulatoryjnej pomocy lekarskiej (22402)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Elżbiety Zakrzewskiej, posła na Sejm RP, z dnia 19 kwietnia 2011 r., w sprawie likwidacji nocnej, świątecznej i ambulatoryjnej pomocy lekarskiej, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-023-22402/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wprowadzenie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej na podstawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych (Dz. U. Nr 225, poz. 1465), która odnosi się do przypadków nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia świadczeniobiorcy, miało na celu zapewnienie lepszej dostępności oraz jakości przedmiotowych świadczeń, poprzez to, że Narodowy Fundusz Zdrowia będzie miał możliwość wyboru najkorzystniejszej z ofert złożonych w postępowaniu konkursowym, co wpłynie także na konkurencyjność wśród świadczeniodawców. Przyjęte rozwiązania miały również na celu zastąpienie dotychczasowego modelu kontraktowania nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej i pielęgniarskiej, której kilkuletnie funkcjonowanie zostało zdiagnozowane jako dysfunkcjonalne z uwagi na przerzucanie kosztów na wyższe poziomy systemy ochrony zdrowia – ratownictwo medyczne, leczenie szpitalne (tj. izby przyjęć, szpitalne oddziały ratunkowe), powodując tym samym ograniczenie dostępu do tych świadczeń.

Jednocześnie należy zaznaczyć, iż obecnie obowiązujący sposób funkcjonowania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej umożliwia ubezpieczonemu, bez względu na miejsce zamieszkania, korzystanie z pomocy tam, gdzie ma najbliższą, a nie, jak do tej pory, gdzie pacjent zobowiązany był do korzystania z placówki wskazanej przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, do którego jest zadeklarowany. Należy także przypomnieć, iż w przypadku nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia, zgodnie z postanowieniami umowy, porady lekarskie oraz wizyty pielęgniarskie udzielane są również w miejscu zamieszkania pacjentów. Świadczeniodawcy zapewniają także całodobowy dostęp do badań laboratoryjnych oraz diagnostyki RTG.

Odnosząc się do pytania dotyczącego dostępu do omawianych świadczeń, uprzejmie informuję, iż zmiany w sposobie organizacji udzielania nocnej i świątecznej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej obejmowały także zmianę sposobu ich kontraktowania z zawierania umów na podstawie przepisów art. 159 ustawy dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (procedura wnioskowania o zawarcie umowy), na zawieranie umów po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań. Odnosząc się zatem do kwestii dostępu do omawianych świadczeń, uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z zapisami art. 107 ust. 5 ww. ustawy przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz zawieranie umów należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego NFZ. W związku z tym dyrektorzy oddziałów wojewódzkich funduszu zawarli umowy na realizację świadczeń w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej ze świadczeniodawcami, których

oferty zajęły najwyższą pozycję w rankingu. Należy zaznaczyć, iż pozycja oferenta w rankingu jest wynikiem oceny oferty oraz obliczeń systemu, dokonywanego w oparciu o informacje zawarte w ofercie, z uwzględnieniem następujących kryteriów: ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną, oraz na podstawie wewnętrznej i zewnętrznej oceny, która może być potwierdzona certyfikatem jakości, a także ceny i liczby oferowanych świadczeń oraz kalkulacji kosztów.

Ponadto, mając na względzie poprawę dostępu do przedmiotowych świadczeń, uprzejmie informuję, iż istnieje możliwość uruchomienia dodatkowych punktów przyjmowania pacjentów w zależności od potrzeb i uwarunkowań lokalnych, zgodnie z zapisami zarządzenia prezesa NFZ, nr 10/2011/DSOZ, z dnia 28 lutego 2011 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Niemniej jednak, jak zapewnia Narodowy Fundusz Zdrowia, wszelkie uwagi dotyczące realizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, które wpływają do funduszu, zarówno od świadczeniodawców, reprezentatywnych organizacji świadczeniodawców, jak i samych świadczeniobiorców, posłużą do wypracowania bardziej racjonalnych i optymalnych rozwiązań dla tego zakresu świadczeń, co znajdzie swoje odzwierciedlenie przy najbliższej zmianie zarządzenia w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, uprzejmie zapewniam Pana Marszałka, iż Narodowy Fundusz Zdrowia na bieżąco monitoruje realizację świadczeń nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, w celu poprawy funkcjonowania nowego modelu organizacji przedmiotowych świadczeń. Z całą pewnością rok bieżący pozwoli na analizę i wstępną ocenę przyjętych rozwiązań w zakresie funkcjonowania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie łamania prawa wobec polskich
przedsiębiorców i obywateli przez organy
podatkowe Królestwa Norwegii (22403)**

Odpowiadając na wystąpienie z dnia 29 kwietnia 2011 r. skierowane przez pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 29 kwietnia 2011 r., nr SPS-023-22403/11, przy którym przekazano interpelację pani poseł Danieli Chrapkiewicz dotyczącą umowy z dnia 24 maja 1977 r. zawartej między rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a rządem Królestwa Norwegii o unikaniu podwójnego opodatkowania i zapobieżeniu uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku (Dz. U. z 1979 r. Nr 27, poz. 157 i z 2000 r. Nr 57, poz. 682), dalej: umowa, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, ze zm.), dalej: ustawa, osoby fizyczne, jeżeli mają miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podlegają obowiązkowi podatkowemu od całości swoich dochodów (przychodów) bez względu na miejsce położenia źródeł przychodów (nieograniczony obowiązek podatkowy). Przepis ten stosuje się z uwzględnieniem umów w sprawie unikania podwójnego opodatkowania, których stroną jest Rzeczpospolita Polska (art. 4a ustawy).

Oznacza to, że osoby, które mieszkają w Polsce, a np. pracują czasowo za granicą, podlegają obowiązkowi podatkowemu w Polsce od całości dochodów, tj. uzyskanych w Polsce, jak i uzyskanych za granicą.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 umowy wynagrodzenie, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Polsce osiąga z pracy najemnej w Norwegii, może być opodatkowane w Polsce. Jednakże jeśli praca wykonywana jest na terytorium Norwegii, to osiągnięte za nią wynagrodzenie może być również opodatkowane w tym państwie. Umowa daje zatem prawo do opodatkowania tego rodzaju dochodu obu państwom.

Powyższa zasada nie powoduje jednak podwójnego opodatkowania dochodów uzyskanych za granicą. Umowy zmierzają do unikania podwójnego opodatkowania poprzez określenie metody unikania podwójnego opodatkowania lub ustanowienie prawa do opodatkowania dochodu tylko w jednym państwie.

Mianowicie wynagrodzenie może być opodatkowane tylko w państwie miejsca zamieszkania pracownika, jeżeli:

a) pracownik przebywa w Norwegii łącznie nie dłużej niż 183 dni podczas roku finansowego i wynagrodzenie jest wypłacane przez pracodawcę, który

nie ma w Norwegii miejsca zamieszkania lub siedziby;

b) wynagrodzenie nie jest ponoszone przez zakład lub stałą placówkę, którą pracodawca posiada w Norwegii.

Zauważyć należy, że pobyt w Norwegii nieprzekraczający 183 dni, o którym mowa w interpelacji, jest zatem jednym z warunków koniecznych do spełnienia, ale nie jedynym, uzasadniającym opodatkowanie dochodów tylko w Polsce.

Jeśli zatem powyższe przesłanki zostaną spełnione łącznie, to otrzymane przez osoby fizyczne mające miejsce zamieszkania w Polsce wynagrodzenie z tytułu pracy najemnej na terytorium Norwegii będzie podlegać opodatkowaniu wyłącznie w Polsce.

W przeciwnym przypadku, gdy powyższe warunki nie zostaną spełnione, wynagrodzenie otrzymane za tę pracę może być opodatkowane w obu państwach.

W tej sytuacji w Polsce będzie miała zastosowanie metoda unikania podwójnego opodatkowania wynikająca z umowy – metoda wyłączenia z progresją (art. 24 umowy).

Zgodnie z tą metodą w Polsce wyłącza się z podstawy opodatkowania dochód uzyskany za granicą, jednak dla ustalenia stawki podatku dla pozostałych dochodów osiągniętych w Polsce stosuje się stawkę podatku wyliczoną dla całego dochodu (tzn. uzyskanego w Polsce i z zagranicy).

Natomiast w przypadku osób prowadzących działalność gospodarczą zastosowanie znajdzie art. 7 umowy, zgodnie z którym zyski przedsiębiorstwa z siedzibą w Polsce podlegają opodatkowaniu tylko w Polsce, chyba że przedsiębiorstwo prowadzi działalność w Norwegii przez położony tam zakład. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność w ten sposób, zyski przedsiębiorstwa mogą być opodatkowane w Norwegii, jednak tylko do takiej wysokości, w jakiej mogą być przypisane temu zakładowi.

Zatem jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność na terytorium Norwegii za pośrednictwem „zakładu”, jego dochody mogą podlegać opodatkowaniu w Norwegii.

W tej sytuacji, podobnie jak w przypadku dochodów z pracy najemnej, w Polsce będzie miała zastosowanie metoda unikania podwójnego opodatkowania wynikająca z umowy – metoda wyłączenia z progresją (art. 24 umowy).

Biorąc pod uwagę powyższe, stwierdzić należy, iż przedstawiony w interpelacji stan faktyczny nie daje podstaw do jednoznacznego stwierdzenia, że norwskie organy podatkowe naruszyły przepisy umowy.

Jednocześnie należy podkreślić, że celem umowy jest rozdzielenie pomiędzy poszczególne jurysdykcje prawa do opodatkowania i w żadnym przypadku umowy nie dają podatnikowi prawa wyboru jurysdykcji podatkowej.

Ponadto minister finansów zauważa, że jeżeli osoba jest zdania, że działania jednego lub obu umawiających się państw powodują lub spowodują jej opodat-

kowanie, które jest niezgodne z postanowieniami umowy, wówczas może ona, niezależnie od środków przewidzianych w prawie wewnętrznym tych państw, przedstawić swoją sprawę właściwemu organowi tego umawiającego się państwa, w którym ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę. Sprawa powinna być przedłożona w ciągu trzech lat, licząc od dnia pierwszego zawiadomienia o działaniu powodującym opodatkowanie niezgodne z postanowieniami umowy (art. 24 ust. 1 konwencji z dnia 9 września 2009 r. między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu – Dz. U. z 2010 r. Nr 134, poz. 899).

Pismem z dnia 22 marca 2011 r. Polonus Construction spółka z o.o. złożyła do ministra finansów wniosek o wszczęcie procedury wzajemnego porozumiewania się, a zatem sprawa stanowiąca przedmiot interpelacji zostanie rozpatrzona stosownie do art. 24 umowy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Polaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie zatrudniania na dużą skalę
emerytów i rencistów (22404)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 9 maja 2011 r., znak: SPS-023-22404/11, dotyczącym interpelacji posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie zatrudniania na dużą skalę emerytów i rencistów uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Z dniem 1 stycznia 2011 r. wszedł w życie przepis art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), dodany art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), który powoduje, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je

bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Powyższa zasada dotyczy także emerytów, którzy ukończyli wiek wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn.

Od 1 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wstrzyma wypłatę emerytur z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pobieranych przez osoby, które nie rozwiązały stosunku pracy zawartego przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dobie kryzysu gospodarczego i spadku dochodów ze składek, co jest konsekwencją wzrastającego bezrobocia, rozwiązanie zwiększające równolegle wydatki FUS na emerytury pogłębia deficyt tego funduszu i pośrednio wpływa na wzrost wydatków budżetowych, gdyż zwiększony deficyt FUS wymaga zwiększonej dotacji uzupełniającej z budżetu państwa. Względy te przemawiały za modyfikacją obowiązujących w tej kwestii rozwiązań.

Rozwiązania te, to znaczy możliwość kontynuowania zatrudnienia i równoczesnego pobierania emerytury bez rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, wprowadzone zostały z dniem 8 stycznia 2009 r. Spowodowały one, że nastąpił wyraźny wzrost liczby nowo przyznanych emerytur, a w konsekwencji wzrost wydatków Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. I tak, podczas gdy przyrost liczby osób pobierających emeryturę w trzech pierwszych miesiącach 2008 r. wynosił odpowiednio 11,7% w styczniu, 15,4% w lutym i 5,5% w marcu, to w pierwszych trzech miesiącach 2009 r. wzrost ten wynosił odpowiednio 18,5% w styczniu, 16,7% w lutym i 13,8% w marcu. W I półroczu 2009 r. oddziały ZUS rozpoczęły wypłatę emerytur dla 38 tys. osób, które wcześniej miały już przyznaną emeryturę i podjęły jej wypłatę w związku ze zmianą przepisów. Ostatecznie na skorzystanie z tego przepisu zdecydowało się ok. 60 tys. osób. Szacuje się, że przywrócenie zawieszenia wypłaty emerytury w przypadku kontynuowania zatrudnienia zmniejszy wydatki Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w skali roku o ok. 700 mln zł.

Jeżeli zaś chodzi o kwestię zatrudniania osób z orzeczoną niezdolnością do pracy – rencistów, to bez wątpienia osoby te na rynku pracy nie mogą być traktowane preferencyjnie, ale też nie można wprowadzać administracyjnego zakazu dostępu do zatrudnienia – działania takie byłyby niezgodne z Konstytucją RP.

Problem ograniczenia zakazu całkowitego łączenia pracy zarobkowej z pobieraniem emerytury lub renty od bardzo wielu lat jest problemem niezwykle kontrowersyjnym, wzbudzającym duże emocje społeczne. Wprowadzenie zakazu zatrudniania rencistów to nie tylko problem ekonomiczny, ale także społeczny. Dlatego też funkcjonujące przepisy zezwalają na zatrudnienie osób niepełnosprawnych, ale z ograniczeniami, poprzez wprowadzenie limitów zarobkowych, które rencista może osiągnąć.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie informuję, że nie przewiduję dalszych zmian w zakresie zarobkowania emerytów i rencistów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie polityki prorodzinnej i zamykania
szkół z powodu zbyt małej liczby uczniów
(22406)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Woźniaka (SPS-023-22406/11) w sprawie polityki prorodzinnej i zamykania szkół z powodu zbyt małej liczby uczniów, uprzejmie wyjaśniam.

Aktywność ministra pracy i polityki społecznej na rzecz wsparcia i ochrony rodzin z dziećmi na utrzymaniu jest wielowymiarowa i dotyczy działań w obszarze wsparcia materialnego, stanowienia prawa przyjaznego rodzinie i ją chroniącego oraz rozwoju infrastruktury społecznej na rzecz rodziny.

W ostatnich latach, z inicjatywy ministra pracy i polityki społecznej, podjęto różne działania na rzecz wsparcia rodzin z dziećmi na utrzymaniu. Wspomnieć tu należy o wydłużeniu okresu urlopów macierzyńskich, wprowadzeniu urlopów ojcowskich i dodatkowych urlopów macierzyńskich, wzroście podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za osoby przebywające na urloпах wychowawczych (z 420 zł do kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę – obecnie 1386 zł), wzmocnieniu ochrony prawnej osób korzystających z tych rodzajów urlopów, możliwości łączenia niektórych z ww. rodzajów urlopów z pracą czy też o wzroście o ponad 40% kwot zasiłku rodzinnego i o 100 zł kwoty świadczenia pielęgnacyjnego, a także o zniesieniu kryterium dochodowego przy ubieganiu się o to świadczenie. Istotne jest również zrównanie w uprawnieniach wynikających z rodzicielstwa rodziców adopcyjnych z rodzicami naturalnymi.

Niektóre z tych działań będą realizowane również w latach najbliższych, co jest konsekwencją rozwiązań zawartych w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1654). W najbliższych latach stopniowo wydłużany będzie wymiar

dotatkowego urlopu macierzyńskiego w taki sposób, aby w 2014 r. wynosił on do 6 tygodni – w przypadku urodzenia jednego dziecka przy jednym porodzie albo do 8 tygodni – w przypadku urodzenia dwojga lub więcej dzieci przy jednym porodzie (obecnie wynosi on odpowiednio do 2 tygodni lub do 3 tygodni). Od 1 stycznia 2012 r. wzrośnie również do 2 tygodni wymiar fakultatywnego urlopu ojcowskiego (obecnie wynosi on 1 tydzień), zaś podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za osoby przebywające na urloпах wychowawczych stanowić będzie kwota otrzymywanego wynagrodzenia za pracę, nie więcej jednak niż 60% przeciętnego wynagrodzenia.

Mając na uwadze jeden z celów polityki rodzinnej, jakim jest wspieranie rodzin w realizacji ich funkcji prokreacyjnej, ustawa o świadczeniach rodzinnych przewiduje odrębne świadczenia pieniężne skierowane do osób lub rodzin, przyznawane z tytułu urodzenia dziecka. Osobom spełniającym kryterium dochodowe uprawniające do korzystania z zasiłku rodzinnego (504 zł na osobę w rodzinie lub 583 zł na osobę, gdy członkiem jest dziecko legitymujące się orzeczeniem o niepełnosprawności lub orzeczeniem o umiarkowanym albo o znacznym stopniu niepełnosprawności) przysługuje dodatek z tytułu urodzenia dziecka (1000 zł), natomiast wszystkim, niezależnie od wysokości ich dochodów, przysługuje jednorazowa zapomoga z tytułu urodzenia się żywego dziecka (1000 zł). Dodatkowo jednorazową zapomogę z tytułu urodzenia dziecka może, w drodze uchwały, przyznać rada gminy, finansując ją ze swych środków.

W celu zwiększenia wsparcia materialnego przez państwo rodzin wychowujących dzieci w 2012 r. przewiduje się weryfikację kryteriów dochodowych i wysokości świadczeń rodzinnych, na co zostały zabezpieczone środki finansowe w budżecie państwa na 2012 r.

W dniu 4 kwietnia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235). Jej celem jest rozwój zróżnicowanych form opieki nad małymi dziećmi (żłobek, klub dziecięcy, dzienny opiekun, niania), poprawa standardów funkcjonowania placówek, wsparcie rodziców w planach prokreacyjnych, umożliwienie rodzicom i opiekunom dzieci podjęcia aktywności zawodowej oraz promocja równości rodzinnej i zawodowej między kobietą i mężczyzną.

Zadaniem żłobków, klubów dziecięcych i dziennego opiekuna będzie m.in. zapewnienie dzieciom w nich przebywającym warunków zbliżonych do domowych i prowadzenie zajęć o charakterze opiekuńczo-wychowawczym i edukacyjnym, służących rozwojowi dzieci.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej uruchomiło również resortowy program rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 „Maluch”, który przewiduje dofinansowanie ze środków budżetu państwa – w drodze otwartego konkursu ofert – inicjatyw dotyczących tworzenia przez gminy różnych in-

stytucji opieki nad małymi dziećmi. W perspektywie 3 lat (lata 2011–2013) zakłada się przeznaczanie na ten cel ze środków budżetu państwa kwoty 190 mln zł, co ma umożliwić dodatkowe wykreowanie w skali kraju ok. 40 tys. nowych miejsc opieki nad małym dzieckiem. W bieżącym roku na realizację tego zadania przewidziano w budżecie państwa kwotę 40 mln zł. Pierwsza edycja konkursu w ramach programu została ogłoszona w dniu 4 marca 2011 r., zaś w dniu 20 maja 2011 r. ogłoszona została druga edycja konkursu.

Wśród działań związanych ze wsparciem i ochroną rodzin z dziećmi na utrzymaniu istotne miejsce powinna zajmować również profilaktyka i intensywna praca z rodziną przeżywającą problemy, głównie natury opiekuńczo-wychowawczej. Dostrzegając istotę tego problemu (tj. brak realnej pomocy rodzinie zmarginalizowanej lub rodzinie w kryzysie), przygotowano rządowy projekt ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.

W dniu 28 kwietnia 2011 r. ustawa została uchwalona przez Sejm i skierowana do Senatu. Istotą proponowanych rozwiązań jest stworzenie spójnego systemu opieki nad dzieckiem i rodziną je wychowującą, jeżeli ma ona trudności w prawidłowym wypełnianiu swoich funkcji. Jednym z proponowanych rozwiązań jest m.in. powołanie asystentów rodzinnych, których

działalność ma minimalizować zagrożenie umieszczenia dziecka poza rodziną.

W ramach rozwiązań pomocy społecznej mającej na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężenie trudnych sytuacji życiowych stosowane jest wsparcie finansowe w postaci zasiłków stałych, okresowych i celowych, a także wsparcie w formie poradnictwa i pracy socjalnej.

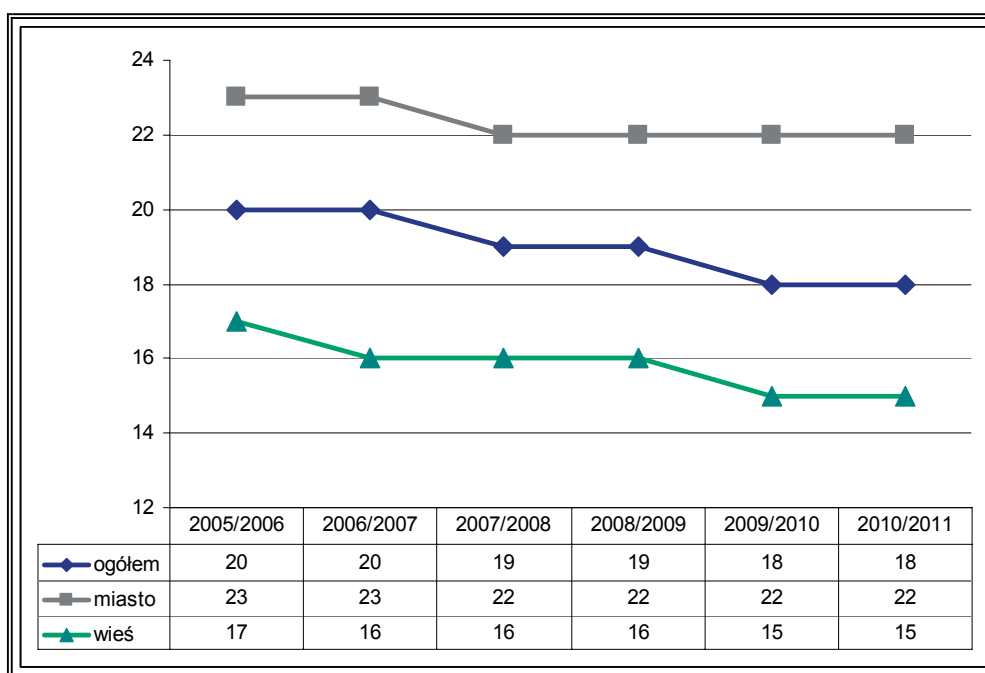
Skala działań w obszarze polityki prorodzinnej na rzecz wspierania rodzin z dziećmi na utrzymaniu jest ściśle związana z możliwościami budżetu państwa. Te zaś obecnie są istotnie ograniczone ze względu na trudną kondycję finansów publicznych. Tym niemniej, jak wynika z powyższego, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej podejmuje szereg inicjatyw na rzecz wsparcia i ochrony rodzin z dziećmi na utrzymaniu.

W ostatnich latach w większości polskich szkół wyraźnie zaznaczył się niż demograficzny. Przy niewspółmiernym spadku liczby szkół w stosunku do spadku liczby uczniów z reguły zmalała przeciętna liczebność w szkołach i oddziałach szkolnych, co pokazują poniższe wykresy.

Średnia liczba uczniów w oddziale szkoły podstawowej w okresie ostatnich pięciu lat spadła o 10%.

Analiza przeciętnej liczby uczniów w oddziale gimnazjum pozwala na podobne wnioski. Przy wyższej niż w szkołach podstawowych średniej liczbie uczniów

Wykres 1. Średnie liczby uczniów w oddziale szkoły podstawowej w latach 2005/2006–2010/2011 (publiczne i niepubliczne szkoły dla dzieci i młodzieży z wyłączeniem szkół specjalnych)

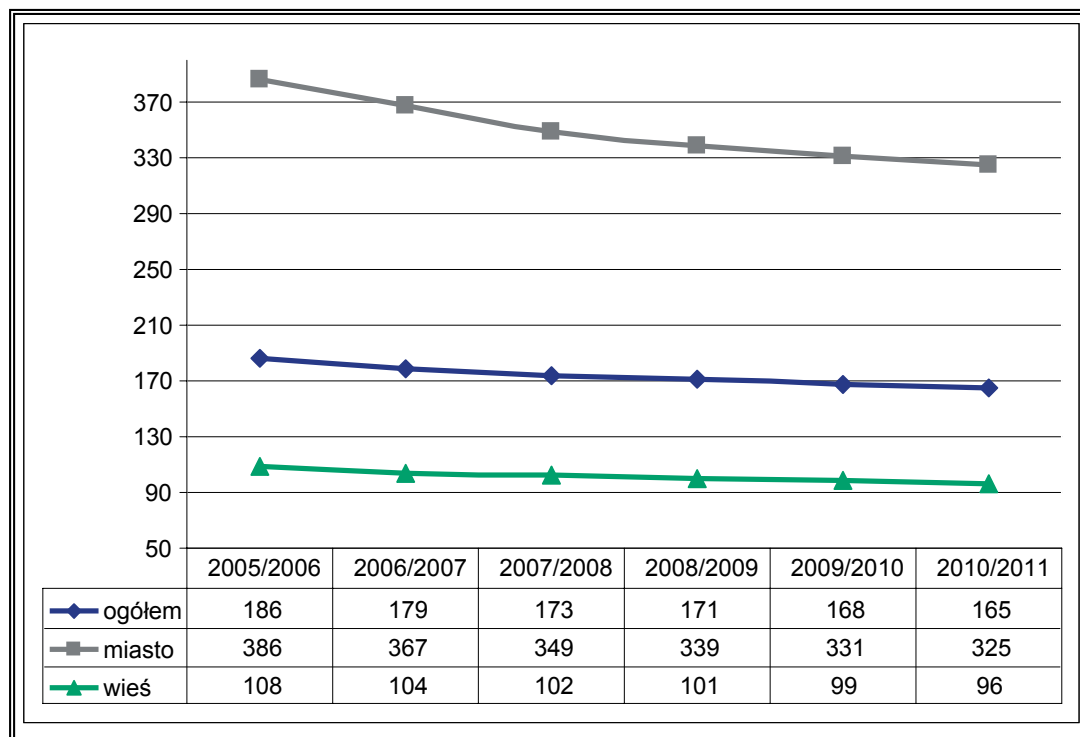

w oddziale (wahającej się w pięciu ostatnich latach od 25 do 23 uczniów) zmniejszenie średniej liczby uczniów o 2 stanowiło 8-procentowy spadek, w oddziale gimnazjalnym nie uległa istotnej zmianie.

zakładu pracy przez innego pracodawcę i nie oznacza wewnętrznych zmian organizacyjnych dotychczasowego pracodawcy uzasadniających rozwiązanie stosunku pracy na podstawie art. 20 ust. 1 Karty Na-

Wykres 2. Średnie liczby uczniów w szkole podstawowej w latach 2005/2006–2010/2011 (publiczne i niepubliczne szkoły dla dzieci i młodzieży z wyłączeniem szkół specjalnych)

Źródło: GUS „Oświata i wychowanie w roku szkolnym 2009/2010”. Dane dla roku 2010/2011 – dane wstępne z systemu informacji oświatowej.

Średnia liczba uczniów w szkole podstawowej od roku 2005/2006 spadła o 21 osób (z 186 do 165), tj. o 11,29%. Biorąc pod uwagę, że przeciętna liczba uczniów w oddziale szkoły podstawowej wynosi 18, oznacza to, że w każdej statystycznej szkole podstawowej zlikwidowano średnio 1,2 oddziału.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) dyrektor szkoły w razie:

1) całkowitej likwidacji szkoły rozwiązuje z nauczycielem stosunek pracy;

2) częściowej likwidacji szkoły albo w razie zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania uniemożliwiających dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć rozwiązuje z nim stosunek pracy lub, na wniosek nauczyciela, przenosi go w stan nieczynny. Nauczyciel zatrudniony na podstawie mianowania może wyrazić zgodę na ograniczenie zatrudnienia w trybie określonym w art. 22 ust. 2.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego przejęcie zadań dydaktycznych w zakresie kształcenia uczniów przez inną szkołę stanowi przejęcie części

uczyciela (wyrok SN z 26 stycznia 2000 r., I PKN 489/99, OSNP 2001/11/381).

W świetle powyższego w przypadku likwidacji szkoły oraz przejęcia jej zadań dydaktycznych w zakresie kształcenia uczniów przez inną szkołę brak jest podstaw do rozwiązania stosunku pracy z nauczycielami, dla których zgodnie z planem nauczania istnieje możliwość dalszego zatrudnienia w szkole, która przejęła zadania likwidowanej jednostki.

W przypadku gdy po likwidacji szkoły nie będzie możliwości dalszego zatrudnienia nauczyciela, należy rozwiązać z nim stosunek pracy zgodnie z art. 20 ustawy Karta Nauczyciela. Rozwiązanie stosunku pracy następuje z końcem roku szkolnego po uprzednim trzymiesięcznym wypowiedzeniu.

Zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy Karta Nauczyciela nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie mianowania, z którym rozwiązano stosunek pracy z przyczyn określonych w ust. 1, przysługuje odprawa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie umowy o pracę, z którym rozwiązano stosunek pracy z przyczyn określonych w ust. 1, przysługują świadc-

czenia określone w przepisach o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Wysokość odprawy, która przysługuje nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie umowy o pracę, określa zatem art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844, z późn. zm.). W świetle powyższego nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie umowy o pracę, z którym rozwiązano stosunek pracy z przyczyn określonych w art. 20 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości:

- 1) jednomiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 2 lata;
- 2) dwumiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy od 2 do 8 lat;
- 3) trzymiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy ponad 8 lat.

Należy zauważyć, iż obecnie duża grupa czynnych zawodowo nauczycieli posiada prawo do przejścia na emeryturę. Rozwiązania dotyczące nauczycieli w zakresie uprawnień emerytalnych – w porównaniu z pozostałymi grupami zawodowymi – są bowiem szczególnie korzystne. Rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem w trybie art. 20 ustawy Karta Nauczyciela nie stanowi natomiast przeszkody do skorzystania przez nauczyciela z przysługujących mu uprawnień do emerytury.

Nauczyciele, którzy przed 1 stycznia 2009 r. nabyli prawo do przejścia na emeryturę bez względu na wiek, o której mowa w art. 88 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela, tj. nauczyciele, którzy spełnili wymóg posiadania trzydziestoletniego okresu zatrudnienia, w tym dwadzieścia lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze, zachowali prawo do przejścia na wcześniejszą emeryturę w dowolnym momencie po tej dacie.

W 2009 r. weszły natomiast w życie dwie nowe ustawy dotyczące uprawnień emerytalnych nauczycieli:

- 1) ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656);
- 2) ustawa z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800).

Dla nauczycieli, którzy nie nabyli prawa do wcześniejszej emerytury ani nie zostali objęci rozwiązaniami ustawy o emeryturach pomostowych, wprowadzono świadczenia kompensacyjne na zasadach określonych w ustawie z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Nauczycielskie świadczenia kompensacyjne należy postrzegać jako instytucję stanowiącą dodatkowy element do systemu emerytur pomostowych. Celem niniejszej ustawy było wprowadzenie przejściowego rozwiąza-

nia adresowanego do nauczycieli, którzy obecnie mają stosunkowo długi staż pracy. Nauczycielskie świadczenie kompensacyjne przysługuje nauczycielom, którzy osiągnęli 30-letni staż pracy, w tym 20 lat pracy nauczycielskiej. Wysokość nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego jest taka sama, jak emerytury pomostowej.

W myśl art. 87 ust. 1 i 2 ustawy Karta Nauczyciela nauczycielowi spełniającemu warunki uprawniające do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę, rentę z tytułu niezdolności do pracy lub nauczycielskie świadczenie kompensacyjne, przyznaje się odprawę w wysokości:

- 1) dwumiesięcznego ostatnio pobieranego wynagrodzenia w szkole będącej podstawowym miejscem jego pracy – jeżeli nauczyciel przepracował w szkole mniej niż 20 lat;
- 2) trzymiesięcznego wynagrodzenia ostatnio pobieranego w szkole będącej podstawowym miejscem jego pracy – jeżeli nauczyciel przepracował w szkole co najmniej 20 lat.

Przepisy te mają zastosowanie do nauczycieli zatrudnionych w wymiarze co najmniej połowy obowiązującego wymiaru zajęć.

Należy podkreślić, iż nauczycielowi, z którym rozwiązano stosunek pracy na podstawie art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela, przechodzącemu na emeryturę, rentę lub nauczycielskie świadczenie kompensacyjne przysługują dwie odprawy:

- 1) na podstawie art. 20 ust. 2 Karty Nauczyciela w wysokości 6-miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego;
  - 2) na podstawie art. 87 Karty Nauczyciela w wysokości 2- lub 3-miesięcznego ostatnio pobieranego wynagrodzenia,
- gdyż Karta Nauczyciela nie zawiera przepisu wyłączającego prawo do jednej z tych odpraw.

Obowiązujące przepisy prawa umożliwiają dyrektorom szkół i organom prowadzącym szkoły prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej w sytuacji występującego obecnie niżu demograficznego. Ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) stworzyła możliwość przekazania szkoły publicznej do prowadzenia osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej z pominięciem procesu likwidacji.

W myśl art. 5 ust. 5g ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty jednostka samorządu terytorialnego może, na podstawie uchwały organu stanowiącego oraz po uzyskaniu pozytywnej opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny, przekazać innemu podmiotowi szkołę liczącą nie więcej niż 70 uczniów. Celem przyjętego rozwiązania jest zapobieganie likwidacji małych szkół. Jednocześnie obowiązujące przepisy gwarantują dalsze zatrudnienie nauczycieli przejmowanych szkół.

W myśl art. 5 ust. 51–5n ustawy o systemie oświaty jednostka samorządu terytorialnego jest obowiązana powiadomić, w terminie 6 miesięcy przed dniem przekazania szkoły lub placówki do prowadzenia osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej, pracowników szkoły lub placówki oraz zakładową organizację związkową o terminie przekazania szkoły lub placówki, jego przyczynach, prawnych, ekonomicznych i socjalnych skutkach dla pracowników, a także nowych warunkach pracy i płacy. Nauczyciel, w terminie 3 miesięcy od uzyskania tej informacji, może złożyć oświadczenie o odmowie przejścia do szkoły lub placówki publicznej przejmowanej do prowadzenia przez osobę prawną niebędącą jednostką samorządu terytorialnego lub osobę fizyczną. Złożenie oświadczenia powoduje rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn określonych w art. 20 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela z dniem przekazania szkoły lub placówki, chyba że nauczyciel do dnia rozwiązania stosunku pracy wyrazi zgodę na przeniesienie do innej szkoły lub placówki prowadzonej przez daną jednostkę samorządu terytorialnego.

W świetle art. 5 ust. 5o i 5p ustawy o systemie oświaty osoba prawna niebędąca jednostką samorządu terytorialnego lub osoba fizyczna, która przejęła szkołę lub placówkę na podstawie umowy, z dniem przejścia szkoły lub placówki jest obowiązana zaproponować nauczycielom na piśmie nowe warunki pracy i płacy oraz wskazać termin, nie krótszy niż 7 dni, do którego nauczyciele mają złożyć oświadczenie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia proponowanych warunków. Odmowa przyjęcia nowych warunków pracy i płacy powoduje rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem z upływem 3 miesięcy od dnia, do którego nauczyciel miał złożyć oświadczenie. Do nauczyciela, który odmówił przyjęcia nowych warunków pracy i płacy, stosuje się odpowiednio przepisy o rozwiązywaniu stosunków pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy.

Okres reformy strukturalnej polskiego systemu oświaty rozpoczęty w 1999 r. wiązał się z likwidacją starego typu szkół i tworzeniem szkół nowego typu. Część jednostek samorządu terytorialnego, korzystając ze stworzonych możliwości, już od roku 1995 zarządzała bazą oświatową na swoim terenie, nabierając cennego doświadczenia w tym zakresie. Ostatecznie samorządy pełną odpowiedzialność za szkolnictwo przyjęły na mocy ustawy z dnia 8 stycznia 1999 r. Przepisy wprowadzające reformę ustroju szkolnego (Dz. U. z 1999 r. Nr 12, poz. 96) w roku rozpoczęcia reformy strukturalnej. Był to trudny okres, ponieważ w samorządach dopiero rozpoczęto budowanie strategii zarządzania lokalną oświatą, a centralnie zarządzana do tego momentu sieć szkolna nie zawsze odpowiadała lokalnym potrzebom i wymagała zmian w związku z reformą. Dlatego też w okresie zmian strukturalnych o kształcie lokalnych sieci szkolnych, a co za tym idzie, o likwidacji placówek oświatowych

wraz z jednostkami samorządu terytorialnego współdecydowali kuratorzy oświaty.

Sytuacja w tym zakresie zmieniła się z wejściem w życie nowelizacji ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 56, poz. 458). Zmiany w zakresie kompetencji kuratora oświaty miały na celu dokonanie czytelnego podziału zadań oświatowych między organy prowadzące szkoły i organy sprawujące nadzór pedagogiczny.

Samorządy wypracowały systemy zarządzania szkołami na własnym terenie, a świadomość obowiązków wynikających z odpowiedzialności za realizację zadań w zakresie edukacji osiągnęła poziom pozwalający na powierzenie im wyłącznych kompetencji dotyczących kształtowania sieci szkolnej, bez konieczności władczego ingerowania organów administracji rządowej. Rozstrzygnięcie o zakładaniu, przekształcaniu i likwidowaniu szkół publicznych pozostawiono w wyłącznych kompetencjach jednostek samorządu terytorialnego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Anny Bańkowskiej
i Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie działań PKN Orlen wobec
Inowrocławskich Kopalni Soli Solino SA
(22410)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie SPS-023-22410/11 z dnia 9 maja 2011 r. interpelacji posłów Anny Bańkowskiej i Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie działań PKN Orlen SA wobec spółki Inowrocławskie Kopalnie Soli Solino SA (dalej „IKS Solino” lub „spółka”), działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów do udzielenia odpowiedzi na przedmiotową interpelację, uprzejmie informuję, iż w ww. spółce realizowany jest projekt inwestycyjny pod nazwą Podziemny Magazyn Ropy i Paliw Góra, bazujący na założeniach przyjętych w strategii kawernowej Grupy Kapitałowej Orlen.

Zarząd PKN Orlen SA przygotował i przyjął w 2009 r. program strategii kawernowej Grupy Kapitałowej Orlen zakładający realizację w perspektywie do 2015 r. szeregu działań inwestycyjnych nakierowanych na zwiększenie pojemności magazynowych

w Podziemnych Magazynach Ropy i Paliw Solino (dalej „PMRiP”). Realizacja strategii rozłożona została na 6 lat z uwagi na możliwości finansowania kosztownych przedsięwzięć oraz trudny i długotrwały proces inwestycyjny mający na celu:

a) uzyskanie dodatkowych pojemności magazynowych dla ropy i paliw,

b) utrzymanie zdolności operacyjnych poprzez zapewnienie większej produkcji solanki niezbędnej w operacjach technologicznych w PMRiP,

c) zapewnienie dostaw solanki do odbiorców w przypadku wystąpienia sytuacji awaryjnych.

Szacunkowy koszt pierwszego etapu działań inwestycyjnych został określony na kwotę ok. 230 mln PLN. W związku z faktem, że spółka ma ograniczone możliwości samodzielnego sfinansowania tej inwestycji, Zarząd IKS Solino, we współpracy i przy wsparciu PKN Orlen SA, prowadzi działania w celu otrzymania dotacji na dofinansowanie projektu w ramach działania 10.1. Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ). Decyzja w sprawie zakwalifikowania projektu IKS Solino powinna zostać podjęta na początku czerwca 2011 r.

w oparciu o przepisy dotyczące realizacji projektów współfinansowanych z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej.

Niezależnie od powyższego spółka rozpoczęła realizację najpilniejszych działań inwestycyjnych, rozpoczynając procedury zakupowe związane z zapewnieniem infrastruktury technologicznej dla nowych otworów eksploatacyjnych.

Należy podkreślić, że ciężar finansowy projektu spoczywa w zdecydowanej większości na PKN Orlen, przy jednoczesnym braku partycypacji w obciążeniach finansowych ze strony pozostałych akcjonariuszy mniejszościowych. W celu prawidłowego zabezpieczenia interesów spółek Grupy Kapitałowej PKN Orlen zasadne stało się odkupienie przez PKN Orlen udziałów od wspólników, którzy nie uczestniczą finansowo w dofinansowaniu inwestycji realizowanych w ramach strategii.

W oparciu o powyższe założenia w dniu 10 listopada 2010 r. PKN Orlen SA, jako większościowy akcjonariusz IKS Solino posiadający 70,54% akcji spółki, złożył ofertę nabycia należących do Skarbu Państwa akcji tej spółki. W dniu 10 grudnia 2010 r. podjęta została decyzja o rozpoczęciu procedury prywatyzacyjnej mającej na celu oszacowanie wartości akcji spółki oraz dokonanie wyboru trybu sprzedaży pakietu 482 527 akcji spółki należącego do Skarbu Państwa, stanowiącego 25,20% udziałów w jej kapitale zakładowym. W dniu 23 maja 2011 r. została podjęta decyzja o rozpoczęciu procesu sprzedaży ww. akcji spółki należących do Skarbu Państwa w trybie publicznym, określonym w art. 33 ust. 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. Nr 171, poz. 1397, ze zm.), tj. w aukcji ustnej ogłaszanej publicznie. Zaproszenie do wzięcia udziału w aukcji zostało opublikowane w dniu 30 maja 2011 r.

Informując o powyższym, chciałbym jednocześnie podkreślić, iż ustawa z dnia 18 marca 2010 r. o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych (Dz. U. Nr 65, poz. 404) wprowadziła odmienne od dotychczasowych uregulowania odnoszące się do podmiotów, których mienie zostało ujawnione w jednolitym wykazie obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej, o którym mowa w ustawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. Nr 89, poz. 690, z późn. zm.).

Zgodnie z nową regulacją szczególnej ochrony podlegają nie całe podmioty, ale jedynie wskazane mienie, którego użytkowanie kontrolowane będzie przez pełnomocników specjalnie powołanych do spraw infrastruktury krytycznej w poszczególnych podmiotach. W szczególności przepisy ustawy dotyczą możliwości wyrażenia sprzeciwu wobec czynności prawnych organów spółki, których wykonanie mogłoby stanowić rzeczywiste zagrożenie dla funkcjonowania, ciągłości działania oraz integralności infrastruktury krytycznej. Pełny katalog tych czynności określa art. 2 ust. 1 i 2 ustawy. Należy dodać, że sprzeciw wyrażany jest w formie decyzji administracyjnej ministra właściwego ds. skarbu państwa, która wstrzymuje wykonanie uchwał i innych czynności prawnych, których dotyczy.

Objęcie określonego mienia spółki opisywanymi wyżej przepisami czy też prowadzenie przez spółkę działalności w sektorach, o których mowa powyżej, są kryteriami, które przesadzają o posiadaniu przez ministra właściwego do spraw skarbu państwa szczególnych uprawnień, natomiast na uprawnienia ministra nie mają wpływu stosunki własnościowe w spółce.

W związku z powyższym zarzuty, że zbycie przez ministra skarbu państwa posiadanych przez spółkę akcji spowoduje wzrost zagrożenia bezpieczeństwa podziemnych magazynów ropy i paliw, czy też całego systemu magazynującego rezerwy strategiczne, a także utratę przez ministra kontroli nad tym systemem, są niezasadne. Przywołana wyżej ustawa z dnia 18 marca 2010 r. o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw skarbu państwa oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych (Dz. U. Nr 65, poz. 404) pozwala ministrowi właściwemu ds. skarbu państwa, poprzez pełnomocnika do spraw ochrony infrastruktury krytycznej spółki, na pełne monitorowanie stanu bezpieczeństwa infrastruktury krytycznej oraz skuteczne reagowanie w przypadku pojawienia się jakichkolwiek nieprawidłowości.

Należy również wskazać, że istniejące w statucie PKN Orlen SA postanowienia oraz przepisy ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzyso-

wym przewidują szczególną ochronę infrastruktury krytycznej. Dzięki temu minister skarbu państwa oraz dyrektor Rządowego Centrum Bezpieczeństwa we współpracy z ministrami i kierownikami odpowiednich urzędów centralnych sprawują kontrolę zarówno nad Grupą Kapitałową PKN Orlen SA, jak i bezpośrednio nad funkcjonowaniem PMRiP.

W uzupełnieniu do powyższej odpowiedzi na interpelację posłów Anny Bańkowskiej i Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie działań PKN Orlen SA wobec spółki Inowrocławskie Kopalnie Soli Solino SA chciałbym uprzejmie poinformować Pana Marszałka o wszczęciu przez PERN „Przyjaźń” SA w 2010 r. przygotowań do realizacji projektu inwestycyjnego pn. „Budowa/ługowanie podziemnych magazynów ropy naftowej i paliw ciekłych w górotworze” w związku z realizacją działania 2.26.: Rozbudowa infrastruktury przesyłowej, przeładunkowej oraz magazynowej (w tym kawern) dla ropy naftowej i paliw płynnych, zadanie 3: Realizacja projektu budowy podziemnych magazynów na ropę naftową oraz paliwa w pokładach solnych (magazyny kawernowe), określonego w założeniach „Polityki energetycznej Polski do 2030 roku”, za którego realizację są odpowiedzialne spółki z udziałem Skarbu Państwa: Operator Logistyczny Paliw Płynnych sp. z o.o., PERN „Przyjaźń” SA i Grupa Lotos SA przy współpracy z innymi podmiotami.

W związku z realizacją ww. zadania w 2010 r. przeprowadzone zostały przez PERN „Przyjaźń” SA analizy związane z wyborem lokalizacji oraz uszczegółowienie ich poprzez wykonanie analizy środowiskowo-planistycznej potencjalnych lokalizacji magazynu ropy i paliw płynnych. Jedną z możliwych lokalizacji nowych magazynów kawernowych są złoża Dębogórze/Mechelinki (gmina Kosakowo) w województwie pomorskim oraz alternatywnie: tereny nadmorskie (wyniesienie Łeby), wysady solne umiejscowione w tzw. pasie kujawsko-pomorskim (Lubień/Łanięta, Mogilno, Domasławek) oraz obszar monokliny przedsudeckiej (Bytom Odrzański).

Aktualnie badane są takie zagadnienia, jak: odpowiednia budowa geologiczna, dostęp do infrastruktury logistycznej Grupy PERN, dostępność wody do ługowania magazynu, możliwości utylizacji powstającej w trakcie budowy i eksploatacji magazynu solanki, a także szacunek kosztów dla każdej lokalizacji. Wyniki analiz będą stanowiły podstawę do podjęcia ostatecznych decyzji inwestycyjnych.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Agnieszki Hanajczyk
i Ewy Drozd**

**w sprawie kar dla osób znęcających się
nad zwierzętami (22411)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 9 maja 2011 r. (znak: SPS-023-22411/11) interpelację posłanek Agnieszki Hanajczyk i Ewy Drozd w sprawie kar dla osób znęcających się nad zwierzętami uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, iż kwestie związane z ochroną zwierząt i ich zdrowiem nie pozostają co do zasady w zakresie właściwości rzeczowej ministra sprawiedliwości. Stosownie bowiem do art. 22 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) kwestie te pozostają przede wszystkim w zakresie kompetencji ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Niemniej jednak minister sprawiedliwości, dostrzegając charakter i wagę problemu ochrony zwierząt oraz mając na uwadze występujące w ostatnim czasie niekwestionowane przypadki drastycznego znęcania się nad zwierzętami, podjął szereg działań, których celem jest zwiększenie prawnej ochrony zwierząt i humanitarnego ich traktowania. W tym zakresie minister sprawiedliwości uznał za zasadne aktywne włączenie się do podjętych przez inne upoważnione podmioty prac legislacyjnych nad projektami aktów normatywnych dotyczących problematyki ochrony zwierząt.

Jedną z takich inicjatyw legislacyjnych jest projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach przygotowany przez Parlamentarny Zespół Przyjaciół Zwierząt. Przewodnią myślą projektowanej ustawy jest zwiększenie ochrony zwierząt poprzez wprowadzenie nowych instrumentów prawnych zmierzających do przeciwdziałania okrutnemu traktowaniu zwierząt i znęcania się nad nimi. W projekcie tym proponuje się rozwiązania w postaci m.in. wprowadzenia nowych przypadków zachowań mieszczących się w zakresie pojęcia „znęcania się nad zwierzętami”, ustanowienie zakazów w zakresie wprowadzania do obrotu zwierząt innych niż gospodarskie na targowiskach, targach i giełdach, wprowadzania do obrotu psów i kotów poza miejscami ich chowu lub hodowli, a także odławiania zwierząt bezdomnych bez zapewnienia im miejsca w schronisku dla zwierząt lub nowego właściciela. W projektowanej ustawie proponuje się też zaostrzenie sankcji karnych za zabicie, uśmiercenie zwierzęcia albo dokonanie uboju zwierzęcia z naruszeniem przepisów ustawy. Po-

nadto projektodawca proponuje wprowadzenie środka karnego w postaci zakazu posiadania zwierząt, orzekanego wobec sprawcy skazanego za przestępstwo określone w projektowanym art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt.

W pełni aprobując kierunek zmian zaproponowanych w przedmiotowym projekcie ustawy, minister sprawiedliwości zgłosił w piśmie z dnia 27 kwietnia br., skierowanym do przewodniczącej Parlamentarnego Zespołu Przyjaciół Zwierząt, propozycje i uwagi do projektu w celu wypracowania ostatecznego kształtu projektowanych rozwiązań.

W kwestii zaostrzenia sankcji karnych za znęcanie się nad zwierzętami należy podnieść, że w projektowanej ustawie przewiduje się nowelizację art. 35 ustawy o ochronie zwierząt, który penalizuje dwa odrębne zachowania – pozbawienie życia zwierzęcia poprzez zabicie, uśmiercenie lub dokonanie uboju z naruszeniem przepisów ustawy oraz znęcanie się nad nim w sposób określony w art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt. Proponowana zmiana dotyczy sankcji karnej za czyn wskazany w tym przepisie poprzez podniesienie górnej granicy kary pozbawienia wolności z roku do lat dwóch. Podobnie zmiana sankcji przewidziana została w odniesieniu do typu kwalifikowanego, uregulowanego w art. 35 ust. 2 ustawy. Za czyn ten sprawca działający ze szczególnym okrucieństwem miałby podlegać karze pozbawienia wolności do lat 3. W ocenie ministra sprawiedliwości proponowane w tym zakresie zmiany zasługują na poparcie.

Na marginesie należy wskazać, iż drugą inicjatywą legislacyjną zmierzającą do zwiększenia stopnia ochrony zwierząt, w szczególności poprzez zaostrzenie sankcji karnych w przypadkach znęcania się nad zwierzętami, jest poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt (druk nr 4030). W dniu 14 kwietnia br. na posiedzeniu sejmowej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi odbyło się pierwsze czytanie projektowanej ustawy.

Odnosząc się natomiast do kwestii współpracy między Policją, prokuraturą, a Strażą dla Zwierząt i innymi organizacjami w sprawach dotyczących znęcania się nad zwierzętami, pragnę zauważyć, iż w dniu 2 lutego 2011 r. z inicjatywy ministra sprawiedliwości miało miejsce spotkanie z parlamentarzystami (posłami z Parlamentarnego Zespołu Przyjaciół Zwierząt), przedstawicielami Prokuratury Generalnej, Policji oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie problematyki przemocy wobec zwierząt. Minister sprawiedliwości wskazał na bulwersujące opinie publiczną przypadki, które miały miejsce w różnych częściach kraju, jako przyczynę rozważań nad ewentualnym rozpoczęciem prac legislacyjnych nad regulacją dotyczącą zwiększenia ochrony zwierząt. W ocenie ministra sprawiedliwości konieczne jest przede wszystkim wypracowanie kompleksowego planu reagowania i współpracy pomiędzy wieloma podmiotami, w tym Policją, prokuraturą i sądami.

Uczestnicy przedmiotowego spotkania zwrócili uwagę na często pojawiający się problem niewystarczającej reakcji organów ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości w przypadkach znęcania się nad zwierzętami ze szczególnym okrucieństwem. Istotnym problemem poruszonym podczas spotkania była również sytuacja bezdomnych zwierząt, w szczególności związana z brakiem odpowiedzialności gmin za los i warunki zwierząt przebywających w schroniskach. Wszyscy uczestnicy spotkania zgodnie wskazali na konieczność poczynienia właściwej diagnozy problemu.

Minister sprawiedliwości podjął także decyzję o zwróceniu się do Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości z prośbą o przeprowadzenie badań empirycznych w zakresie prawnokarnej ochrony zwierząt, których celem było przede wszystkim skupienie się na reakcji organów ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących znęcania się nad zwierzętami. Wyniki tych badań zostały przedstawione szczegółowo w raporcie pt. „Karnoprawna ochrona zwierząt. Analiza dogmatyczna i praktyka ścigania przestępstw z art. 35 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt”. Skutkiem przedmiotowych badań było też wystąpienie ministra sprawiedliwości do prokuratora generalnego oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji z prośbą o przedstawienie stanowiska co do potrzeby podjęcia określonych działań oraz ich zakresu w celu usunięcia sygnalizowanych przez Instytut Wymiaru Sprawiedliwości nieprawidłowości.

W kwestii ewentualnych dodatkowych szkoleń dotyczących materii ochrony zwierząt dla sędziów, prokuratorów i policjantów podnieść należy, że zakres podmiotowo-przedmiotowy obydwu projektowanych nowelizacji ustawy o ochronie zwierząt nie obejmuje kwestii dodatkowych szkoleń dla sędziów, prokuratorów i policjantów w tym zakresie. Tym niemniej minister sprawiedliwości, dostrzegając potrzebę zwiększenia świadomości oraz uwrażliwienia na powyższą tematykę sędziów i prokuratorów, wystąpił do dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury o rozważenie możliwości objęcia tematyką dotyczącą prawnej ochrony zwierząt programu bieżących oraz planowanych szkoleń. Szkolenia dla sędziów i prokuratorów w zakresie powyższej materii mogłyby być objęte harmonogramem programów oraz innych cyklicznych form doskonalenia zawodowego w ramach prowadzonej aplikacji ogólnej, sędziowskiej i prokuratorowskiej (których celem jest uzyskanie przez aplikantów niezbędnej wiedzy i praktycznego przygotowania do zajmowania stanowiska sędziego i prokuratora) bądź w ramach szkolenia i doskonalenia zawodowego sędziów i prokuratorów w celu uzupełnienia ich specjalistycznej wiedzy i umiejętności (art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, Dz. U. Nr 26, poz. 157, z późn. zm.). Poszczególne tematy szkoleń służą pogłębieniu i rozszerzeniu wiedzy m.in. sędziów i prokuratorów, a także dają

okazję wykorzystania jej w praktyce w ramach specjalnie przygotowanych zajęć warsztatowych.

Pragnę również dodać, iż z przekazanych przez ministra spraw wewnętrznych i administracji przy piśmie z dnia 16 maja br. informacji wynika, że problematyka szeroko rozumianej ochrony zwierząt i środowiska pozostaje w bezpośrednim zainteresowaniu kierownictwa Biura Kryminalnego oraz Biura Prewencji Komendy Głównej Policji, czego wyrazem było utworzenie w lutym 2011 r. na polecenie zastępcy komendanta głównego Policji stanowisk współpracujących ze sobą koordynatorów do spraw ochrony zwierząt w pionie do walki z przestępczością gospodarczą i w pionie prewencji na poziomie komend wojewódzkich Policji i Komendy Stołecznej Policji.

Informacja o możliwości przekazywania wiedzy dotyczącej ochrony zwierząt, w tym problematyki znęcania się nad zwierzętami, oraz jej zasięgania od ww. koordynatorów zarówno ze strony funkcjonariuszy jednostek terenowych Policji, jak i obywateli została upubliczniona na stronach internetowych komend. Oprócz tych informacji w wielu przypadkach na stronach internetowych jednostek Policji zamieszczone są dane teleadresowe współpracujących z Policją instytucji i organizacji zajmujących się tą problematyką.

Ponadto Wydział do Walki z Przestępczością Gospodarczą Biura Kryminalnego Komendy Głównej Policji w powyższym zakresie współpracuje m.in. z Ministerstwem Środowiska, organizacją WWF Polska oraz Polskim Towarzystwem Ochrony Przyrody „Salamandra”, czego wyrazem są wspólnie organizowane szkolenia dla koordynatorów komend wojewódzkich Policji i Komendy Stołecznej Policji, którzy następnie zdobytą wiedzę przekazują funkcjonariuszom swoich jednostek.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie możliwości zwolnień z VAT
usług kształcenia zawodowego wykonywanych
przez organizacje rzemiosła (22412)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 9 maja 2011 r. (znak: SPS-023-22412/11) interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości zwolnień z VAT usług

kształcenia zawodowego wykonywanych przez organizacje rzemiosła, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 29a ustawy z dnia 11 marca 2011 r. (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) zwolnione od podatku są usługi kształcenia zawodowego i przekwalifikowania zawodowego prowadzone w formach i na zasadach przewidzianych w odrębnych przepisach oraz świadczenie usług i dostawa towarów ściśle z tymi usługami związane.

Wyjaśnić należy, iż podstawą do objęcia zwolnieniem usług kształcenia zawodowego oraz przekwalifikowania zawodowego był przepis art. 132 ust. 1i dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zgodnie z którym państwa członkowskie zwalniają kształcenie dzieci lub młodzieży, kształcenie zawodowe lub przekwalifikowanie, łącznie ze świadczeniem usług i dostawą towarów ściśle z taką działalnością związanych, prowadzone przez odpowiednie podmioty prawa publicznego lub inne instytucje działające w tej dziedzinie, których cele uznane są za podobne przez dane państwo członkowskie.

Do objęcia określonych usług zwolnieniem na podstawie wyżej przytoczonego przepisu art. 43 ust. 1 pkt 29a ustawy o podatku od towarów i usług konieczne jest łączne spełnienie następujących przesłanek:

— muszą to być usługi kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania zawodowego;

— kształcenie to musi być prowadzone w formach i na zasadach przewidzianych w odrębnych przepisach.

Pojęcie kształcenia zawodowego i przekwalifikowania zostało zdefiniowane w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1777/2005 z dnia 17 października 2005 r. ustanawiającym środki wykonawcze do dyrektywy 77/388/EWG w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. L Nr 288 str. 1). Zgodnie z art. 14 ww. rozporządzenia usługi w zakresie kształcenia zawodowego i przekwalifikowania zapewniające na warunkach określonych w art. 13 część A ust. 1i dyrektywy 77/388/EWG (obecny art. 132 ust. 1i) dyrektywy 2006/112/WE Rady) obejmują nauczanie pozostające w bezpośrednim związku z branżą lub zawodem, tak samo jak nauczanie mające na celu uzyskanie lub uaktualnienie wiedzy do celów zawodowych. Czas trwania kursu w zakresie kształcenia zawodowego bądź przekwalifikowania nie ma znaczenia do tego celu.

Odnosząc się do kwestii sposobu opodatkowania podatkiem od towarów i usług, usług kształcenia kandydatów na czeladnika i mistrza w zawodzie oraz organizowanych w tym zakresie przez izby rzemieślnicze egzaminów na czeladnika i mistrza w zawodzie wyjaśniam, że analiza przepisów ustawy z dnia 22 marca 1989 o rzemiośle (Dz. U. z 2002 r. Nr 112, poz. 979, z późn. zm.), przepisów rozporządzenia z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie praktycznej nauki zawodu (Dz. U. Nr 244, poz. 1626) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego

1996 r. w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagradzania (Dz. U. Nr 60, poz. 278, z późn. zm.) wskazują, iż egzaminy te należy co do zasady traktować jako integralną część procesu kształcenia zawodowego. Mając zatem na uwadze powołane wyżej akty prawne oraz fakt, iż sposób przeprowadzania egzaminów uregulowany jest szczegółowo w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 12 października 2005 r. w sprawie egzaminów na tytuły czeladnika i mistrza w zawodzie, przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych (Dz. U. Nr 215, poz. 1820) stwierdzić należy, iż przeprowadzanie tych egzaminów jest zwolnione od podatku od towarów i usług na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 29a ustawy o podatku od towarów i usług.

Jak już zaznaczyłem, powyższe regulacje krajowe mają uzasadnienie w cyt. dyrektywie. Nie stwierdziłem również, aby podległe mi organy odmiennie interpretowały ww. kwestie, brak jest zatem, w moim przekonaniu, przesłanek do wydawania interpretacji ogólnej w tej sprawie.

Jednocześnie informuję, iż wyjaśnienia w tej sprawie zostały również skierowane do Związku Rzemiosła Polskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

prezesa

**Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

w sprawie potrzeby doprecyzowania uprawnień konsumentów nabywających e-booki za pośrednictwem sklepu internetowego (22413)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 13 maja br. (sygn. DSPA-4810-2733-(1)/11) dotyczące interpelacji pana posła Grzegorza Roszaka w sprawie potrzeby doprecyzowania uprawnień konsumentów nabywających tzw. e-booki za pośrednictwem Internetu, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „Prezesem Urzędu”, jest centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów. Na podstawie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, do kompetencji

Prezesa Urzędu – w zakresie ochrony konsumentów – należy przede wszystkim prowadzenie postępowań w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym przez praktykę naruszającą zbiorowy interes konsumentów rozumie się godzące w ten interes bezprawne działanie przedsiębiorcy.

Nawiązując do treści przesłanej interpelacji, należy wskazać, iż w obecnym stanie prawnym, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2000 r. Nr 22, poz. 271 z późn. zm., dalej jako „uonpk”), istnieje możliwość odstąpienia od umowy zawartej na odległość, mającej za przedmiot towary w postaci elektronicznej, jak np. e-booki. Skorzystanie z uprawnienia do odstąpienia od umowy w przypadku nabycia wspomnianych towarów jest bowiem możliwe do czasu pobrania towaru z sieci na komputer użytkownika (nabywcy). Zgodnie z art. 10 ust. 3 pkt 1 ww. ustawy prawo odstąpienia od umowy zawartej na odległość nie przysługuje konsumentowi m.in. w wypadku świadczenia usług rozpoczętego, za zgodą konsumenta, przed upływem terminu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 tej ustawy, przy czym wyłączenie to nie ma charakteru normy bezwzględnie wiążącej, strony umowy mogą tą kwestię uregulować odmiennie i dopuścić w takim przypadku możliwość odstąpienia od umowy w terminie 10 dni. W przypadku sklepów internetowych warunki zwrotu towaru określa regulamin sprzedaży zamieszczony na danej stronie. Wobec powyższego nie ulega wątpliwości fakt, iż w przypadku zakupu e-booka przez Internet, zanim dojdzie do pobrania pliku na komputer konsumenta (nabywcy), odstąpienie od umowy jest możliwe na gruncie ww. przepisów. Urząd nie spotkał się do tej pory z sygnałami od konsumentów wskazującymi na stosowanie przez przedsiębiorców prowadzących sklepy internetowe praktyki polegającej na nieuznawaniu prawa do odstąpienia od umowy we wspomnianym przypadku. Co więcej z analizy przeprowadzonej przez urząd wynika, iż przedsiębiorcy prowadzący sklepy internetowe oferujące zakup m.in. e-booków wprost przewidują w regulaminach sprzedaży, iż konsument może odstąpić od zawartej na odległość umowy¹⁾, o ile nie doszło do „pobrania” towaru.

Wymaga również podkreślenia fakt, iż istota uprawnienia do odstąpienia od umowy na gruncie przepisów ustawy o sprzedaży na odległość (art. 7 ust. 3 uonpk), polega na uznaniu umowy za nieważną i zwrocie otrzymanych świadczeń. Cechą dokonania wzajemnych rozliczeń stron umowy jest ekwiwalentność świadczeń, tj. świadczenia muszą ulec zwrotowi w stanie niezmienionym. Z prawnego punktu widzenia pozostaje wątpliwe umożliwienie konsumentom zwrotu towarów w postaci elektro-

¹⁾ Zob. np. § 4 regulaminu sprzedaży w sklepie internetowym empik.com, <http://www.empik.com/regulamin>.

nicznej w sytuacji, w której doszło do ich zakupu i „ściągnięcia” na komputer użytkownika. Wydaje się, iż specyfika tego typu dóbr konsumpcyjnych nie pozwala na pełne stosowanie przepisów dotyczących odstąpienia od umowy i zwrotu towaru analogicznie jak w przypadku zakupu rzeczy ruchomych. Posługując się analogią, należy zauważyć, iż zgodnie z art. 10 ust. 3 pkt 2 uonpk konsument traci prawo odstąpienia od umowy (chyba że strony umówiły się inaczej), jeżeli usunie oryginalne opakowanie nagrań audialnych i wizualnych oraz zapisanych na informatycznych nośnikach danych. Rozwiązanie takie ma zapobiegać ewentualnym nadużyciom polegającym np. na zakupie na odległość płyty DVD z filmem, obejrzeniu filmu, a następnie odstąpieniu od umowy. Biorąc pod uwagę, iż tzw. e-booki pobierane bezpośrednio z sieci Internet nie są zapisane na trwałym nośniku danych, a zatem nie posiadają opakowania, które można by usunąć, należy przyjąć, iż granicznym momentem dla wykonania prawa odstąpienia od umowy jest moment pobrania pliku na dysk komputera. Umożliwienie konsumentom odstępowania od umowy już po pobraniu pliku z sieci mogłoby skutkować nieprawidłowościami opisanymi powyżej.

Bez względu na powyższe, uprzejmie informuję, iż problematyka obrotu w sieci towarami o charakterze niematerialnym i kwestia przysługującej w tym zakresie ochrony prawnej konsumentom została dostrzeżona przez prawodawcę unijnego i znalazła swój wyraz w dokumentach o charakterze strategicznym²⁾ jak również aktualnie opracowywanych i konsultowanych aktach prawnych dotyczących praw konsumentów. Stały rozwój usług społeczeństwa informacyjnego oraz e-commerce uzasadnia potrzebę stworzenia odpowiednich instrumentów prawnych regulujących uprawnienia konsumentów biorących udział w transakcjach elektronicznych. Aktualnie istniejący system prawny przestaje bowiem przystawać do zmieniających się realiów handlu elektronicznego, w szczególności jego dynamicznego rozwoju. Informuję, iż aktualnie prowadzone w Radzie Unii Europejskiej oraz Parlamencie Europejskim prace nad projektem dyrektywy horyzontalnej w sprawie praw konsumentów uwzględniają kwestię regulacji pojęcia towarów, którymi obrót odbywa się tylko elektronicznie (ang. digital content, czyli m.in. e-booki, programy komputerowe pobierane z sieci na komputer użytkownika itp.). Nie zostało jednocześnie przesądzone, czy kwestia ta zostanie uregulowana w odrębnym akcie prawnym czy we wspomnianej dyrektywie, niemniej jednak Prezes Urzędu aktywnie uczestniczy w pracach legislacyjnych dotyczących powyższej dyrektywy, która będzie miała zasadnicze znaczenie dla transakcji dokonywanych w sieci Internet. W chwili

²⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Europejska agenda cyfrowa, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:0245:FIN:PL:PDF>.

obecnej jest konsultowany zakres projektowanych unormowań dotyczących handlu elektronicznego oraz kwestia zdefiniowania towarów o charakterze niematerialnym, którymi obrót odbywa się elektronicznie (digital content).

Wobec powyższego, poruszona w interpelacji kwestia konieczności uregulowania praw konsumentów nabywających towary, które nie posiadają materialnego nośnika, stanowi istotny element prac legislacyjnych nad zmianą systemu prawa konsumenckiego i znajdzie w przyszłości odzwierciedlenie w przepisach implementujących dyrektywę o prawach konsumentów.

Ufam, że przedstawione powyżej wyjaśnienia okażą się pomocne.

Z poważaniem

Prezes Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Krasnodębska-Tomkiel

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Piotra Tomańskiego
i Renaty Butryn

w sprawie działań Ministerstwa
Spraw Zagranicznych dotyczących utworzenia
Domu Kultury Polskiej we Lwowie (22414)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów Renaty Butryn i Piotra Tomańskiego (pismo nr SPS-023-22414/11 z dnia 9 maja br.) w sprawie działań Ministerstwa Spraw Zagranicznych dotyczących utworzenia Domu Polskiego we Lwowie uprzejmie informuję.

Po ponad 10-letnich staraniach władz polskich o utworzenie Domu Polskiego we Lwowie akt przekazania mniejszości ukraińskiej Domu Ludowego w Przemysłu w dniu 21 marca br. miał być – wedle zapowiedzi strony ukraińskiej – usunięciem ostatniej przeszkody, a droga do Domu Polskiego we Lwowie stanąć miała otworem. W związku z tym wydarzeniem szef parlamentu ukraińskiego Wołodymyr Łytwyn zapewnił publicznie, że sprawa Domu Polskiego we Lwowie zostanie wkrótce rozwiązana po myśli polskiej mniejszości. Podobne potwierdzenia dali też inni przedstawiciele ukraińskiej administracji centralnej. Postulat utworzenia domu we Lwowie został mocno zaakcentowany podczas wizyty w Kijowie prezesa Rady Ministrów D. Tuska w dniu 13 kwietnia br. Prezydent W. Janukowycz, dziękując rządowi pol-

skiemu za przekazanie mniejszości ukraińskiej budynku w Przemyślu, poinformował, że w czasie spotkania z merem Lwowa i szefem administracji obwodowej w dniu 11 kwietnia br. wydał polecenie na piśmie przekazania obiektu na Dom Polski. Konsulat Generalny RP we Lwowie niezwłocznie otrzymał polecenie intensywnego zajęcia się sprawą w kontakcie z władzami Lwowa.

Warto tu przypomnieć, że po wyborach na Ukrainie w 2010 r. nowe władze zaprezentowały korzystne dla Polski stanowisko w sprawie Domu Polskiego. Deklarację woli pozytywnego załatwienia sprawy uzyskano między innymi z ust H. Herman - zastępczyni szefa administracji prezydenta W. Janukowycza. W dniu 1 grudnia 2010 r. podczas wizyty marszałka B. Borusewicz w Kijowie prezydent W. Janukowycz zapewnił o pomocy dla idei utworzenia Domu Polskiego we Lwowie. Prosił o wskazanie przedstawicieli mniejszości polskiej, z którymi będzie można prowadzić rozmowy na ten temat. Obiecał także, iż przejmie osobisty nadzór nad sprawą Domu Polskiego. Jednakże w trakcie polsko-ukraińskich konsultacji politycznych w sierpniu 2010 r. strona ukraińska przekazała swoją wersję informacji o staraniach o Dom Polski, z której wynikało, że władze Lwowa oferowały stronie polskiej kilkanaście propozycji lokalizacji Domu Polskiego. Sugerowano, że wina za impas w tej sprawie leży po stronie polskiej (brak decyzji), wskazując równocześnie na „dobrą wolę” władz miasta. Tymczasem wszystkie starania strony polskiej spotykały się do tej pory z niechętną postawą lokalnych władz lwowskich i środowisk miejscowych nacjonalistów. Wszystkie zaproponowane przez Radę Miejską Lwowa budynki okazały się nie do zaakceptowania – czy to z powodu niewłaściwej lokalizacji (poza historycznym centrum miasta), wygórowanej ceny, czy niejasnej sytuacji własnościowej. Ich odrzucenie było więc w pełni uzasadnione.

Najnowszym działaniem Ministerstwa Spraw Zagranicznych na Ukrainie było oddanie do użytku nowej siedziby Konsulatu Generalnego RP we Lwowie, nowoczesnej placówki, która służyć ma interesom RP, ale także mieszkańcom Lwowa i regionu, ułatwiając im przekraczanie unijnej granicy, propagując wartości europejskie, polską kulturę i sztukę. Uroczystego otwarcia konsulatu w dniu 16 maja br. dokonał minister spraw zagranicznych R. Sikorski w towarzystwie ministra spraw zagranicznych Ukrainy K. Hryczenko, gubernatora obwodu lwowskiego i władz miasta Lwowa. Spotkanie to było okazją do kolejnych rozmów z partnerami ukraińskimi na temat utworzenia Domu Polskiego we Lwowie. Rozmowy będą kontynuowane.

Odnosnie do ostatniego pytania uprzejmie informuję, że możliwość oddziaływania resortu na władze miast związanych umowami partnerskimi z miastami ukraińskimi jest tylko pośrednia. Mamy je jednak na uwadze i podejmujemy różnorodne działania, m.in. na forum Międzyresortowego Zespołu ds. Polonii i Polaków za Granicą, a także w formie spotkań

przedstawicieli władz lokalnych (m.in. w 2009 r. odbyło się spotkanie prezydentów polskich miast partnerskich dla Lwowa poświęcone właśnie kwestii Domu Polskiego). Celem naszych starań jest zainspirowanie władz lokalnych do przemyślanych działań na rzecz społeczności polonijnych w partnerskich miastach lub regionach, w tym także na Ukrainie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie pracowników cywilnych wojskowej
straży pożarnej (22418)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 9 maja 2011 r. (sygn. SPS-023-22418/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Stanisława Wziątka w sprawie pracowników cywilnych wojskowej straży pożarnej uprzejmie informuję, że z uwagi na fakt, iż zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68, z późn. zm.) Wojskowa Ochrona Przeciwpożarowa (WOP) wykonuje zadania przewidziane dla Państwowej Straży Pożarnej w komórkach i jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi obrony narodowej albo przez niego nadzorowanych, zasadne wydaje się, aby stanowisko w sprawie będącej przedmiotem wystąpienia pana posła przedstawił wskazany organ.

Niezależnie od powyższego pragnę wskazać, iż ustawa o Państwowej Straży Pożarnej oraz ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380, z późn. zm.) wprowadziły rozróżnienie w odniesieniu do osób realizujących zadania z zakresu ochrony przeciwpożarowej. Do jednej grupy ww. ustawy zaliczają funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej (strażaków PSP), pozostających w stosunku służbowym nawiązanym na podstawie mianowania (powołania), stanowiących zawodową, umundurowaną i wyposażoną w specjalistyczny sprzęt formację przeznaczoną do walki z pożarami, klęskami żywiołowymi i innymi miejscowymi zagrożeniami (vide: art. 1 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej). Drugą grupę stanowią pracownicy cywilni jednostek ochrony przeciwpożarowej niebędących jednostkami organizacyjnymi Państwowej Straży Pożarnej – głównie zakładowych

straży pożarnych (ZSP) i zakładowych służb ratowniczych (ZSR) – oraz pracownicy cywilni Wojskowej Ochrony Pożarowej, zatrudnieni na podstawie umowy o pracę.

Należy zauważyć, iż zarówno funkcjonariusze PSP, jak i pracownicy cywilni zakładowych straży pożarnych, zakładowych służb ratowniczych oraz Wojskowej Ochrony Pożarowej wykonują zadania związane z walką z pożarami, klęskami żywiołowymi i innymi miejscowymi zagrożeniami czy też różnymi dziedzinami ratownictwa (chemicznego, medycznego), niemniej jednak na terenie zakładów pracy czy chronionych jednostek wojskowych stosunkowo rzadko występują zdarzenia o powyższym charakterze, w przeciwieństwie do tych, z którymi muszą zmierzyć się funkcjonariusze PSP.

Warto również podkreślić, iż zakres odpowiedzialności strażaków pełniących służbę w Państwowej Straży Pożarnej wynika ze szczególnej odpowiedzialności strażaka PSP jako funkcjonariusza publicznego, jego obowiązków, dyspozycyjności, podległości służbowej i odpowiedzialności dyscyplinarnej. Natomiast prawo strażaków PSP do nabywania świadczeń emerytalnych według zasad i na warunkach przewidzianych w ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, z późn. zm.) jest adekwatne do realizowanych zadań służbowych i stopnia ich uciążliwości, wynikających z nawiązanego stosunku służbowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie planowanej reorganizacji zakresu
działania inspektoratów ZUS (22420)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 9 maja 2011 r., znak: SPS-023-22420/11, interpelację pani poseł Krystyny Łybackiej w sprawie planowanej

reorganizacji zakresu działania inspektoratów ZUS uprzejmie informuję.

Jednym z zasadniczych celów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest zapewnienie jak najwyższych standardów obsługi klientów i świadczonych usług. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zapewnił ministra pracy i polityki społecznej, że utrzymanie wysokich standardów obsługi klientów oraz jak najwyższego poziomu jakości realizowanych zadań we wszystkich jednostkach ZUS należy do priorytetów zakładu.

Odnosząc się do zarzutów na temat szkodliwości wprowadzanych zmian organizacyjnych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, w szczególności w obszarze obsługi klientów i dostępności świadczonych usług w jednostkach ZUS, informuję, że, podjęte w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych inicjatywy, jak zapewnia pan prezes, oparto na sprawdzonych w instytucjach obsługujących klientów standardach związanych z organizacją realizacji zadań i bezpośredniej obsługi klientów w odrębnych jednostkach ZUS. Są one ukierunkowane przede wszystkim na oczekiwania i potrzeby klientów.

Budowa nowej organizacji, polegającej na skoncentrowaniu realizacji zadań z zakresu merytorycznej obsługi spraw w mniejszej liczbie terenowych jednostek ZUS przy jednoczesnym pozostawieniu organizacji bezpośredniej obsługi klientów we wszystkich jednostkach zakładu ma na celu przede wszystkim usprawnienie organizacji pracy oraz podniesienie standardów jakościowych realizacji zadań. Takie działanie, poprzez wykorzystanie efektu skali i specjalizacji wykonywanych usług, daje gwarancję terminowej i prawidłowej obsługi spraw w konkretnym obszarze. Pan prezes zaznacza, że powyższe zmiany wprowadzane są stopniowo oraz z zachowaniem troski o miejsca pracy, starając się ograniczyć, na ile to możliwe, negatywny wpływ na lokalny rynek pracy.

Projektowane w ramach procesu standaryzacji zmiany wynikają z analizy liczby wykonywanych zadań w danej jednostce, zakresu kompetencji pracowników wymaganych do realizacji tych zadań, dostępnych narzędzi, aplikacji systemów informatycznych oraz warunków lokalowych jednostek, których zmiany dotyczą. Powyższe zmiany determinowane są procesami demograficznymi oraz innymi lokalnymi uwarunkowaniami.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zapewnia, że w kwestii organizacji bezpośredniej obsługi klientów nowy model organizacji merytorycznej obsługi spraw nie powoduje żadnych negatywnych zmian w obszarze bezpośredniej obsługi klientów. Zgodnie z obowiązującymi w zakładzie standardami wszystkie terenowe jednostki organizacyjne zakładu w jednolity sposób i w pełnym zakresie obsługują wszystkie grupy klientów. Klienci ZUS mają zapewnioną obsługę na coraz wyższym, profesjonalnym poziomie oraz dostęp do wszystkich dotyczących ich informacji w najbliższej miejsca zamieszkania jednostce terenowej, bez konieczności odbywania podróży

w celu załatwienia swoich spraw do odległych jednostek zakładu.

Należy także dodać, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych zmienia swoje funkcjonowanie m.in. dzięki informatyzacji, która wspomaga realizację procesów przebiegających wewnątrz organizacji i umożliwia rozwój nowoczesnych kanałów kontaktu z naszymi klientami oraz elektronicznych kanałów świadczenia usług zwiększających dostępność i wpływających na skrócenie czasu rozpatrywania spraw.

Wyrażam nadzieję, że przedstawione argumenty rozwieją obawy związane z negatywnym wpływem wprowadzanych zmian zarówno na organizację bezpośredniej obsługi klientów, jak i dostęp do usług oferowanych przez jednostki ZUS w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Pragnę jednocześnie podkreślić, że minister pracy i polityki społecznej będzie analizował efektywność podjętych działań, aby nie uległ pogorszeniu poziomu obsługi klientów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie e-myta – elektronicznego systemu
poboru opłat za przejazd autostradami
i drogami ekspresowymi (22421)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Marii Zuby, przesłaną przy piśmie z dnia 9 maja 2011 r., znak: SPS-023-22421/11, w sprawie e-myta – elektronicznego systemu poboru opłat za przejazd autostradami i drogami ekspresowymi, przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z konsensusem parlamentarnym wypracowanym podczas prac nad ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw podstawową stawką początkową stosowaną w systemie opłaty elektronicznej będzie stawka 0,46 zł/km obowiązująca na sieci autostrad i dróg ekspresowych oraz stawka 0,37 zł/km obowiązująca na sieci dróg krajowych innych klas technicznych. Stawki te są średnimi ważonymi stawkami odpowiednio dla całej sieci autostrad i dróg ekspresowych oraz dróg krajowych pozostałych klas technicznych. Stawki opłaty elektronicznej określone

w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej stanowią więc odzwierciedlenie decyzji podjętej przez parlament RP.

Dodać przy tym należy, że na podstawie art. 13ha ust. 5 ustawy o drogach publicznych przyjęto zasadę, że podstawą do określenia stosowanych stawek opłaty elektronicznej jest wyliczenie stawki maksymalnej z uwzględnieniem kalkulacji wszelkich kosztów związanych z budową, przebudową, utrzymaniem, ochroną i zarządzaniem drogami krajowymi, na których opłata jest pobierana, w tym kosztów związanych z poborem opłaty elektronicznej oraz kosztów finansowych. Zasada ta jest bezpośrednim wdrożeniem przepisów ww. dyrektywy 1999/62/WE, która nakłada na wszystkie kraje członkowskie obowiązek zastosowania określonej metodologii kalkulacji kosztów. Dyrektywa pozostawia dalej państwom członkowskim możliwość kształtowania stawek opłaty na poziomie niższym niż wynikający z takiej kalkulacji kosztów. Zwracam uwagę na fakt, że zaproponowane w Polsce stawki stosowane pokrywają zaledwie ok. 37% kosztów w przypadku autostrad i dróg ekspresowych oraz ok. 66% kosztów w przypadku pozostałych dróg krajowych.

Należy przy tym podkreślić, że polscy przewoźnicy płacą znacznie wyższe stawki opłat, które obowiązują w innych krajach Unii Europejskich, gdzie wprowadzono elektroniczny system poboru opłat (Niemcy, Austria, Czechy, Słowacja). Na ich tle przyjęte w Polsce opłaty za przejazd 1 km są niższe. W poniższej tabeli przedstawiono porównanie stawek obowiązujących w Polsce i ww. państwach UE (stawki w złotych). Przyjęto założenia, że są to stawki dla pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 12 t składających się z 3-osowego ciągnika siodłowego + 3-osowa naczepa. Są to stawki stosowane w dni robocze. Czechy stosują podział na klasy emisji EURO 0–II, EURO III–V – dlatego stawka taka sama dla EURO III i EURO IV. Austria stosuje podział na klasy emisji EURO 0–III, EURO IV–V, EURO EEV i VI – dlatego te same stawki dla kategorii EURO II i EURO III.

Kraj/klasa emisji spalin	EURO IV	EURO III	EURO II
Słowacja	0,75	0,76	0,82
Czechy	0,65	0,65	0,84
Niemcy	0,72	0,80	1,14
Austria	1,28	1,46	1,46
Polska	0,37	0,46	0,53

Urządzenie do poboru opłaty elektronicznej (urządzenie viaBOX) to niewielkie urządzenie, które umożliwia zidentyfikowanie pojazdu podlegającego poborowi opłat przez system elektronicznego poboru opłat (system viaTOLL) i elektroniczne przechowywanie i przetwarzanie informacji.

Za urządzenie viaBOX pobierana jest kaucja w wysokości 120 zł, która jest zwracana po zdaniu sprawnego urządzenia. Użytkownik sam instaluje urządzenie viaBOX, więc nie ponosi żadnych kosztów związanych z montażem. Urządzenie viaBOX nie wymaga podłączania do źródła energii w pojeździe. viaBOX jest w pełni skonfigurowany i gotowy do użytkowania.

Obecnie pięć krajów europejskich posiada krajowe systemy ETC dla samochodów ciężarowych: Szwajcaria, Austria, Niemcy, Czechy i Słowacja. Potrzeba mobilności i wzrost ruchu powodują zatłoczenie, które okazuje się jednym z głównych problemów w wielu obszarach miejskich i pozamiejskich na całym świecie. Próby rozwiązania tego problemu zwiększyły zainteresowanie stosowaniem elektronicznych systemów pobierania opłat za przejazd jako sposobu racjonalizacji użytkowania dróg, wprowadzenia zasady „używający płaci”, a także jako źródła finansowania rozwoju i modernizacji sieci dróg. Jest to również zgodne z dyrektywą 2006/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe.

Czynności kontrolne w systemie ETC będą wykonywane przez służby wskazane w art. 131 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), tj.: Policję, Główną Inspekcję Transportu Drogowego (GITD), Służbę Celną i Straż Graniczną. Zostało przyjęte, iż Główna Inspekcja Transportu Drogowego będzie pełniła rolę wiodącą w zapewnieniu czynności kontrolnych w systemie ETC, a pozostałe służby będą ją uzupełniały. Straż Graniczna będzie pełnić istotną rolę w zapewnieniu szczelności na granicach, w szczególności w zakresie pojazdów zarejestrowanych poza granicami Polski.

Należy wskazać, że kontrola w systemie ETC będzie się odbywać w dwojaki sposób – poprzez bezpośrednią kontrolę pojazdów przez pracowników służb wskazanych w art. 131 ustawy o drogach publicznych oraz w sposób automatyczny poprzez urządzenia kontrolne zainstalowane na bramownicach oraz odpowiedni system kontroli wykonawcy. Bezpośrednia kontrola pojazdów jest kontrolą uzupełniającą i zgodnie z założeniami powinna dotyczyć wyłącznie kontroli pojazdów, które nie są zarejestrowane w systemie. Kontrola automatyczna polegać będzie na rejestracji naruszenia przez odpowiednie urządzenia elektroniczne i następnie na podstawie takiej rejestracji wszczynane będzie postępowanie administracyjne zakończone wydaniem decyzji przez odpowiednią służbę. W związku z tym wobec każdego, kto naruszy obowiązek uiszczenia opłaty elektronicznej

lub posiadania OBU, zostanie wszczęte postępowanie administracyjne. Dotyczy to zarówno pojazdów krajowych, jak i zagranicznych. Informuję, iż zgodnie z art. 13g ust. 9 ustawy o drogach publicznych do czasu uiszczenia kary pieniężnej przez przedsiębiorcę zagranicznego pojazd kieruje się lub usuwa na jego koszt na najbliższy parking strzeżony.

Ministerstwo Infrastruktury, biorąc pod uwagę doświadczenia innych państw europejskich oraz dążąc do zagwarantowania sprawnego i szczelnego systemu kontroli, zwracało się z wnioskiem o zapewnienie środków na ten cel, a także prowadziło rozmowy z GITD na temat zapotrzebowania w poszczególnych okresach funkcjonowania systemu ETC.

Wskazywane przez głównego inspektora transportu drogowego zapotrzebowanie na 513 etatów jest stanem docelowym. Etaty będą uruchamiane sukcesywnie, gdy sieć objęta ETC będzie się rozwijać. Ustalono, iż w początkowym okresie, gdy system będzie obejmował ok. 1600 km dróg krajowych, do kontroli systemu wystarczy ok. 180 inspektorów. GITD zaproponowała, iż przez pierwszych kilka miesięcy funkcjonowania systemu ponad 200 inspektorów transportu drogowego zostanie oddelegowanych ze wszystkich 16 wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego i dedykowanych do kontroli w ramach systemu ETC.

Dodam, że w dniu 4 maja 2011 r. Rada Ministrów przyznała środki finansowe na wynagrodzenia dla pracowników GITD w związku ze zwiększeniem zatrudnienia o 313 etatów w roku 2012.

Szacuje się, że przewidywana wysokość przychodów z opłat w latach 2011–2018 wyniesie ok. 14,2 mld zł. Wpływy w roku 2011 planowane są w kwocie ok. 0,4 mln zł – obejmują tylko II połowę roku 2011, tj. ostatnie 184 dni. W roku 2012 planowane wpływy wyniosą ok. 0,93 mld zł, w 2013 – ok. 1,86 mld zł, w 2014 – ok. 2,2 mld zł, a w 2015 – ok. 2,4 mld zł. Wzrost wpływów w poszczególnych latach ma związek z planowanym rozszerzeniem sieci dróg objętych ETC. Początkowo, tj. od 1 lipca br., systemem ETC zostanie objętych ok. 1600 km dróg zarządzanych przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad. Zakłada się, że w 2014 r. system opłaty elektronicznej obejmie ok. 2880 km dróg.

Wpływy z opłat będą stanowić stałe źródło zasilenia Krajowego Funduszu Drogowego, który finansuje realizację zadań w zakresie budowy i przebudowy sieci dróg krajowych.

Elektroniczny system poboru opłat jest wdrażany w Polsce na mocy ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391), która weszła w życie w dniu 24 grudnia 2008 r.

Data 1 lipca 2011 r. została wskazana we wspomnianej wyżej ustawie jako data uruchomienia elektronicznego systemu poboru opłat w Polsce. Środki na finansowanie budowy systemu zostały zabezpieczone w budżecie Krajowego Funduszu Drogowego na rok 2011.

Za wdrożenie systemu odpowiedzialny jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad (GDDKiA), który w dniu 1 października 2010 r. rozstrzygnął przetarg na budowę i zarządzanie systemem ETC. Zwycięzcą przetargu zostało konsorcjum Kapsch, z którym GDDKiA w dniu 2 listopada 2010 r. podpisał umowę.

Obecnie trwają intensywne prace związane z wdrożeniem systemu. Nie przewiduje się braku wdrożenia systemu w przewidzianym ustawowo terminie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie sprzeciwu wobec nowelizacji
ustawy o finansach publicznych (22422)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 9 maja 2011 r., znak: SPS-023-22422/11, dotyczącym interpelacji posłanki Bożeny Kotkowskiej w sprawie sprzeciwu wobec nowelizacji ustawy o finansach publicznych uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Z dniem 1 stycznia 2011 r. wszedł w życie przepis art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), dodany art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), który powoduje, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Powyższa zasada dotyczy także emerytów, którzy ukończyli wiek wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn.

Od 1 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wstrzyma wypłatę emerytur z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, pobieranych przez osoby, które nie rozwiązały stosunku pracy zawartego przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dobie kryzysu gospodarczego i spadku dochodów ze składek, co jest konsekwencją wzrastającego

bezrobocia, rozwiązanie zwiększające równolegle wydatki FUS na emerytury pogłębia deficyt tego funduszu i pośrednio wpływa na wzrost wydatków budżetowych, gdyż zwiększony deficyt FUS wymaga zwiększonej dotacji uzupełniającej z budżetu państwa. Względy te przemawiały za modyfikacją obowiązujących w tej kwestii rozwiązań.

Rozwiązania te, to znaczy możliwość kontynuowania zatrudnienia i równoczesnego pobierania emerytury bez rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, wprowadzone zostały z dniem 8 stycznia 2009 r. Spowodowały one, że nastąpił wyraźny wzrost liczby nowo przyznanych emerytur, a w konsekwencji wzrost wydatków Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. I tak, podczas gdy przyrost liczby osób pobierających emeryturę w trzech pierwszych miesiącach 2008 r. wynosił odpowiednio: 11,7% – w styczniu, 15,4% – w lutym i 5,5% – w marcu, to w pierwszych trzech miesiącach 2009 r. wzrost ten wynosił odpowiednio: 18,5% – w styczniu, 16,7% – w lutym i 13,8% – w marcu. W I półroczu 2009 r. oddziały ZUS rozpoczęły wypłatę emerytur dla 38 tys. osób, które wcześniej miały już przyznaną emeryturę i podjęły jej wypłatę w związku ze zmianą przepisów. Ostatecznie na skorzystanie z tego przepisu zdecydowało się około 60 tys. osób.

Szacuje się, że przywrócenie zawieszenia wypłaty emerytury w przypadku kontynuowania zatrudnienia zmniejszy wydatki Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w skali roku o około 700 mln zł.

Przyjęcie przez Sejm tej regulacji oznacza, że to pracownik i pracodawca solidarnie podejmą decyzję, czy pracownik, który uzyskał prawo do emerytury, powinien kontynuować zatrudnienie. Po rozwiązaniu stosunku pracy z macierzystym zakładem pracy emeryt może powrócić do tego samego zakładu pracy lub innego zakładu pracy i pobierać zarówno zarobki, jak i emeryturę. Osoby zatrudnione w administracji państwowej, które przystąpiły do konkursu (bo są już takie przypadki) i uzyskały pozytywny wynik, ponownie zostały zatrudnione.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż nie jest trafny zarzut, że obowiązujący przed zmianą przepisów art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS (tożsamy z obecnie obowiązującą regulacją zawartą w art. 103a) narusza wyrażoną w art. 2 konstytucji zasadę demokratycznego państwa prawnego, a w szczególności wynikające z niej zasady: ochrony praw nabytych, zaufania obywatela do państwa i stanowionego przezeń prawa oraz sprawiedliwości społecznej. Trybunał uznał, że „umożliwienie pobierania świadczeń emerytalnych bez przerywania działalności zawodowej u dotychczasowego pracodawcy wykracza poza konstytucyjny zakres prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego”.

Odnosząc się do kwestii przywrócenia przepisów zezwalających na kontynuowanie zatrudnienia z jednoczesnym pobieraniem emerytury bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, uprzejmie informuję, że w świetle aktualnych realiów społecznych i budżet-

towych nie widzę możliwości powrotu do zmienionych przepisów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie gromadzenia informacji o uczniach
(22423)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (SPS-023-22423/11) z 6 maja 2011 r. w sprawie gromadzenia informacji o uczniach, uprzejmie wyjaśniam, że zakres danych gromadzonych w systemie informacji oświatowej wynika z zadań realizowanych przez system oświaty wobec uczniów i nauczycieli określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 70, ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela oraz innych przepisach rangi ustawowej, np. p. ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Budowany przez Ministerstwo Edukacji Narodowej nowy system informacji oświatowej będzie udoskonalonym narzędziem gromadzenia danych stanowiących podstawę do zarządzania oświatą na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym. Wykorzystanie wyników analiz danych zgromadzonych w nowym SIO pozwoli ministrowi edukacji narodowej na lepsze wypełnienie konstytucyjnego obowiązku zapewnienia wszystkim obywatelom prawa do nauki poprzez podejmowanie decyzji o charakterze regulacyjnym (inicjatywa ustawodawcza i prawodawcza ministra), sprawowanie nadzoru nad realizacją zadań oświatowych oraz podział środków finansowych na ich wykonywanie. Nowy system informacji oświatowej będzie również narzędziem dla jednostek samorządu terytorialnego do prowadzenia lokalnej polityki oświatowej.

Odpowiadając na szczegółowe pytania Pani Poseł Anny Sobeckiej, uprzejmie informuję:

Ad 1. Dane gromadzone w systemie informacji oświatowej będą chronione poprzez stosowanie opisanych w ustawie procedur bezpieczeństwa, a także dzięki zastosowaniu sprawdzonych i adekwatnych zabezpieczeń technicznych i technologicznych. Obowiązek oraz sposoby ochrony danych zgromadzonych w bazie danych SIO wynikają zarówno z przepisów

ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej, jak i ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych oraz ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji podmiotów realizujących zadania publiczne i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2005 r. w sprawie minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych.

Każda osoba, która będzie miała dostęp do systemu informacji oświatowej, będzie musiała pozytywnie przejść procedurę weryfikacji dostępu oraz uzyskać upoważnienie i niepowtarzalny identyfikator użytkownika SIO. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania będzie prowadził ewidencję wszystkich upoważnionych osób. W systemie będą rejestrowane operacje dokonywane na danych. Obowiązek zapewnienia takiej funkcjonalności systemu wynika z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

Ponadto dane gromadzone w SIO będą chronione zarówno podczas przekazywania danych między lokalnymi bazami danych SIO a bazą danych SIO prowadzoną przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, jak i w czasie przechowywania danych w bazach danych SIO. Do celów zabezpieczenia przekazywania danych do bazy danych SIO i pozyskiwania danych z bazy danych SIO wykorzystane zostaną mechanizmy szyfrowania danych osobowych. Oprócz tego bazy danych SIO będą chronione przed nieuprawnionym dostępem poprzez zastosowanie sprawdzonych rozwiązań technicznych i technologicznych, które będą adekwatne do rodzaju gromadzonych danych.

Ad 2. Dane zgromadzone w systemie informacji oświatowej, jak wynika z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej, będą wykorzystywane m.in. do celów zarządzania oświatą na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym, efektywnego funkcjonowania systemu finansowania zadań oświatowych oraz nadzorowania i kordynowania wykonywania nadzoru pedagogicznego na terenie kraju oraz podnoszenia jakości edukacji. Ponadto dostęp do aktualnych i rzetelnych statystyk oraz wyników analiz pozwoli jednostkom samorządu terytorialnego na dostosowanie oferty edukacyjnej do struktury potrzeb dzieci i młodzieży. Należy również podkreślić, że odpersonalizowane dane zgromadzone w SIO będą wykorzystywane do celów statystyki publicznej, w tym także w celu przekazywania do statystyki międzynarodowej informacji na temat wskaźników charakteryzujących polską oświatę.

Gromadzenie danych do podziału części oświatowej subwencji ogólnej jest jednym, ale nie wyłącznym, celem funkcjonowania systemu informacji oświatowej. Należy jednak wyjaśnić, że zgodnie z wydawanym corocznie rozporządzeniem ministra edukacji narodowej podział części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego dokonywany jest w szczególności z uwzględnieniem finansowania wydatków bieżących, finansowania wy-

datków związanych z indywidualnym nauczaniem, dofinansowania kształcenia uczniów niebędących obywatelami polskimi, finansowania dodatków i premii dla opiekunów praktyk zawodowych, finansowania wczesnego wspomagania rozwoju dzieci oraz udzielania pomocy materialnej dla uczniów.

Szczególne znaczenie dla prawidłowego podziału części oświatowej subwencji ogólnej ma kompletność i rzetelność danych dotyczących rodzaju niepełnosprawności dzieci i młodzieży, dla których organizowane jest kształcenie specjalne, rodzajów oddziałów, działań mających na celu podtrzymywanie poczucia tożsamości narodowej i etnicznej, w tym nauczania języka mniejszości narodowej i etnicznej oraz języka regionalnego, a także dodatkowych działań podejmowanych na rzecz uczniów pochodzenia romskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie budowy cerkwi w pobliżu
polskiego cmentarza w Katyniu (22424)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi z upoważnienia prezesa Rady Ministrów dla ministra spraw zagranicznych na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (pismo nr SPS-023-22424/11 z dnia 6 maja br.) w sprawie budowy cerkwi w pobliżu polskiego cmentarza wojskowego w Katyniu, uprzejmie informuję:

Polski cmentarz wojskowy w Katyniu jest integralną, choć wydzieloną, częścią kompleksu memorialnego Katyń z jego dyrekcją podległą muzeum współczesnej historii Rosji obejmującego oprócz zbiorowych grobów polskich oficerów także miejsca masowych mogił radzieckich ofiar represji politycznych.

Strona rosyjska, przystępując do budowy cerkwi w części kompleksu przylegającego do miejsc spoczynku obywateli radzieckich, kierowała się wyjściem naprzeciw prawosławnej tradycji budowy świątyni w miejscach masowych kaźni niewinnych ofiar, a z drugiej strony pragnęła podnieść znaczenie tego miejsca w świadomości społeczeństwa ziemi smoleńskiej.

Strona polska z rezerwą odniosła się do tego typu planów, uważając, iż miejsce narodowej pamięci obu narodów w Katyniu powinno zachować swoją konfe-

sjonalną równowagę, bez preferowania jakiegokolwiek religii. Zgodnie z art. 2 ust. 5 Umowy między Rządem RP a Rządem FR o grobach i miejscach pamięci ofiar wojny i represji z dnia 22 lutego 1994 r. w poszczególnych przypadkach, za zgodą stron, sposób urządzania i utrzymania miejsc pamięci i spoczynku może zostać dodatkowo sprecyzowany. Obok istniejących mogą być wznoszone nowe pomniki i inne formy uczczenia pamięci poległych, pomordowanych i zamęczonych, jeśli mają one istotne uzasadnienie historyczne.

W odpowiedzi na nasze zastrzeżenia strona rosyjska wyjaśniła, iż cerkiew budowana jest na terenie przylegającym do rosyjskiej części kompleksu memorialnego, ale jednak poza jego granicami, o których wspomina art. 2 ust. 4 wspomnianej wyżej umowy, dlatego jej postanowienia nie mogą mieć w danym przypadku zastosowania. Strona rosyjska, w tym Cerkiew prawosławna, podkreśla przy tym, iż budowana świątynia ma być miejscem pojednania polsko-rosyjskiego, czego wyraz dał ówczesny prawosławny biskup smoleński Teofilakt w rozmowie z ambasadorem RP w Moskwie w grudniu 2010 r. Symbolem tego byłaby wymiana kopii ikon Matki Boskiej Smoleńskiej i Matki Boskiej Częstochowskiej, a ta ostatnia zostałaby umieszczona w katyńskiej cerkwi.

Po rozpatrzeniu rosyjskich argumentów strona polska zdecydowała wycofać swój sprzeciw wobec budowy cerkwi. Nie bez znaczenia pozostaje tu również wyrażone przy tej okazji oczekiwanie pod adresem gospodarzy, iż nasz gest zostanie doceniony w kontekście ubiegania się społeczności katolickiej w Smoleńsku o zwrot tamtejszego kościoła oraz innych świątyn w Rosji, co dotychczas nie znajdowało rozwiązania, wobec nieprzychylnego stanowiska władz.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Henryk Litwin

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie skutków skoku cen i inflacji (22425)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 6 maja 2011 r. (znak SPS-023-22425/11) przekazujące interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie skutków skoku cen i inflacji uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Ad 1. Obserwowany obecnie wzrost poziomu cen towarów i usług konsumpcyjnych w stosunku do

ubiegłego roku zarówno w Polsce, jak i pozostałych krajach europejskich należy uznać za wysoki. Jest on jednak w znacznym stopniu rezultatem przyspieszenia dynamiki cen produktów rolnych i surowców energetycznych na rynkach światowych, wynikającego z oddziaływania czynników popytowych oraz impulsów o charakterze podażowym.

Utrzymywanie się silnego zapotrzebowania na surowce w ostatnich miesiącach spowodowane było odbudową wzrostu gospodarczego na świecie, szczególnie w rozwijających się w szybkim tempie Chinach i Indiach. Popyt surowcophilnych gospodarek dodatkowo był wspierany przez prowadzoną w skali globalnej ekspansywną politykę fiskalną i monetarną oraz przez okresowe osłabienie dolara.

Z kolei relatywnie nieelastyczna podaź surowców (powodowana m.in. niewielką możliwością zwiększenia zdolności wydobywczych kopalń, niedostatecznie rozbudowanym systemem infrastruktury i usług transportowych, uzależnieniem od warunków agrometeorologicznych) w ostatnich miesiącach ograniczana była dodatkowo przez prowadzoną w niektórych państwach politykę polegającą m.in. na zmniejszaniu udziału gruntów rolnych na rzecz tych przeznaczonych do wytwarzania energii odnawialnej i przetwarzaniu produktów żywnościowych na biokomponenty. Ponadto negatywnie na podaź surowców wpływały czynniki o charakterze jednorazowym: niekorzystne warunki pogodowe, klęski żywiołowe i konflikty zbrojne oraz ograniczenia eksportowe wprowadzone przez niektóre kraje.

Według danych Głównego Urzędu Statystycznego wzrost cen towarów i usług konsumpcyjnych (CPI) w kwietniu 2011 r. w porównaniu do marca br. wyniósł w Polsce 0,5%. Z uwagi na charakterystyczne dla tego miesiąca występowanie oddziałujących w kierunku wzrostu inflacji czynników sezonowych bieżącą miesięczną dynamikę cen można uznać za relatywnie niewysoką. Ponadto pragnę zwrócić uwagę, że wymienione przez panią poseł ceny wydatków na żywność oraz użytkowanie mieszkania i nośniki energii, stanowiących ok. 46% wszystkich wydatków gospodarstw domowych, wzrosły w ubiegłym miesiącu w mniejszym stopniu niż średnio w kwietniu w ostatnich latach. Wzrost cen żywności i napojów bezalkoholowych wyniósł 0,8% (przeciętnie 1,0% w kwietniu w latach 2001–2010), a opłaty związane z użytkowaniem mieszkania i nośników energii zwiększyły się o 0,3% (średnio 0,4% w kwietniu w ostatnich dziesięciu latach). Świadczy to o bieżącym spowolnieniu wzrostu cen w grupach towarów i usług w znacznym stopniu determinujących wydatki gospodarstw domowych.

W stosunku do analogicznego miesiąca poprzedniego roku ceny towarów i usług konsumpcyjnych wzrosły w kwietniu o 4,5%. Największy wpływ na ukształtowanie się wskaźnika CPI na tym poziomie miały podwyżki cen żywności (o 7,7%), a także opłat związanych z mieszkaniem (o 5,0%) i cen w zakresie transportu (o 7,6%). Wiązało się to ze wspomnianymi

wcześniej zmianami cen na rynkach światowych. Równocześnie nastąpił spadek (o 1,1%) cen odzieży i obuwia.

Sytuacja na rynkach surowcowych, w tym m.in. na rynku energetycznym i wzrost cen paliw, jest przedmiotem dyskusji na forum Unii Europejskiej i państw G20. Przyjęte uzgodnienia dotyczą m.in. ustanowienia odpowiednich regulacji w stosunku do pozagiełdowego rynku instrumentów pochodnych oraz zwiększenia transparentności rynku energetycznego, m.in. poprzez poprawę jakości danych i jakości dokonywanych analiz. Propozycje działań dotyczących ograniczenia wahań cen surowców rolnych zakładają m.in.: ustanowienie systemów prewencyjnych i ostrzegawczych zawierających wiarygodne bazy danych, w tym także prognozy, dotyczące produkcji i faktycznego poziomu rezerw; zapobieganie inicjatywom pojedynczych rządów mogących mieć negatywny wpływ na globalną sytuację poprzez np. wprowadzenie zakazu eksportu w okresach zmniejszonej podaży na rynkach, niedostateczne utrzymywanie poziomu rezerw czy stosowanie instrumentów fiskalnych; poprawa przejrzystości rynków dzięki utworzeniu odpowiednich rejestrów danych w ramach centrów rozliczeniowych umożliwiającą organom nadzoru szybki dostęp do wiarygodnych informacji; zwiększenie kompetencji europejskich organów nadzoru finansowego, zwłaszcza w odniesieniu do kontroli pozagiełdowych instrumentów pochodnych na surowce rolne. Rząd RP będzie uczestniczył w inicjatywach podejmowanych na forach międzynarodowych.

Ponadto, w 2010 r. prezes Rady Ministrów powołał międzyresortowy zespół do spraw zwiększenia przejrzystości rynku artykułów rolno-spożywczych i poprawy funkcjonowania łańcucha żywnościowego. Do zadań tego zespołu należy m.in. przegląd i ocena regulacji prawnych na rynku artykułów rolno-spożywczych, opracowanie koncepcji ciągłego monitorowania wysokości cen i marż oraz przekazywania konsumentom informacji w tym zakresie oraz przygotowanie kodeksu dobrych praktyk handlowych w handlu żywnością.

Mimo ostatnich wzrostów cen presja popytowa w Polsce jest wciąż niewielka, o czym świadczy utrzymująca się znacznie poniżej celu inflacyjnego NBP inflacja bazowa po wyłączeniu cen żywności i energii. W kwietniu br. wyniosła ona 2,1%. Wysoce prawdopodobne jest również wygaśnięcie w najbliższych miesiącach zewnętrznego impulsu cenowego, co w warunkach prowadzonej przez NBP polityki monetarnej zapobiegającej trwałemu wzrostowi oczekiwań inflacyjnych oraz zainicjowanej przez ministra finansów konsolidacji fiskalnej, powinno zredukować ryzyko wystąpienia tzw. efektów drugiej rundy. W związku z powyższym od czerwca br. prognozowane jest stopniowe obniżanie się rocznego wskaźnika CPI i jego powrót w okolice celu inflacyjnego w średnim okresie.

Zdaniem Ministerstwa Finansów obserwowane obecnie przyspieszenie inflacji nie ograniczy istotnie

tempa wzrostu popytu konsumpcyjnego. Zgodnie z prognozą makroekonomiczną przygotowaną w ramach prac nad projektem ustawy budżetowej na 2012 r. popyt konsumpcyjny zarówno w 2011 r., jak i latach kolejnych pozostanie głównym czynnikiem wzrostu gospodarczego w Polsce. Wkład we wzrost PKB ze strony spożycia prywatnego powinien, pomimo oczekiwanego przyspieszenia inflacji, być zbliżony do zanotowanego w roku ubiegłym (2 pkt. proc.). Szacuje się, że realny wzrost spożycia prywatnego w 2011 r. wyniesie 3,2%, czyli utrzyma się na poziomie z 2010 r. i będzie bliski średniej z ostatnich 10 lat (3,5%). Ponadto bieżące indykatory popytu konsumpcyjnego gospodarstw domowych, takie jak sprzedaż detaliczna, wskazują, że konsumpcja prywatna w br. może być jeszcze silniejsza. Pomimo spodziewanego wyhamowania (w związku ze zmianami w VAT), w I kw. br. tempo wzrostu popytu konsumpcyjnego zostało praktycznie utrzymane. Wyniki sprzedaży detalicznej za I kw. br. są wręcz zaskakująco dobre (6,0% realnego wzrostu wobec 7,3% w IV kw. 2010 r.).

Dobra sytuacja na rynku pracy przy kontynuacji wzrostu realnego wynagrodzenia w wyniku oczekiwanego wzrostu wydajności pracy powinna wspierać popyt konsumpcyjny ze strony sektora prywatnego. Uwzględniając dodatkowo wpływ organizacji Euro-2012 na konsumpcję prywatną, który może wynieść do 0,5 pkt. proc., oczekuje się, że w 2012 r. realne tempo wzrostu spożycia prywatnego powinno przyspieszyć do ok. 3,9%.

Dynamika spożycia publicznego będzie natomiast efektem działań zmierzających do redukcji deficytu sektora finansów publicznych. W roku bieżącym wkład we wzrost PKB ze strony tej kategorii makroekonomicznej będzie o ok. 0,3 pkt. proc. niższy niż w 2010 r. W 2012 r., w związku z zaplanowanymi działaniami konsolidacyjnymi oczekuje się dalszego ograniczenia tempa wzrostu spożycia publicznego, czego konsekwencją będzie zerowa kontrybucja tej kategorii ekonomicznej we wzrost PKB.

Ryzyko osłabienia popytu konsumpcyjnego jest dodatkowo ograniczane poprzez wdrażanie działań osłonowych dla najuboższych polskich rodzin w ramach świadczeń realizowanych na podstawie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Ad. 2. Zgodnie z Konstytucją RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. oraz ustawą o Narodowym Banku Polskim z dnia 29 sierpnia 1997 r. wyłączne prawo prowadzenia polityki pieniężnej przysługuje w Polsce Narodowemu Bankowi Polskiemu (NBP). Podstawowym celem działalności NBP jest utrzymanie stabilnego poziomu cen przy jednoczesnym wspieraniu polityki gospodarczej rządu, o ile nie ogranicza to celu podstawowego. Organem odpowiedzialnym za ustalanie celów inflacyjnych oraz wartości instrumentów polityki pieniężnej jest Rada Polityki Pieniężnej (RPP). Rada dysponuje swobodą w kształtowaniu metod i form prowadzenia polityki monetarnej, co stanowi o jej funkcjonalnej niezależności od organów władzy państwowej.

Od 1998 r. NBP prowadzi politykę pieniężną w ramach strategii bezpośredniego celu inflacyjnego. Strategia ta realizowana jest w warunkach płynnego kursu walutowego, co oznacza, że głównym instrumentem oddziaływania władz monetarnych na procesy pieniężne i inflacyjne jest krótkoterminowa stopa procentowa.

Jak już wcześniej wspomniano, wzrost inflacji w ostatnich miesiącach związany jest przede wszystkim z oddziaływaniem czynników pozostających poza wpływem krajowej polityki pieniężnej. W takiej sytuacji właściwą reakcją polityki monetarnej jest zapobieganie trwałemu wzrostowi oczekiwań inflacyjnych, grożącemu utrwaleniem się inflacji na podwyższonym poziomie w przypadku wystąpienia tzw. efektów drugiej rundy. Mając na celu ograniczenie ryzyka kształtowania się inflacji powyżej celu inflacyjnego w średnim okresie, RPP rozpoczęła w styczniu br. cykl zacieśniania polityki monetarnej, podnosząc stopy procentowe NBP o 0,25 pkt. proc. Kolejne podwyżki kosztu pieniądza banku centralnego nastąpiły w kwietniu i maju, kiedy podstawowe stopy procentowe wzrosły łącznie o 0,5 pkt. proc., w tym główna stopa procentowa – stopa referencyjna do 4,25%.

W sytuacji przejściowego przyspieszenia inflacji wywołanego przez wzrost cen żywności i paliw na rynkach światowych szczególnego znaczenia nabiera ścisła koordynacja polityki monetarnej banku centralnego i polityki fiskalnej rządu. Wobec wciąż niepewnego ożywienia inwestycji w polskiej gospodarce optymalne jest stopniowe zacieśnienie fiskalne, tworzące przestrzeń dla umiarkowanych podwyżek stóp procentowych banku centralnego. Redukcja deficytu budżetowego pozwoli ograniczyć presję popytową i wesprze powrót inflacji do celu w średnim okresie. Zmniejszenie potrzeb pożyczkowych budżetu będzie sprzyjało spadkowi rynkowej premii za ryzyko i umacnianiu się złotego. W rezultacie inflacja wywołana zewnętrznym impulsem będzie stopniowo wygasać bez negatywnych skutków dla potencjalnego tempa wzrostu gospodarczego i hamowania dynamiki zatrudnienia.

Powyższy kształt polityki makroekonomicznej został przedstawiony w komunikacie opublikowanym po spotkaniu prezesa NBP pana Marka Belki oraz ministra finansów pana Jana Vincent-Rostowskiego w dniu 21 kwietnia 2011 r. Podczas tego spotkania minister finansów zadeklarował również wsparcie działań banku centralnego w zakresie sterylizacji nadpłynności w sektorze bankowym poprzez wprowadzenie regularnej sprzedaży części środków walutowych z funduszy Unii Europejskiej bezpośrednio na krajowym rynku walutowym.

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie odszkodowań przyznawanych
pacjentom przez komisję orzekającą
o wystąpieniu błędu medycznego (22427)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną przy piśmie z dnia 6 maja 2011 r., znak: SPS-023-22427/11, interpelację z dnia 21 kwietnia 2011 r. pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Przede wszystkim pragnę zwrócić uwagę na pewne nieścisłości, które znalazły się w przedmiotowej interpelacji:

— w akapicie drugim, zdanie czwarte wskazuje się, że komisja ustala, czy osoby wykonujące zawód medyczny popełniły błąd, natomiast orzeczenie komisji wojewódzkiej de facto nie wiąże danego zdarzenia medycznego z konkretną osobą wykonującą zawód medyczny i jest całkowicie oderwane od pojęcia winy,

— w akapicie drugim, zdanie ósme, podana jest informacja, że „zamiast odszkodowania możliwa będzie renta” – na podstawie przedmiotowej ustawy pacjent lub jego spadkobiercy będą mogli uzyskać wyłącznie odszkodowanie lub zadośćuczynienie, w określonej w art. 67k ust. 7 maksymalnej wysokości; renta może być przyznana z tytułu tego samego zdarzenia medycznego wyłącznie w postępowaniu cywilnym.

Odnosząc się do pytania 1., pragnę wyjaśnić, że uznawany powszechnie za najbardziej przyjazny pacjentowi system nordycki, który poza Szwecją wprowadziły: Finlandia (1987 r.), Norwegia (1988 r.) oraz Dania (1992 r.), był wprowadzany stopniowo. Na początku (ze względu na brak konsensusu, a także z uwagi na brak podobnych regulacji w innych krajach, a więc i brak odniesienia do sprawdzonych doświadczeń) zamiast rozwiązania legislacyjnego wybrano koncepcję dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego, które zaczęło funkcjonować w Szwecji od 1 stycznia 1975 r. Na tej podstawie ubezpieczenie pacjentów miało być wdrożone we wszystkich instytucjach publicznej i prywatnej opieki zdrowotnej. Do 31 grudnia 1994 r. takie ubezpieczenie było zarządzane przez konsorcjum (w składzie: Folksam, Länsförsäkringsbolagen, Skandia i Trygg-Hansa), a podmioty świadczące publiczną i prywatną opiekę zdrowotną przyjęły dobrowolne zobowiązanie na rzecz rekompensat za szkody w leczeniu, mające bezpośredni związek z zastosowanym leczeniem. Takie rozwiązanie oznaczało znacznie większą szansę re-

kompensaty dla pacjentów poszkodowanych w trakcie leczenia, gdyż odszkodowanie było realizowane bez rozstrzygnięcia o błędzie (niedbalstwie) konkretnych osób (oddzielono kwestię odpowiedzialności od sprawy odszkodowania). Przedmiotem odszkodowania były początkowo tylko niektóre szkody o charakterze urazów fizycznych, w tym zakażenia szpitalne (żółtaczką została potraktowana odrębnie) i szkody związane z porodem. W 1994 r. konsorcjum ubezpieczeń pacjentów przestało funkcjonować (z uwagi na przepisy dotyczące konkurencji). W tym samym roku powołano przy premierze Szwecji Komisję ds. Ubezpieczeń Pacjentów, która zajęła się przygotowaniem ustawy o poszkodowanych pacjentach, która weszła w życie 1 stycznia 1997 r. Szwedzka ustawa o poszkodowanych pacjentach nie zastępuje odpowiedzialności cywilnej, ale stanowi dlań alternatywę. W systemie nordyckim, podobnie jak w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r., pacjent ma wybór co do możliwości skorzystania z drogi sądowej lub z pozasądowego sposobu dochodzenia roszczeń odszkodowawczych.

Ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta nie miała na celu transponowania wszystkich rozwiązań przyjętych w systemie nordyckim, chociażby ze względu na zasadnicze różnice polskiego i szwedzkiego systemu prawa oraz oczywiste dysproporcje w poziomie finansowania systemu zabezpieczeń społecznych naszych państw, a jedynie utworzenie instytucji, która umożliwi dochodzenie roszczeń pacjentów w trybie pozasądowym, ale też nie w administracyjnym, jak to wskazano w przedmiotowej interpelacji.

Należy także podkreślić, że ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta także nie wymaga udowodnienia przez pacjenta, w jaki sposób doszło do szkody – oczywiste jest, że osoba bez szerokiej wiedzy medycznej nie będzie w stanie tego wykazać – a jedynie uprawdopodobnienie, że rzeczywiście do niej doszło. Takie uprawdopodobnienie zaistnienia zdarzenia medycznego jest częścią wniosku składanego do wojewódzkiej komisji zgodnie z art. 67d ust. 1 ustawy. Natomiast o tym, czy zakażenie biologicznym czynnikiem chorobotwórczym, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia, czy śmierć pacjenta były skutkiem niezgodnych z aktualną wiedzą medyczną: diagnozy, leczenia czy zastosowania produktu lub wyrobu medycznego, decyduje komisja wojewódzka.

Odpowiadając na pytanie 2., pragnę zaznaczyć, że ustawa miała na celu ułatwienie uzyskania świadczenia pieniężnego (odszkodowania lub zadośćuczynienia) tym pacjentom, którzy ze względu na czas i kosztowność postępowania przed sądem powszechnym rezygnowali z jego dochodzenia.

Wśród korzyści, jakie płyną dla pacjenta ze zmian wprowadzanych projektem ustawy, należy wymienić przede wszystkim:

- szybkość postępowania przed komisją;
- niższe koszty postępowania;

— pewność uzyskania świadczenia w przypadku ustalenia zaistnienia zdarzenia medycznego;

— w porównaniu do procedury cywilnej ułatwienie procesu dowodzenia zaistnienia zdarzenia medycznego, które nie będzie wymagało udowadniania winy i związku przyczynowo-skutkowego między zaistniałym zdarzeniem a szkodą.

Odnosząc się do wątpliwości dotyczących wysokości proponowanych odszkodowań i zadośćuczynień, należy mieć na uwadze, że zostały one wypracowane w porozumieniu z ubezpieczycielami i muszą być ściśle skorelowane z treścią umowy ubezpieczenia z tytułu zdarzeń medycznych, którą będzie obowiązany zawrzeć szpital. Bez określenia maksymalnych kwot, jakie będzie mógł uzyskać pacjent, składka ubezpieczeniowa dla szpitali byłaby zapewne zbyt wysoka, co w praktyce uniemożliwiłoby funkcjonowanie ustawy.

Ponadto na podstawie art. 67k ust. 11 ustawy minister właściwy do spraw zdrowia wyda rozporządzenie, w którym zostanie określony szczegółowy zakres i warunki ustalania wysokości świadczenia oraz jego wysokość w odniesieniu do jednego pacjenta w przypadku poszczególnych rodzajów zdarzeń medycznych, kierując się koniecznością zapewnienia ochrony interesów pacjenta oraz koniecznością przejrzystości w ustalaniu ich wysokości.

Przedmiotowe rozporządzenie da pacjentom informacje w zakresie kwot, które będą mogli uzyskać przed komisją wojewódzką, i pozwoли podjąć decyzję, czy skierować pozew do sądu powszechnego czy złożyć wniosek do komisji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie kwalifikacji zbrodni katyńskiej
jako ludobójstwa (22428)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (pismo nr SPS-023-22428/11 z dnia 6 maja br.) w sprawie kwalifikacji zbrodni katyńskiej jako ludobójstwa uprzejmie informuję.

Praktycznie od pierwszych dni po katastrofie samolotu prezydenckiego w Smoleńsku w mieście tym utrzymywane są dyżury konsularne sprawowane

przez pracowników Ambasady RP w Moskwie. Ich celem jest monitorowanie spraw związanych zabezpieczeniem miejsca katastrofy, pomoc polskim ekspertom w zakresie spraw związanych z wyjaśnianiem jej przyczyn, a także opieka konsularna nad delegacjami i osobami przybywającymi z kraju dla odwiedzenia miejsc pamięci w Smoleńsku i Katyniu.

W ramach tego rodzaju opieki konsul Ambasady RP w Moskwie był także obecny w trakcie odwiedzenia miejsca katastrofy w listopadzie 2010 r. przez działaczy Stowarzyszenia Rodzin Katyń 2010, podczas którego doszło do umieszczenia tam przywiezionej z Polski tablicy pamiątkowej. Obecność konsula wynikała także z potrzeby zapobieżenia skutkom ewentualnej interwencji obecnych na miejscu funkcjonariuszy milicji ochraniających miejsce katastrofy i udzielenia polskim obywatelom w razie potrzeby niezwłocznej pomocy prawnej (za brak interwencji i dopuszczenie do przymocowania tablicy, wobec milicjantów zostały wyciągnięte konsekwencje służbowe). Ani nasz konsul, ani żaden inny przedstawiciel resortu nie byli uprzedzająco, przed uroczystościami, informowani o zamiarze umieszczenia tablicy w trakcie tej pielgrzymki.

Konsul, po wejściu w posiadanie informacji o zamiarze powieszenia tablicy bez konsultacji ze stroną rosyjską, powiadomił uczestników pielgrzymki, iż jest to sprzeczne z obowiązującym prawem. Jednak wobec podtrzymania decyzji o jej umieszczeniu, w kompetencji konsula nie leżało odwiedzenie członków rodzin od realizacji ich zamiarów. Nie należy tego jednak w żadnej mierze rozumieć jako wyrazu akceptacji lub „uprawomocnienia”

podejmowanych działań. Powyższe stanowisko zostało także przekazane stronie rosyjskiej na jej zapytanie odnośnie do roli polskiego konsula w trakcie zawieszania tablicy w Smoleńsku i kwestia ta nie była więcej podnoszona przez gospodarzy.

Gdyby obecność naszego konsula w trakcie wieszania tablicy była w jakikolwiek sposób istotna w odniesieniu do zasadniczej kwestii napisu, który został na niej umieszczony, to zapewne zostałaby poddana pod szczególną uwagę ministra spraw zagranicznych.

Odpowiadając na pytanie dotyczące kwalifikacji zbrodni katyńskiej jako ludobójstwa, uprzejmie informuję, że w opinii resortu spraw zagranicznych sprawa ta stanowi poważny problem dla władz rosyjskich. Stanowisko władz polskich w ww. kwestii jest znane i niezmiennie – odpowiada stanowisku Sejmu RP wyrażonemu w uchwałach z dnia 23 września 2009 r. oraz z dnia 9 kwietnia 2010 r.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie ochrony danych osobowych
pacjentów (22430)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 6 maja 2011 r., znak: SPS-023-22430/11, w sprawie ustawy o systemie informacji w ochronie zdrowia, uprzejmie proszę o przyjęcie następującego:

Rozwój e-zdrowia w Rzeczypospolitej Polskiej wymaga prowadzenia spójnej polityki państwa we wdrażaniu powszechnie dostępnych usług medycznych na odległość, upowszechniania wartościowych treści na temat zdrowia w Internecie, jak i zapewnienia warunków dla podnoszenia poziomu wiedzy zdrowotnej wśród mieszkańców wraz z równoległym zdobywaniem nowych kwalifikacji i umiejętności przez pracowników sektora opieki zdrowotnej.

Nowe rozwiązania dla obszaru zdrowia są rozwiązaniami zaawansowanymi technicznie, wymagającymi zmiany dotychczasowych rozwiązań systemowych. Aby umożliwić wdrożenie i precyzyjne przypisanie zadań poszczególnym podmiotom, a jednocześnie zapewnić koordynację i kontrolę działań, Ministerstwo Zdrowia przygotowało projekt ustawy o systemie informacji w ochronie zdrowia. Umożliwi ona prawne funkcjonowanie całego systemu oraz zabezpieczy interesy pacjentów. Prace nad projektem toczyły się także w kontekście ochrony danych osobowych.

Zapisy ustawy pozwalają na wdrożenie w Polsce rozwiązań udostępniających podstawowe funkcje platformy e-zdrowie, takie jak: elektroniczny rekord pacjenta, e-recepty, rejestracja na wizyty on-line, elektroniczne skierowania, internetowe konto pacjenta itp. Pozwolą one na skuteczne włączenie pacjenta w proces ochrony zdrowia oraz na obniżenie kosztów oraz kompleksowe monitorowanie, w czasie rzeczywistym, udzielanych świadczeń zdrowotnych.

Uprzejmie informuję, iż podczas prac w Senacie nad projektem ustawy o systemie informacji w ochronie zdrowia, przyjętym przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 25 marca 2011 r., generalny inspektor ochrony danych osobowych zaakceptował zaprezentowane rozwiązania, uznając, iż stanowiły one odpowiedź na zgłaszane wcześniej zastrzeżenia.

Szczegółowe rozwiązania dotyczące tworzenia, prowadzenia oraz likwidowania rejestrów medycznych zostały zawarte w art. 19 oraz art. 20 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia. Tworzenie rejestrów medycznych, o których mowa w art. 19 ust. 1, następuje w drodze rozporządzenia. W rozporządzeniu minister właściwy do spraw zdrowia określa:

1) cel i zadania rejestru,

2) podmiot prowadzący rejestr,
3) okres, na jaki utworzono rejestr – w przypadku rejestru tworzonego na czas oznaczony,

4) sposób prowadzenia rejestru,

5) zakres i rodzaj danych przetwarzanych w rejestrze spośród danych określonych w art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 6,

6) sposób zabezpieczenia danych osobowych zawartych w rejestrze przed nieuprawnionym dostępem, mając na uwadze analizę potrzeb utworzenia rejestru, o której mowa w art. 19 ust. 3 oraz zapewnienie proporcjonalności zakresu i rodzaju danych przetwarzanych w rejestrze z celami utworzenia rejestru.

Mając na uwadze powyższe, zakres danych przechowywanych w konkretnym rejestrze medycznym zostanie zdefiniowany spośród zamkniętego katalogu danych określonego w ustawie. Ponadto w rozporządzeniu minister właściwy do spraw zdrowia będzie określał sposób zabezpieczenia danych osobowych zawartych w rejestrze przed dostępem osób nieuprawnionych.

W świetle przytoczonych faktów zauważyć można, iż działania podjęte przez ministra zdrowia w celu podniesienia efektywności udzielanych świadczeń w szpitalach mają charakter kompleksowy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie pakietu ustaw zdrowotnych (22432)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej przekazanej przy piśmie z dnia 9 maja 2011 r. (znak: SPS-023-22432/11) w sprawie pakietu ustaw zdrowotnych uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Odnosząc się do pytania pierwszego, uprzejmie informuję, że doniesienia medialne nie powinny stanowić źródła wiedzy w przedmiotowym temacie, a jedynie wnikliwa analiza aktów prawnych.

Odpowiadając na pytanie drugie, pragnę poinformować, że proponowane rozwiązania zawarte w ustawach zdrowotnych mają przede wszystkim na celu dobro każdego pacjenta, poprawę jakości udzielanych świadczeń i ich dostępności. Warto wspomnieć, że jednym z kluczowych aktów prawnych w systemie ochrony zdrowia jest ustawa o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta, która w sposób jednolity ujęła pra-

wa każdego świadczeniobiorcy. Szczególny nacisk położono na problematykę związaną z dochodzeniem roszczeń odszkodowawczych za popełnione błędy lekarskie.

Kolejną ustawą wprowadzającą wręcz systemowe rozwiązania jest ustawa o działalności leczniczej. Była ona poddawana szerokim konsultacjom społecznym, podczas których każdy zainteresowany podmiot mógł zgłosić swoje spostrzeżenia odnośnie do proponowanych koncepcji. Dodam, że w dużej mierze zostały one uwzględnione przy pracach legislacyjnych/konferencjach uzgodnieniowych celem wypracowania jak najkorzystniejszych zapisów służących pacjentom.

Wobec powyższego uprzejmie informuję, że każda regulacja prawna opracowywana przez resort zdrowia ma na celu przeciwdziałanie przedmiotowemu traktowaniu pacjentów, a wręcz przeciwnie. Na pierwszym miejscu stawia dobro każdego pacjenta, bez względu na wiek czy też pozycję społeczną.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie przekształcania szpitali
w spółki prawa handlowego (22433)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Anny Sobeckiej, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie SPS-023-22433/11, w sprawie ustawy o działalności leczniczej uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 68 ust. 1 gwarantuje każdemu prawo do ochrony zdrowia. Jednocześnie zgodnie z art. 68 ust. 2 zdanie pierwsze obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, władze publiczne zapewniają równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Zatem z tego przepisu wynikają obowiązki władz publicznych w zakresie ochrony zdrowia i jednocześnie ich odpowiedzialność za nią. Do zapewnienia prawa do ochrony zdrowia nie jest wystarczające określenie zakresu świadczeń zdrowotnych, które są finansowane przez władze publiczne. Konieczne jest także ustanowienie ram ustawodawczych dla takiej organizacji systemu ochrony zdrowia, który pozwoli na rzeczywistą realizację tychże świadczeń zdrowotnych. Forma prawna pod-

miotów wykonujących działalność leczniczą nie zwalnia władz publicznych z obowiązków w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli. Projekt ustawy nie wyłącza możliwości sprzedaży udziałów prywatnemu podmiotowi. Pozyskanie prywatnego udziałowca/akcjonariusza będzie oznaczało pozyskanie kapitału.

W ramach zadań publicznych w zakresie ochrony zdrowia jednostki samorządu terytorialnego poszczególnych szczebli są obowiązane do zapewnienia swoim mieszkańcom dostępu do świadczeń zdrowotnych. Realizacja tych zadań polegać może na tworzeniu i utrzymywaniu „własnych” podmiotów udzielających świadczeń zdrowotnych bądź też na współdziałaniu z innymi podmiotami w celu zapewnienia pacjentom możliwości korzystania ze świadczeń zdrowotnych udzielanych przez te podmioty.

Jeżeli zaś chodzi o możliwość zaistnienia sytuacji dążenia do zwiększania opłacalności poprzez rozwijanie jedynie oddziałów przynoszących dochód, to jest to teoretycznie możliwe, w praktyce jednak niezwykle mało prawdopodobne. Po pierwsze powtórzyć należy, iż przekształcenie zakładów opieki zdrowotnej w spółki nie zwalnia władz publicznych, w tym samorządów, z obowiązków w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli. Ponadto zaznaczyć należy, iż do zadań Narodowego Funduszu Zdrowia jako płatnika świadczeń należy w szczególności określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów, a także przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań oraz zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Biorąc pod uwagę potrzeby zdrowotne społeczeństwa (stały wzrost zapotrzebowania na świadczenia opieki zdrowotnej) oraz fakt, iż fundusz jako duży i wiodący dla systemu ochrony zdrowia płatnik zawiera umowy na niezwykle szerokie spectrum świadczeń i procedur, należy zakładać, iż podmioty lecznicze będą zainteresowane pozyskiwaniem środków finansowych od płatnika świadczeń zdrowotnych.

Ministerstwo Zdrowia systematycznie gromadzi i analizuje dane dotyczące sytuacji finansowej samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej oraz szpitali (spółek) powstałych w miejsce zlikwidowanych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Spośród 114 zakładów powstałych na bazie zlikwidowanych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w okresie od 2000 r. do końca 2010 r. żaden nie został dotąd postawiony w stan upadłości. Prawdopodobieństwo upadłości jest w tym przypadku znacznie mniejsze niż możliwość zadłużania się samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Świadczy to o poprawie efektywności tych zakładów i podwyższeniu poziomu udzielanych świadczeń zdrowotnych. Potwierdza to zasadność zaproponowanych w projekcie rozwiązań i niesie korzyści dla pacjentów.

Zgodnie z ustawą możliwe będzie udzielanie przez spółki powstałe w wyniku przekształcenia samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej świadczeń „komercyjnych”, ale nie oznacza to powstania „dwóch kolejek”, ale spowoduje zwiększenie efektywności, w tym finansowej, podmiotów wykonujących działalność leczniczą, promowanie racjonalnego zarządzania, dzięki czemu publiczne środki przeznaczone na świadczenia zdrowotne oraz zasoby systemu ochrony zdrowia będą mogły być wydatkowane i wykorzystywane w optymalny sposób. Ponadto jeżeli środki udzielone będą pochodziły jednocześnie ze źródeł publicznych i prywatnych, ustawa nakazuje, aby regulamin organizacyjny określił organizację procesu udzielania świadczeń, tak aby zapewnić rozdział tych środków oraz przestrzeganie przepisów o listach oczekujących na udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie wysokości środków Funduszu Pracy
przeznaczonych dla pow. starachowickiego
na finansowanie aktywnych form
przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. (22436)**

W odpowiedzi na interpelację poselską pana Jarosława Rusieckiego w sprawie środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla powiatu starachowickiego na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r., przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 9 maja 2011 r., sygn. SPS-023-22436/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia br. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł, co przyniosło skutek w postaci zwiększenia limitów dla województw i poszczególnych po-

wiatowych urzędów pracy o ok. 30% w stosunku do kwot naliczonych na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy w wersji przekazanej przez Radę Ministrów pod obrady Sejmu.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS) wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE) powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Wejście w życie ustawy powoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rósł dotychczas w tempie ok. 2000 mln zł miesięczne. Taka oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego.

Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkują uzyskanie ewentualnej zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

Zwiększenie w bieżącym roku wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu może być dokonane wyłącznie poprzez zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zgodnie z którym zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane ze środków Funduszu Pracy, w dniu 25 lutego 2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił do ministra finansów o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. skutkującą zwiększeniem wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu o kwotę 1200 mln zł. W tym samym dniu minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nad-

miernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Minister pracy i polityki społecznej ponownie wystąpił z następującymi wnioskami do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych:

1) w dniu 11 kwietnia 2011 r. z wnioskiem w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. tym razem o kwotę 1500 mln zł, która obejmuje uzasadnione potrzeby krajowego rynku pracy,

2) w dniu 27 kwietnia 2011 r. z wnioskiem o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 000 tys. zł.

W dniu 12 maja br. minister finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 – zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Powyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 000 tys. zł.

Natomiast do chwili obecnej nie został rozpatrzony zarówno przez ministra finansów, jak i sejmową Komisję Finansów Publicznych wniosek ministra pracy i polityki społecznej z dnia 11 kwietnia 2011 r. w sprawie zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1500 mln zł.

Jednocześnie pragnę poinformować, że rezerwa środków Funduszu Pracy naliczona na podstawie ustawy budżetowej – aktualnie dostępny instrument dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy – jest przeznaczona w bieżącym roku na finansowanie:

- programów specjalnych – 75,5 mln zł;
- programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł;
- programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn nietyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł;
- programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.

Na zakończenie należy także wskazać, że środki na działalność powiatowych urzędów pracy mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Środki te mogą być pozyskiwane przez powiatowe urzędy pracy między innymi w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Należy także podkreślić, że wysokość środków pozyskiwanych przez konkretny powiatowy urząd pracy jest uzależniona w dużym stopniu od jego aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na

rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganie się o środki na ich realizację.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej
oraz grupy posłów**

**w sprawie braku regulacji ustawodawczej
dotyczącej zwolnień z podatku VAT produktów
przekazywanych organizacjom
pożytku publicznego (22439)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 10 maja 2011 r., znak: SPS-023-22439/11, przy którym przesłana została interpelacja pani Poseł Bożeny Kotkowskiej oraz grupy posłów w sprawie braku regulacji ustawodawczej dotyczącej zwolnień z podatku VAT produktów przekazywanych organizacjom pożytku publicznego, uprzejmie informuję.

Regulacje zawarte w art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) dotyczące kwestii opodatkowania nieodpłatnego przekazania towarów odpowiadają w swej istocie postanowieniom art. 16 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347, z 11.12.2006 r., str. 1, z późn. zm.). Przepisy ww. dyrektywy są wspólne dla wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej.

W świetle art. 7 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. przekazanie przez podatnika nieodpłatnie towarów (darowizna) podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług tylko wtedy, jeżeli podatnikowi przysługiwało, w całości lub w części, prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu tych towarów. Regulacja ta ma w istocie realizować przy przekazaniach towarów, przy nabyciu których przysługiwało podatnikowi prawo do odliczenia podatku naliczonego, jedną z podstawowych cech podatku od towarów i usług – opodatkowanie konsumpcji. W przeciwnym razie nikt nie poniósłby obciążenia tym podatkiem.

Przepisy ww. dyrektywy 2006/112/WE nie zawierają regulacji umożliwiających zwolnienie z prawem do odliczenia w odniesieniu do przekazywanych towarów na cele charytatywne. W tym zakresie polskie przepisy, art. 43 ust. 1 pkt 16 ww. ustawy o podatku od towarów i usług, stanowią wyłom w systemowym

podejściu do opodatkowania towarów przekazywanych bez wynagrodzenia.

Przewidziane w ww. art. 43 ust. 1 pkt 16 ustawy zwolnienie od podatku nieodpłatnie przekazywanej żywności stanowi jednak regulację szczególną, skierowaną do producentów tej żywności i jest związane ze specyfiką ich rozliczeń. W przeciwieństwie do handlowców, dystrybutorów żywności, u producentów żywności nie jest możliwe określenie podstawy opodatkowania w podatku od towarów i usług, uwzględniającej realną wartość produktów spożywczych, gdyż do obliczenia tej podstawy uwzględnia się koszty wytworzenia, które w krótkim okresie co do zasady nie ulegają zmianie. W odniesieniu natomiast do handlowców dokonujących darowizn produktów spożywczych podstawa opodatkowania tym podatkiem, określona w art. 29 ust. 10 ww. ustawy, pozwala na uaktualnienie ceny nabycia towarów będących przedmiotem darowizny, nawet przy towarach pełnowartościowych, na podstawie ich realnej wartości uwzględniającej, np. upływający wkrótce termin przydatności do spożycia.

Dodatkowo należy zauważyć, że od dnia 1 stycznia 2011 r. stawka podatku od towarów i usług w przypadku darowizn podstawowych produktów żywnościowych, takich jak np.: świeży chleb, nabiał, niektóre przetwory mięsne, produkty zbożowe (mąka, kasza, makaron) czy soki wynosi 5%. Jest to najniższa, możliwa do zastosowania stawka podatku, dozwolona prawem unijnym.

Mając powyższe na uwadze, brak jest uzasadnienia do zmiany przepisów o podatku od towarów i usług w zakresie zwolnienia z prawem do odliczenia w stosunku do darowizn produktów spożywczych przekazywanych organizacjom charytatywnym, dokonywanych przez innych niż producenci dystrybutorów żywności.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Elżbiety Witek**

**w sprawie zmian dotyczących sposobu
naliczania kapitału początkowego (22441)**

W związku z interpelacją pani poseł Elżbiety Witek, przesłaną przy piśmie z dnia 10 maja 2011 r., znak: SPS-023-22441/11, w sprawie zmian dotyczących naliczania kapitału początkowego, uprzejmie

informuję, że podzielałam opinię odnośnie do celowości zmiany przepisów art. 174 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) określających sposób ustalania kapitału początkowego.

Podstawą obliczenia emerytury dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r., objętych nowym systemem emerytalnym, jest indywidualny kapitał zewidencjonowany na koncie ubezpieczonego. Na ten kapitał składają się wszystkie składki wpłacone na ubezpieczenie emerytalne od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia złożenia wniosku o emeryturę (odpowiednio zwaloryzowane) oraz zwaloryzowany kapitał początkowy, obliczony za staż ubezpieczeniowy przypadający do dnia 31 grudnia 1998 r.

Z obecnego brzmienia przepisów art. 174 ww. ustawy wynika jednak, że obliczenie kapitału początkowego możliwe jest tylko wtedy, gdy staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy wynosi co najmniej 6 miesięcy i jeden dzień. Osoby, które mają krótszy staż ubezpieczeniowy, nawet jeśli składa się on wyłącznie z okresów składkowych, nie mogą mieć ustalonego kapitału początkowego.

Prawidłowość tego rozwiązania budzi poważne wątpliwości, ponieważ nowa formuła wymiaru emerytury opiera się na założeniu, że wysokość tego świadczenia powinna być pochodną kwoty składek wpłaconych w czasie aktywności zawodowej na przestrzeni całego życia. Obecnie obowiązujące zasady obliczania kapitału początkowego kwestionuje również rzecznik praw obywatelskich, wskazując, że ubezpieczeni nie otrzymują należnego świadczenia.

W związku z powyższym w resorcie pracy i ubezpieczeń społecznych przygotowano projekt ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zawierający m.in. propozycję zmiany sposobu ustalania kapitału początkowego umożliwiającą obliczenie go za każdy udowodniony staż ubezpieczeniowy, a więc także wtedy, gdy staż pracy (ubezpieczenia) jest krótszy niż 6 miesięcy i 1 dzień. Dzięki zmianie art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS sposób obliczania kapitału początkowego stanie się adekwatny do nowej formuły emerytalnej, w której akcentowana jest długość okresu opłacania i wysokość składek na ubezpieczenie w całym okresie aktywności zawodowej objętej ubezpieczeniem emerytalnym.

Uprzejmie informuję, że projekt ustawy został już przyjęty przez komitet Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 12 maja br. i należy oczekiwać, że w najbliższym czasie będzie rozpatrzony przez Radę Ministrów.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Witek**

**w sprawie wątpliwości dotyczących przepisów
ustawy o bezpośrednim wyborze wójta,
burmistrza i prezydenta miasta
w zakresie wygaśnięcia mandatu (22442)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 maja 2011 r. (sygn. SPS-023-22442/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP, pani Elżbiety Witek, w sprawie wątpliwości dotyczących przepisów ustawy o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta w zakresie wygaśnięcia mandatu, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223, poz. 1458, z późn. zm.) wójt (burmistrz, prezydent miasta) jest pracownikiem samorządowym zatrudnionym w urzędzie gminy na podstawie wyboru. Na podstawie art. 229 § 4 Kodeksu pracy w związku z art. 43 ust. 1 ww. ustawy o pracownikach samorządowych pracodawca, którym w przypadku wójta jest urząd gminy (czynności z zakresu prawa pracy wykonuje przewodniczący rady gminy; art. 8 ustawy o pracownikach samorządowych), nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku. Z kolei orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy oznacza, że osoba, która otrzymała taki dokument, utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Tym samym kandydat na wójta, w stosunku do którego orzeczono całkowitą niezdolność do pracy, w sytuacji uzyskania mandatu, z uwagi na ww. przepisy prawa, nie będzie mógł zostać zatrudniony na tym stanowisku. W konsekwencji jego mandat zostanie wygaszony przez radę gminy w trybie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 2002 r. o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 176, poz. 1191).

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji nie wydaje się istnieć niespójność przepisów art. 3 ust. 2 z art. 26 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta. Należy bowiem odróżnić kwestie praw wyborczych od wymagań stawianych osobom zatrudnianym na określonych stanowiskach, związanych ze szczególnym charakterem obowiązków.

Odnosząc się natomiast do kwestii praktyki organów wyborczych w zakresie możliwości kandydowania w wyborach wójta (burmistrza prezydenta miasta), osoby uznanej za trwale niezdolną do pracy, pragnę zauważyć, że stanowisko w tym zakresie po-

winna przedstawić Państwowa Komisja Wyborcza. Zgodnie bowiem z art. 9 ust. 1 ustawy o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta kandydatów na wójta rejestruje gminna komisja wyborcza, wchodząca w skład struktury organów wyborczych, na czele których stoi Państwowa Komisja Wyborcza (art. 10 ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw; t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 176, poz. 1190, z późn. zm.) w związku z art. 2 ust. 2 ww. ustawy o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta).

Pragnę jednocześnie zauważyć, iż regulacje odnoszące się do poruszonego w wystąpieniu zagadnienia przewidziane zostały – z modyfikacjami dotyczącymi rodzajów orzeczeń oraz czasu, na które są wydawane – w art. 492 § 1 pkt 6 Kodeksu wyborczego (Dz. U. z 2011 r. Nr 21, poz. 112, z późn. zm.). Przedmiotowy akt prawny, na mocy art. 16 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Przepisy wprowadzające ustawę Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 113), będzie miał zastosowanie do wyborów zarządzonych po dniu jego wejścia w życie oraz kadencji rozpoczętych po przeprowadzeniu tych wyborów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Piotra Babinetza**

**w sprawie prowadzonego
przez Ministerstwo Skarbu Państwa procesu
prywatyzacji Zakładów Tworzyw Sztucznych
Gamrat SA w Jaśle i warunkowej sprzedaży
85% ich akcji firmie Lentex SA (22443)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Piotra Babinetza, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 28 kwietnia 2011 r., jak również odnosząc się do pytań zadanych wspólnie z panem posłem Adamem Snieżkiem dnia 10 maja 2011 r., dotyczących przebiegu procesu prywatyzacji spółki Zakłady Tworzyw Sztucznych Gamrat SA z siedzibą w Jaśle, uprzejmie informuję, co następuje.

Szereg stwierdzeń zawartych w obu wystąpieniach, w zakresie procesu prywatyzacji, jak również warunków umowy prywatyzacyjnej, nie znajduje potwierdzenia w stanie faktycznym, co może być podstawą pojawiających się wątpliwości. Poniżej pozwolę sobie odnieść się do niektórych z nich.

Proces prywatyzacji spółki w trybie negocjacji na podstawie publicznego zaproszenia rozpoczął się w kwietniu 2009 r., natomiast zaproszenie do składania ofert ukazało się w lipcu, a nie pod koniec 2009 r. Odpowiedzi na publiczne zaproszenie złożyło osiem podmiotów, z czego pięć zostało dopuszczonych do badania due dilligence. Gerflor SAS jako podmiot wpisany na tzw. listę rezerwową nie przystąpił do negocjacji ze Skarbem Państwa pomimo wezwania – a więc nie został wykluczony z procedury z inicjatywy MSP, jak Panowie twierdzą. Podobnie błędne twierdzenie dotyczy wykluczenia z procedury Lenteksu SA. Przyczyną bezskutecznego upływu wyłączności negocjacyjnej Lenteksu SA była zmiana warunków złożonej oferty, co zgodnie z zastrzeżeniem MSP spowodowało podjęcie rozmów z LERG SA. Nieprawdziwe są również informacje odnośnie do poziomu gwarancji zatrudnienia renegotjowanych przez MSP i zawartych w umowie prywatyzacyjnej – szczegóły tych zapisów można znaleźć w komunikacie zamieszczonym na stronach internetowych urzędu. Proces prywatyzacji, który zakończył się w dniu 23 maja 2011 r. przeniesieniem na rzecz inwestora własności 85% akcji Gamrat SA, toczył się od kwietnia 2009 r., zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i zachowaniem zasady równego traktowania potencjalnych inwestorów. Już ze względu na sam czas jego trwania trudno jest mówić o pośpiechu czy „wymuszaniu” decyzji prywatyzacyjnych. Podpisanie warunkowej umowy sprzedaży było konsekwencją długotrwałych negocjacji ze wszystkimi podmiotami do nich dopuszczonymi, analizy składanych w toku procedury propozycji (w tym przede wszystkim cenowych) oraz wyłonienia inwestora branżowego oferującego najlepsze warunki prywatyzacyjne. Pragnę również wyjaśnić, na czym polegała „warunkowość” zawartej umowy: umowa obowiązywała od dnia jej podpisania, ale przeniesienie własności akcji, czyli faktyczna zmiana właściciela firmy ze wszystkimi tego konsekwencjami, co oczywiste, nastąpiło dopiero po zapłacie całej ceny i spełnieniu się pozostałych warunków zawieszających, w tym m.in. uzyskaniu w dniu 29 kwietnia 2011 r. decyzji prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrażającej zgodę na dokonanie koncentracji polegającej na przejęciu przez Lentex SA kontroli nad Gamrat SA.

Chciałbym również podkreślić, iż obszerna korespondencja dotycząca procesu, wynikająca z aktywności przedstawicieli załogi spółki, również do nich kierowana, zawierała bieżące informacje na temat etapów toczącej się prywatyzacji. Dodatkowe wyjaśnienia zostały przekazane przedstawicielom załogi również podczas spotkań, które odbyły się z ich udziałem w MSP w lutym i maju 2011 r.; ich przebieg i atmosfera rozmowy pozwalały sądzić, iż wszelkie wątpliwości, niejednokrotnie artykułowane przez związki zawodowe bezpośrednio, jak również za pośrednictwem posłów i senatorów, zostały wyjaśnione.

23 maja 2011 r. zakończono proces prywatyzacji spółki. Własność 85% akcji przeszła na Lentex SA, obecnie wiodącego jej akcjonariusza. Po przygotowaniu list uprawnionych MSP we współpracy ze spółką rozpocznie proces nieodpłatnego przydziału do 15% akcji uprawnionym pracownikom.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawiślaka**

**w sprawie realizacji przez przewoźników
prywatnych ustawowych uprawnień
do ulgowych przejazdów środkami
transportu zbiorowego (22445)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Zawiślaka dotyczącą realizacji przez przewoźników prywatnych ustawowych uprawnień do ulgowych przejazdów środkami transportu zbiorowego (SPS-023-22445/11), uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.) z uwagi na jej prospołeczny charakter nie jest aktem prawnym, na podstawie którego powinny być egzekwowane zasady prowadzenia działalności przewozowej.

Ustawa ta określa kategorie osób lub grup zawodowych uprawnionych do korzystania z systemu ustawowych ulg przejazdowych, ich wymiar oraz środki publicznego transportu zbiorowego, przy przejazdach którymi ulgi te przysługują. Dodatkowo, w wykonaniu delegacji ustawowych, minister infrastruktury określa rodzaje dokumentów poświadczających uprawnienia do ulg ustawowych.

Dla zapewnienia przewoźnikom środków rekompensujących utracone przychody z tytułu stosowania ustawowych ulg przejazdowych, w tym przypadku w zakresie przewozów autobusowych, ustawa ta w art. 8a określa warunki ich otrzymywania z budżetu państwa za pośrednictwem samorządów województw. Zgodnie z tym przepisem koszty związane z finansowaniem ustawowych uprawnień do bezpłatnych lub ulgowych przejazdów w komunikacji autobusowej pokrywane są z budżetu państwa. Samorządy województw przekazują przewoźnikom wykonującym

krajowe autobusowe przewozy pasażerskie dopłaty do tych przewozów z tytułu stosowania obowiązujących ustawowych ulg w przewozach pasażerskich.

Uprawnienie do otrzymywania dopłat nabywa przewoźnik, który m.in.:

— posiada zezwolenie na wykonywanie przewozów regularnych osób w krajowym transporcie drogowym, wydane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.),

— zawarł umowę z samorządem województwa określającą zasady przekazywania przewoźnikom dopłat.

Jednocześnie należy zauważyć, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 maja 2008 r. II CSK 28/08 uznał, że art. 8a ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, ze zm.) kreuje obowiązek zawarcia przez samorząd województwa umowy o zasadach przekazywania dopłat.

Przewoźnik wykonujący m.in. pasażerskie przewozy autobusowe jest zobowiązany do przestrzegania przepisów ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2000 r. Nr 50, poz. 601, z późn. zm.), która w art. 16 stanowi m.in., iż umowę przewozu można zawrzeć przez nabycie biletu na przejazd. Natomiast na bilecie umieszcza się:

- 1) nazwę przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego,
- 2) relację lub strefę przejazdu,
- 3) wysokość należności za przejazd,
- 4) zakres uprawnień pasażera do ulgowego przejazdu.

W tym kontekście istotne znaczenie mają również postanowienia ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13), które wskazują jako organizatora publicznego transportu zbiorowego właściwą jednostkę samorządu terytorialnego zapewniającą funkcjonowanie publicznego transportu zbiorowego na danym obszarze. Przepisy tej ustawy w powiązaniu z przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym upoważniają jednostki samorządowe jako organizatorów publicznego transportu zbiorowego do kontroli wszystkich przewoźników, którzy na ich terenie stosownie do ww. przepisów ustawowych wykonują przewozy osób, w tym również w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury nie prowadzi żadnych prac związanych z doprecyzowaniem przepisów w zakresie ulg przewozowych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Sławomira Zawiślaka**

**w sprawie opracowywania planu operacyjnego
funkcjonowania gminy w warunkach
zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa
państwa i w czasie wojny (22446)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 maja 2011 r. (sygn. SPS-023-22446/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Sławomira Zawiślaka w sprawie opracowywania planu operacyjnego funkcjonowania gminy w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę poinformować, iż dokumenty planistyczne wykonywane w ramach ustalania czynności dotyczących przygotowania i działania organów administracji rządowej i organów samorządu terytorialnego w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny opracowywane są zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 czerwca 2004 r. w sprawie warunków i trybu planowania i finansowania zadań wykonywanych w ramach przygotowań obronnych państwa przez organy administracji rządowej i organy samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 152, poz. 1599, z późn. zm.). Koordynatorem przedsięwzięć w przedmiotowym zakresie pozostaje minister obrony narodowej.

Wskazane dokumenty, w zależności od właściwości, zawierają informacje o różnym stopniu niejawności. Na szczeblu gminy najczęściej oznaczane są one klauzulą „zastrzeżone” lub „poufne”.

Zasady ochrony informacji niejawnych reguluje ustawa z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 122), której przepisy mają zastosowanie również do organów jednostek samorządu terytorialnego, a także innych podległych im jednostek organizacyjnych lub przez nie nadzorowanych (vide: art. 1 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy).

Za ochronę informacji niejawnych, w tym za zorganizowanie i zapewnienie funkcjonowania tej ochrony, odpowiada kierownik jednostki organizacyjnej (vide: art. 14 ust. 1 ww. ustawy). Kierownikowi jednostki organizacyjnej podlega natomiast pełnomocnik do spraw ochrony informacji niejawnych, który odpowiada za zapewnienie przestrzegania przepisów o ochronie informacji niejawnych (vide: art. 14 ust. 2 ww. ustawy).

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 8 pkt 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182., poz. 122) informacje niejaw-

ne, którym nadano określoną klauzulę tajności, mogą być udostępnione wyłącznie osobie uprawnionej, zgodnie z przepisami ustawy dotyczącymi dostępu do określonej klauzuli tajności.

Stosownie do art. 21 ust. 4 ww. ustawy dopuszczenie do pracy lub pełnienia służby na stanowiskach albo zlecenie prac związanych z dostępem danej osoby do informacji niejawnych o klauzuli „zastrzeżone” może nastąpić po pisemnym upoważnieniu przez kierownika jednostki organizacyjnej, jeżeli nie posiada ona poświadczenia bezpieczeństwa, i odbyciu szkolenia w zakresie ochrony informacji niejawnych.

Dostęp do informacji niejawnych o klauzuli „poufne” jest natomiast uwarunkowany posiadaniem odpowiedniego poświadczenia bezpieczeństwa, które może być wydane po przeprowadzeniu zwykłego postępowania sprawdzającego oraz po odbytych szkoleniu w zakresie ochrony informacji niejawnych (vide: art. 21 ust. 1 ww. ustawy).

Szkolenie w zakresie ochrony informacji niejawnych dla pełnomocników ochrony i ich zastępców oraz osób przewidzianych na te stanowiska przeprowadza Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego (vide: art. 19 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy), natomiast dla osób zatrudnionych, pełniących służbę lub wykonujących czynności zlecone w jednostkach organizacyjnych przeprowadza pełnomocnik ochrony (vide: art. 19 ust. 2 pkt 3 ww. ustawy).

Osoby, które powinny mieć dostęp do informacji niejawnych o klauzuli „poufne”, obowiązane są wypełnić (zgodnie z instrukcją) ankietę bezpieczeństwa osobowego i przekazać ją powołanemu przez kierownika jednostki – pełnomocnikowi ochrony, który zgodnie z art. 23 ust. 1 ww. ustawy przeprowadza postępowanie sprawdzające.

Zgodnie z art. 34 ust. 9 ww. ustawy osobie, wobec której wszczęto postępowanie sprawdzające, kierownik jednostki organizacyjnej, w której osoba ta jest zatrudniona, pełni służbę lub wykonuje czynności zlecone, może wyrazić pisemną zgodę na udostępnienie informacji niejawnych o klauzuli „poufne”.

Mając powyższe na uwadze, podkreślić należy, iż w świetle przepisów ustawy o ochronie informacji niejawnych osobom, które nie posiadają odpowiedniego poświadczenia lub upoważnienia i nie odbyły stosownego szkolenia, nie mogą być udostępniane informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” lub „poufne”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie możliwości pozyskania
środków finansowych umożliwiających
przebudowę łazienki na potrzeby
niepełnosprawnego dziecka (22447)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 13 maja 2011 r., znak: DP-II-0700-444-AWa/11, interpelację poselską pana posła Sławomira Zawislaka w sprawie możliwości pozyskania środków finansowych umożliwiających przebudowę łazienki na potrzeby niepełnosprawnego dziecka, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z § 6 pkt 1 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie określenia rodzajów zadań powiatu, które mogą być finansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 96, poz. 861, z późn. zm.), o dofinansowanie do likwidacji barier architektonicznych mogą ubiegać się osoby niepełnosprawne, które mają trudności w poruszaniu się, jeżeli są właścicielami nieruchomości lub użytkownikami wieczystymi nieruchomości albo posiadają zgodę właściciela lokalu lub budynku mieszkalnego, w którym stale zamieszkują. W związku z powyższym do ubiegania się o dofinansowanie ze środków funduszu likwidacji barier architektonicznych wystarczająca jest zgoda właściciela lokalu, w którym osoba niepełnosprawna zamieszkuje.

Pragnę również podkreślić, iż decyzję o przyznaniu bądź odmowie przyznania dofinansowania na wspomniany cel podejmuje powiat jako wyłączny dysponent środków PFRON i odpowiadający za ich wydatkowanie, rozpatrując każdą sprawę indywidualnie i kierując się zasadą racjonalnego gospodarowania środkami publicznymi.

W związku z powyższym osoba, która nie spełnia kryteriów określonych w ww. rozporządzeniu, nie może otrzymać dofinansowania ze środków funduszu na wspomniany cel.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki Państwo-

wego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych mają jedynie charakter wspierający te zadania.

Ustawa o samorządzie powiatowym wskazuje tylko obszary, w których powiat posiada kompetencje, natomiast zadania własne powiatu precyzyjnie określają przepisy materialnego prawa administracyjnego. O zakwalifikowaniu danego zadania do właściwości powiatu decyduje więc obszar, w którym się ono znajduje, oraz ranga aktu prawnego, który je tworzy.

Należy zatem wyraźnie podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami powiatów i województw, a środki przekazywane przez PFRON są jedynie formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż osobom i rodzinom znajdującym się w trudnej sytuacji życiowej pomocy udzielają ośrodki pomocy społecznej w miejscu ich zamieszkania.

Zasady i tryb udzielania świadczeń z pomocy społecznej określa ustawa o pomocy społecznej z dnia 12 marca 2004 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, ze zm.). Zgodnie z art. 8 ust. 1 cyt. wyżej ustawy prawo do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej przysługuje:

— osobie samotnie gospodarującej, której dochód nie przekracza kwoty 477 zł (zwanej kryterium dochodowym osoby samotnie gospodarującej),

— osobie w rodzinie, w której dochód na osobę nie przekracza kwoty 351 zł (zwanej kryterium dochodowym na osobę w rodzinie),

— rodzinie, której dochód nie przekracza sumy kwot kryterium dochodowego na osobę w rodzinie (zwanej kryterium dochodowym rodziny),

przy jednoczesnym wystąpieniu co najmniej jednego z powodów wymienionych w art. 7 pkt 2–15 ustawy o pomocy społecznej lub innych okoliczności uzasadniających udzielenie pomocy społecznej.

W oparciu o art. 38 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy rodzinie, której dochód jest niższy od kryterium dochodowego rodziny, może być przyznany zasiłek okresowy, który przysługuje w szczególności ze względu na długotrwałą chorobę, niepełnosprawność, bezrobocie, możliwość utrzymania lub nabycia uprawnień do świadczeń z innych systemów zabezpieczenia społecznego.

Natomiast art. 39 ustawy wskazuje, że w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej może być przyznany zasiłek celowy, w szczególności na pokrycie części lub całości zakupu żywności, leków i leczenia, opału, odzieży, niezbędnych przedmiotów użytku domowego, drobnych remontów i napraw w mieszkaniu.

Ponadto na podstawie art. 41 ustawy o pomocy społecznej w szczególnie uzasadnionych przypadkach istnieje również możliwość przyznania osobom i rodzinom, których dochód przekracza ustawowe kryterium, specjalnego zasiłku celowego lub zasiłku okresowego, celowego, pomocy rzeczowej, pod warunkiem

zwrotu części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową.

Przekazuję, że ośrodki pomocy społecznej oferują wsparcie w różnych formach. Jednak środki finansowe, którymi dysponują ośrodki pomocy społecznej, są ograniczone, dlatego pomoc finansowa przyznawana jest przede wszystkim osobom i rodzinom najslabszym ekonomicznie na zaspokojenie ich niezbędnych potrzeb bytowych.

Każda sprawa jest rozpatrywana w OPS indywidualnie. Decyzję w sprawie przyznania pomocy i jej formie bądź odmowy jej przyznania podejmuje kierownik (dyrektor) ośrodka na podstawie rodzinnego wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez pracownika socjalnego w miejscu zamieszkania danej osoby lub rodziny wymagającej wsparcia.

Z szacunkiem

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie możliwości uzyskania odszkodowań
za szkody wojenne z okresu 1939–1944 (22448)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów dla ministra spraw zagranicznych na interpelację pana posła Sławomira Zawislaka (pismo, SPS-023-22448/11, z dnia 10 maja br.) w sprawie możliwości uzyskania odszkodowań za szkody wojenne z okresu 1939–1944, uprzejmie informuję.

Rząd RP jest w pełni świadomy tragicznej historii zbrodni popełnionych w stosunku do Polaków przez niemiecki reżim hitlerowski w czasie II wojny światowej oraz ogromu krzywd, jakich doznały ofiary prześladowań nazistowskich, w tym mieszkańcy Zamajszczyzny. Z tego powodu władze polskie są przekonane o historycznym i moralnym uzasadnieniu podejmowanych starań mających na celu uzyskanie zadośćuczynienia od państwa niemieckiego.

Równocześnie należy zauważyć, że w wyniku decyzji politycznej rządu PRL podjętej w dniu 23 sierpnia 1953 r. Polska zrzekła się odszkodowań wojennych od Niemiec ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1954 r. Niezależnie od współczesnych ocen tego faktu oświadczenie to jest do dziś skuteczne i było wielokrotnie potwierdzane przez stronę polską m.in. w 1970 r. w związku z zawarciem układu normalizacyjnego

przez Polskę z Republiką Federalną Niemiec oraz w stanowisku Rządu RP z 19 października 2004 r. W konsekwencji władze polskie nie mają obecnie możliwości występowania do Niemiec z żądaniami odszkodowawczymi. Przedmiotowe zobowiązania nie ograniczają jednak w żadnym stopniu praw osób prywatnych do dochodzenia swoich roszczeń w postępowaniu przed sądami krajowymi.

Podkreślić należy również, że sprawa uzyskania indywidualnych odszkodowań wojennych dla Polaków ofiar III Rzeszy była wieloletnim tematem rozmów polsko-niemieckich. W latach 1992–2002 więźniowie obozów koncentracyjnych i robotnicy przymusowi otrzymywali pomoc finansową z Fundacji „Polsko-Niemieckie Pojednanie”, utworzonej na podstawie porozumienia polsko-niemieckiego z dnia 16 października 1991 r. o pomocy humanitarnej dla szczególnie poszkodowanych ofiar prześladowania nazistowskiego w Polsce. Na mocy tej umowy rząd RFN przekazał 500 mln ówczesnych marek na konto fundacji, natomiast Polska zobowiązała się do niepopierania roszczeń swoich obywateli na płaszczyźnie międzynarodowej. Podejmując takie zobowiązanie, ówczesny rząd RP zastrzegł, iż nie oznacza ono ograniczenia praw obywateli do indywidualnego dochodzenia roszczeń.

Ponadto w latach 1999–2000 były prowadzone dodatkowe negocjacje na forum międzynarodowym, z aktywnym udziałem delegacji polskiej, które zakończyły się podpisaniem porozumienia pomiędzy USA a RFN w dniu 17 lipca 2000 r., o poprzedzone zostało uchwaleniem przez niemiecki Bundestag 6 lipca 2000 r. ustawy o utworzeniu Fundacji „Pamięć, Odpowiedzialność, Przyszłość”. Równoległe w wyniku wielostronnych negocjacji międzynarodowych w dniu 17 lipca 2000 r. zostało podpisane tzw. wspólne oświadczenie (Joint Statement) przez rządy Białorusi, Czech, państwa Izrael, Rzeczypospolitej Polskiej, Federacji Rosyjskiej, Ukrainy oraz rządu RFN i Stanów Zjednoczonych, a także przedsiębiorstwa niemieckie i Konferencję ds. Żydowskich Roszczeń Majątkowych.

Zgodnie ze wspólnym oświadczeniem oraz ww. ustawą Fundacja „Pamięć, Odpowiedzialność, Przyszłość” za pośrednictwem tzw. organizacji partnerskich (w przypadku obywateli polskich taką organizacją była przede wszystkim Fundacja „Polsko-Niemieckie Pojednanie”) wypłacała świadczenia dla więźniów obozów i gett oraz dla robotników przymusowych, deportowanych ze swojej ojczyzny na teren III Rzeszy lub na tereny przez nią okupowane i tam zmuszonych do pracy w przedsiębiorstwach zarobkowych lub w sektorze publicznym. Dodatkowo w ramach tzw. klauzuli otwartości dopuszczono możliwość objęcia świadczeniami również robotników rolnych, dzieci wywiezione wraz z rodzicami deportowanymi na roboty przymusowe, dzieci urodzone w czasie trwania pracy przymusowej rodziców na terenie III Rzeszy, osoby pozbawione wolności w więzieniach, aresztach i obozach przejściowych oraz ofia-

ry eksperymentów pseudomedycznych, które z mocy ww. ustawy niemieckiej nie zostały objęte świadczeniami.

Przedstawione informacje pokazują, że sprawa pomocy finansowej dla obywateli polskich, ofiar zbrodni wojennych III Rzeszy, była przedmiotem działań kolejnych polskich rządów. Obecnie rząd RP nie może popierać starań o indywidualne świadczenia dla poszczególnych osób, ponieważ na podstawie wspomnianego porozumienia polsko-niemieckiego z 1991 r. zobowiązał się wobec rządu RFN, że „nie będzie dochodził dalszych roszczeń obywateli polskich, które mogłyby wynikać w związku z prześladowaniem nazistowskim” (zastrzegając jednocześnie, że nie powinno to oznaczać ograniczenia praw obywateli do indywidualnego dochodzenia roszczeń). Ponadto władze polskie, podpisując wspólne oświadczenie z 2000 r., o którym mowa wyżej, zgodziły się że „w odniesieniu do sumy 10 mld DM, która ma być przekazana Fundacji”Pamięć, Odpowiedzialność i Przyszłość”przez niemiecki sektor publiczny oraz niemieckie firmy, (...) suma ta stanowi zarówno górną granicę, jak i ostateczną kwotę przeznaczoną na wypłaty”.

Podkreślić należy, że zobowiązania, o których mowa, nie ograniczają w żadnym stopniu praw osób prywatnych do dochodzenia swoich roszczeń w postępowaniu przed sądami krajowymi. W tym kontekście warto zwrócić uwagę na wyroki niektórych sądów greckich oraz sądów włoskich przyznających odszkodowanie swoim obywatelom za zbrodnie wojenne popełnione przez wojska niemieckie w okresie II wojny światowej. Orzeczenia te są uznawane za kontrowersyjne w doktrynie prawa międzynarodowego. Z tego powodu Republika Federalna Niemiec w grudniu 2008 r. wniosła pozew o naruszenie prawa międzynarodowego przez Republikę Włoską, w szczególności sądy włoskie, do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w Hadze. Rozstrzygnięcie przedmiotowego sporu może mieć fundamentalne znaczenie dla możliwości dochodzenia świadczeń od Republiki Federalnej Niemiec przez osoby prywatne przed sądami krajowymi.

Problem zadośćuczynienia obywatelom polskim ofiarom represji stalinowskich za bezprawne deportacje oraz zesłania do obozów pracy w byłym ZSRR był wielokrotnie podejmowany przez stronę polską (w tym MSZ) w kontaktach dwustronnych z ZSRR, a następnie z Federacją Rosyjską. Strona rosyjska sprzeciwia się rozwiązaniu tej kwestii. W sierpniu 1994 r. podczas obchodów 50. rocznicy wybuchu Powstania Warszawskiego przekazano stronie rosyjskiej, poprzez Siergieja Filatowa, przedstawiciela prezydenta B. Jelcyna, listę 75 tys. osób, ofiar reżimu stalinowskiego, z udokumentowanym określeniem czasu i miejsca ich represjonowania.

W 2001 r. Ministerstwo Spraw Zagranicznych wzmogło wysiłki zmierzające do skłonienia strony rosyjskiej do podjęcia kwestii odszkodowań. Podczas spotkania ówczesnych ministrów spraw zagranicz-

nych RP i FR strona polska podkreślała, że satysfakcjonujące rozwiązanie kwestii odszkodowań ma bardzo istotne znaczenie dla całości stosunków polsko-rosyjskich. W rezultacie tych działań prezydent W. Putin, w trakcie wizyty w Warszawie w styczniu 2002 r., złożył w Sejmie RP i wobec mediów oświadczenie uznające istnienie problemu odszkodowań. Wskazał na możliwości rozwiązania tego problemu w ramach rosyjskiego systemu prawnego. Według strony rosyjskiej wypłata odszkodowań może nastąpić jedynie w trybie indywidualnym, na warunkach ustawy RFSRR z 18 października 1991 r. o rehabilitacji ofiar represji politycznych.

Ustawa o rehabilitacji ofiar represji politycznych przewiduje możliwość ubiegania się o odszkodowanie wyłącznie przez osoby, które były w przeszłości więzione lub przymusowo przetrzymywane w szpitalach psychiatrycznych, a następnie zrehabilitowane przez rosyjski wymiar sprawiedliwości. Wysokość ewentualnego odszkodowania finansowego w przypadku osób, które były poddane represjom na mocy wyroków sowieckich sądów, jest bardzo niska (75% minimalnej płacy w Rosji za miesiąc pozbawienia wolności), co w odniesieniu do Polaków czyni tę formę zadośćuczynienia uwłaczającą godności osób poszkodowanych. Ustawa, o której mowa, nie przewiduje rekompensat finansowych jako zadośćuczynienia za deportację, wysiedlenia, pracę przymusową, w tym w łagrach NKWD, utratę życia, zdrowia oraz mienia, czyli represji, które w największym stopniu dotknęły Polaków.

Z powyższych względów rosyjska ustawa o rehabilitacji ofiar represji politycznych nie jest uznawana przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP za odpowiednią formułę rehabilitacji polskich ofiar reżimu stalinowskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Henryk Litwin

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Renaty Butryn
oraz grupy posłów**

**w sprawie przywrócenia wypłaty refundacji
wynagrodzeń i składki ZUS z tytułu szkolenia
uczniów za II półrocze 2010 r. (22452)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Renaty Butryn oraz grupy

posłów (SPS-023-22452/11) w sprawie przywrócenia wypłaty refundacji wynagrodzeń i składki ZUS z tytułu szkolenia uczniów za II półrocze 2010 r., uprzejmie wyjaśniam.

System kształcenia zawodowego młodzieży obejmuje różne formy. Nauka zawodu realizowana na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, zawartej pomiędzy młodocianym pracownikiem a pracodawcą, jest tylko jedną z nich. Jak wynika z danych gromadzonych w Systemie Informacji Oświatowej, w roku szkolnym 2010/2011 uczniowie techników stanowią ok. 33% uczniów szkół ponadgimnazjalnych dla młodzieży. Około 11% młodzieży uczęszczającej do szkół ponadgimnazjalnych stanowią uczniowie zasadniczych szkół zawodowych, którzy praktyczną naukę zawodu realizują w warsztatach szkolnych lub centrach kształcenia praktycznego, natomiast uczniowie zasadniczych szkół zawodowych będący jednocześnie młodocianymi pracownikami stanowią ok. 9% populacji w młodzieżowych szkołach ponadgimnazjalnych. Na kształcenie wszystkich uczniów w szkołach ponadgimnazjalnych prowadzących kształcenie zawodowe przeznaczane są co roku większe środki. Od roku 2009 sukcesywnie wzrasta waga P_8 na kształcenie zawodowe stosowana przy obliczaniu części oświatowej subwencji ogólnej – 0,15 do 0,19. Oznacza to, że każdego roku do budżetu powiatów trafiło 100 mln zł więcej.

Należy także podkreślić, że pracodawcy zatrudniający młodocianych pracowników na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego otrzymują pomoc w dwojakiej postaci. Oprócz refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników i składek na ubezpieczenia społeczne, wypłacanej pracodawcom przez Ochotnicze Hufce Pracy na podstawie przepisów prawa pracy, otrzymują oni także dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianego pracownika wypłacane po zakończeniu nauki i zdaniu przez niego odpowiedniego egzaminu zawodowego. Dofinansowanie to wypłacane jest pracodawcom na podstawie umowy art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Od roku 2009 środki na ten cel pochodzą z Funduszu Pracy, którego dysponentem jest minister pracy i polityki społecznej. Przekazywane są na rachunek bankowy urzędu wojewódzkiego, a następnie wojewodowie dokonują podziału na poszczególne gminy, które przekazują środki pracodawcom zgodnie ze złożonymi przez nich wnioskami. Wysokość tych środków oraz ich podział na poszczególne województwa określone są na podstawie przekazywanych przez kuratoria oświaty i urzędy wojewódzkie informacji o prognozowanej liczbie młodocianych pracowników, którzy w danym roku budżetowym ukończą kształcenie i przystąpią do egzaminów. Ministerstwo Edukacji Narodowej ściśle współpracuje z resortem pracy przy określaniu środków na dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianych pracowników. Środki na wypłatę tego dofinansowania w roku 2011 zostały zabezpieczone

w Funduszu Pracy w wysokości odpowiadającej prognozom otrzymanym z wszystkich województw, tj. w wysokości 303 930 tys. zł (dla porównania w roku 2009 na realizację dofinansowania przeznaczono 210 mln zł).

Nie oznacza to jednak, że minister edukacji narodowej nie podejmuje żadnych działań dotyczących obecnych problemów z wypłatą przez Ochotnicze Hufce Pracy refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników. Jeszcze w lutym br. do ministra pracy i polityki społecznej, któremu podlegają Ochotnicze Hufce Pracy, zostało wystosowane pismo z prośbą o wyjaśnienie zaistniałej sytuacji. W przesłanej 22 marca br. odpowiedzi resort pracy zadeklarował działania zmierzające do zmiany plany finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody, która umożliwiłaby niezakłóconą wypłatę pracodawcom refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników. Natomiast według informacji przekazanych przez resort pracy 6 maja br. minister pracy i polityki społecznej 13 kwietnia br. wystąpił o wyrażenie zgody przez ministra finansów na dokonanie zwiększenia w planie finansowym Funduszu Pracy wydatków na realizację umów w sprawie refundacji pracodawcom kosztów wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza
Naguszewskiego oraz grupy posłów**

**w sprawie braku opinii dotyczącej
oddziaływania na środowisko remontu drogi
wojewódzkiej nr 527 (22454)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Tadeusza Naguszewskiego oraz grupy posłów z dnia 29 kwietnia 2011 r., przekazaną przez Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej pismem z dnia 10 maja 2011 r., znak: SPS-023-22454/11, w sprawie remontu drogi wojewódzkiej nr 527 –

braku opinii dotyczącej oddziaływania na środowisko, poniżej przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Na drzewach wzdłuż drogi nr 527 na odcinku granica województwa – Rychliki oraz Rychliki – Jelonki stwierdzono występowanie chronionych gatunków grzybów i zwierząt, a usunięcie tych drzew będzie wiązało się z naruszeniem zakazów, o których mowa w art. 51 i art. 52 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, obowiązujących w stosunku do poszczególnych gatunków chronionych. Na podstawie art. 56 ust. 1 i 2 ustawy, istnieje możliwość wydania zezwolenia na odstępstwa od ww. zakazów odpowiednio przez generalnego dyrektora ochrony środowiska lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska. Zezwolenie takie może być wydane, zgodnie z ust. 4 ww. artykułu, w przypadku braku rozwiązań alternatywnych, jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla dziko występujących populacji chronionych gatunków oraz w przypadku zaistnienia jednej z przesłanek wymienionych w art. 56 ust. 4 pkt 1–8 ustawy. W sytuacji gdy te przesłanki nie zachodzą, otrzymanie takiego zezwolenia nie jest możliwe. Uzyskanie zezwolenia na odstępstwo od zakazów obowiązujących w stosunku do poszczególnych gatunków chronionych jest niezbędne, bowiem zgodnie z art. 127 ustawy, każdy, kto umyślnie narusza zakazy obowiązujące w stosunku do roślin, zwierząt lub grzybów objętych ochroną gatunkową, podlega karze aresztu albo grzywny.

Zarząd Dróg Wojewódzkich w Olsztynie zwrócił się do generalnego dyrektora ochrony środowiska o wydanie zezwolenia na odstępstwo od zakazu niszczenia chronionych okazów porostów oraz do regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Olsztynie o wydanie zezwolenia na odstępstwo od zakazu niszczenia siedlisk gatunków chronionych oraz zgodę na przemieszczanie występujących w obrębie zadrzewień chronionych gatunków zwierząt. Ww. zezwolenia mogą zostać wydane m.in. w przypadku, gdy istnieje pewność, że zastosowano różne rozwiązania alternatywne celem ograniczenia negatywnego wpływu planowanej inwestycji na populację gatunków zwierząt i porostów chronionych, występujących w obrębie zadrzewień przydrożnych przeznaczonych do usunięcia. Przykładowym rozwiązaniem będzie tutaj pozostawienie części drzew po jednej stronie drogi.

Zgodnie z informacją przekazaną przez Zarząd Dróg Wojewódzkich w Olsztynie w najbliższym czasie zostanie podpisana umowa zlecająca wykonanie specjalistycznej dokumentacji, która pozwoli stwierdzić wpływ usunięcia drzew rosnących wzdłuż drogi wojewódzkiej nr 527 na lokalne populacje gatunków chronionych, co pozwoli na rozpatrzenie wniosków w oparciu o zwiększony materiał dowodowy, umożliwiając tym samym podjęcie działań mających na celu realizację planowanej inwestycji oraz ochronę przyrody.

Należy podkreślić, że ww. procedury mają na celu ochronę zasobów przyrodniczych regionu i kraju. Natomiast zadania generalnego dyrektora ochrony środowiska czy regionalnych dyrektorów ochrony środowiska nie polegają na uniemożliwianiu realizacji danych inwestycji, a na pogodzeniu czynności związanych z rozwojem społeczno-gospodarczym i ochroną przyrody.

Modernizacja drogi wojewódzkiej nr 527 odbywa się w ramach Programu Regionalnego Narodowa Strategia Spójności „Warmia i Mazury regionem zjednoczonej Europy”, w związku z czym pytanie dotyczące zabezpieczenia środków przeznaczonych na modernizację tej drogi do czasu uzyskania niezbędnych zezwoleń powinno zostać skierowane do jednostek odpowiedzialnych za wdrożenie i koordynowanie tego programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Cezarego Tomczyka
oraz grupy posłów**

**w sprawie podatku akcyzowego na węgiel,
koks, gaz ziemny oraz energię elektryczną
wykorzystywanych w przemyśle hutniczym
(22456)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo nr SPS-023-22456/11 z dnia 10 maja 2011 r. dotyczące interpelacji pana posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie podatku akcyzowego na węgiel, koks, gaz ziemny oraz energię elektryczną, wykorzystywane w przemyśle hutniczym, odnosząc się do zadanego pytania, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W świetle przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11, z późn. zm.) węgiel, koks, gaz ziemny i energia elektryczna są wyrobami akcyzowymi podlegającymi opodatkowaniu akcyzą. Zgodnie z ww. ustawą węgiel, koks oraz gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe objęte pozycją CN 2711, przeznaczone do celów opałowych, podlegają opodatkowaniu akcyzą z zastosowaniem stawki 1,28 zł/1 gigadżul. Energia elektryczna jest opodatkowana wg stawki 20,00 zł za megawatogodzinę (MWh).

Jednocześnie zgodnie z art. 163 ww. ustawy węgiel i koks objęte pozycjami CN 2701, 2702 oraz 2704 00,

przeznaczone do celów opałowych, są zwolnione od akcyzy w okresie do dnia 1 stycznia 2012 r., a gaz ziemny (mokry) o kodach CN 2711 11 00 oraz 2711 21 00, przeznaczony do celów opałowych, pozostałe węglowodory gazowe o kodzie CN 2711 29 00, przeznaczone do celów opałowych, oraz pozostałe gazowe paliwa opałowe są zwolnione od akcyzy w okresie do dnia 31 października 2013 r. albo do czasu, gdy udział gazu ziemnego w konsumpcji energii na terytorium kraju osiągnie 25%. Jednakże w momencie, gdyby udział gazu ziemnego w konsumpcji energii osiągnął 20%, do dnia 31 października 2013 r. należałoby zastosować stawkę akcyzy stanowiącą 50% stawki 1,28 zł/1 gigadżul.

Jak wynika z powyższego, akcyza na węgiel, koks, gaz ziemny i energię elektryczną została już nałożona przez obowiązującą ustawę o podatku akcyzowym, z tym że rzeczywista realizacja opodatkowania węgla, koksu i gazu ziemnego jest przesunięta w czasie ze względu na ich okresowe zwolnienie od akcyzy.

W związku ze zbliżającym się wygaśnięciem zwolnienia od akcyzy dla węgla i koksu, przeznaczonych do celów opałowych, istnieje konieczność określenia szczegółowych systemowych zasad opodatkowania tych wyrobów, w tym zasad korzystania z ulg podatkowych. Podejmowane są działania nad wypracowaniem ostatecznych rozwiązań w tym zakresie, przy czym Ministerstwo Finansów będzie dążyć do ograniczenia ewentualnych negatywnych skutków wygaśnięcia zwolnienia dla podmiotów zużywających węgiel i koks do celów opałowych. Obecne działania Ministerstwa Finansów nie obejmują gazu ziemnego z uwagi na fakt, iż wygaśnięcie zwolnienia dla tego wyrobu nastąpi dopiero w dniu 31 października 2013 r. Okoliczności towarzyszące opodatkowaniu gazu ziemnego mogą do tego czasu ulec zmianie.

Odnosząc się do kwestii opodatkowania akcyzą energii elektrycznej wykorzystywanej w przemyśle hutniczym, uprzejmie informuję, że obecny poziom opodatkowania został ustalony z uwzględnieniem takich uwarunkowań, jak motywacja dla efektywnego wykorzystania energii elektrycznej, poszukiwania i wdrażania rozwiązań umożliwiających oszczędności w zużywanej energii elektrycznej czy podejmowania działań prośrodowiskowych zmierzających do ograniczenia emisji szkodliwych gazów. Należy podkreślić, że UE dąży do zwiększenia efektywności energetycznej i wdraża szereg narzędzi, które umożliwiają bardziej efektywne wykorzystanie zasobów. Przykładem może być spotkanie Grupy Wysokiego Szczebla w ramach pracy Rady UE, na którym jedna z podstawowych konkluzji opierała się na stwierdzeniu, że poprawa efektywności energetycznej będzie skutecznym narzędziem w zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego UE i przeciwdziałaniem w przypadku zwiększających cen paliw na rynkach światowych.

Niemniej jednak Rada Ministrów zobowiązała ministra finansów do opracowania, w porozumieniu z ministrem gospodarki, ministrem skarbu państwa

i ministrem spraw zagranicznych, propozycji rozwiązań dotyczących podatku akcyzowego dla przedsiębiorstw energochłonnych, w związku z czym trwają prace nad projektem założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym, które w zakresie dotyczącym opodatkowania energii elektrycznej dla przedsiębiorstw energochłonnych są prowadzone w uzgodnieniu z ww. ministerstwami. Propozycje regulacji dotyczące ewentualnych ulg w powyższym zakresie zostaną rozpatrzone w związku z ww. projektem, którego procedowanie przewidziane jest na drugie półrocze 2011 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż decyzje co do ostatecznego zakresu ulg podatkowych w zakresie opodatkowania po 1 stycznia 2012 r. wyrobów węglowych nie zostały jeszcze podjęte, ponieważ trwają prace zmierzające do oceny finansowych i ekonomicznych efektów ich wprowadzenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Klaudiusza Balcerzaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie podjęcia odpowiednich regulacji
prawnych w zakresie stosowania w przemyśle
przetwórczym mięsa odkostnionego
mechanicznie oraz przyspieszenia procesu
rejestracji polskich produktów
rolno-spożywczych na poziomie
Unii Europejskiej (22457)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Klaudiusza Balcerzaka oraz grupy posłów, załączoną przy piśmie znak: SPS-023-22457/11 z dnia 10 maja br., w sprawie podjęcia odpowiednich regulacji prawnych w zakresie stosowania w przemyśle przetwórczym mięsa oddzielonego (odkostnionego) mechanicznie oraz przyspieszenia procesu rejestracji polskich produktów rolno-spożywczych na poziomie Unii Europejskiej, niniejszym przekazuję Panu Marszałkowi odpowiedź odnośnie do zagadnień przedstawionych w ww. interpelacji.

Kwestie dotyczące bezpieczeństwa i higieny mięsa oddzielonego mechanicznie (zwanego również skrótowo MOM) zostały w szczegółowy sposób określone w przepisach Unii Europejskiej, a mianowicie w:

— rozporządzeniu (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającym szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 55, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 14),

— rozporządzeniu (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającym szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 206, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 75),

— rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2073/2005 z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych (Dz. Urz. UE L 278 z 10.10.2006, str. 32) oraz

— rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2074/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiającym środki wykonawcze w odniesieniu do niektórych produktów objętych rozporządzeniem (WE) nr 853/2004 i do organizacji urzędowych kontroli na mocy rozporządzeń (WE) nr 854/2004 oraz (WE) nr 882/2004, ustanawiającym odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 852/2004 i zmieniającym rozporządzenia (WE) nr 853/2004 oraz (WE) nr 854/2004 (Dz. Urz. UE L 338 z 22.12.2005, str. 27).

Wyżej wymienione akty prawne obowiązują wprost we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej. W związku z tym, biorąc pod uwagę możliwość doprecyzowywania powyższych kwestii w przepisach prawa krajowego, należy mieć na względzie, że wprowadzanie krajowych, bardziej restrykcyjnych wymagań może mieć negatywny wpływ na konkurencyjność polskich produktów. Ze względu na swobodę przepływu towarów na terenie Unii Europejskiej na rynek polski będą wpływały produkty innych państw członkowskich spełniające tylko ogólne ww. przepisy dotyczące MOM, podczas gdy polscy producenci musieliby spełniać krajowe, bardziej restrykcyjne wymagania.

Niezależnie od powyższego, zgodnie z art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych gąbczastych encefalopatii (Dz. Urz. WE L 147 z 31.05.2001, str. 1, z późn. zm.), Komisja Europejska została zobowiązana do przedstawienia komunikatu skierowanego do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przyszłego zapotrzebowania na mięso oddzielone mechanicznie (MOM) i jego wykorzystywania w Unii Europejskiej, w tym polityki informacyjnej wobec konsumentów.

W powyższym komunikacie z dnia 2 grudnia 2010 r. (dokument COM/2010/0704) przedstawiono w zarysie szczegółowe wymagania w zakresie higieny i etykietowania określone w prawodawstwie Unii Europejskiej, a także sposób produkcji i wykorzystania

MOM oraz opinie organizacji konsumentów odnośnie do wykorzystywania MOM w żywności.

W wyniku konsultacji, które Komisja przeprowadziła z państwami członkowskimi oraz organizacjami branżowymi, stwierdzono, że nie ma zastrzeżeń co do dalszego wykorzystywania MOM pozyskiwanego ze świń i drobiu. Państwa członkowskie oraz organizacje przemysłu mięsnego poparły i zadeklarowały dalsze wykorzystywanie MOM w produkcji żywności. Dodatkowo w związku z wprowadzeniem konieczności przestrzegania wymogów higienicznych, w tym kryteriów mikrobiologicznych, stwierdzono, że ryzyko dla zdrowia publicznego związane ze spożyciem przetworów mięsnych i produktów mięsnych, w których surowcem jest MOM, jest niskie. Biorąc powyższe pod uwagę, nie ma przesłanek do zmiany stosownych przepisów prawa obowiązujących w tym zakresie.

Zgodnie z ww. art. 9 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 do produkcji MOM nie mogą być używane kości bydła, owiec i kóz z państw lub regionów o kontrolowanym lub nieustalonym zagrożeniu BSE. Komisja w swoim komunikacie podkreśliła, że nie popiera możliwości przywrócenia produkcji MOM z ww. gatunków zwierząt.

W ww. komunikacie wskazana została natomiast konieczność lepszego i ujednoliconego definiowania produktów, które mają wchodzić w zakres definicji MOM. W celu zapewnienia jednolitego stosowania prawa Unii Europejskiej i uczciwej konkurencji na rynku unijnym Komisja poinformowała, że przedstawi wytyczne pozwalające udoskonalić identyfikację produktów, które należy uznać za MOM, lub, w przypadkach uzasadnionych z punktu widzenia prawa, zaproponuje zmiany w prawodawstwie unijnym. Dodatkowo wskazano na konieczność utrzymania obowiązku umieszczenia na etykiecie informacji o zastosowaniu MOM, tak aby konsument był ogólnie poinformowany o wykorzystaniu MOM. Niemniej jednak Komisja nie popiera różnicowania przepisów w zakresie etykietowania odnośnie do MOM uzyskiwanego odpowiednio w procesie nisko- i wysokociśnieniowym. W związku z powyższym w opinii Komisji aktualnie obowiązujące przepisy w dziedzinie etykietowania są odpowiednie i tym samym nie należy ich zmieniać.

Należy przy tym podkreślić, że próby opracowania szczegółowych wymagań w zakresie znakowania produktów zawierających różne rodzaje MOM były podejmowane w trakcie prac Grupy Roboczej Rady UE ds. Środków Spożywczych nad projektem rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, jednakże z uwagi na bardzo różnicowane opinie w tej sprawie państw członkowskich, a co za tym idzie, brak możliwości uzgodnienia jednolitego stanowiska, nie zostały w tym zakresie ustanowione żadne bardziej szczegółowe wymagania.

Odnosnie do przyspieszenia procesu rejestracji polskich produktów rolno-spożywczych na poziomie Unii Europejskiej uprzejmie informuję, że w trakcie

procedury sprzeciwu przeprowadzonej zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 509/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami (Dz. U. L 93 z 31.03.2006, str. 1–11) do rejestracji nazw „kielbasa jałowcowa” i „kielbasa myśliwska” sprzeciwu złożyły Czechy i Austria. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przekazało władzom Austrii i Czech wyjaśnienia, które zostały przyjęte. Ustalenia te zostały przekazane Komisji Europejskiej, która na podstawie rozporządzeń wykonawczych Komisji (UE) nr 379/2011 i 382/2011 z dnia 18 kwietnia 2011 r. zarejestrowała kielbasę jałowcową i kielbasę myśliwską jako gwarantowane tradycyjne specjalności. Obecnie producenci, którzy chcą na etykietach stosować logo gwarantowanej tradycyjnej specjalności, mogą już poddać się procedurze kontroli zgodności ze specyfikacją określoną w art. 42 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o rejestracji i ochronie nazw i oznaczeń produktów rolnych i środków spożywczych oraz o produktach tradycyjnych (Dz. U. z dnia 17 stycznia 2005 r.).

W przypadku wniosku o rejestrację kabanosów jako gwarantowanej tradycyjnej specjalności w trakcie procedury sprzeciwu wpłynęły sprzeciw z Austrii, Czech i Niemiec. Porozumienie osiągnięto z Czechami i Austrią, które przyjęły wyjaśnienia Polski i zgodziły się na wycofanie sprzeciwów. Porozumienie nie zostało osiągnięte ze stroną niemiecką.

W dniu 23 sierpnia 2010 r. dokumentacja wymagana przepisami ww. rozporządzenia Rady (WE) nr 509/2006, dotycząca wyjaśnień do sprzeciwu złożonego przez Niemcy została przekazana Komisji Europejskiej. Zgodnie z procedurą rejestracji w przypadku braku porozumienia decyzję co do rejestracji danej nazwy podejmuje Komitet Stały Komisji Europejskiej ds. Gwarantowanych Tradycyjnych Specjalności. Obecnie trwają prace w Komisji Europejskiej zmierzające do przygotowania stosownej dokumentacji dla komitetu stałego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Smolarza**

**w sprawie obowiązku podnoszenia
flagi państwowej (22460)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 maja 2011 r. (sygn. SPS-023-22460/

11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Tomasza Smolarza w sprawie obowiązku podnoszenia flagi państwowej uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, że zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 235, poz. 2000, z późn. zm.) przepisy prawa wydane na podstawie tej ustawy mogą przewidywać obowiązek podnoszenia flagi państwowej Rzeczypospolitej Polskiej także w innych wypadkach niż określone w art. 7–9 (święta i rocznice państwowe oraz inne uroczystości o zasięgu państwowym lub lokalnym). Odpowiednim upoważnieniem w tym zakresie, na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy, dysponuje prezydent Rzeczypospolitej Polskiej.

Tym samym ustawa o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych zawiera rozwiązania prawne, które umożliwiają wprowadzenie obowiązku wywieszania flagi przez organy administracji publicznej nie tylko w święta, ale również w dni powszednie. Przy czym ustawodawca pozostawił rozstrzygnięcie tego zagadnienia w gestii prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Mając powyższe na uwadze, pragnę poinformować, iż w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji nie są prowadzone prace mające na celu wprowadzenie obowiązku umieszczania flagi na budynkach będących siedzibami urzędów administracji rządowej, jak i samorządowej bezpośrednio do ustawy.

Niemniej jednak należy wskazać, iż w przypadku ewentualnego podjęcia prac legislacyjnych zmierzających do wprowadzenia takiego rozwiązania, z uwagi na szeroki zakres ustawy odnoszący się do całej sfery administracji publicznej, działania w tym zakresie należałoby poprzedzić wnikliwymi analizami oraz konsultacjami z zainteresowanymi podmiotami, w tym ze stroną samorządową.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

w sprawie prac nad stworzeniem systemu gwarantującego ochronę producentów rolnych przed skutkami bezskutecznej windykacji należności od nieuczciwych przedsiębiorców z tytułu zbycia płodów rolnych (22462)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Adama Krupy przekazaną przy piśmie z dnia 10 maja 2011 r., nr SPS-023-22462/11, w sprawie prac nad stworzeniem systemu gwarantującego ochronę producentów rolnych przed skutkami bezskutecznej windykacji należności od nieuczciwych przedsiębiorców z tytułu zbycia płodów rolnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wstępie ponownie pozwolę sobie przedstawić pogląd, że wyrażona w interpelacji opinia o zaspokajaniu wiarygodności rolników z tytułu dostarczonych płodów rolnych w postępowaniu upadłościowym w ostatniej kolejności nie znajduje uzasadnienia w obowiązującym stanie prawnym. Kwestia ta była już wyjaśniana w piśmie z dnia 18 maja 2009 r., DL-P III - 700-8/09, stanowiącym odpowiedź na interpelację posła Adama Krupy w sprawie bezskuteczności windykacji należności rolników z tytułu zbycia płodów rolnych z dnia 27 kwietnia 2009 r., nr SPS-023-9193/09. Powołano w nim art. 342 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361, z późn. zm.) plasujący należności rolników z tytułu umów o dostarczenie produktów z własnego gospodarstwa rolnego w uprzywilejowanej kategorii drugiej zaspokojenia, analogicznie jak należności ze stosunku pracy.

Ponadto godzi się zauważyć, że rolnicy sprzedający przedsiębiorcom płody rolne korzystają na podstawie art. 116 ust. 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) ze swoistego zabezpieczenia zapłaty polegającego na tym, że zryczałtowany zwrot podatku zwiększa u nabywcy produktów rolnych kwotę podatku naliczonego w rozliczeniu za miesiąc, w którym dokonano zapłaty, m.in. pod warunkiem, że zapłata należności za produkty rolne, obejmująca również kwotę zryczałtowanego zwrotu podatku, nastąpiła na rachunek bankowy rolnika ryczałtowego nie później niż 14. dnia, licząc od dnia zakupu, z wyjątkiem przypadku gdy rolnik zawarł umowę z podmiotem nabywającym produkty rolne określającą dłuższy termin płatności.

Nie ulega wątpliwości, że wielu rolników na skutek nieuczciwości kontrahentów nie odzyskuje przysługujących im należności. W warunkach wolnego rynku prowadzenie działalności rolniczej niesie bo-

wiem ze sobą element ryzyka, podobnie jak prowadzenie działalności gospodarczej.

Wprawdzie problem upadłości przedsiębiorców skupujących płody rolne jest znany ministrowi sprawiedliwości z racji sprawowanego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów na podstawie art. 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), jednakże kwestia utworzenia funduszu, o którym mowa w interpelacji, nie jest związana z wymiarem sprawiedliwości i nie należy do właściwości ministra sprawiedliwości określonej w art. 24 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.).

Wykreowanie takiego funduszu – jak się wydaje – leży w gestii ministra właściwego do spraw rolnictwa, zgodnie z art. 22 ust. 1 wymienionej ustawy.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Matuszczaka**

**w sprawie projektu nowelizacji ustawy
o organizowaniu i prowadzeniu
działalności kulturalnej (22463)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Zbigniewa Matuszczaka, posła Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczącą nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (sygn.: SPS-023-22463/11), proszę Pana Marszałka o zapoznanie się z poniższymi informacjami.

Problemy poruszane przez pana posła były wielokrotnie zgłaszane Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego przez środowisko bibliotekarzy. Poniżej pozwolę sobie przedstawić nasze stanowisko dotyczące projektowanych w ustawie zmian.

W projekcie ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw została wprowadzona możliwość łączenia bibliotek publicznych z innymi instytucjami kultury. Celem takiego połączenia jest wzmocnienie instytucji kultury w gminach, poprzez tworzenie centrów kultury posiadających jak najszerszą ofertę kulturalną, odpowiadającą na potrzeby lokalnej społeczności. Proponowana nowelizacja ma więc na celu stworzenie możliwości powoływania przez jednostki samorządu terytorialnego nowych

instytucji, które łączyć będą wiele funkcji i proponować bogatą ofertę kulturalną, nie rezygnując z działalności bibliotecznej. Należy podkreślić, że zgodnie z postulatami środowiska bibliotekarskiego do projektu ustawy wprowadzono przepisy, że łączenie bibliotek publicznych byłoby możliwe jedynie po pozytywnej opinii Krajowej Rady Bibliotecznej, właściwej biblioteki wojewódzkiej oraz wydania zgody przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego. Przepis ten umożliwia łączenie bibliotek publicznych tylko w określonych i wyjątkowych sytuacjach, uniemożliwiając gminie pochopne działania w tej kwestii.

Wprowadzona w projekcie możliwość powierzenia zarządzania instytucją kultury osobie prawnej będzie dawała możliwość szczegółowego określania praw i obowiązków organizatora oraz zarządcy, w tym warunków wynagrodzenia zarządcy, kryteriów oceny pracy zarządcy, przesłanek i sposobu rozwiązywania umowy, szczegółowych zasad odpowiedzialności zarządcy za powierzoną instytucję kultury. Powierzenie zarządzania instytucją osobie prawnej będzie się również odbywać na podstawie ustawy Prawo zamówień publicznych. Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że określenie zasad odpowiedzialności zarządcy za powierzoną instytucję uniemożliwi jakiegokolwiek działanie na szkodę instytucji kultury, skutkujące pogorszeniem prowadzonej działalności.

W przypadku stawek zaszerzowania pracowników bibliotek wskazanych we wstępnym projekcie rozporządzeniu do ustawy pragnę zwrócić uwagę, że akty wykonawcze będą wydawane po uchwaleniu ustawy i wszystkie zgłaszane wątpliwości zostaną skonsultowane z bibliotekarzami. Postaramy się jednocześnie, aby wszystkie uwagi, w tym dotyczące proponowanych stawek, zostały ujęte w rozporządzeniach do ustawy.

Dodatkowo, zgodnie z przepisami nowelizowanej ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, dyrektorzy m.in. bibliotek będą zatrudniani wyłącznie na czas określony na okres od 3 do 7 lat. Osoba powołana na stanowisko dyrektora na czas nieokreślony przed dniem wejścia w życie ustawy może pozostać na zajmowanym stanowisku nie dłużej niż trzy lata od wejścia w życie ustawy. Wprowadzenie czasowych umów o pracę dla dyrektorów ma na celu wieloletnie planowanie działalności instytucji, wyraźne określenie zobowiązań obu stron, a tym samym zapewnienie stabilności instytucji oraz efektywniejszy nadzór nad zadaniami realizowanymi przez instytucję.

W ramach prac nad ustawą sprecyzowano również przepisy dotyczące narodowego zasobu bibliotecznego, zwłaszcza w zakresie kryteriów i trybu zaliczania zbiorów do tego zasobu, jego organizacji oraz zasad i zakresu jego ochrony. W przypadku zaliczania zbiorów do zasobu pod uwagę będą brane: charakter bibliotek, wartość i znaczenie zbiorów dla dziedzictwa narodowego, sposób oceny zbiorów, zapewnienie pełnej dokumentacji zasobu i konserwacji materiałów bibliotecznych. Istotne są zwłaszcza prze-

pisy dotyczące konserwacji i dokumentacji zasobu, gdyż dają możliwość właściwego zabezpieczenia zbiorów w tym ich digitalizacji.

Odnosząc się do pytań pana posła, uprzejmie informuję, że biorąc pod uwagę fakt, że nowelizacja ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej ma charakter systemowy i dotyczy całości działalności instytucji kultury w Polsce, nowelizacja musi dotyczyć również innych ustaw m.in. ustawy o bibliotekach czy ustawy o muzeach. Wyłączenie określonego typu instytucji z projektowanych przepisów mogłoby doprowadzić do zachwiania równowagi pomiędzy poszczególnymi instytucjami, prowadząc do nierównego traktowania podmiotów. W związku z powyższym wyłączenie ustawy o bibliotekach z pakietu deregulacyjnego nie jest wskazane.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje zostaną uznane przez pana posła Zbigniewa Matuszyczaka za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Jacek Weksler

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

w sprawie prywatyzacji oświaty (22465)

Odpowiadając na interpelację nr SPS-023-22465/11 z 29 kwietnia 2011 r. pani poseł Marii Zuby w sprawie prywatyzacji oświaty, w związku z projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

System edukacji w Polsce stoi przed wieloma wyzwaniami będącymi skutkiem zachodzących procesów demograficznych. Zmiany te związane są przede wszystkim z postępującym spadkiem liczby uczniów. Obecne rozwiązania wynikające z przepisów ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) uniemożliwiają organom prowadzącym podejmowanie racjonalnych decyzji w sprawie rozwiązań organizacyjnych nawet wówczas, gdy jest to uzasadnione względami demograficznymi, a także oczekiwane przez społeczności lokalne.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami zakładanie oraz prowadzenie szkół i placówek określonego typu i rodzaju należy do zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego. O podziale zadań oświatowych

między jednostki samorządu terytorialnego poszczególnych szczebli stanowią przepisy art. 5 ustawy o systemie oświaty. Jednostka samorządu terytorialnego ma również możliwość zakładania oraz prowadzenia szkół i placówek, które nie należą do jej zadań własnych. Poprzez zawarcie – na podstawie art. 5 ust. 5b ustawy – porozumienia z jednostką, dla której prowadzenie szkoły lub placówki danego typu i rodzaju jest zadaniem własnym, następuje powierzenie realizacji określonego zadania oświatowego jednostce przyjmującej na siebie prowadzenie szkół lub placówek i tym samym uzyskującej nowe zadanie, które jednak nie staje się przez to jej zadaniem własnym.

Jednostka samorządu terytorialnego może pod określonymi warunkami połączyć prowadzone szkoły i placówki w zespół albo przekazać prowadzenie szkoły w drodze umowy osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej. W zespół – na podstawie przepisów art. 62 ww. ustawy – mogą być łączone tylko szkoły i placówki różnych typów. Połączenie szkół następuje na podstawie uchwały organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, a w przypadku łączenia w zespół szkoły podstawowej z gimnazjum wymagane jest uzyskanie pozytywnej opinii kuratora oświaty.

Przekazanie prowadzenia szkoły – na podstawie przepisów art. 5 ust. 5g ustawy o systemie oświaty – osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej może dotyczyć tylko szkoły liczącej nie więcej niż 70 uczniów. Następuje ono na podstawie uchwały organu stanowiącego tej jednostki oraz po uzyskaniu pozytywnej opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny.

Aby zapobiec likwidacji szkół publicznych, należy umożliwić organom prowadzącym reagowanie na sytuacje wynikające m.in. z uwarunkowań demograficznych i podjąć działania umożliwiające jednostkom samorządu terytorialnego będącym organami prowadzącymi szkoły tworzenie dobrze funkcjonujących i spełniających oczekiwania mieszkańców sieci szkół na danym terenie. Szywna i niepoddająca się łatwemu formowaniu struktura sieci szkolnej powinna zyskać wewnętrzną elastyczność, tak aby zadania oświatowe mogły być realizowane z uwzględnieniem specyficznych lokalnych potrzeb i uwarunkowań społecznych. W kontekście przewidywanych zmian demograficznych stworzenie rozwiązań, które wychodzą naprzeciw lokalnym i obywatelskim inicjatywom, jest ważnym elementem projektowanych regulacji. Proponuje się wprowadzenie przepisów umożliwiających jednostkom samorządu terytorialnego zlecenie realizacji zadań oświatowych organizacji pozarządowej lub innemu podmiotowi, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.), z poszerzeniem tego katalogu o organizacje pracodawców. Proponowany tryb otwartego konkursu ofert nawiązujący do trybu przewidzianego w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie jest stosowany zarówno

przez administrację centralną, jak i przez samorządy do zlecenia realizacji zadań publicznych. Konkurs umożliwi wybór najlepszej oferty w sposób transparenty, bazując na jasno sprecyzowanych kryteriach.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt 4 oraz art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie organizacje ubiegające się o realizację danego zadania publicznego są obowiązane przedstawić informację o dotychczasowej działalności, a ponadto są każdorazowo weryfikowane pod kątem rzetelności i terminowości w realizacji i rozliczeniu dotychczas wykonanych zadań publicznych. Przeprowadzone przez organ administracji publicznej kontrole, jak również obowiązkowe sprawozdania dostarczane przez daną organizację są działaniami umożliwiającymi ocenę wiarygodności oferenta.

Przygotowany projekt zmian w ustawie o systemie oświaty nie stwarza niebezpieczeństwa komercjalizacji oświaty, tym samym nie powoduje odstąpienia od realizacji konstytucyjnego obowiązku związanego z zagwarantowaniem powszechnego dostępu do oświaty. Zaproponowane rozwiązanie prawne jest przede wszystkim formą pomocy dla społeczności lokalnej, zainteresowanej np. prowadzeniem szkoły w obliczu groźby jej likwidacji.

Zauważyć należy, że przekazane organizacjom pożytku publicznego lub innym podmiotom uprawnionym do przejmowania tych zadań szkoły lub placówki nadal pozostaną publiczne, bezpłatne i dostępne dla wszystkich uczniów, a za ocenę jakości nauczania nadal odpowiadać będą powołane do tego służby nadzoru pedagogicznego w sposób identyczny ze sposobem realizacji nadzoru nad szkołami i placówkami prowadzonymi przez jednostki samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie braku środków finansowych
na rekultywację 130 ha gruntów na terenie
pow. sandomierskiego w woj. świętokrzyskim
(22466)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 maja 2011 r. (sygn. SPS-023-22466/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP

pani Marii Zuby w sprawie braku środków finansowych na rekultywację 130 ha gruntów na terenie powiatu sandomierskiego uprzejmie informuję, że minister spraw wewnętrznych i administracji, na wniosek wojewody świętokrzyskiego, przyznał środki finansowe w kwocie 1 mln zł z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Środki te przeznaczone są na pokrycie kosztów związanych z uporządkowaniem terenów miasta Sandomierza i jego okolic po powodzi z 2010 r.

Stosowny wniosek w tej sprawie został skierowany do ministra finansów w dniu 27 maja 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie prywatyzacji zakładu PKP Cargo
w Kielcach (22467)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Marii Zuby (nr SPS-023-22467/11) z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie prywatyzacji zakładu PKP Cargo w Kielcach, uprzejmie informuję, co następuje.

Spółka PKP Cargo SA jest spółką prawa handlowego, działającą jako samodzielny podmiot gospodarczy i wszelkie decyzje w zakresie bieżącego zarządzania, w tym również określania docelowej struktury organizacyjnej, leżą w kompetencjach organów statutowych tej spółki. Jak podkreśla Zarząd PKP Cargo SA, prowadzone działania restrukturyzacyjne mają na celu poprawę efektywności ekonomicznej, a przez to zapewnienie spółce warunków rozwoju, poprawy konkurencyjności i jakości świadczonych usług.

Chciałbym ponadto zauważyć, że PKP Cargo SA, będąc podmiotem gospodarczym o charakterze usługowym, nie ma zasadniczo wpływu na wielkość produkcji w danym regionie. To od rozwoju gospodarczego na tym obszarze, stymulowanego ogólnokrajową i regionalną polityką ekonomiczną, zależy rozmiar wytworzonych towarów i w konsekwencji ilość ładunków do przewozu. Spółka dostosowuje swój zakres działań i wielkość zasobów do zapotrzebowania rynku.

Podjmując decyzję o wdrożeniu z dniem 1 stycznia 2011 r. II etapu restrukturyzacji i utworzeniu

w wyniku reorganizacji 10 nowych zakładów w miejsce 16 jednostek organizacyjnych, zarząd spółki kierował się założeniem, zgodnie z którym dla zapewnienia stabilnego rozwoju spółki nieodzowne jest prowadzenie dalszych działań oszczędnościowo-naprawczych. O efektywności działań podjętych dotychczas przez zarząd spółki świadczą coraz lepsze wyniki finansowe oraz fakt, że spółka wypracowuje zysk. Wdrożenie zmian poprzedzone zostało, zgodnie z zapewnieniami Zarządu PKP Cargo SA, konsultacjami ze związkami zawodowymi działającymi w spółce, przy zachowaniu obowiązującego partnerów społecznych w PKP Cargo S.A. porozumienia z dnia 14 lutego 2005 r. w sprawie wzajemnych zobowiązań stron zakładowego układu zbiorowego pracy.

Nowe zakłady są pracodawcami w rozumieniu art. 3 Kodeksu pracy, a przejście pracowników nastąpiło w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy, z zastosowaniem pełnej ochrony dotychczasowych stosunków pracy gwarantowanej tym przepisem. Powyższe zasady dotyczą również pracodawcy, który rozpoczął działalność operacyjną w rejonie wschodnim pod nazwą: PKP Cargo SA Wschodni Zakład Spółki, a powstał w wyniku połączenia dotychczasowego Świętokrzyskiego Zakładu Spółki z siedzibą w Skarżysku-Kamiennej, Podkarpackiego Zakładu Spółki z siedzibą w Nowym Sączu oraz Wschodniego Zakładu Spółki z siedzibą w Lublinie.

Przed podjęciem konsolidacji – jak wynika z wyjaśnień zarządu spółki – podjęty był wzorem lat ubiegłych dialog o programie osłonowym dla osób, które z przyczyn obiektywnych nie mogły skorzystać z alternatywnych propozycji zatrudnienia, i osób, których zagospodarowanie w nowych strukturach spółki nie było możliwe. Efektem tego dialogu było wdrożenie „Programu dobrowolnych odejść”, którego skala wynikała z aktualnych potrzeb zatrudnieniowych w konkretnych zakładach. Pracownicy, którzy skorzystali z ww. programu, otrzymali dodatkowe świadczenia pieniężne.

W obowiązującej do dnia 31 grudnia 2010 r. strukturze organizacyjnej spółki PKP Cargo SA nie istniał zakład spółki z siedzibą w Kielcach. Z informacji Zarządu PKP Cargo SA wynika, że we Wschodnim Zakładzie Spółki w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 30 kwietnia 2011 r. odnotowano 326 rozwiązań umów o pracę na mocy porozumienia stron, w tym 320 w ramach „Programu dobrowolnych odejść”.

Odnosząc się do poruszanej w interpelacji pani poseł Marii Zuby kwestii prywatyzacji, uprzejmie wyjaśniam, że prywatyzacja spółek Grupy PKP uwzględniona została w „Strategii dla transportu kolejowego do roku 2013”. Proces prywatyzacji PKP Cargo SA prowadzi spółka PKP SA, która w dniu 20 listopada 2008 r., na podstawie art. 20 ust. 4 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.), otrzymała pełnomocnictwo ministra infrastruktury do dokonania czynności prawnych

związanych ze zbyciem akcji PKP Cargo SA. Uprzejmie informuję, że prywatyzacja PKP Cargo SA prowadzona jest z zastosowaniem przepisów działu IV rozdziału 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2000 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.). Proces prywatyzacyjny dotyczy spółki PKP Cargo SA, a nie jej poszczególnych jednostek organizacyjnych.

Uprzejmie informuję, że kwestie pakietów gwarancji pracowniczych w spółkach Grupy PKP, które podlegają procesom prywatyzacyjnym, są priorytetową sprawą omawianą na posiedzeniach Zespołu Trójstronnego ds. Kolejnictwa w ostatnich miesiącach. Członkami ww. zespołu są przedstawiciele pracodawców, związków zawodowych oraz strony rządowej reprezentowanej przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury, sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów. Jednocześnie uprzejmie informuję, że Zarząd spółki PKP Cargo SA, począwszy od dnia 15 marca 2011 r., prowadzi rokowania z przedstawicielami związków zawodowych reprezentujących pracowników spółki nad treścią paktu gwarancji pracowniczych z udziałem przedstawiciela organu właścicielskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Witaszczyka

w sprawie znaczących ograniczeń systemu
wsparcia finansowego z PFRON na realizację
zadań z zakresu rehabilitacji społecznej
i zawodowej osób niepełnosprawnych (22468)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 10 maja 2011 r., znak: SPS-023-22468/11, interpelację poselską pana posła Stanisława Witaszczyka, w sprawie znaczących ograniczeń systemu wsparcia finansowego z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na realizację zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej osób niepełnosprawnych, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień:

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi

ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy, art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy.

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji. Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki PFRON, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje w formie uchwały rada powiatu, art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji, która dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak i aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r. w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń, według danych PFRON, stan na dzień 01.03.2011 r., liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń

była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. wyższa o ponad 62 tys. osób, tj. o około 30%.

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym, mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligacyjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji: Przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. obniżenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 tys. zł, tj. o 25%. W stosunku do 2009 r. ta kwota jest niższa o około 6%.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych, np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury, oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji: Przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 tys. zł, tj. o 82 822 tys. zł mniej niż w roku ubiegłym.

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym

PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków w pozycji przelewy redystrybucyjne, w tym dla samorządów powiatowych na realizację zadań. W związku z otrzymaniem zgody ministra finansów na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., jak również po uzyskaniu opinii Komisji Finansów Publicznych w ww. sprawie Zarząd PFRON na posiedzeniu w dniu 12 maja 2011 r. dokonał podziału środków dla samorządów powiatowych zwiększonych o kwotę 83 648 tys. zł do łącznej wysokości 619 011 tys. zł, skutkiem czego powiat opoczyński otrzymał do swojej dyspozycji zwiększoną pulę środków do wysokości 1 394 539 zł, wobec kwoty 1 217 308 zł przyznanej w lutym br. obliczoną według algorytmu określonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym, Dz. U. z 2003 r. Nr 88, poz. 808, z późn. zm., natomiast powiat radomszczański otrzymał do swojej dyspozycji zwiększoną pulę środków do wysokości 1 125 448 zł, wobec kwoty 894 876 zł przyznanej w lutym br. obliczoną wg algorytmu.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rackiego**

**w sprawie linii kolejowej nr 272
Kluczbork – Poznań (22469)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na za pytanie posła Józefa Rackiego z dnia 20 kwietnia br. o sygn. SPS-023-22469/11, w sprawie linii kolejowej nr 272 Kluczbork – Poznań, przedstawiam, co następuje.

Linia 272 znajduje się w wykazie 7,5 tys. km linii, na których spółka PKP Polskie Linie Kolejowe SA pozyskuje największe przychody i na których będą koncentrowały się prace utrzymaniowo-naprawcze. Obecna ilość środków finansowych na naprawy i utrzymanie jest jednak niewystarczająca, stąd w pierwszym etapie prace będą prowadzone na najbardziej eksploatowanym odcinku tej linii pomiędzy Poznaniem a Ostrowem Wielkopolskim. Celem tego zadania jest przywrócenie prędkości maksymalnej po torze nr 1 dla pociągów pasażerskich $V=60 \div 120$ km/h i dla pociągów towarowych $V=60 \div 80$ km/h oraz

skrócenie czasu jazdy dla pociągów pasażerskich o 55 minut, a dla towarowych o 53 minuty.

Niemniej jednak w wyniku uwzględnienia uwag zgłaszanych w ramach konsultacji społecznych od stworzenie linii kolejowej nr 272 Kluczbork – Poznań na odc. Kluczbork – Ostrów Wielkopolski znalazło się na liście rezerwowej poprawionego projektu „Wieloletniego programu inwestycji kolejowych”, który zamieszczony jest na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury w Biuletynie Informacji Publicznej w dziale: Programy i strategie/Transport kolejowy. Zadanie to jest możliwe do realizacji w przypadku wystąpienia oszczędności bądź pozyskania dodatkowych środków finansowych.

Jednocześnie informuję, że w 2010 r. zmodernizowano przejazd kolejowy na linii 272 w km 122,501 – zabudowano nowe urządzenia samoczynnej sygnalizacji przejazdowej. W planie modernizacji przejazdów przewiduje się również przejazd w km 44,144 na tej linii.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rackiego**

**w sprawie założeń do „Wieloletniego programu
inwestycji kolejowych” na lata 2010–2013 (22470)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na za pytanie posła Józefa Rackiego z dnia 14 kwietnia br. o sygn. SPS-023-22470/11, w sprawie modernizacji połączenia kolejowego Łódź – Kalisz – Wrocław, przedstawiam, co następuje.

W wyniku uwzględnienia uwag zgłaszanych w ramach konsultacji społecznych modernizacja ciągu Łódź – Kalisz – Ostrów Wielkopolski – Wrocław znalazła się na liście rezerwowej poprawionego projektu „Wieloletniego programu inwestycji kolejowych”, który zamieszczony jest na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury w Biuletynie Informacji Publicznej w dziale: Programy i strategie/Transport kolejowy. Zadanie to jest możliwe do realizacji w przypadku wystąpienia oszczędności bądź pozyskania dodatkowych środków finansowych. W przeciwnym razie zadanie zrealizowane zostanie w następnej perspektywie finansowej UE, tj. w latach 2014–2020.

W sytuacji wcześniejszego pozyskania dodatkowych źródeł finansowania możliwe jest przyspiesze-

nie rozpoczęcia tych prac. Takim przykładem jest modernizacja przejazdów kolejowych na linii kolejowej nr 281 w km 161,867 i km 162,564 (w związku ze zmianą kategorii przejazdu). Prace te będą sfinansowane z dodatkowego limitu środków Funduszu Kolejowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację posła Józefa Rackiego**

**w sprawie „Koncepcji przestrzennego
zagospodarowania kraju 2030” (22471)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 10 maja 2011 r., znak: SPS-023-22471/11, dotyczące interpelacji posła Józefa Rackiego w sprawie pominięcia Kalisza na liście miast o znaczeniu regionalnym zawartej w projekcie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (KPZK 2030), przekazanym do konsultacji społecznych w lutym 2011 r., uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Odpowiadając na pytanie pierwsze, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rozwoju Regionalnego starannie przeanalizowało dane dotyczące ośrodków miejskich pod kątem ich znaczenia i funkcji w polcentrycznej metropolii sieciowej obejmującej polskie ośrodki miejskie. Dla określenia roli i funkcji danego miasta analizowano nie tylko jego dane demograficzne i gospodarcze, lecz także ilość i jakość powiązań z innymi polskimi miastami, zaś w wielu przypadkach także z miastami krajów sąsiedzkich. Celem tej analizy było przede wszystkim określenie działań wzmacniających konkurencyjność kraju jako zwartej całości, funkcjonującej zarówno na obszarze Unii Europejskiej, jak i na tle wszystkich krajów europejskich. W wyniku wspomnianych analiz określona została podstawowa sieć osadnicza kraju, umożliwiająca wykorzystanie potencjału każdego regionu. W stosunku do projektu z 25 stycznia 2011 r. sieć obejmuje więcej ośrodków dyfuzji rozwoju.

Rdzeniem krajowego systemu gospodarczego i ważnym elementem systemu europejskiego jest, ukształtowana na bazie dużych ośrodków miejskich, sieć współpracy miast, współzależny, otwarty układ sieciowy obszarów funkcjonalnych najważniejszych polskich miast. Miasta te są zintegrowane w przestrzeni krajowej i międzynarodowej za pomocą wielokierunkowych silnych powiązań funkcjonalnych w zakresie funkcji gospodarczych, społecznych, edukacyjnych, kulturalnych oraz sektora badawczo-rozwojowego. Wszystkie ośrodki miejskie stanowiące węzły

sieci są połączone efektywną, na poziomie co najmniej średnim w skali UE, siecią transportową i teleinformatyczną. Z głównymi węzłami połączone są ośrodki regionalne, stanowiące ważny element równoważenia rozwoju kraju: Częstochowa, Bielsko-Biała, Elbląg, Grudziądz, Kalisz z Ostrowem Wielkopolskim, Koszalin, Legnica, Płock, Radom, Rybnik, Słupsk, Tarnów, Wałbrzych i Włocławek.

Odpowiadając na pytanie 2., zauważam, że wprowadzając powyższe zmiany, MRR uwzględnił liczne uwagi nadesłane w trakcie konsultacji społecznych przez ośrodki miejskie, organy samorządowe i partnerów społecznych, dotyczące hierarchii miast oraz listy ośrodków metropolitalnych. Doceniona została wykazana determinacja i dynamika dotychczasowego rozwoju ośrodków regionalnych.

Dzisiejsze wyzwania rozwojowe wymagają przede wszystkim odpowiedniej masy krytycznej kapitału ludzkiego i społecznego, dobrze zorganizowanej przestrzeni lokalnej (rynki pracy, brak kongestii, wysoki poziom życia) i sprzyjającej rozwojowi tkanki instytucjonalnej (regulacje prawne, administracja). Zakłada się, że główne ośrodki miejskie wraz ze swoimi obszarami funkcjonalnymi osiągną najwyższe tempo rozwoju dzięki koncentracji ludności i potencjału rozwoju, w tym gospodarczego. W celu wzmacniania integracji miejskich obszarów funkcjonalnych ośrodków regionalnych KPZK 2030 zaleca, w zależności od potrzeb, przygotowanie planu zagospodarowania przestrzennego i strategii rozwoju.

Pragnę podkreślić, że projekt KPZK 2030 nie jest dokumentem realizacyjnym, lecz wizyjnym. Koncepcja przedstawia, jak Polska powinna wyglądać za 20 lat i co państwo i samorządy powinny zrobić, aby tę wizję urzeczywistnić.

Ponadto w ślad za koncepcją zostanie opracowany plan działań precyzujący działania niezbędne dla realizacji KPZK 2030 w zakresie systemu gospodarowania przestrzenią.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zenona Durki**

**w sprawie trudności w interpretacji przepisów
dotyczących oświetlenia dróg krajowych
przez gminy (22473)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 maja 2011 r., znak: SPS-023-22473/11, przy którym przekazano

interpelację pana posła Zenona Durki w sprawie trudności w interpretacji przepisów dotyczących oświetlenia dróg krajowych przez gminy, uprzejmie przekazuję stanowisko.

Kwestię finansowania oświetlenia dróg regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504, z późn. zm.). Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy. Przez finansowanie oświetlenia ustawa Prawo energetyczne rozumie finansowanie kosztów energii elektrycznej pobranej przez punkty świetlne oraz koszty ich budowy i utrzymania (art. 3 pkt 22 ustawy). Przy czym finansowanie oświetlenia dróg publicznych przez gminę obejmuje wszystkie drogi publiczne, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. Przepisom ustawy Prawo energetyczne odpowiada art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), zgodnie z którym do zadań własnych gminy należy zaspokajanie potrzeb wspólnoty, w tym m.in. zaopatrzenie w energię elektryczną. Nie powinno więc budzić wątpliwości, że zapewnienie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy jest zbiorową potrzebą wspólnoty, jaką jest gmina.

Ponadto zgodnie z art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) do obowiązków zarządcy drogi należy utrzymanie m.in. drogowych obiektów inżynierskich i innych urządzeń związanych z drogą. Drogi i urządzenia związane z drogą powinny spełniać m.in. wymagania określone w rozporządzeniu ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430). W dziale IV rozporządzenia MTiGM w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie – Wyposażenie techniczne dróg, wskazano urządzenia oświetleniowe. W § 109 ust. 1 tego rozporządzenia zostały określone sytuacje, kiedy droga powinna zostać oświetlona ze względów bezpieczeństwa ruchu. Jednakże zgodnie z § 2 przepisy rozporządzenia stosuje się przy projektowaniu, wykonywaniu dróg publicznych i związanych z nimi urządzeń budowlanych, a także ich odbudowie, rozbudowie, przebudowie oraz przy remontach objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę.

Przepisy powyższe odnoszą się do warunków technicznych i nie mogą przesądzać o sposobie finansowania, który jest regulowany przez ustawę Prawo energetyczne. Mając na uwadze powyższe regulacje, w ocenie resortu należy przyjąć, że zarządca drogi powinien w przypadku budowy lub przebudowy dro-

gi pokryć koszty budowy oświetlenia, jeżeli wynika to z przepisów rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie. Przy czym po wybudowaniu urządzenia oświetlenia powinny zostać przekazane odpowiedniemu właścicielowi sieci. W innych sytuacjach koszty budowy i przebudowy oświetlenia drogi obarczają gminę zgodnie z przepisami ustawy Prawo energetyczne.

Koszty utrzymania wszystkich urządzeń oświetlenia drogi obciążają gminę. Przy czym w sytuacji, gdy właścicielem urządzeń jest przedsiębiorstwo energetyczne, wówczas sam obowiązek ich utrzymania należy do tego przedsiębiorstwa.

Należy również pamiętać, iż obowiązujące przepisy nie nakładają na zarządców dróg obowiązku informowania o zastosowanych rozwiązaniach technicznych infrastruktury oświetleniowej. Natomiast właściwą praktyką powinna być wymiana informacji pomiędzy zainteresowanymi organami, tj. zarządcą drogi i gminą, w zakresie przekazywanego oświetlenia dróg. Nie wydaje się konieczne precyzowanie tego zagadnienia w drodze odpowiednich przepisów prawnych.

Równocześnie wyjaśniam, iż art. 18 ustawy Prawo energetyczne w obowiązującym dziś brzmieniu powstał w wyniku wprowadzenia zmian do przedmiotowej ustawy przez ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Art. 61 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozszerzył obowiązek finansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy z dróg będących własnością gminy do wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych.

W poprzednim stanie prawnym finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg także należało do zadań własnych gmin, ale jedynie w odniesieniu do tych dróg, które znajdowały się na terenie gminy i których gmina była zarządcą. Oświetlenie dróg, których gmina nie była zarządcą, finansowane było z budżetu państwa.

Nałożenie na gminy dodatkowego obowiązku, jakim jest finansowanie oświetlenia ulicznego wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych, wiązało się z przekazaniem gminom dodatkowych dochodów m.in. na ten cel. Przepisy ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego zwiększyły udział tych jednostek we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych z 5% do 6,71%, natomiast od osób fizycznych z 27,6% do 39,34%.

Zgodnie z powyższym, resort infrastruktury nie przewiduje zmian prawnych zmierzających do odmiennego uregulowania finansowania oświetlenia dróg publicznych, będącego zadaniem własnym samorządów.

Wyjaśniam ponadto, iż szczegółowe kwestie własności, komunalizacji majątku oświetleniowego oraz zagadnienia przetargów w tym zakresie i monopolu firm energetycznych należą do właściwości ministra gospodarki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie nieprzestrzegania przez
administrację rządową i samorządową
zasad procedencji podczas oficjalnych spotkań
(22474)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 maja 2011 r. (sygn. SPS-023-22474/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pani Marii Zuby w sprawie nieprzestrzegania przez administrację rządową i samorządową zasad precedencji podczas oficjalnych spotkań uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, że wynikająca z odpowiednich unormowań ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) właściwość ministra spraw wewnętrznych i administracji w zakresie działu administracja publiczna (vide: art. 6 ustawy) nie skutkuje uprawnieniem prezentowania opinii i stanowisk w zakresie każdej z materii odpowiadającej zadaniom realizowanym przez administrację państwową – zarówno szczebla rządowego, jak i samorządowego. Pracownicy administracji rządowej w większości stanowią korpus służby cywilnej, nad którym nadzór sprawuje prezes Rady Ministrów. Natomiast pracownicy samorządowi należący do struktury administracji państwowej (niepodlegającej administracji rządowej) podlegają kierownikowi urzędu (jednostki organizacyjnej). Wskazane powyżej rozwiązania w zakresie właściwości podmiotu należałoby także odnieść do postulatów zawartych w przedmiotowym wystąpieniu odnośnie do przeprowadzenia szkoleń czy też rozprowadzania w jednostkach samorządu terytorialnego publikacji na temat protokołu dyplomatycznego.

Odpowiadając na pytania zawarte w wystąpieniu, nie sposób pominąć istotnej roli kultury i tradycji w życiu publicznym, a także faktu, iż obecnie brak

jest rozwiązań prawnych, które regulowałyby poruszoną problematykę.

Dostrzegając potrzebę wyeliminowania z życia społecznego nieeleganckich praktyk, pragnę jednocześnie podkreślić, że prezentowanie określonej postawy wobec otoczenia czy też nieprzestrzeganie kanonu zachowań przyjętego w danym środowisku nie wydaje się wynikać z braku odpowiednich regulacji prawnych, a raczej z kultury osobistej człowieka oraz wyznawanych przez niego wartości. Należy mieć bowiem na uwadze, iż standardy pełnienia funkcji publicznej wymagają i zobowiązują do stosowania określonych norm dobrego zachowania, także w zakresie nieuregulowanym przepisami prawa.

Mając na uwadze powyższe, pragnę poinformować, że minister spraw wewnętrznych i administracji nie planuje podjąć prac legislacyjnych mających na celu uregulowanie kwestii poruszonych w wystąpieniu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie rządowego planu naprawczego kolei
(22475)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Marii Zuby (nr SPS-023-22475/11 z dnia 10 maja 2011 r.) w sprawie rządowego planu naprawczego kolei, uprzejmie informuję, co następuje.

Działania rządu dotyczące sektora kolejowego prowadzone są przede wszystkim w oparciu o przepisy ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.) oraz o długofalowe cele i zadania zawarte w „Strategii dla transportu kolejowego do roku 2013” z dnia 17 kwietnia 2007 r., jak również w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 19 grudnia 2008 r. „Masterplanie dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 r.”.

Działania podejmowane przez resort infrastruktury w zakresie sektora kolejowego skupiają się na rozwiązaniach systemowych dających podstawy do prawidłowego funkcjonowania i rozwoju kolei w Polsce. Do najważniejszych rozwiązań w tym zakresie zaliczyć należy przede wszystkim:

— określenie źródeł finansowania infrastruktury kolejowej w odniesieniu do utrzymania, remontów i inwestycji oraz na zapewnieniu środków finansowych;

— wprowadzenie regulacji prawnych usprawniających przygotowanie inwestycji dotyczących linii kolejowych o znaczeniu państwowym, w odniesieniu do wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej;

— zapewnienie od 2010 r. finansowania w ramach środków budżetowych i Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ) modernizacji dworców kolejowych;

— zapewnienie w ramach środków pochodzących z Funduszu Kolejowego, budżetu państwa i PO IiŚ finansowania odnowy taboru kolejowego.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na fakt, że od 2008 r. znacznie zwiększone zostały środki budżetowe przeznaczane na kolej. W 2008 r. z budżetu państwa na infrastrukturę kolejową i krajowe pasażerskie przewozy kolejowe przeznaczono łącznie ok. 2,42 mld zł, w 2009 r. – ok. 2,58 mld zł, a w ustawie budżetowej na 2010 r. – ok. 2,75 mld zł, podczas gdy w latach 2006–2007 wydatkowane na wskazane cele środki wynosiły odpowiednio ok. 1,39 mld zł oraz ok. 1,68 mld zł. W ustawie budżetowej na rok 2011 na infrastrukturę kolejową i krajowe pasażerskie przewozy kolejowe przewidziano środki w wysokości ok. 2,63 mld zł.

W związku ze zidentyfikowaniem głównych problemów dotyczących zaistniałej w grudniu 2010 r. sytuacji w zakresie nieprawidłowości w przekazywaniu pasażerom informacji o rozkładzie jazdy pociągów przygotowany został projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.), który ma uzupełnić obowiązujące przepisy w taki sposób, aby znacząco poprawić dostępność informacji dla podróżnych. Zmiany te mają obejmować, między innymi:

— wzmocnienie kompetencji regulatora rynku kolejowego w zakresie egzekwowania praw pasażerów;

— ograniczenie możliwości wprowadzania przez przewoźników kolejowych zmian do projektu rozkładu jazdy pociągów na miesiąc przed dniem jego wejścia w życie, w celu umożliwienia przygotowania rzetelnej informacji dla podróżnych;

— wprowadzenie zmian w zakresie odpowiedzialności za publikowanie informacji na dworcach kolejowych;

— wprowadzenie kar z tytułu nieterminowego publikowania rozkładów jazdy pociągów dla podmiotów odpowiedzialnych za informowanie pasażerów.

Projekt przedmiotowej ustawy został rozpatrzony przez stały komitet Rady Ministrów w dniu 12 maja 2011 r. i rekomendowany Radzie Ministrów.

Ponadto podjęte zostały działania koordynacyjne mające na celu wyeliminowanie w jak największym zakresie niedogodności, na jakie napotykają podró-

żujący transportem kolejowym. W szczególności zobowiązano spółkę PKP InterCity SA do podjęcia działań mających na celu dostosowanie oferty połączeń do możliwości jej obsługi z punktu widzenia możliwości taborowych. Uzgodnione zmiany wprowadzone zostały z dniem 1 marca 2011 r. Natomiast z dniem 1 czerwca 2011 r. spółka PKP InterCity SA planuje wdrożenie zmian w ofercie przewozowej, które dotyczyć będą, między innymi, wprowadzenia obowiązkowej rezerwacji miejsc w klasie 1 pociągów pospiesznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Saługi**

w sprawie utraty renty socjalnej (22476)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie z dnia 10 maja 2011 r., znak: SPS-023-22476/11, w sprawie interpelacji poselskiej pana Wojciecha Saługi w sprawie utraty renty socjalnej uprzejmie wyjaśniam.

Minister pracy i polityki społecznej uprzejmie informuje, że właściwa komórka merytoryczna Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej podjęła pracę nad projektem założeń do projektu zmiany ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268, z późn. zm.) w zakresie uchylenia art. 10 powyższej ustawy. W tym miejscu należy zauważyć, iż w dniu 28 kwietnia 2011 r. do Marszałka Sejmu skierowano poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej. Projekt ten oczekuje na skierowanie na ścieżkę legislacyjną.

Minister pracy i polityki społecznej popiera wprowadzenie zmian polegających na zniesieniu ograniczenia prawa do „dorabiania” rencistów socjalnych i w ramach prac nad stanowiskiem Rady Ministrów do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej będzie opowiadał się za akceptacją wyżej wymienionej nowelizacji.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie planów wydłużenia wieku
emerytalnego oraz ustalenia minimalnego
wynagrodzenia dla pielęgniarek i położnych
(22477)**

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 11 maja 2011 r., znak: SPS-023-22477/11, dotyczące interpelacji posła Wojciecha Szaramy w sprawie planów wydłużenia wieku emerytalnego oraz ustalenia minimalnego wynagrodzenia dla pielęgniarek i położnych, pragnę uprzejmie poinformować, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej nie są prowadzone prace w zakresie podwyższenia wieku emerytalnego kobiet, który obecnie wynosi 60 lat.

W sytuacji gdy o wysokości przyszłej emerytury ma decydować zebrany kapitał i przewidywany okres dalszego trwania życia (zgodnie z nową formułą ustalania wysokości świadczenia emerytalnego), wiek emerytalny ma jedynie dodatkowe znaczenie. Kwestią kluczową jest, aby człowiek przez okres aktywności zawodowej, tak kobieta do 60. roku życia, jak i mężczyzna do 65. roku życia, miał możliwość zarobkowania i z tego tytułu odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne. Wiek emerytalny powinien być elastyczny i uzależniony od decyzji ubezpieczonego, czy chce mieć niższą emeryturę i pobierać ją przez dłuższy okres, czy wyższą, lecz pobieraną krócej.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie praw mniejszości polskiej
rejonu wileńskiego (22478)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wojciecha Szaramy (pismo nr SPS-023-22478/11 z dnia 11 maja br.) w sprawie praw mniejszości polskiej rejonu wileńskiego uprzejmie informuję.

Opisana przez pana posła przykra dla polskich radnych rejonu wileńskiego sytuacja wpisuje się w podnoszoną od dawna przez stronę polską kwestię dyskryminowania przez władze litewskie języka oj-

czystego mniejszości. Do końca 2009 r., kiedy jeszcze obowiązywała ustawa o mniejszościach narodowych, było niczym racjonalnym nieuzasadnione i w gruncie rzeczy sprzeczne z prawem litewskim stwierdzanie przez władze administracyjne, a także często przez litewskie sądy, wyższości ustawy o języku państwowym, która zabraniała jakiegokolwiek obecności języka mniejszości z życiem publicznym, nad wspomnianą ustawą o mniejszościach, która zezwalała na pojawianie się języka mniejszości w kilku przypadkach. Po nieprzedłużeniu obowiązywania dotychczasowej ustawy o mniejszościach i trwających od dawna pracach, nadal dalekich od zakończenia, nad przygotowaniami nowej ustawy, prawo litewskie nie przewiduje obecności języka mniejszości, jako lokalnego, czy pomocniczego w życiu publicznym na Litwie, co w opinii strony polskiej jest sprzeczne z Konwencją Ramową RE o ochronie mniejszości narodowych oraz z polsko-litewskim traktatem z 1991 r.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych jest głęboko przekonane, że poszanowanie praw mniejszości narodowych powinno stanowić jedną z istotnych zasad funkcjonowania Unii Europejskiej i dokłada wszelkich starań, aby zasada ta była w pełni respektowana wobec osób należących do mniejszości polskiej przez władze państw ich zamieszkania. Niestety, mimo usilnych starań kolejnych rządów polskich po 1989 r., podejmowania tej tematyki przez prezydentów, premierów, marszałków Sejmu i Senatu oraz innych czołowych polityków, nadal pozostają problemy w tej sferze, których nie udało się dotąd rozwiązać. Znaczna ich część dotyczy, niestety, mniejszości polskiej na Litwie. Resort spraw zagranicznych jest więc zdecydowany konsekwentnie podejmować wszystkie możliwe działania mające na celu ochronę praw polskiej mniejszości narodowej na Litwie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Błaszczaka**

**w sprawie prac prowadzonych w Legionowie
w związku z modernizacją linii kolejowej
Warszawa – Gdańsk (22479)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mariusza Błaszczaka, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego

Grabarczyka przy piśmie SPS-023-22479/11 z dnia 11 maja 2011 r., w sprawie prac prowadzonych w Legionowie w związku z modernizacją linii kolejowej Warszawa – Gdańsk, przedstawiam poniższe informacje.

Z informacji uzyskanych od PKP Polskie Linie Kolejowe SA wynika, iż rozwiązanie wiaduktu kolejowego w ciągu Al. Róż, jak i przejść podziemnych w rejonie peronów na przystanku osobowym Legionowo Przystanek oraz stacji Legionowo poddawane było na etapie projektowania konsultacjom społecznym. Docelowe rozwiązania na tym etapie uzyskały pełną akceptację samorządu lokalnego i mieszkańców biorących udział w konsultacjach.

Wszystkie trzy obiekty zostały zaprojektowane zgodnie z obowiązującymi przepisami, polskimi normami, wymogami Unii Europejskiej oraz z uwzględnieniem potrzeby osób o ograniczonej możliwości poruszania się. Z uwagi na ograniczenia terenowe nie przyjęto w projektach rozwiązania z wykorzystaniem pochylni, natomiast w to miejsce zostały zainstalowane windy. Zastosowane windy posiadają świadectwa Urzędu Dozoru Technicznego i są wyposażone w telefon alarmowy, zapewniający całodobowy kontakt z pracownikiem Zakładu Linii Kolejowych w Warszawie. Niestety, mające miejsce częste awarie wind spowodowane są głównie dewastacjami lub nieumiejętnym ich użytkowaniem.

W kolejnych etapach modernizacji przejść PKP Polskie Linie Kolejowe SA zamierza objąć monitoringiem wybudowane obiekty, a zwłaszcza ich miejsca niebezpieczne. Prowadzone są w tym celu rozmowy z samorządem Legionowa, instalującym coraz więcej kamer na terenie miasta. Miały również miejsce pisemne wystąpienia ze strony dyrektora projektu o objęcie monitoringiem stacji Legionowo.

W związku z likwidacją przejazdu kolejowego w poziomie szyn w ciągu ulic Parkowej i Wyszyńskiego budowany jest wiadukt kolejowy z wiaduktem drogowym nad rondem Piłsudskiego. Skrzyżowanie to zapewni możliwość bezkolizyjnego prowadzenia ruchu drogowego. W rozwiązaniu nie uwzględniono chodników dla pieszych, gdyż w odległości około 40 m znajduje się wybudowane przejście podziemne, a takie właśnie rozwiązanie uzyskało akceptację na etapie projektowania.

Zamontowane ekrany akustyczne w rejonie Legionowa wykonano z materiałów zapewniających odpowiednie wyciszenie hałasu, czego nie da się zapewnić przy zastosowaniu materiałów przezroczystych, natomiast usytuowanie ich zostało określone na podstawie przeprowadzonej wcześniej ekspertyzy akustycznej.

Realizacja omówionych wyżej obiektów pozwala na wyeliminowanie zagrożeń wynikających z przejść i przejazdów w poziomie szyn.

Odnosnie do kwestii działań mających na celu dobro mieszkańców Legionowa i podróżnych PKP Polskie Linie Kolejowe SA deklarują dołożenie wszelkich starań w celu zapewnienia wygody i poprawy bezpie-

czeństwa w rejonie infrastruktury kolejowej w Legionowie na zasadach współpracy z samorządem lokalnym oraz służbami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo publiczne.

Wobec powyższego proszę o przyjęcie niniejszego stanowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie uruchomienia elektronicznego
systemu poboru opłat za użytkowanie
dróg krajowych (22481)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Marzeny Machałek, przesłaną przy piśmie z dnia 11 maja 2011 r., znak: SPS-023-22481/11, dotyczącą elektronicznego systemu poboru opłat za przejazd, przedstawiam następujące stanowisko.

Uprzejmie informuję, że elektroniczny system poboru opłat zostanie uruchomiony w Polsce zgodnie z terminem określonym w art. 9 pkt 1 ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391), tj. w dniu 1 lipca 2011 r. Wykonawca systemu, konsorcjum Kapsch, prowadzi prace związane z uruchomieniem systemu w sposób niezagrażający wdrożeniu systemu w ww. terminie. W dniu 2 maja br. udostępniona została w ponad 220 punktach dystrybucji i punktach obsługi klienta w całej Polsce usługa obsługi klienta i dystrybucji urządzenia, o którym mowa w art. 13i ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.).

Podkreślić pragnę, że w dniu 4 maja br. Rada Ministrów zapisała w projekcie ustawy budżetowej na 2012 r. zwiększenie zatrudnienia w Głównym Inspektoracie Transportu Drogowego w związku z prowadzeniem kontroli w elektronicznym systemie poboru opłat o 313 etatów. Wiąże się to z faktem, że zgodnie z przyjętym założeniem główną służbą dedykowaną do takiej kontroli będzie GITD. Kolejne etaty planowane są do zabezpieczenia w miarę rozwoju sieci objętej opłatą elektroniczną w kolejnych latach. Dodać przy tym należy, że pozostałe podmioty uprawnione do kontroli prawidłowości uiszczenia opłaty,

wskazane w art. 131 ust. 1 ustawy o drogach publicznych, będą mogły pełnić rolę wspomagającą i wszystkie podejmowane przez te podmioty czynności wykonywane będą w ramach posiadanych zasobów.

Jednocześnie informuję, że pobierający opłatę elektroniczną wykonawca systemu oraz GITD podejmują wszelkie niezbędne czynności dla przygotowania efektywnej strategii czynności kontrolnych w systemie. Elementem tej strategii będzie m. in. rozporządzenie ministra infrastruktury w sprawie kontroli prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej. GITD zostanie również wyposażony w niezbędne urządzenia automatycznie ujawniające i rejestrujące informacje o naruszeniu obowiązku opłaty elektronicznej. Nie można wykluczyć doposażenia w przyszłości w ww. urządzenia również innych podmiotów uprawnionych do kontroli prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej.

Wszystkie wymienione działania mają na celu zapewnienie sprawnego systemu kontroli i szczelności systemu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie drastycznie niskich środków
przeznaczonych przez rząd na programy
specjalne realizowane przez powiatowe
urzędy pracy (22482)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani Marzeny Machałek (PiS) w sprawie drastycznie niskich środków przeznaczonych przez rząd na programy specjalne realizowane przez powiatowe urzędy pracy, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 11 maja 2011 r., sygn.: SPS-023-22482/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona została na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r., załącznika do ustawy budżetowej na rok 2011. Jej wysokość jest uzależniona od wysokości środków zapisanych w ww. ustawie na finansowanie przez samorządy aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu. W bieżącym roku kwota środków dla samorządów powiatów jest niższa niż w roku ubiegłym. Niższa jest również rezerwa nali-

czona zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. z 2009 r. Nr 123, poz. 1019).

Przypomnieć należy, że zaproponowane przez rząd wydatki w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 zostały poprzedzone głęboką analizą ekonomiczną. Wielkości te podyktowane były koniecznością racjonalizacji wydatków budżetu państwa, ponieważ Polska jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązana do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób.

W roku 2011 rezerwa została przeznaczona na finansowanie:

- programów specjalnych – 75,5 mln zł;
- programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł,
- programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł;
- programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45–50 plus – 20 mln zł.

Aktualnie urzędy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. Natomiast w ramach ogłoszonego przez ministra pracy naboru na programy zwiększające aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45–50 plus wnioski można składać do dnia 31 maja br.

Priorytetem w 2011 r. są jednak programy specjalne, kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w stosunku, do których stosowane ulgi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy, na które przeznaczono największą część środków rezerwy.

Programy specjalne są co do zasady finansowane ze środków Funduszu Pracy naliczonych na podstawie algorytmu. Uruchomione w roku bieżącym środki rezerwy mają na celu wsparcie dla realizacji programów, które w ubiegłych latach nie były realizowane na zadowalającym poziomie.

Programy przewidziane w „Zasadach przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r.”, a w tym także programy specjalne, na które możliwe, że zostanie ogłoszony ponowny nabór,

będą uruchamiane w miarę pozyskiwanych ponadplanowych przychodów Funduszu Pracy i po otrzymaniu zgody ministra finansów na ich wydatkowanie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie szkód wyrządzonych w uprawach
polowych przez zwierzynę łowną (22484)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jacka Boguckiego z dnia 20 kwietnia 2011 r., przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 11 maja br., dotyczącą szacowania szkód i wypłaty odszkodowań rolnikom z terenu gminy Rutka-Tartak za znaczne i stale powtarzające się szkody wyrządzone przez zwierzęta łowne na ich gruntach uprawnych, uprzejmie informuję, co następuje.

Zasady szacowania szkód łowieckich oraz wypłaty odszkodowania za szkody w uprawach i płodach rolnych oraz podczas wykonywania polowania zostały uregulowane w rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 8 marca 2010 r. opublikowanym w Dzienniku Ustaw z 2010 r. Nr 45, poz. 272. Podpisał je także „w porozumieniu”, zgodnie z delegacją ustawową, minister rolnictwa i rozwoju wsi. Rozporządzenie to wychodzi naprzeciw oczekiwaniom wszystkich zainteresowanych stron i stanowi kompromis ustaleń ekspertów z dziedziny szkód łowieckich, w tym przedstawicieli samorządów rolniczych.

Dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich są zobowiązani zapisami ustawy Prawo łowieckie do bezwzględnego regulowania swoich zobowiązań wobec poszkodowanych bez względu na okresową sytuację finansową koła łowieckiego lub zarządcy obwodu łowieckiego. W przypadku nieuzyskania porozumienia co do wielkości odszkodowania należy tutaj przypomnieć o roli wójta gminy jako mediatora w sprawie polubownego załatwienia sporu. Zapis art. 47 ust. 1 Prawa łowieckiego wskazuje ponadto potrzebę współpracy właścicieli lub posiadaczy gruntów z dzierżawcami lub zarządcami obwodów w obopólnym ich interesie. Zawsze jednak pozostaje możliwość dochodzenia swoich roszczeń na drodze sądowej. Zapisy Prawa łowieckiego jednoznacznie wskazują koło łowieckie jako podmiot odpowiedzialny za szacowanie

szkód i wypłatę odszkodowania w obwodzie łowieckim. Udział przedstawiciela właściwej izby rolniczej w procesie szacowania szkody na życzenie jednej ze stron winien naszym zdaniem zapewnić i fachową wiedzę, i bezstronność w ustalaniu cen produktów rolniczych. Szacowanie szkody i ustalenie wysokości odszkodowania odbywa się bowiem na zasadzie ugody stron, a sama wypłata w terminie 30 dni od dnia sporządzenia protokołu ostatecznego szacowania szkody albo od dnia sporządzenia protokołu ponownego szacowania szkody, o ile ponowne szacowanie miało miejsce.

W dniu 15 kwietnia br. do marszałka Sejmu został złożony poselski projekt nowelizacji Prawa łowieckiego, w którym zaproponowane zostały nowe zasady szacowania szkód i wypłaty odszkodowań łowieckich czyniące odpowiedzialnym za cały powyżej opisywany proces właściwego terytorialnie starostę. Przewidziany został w nim także udział Skarbu Państwa w gromadzeniu środków finansowych na wypłatę odszkodowań.

Kończąc, chciałbym zaznaczyć, że problematyka szkód łowieckich (a co jest z tym związane – kontaktów na płaszczyźnie: właściciel gruntu – koło łowieckie – myśliwi – gmina – izba rolnicza) jest przedmiotem ciągłego zainteresowania Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Krajowej Rady Izb Rolniczych, Zarządu Głównego Polskiego Związku Łowieckiego oraz Ministerstwa Środowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Jacka Boguckiego**

w sprawie przejęcia spółki ENEA SA (22485)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Jacka Boguckiego z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie planowanej sprzedaży francuskiej firmie EDF spółki ENEA SA uprzejmie informuję, co następuje.

Działania ministra skarbu państwa w obszarze prywatyzacji sektora elektroenergetycznego stanowią konsekwencję określonych dokumentów rządowych („Program dla elektroenergetyki” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 28 marca 2006 r., „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r., jego aktualizacja „Kluczowe spółki do prywatyzacji w latach 2009–2010” przyjęta przez Radę Ministrów w dniu

11 sierpnia 2009 r. oraz dokument rządowy „Polityka energetyczna Polski do 2030 roku” wraz ze zmianą przyjętą przez Radę Ministrów w dniu 29 września 2010 r.).

W „Polityce energetycznej Polski do 2030 roku”, w rozdziale 3: „Wzrost bezpieczeństwa dostaw paliw i energii” ppkt 3.1.2 „Wytwarzanie i przesyłanie energii elektrycznej oraz ciepła” dla realizacji powyższego celu wskazano jedynie dwie spółki: PGE Polska Grupa Energetyczna SA i Tauron Polska Energia SA, w których Skarb Państwa utrzyma większościowy lub kontrolny pakiet akcji na poziomie pozwalającym zachować władztwo korporacyjne.

Minister skarbu państwa, dokonując wyboru ścieżki prywatyzacyjnej, uwzględnia nie tylko interes Skarbu Państwa, ale również interes spółki. W przypadku ENEA SA rozważana była decyzja sprzedaży akcji inwestorowi branżowemu. Istotnym czynnikiem, który za tym przemawiał, był fakt, iż branżowy inwestor strategiczny posiadający wiedzę, doświadczenie oraz zaplecze badawcze może zagwarantować dostęp do najnowocześniejszych technologii. Realizując wynikające z umowy zobowiązania inwestycyjne może przyczynić się do rozwoju przedsiębiorstwa, co leży zarówno w interesie inwestora, jak również w interesie Skarbu Państwa oraz w interesie spółki i jej pracowników, a przede wszystkim w interesie ostatecznych odbiorców energii. Rozproszenie kapitału na giełdzie utrudniłoby realizację potrzeb inwestycyjnych spółki, które w przypadku ENEA SA są kluczowe również z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego kraju.

W odniesieniu do prowadzonego procesu sprzedaży akcji spółki przejmuję, iż minister skarbu państwa podjął decyzję o zamknięciu procesu prywatyzacji bez rozstrzygnięcia. Przy sprzedaży 51% akcji ENEA SA, zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej, MSP kierowało się maksymalizacją ceny. Priorytetowo traktowane były również kwestie zachowania operacyjnej integralności ENEA SA, utrzymania przejrzystej struktury właścicielskiej oraz rozwoju mocy wytwórczych w Elektrowni Kozienice SA, co wpisuje się w politykę bezpieczeństwa energetycznego Polski. Wszystkie złożone oferty zostały poddane dogłębnej analizie, a czas trwania transakcji został wydłużony ze względu na intensywne negocjacje dotyczące ww. priorytetów operacyjnych i inwestycyjnych. Minister skarbu państwa nie zdecydował się na przyjęcie żadnej ze złożonych ofert, ponieważ nie były one korzystne dla Skarbu Państwa. W procesie negocjacji rozpoczętym 28 czerwca 2010 r. uczestniczyło kilku potencjalnych inwestorów. W pierwszej fazie negocjacji część ofert została odrzucona ze względu na poważne wątpliwości dotyczące zachowania integralności spółki, kontroli nad nią oraz bezpieczeństwa finansowania transakcji. W ostatnim etapie rozmowy z potencjalnym inwestorem nie zostały sfinalizowane ze względu na kwestię zobowiązań inwestycyjnych dotyczących Elektrowni Kozienice. ENEA SA pozostaje spółką giełdową re-

alizującą własny program inwestycyjny, w tym budowę nowych mocy wytwórczych w Elektrowni Kozienice. Minister skarbu państwa jako główny akcjonariusz będzie oczekiwał przyspieszenia realizacji tego programu inwestycyjnego. MSP planuje otwarcie na nowo procesu prywatyzacji spółki w momencie, kiedy ta inwestycja stanie się integralną i niepodważalną częścią funkcjonowania przedsiębiorstwa ENEA SA.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Błaszczaka**

**w sprawie kosztów finansowania
oświetlenia dróg publicznych (22487)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 maja 2011 r., znak: SPS-023-22487/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Mariusza Błaszczaka w sprawie finansowania oświetlenia dróg publicznych, uprzejmie przekazuję stanowisko.

Kwestię finansowania oświetlenia dróg regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504, z późn. zm.). Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy. Przez finansowanie oświetlenia ustawa Prawo energetyczne rozumie finansowanie kosztów energii elektrycznej pobranej przez punkty świetlne oraz koszty ich budowy i utrzymania (art. 3 pkt 22 ustawy). Przy czym finansowanie oświetlenia dróg publicznych przez gminę obejmuje wszystkie drogi publiczne za wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. Przepisom ustawy Prawo energetyczne odpowiada art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), zgodnie z którym do zadań własnych gminy należy zaspakajanie potrzeb wspólnoty, w tym m.in. zaopatrzenie w energię elektryczną. Nie powinno więc budzić wątpliwości, że zapewnienie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy jest zbiorową potrzebą wspólnoty, jaką jest gmina.

Ponadto zgodnie z art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) do obowiązków zarządcy drogi należy utrzymanie m.in. drogowych obiektów inżynierskich i innych urządzeń związanych z drogą. Drogi i urządzenia związane z drogą powinny spełniać m.in. wymagania określone w rozporządzeniu ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430). W dziale IV rozporządzenia MTiGM w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie: Wyposażenie techniczne dróg, wskazano urządzenia oświetleniowe. W § 109 ust. 1 tego rozporządzenia zostały określone sytuacje, kiedy droga powinna zostać oświetlona ze względów bezpieczeństwa ruchu. Jednakże zgodnie z § 2 przepisy rozporządzenia stosuje się przy projektowaniu, wykonywaniu dróg publicznych i związanych z nimi urządzeń budowlanych, a także ich odbudowie, rozbudowie, przebudowie oraz przy remontach objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę.

Przepisy powyższe odnoszą się do warunków technicznych i nie mogą przesądzać o sposobie finansowania, który jest regulowany przez ustawę Prawo energetyczne. Mając na uwadze powyższe regulacje, w ocenie resortu należy przyjąć, że zarządca drogi powinien w przypadku budowy lub przebudowy drogi pokryć koszty budowy oświetlenia, jeżeli wynika to z przepisów rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie. Przy czym po wybudowaniu urządzenia oświetlenia powinny zostać przekazane odpowiedniemu właścicielowi sieci. W innych sytuacjach koszty budowy i przebudowy oświetlenia drogi obarczają gminę zgodnie z przepisami ustawy Prawo energetyczne.

Koszty utrzymania wszystkich urządzeń oświetlenia drogi obciążają gminę. Przy czym w sytuacji, gdy właścicielem urządzeń jest przedsiębiorstwo energetyczne, wówczas sam obowiązek ich utrzymania należy do tego przedsiębiorstwa. Należy również pamiętać, iż obowiązujące przepisy nie nakładają na zarządców dróg obowiązku informowania o zastosowanych rozwiązaniach technicznych infrastruktury oświetleniowej. Natomiast właściwą praktyką powinna być wymiana informacji pomiędzy zainteresowanymi organami, tj. zarządcą drogi i gminą w zakresie przekazywanego oświetlenia dróg. Nie wydaje się konieczne precyzowanie tego zagadnienia w drodze odpowiednich przepisów prawnych.

Równocześnie wyjaśniam, iż art. 18 ustawy Prawo energetyczne w obowiązującym dziś brzmieniu powstał w wyniku wprowadzenia zmian do przedmiotowej ustawy przez ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Art. 61 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozszerzył obowiązek finansowania

oświetlenia dróg publicznych przez gminy z dróg będących własnością gminy do wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych.

W poprzednim stanie prawnym finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg także należało do zadań własnych gmin, ale jedynie w odniesieniu do tych dróg, które znajdowały się na terenie gminy i których gmina była zarządcą. Oświetlenie dróg, których gmina nie była zarządcą, finansowane było z budżetu państwa.

Nałożenie na gminy dodatkowego obowiązku, jakim jest finansowanie oświetlenia ulicznego wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych, wiązało się z przekazaniem gminom dodatkowych dochodów m.in. na ten cel. Przepisy ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego zwiększyły udział tych jednostek we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych z 5% do 6,71%, natomiast od osób fizycznych z 27,6% do 39,34%.

Zgodnie z powyższym, resort infrastruktury nie przewiduje zmian prawnych zmierzających do odmiennego uregulowania finansowania oświetlenia dróg publicznych będącego zadaniem własnym samorządów.

Wyjaśniam ponadto, iż szczegółowe kwestie własności, komunalizacji majątku oświetleniowego oraz zagadnienia przetargów w tym zakresie i monopolu firm energetycznych należą do właściwości ministra gospodarki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Janiny Okrągły**

**w sprawie włączenia porodu pozaszpitalnego
do wykazu świadczeń gwarantowanych
finansowanych ze środków publicznych (22488)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją przedłożoną przez panią Janinę Okrągłą, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 11 maja 2011 r., znak: SPS-023-22488/11, w sprawie włączenia porodu prowadzonego w warunkach pozaszpitalnych do wykazu świad-

czeń gwarantowanych finansowanych ze środków publicznych, uprzejmie wyjaśniam:

23 września 2010 r. zostało podpisane rozporządzenie ministra zdrowia w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem.

Sam fakt obowiązywania standardu nie upoważnia do refundacji kosztów porodu prowadzonego w warunkach pozaszpitalnych. Aby poród w warunkach pozaszpitalnych mógł być finansowany ze środków publicznych, należy umieścić go w wykazie świadczeń gwarantowanych w rozporządzeniu ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych, wydanym na podstawie art. 31d ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) po uzyskaniu rekomendacji prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych. W związku z tym, iż poród w warunkach pozaszpitalnych może być prowadzony przez położną i lekarza specjalistę w dziedzinie ginekologii i położnictwa, konieczne było opracowanie dwóch kart problemu zdrowotnego dla świadczenia: poród w warunkach pozaszpitalnych w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej oraz w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej. Karty problemu zdrowotnego były przedmiotem obrad kierownictwa Ministerstwa Zdrowia i skierowane zostały ponownie do uzgodnień międzydepartamentalnych. Obecnie analizowane są uwagi departamentów i po uzgodnieniu uwag razem ze zleceniem dla prezesa AOTM zostaną ponownie skierowane pod obrady kierownictwa Ministerstwa Zdrowia.

Po uzyskaniu rekomendacji AOTM możliwe będzie zakwalifikowanie świadczenia: prowadzenie porodu fizjologicznego w warunkach pozaszpitalnych w rozporządzeniu ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych w odpowiednim zakresie.

Warunki tych świadczeń określone zostały zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu ministra zdrowia w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zenona Durki**

**w sprawie środków przeznaczanych
przez gminy na oświetlenie dróg krajowych
(22489)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną przy piśmie z dnia 11 maja br. nr SPS-023-22489/11 interpelacją posła Zenona Durki w sprawie środków przeznaczanych przez gminy na oświetlenie dróg krajowych uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) wprowadziła nowe zasady finansowania oświetlenia dróg publicznych. Od dnia 1 stycznia 2004 r. finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych na terenie gminy jest zadaniem własnym gminy. Zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy m.in. finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych.

Nowe rozwiązania dotyczące systemu finansów samorządowych doprowadziły do decentralizacji zadań i środków publicznych, a tym samym do zwiększenia udziału samorządów w dysponowaniu środkami publicznymi. Należy w tym miejscu zauważyć, iż zwiększając zakres zadań własnych gmin o zadania z zakresu administracji rządowej określone w przepisach ustawy Prawo energetyczne, gminom zapewniłoby odpowiednie źródło finansowania tych zadań w postaci zwiększenia dochodów własnych gminy poprzez wzrost udziałów we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych oraz subwencji ogólnej.

Gminy otrzymały na zadanie dotyczące oświetlenia dróg środki z budżetu państwa, dlatego też nie przewiduje się zwiększenia udziału jednostek samorządu terytorialnego w dochodach publicznych w związku z realizacją tego zadania.

Wydatki budżetu jednostki samorządu terytorialnego są przeznaczane na realizację zadań określonych w odrębnych przepisach, a w szczególności na zadania własne jednostek samorządu terytorialnego. Zadaniem takim jest w przypadku gmin m.in. finansowanie oświetlenia dróg publicznych. W celu realizacji zadań właściwe organy gminy mogą dokonywać w trakcie roku budżetowego stosownych zmian w budżecie.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż w ramach prac zmierzających do ograniczenia deficytu samorządu terytorialnego strona samorządowa zgłosiła różne propozycje zmierzające do uelastycznienia gospodarki finansowej jednostek samorządu terytorial-

nego. Propozycje strony samorządowej, w tym dotyczące oświetlenia dróg, są analizowane i brane pod uwagę przy zmianach przepisów opracowywanych przez Ministerstwo Finansów.

Ponadto z wyjaśnień otrzymanych z Ministerstwa Gospodarki wynika, iż prowadzone są prace nad projektem nowej ustawy Prawo energetyczne, podczas których stworzona została lista zagadnień problematycznych, których rozstrzygnięcie jest konieczne w nowym akcie prawnym. Wśród wybranych kwestii znajdują się zagadnienia związane z zadaniami samorządów, w tym dotyczącymi problematyki oświetlenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Mąjszczyk

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Danuty Pietraszewskiej**

**w sprawie dotacji celowych z budżetu państwa
dla podmiotu tworzącego, który przekształcił
samodzielny publiczny zakład opieki
zdrowotnej w spółkę kapitałową (22491)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Danuty Pietraszewskiej, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie SPS-023-22491/11, w sprawie interpretacji przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ustawa o działalności leczniczej jest odpowiedzią na niewątpliwą konieczność wprowadzenia zmian zarówno w zakresie zasad organizacji systemu ochrony zdrowia, jak i funkcjonowania podmiotów prowadzących działalność leczniczą. Stanowi ona systemową regulację dotyczącą organizacji i funkcjonowania ochrony zdrowia. Projekt zawiera przepisy umożliwiające przekształcenie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową bez konieczności jego uprzedniej likwidacji.

Odpowiadając na pytanie zawarte w wystosowanej przez panią posel interpelacji, należy rozróżnić dwa „tryby” przekształceń. Pierwszy, kiedy decyzja o jego dokonaniu podjęta zostaje niezależnie od obowiązków spoczywających na podmiocie tworzącym dotyczącym zmiany formy organizacyjno-prawnej samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej albo jego likwidacji. Taki obowiązek powstaje po raz pierwszy, zgodnie z art. 216 ustawy, po zatwierdzeniu sprawozdania finansowego za pierwszy rok

obrotowy po dniu wejścia w życie ustawy. Oznacza to, iż powstanie on dopiero w roku 2013. Jednak dokonanie przekształcenia możliwe jest wcześniej, po wejściu w życie ustawy. Wówczas brane będzie pod uwagę, zgodnie z art. 70 ustawy, sprawozdanie finansowe za ostatni rok obrotowy, a więc może to być rok 2010 w przypadku przekształceń dokonywanych jeszcze w tym roku. Drugi z „trybów” to ten związany z ww. obowiązkiem. W obu przypadkach znajdują zastosowanie zasady przekształcenia i przejmowania zobowiązań określone w art. 69–82 oraz, jeżeli przekształcenia zostaną dokonane do dnia 31 grudnia 2013 r., zasady umorzeń i dotacji określone w art. 190–203 ustawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego**

**w sprawie przekazywania środków
w wysokości 15% wpływów z opłat za wstęp
do parków narodowych na rzecz
organizacji ratowniczych (22494)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 11 maja 2011 r. znak: SPS-023-22494/11, przy którym przesłano interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie zasad przekazywania, po 1 stycznia 2011 r., 15% środków finansowych uzyskiwanych ze sprzedaży biletów wstępu do parków narodowych dla GOPR i TOPR działających na terenie danego parku narodowego, informuję, co następuje.

Stosownie do art. 63 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.), zmieniającego art. 12 ust. 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.), opłaty za wstęp do parku narodowego, z dniem 1 stycznia 2011 r. (data wejścia w życie przepisu), stały się dochodami budżetu państwa, gdyż nie została utworzona instytucja gospodarki budżetowej. Należy przy tym zauważyć, że ww. przepis nie znosi obowiązku przekazywania 15% wysokości wpływów z biletów wstępu za każdy kwartał na rzecz dofinansowania działalności ratowniczej specjalistycznych organizacji ratowniczych – GOPR i TOPR – działających na terenie danego parku narodowego.

Parki narodowe, będąc państwowymi jednostkami budżetowymi, odprowadzają wszystkie uzyskiwane dochody bezpośrednio na rachunek dochodów budżetu. Ze środków tych tworzona jest rezerwa celowa przeznaczona na wydatki państwowych jednostek budżetowych wykonujących działania dotychczas realizowane przez gospodarstwa pomocnicze. We wniosku o uruchomienie środków z ww. rezerwy na funkcjonowanie parków narodowych minister środowiska podał wielkość uzyskanych w I kwartale 2011 r. opłat pobieranych za wstęp do parków narodowych w wysokości 15% wpływów z tego tytułu, informując jednocześnie ministra spraw wewnętrznych i administracji o wysokości środków dostępnych w przedmiotowej rezerwie na dofinansowanie działań ratowniczych specjalistycznych organizacji ratowniczych – GOPR i TOPR – działających na terenie parków narodowych.

Uwzględniając powyższe, należy wskazać, że środki dla GOPR i TOPR, o których mowa w niniejszym piśmie, winny być przekazywane ze środków odprowadzanych przez parki narodowe do rezerwy celowej, przez ministra spraw wewnętrznych i administracji, który winien o nie wnioskować do ministra finansów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie postulatów Polskiego
Stowarzyszenia Diabetyków (22498)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 11 maja 2011 r. (SPS-023-22498/11), w sprawie finansowania ze środków publicznych produktów leczniczych inkretynopodobnych oraz długo działających analogów insuliny, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Polityka lekowa stanowi całościowy kształt działań organizacyjno-prawnych, na podstawie których minister zdrowia realizuje zadania dotyczące zagwarantowania obywatelom dostępu do skutecznych i bezpiecznych produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych, przy jednoczesnym zmniejszeniu udziału pacjentów w kosztach leczenia. Regulacje prawne zagadnień związanych z refundacją leków i wyrobów

medycznych są zawarte w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) i w ustawie z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.).

Cukrzyca jako powszechna choroba przewlekła stanowi szczególny przedmiot troski resortu zdrowia. Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje insuliny oraz preparaty doustne przeciwcukrzycowe według swoich możliwości finansowych. Koszty refundacji insuliny: zarówno pojedynczych preparatów, jak i „mieszanek insulinowych” krótko, średnio i długo działających, wzrastają każdego roku. Od 2007 r. możemy obserwować, jak liczba wydanych opakowań insuliny wzrosła o ok. 300 tys., osiągając w 2009 r. ponad 5,7 mln sztuk. Przekłada się to na koszty refundacji, które z blisko 500 mln zł w 2007 r. zwiększyły się o ponad 62 mln zł w 2009 r. Również koszty refundacji doustnych preparatów przeciwcukrzycowych wzrosły w ostatnich latach, osiągając w 2009 r. wartość ok. 125 mln zł.

Należy podnieść, iż leki z grupy inkretynomimetycznych oraz inhibitorów DPP-4 stanowiły w dniu 30 kwietnia 2011 r. przedmiot obrad Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami, który zarekomendował nieuwzględnianie wniosków o ustalenie ceny urzędowej i o umieszczenie w wykazach refundacyjnych przedmiotowych produktów leczniczych ze względu na m.in.:

- wysoki koszt inkrementalny terapii,
- wysoką cenę,
- brak wiarygodnych dowodów na różnice w skuteczności w zakresie twardych punktów końcowych, pomimo korzyści wynikających z istnienia efektu zdrowotnego.

Jednocześnie w dniu 31 marca 2011 r. minister zdrowia zgodnie z art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji zakwalifikowania leczenia cukrzycy z epizodami hipoglikemii lub niestabilnym przebiegiem (z wykorzystaniem długo działających analogów insuliny) do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu terapeutycznych programów zdrowotnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Łatas**

**w sprawie zmiany niekorzystnych zapisów
w projekcie ustawy o zmianie ustawy
o recyklingu pojazdów wycofanych
z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw
(22500)**

Odpowiadając na pismo z dnia 11 maja 2011 r., znak SPS-023-22500/11, przekazujące interpelację pana posła Marka Łatas w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Ograniczanie szarej strefy w gospodarce odpadami jest jednym z głównych celów resortu środowiska i podejmowane są w tym kierunku określone działania, w tym m.in. prace legislacyjne w zakresie pojazdów wycofanych z eksploatacji. Zgodnie z decyzją Rady Ministrów (w sprawie planu pracy Rady Ministrów na II półrocze 2010 r.) projekt ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz o zmianie niektórych innych ustaw został przygotowany bez konieczności przygotowania założeń. Projekt został poddany konsultacjom społecznym, gdzie zainteresowane podmioty, w tym i stacje demontażu, miały możliwość wyrażenia opinii dotyczących proponowanych w projekcie rozwiązań prawnych. Projekt został przyjęty przez Komitet Europejski Rady Ministrów i obecnie przygotowywany jest do przekazania pod obrady Komitetowi Rady Ministrów.

Konieczność nowelizacji ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji wynika przede wszystkim z potrzeby zapewnienia pełnej transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. Urz. WE L 269 z 21.10.2000, str. 34, z późn. zm.) oraz skierowania całego strumienia powstających odpadów do legalnych stacji demontażu (wyeliminowanie szarej strefy w przetwarzaniu pojazdów wycofanych z eksploatacji). Ustawa o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji jednoznacznie wskazuje, że zbieranie pojazdów wycofanych z eksploatacji mogą prowadzić wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący punkty zbierania pojazdów i przedsiębiorcy prowadzący stacje demontażu, natomiast demontaż pojazdów wycofanych z eksploatacji może być prowadzony wyłącznie w stacjach demontażu. Prowadzenie stacji demontażu i punktów zbierania pojazdów wiąże się z posiadaniem odpowiednich decyzji w zakresie gospodarki odpadami.

Mając na uwadze dotychczasową sytuację na rynku zagospodarowania pojazdów wycofanych z eksplo-

atacji, w tym i wciąż funkcjonowanie części przedsiębiorców w obszarze tzw. szarej strefy, zaproponowano w projekcie ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji rozszerzenie zakresu sankcji karnych poprzez wprowadzenie kary za zbieranie pojazdów poza punktem zbierania pojazdów lub poza stacją demontażu w wysokości od 10 000 do 100 000 zł. Takie rozwiązanie umożliwi Inspekcji Ochrony Środowiska skuteczniejsze ograniczenie działalności takich podmiotów.

Projekt zawiera również propozycję zmian w przepisach ustawy Kodeks wykroczeń poprzez wprowadzenie sankcji dla właściciela pojazdu za niedopełnienie obowiązków określonych w art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), który stanowi, że właściciel pojazdu zarejestrowanego jest obowiązany zawiadomić w terminie 30 dni starostę lub prezydenta miasta na prawach powiatu o:

1) nabyciu lub zbyciu pojazdu,

2) zmianie stanu faktycznego wymagającej zmiany danych zamieszczonych w dowodzie rejestracyjnym.

Propozycja wprowadzenia tego przepisu wynika z potrzeby zapobiegania procederowi polegającemu na nabywaniu pojazdów (zużytych czy uszkodzonych w wyniku kolizji drogowych) przez podmioty, które nie zgłaszają faktu nabycia tego pojazdu, a demontują pojazd na części. Wprowadzenie tego przepisu ma na celu doprowadzenie do sytuacji, w której podmiotom tym nie opłacałoby się kupować pojazdów i nie dopełniać obowiązku zgłoszenia nabycia pojazdu. Spowodowałyby to również, iż właściciele pojazdów, nie mając potencjalnych nabywców, oddawaliby je do legalnie działających stacji demontażu i punktów zbierania pojazdów w celu uzyskania zaświadczenia o demontażu pojazdu, potrzebnego do ich wyrejestrowania.

Proponuje się ponadto wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.) w zakresie przepisów dotyczących wystąpienia „szkody całkowitej” pojazdu. Proponuje się, aby w przypadku ustalenia przez zakład ubezpieczeń „szkody całkowitej” pojazdu wypłata odszkodowania za pojazd była uzależniona od przedstawienia rachunków za naprawę pojazdu, ze stwierdzoną szkodą całkowitą, albo po przedstawieniu zaświadczenia o demontażu pojazdu wycofanego z eksploatacji lub zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu. Zakłada się, że takie rozwiązanie pozostawiałoby właścicielowi pojazdu możliwość dysponowania pojazdem, a jednocześnie zabezpieczałoby środowisko w przypadku niepodjęcia decyzji o naprawie pojazdu poprzez obowiązek okazania dowodu przekazania pojazdu do stacji demontażu lub punktu zbierania pojazdów.

Są to więc rozwiązania prawne, które wraz z obowiązującymi, m.in. w zakresie wysokich sankcji kar-

nych za prowadzenie demontażu pojazdu poza stacją demontażu (projekt pozostawia kary na dotychczasowym poziomie od 10 000 do 300 000 zł), powinny wpłynąć na ograniczenie szarej strefy w zakresie zagospodarowania pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Odnosząc się do kwestionowanej w piśmie pana posła propozycji dotyczącej ograniczenia liczby stacji demontażu należących do sieci zbierających, jaką muszą zapewnić wprowadzający pojazdy, należy zauważyć, że pomimo obowiązywania od 2005 r. przepisów ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 25, poz. 202, z późn. zm.), gdzie w art. 11 nałożono na wprowadzających pojazdy obowiązek zapewnienia sieci zbierania pojazdów, obejmującej terytorium kraju w taki sposób, aby zapewnić właścicielowi możliwość oddania pojazdu wycofanego z eksploatacji do punktu zbierania pojazdów lub stacji demontażu, położonych w odległości nie większej niż 50 km w linii prostej od miejsca zamieszkania albo siedziby właściciela pojazdu, do dnia dzisiejszego sieci o tak dużej gęstości stacji demontażu i zbierających nie zostały utworzone. Dlatego urealnijając ten obowiązek, zaproponowano nowe przepisy w tym zakresie, które z jednej strony zapewnią możliwość przetworzenia zebranych pojazdów, a zarazem nie ograniczą w sposób znaczący możliwości dostarczenia wycofanego pojazdu do stacji demontażu.

Z kolei rezygnacja w przyszłości z dopłat do demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji wynika z likwidacji kwestionowanego przez Komisję Europejską pobierania opłaty 500 zł, którą obecnie zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji osoba fizyczna jest obowiązana wnieść od każdego pojazdu wprowadzonego na terytorium kraju w drodze importu lub wewnątrzspółnotowego nabycia. Ze środków tych obecnie dofinansowywany jest demontaż pojazdów wycofanych z eksploatacji. Dopłaty do demontażu zostały jednak zachowane i będą udzielane jeszcze w 2015 r. za pojazdy przetworzone do końca 2014 r.

W związku z powyższym, wobec kwestionowania przez Komisję Europejską opłaty pobieranej za wprowadzanie na rynek polski pojazdów samochodowych oraz mając na uwadze analizę dotychczas funkcjonującego systemu zagospodarowania pojazdów wycofanych z eksploatacji, wydaje się, że poprawa tego systemu, w tym i ograniczenie szarej strefy w tym zakresie, powinna opierać się na propozycjach zawartych w projektowanej ustawie o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczak

Warszawa, dnia 3 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakazu wyrębu
w Puszczy Białowieskiej w gm. Narewka (22505)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Jarosława Matwiejuka, przesłane przy piśmie znak: SPS-023-22505-22512/11, dotyczące zmniejszenia pozyskania drewna w Puszczy Białowieskiej w gminach: Narewka, Narew, Kleszczele, Hajnówka, Dubicze Cerkiewne, Czyże, Czeremcha oraz Białowieża, informuję.

Minister środowiska w ramach sprawowanego nadzoru nad Lasami Państwowymi może podejmować działania i czynności, które służą zachowaniu, ochronie i powiększaniu zasobów leśnych oraz prowadzeniu gospodarki leśnej w powiązaniu z innymi elementami środowiska. Ograniczenie pozyskania podyktowane było względami ochrony tego cennego przyrodniczo obszaru i poprzedzone analizą uwarunkowań przyrodniczych, z zachowaniem możliwości użytkowania poza terenami najcenniejszymi przyrodniczo.

Za zaprzestaniem wszelkich działań gospodarczych na rzecz wzmocnienia działań ochronnych w części puszczy administrowanej przez Lasy Państwowe postulują także organizacje pozarządowe krajowe i międzynarodowe. Wyjście naprzeciw tym oczekiwaniom jest obowiązkiem ministra środowiska, realizującego politykę w zakresie skutecznej ochrony Puszczy Białowieskiej. Od przeformułowania zasad gospodarki leśnej w Puszczy Białowieskiej nie ma odwrotu, bowiem prowadzenie nawet zrównoważonej gospodarki leśnej na terenie puszczy jest negatywnie postrzegane przez znaczną część społeczeństwa.

Wobec docierających do mnie sygnałów o pewnych problemach z zaopatrzeniem w drewno zobowiązałem dyrektora generalnego Lasów Państwowych, by w ramach obowiązującego prawa i stosowanego aktualnie systemu sprzedaży drewna zorganizował dystrybucję drewna, tak by zaspokojone były potrzeby mieszkańców regionu puszczy, poprzez przeznaczenie maksymalnej ilości drewna do sprzedaży detalicznej i dobór pozycji cięć umożliwiający pozyskanie większej ilości drewna opałowego.

Ograniczenie pozyskania drewna z puszczy nie ma aktualnie przełożenia na sytuację pracowników zatrudnionych w nadleśnictwach puszczy czy zagrożenie utraty miejsc pracy. O monitorowanie sytuacji w tym zakresie i zapewnienie miejsc pracy w długookresowym wymiarze zwróciłem się do dyrektora generalnego LP. Szeroki zakres realizacji innych niż użytkowanie celów gospodarki leśnej stwarza możli-

wość pełnego zatrudnienia dotychczasowych pracowników.

Ponadto pragnę nadmienić, że minister środowiska, mając na uwadze potrzeby miejscowych mieszkańców, wystąpił z wnioskiem do NFOŚiGW o przeznaczenie ok. 6 mln zł na inwestycje służące ochronie środowiska w gminach Narewka, Białowieża i Hajnówka.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w sprawach związanych z ograniczaniem bezrobocia w regionie właściwy do odpowiedzi na pytania jest minister pracy i polityki społecznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakazu wycięcia
w Puszczy Białowieskiej w gm. Narew (22506)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 22505, str. 357.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakazu wycięcia
w Puszczy Białowieskiej w gm. Kleszczele
(22507)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 22505, str. 357.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakazu wycięcia
w Puszczy Białowieskiej w gm. Hajnówka
(22508)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 22505, str. 357.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakazu wycięcia
w Puszczy Białowieskiej
w gm. Dubicze Cerkiewne (22509)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 22505, str. 357.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakazu wycięcia
w Puszczy Białowieskiej w gm. Czyże (22510)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 22505, str. 357.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakazu wycięcia
w Puszczy Białowieskiej w gm. Czeremcha
(22511)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 22505, str. 357.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakazu wycięcia
w Puszczy Białowieskiej w gm. Białowieża
(22512)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 22505, str. 357.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

w sprawie sytuacji w PLL LOT SA (22522)

W odpowiedzi na pismo z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-023-22522/11, złożone w trybie interpelacji poselskiej przez pana Łukasza Zbonikowskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie sytuacji w PLL LOT SA, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Czy resort planuje prywatyzację PLL LOT SA i w jakiej formie?

Należy podkreślić, że aktualnie prowadzony jest proces przekształceń własnościowych PLL LOT SA. Realizacja tego procesu uzależniona jest od czynników obiektywnych (m.in. faktyczne zainteresowanie potencjalnych inwestorów, sytuacja w branży), co utrudnia precyzyjne wskazywanie harmonogramów transakcji. Założono, że proces pozyskiwania inwestora zostanie przeprowadzony w trybie podwyższenia kapitału zakładowego. Proces prowadzony jest przez zarząd przy pomocy renomowanego doradcy – banku Morgan Stanley.

2. Czy przewidywane jest powołanie komisji parlamentarnej celem oceny sytuacji, w jakiej znajduje się narodowy przewoźnik?

Skarb Państwa jest akcjonariuszem PLL LOT SA, w zasobie którego znajduje się bezpośrednio i pośrednio 93,1% akcji w kapitale zakładowym. Zatem jako akcjonariusz może wpływać na działalność PLL LOT SA w formach wynikających z ładu korporacyjnego. Sytuacja w PLL LOT SA była przedmiotem prac Komisji Skarbu Państwa i Komisji Infrastruktury Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej. Komisje te posiadają możliwość włączenia w porządek obrad kwestii dotyczących PLL LOT SA. Zatem powołanie dodatkowej komisji parlamentarnej celem oceny sytuacji w PLL LOT SA uznać należy za nieuzasadnione.

3. Czy resort kontroluje i akceptuje poczynania Zarządu i Rady Nadzorczej PLL LOT SA?

Minister skarbu państwa, działając jako akcjonariusz PLL LOT SA, stosownie do regulacji art. 375 (1) K.s.h, nie może wydawać wiążących poleceń zarządowi dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zarząd ponosi pełną odpowiedzialność za podejmowane w tym zakresie działania. Organy spółki – zarząd i rada nadzorcza – mają charakter kolegialny. W ich skład, zgodnie z regulacjami ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, wchodzi przedstawiciele pracowników PLL LOT SA (1 członek zarządu i 3 członków rady nadzorczej). Ocena działań organów spółki dokonywana jest na poziomie korporacyjnym, wyrazem czego jest w szczególności udzielenie absolutorium z wykonania obowiązków w danym roku obrotowym.

4. Czy osoby odpowiedzialne za doprowadzenie spółki na skraj bankructwa poniosą konsekwencje swoich działań?

W świetle obowiązujących przepisów prawa kwestia weryfikacji naruszenia przepisów prawa, w tym dotyczących bezpieczeństwa w zakresie wykonywanych przez PLL LOT SA operacji lotniczych, należy do dyskrecyjnych kompetencji odpowiednio umocowanych organów państwowych, w szczególności do właściwych w sprawie prokuratur i sądów oraz Urzędu Lotnictwa Cywilnego w zakresie bezpieczeństwa operacji lotniczych. Minister skarbu państwa nie jest w tym obszarze właściwym organem. Osoby posiadające informacje o naruszeniu porządku prawnego w zakresie działalności PLL LOT SA zobowiązane są do poinformowania o tych kwestiach ww. organów państwowych. Podkreślam w tym miejscu, że w sprawie zamkniętych ze stratą transakcji terminowych było prowadzone stosowne postępowanie w prokuraturze, lecz z uwagi na niewypełnienie znamion popełnienia przestępstwa zostało umorzone. Członkowie zarządu odpowiedzialni w sprawie ponieśli konsekwencje korporacyjne w postaci nieudzielenia absolutorium z wykonania obowiązków, co zostało dokonane głosami Skarbu Państwa.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie projektu urzędniczego ingerowania
w umowy między sklepami i ich dostawcami
(22523)**

W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka z dnia 19 maja br., znak: SPS-023-22523/11, przekazującego interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie prac prowadzonych przez Międzyresortowy Zespół do spraw Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego, uprzejmie informuję, co następuje.

W 2009 r. w Polsce nasilił się problem nadmiernych marż i innych opłat realizowanych przez sieci detalistów wielkopowierzchniowych. Dotykał on szczególnie przemysł spożywczy, ale też przenosił się na producentów rolnych, którym przetwórcy płaciły niskie ceny za dostarczane surowce.

W sytuacji bardzo niskich cen surowców płacących rolnikom konsumpcja produktów żywnościowych

wych w wielu krajach, zwłaszcza tych o niskich dochodach, nie wzrastała, gdyż ceny detaliczne, np. mleka i przetworów mleczarskich, utrzymywały się nadal na wysokim poziomie.

Oznaczało to, że konsumenci nie korzystali z możliwości zwiększenia konsumpcji w sytuacji tanich surowców rolnych.

W Polsce od 2001 r. do 2009 r. ceny producentów żywności wzrosły o 16%, ceny rolne także o 16%, a ceny detaliczne o 25%, co stworzyło możliwości wzrostu marż handlowych. W przypadku mleka pitnego marża wzrosła prawie 2-krotnie.

Analiza cen na poszczególnych poziomach łańcucha żywnościowego wskazywała, że dla wielu produktów marże wynosiły 50%, 100%, a nawet więcej, o czym konsumenci nie zawsze wiedzą i obarczają rolników odpowiedzialnością za wysokie ceny żywności.

Ponadto z uzyskanych informacji od sektora przetwórczego wynikało, że poza ceną sieci wielkopowierzchniowe realizują dodatkowe, istotne korzyści finansowe w wyniku przeliczenia części kosztów na dostawców produktów do sieci. Zaliczyć tutaj można opłaty półkowe, „urodziny sklepu”, wejście do sklepu, lojalność, bonus bezwarunkowy, remont hali, budżet marketingowy itp. Te pozacenowe korzyści dla sieci sięgają 15–20% wartości obrotów.

Mając powyższe na uwadze, minister rolnictwa i rozwoju wsi w 2009 r. wystąpił do prezesa Rady Ministrów o powołanie międzyresortowego zespołu do spraw zwiększenia przejrzystości rynku i poprawy funkcjonowania łańcucha żywnościowego oraz wyeliminowania nieuczciwych praktyk handlowych.

Międzyresortowy Zespół do spraw Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego został powołany zarządzeniem nr 7 prezesa Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2010 r.

Zgodnie z § 2 ww. zarządzenia do zadań zespołu należy:

- 1) przegląd i ocena praktyk handlowych w łańcuchu żywnościowym;
- 2) przegląd i ocena regulacji prawnych oraz przygotowanie rekomendacji w zakresie ewentualnych zmian przepisów prawa w celu zwiększenia przejrzystości rynku artykułów rolno-spożywczych i poprawy efektywności funkcjonowania łańcucha żywnościowego oraz wyeliminowania nieprawidłowości w funkcjonowaniu łańcucha żywnościowego;
- 3) opracowanie koncepcji ciągłego monitorowania wysokości cen i marż oraz przekazywania konsumentom informacji w tym zakresie;
- 4) opracowanie koncepcji utworzenia platformy porozumienia i przygotowania kodeksu dobrych praktyk handlowych w handlu żywnością.

Są to zatem zadania mające na celu poprawę funkcjonowania rynku artykułów żywnościowych poprzez doskonalenie relacji między poszczególnymi uczestnikami tego rynku.

W pierwszym okresie działania zespołu prace skoncentrowane były na analizie praktyk handlowych stosowanych w łańcuchu żywnościowym i pojawiających się w związku z tym nieprawidłowościach oraz na istniejących rozwiązaniach prawnych regulujących funkcjonowanie rynku artykułów żywnościowych zarówno w kraju, jak i w Unii Europejskiej. Przeprowadzono ponadto analizę praktyk handlowych występujących w innych krajach UE oraz rozwiązań prawnych przyjętych w tym zakresie w niektórych z państw Unii Europejskiej.

Jednym z istotniejszych zadań realizowanych na rzecz poprawy funkcjonowania łańcucha żywnościowego było opracowanie przez Ministerstwo Gospodarki kodeksu dobrych praktyk handlowych oraz przeprowadzenie szerokich konsultacji zarówno dotyczących jego zapisów, jak i gotowości jego podpisania przez strony uczestniczące w łańcuchu żywnościowym. Przy tworzeniu kodeksu kierowano się również podejmowanymi działaniami wspólnotowymi mającymi na celu wyrównywanie szans podmiotów rynku rolno-żywnościowego w UE.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przygotowało natomiast koncepcję monitoringu cen artykułów rolno-spożywczych, której wdrożenie skorelowane jest z pracami realizowanymi w tym zakresie przez Komisję Europejską wspólnie z Eurostatem. System wspólnotowy zawierał będzie dane nt. zmian cen produktów rolno-spożywczych z wszystkich krajów członkowskich. Pierwsza wersja serwisu informacyjnego została już zaprezentowana, aktualnie trwają prace doskonalące serwis.

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów przygotował dwa opracowania: „Problemy regulacji w zakresie produkcji i handlu wyrobami spożywczymi w odniesieniu do niektórych zadań Zespołu ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy”, „Kompetencje Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów a działania podejmowane w odniesieniu do sektora produkcji i handlu wyrobami spożywczymi”.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych przeprowadziło analizę regulacji w zakresie funkcjonowania łańcucha żywnościowego w wybranych państwach Unii Europejskiej, dotyczących działań podjętych w obszarze poprawy funkcjonowania rynku żywnościowego przez wybrane kraje UE.

Obecne prace zespołu są kontynuacją już podjętych działań w zakresie:

- kodeksu dobrych praktyk handlowych,
- systemu monitoringu cen artykułów rolno-żywnościowych.

Prowadzona jest również analiza skuteczności wprowadzonych rozwiązań legislacyjnych regulujących relacje na rynku rolno-żywnościowym w państwach członkowskich UE, a także rozważane są ewentualne propozycje i ich kierunki związane z wprowadzeniem zmian legislacyjnych w Polsce pod kątem wyeliminowania nieuczciwych praktyk handlowych

i zwiększenia przejrzystości rynku artykułów rolno-żywnościowych.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**szefera służby cywilnej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie planu limitu mianowań urzędników
w służbie cywilnej na lata 2012–2014 (22528)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Jana Warzechy w sprawie planu limitu mianowań urzędników w służbie cywilnej na lata 2012–2014, działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, poniżej przekazuję stosowne wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.) Rada Ministrów ustala corocznie trzyletni plan limitu mianowań urzędników w służbie cywilnej i przedkłada go do wiadomości Sejmowi równocześnie z projektem ustawy budżetowej. Zgodnie z uzasadnieniem do trzyletniego planu limitu mianowań urzędników w służbie cywilnej przyjętego przez Radę Ministrów na lata 2012–2014 limity te ustalone były w szczególności z uwzględnieniem potrzeby racjonalnego planowania wydatków budżetowych z uwagi na sytuację finansów publicznych. Ponadto uprzejmie informuję, że w odniesieniu do ustalenia limitów mianowań w latach 2009 i 2010 Rada Ministrów również brała pod uwagę ww. przesłanki.

Powyższe oznacza, że wysokość limitu mianowań jest wynikiem kolegiatnej decyzji Rady Ministrów, podejmowanej w ramach obowiązującego ustawowo systemu służby cywilnej, przy uwzględnieniu możliwości budżetu państwa.

Ponadto pragnę zauważyć, że ustalenie limitów mianowań na poziomie niższym od przewidywanej liczby osób, które z wynikiem pozytywnym ukończą postępowanie kwalifikacyjne w służbie cywilnej, może oznaczać faktyczne podniesienie kryteriów uzyskania mianowania w służbie cywilnej. W konsekwencji będzie skutkowało to budowaniem mniej licznego, ale bardziej profesjonalnego korpusu urzędników służby cywilnej.

Z poważaniem

Szef służby cywilnej
Sławomir Marek Brodziński

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Beaty Kempy
i Marii Zuby**

**w sprawie modernizacji centrum
obsługi pasażera PKP w Kielcach (22540)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pań posłanek Beaty Kempy oraz Marii Zuby, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie nr SPS-023-22540/11 z dnia 19 maja 2011 r. w sprawie modernizacji centrum obsługi pasażera PKP w Kielcach, przedstawiam poniższe informacje.

Linia kolejowa nr 8 Warszawa-Okęcie – Kraków Główny nigdy nie była brana pod uwagę w aspekcie włączenia jej do sieci kolei dużych prędkości, tym bardziej że do takich parametrów ma być przyszłościowo dostosowana równoległa linia kolejowa nr 4, czyli tzw. CMK (Centralna Magistrala Kolejowa) Grodzisk Mazowiecki – Zawiercie. Rozważane jest natomiast włączenie Kielc do układu kolei dużych prędkości Y poprzez połączenie CMK (Opoczno) z Kielcami.

Odnośnie do linii kolejowej nr 8 w opracowanym przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA „Wieloletnim programie inwestycji kolejowych na lata 2010–2013 z perspektywą do 2015” dla linii nr 8 Warszawa Zachodnia – Kraków Główny dla odcinka Warszawa-Okęcie – Radom przewidziane są dwa projekty inwestycyjne, które będą realizowane w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”:

- 1) projekt PO IiŚ 7.1–19.1 pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom”;
- 2) projekt PO IiŚ 7.1–19.2 pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom – prace przygotowawcze”.

Ponadto realizowana będzie modernizacja linii kolejowej nr 8 Radom – Kielce, której celem jest rewalidacja infrastruktury kolejowej na odcinku od Radomia do Kielc w zakresie umożliwiającym przywrócenie dla tej linii konstrukcyjnej prędkości, gdyż obecny stan techniczny infrastruktury powoduje znaczne jej ograniczenia.

Realizację zadania zaplanowano na lata 2012–2015 przy szacunkowym koszcie wynoszącym około 425 000 tys. zł. Środki te pochodzą będą głównie z dotacji budżetu państwa.

Efektom realizacji zadania, poza zwiększeniem bezpieczeństwa, poprawą jakości i komfortu podróży, będzie skrócenie czasu podróży o około 16 minut na odcinku Radom – Kielce.

Po zakończeniu realizacji modernizacji linii kolejowej nr 8 Warszawa – Radom – Kielce w 2015 r. całkowity czas przejazdu na trasie Warszawa – Radom powinien wynieść około 2 godzin.

W kwestii modernizacji centrum obsługi pasażera PKP w Kielcach Polskie Koleje Państwowe SA rozważają rozpoczęcie remontu dworca kolejowego w Kielcach w roku 2012 lub roku 2013. W początkowej fazie rozważana była koncepcja wyburzenia całego budynku dworcowego, jednakże z uwagi na fakt, iż korzystniejsza finansowo okazała się opcja gruntownego przebudowania i zmodernizowania obecnego budynku dworcowego, pierwotna koncepcja w chwili obecnej nie jest brana pod uwagę.

Ostateczną decyzję w tej kwestii ma podjąć Zarząd PKP SA i jest ona uwarunkowana wielkością dostępnych środków budżetowych na najbliższe lata.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Edwarda Siarki**

**w sprawie opóźnień w realizacji ustawy
o dowodach osobistych (22545)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 maja 2011 r. (sygn. SPS-023-22545/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Edwarda Siarki w sprawie opóźnień w realizacji ustawy o dowodach osobistych, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż konieczność ustalenia nowego terminu wejścia w życie ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. Nr 167, poz. 1131) przewidzianego w procedowanym obecnie w parlamencie RP rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o dowodach osobistych i ustawy o ewidencji ludności (druk sejmowy nr 4202) wynika z przesłanek natury funkcjonalnej, prawnej i technicznej, które wskazują na ryzyko niezakończenia przygotowań organizacyjnych i technicznych do wydawania dowodów osobistych nowego wzoru przed datą wejścia w życie nowych przepisów, tj. przed dniem 1 lipca 2011 r.

Pierwszą przesłanką jest konieczność zapewnienia pełnej transparentności wyboru podmiotu, który będzie dostarczał niespersonalizowane blankiety dowodów osobistych nowego wzoru, a co za tym idzie, spowodowania, aby procedura wyłonienia producenta blankietów, która w ramach udzielenia zamówienia publicznego odbywa się w formie dialogu konkurencyjnego, była przeprowadzona z najwyższą starannością.

Kolejną przyczyną niedotrzymania pierwotnie zakładanego terminu wprowadzenia nowych dowodów osobistych jest fakt, iż postępowanie przetargowe mające na celu wyłonienie producenta blankietów dowodów osobistych nie zostało zakończone. Ze względu na skomplikowany charakter przedmiotu zamówienia w toku prowadzonego dialogu wykonawcy przekazują informacje, które będą wykorzystane do stworzenia optymalnego opisu przedmiotu zamówienia. Analiza informacji jest procesem trudnym i długotrwałym, ma bowiem na celu uzyskanie produktu, który spełni oczekiwania społeczne i będzie wykorzystywał najwłaściwsze rozwiązania technologiczne.

Następną przesłankę stanowi konieczność notyfikacji przewidzianych w ustawie aktów wykonawczych. Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. U. UE. L Nr 204, poz. 37, z późn. zm) dotyczy usług świadczonych za wynagrodzeniem i zawiera zastrzeżenie, że: „charakterystyka ta nie istnieje w przypadku działań podejmowanych z wyłączeniem względów ekonomicznych przez państwo w ramach jego obowiązków, w szczególności w dziedzinach: społecznej, kulturalnej, edukacyjnej i sądowej; przepisy prawa krajowego dotyczące tego rodzaju działalności nie są objęte definicją określoną w art. 60 traktatu i nie wchodzą w zakres stosowania niniejszej dyrektywy”; na tej podstawie zakładano, że nie zajdzie konieczność notyfikacji rozporządzeń wydawanych na podstawie ustawy o dowodach osobistych. Niemniej jednak

w ustawie znalazły się przepisy zakładające możliwość umieszczania w warstwie elektronicznej dowodu osobistego bezpiecznego podpisu elektronicznego weryfikowanego przy użyciu certyfikatu kwalifikowanego oraz możliwość korzystania z podpisu osobistego w dowodzie osobistym (za obopólną zgodą) także poza sektorem publicznym. Obydwie opcje wywierają wpływ na funkcjonowanie wspólnego rynku Unii Europejskiej, a w konsekwencji dotyczące ich rozporządzenia podlegają obligatoryjnej notyfikacji. Na konieczność zapewnienia odpowiedniego czasu na notyfikowanie aktów wykonawczych wskazał (podczas prac parlamentarnych nad projektem ustawy o dowodach osobistych) Senat RP, który zaproponował dzień 1 lipca 2011 r. jako termin wejścia w życie nowej ustawy, zamiast pierwotnie przewidzianego w projekcie rządowym dnia 1 stycznia 2011 r. Biorąc jednakże pod uwagę poziom technicznego skomplikowania zagadnień będących materialem notyfikowanych rozporządzeń, należy założyć, że dokonane na podstawie poprawki senackiej sześciomiesięczne przedłużenie pierwotnego *vacatio legis* może okazać się niewystarczające.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zaproponowane przedłużenie *vacatio legis* do dnia 1 stycznia

2013 r. uwzględnia możliwy czas trwania wskazanej powyżej notyfikacji, który zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), implementującego regulacje zawarte w cytowanej powyżej dyrektywie może wynosić do osiemnastu miesięcy. Ponadto data przypadająca na dzień 1 stycznia 2013 r. została ustalona na podstawie przewidywanego scenariusza wdrażania nowego dokumentu tożsamości. Po dokonaniu wyboru producenta blankietów, które jest planowane na jesień bieżącego roku, nastąpi wykonanie pełnego projektu technicznego dowodu osobistego, wraz z przygotowaniem wzoru graficznego, oraz przetestowanie nowych dokumentów i przygotowanie technologiczne parku maszynowego służącego do produkcji dowodów osobistych.

Przedstawiając powyższe, należy dodać, iż proponując zmianę terminu wejścia w życie nowej ustawy, wzięto pod uwagę doświadczenia wynikające z wdrożenia nowego dokumentu tożsamości w państwie sąsiadującym. Mając na uwadze trudności, jakie towarzyszyły wdrożeniu dokumentu, w celu minimalizacji potencjalnych błędów niezbędne okazało się poddanie analizie rozwiązań techniczno-organizacyjnych, jak również podjęcie współpracy w zakresie wymiany doświadczeń związanych z tym procesem.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie możliwych form wsparcia inwestycji,
przed którymi stoi Miejskie Przedsiębiorstwo
Energetyki Ciepłej w Lesznie, w związku
z przepisami prawa unijnego dotyczącego
limitów emisji dwutlenku węgla (22554)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Łukasza Borowiaka z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie możliwych form wsparcia inwestycji, przed którymi stoi Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Lesznie w związku z przepisami prawa unijnego dotyczącego limitów emisji dwutlenku węgla (wystąpienie marszałka Sejmu RP z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-023-22554/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień do podniesionych kwestii.

1. Środki z jakich programów krajowych (subwencje, nisko oprocentowane kredyty) oraz z UE mogą być wykorzystane do sfinansowania tego typu inwestycji przez podmiot, jakim jest MPEC sp. z o.o., którego w 100% udziałowcem jest miasto Leszno?

W nawiązaniu do możliwości wykorzystania środków krajowych na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia uprzejmie informuję, iż w ślad za rekomendacją rządu Rzeczypospolitej Polskiej przedstawioną w „Planie stabilności i rozwoju” w 2009 r. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) opracował program wsparcia inwestycji w odnawialne źródła energii (OZE) i obiekty wysokosprawnej kogeneracji. Środki na realizację tego programu pochodzą z opłat i kar, które zgodnie z przepisami ustawy Prawo energetyczne uiszczane są przez przedsiębiorców na wyodrębniony rachunek NFOŚiGW.

Możliwość dofinansowania inwestycji, przed którą stoi MPEC sp. z o.o., istnieje w ramach „Programu dla przedsięwzięć w zakresie odnawialnych źródeł energii i obiektów wysokosprawnej kogeneracji” – cz. 1) realizowanego bezpośrednio przez NFOŚiGW. Budżet programu wynosi 1,5 mld zł. Program wdrażany będzie do 2015 r. Program skierowany jest do wszystkich inwestorów podejmujących się budowy odnawialnych źródeł energii i obiektów wysokosprawnej kogeneracji o koszcie całkowitym powyżej 10 mln zł.

W ramach programu przewidziano wsparcie m.in. dla następujących przedsięwzięć:

- wytwarzanie energii cieplnej przy użyciu biomasy (źródła rozproszone o mocy poniżej 20 MWt),
- wytwarzanie energii elektrycznej i ciepła w skójarzeniu przy użyciu biomasy (źródła rozproszone o mocy poniżej 3 MWe),
- wytwarzanie energii elektrycznej i/lub ciepła z wykorzystaniem biogazu powstałego w procesach odprowadzania lub oczyszczania ścieków albo rozkładu szątek roślinnych i zwierzęcych,
- wysokosprawna kogeneracja bez użycia biomasy.

Równoległe z powyższym programem realizowane są programy z zakresu zarządzania energią i wykorzystaniem OZE w ramach krajowego systemu zielonych inwestycji, z których następujący jest związany ze wsparciem źródeł, jakie planuje wybudować MPEC sp. z o.o.: „System zielonych inwestycji – część 3 – elektrociepłownie i ciepłownie na biomase”. Program został skierowany do podmiotów (osoby fizyczne, prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej), którym ustawa przyznaje zdolność prawną, podejmujących realizację przedsięwzięć w zakresie odnawialnych źródeł energii i obiektów kogeneracji z zastosowaniem wyłącznie biomasy (źródła rozproszone o nominalnej mocy cieplnej poniżej 20 MWt). Alokacja konkursu wynosi 36 mln zł; dofinansowanie przewidziano w formie dotacji, ze środków zgromadzonych na rachunku klimatycznym.

Obok ww. wsparcia finansowego ze środków krajowych istnieje również możliwość dofinansowania

ze środków unijnych w ramach działania 9.4: Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Niemniej jednak ze względu na dużą liczbę wniosków, które wpłynęły w ramach dotychczasowych naborów, nie przewiduje się w najbliższym czasie ogłaszania dodatkowych naborów w ramach ww. działania.

2. Czy obecnie prowadzone są prace mające na celu zmianę uregulowań w zakresie tzw. zielonych i żółtych certyfikatów? Jeśli tak, to proszę o określenie, czego te zmiany będą dotyczyły i w jaki sposób wpłyną na wysokość subwencji na produkcję energii z gazu i biomasy.

Uprzejmie informuję, iż w chwili obecnej w Ministerstwie Gospodarki trwają prace nad projektem ustawy o energii z odnawialnych źródeł energii. Założeniem tej regulacji będzie m.in. wdrożenie jednolitego i czytelnego systemu wsparcia dla producentów zielonej energii, który stanowiłby wystarczającą zachętę inwestycyjną dla budowy nowych mocy wytwórczych, a tym samym spowoduje zwiększanie udziału energii z OZE. System ten będzie opierał się, tak jak obecnie, na mechanizmie tzw. świadectw pochodzenia. Zaproponowany mechanizm będzie zależny od technologii OZE i będzie uwzględniał m.in. stopień zwrotu inwestycji, postęp techniczny, w tym obniżenie kosztów stosowania technologii, oraz szacunkowy efektywny okres pracy instalacji. Zaproponowany system będzie jednocześnie upraszczał sposób naliczania opłaty zastępczej, w tym likwidował zagrożenie corocznego niekontrolowanego wzrostu tej opłaty skutkującego wzrostem cen energii elektrycznej. Dodatkową regulacją zapewniającą bardziej efektywne wykorzystanie środków oraz zlikwidowanie bariery polegającej na ryzyku inwestycyjnym jest wprowadzenie do systemu wsparcia minimalnego gwarantowanego poziomu przychodu. Przeprowadzone analizy wskazały, że taka regulacja znacząco zwiększy zainteresowanie inwestorskie technologiami OZE.

Szczególnie istotna z punktu widzenia rozwoju energetyki odnawialnej będzie kwestia stabilności oraz długofalowości systemu wsparcia, tak aby zapewnić bezpieczeństwo inwestycyjne dla podmiotów zainteresowanych budową jednostek wytwórczych.

Ponadto uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Gospodarki podjęło współpracę z Polskim Towarzystwem Elektrociepłowni Zawodowych (PTEZ) oraz Izbą Gospodarczą Ciepłownictwo Polskie (IGCP) w celu wypracowania założeń do programu rozwoju kogeneracji w Polsce do roku 2030. W programie tym przewidziane jest m.in. ustalenie dalszego mechanizmu wsparcia dla wysokosprawnej kogeneracji. Prace nad programem będą trwały co najmniej przez pierwsze półrocze 2011 r. Finalna wersja programu będzie poddana konsultacjom społecznym i międzyresortowym.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wystarczającą odpowiedź na pyta-

nia zawarte w interpelacji złożonej przez pana posła Łukasza Borowiaka.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie wysyłania formularzy e-PIT
przez Internet (22558)**

W związku z interpelacją pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 4 maja 2011 r. (przekazaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 19.05.2011r., znak SPS-023-22558/11) w sprawie wysyłania formularzy PIT przez Internet uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienie ministra finansów.

Ad 1. Jakie kroki podejmie Ministerstwo Finansów, aby zapobiec w przyszłości takim problemom?

Ministerstwo Finansów planuje podjęcie następujących działań:

1) Zintensyfikowanie prac związanych z dostarczeniem i utrzymaniem rozwiązań informatycznych służących do przygotowania i wysyłki dokumentów elektronicznych na rynek zewnętrzny, tj. twórców komercyjnego oprogramowania współpracującego z systemem e-deklaracje;

2) Podniesienie poziomu wiedzy użytkowników wewnętrznych (pracownicy US) mających pierwszy kontakt z podatnikiem w zakresie funkcjonowania systemu. Działanie to ma na celu zwiększenie dostępności podatników do kompetentnych osób mogących bezpośrednio wesprzeć ich w procesie przygotowania i wysyłki dokumentów elektronicznych;

3) Uwzględnienie w przyszłych kampaniach informacyjnych skierowanych do bezpośrednich użytkowników systemu potrzeby ich informowania o:

— zalecanym sposobie bezpiecznego korzystania z interaktywnych formularzy oraz aplikacji e-deklaracje desktop,

— możliwości skorzystania z alternatywnych rozwiązań rynkowych (firm zewnętrznych) umożliwiających przygotowanie i złożenie deklaracji drogą elektroniczną;

4) Wzmocnienie bezpośredniego monitoringu systemu z wykorzystaniem specjalistycznych narzędzi do czasu wprowadzenia nowych rozwiązań zaplanowanych do realizacji w ramach programu e-Podatki.

5) Zwiększenie dostępności zasobów udostępnionych przez serwis WWW poprzez:

— wdrożenie nowego serwisu w ramach obecnie trwającego postępowania na wdrożenie witryny proklienckiej,

— rozdzielenie miejsca publikacji formularzy, struktur logicznych i aplikacji e-deklaracje desktop poprzez stworzenie osobnego serwera plików, wdrożenia nowego systemu obsługującego serwis WWW oraz publikację struktur logicznych na platformie ePUAP.

Ad 2. Czy ten wygodny sposób przesyłania swoich zeznań podatkowych według Pana się sprawdził i w najbliższym czasie może stać się najpopularniejszą formą przesyłania rozliczeń?

Wprowadzone w 2008 r. rozwiązanie umożliwiło złożenie przez Internet deklaracji podatkowych bez konieczności posiadania kwalifikowanego podpisu elektronicznego, przy zastosowaniu prostych, ale bezpiecznych mechanizmów autoryzacji podatnika. Należy podkreślić, że wdrożone w Ministerstwie Finansów rozwiązanie jest nowatorskim podejściem do elektronicznych usług publicznych, docenianym i popieranym przez inne centralne i lokalne urzędy administracji publicznej, instytucjonalnych oraz indywidualnych użytkowników, jak również przez środowiska gospodarcze w Polsce. Dowodem tego jest „Izydor”, nagroda przyznawana za wybitne osiągnięcia w dziedzinie otwartej informatyzacji administracji publicznej, ze wskazaniem na wykorzystanie wolnego i otwartego oprogramowania oraz interoperacyjności systemów teleinformatycznych. Potwierdzają to dane z systemu e-deklaracje, który do 2 maja 2011 r. obsłużył 4 157 163 dokumentów elektronicznych skierowanych do urzędów skarbowych, w tym 930 141 zeznań rocznych PIT. Oznacza to trzykrotny wzrost stosunku do poprzedniego roku, kiedy tą drogą złożono 324 192 zeznań.

Obecnie prowadzone są prace nad rozwojem i wdrożeniem kolejnych funkcjonalności systemu w ramach programu e-Podatki. Szczegółowe informacje w zakresie projektowanych rozwiązań znajdują się na internetowej stronie Ministerstwa Finansów pod adresem: http://www.mf.gov.pl/_files/_aktualnoci/2011/20110323_konferencja_e-podatki_1.pdf.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie funkcjonowania
gabinetu politycznego (22572)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Tadeusza Toma-

szewskiego przekazaną pismem z dnia 19 maja 2011 r. (sygn. SPS-023-22572/11) w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego uprzejmie informuję co następuje:

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?

Średnia liczba zatrudnionych pracowników w Gabinecie Politycznym Ministra Sportu i Turystyki wynosiła:

w 2007 r. – 4 osoby,
w 2008 r. – 7 osób,
w 2009 r. – 6 osób,
w 2010 r. – 4 osoby.

2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?

Rok	Koszt zatrudnienia ^{*)}
2007	518 074
2008	657 988
2009	609 714
2010	419 650

3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszenie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

W 2011 r. ze względu na realizowane zadania resortu nie są przewidywane zmiany w stanie zatrudnienia Gabinetu Politycznego Ministra Sportu i Turystyki.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra edukacji narodowej
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

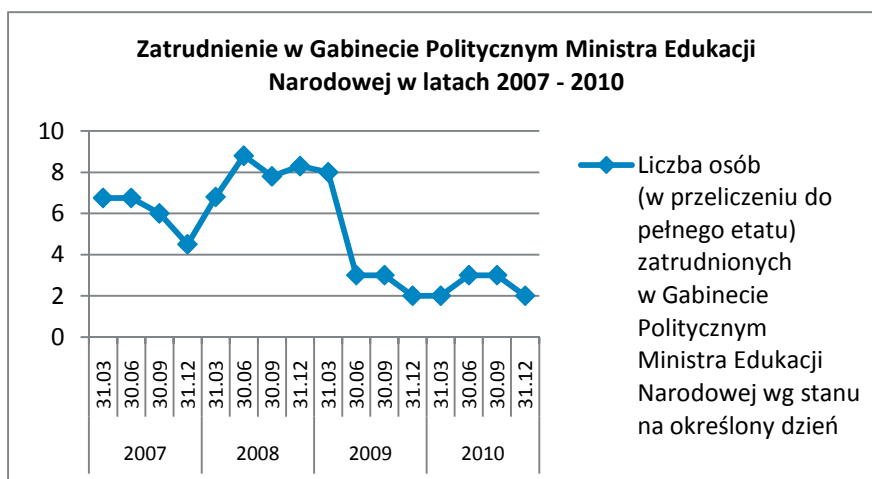
**w sprawie funkcjonowania
gabinetu politycznego (22574)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła na Sejm RP Tadeusza Tomaszewskiego z dnia 19 maja 2011 r., nr SPS-023-22574/11, w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego przedstawiam poniżej wykres obrazujący zatrudnienie w Gabinecie Politycznym Ministra Edukacji Narodowej w latach 2007–2010 (w przeliczeniu do pełnego etatu).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że od 2009 r. w Ministerstwie Edukacji Narodowej utrzymywany

^{*)} W tym wynagrodzenie zasadnicze, dodatkowe wynagrodzenie roczne, ekwiwalenty, nagrody, nagrody jubileuszowe, odprawy (cz.25 i cz.40)

jest niski poziom zatrudnienia w gabinecie politycznym, który waha się nieznacznie w zależności od potrzeb i konieczności zapewnienia sprawnej realizacji zadań nałożonych na ministra. Obecnie nie przewiduje się zmian w zatrudnieniu w ww. komórce organizacyjnej.

Ponadto uprzejmie nadmieniam, że od 2008 r. wydatki związane z zatrudnianiem pracowników w Gabinetach Politycznych Ministrów Edukacji Narodowej systematycznie maleją. Koszty związane z zatrudnianiem tych pracowników, obejmujące w szczególności: wynagrodzenia, dodatkowe wynagrodzenie roczne, nagrody jubileuszowe, odpis na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych, należne składki na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, PFRON, wynosiły odpowiednio: w 2008 r. – 698,5 tys. zł, w 2009 r. – 555,8 tys. zł, w 2010 r. – 446,1 tys. zł.

Z poważaniem

Minister
Katarzyna Hall

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie funkcjonowania
gabinetu politycznego (22575)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przesłanej przy piśmie SPS-023-22575/11 z dnia 19 maja 2011 r. interpelacji posła Tadeusza Tomaszewskiego przesyłam poniżej odpowiedzi na pytania.

1. Jak kształtowała się liczba osób zatrudnionych w gabinecie politycznym resortu w latach 2007–2010?

Stan zatrudnienia w gabinecie politycznym w latach 2007–2010 przedstawia poniższa tabela.

Lata	Średnie zatrudnienie	
	etaty	osoby
2007	6,75	6,75
2008	5,26	6,75
2009	6,00	8,08
2010	6,29	8,05

2. Jaki był koszt zatrudnienia osób w ramach gabinetu politycznego?

Łączny koszt zatrudnienia pracowników w gabinecie politycznym kształtował się w latach 2007–2010 odpowiednio:

- 2007 r. – 633 776,86 zł,
- 2008 r. – 582 661,97 zł,
- 2009 r. – 556 632,34 zł,
- 2010 r. – 672 613,60 zł.

3. Czy w 2011 r. przewiduje się zmniejszenie zatrudnienia w ramach gabinetów politycznych?

W 2011 r. nie jest przewidywane zmniejszenie zatrudnienia w gabinecie politycznym.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka

w sprawie postulatu podniesienia kryterium
dochodowego uprawniającego do ubiegania się
o pomoc społeczną (22585)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Grzegorza Roszaka w sprawie podniesienia kryterium dochodowego uprawniającego do ubiegania się o pomoc społeczną, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) kolejna weryfikacja kryteriów dochodowych przypada na rok 2012. Jednakże z przedstawionej informacji Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych o poziomie minimum egzystencji wynika, że w przypadku osób w rodzinie poziom minimum egzystencji znalazł się powyżej kryterium dochodowego. Wobec stwierdzonej sytuacji w ministerstwie rozpoczęły się już prace zmierzające do podwyższenia kryteriów dochodowych oraz świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej. Zapewniam, że właśnie ze względu na obecne warunki życia ludności, będące konsekwencją sytuacji na rynku cen towarów i usług, w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej dokłada się najwyższej możliwej staranności do działań zmierzających do jak najbardziej adekwatnego do kosztów utrzymania zweryfikowania kryteriów dochodowych. Niestety, jest jeszcze zbyt wcześnie, aby przedstawić panu posłowi skonkretyzowane projekty przygotowywanych rozwiązań. W zależności od przebiegu tych prac, a przede wszystkim pod warunkiem dostępu do odpowiednich zasobów finansowych, należy spodziewać się wejścia w życie nowych rozstrzygnięć najpóźniej w przyszłym roku, zgodnie z obowiązującymi procedurami.

Wyjaśniam także, że wprawdzie generalną zasadą jest, iż świadczenia pieniężne z pomocy społecznej przyznawane są w uzależnieniu od kryterium dochodowego, które obecnie dla osoby samotnie gospodarującej wynosi 477 zł, a dla osoby w rodzinie – 351 zł, to jednak działania pomocy społecznej mogą być działaniami podejmowanymi nie tylko z powodu niedostatku finansowego, ale także z powodu pojawiania się innych ryzyk socjalnych przewidzianych w obowiązujących przepisach, przy czym istnieje prawna możliwość udzielania pomocy społecznej także w sytuacjach wyjątkowych, gdy posiadany dochód przekracza przewidziane prawem progi dochodowe. Tak więc pomoc społeczną przyznaje się także, wzięwszy pod uwagę inne, określone ustawowo powody, jak: sieroctwo, bezdomność, bezrobocie, niepełnosprawność, długotrwała lub ciężka choroba, przemoc w rodzinie, potrzeba ochrony ofiar handlu ludźmi, potrzeba ochrony macierzyństwa lub wielodzietności, bez-

radność w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, zwłaszcza w rodzinach niepełnych lub wielodzietnych, brak umiejętności w przystosowaniu do życia młodzieży opuszczającej całodobowe placówki opiekuńczo-wychowawcze, trudności w integracji cudzoziemców, którzy uzyskali w Rzeczypospolitej Polskiej status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, trudności w przystosowaniu do życia po zwolnieniu z zakładu karnego, alkoholizm lub narkomania, zdarzenie losowe i sytuacja kryzysowa, klęska żywiołowa lub ekologiczna. Jak wspomniano wcześniej, w zależności od rozeznania powagi sytuacji osób i rodzin będących w potrzebie, można udzielić pomocy społecznej w postaci świadczeń przyznawanych niezależnie od dochodu lub pod warunkiem ich zwrotu w całości lub w części. Może być przyznany specjalny zasiłek celowy w wysokości nieprzekraczającej kryterium dochodowego osoby lub rodziny, który nie podlega zwrotowi. Może też być przyznany zasiłek okresowy, zasiłek celowy lub pomoc rzeczowa, pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową. Równie ważnym instrumentem działania w ramach pomocy społecznej jest zapis art. 8 ust. 2 w ustawie o pomocy społecznej, który mówi, iż rada gminy, w drodze uchwały, może podwyższyć kwoty uprawniające do zasiłków okresowego i celowego.

Świadczenia przyznawane bez względu na dochód zainteresowanych to praca socjalna, poradnictwo specjalistyczne (w szczególności prawne, psychologiczne, rodzinne), interwencja kryzysowa.

Dodatkowo szczególnym wsparciem dla osób znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej na pewno jest pomoc realizowana w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, który został wprowadzony ustawą z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2259, z późn. zm.). W ramach programu pomocą w zakresie dożywiania objęte są: dzieci do 7. roku życia, uczniowie do czasu ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej, a także osoby i rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji z różnych powodów (np. ubóstwa, sieroctwa, bezdomności, bezrobocia, długotrwałej lub ciężkiej choroby, przemocy w rodzinie, wielodzietności, bezradności w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, zwłaszcza w rodzinach niepełnych lub wielodzietnych, zdarzenia losowego, sytuacji kryzysowej), w szczególności osoby samotne, w podeszłym wieku, chore lub niepełnosprawne – w oparciu o przyjęte w ustawie kryteria dochodowe – do 150% kryterium dochodowego określonego w art. 8 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o pomocy społecznej, czyli dla osoby samotnie gospodarującej – 715,50 zł, natomiast dla osoby

w rodzinie – 526,50 zł. W ramach realizacji programu przewidziane są następujące formy pomocy: posiłek, ze szczególnym uwzględnieniem posiłku gotącego, zasiłek celowy na zakup posiłku lub żywności, świadczenie rzeczowe w postaci produktów żywnościowych. W ramach programu organizowany jest

również dowóz posiłków. Rada gminy, również w tym przypadku, może podnieść kryteria dochodowe uprawniające do korzystania z tej formy pomocy, a także określić poziom dochodu uprawniający do ponoszenia częściowej odpłatności za tę pomoc.

Mając na uwadze, że z przyczyn od nich niezależnych osoby i rodziny mogą mieć trudności w zapewnieniu sobie możliwości godziwego życia, nawet gdy ich dochód oscyluje wokół wysokości progów dochodowych, minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego od kilku lat poprzez własne inicjatywy programowe stara się udzielać nie tylko wsparcia finansowego samorządom gmin i organizacjom pozarządowym, jak również inicjować i pobudzać podejmowanie takich przedsięwzięć, które wynikają z ustawowych zadań przypisanych samorządowi gminnemu i powiatowemu. Koresponduje to z art. 3 ust. 2, zgodnie z którym zadaniem pomocy społecznej jest także zapobieganie wystąpieniu sytuacji z obszaru ryzyka socjalnego przez podejmowanie działań zmierzających do życiowego usamodzielnienia najbardziej zagrożonych niedostatkiem osób i rodzin oraz ich integracji ze środowiskiem. Dzięki temu minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w oparciu o obowiązujące przepisy oraz konstytucyjną zasadę pomocniczości państwa (działając w oparciu o art. 23 ust. 1 pkt 7 ustawy o pomocy społecznej) opracowuje i finansuje programy osłonowe, a także (na podstawie art. 23 ust. 7a) wspiera finansowo te programy w określonym przez niego obszarze pomocy społecznej. Oto przykłady takich programów, które realizowane były przez ministra pracy i polityki społecznej:

- program ministra pracy i polityki społecznej pt. „Powrót osób bezdomnych do społeczności”, ukierunkowany na wspieranie działalności organizacji III sektora w obszarze pomocy osobom bezdomnym i zagrożonym bezdomnością,

- program ministra pracy i polityki społecznej pt. „Aktywne formy przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu”, ukierunkowany na wspieranie inicjatyw samorządów gminnych i organizacji pozarządowych w obszarze lokalnych programów aktywności osób zagrożonych wykluczeniem społecznym,

- program ministra pracy i polityki społecznej pt. „Oparcie społeczne dla osób z zaburzeniami psychicznymi”, ukierunkowany na wsparcie realizacji najlepszych projektów tworzących lokalną sieć specjalistycznej pomocy dla wskazanej grupy osób.

Pragnę także zwrócić uwagę pana posła na rozwiązania formalne, które już wchodzą w życie, nad którymi podjęto prace dużo wcześniej dzięki prowadzonej każdego roku starannej sprawozdawczości wykonywanej w pomocy społecznej.

Ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 81, poz. 440) wprowadzono zmiany umożliwiające wykorzystanie kontraktu socjalnego jako narzędzia prowadzenia pracy socjalnej nad zwiększeniem mobilizacji wśród osób, które pozostają bez pracy, do działań mających na celu wyjście

z trudnej sytuacji życiowej, a w konsekwencji wejście na rynek pracy.

Charakter aktywizujący osoby pobierające zasiłek okresowy i celowy do podjęcia zatrudnienia mają również wprowadzone rozwiązania prawne polegające na możliwości kontynuowania pobierania zasiłku okresowego i celowego przez okres do dwóch miesięcy od podjęcia zatrudnienia. Dotychczas klienci korzystający z różnych form pomocy społecznej w chwili otrzymania propozycji pracy tracili wszystkie uprawnienia, co wielokrotnie zniechęcało do pójścia do pracy, tym bardziej że na czas od momentu zatrudnienia do otrzymania pierwszej pensji pozostawali bez jakiegokolwiek źródła utrzymania.

W związku ze zgłaszanymi licznymi uwagami wielu środowisk, szczególnie pracowników ośrodków wsparcia dla osób psychicznie chorych, dotyczącymi zbyt krótkiego okresu (1 miesiąca z przedłużeniem do 3 miesięcy) do realizacji zaplanowanego postępowania wspierająco-aktywizującego osoby z takimi schorzeniami wskazywano na konieczność wydłużenia okresu takiego pobytu z uwagi na ograniczony dostęp do domów pomocy społecznej i mieszkań chronionych. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom specjalistów pracujących z osobami psychicznie chorymi, wydłużony został okres korzystania z miejsca całodobowego w takiej jednostce do 3 miesięcy, a w uzasadnionych przypadkach nawet do 6 miesięcy, jednak okres pobytu w ciągu roku nie może być dłuższy niż 8 miesięcy (aby zapobiec jednocześnie przebywaniu w placówce w sposób ciągły – całorocznemu lub nawet kilkuletniemu).

Umożliwiono prowadzenie rodzinnego domu pomocy społecznej przeznaczonego dla osób niepełnosprawnych, w szczególności osobom z niepełnosprawnością intelektualną. Obecnie osoba/rodzina, opiekując się swoim niepełnosprawnym członkiem rodziny, może opiekować się także innymi osobami niepełnosprawnymi i otrzymywać na ten cel środki z budżetu samorządu. Jest to z pewnością rozwiązanie korzystne dla wszystkich: dla samorządu tańsze niż skierowanie osoby do domu pomocy społecznej, dla osoby – pobyt w warunkach zbliżonych do rodzinnych, dla osoby sprawującej opiekę – możliwość prowadzenia działalności gospodarczej (źródło dochodu) z jednoczesną możliwością sprawowania opieki nad swoim członkiem rodziny.

Poprawie wiedzy na temat potrzeb jednostek samorządu terytorialnego oraz rzetelnej analizy posiadanych zasobów służy wprowadzenie ustawowo podstaw do wdrożenia opracowywanych narzędzi określania potrzeb. Analiza zasobów będzie służyła jednocześnie ocenie efektywności systemu na tle lokalnej sytuacji społecznej i demograficznej z jednej strony, z drugiej zaś pozwoli na wytyczanie lokalnych kierunków zmian, a także zmian o charakterze globalnym.

Ponadto w ciągu najbliższych sześciu miesięcy doprecyzowane zostaną przepisy w zakresie mieszkań chronionych, aby podmioty mogące prowadzić mieszkania chronione były zainteresowane rozwija-

niem i utrzymywaniem tej formy pomocy społecznej. Konieczne jest doprecyzowanie przepisów w drodze rozporządzenia określających rodzaj i zakres wsparcia świadczonego w mieszkaniach chronionych, warunki kierowania i pobytu w mieszkaniach chronionych. Mieszkania chronione stanowią bowiem bardzo atrakcyjną formę pomocy dla osób, które wymagają częściowego wsparcia, dzięki temu, że łączą funkcję pobytu w samodzielnym (własnym) mieszkaniu z funkcją pobytu w placówce opiekuńczo-rehabilitacyjno-leczniczej, przy niewielkich kosztach dla mieszkańca. Osoba przebywająca w mieszkaniu chronionym z jednej strony uczy się samodzielności w naturalnych warunkach, a z drugiej – otrzymuje niezbędne wsparcie, które umożliwia jej codzienne funkcjonowanie i zapewnia poczucie bezpieczeństwa.

Ponadto do 2015 r. powinny zostać osiągnięte standardy w ośrodkach pomocy społecznej w zakresie maksymalnej liczby osób lub rodzin, którą może zajmować się jeden pracownik socjalny. Liczba ta została określona na poziomie nie więcej niż 50 rodzin i osób samotnie gospodarujących na jednego pracownika socjalnego. Pozwoli to na odpowiednie wykonywanie pracy socjalnej, która wielokrotnie, z uwagi na brak czasu, ogranicza się do naliczania świadczeń pieniężnych. Podjęta zostanie również próba oddzielenia pracy administracyjnej ośrodka pomocy społecznej od zadań, do których został on powołany, tj. wykonywania profesjonalnej pracy socjalnej. Wprowadzono bowiem możliwość tworzenia zespołów realizujących zadania w zakresie pracy socjalnej i integracji społecznej. W skład zespołu będzie wchodzić co najmniej trzech pracowników socjalnych, a także założono możliwość zatrudniania innych specjalistów pracujących na rzecz poprawy sytuacji rodzin.

Pragnę także mocno zaakcentować, iż pomimo względnej elastyczności działania pomocy społecznej oraz wysiłków podjętych w celu dostosowania obecnych formalnoprawnych możliwości udzielania pomocy do zmieniających się warunków życia ludności nie tylko w rozwiązaniach formalnoprawnych tkwią przyczyny nie zawsze zgodnej z oczekiwaniami skuteczności możliwej do udzielenia instytucjonalnej odpowiedzi na stwierdzone potrzeby osób i rodzin – w stosunku do zakresu rozpoznanych potrzeb. Bez ryzyka popełnienia błędu można przypuszczać, że mając do dyspozycji więcej realnych środków finansowych na pomoc społeczną, odpowiedzialne za wykonywanie zadań pomocy społecznej służby uczyniłyby ją skuteczniejszą instytucją polityki społecznej państwa już dzisiaj, lepiej pomagając w przewyżczeniu trudności życiowych osób i rodzin, z którymi nie mogą one sobie poradzić, wykorzystując własne zasoby, możliwości i uprawnienia.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego

w sprawie skutków przymrozków
w odniesieniu do upraw rolniczych
i sadowniczych (22586)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie znak: SPS-023-22586/11 interpelacją posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie skutków przymrozków w odniesieniu do upraw rolniczych i sadowniczych uprzejmie Pana Marszałka informuję, że producenci rolni poszkodowani w wyniku tegorocznych ujemnych skutków przezimowania lub przymrozków wiosennych poza odszkodowaniami wypłacanymi przez zakłady ubezpieczeń mogą ubiegać się w ramach obowiązujących przepisów o:

1) kredyt preferencyjny, zarówno obrotowy, jak i inwestycyjny, na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.). Warunkiem uruchomienia ww. kredytów jest oszacowanie strat przez komisję powołaną przez wojewodę w ciągu dwóch miesięcy od dnia stwierdzenia skutków niekorzystnego zjawiska atmosferycznego oraz przedłożenie przez wojewodę wniosku o uruchomienie procedury otwarcia preferencyjnej linii kredytowej w ciągu 3 miesięcy od wystąpienia szkód.

Kredyt inwestycyjny (nKL/01) może zostać przeznaczony m.in. na przywrócenie produktywności poprzez zakup kwalifikowanego materiału szkółkarskiego na odtworzenie sadu. Natomiast kredyt obrotowy może zostać przeznaczony na zakup rzeczowych środków do produkcji rolnej (kwalifikowanego materiału siewnego, nawozów mineralnych, środków ochrony roślin, paliwa na cele rolnicze, inwentarza żywego).

Oprocentowanie kredytów bankowych na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane m.in. przez ujemne skutki przezimowania i przymrozki wiosenne, dla producentów rolnych, którzy ubezpieczyli co najmniej 50% powierzchni upraw rolnych lub co najmniej 50% liczby zwierząt gospodarskich, wynosi 0,1%. Kredytobiorcy, którzy nie posiadają takich umów, płacą obecnie odsetki od ww. kredytów w wysokości 3,65% w skali roku.

O powyższe kredyty mogą ubiegać się osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, jeżeli wysokość poniesionej szkody przekracza:

— 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rol-

nej z trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły szkody, lub średniej z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej wielkości produkcji, w przypadku szkód w uprawach rolnych i zwierzętach gospodarskich,

— kwotę 1050 zł – w przypadku szkód w środku trwałym.

Procedura ubiegania się o przedmiotowe kredyty obejmuje:

— uzyskanie pozytywnej opinii wojewody dotyczącej w szczególności zakresu i wysokości doznanych szkód, których oszacowania dokonuje komisja powołana przez wojewodę,

— złożenie w banku współpracującym z agencją wniosku o kredyt wraz z kompletem dokumentów wymaganych przez bank.

W danym roku banki mogą udzielać kredytów w terminach:

— do dnia 31 grudnia tego samego roku – w przypadku zgód na uruchomienie linii kredytowych wydanych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 maja,

— do dnia 30 czerwca następnego roku – w przypadku zgód na uruchomienie linii kredytowych wydanych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 31 grudnia.

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa udziela również gwarancji i poręczeń spłaty bankowych kredytów kłeskowych – do wysokości 80% wykorzystanej kwoty przyznanego kredytu bankowego, nie więcej niż 100 tys. zł.

Umowy o współpracy w zakresie dopłat do oprocentowania kredytów preferencyjnych podpisały następujące banki: Bank Gospodarki Żywnościowej SA, Mazowiecki Bank Regionalny SA, Bank Polskiej Spółdzielczości SA, Gospodarczy Bank Wielkopolski SA, ING Bank Śląski SA, BPH SA, Bank Zachodni WBK SA i Bank Polska Kasa Opieki SA;

2) udzielanie przez prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, na indywidualny wniosek rolnika, który poniósł szkody spowodowane przez niekorzystne zjawiska atmosferyczne, pomocy w opłacaniu bieżących składek na ubezpieczenie społeczne oraz regulowaniu zaległości z tego tytułu w formie odraczania terminu płatności składek i rozkładania ich na dogodnie raty, a także umarzanie w całości lub w części bieżących składek;

3) zastosowanie na podstawie art. 700 Kodeksu cywilnego przez prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych odroczeń w płatnościach z tytułu umów sprzedaży i dzierżawy bez stosowania opłat i odsetek za okres odroczenia oraz ulg w opłatach czynszu dzierżawnego wnoszonego przez producentów rolnych;

4) udzielanie przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast ulg w podatku rolnym na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

Pomoc w spłacie zobowiązań wobec Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Agencji Nierucho-

mości Rolnych oraz urzędów gmin jest udzielana w formie de minimis.

Po oszacowaniu strat przez komisje powołane przez wojewodów w zależności od rozmiarów szkód zostaną podjęte dalsze działania.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, że wdrażany od 2006 r. na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 150, poz. 1249, z późn. zm.) system dotowanych ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich ma na celu zapewnienie producentom rolnym poszkodowanym w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych środków na wznowienie produkcji. W ramach tego systemu ze środków budżetu państwa są stosowane dopłaty do składek producentów rolnych z tytułu zawarcia umów ubezpieczenia:

— upraw zbóż, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, chmielu, tytoniu, warzyw gruntowych, drzew i krzewów owocowych, truskawek, ziemniaków, buraków cukrowych lub roślin strączkowych od zasiewu lub wysadzenia do ich zbioru od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez huragan, powódź, deszcz nawalny, grad, piorun, obsunięcie się ziemi, lawinę, suszę, ujemne skutki przezimowania oraz przymrozki wiosenne,

— bydła, koni, owiec, kóz, drobiu lub świń od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez huragan, powódź, deszcz nawalny, grad, piorun, obsunięcie się ziemi, lawinę oraz w wyniku uboju z konieczności.

Umowy ubezpieczenia są zawierane przez zakłady ubezpieczeń z producentami rolnymi na okres do 12 miesięcy.

W budżecie państwa na rok 2011 na ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich została zaplanowana kwota 200 mln zł.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi na 2011 r. zawarł umowy w sprawie dopłat do składek ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich z Concoridią Polska Towarzystwem Ubezpieczeń Wzajemnych, Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń SA, Towarzystwem Ubezpieczeń Wzajemnych TUW oraz HDI Asekuracja Towarzystwem Ubezpieczeń SA. Limity dopłat do składek producentów rolnych określone w tych umowach ustalone zostały w wysokości 162 mln zł.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planów wprowadzenia e-matury
(22600)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka (SPS-023-22600/11) w sprawie planów wprowadzenia e-matury, uprzejmie wyjaśniam.

Minister edukacji narodowej nie planuje wprowadzenia e-matury. Natomiast w ramach projektu współfinansowanego z funduszy Unii Europejskiej realizowany jest obecnie przez Centralną Komisję Egzaminacyjną projekt systemowy „Przygotowanie systemu informatycznego do e-oceniania”, działanie 3.2: Rozwój systemu egzaminów zewnętrznych, priorytet III: Wysoka jakość systemu oświaty Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Projekt realizowany jest w okresie od 1 stycznia 2010 r. do 31 grudnia 2011 r. Celem projektu jest przygotowanie oprogramowania do modernizacji polskiego systemu egzaminów zewnętrznych poprzez wdrożenie oceniania z wykorzystaniem narzędzi informatycznych oraz przygotowanie proceduralno-prawnych rozwiązań umożliwiających wprowadzenie zmiany oceniania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie opinii na temat porozumienia
polsko-rosyjskiego dotyczącego badania
przyczyn wypadku prezydenckiego samolotu
(22612)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację nr SPS-023-222612/11 pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie opinii na temat porozumienia polsko-rosyjskiego dotyczącego badania przyczyn wypadku prezydenckiego samolotu, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów przedstawiam poniżej odpowiedzi na poszczególne pytania pani poseł.

Ad 1. Rada Ministrów przyjęła w dniu katastrofy, 10 kwietnia 2010 r., zalecenie zapewnienia możliwie

najbardziej sprawnego postępowania wyjaśniającego jej przyczyny oraz zapewnienia jawności wyników tego postępowania. Realizując to zalecenie, poddano konsultacji m.in. z Rządowym Centrum Legislacji kwestie uwarunkowań prawnych dotyczących prowadzenia ww. postępowania. Problem ten był także przedmiotem konsultacji m.in. z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości, Naczelnej Prokuratury Wojskowej oraz Państwowej Komisji Badania Wypadków Lotniczych.

W wyniku tych konsultacji i analiz uznano, że wobec braku innych właściwszych unormowań prawnych optymalną realizacją ww. zalecenia Rady Ministrów jest prowadzenie postępowania wyjaśniającego przyczyny katastrofy według procedury wynikającej z konwencji chicagowskiej.

Wybrany sposób postępowania miał zapewnić:

- możliwość natychmiastowego podjęcia badania przyczyn katastrofy,
- jawność dokonanych ustaleń,
- możliwość pełnego udziału w prowadzonych badaniach przedstawicielej strony polskiej obecnych od dnia zdarzenia na miejscu katastrofy,
- możliwość wzięcia udziału w badaniu przyczyn katastrofy szerokiego kręgu polskich ekspertów,
- możliwość oparcia się na procedurach wypracowanych na bazie doświadczeń międzynarodowych specjalistów.

Należy też pamiętać, że standardem wynikającym zarówno z prawa międzynarodowego, jak i z dotychczasowej praktyki jest inicjowanie procesu badania wypadku lotniczego przez kraj miejsca wypadku. Skierowani niezwłocznie na miejsce katastrofy pod Smoleńskiem polscy specjaliści do badania przyczyn wypadków zostali poinformowani, że działa już komisja rosyjska prowadząca postępowanie według procedury opisanej w konwencji chicagowskiej. Polscy specjaliści uznali zastosowanie ww. konwencji za zasadne i podjęli współpracę według jej procedur ze stroną rosyjską.

Ad 2. Sposób postępowania w przypadku sporów i nieporozumień między państwami w sprawie stosowania konwencji chicagowskiej zawiera rozdział XVIII konwencji „Spory i uchybienia”. Zgodnie z nim wszelkie nieporozumienia między państwami stronami konwencji w sprawie jej wykładni lub zastosowania konwencji i jej załączników mogą być rozwiązywane w drodze rokowań, a po ich niepowodzeniu może zostać skierowana skarga do Rady Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Art. 84 konwencji przewiduje także możliwość odwołania się od decyzji rady do powołanego ad hoc sądu polubownego. W przypadku braku porozumienia w sprawie składu sądu polubownego państwa mogą zastosować arbitraż międzynarodowy przewidziany w art. 85 konwencji. Istnieje także możliwość odwołania się do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

Ad 3. Nie można zgodzić się z twierdzeniem pani poseł, jakoby rząd RP wyraził zgodę „na oddanie

śledztwa Rosjanom”, gdyż śledztwo w sprawie katastrofy samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem jest nadal prowadzone przez polską prokuraturę.

Wspomniane przez panią poseł badanie na podstawie konwencji chicagowskiej prowadzone było przez Międzypaństwowy Komitet Lotniczy (MAK). Nie miało ono charakteru śledztwa, gdyż nie miało na celu określania czyjejkolwiek winy, a jedynie wyjaśnienie okoliczności, które doprowadziły do katastrofy.

Fakt, że strona polska wyraziła zgodę na ww. badanie, nie oznacza pełnej akceptacji dla tez przedstawionych w raporcie końcowym MAK. Krytyczne stanowisko RP do tego raportu zostało przedstawione w uwagach do jego projektu oraz w licznych późniejszych wystąpieniach przedstawicieli rządu RP.

Z poważaniem

Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Tomasz Arabski

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie opóźnień w wypłacie odszkodowań
za działki zajmowane pod budowę autostrady
A4 (22616)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-023-22616/11, dotyczące interpelacji posła Kazimierza Moskala z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie opóźnień w wypłacie odszkodowań za działki zajmowane pod budowę autostrady A4 uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z art. 12 ust. 4b ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.), dalej: specustawa, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna, wydaje się decyzję ustalającą wysokość odszkodowania.

W świetle art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), dalej: K.p.a., K.p.a. normuje postępowanie przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych.

Wobec powyższego, zgodnie z art. 35 § 5 K.p.a. w związku z art. 35 § 4 K.p.a., do terminu określone-

go w art. 12 ust. 4b specustawy nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa dla dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

O każdym przypadku niezłażenia sprawy w terminie określonym w art. 12 ust. 4b specustawy organ administracji publicznej jest obowiązany zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin złażenia sprawy. Ten sam obowiązek ciąży na organie administracji publicznej również w przypadku zwłoki w złażeniu sprawy z przyczyn niezależnych od organu (art. 36 § 1 i § 2 K.p.a.).

Na niezłażenie sprawy w terminie określonym w art. 12 ust. 4b specustawy, ustalonym w myśl art. 36 lub na przewlekłe prowadzenie postępowania stronie na podstawie art. 37 § 1 K.p.a. służy zażalenie do organu wyższego stopnia, a jeżeli nie ma takiego organu – wezwanie do usunięcia naruszenia prawa.

Należy również pamiętać, że zgodnie z art. 3 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.) sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Na mocy art. 3 § 2 pkt 8 w związku z pkt 1 ww. ustawy kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na bezczynność organów w przypadku niewydania w terminie decyzji administracyjnej.

Mając powyższe na uwadze, pragnę zaznaczyć, że zgodnie z art. 23 specustawy w związku z art. 132 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.) zapłata odszkodowania następuje w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o ustaleniu odszkodowania stała się ostateczna.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że Ministerstwo Infrastruktury nie posiada informacji odnośnie do łamania przez organy administracji publicznej przepisów określających termin wydania decyzji, o której mowa w art. 12 ust. 4a ww. ustawy, oraz termin wypłaty odszkodowania.

Odnosząc się do drugiego pytania pana posła, należy dodać, że zgodnie z zasadą legalizmu wyrażoną w art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.) organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to, że minister infrastruktury jako organ administracji rządowej nie może podejmować działań zastrzeżonych w przepisach prawa do wyłącznej kompetencji innych organów lub sądów administracyjnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie potrzeby wszczęcia
inicjatywy ustawodawczej przez Ministerstwo
Infrastruktury w związku z wynikami
kontroli NIK dotyczącymi wykonywania
funkcji zarządcy dróg przez organy
samorządu terytorialnego (22617)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Kazimierza Moskala (pismo, znak: SPS-023-22617/11, z dnia 19 maja 2011 r.) w sprawie wszczęcia inicjatywy ustawodawczej w związku z wynikami kontroli Najwyższej Izby Kontroli dotyczącymi wykonywania funkcji zarządcy dróg przez organy samorządu terytorialnego, uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

W podsumowaniu wyników kontroli Najwyższa Izba Kontroli wniosła pod adresem ministra infrastruktury o wykorzystanie dotychczasowych doświadczeń zarządców dróg w stosowaniu ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.), zwanej dalej specustawą. Uprzejmie informuję, iż w związku z kierowanymi wcześniej do resortu wystąpieniami dotyczącymi problemów związanych ze stosowaniem specustawy resort infrastruktury przygotował projekt założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Zasadniczym celem opracowania projektu jest wyeliminowanie najczęściej sygnalizowanych wątpliwości utrudniających stosowanie ustawy zarówno przez inwestorów, jak również przez organy administracji.

W projekcie założeń zaproponowano m.in. modyfikację elementów decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej poprzez dodanie w art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. e i f specustawy wyrazu „budowa”, tak aby decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w razie potrzeby zawierała ustalenia dotyczące obowiązku dokonania budowy i przebudowy sieci uzbrojenia terenu oraz budowy i przebudowy dróg innych kategorii. Oprócz ustaleń w tym zakresie decyzja może również zawierać pozwolenie na budowę tych elementów, dzięki czemu inwestor nie będzie zmuszony czekać z rozpoczęciem inwestycji do uzyskania kolejnych decyzji administracyjnych.

Natomiast, odnosząc się do drugiej sygnalizowanej w raporcie NIK kwestii konieczności rozszerzenia przepisów art. 11a ust. 1 specustawy „o możliwość występowania z wnioskiem o wydanie decyzji ZRID, również przez zarząd drogi, w sytuacjach, gdy został on powołany”, należy zauważyć, iż podmiotem właściwym do występowania z wnioskiem o wydanie

decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w myśl przepisów specustawy jest zarządca drogi publicznej. Zgodnie zaś z obowiązującym art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) zarządca drogi może wykonywać swoje obowiązki przy pomocy jednostki organizacyjnej będącej zarządem drogi, utworzonej odpowiednio przez sejmik województwa, radę powiatu lub radę gminy. Jeżeli jednostka taka nie została utworzona, zadania zarządu drogi wykonuje zarządca. Należy przy tym wyjaśnić, iż specustawa nie zawiera regulacji wyłączającej stosowanie ww. przepisu ustawy o drogach publicznych. Ponadto możliwe jest również ustanowienie przez zarządcę drogi pełnomocnika do podejmowania określonych czynności w postępowaniu o wydanie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Przy czym w zakresie pełnomocnictwa muszą być spełnione warunki określone w art. 32–33 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że projekt założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych został przesłany do konsultacji społecznych oraz do uzgodnień międzyresortowych. Obecnie trwa analiza uwag zgłoszonych w ramach konsultacji. Projekt został umieszczony w „Planie prac rządu 2011 r. – wykaz dokumentów procedowanych bezterminowo”.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie zmian dotyczących
kształcenia uczniów ze specjalnymi
potrzebami edukacyjnymi (22636)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł na Sejm RP Beaty Mazurek z dnia 13 maja br. (SPS-023-22636/11) w sprawie zmian dotyczących kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnym, uprzejmie informuję, co następuje.

Zadania oświatowe realizowane w szkołach i placówkach prowadzonych (dotowanych) przez jednostki samorządu terytorialnego uwzględnione są przy podziale części oświatowej subwencji ogólnej. Wyjątek stanowią – zgodnie z przepisem art. 28 ust. 5 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jed-

nostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) – następujące zadania finansowane głównie z dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego: przedszkola ogólnodostępne, oddziały ogólnodostępne w przedszkolach integracyjnych, oddziały „0” w szkołach podstawowych i inne formy wychowania przedszkolnego oraz dowożenie uczniów do szkół.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego na dany rok ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych.

Część oświatowa subwencji ogólnej jest jednym z dochodów jednostek samorządu terytorialnego i jest przekazywana – w miesięcznych ratach – do poszczególnych gmin, powiatów i województw samorządowych z budżetu państwa przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Sposób podziału subwencji oświatowej pomiędzy samorządy terytorialne określa algorytm stanowiący załącznik do rozporządzenia ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w danym roku.

Kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego zostały naliczone na podstawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659).

Ze względu na rozbudowaną strukturę zadań edukacyjnych realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego, formuła algorytmicznego podziału subwencji oświatowej uwzględnia szereg czynników i parametrów obrazujących specyfikę kształtowania składowych elementów subwencji w odniesieniu zarówno do zadań szkolnych, jak i zadań pozaszkolnych. Algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków od skali i struktury realizowanych zadań, mierzonych liczbą uczniów i wychowanków, z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli. Konstrukcja algorytmu opiera się na kluczowym i podstawowym założeniu, iż środki subwencyjne dzielone są wg kryteriów jednolitych i powszechnych, a zatem identycznych dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego.

W algorytmie uwzględnione zostały następujące wagi dla uczniów posiadających orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego:

— $P_2 = 1,40$ – dla uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim, niedostosowanych społecznie, z zaburzeniami zachowania, zagrożonych uzależnieniem, zagrożonych niedostosowaniem społecznym, z chorobami przewlekłymi,

— $P_3 = 2,90$ – dla uczniów niewidomych i słabowidzących, z niepełnosprawnością ruchową, z zaburzeniami psychicznymi,

— $P_4 = 3,60$ – dla uczniów niesłyszących i słabosłyszących, z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym,

— $P_5 = 9,50$ – dla dzieci i młodzieży z upośledzeniem umysłowym w stopniu głębokim realizujących obowiązek szkolny lub obowiązek nauki poprzez uczestnictwo w zajęciach rewalidacyjno-wychowawczych organizowanych w szkołach podstawowych i gimnazjach, dla uczniów z niepełnosprawnościami sprzężonymi oraz z autyzmem,

— $P_6 = 0,80$ – dodatkowo dla niepełnosprawnych uczniów w oddziałach integracyjnych w szkołach podstawowych, gimnazjach, szkołach ponadgimnazjalnych,

— $P_{28} = 4,00$ – dla dzieci niesłyszących, słabosłyszących, niewidomych, słabowidzących, z niepełnosprawnością ruchową, z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym, znacznym lub głębokim, objętych wychowaniem i kształceniem specjalnym w przedszkolach, oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych, a także w innych formach wychowania przedszkolnego, oraz dla dzieci w przedszkolach i oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych zorganizowanych w zakładach opieki zdrowotnej, w tym w zakładach opiekuńczo-leczniczych i zakładach lecznictwa uzdrowiskowego,

— $P_{30} = 0,50$ – dodatkowo dla wychowanków internatów i burs, będących uczniami szkół specjalnych,

— $P_{36} = 9,50$ – dla wychowanków ośrodków rewalidacyjno-wychowawczych oraz dla dzieci z niepełnosprawnościami sprzężonymi i z autyzmem będących wychowankami przedszkoli, oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych, a także w innych formach wychowania przedszkolnego.

Algorytm podziału subwencji oświatowej jest metodą statystyczną podziału ogólnej kwoty subwencji, niezależnie jednak od sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego subwencja oświatowa stanowi jedną kwotę, a o jej przeznaczeniu – zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – decyduje organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego. Nie jest więc możliwe przekazywanie bezpośrednio z budżetu państwa do poszczególnych szkół i placówek jakichkolwiek środków subwencyjnych.

W przygotowywanym obecnie projekcie zmiany ustawy o systemie oświaty nie planuje się zmiany sposobu finansowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi polegającej na wyłączeniu takich środków z części oświatowej subwencji ogólnej i przekazywanie ich bezpośrednio do szkół i placówek.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego**

**w sprawie opłat za przejazd autostradą A1
na odcinku od Czerniewic do Lubicza (22646)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Zbigniewa Girzyńskiego, przesłaną przy piśmie z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-023-22646/11, dotyczącą odpłatności za korzystanie z autostrady A1 na odcinku stanowiącym obwodnicę Torunia, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Pragnę poinformować, że odcinek autostrady A1 węzeł Czerniewice – węzeł Lubicz, który stanowić będzie część obwodnicy Torunia, nie spełnia kryteriów określonych w projekcie rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, regulującym kwestię bezpłatnych obwodnic, i w związku z tym będą na nim pobierane opłaty. Przypomnę, że powyższe kryteria są następujące:

1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad;

2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności.

Należy podkreślić, że przedmiotowy odcinek autostrady A1 jest odcinkiem koncesyjnym, na którym mocą umowy na budowę i eksploatację autostrady A1 z dnia 30 września 2008 r. (zmienionej i ujednoliconej dnia 12 grudnia 2008 r.) koncesjonariuszem jest spółka Gdańsk Transport Company SA (GTC). Umowa ta przyznaje spółce GTC prawo do poboru opłat za przejazd autostradą. Podstawą prawną takiego rozwiązania jest art. 37a ust. 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.), który stanowi, że opłaty za przejazd autostradą pobiera spółka, która zawarła umowę o budowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady na warunkach określonych w umowie.

Przychody z opłaty pobieranej przez GTC stanowią przychód Krajowego Funduszu Drogowego. Stosownie do postanowień umowy o budowę i eksploatację autostrady A1 spółka GTC otrzymuje z Krajowego Funduszu Drogowego, na zasadach określonych w umowie, wynagrodzenie za dostępność, którego wysokość uzależniona jest m.in. od natężenia ruchu na autostradzie oraz wysokości opłat pobranych od użytkowników. Zrezygnowanie z poboru opłat na określonym odcinku autostrady spowoduje konieczność zapłaty GTC umówionej kwoty mimo braku dochodów płynących z faktycznego poboru opłat, a tym samym spowoduje, że zmniejszony zostanie również

przychód Krajowego Funduszu Drogowego. Fundusz stanowi podstawowe źródło finansowania inwestycji drogowych w Polsce. Ewentualne zwolnienie z opłat za przejazd odcinkiem autostrady spowodowałoby jednocześnie uszczuplenie wpływów z opłat do Krajowego Funduszu Drogowego i wzrost zobowiązań Skarbu Państwa wobec spółki GTC.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie sposobu wykorzystania środków
na modernizację dróg (22648)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 maja 2011 r., nr SPS-023-22648/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Stanisława Steca dotyczące budowy drogi ekspresowej S11, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W resorcie infrastruktury przygotowany został projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”. Odnosząc się do kwestii realizacji inwestycji na drodze S11, informuję, iż w załączniku nr 2 (lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013) znajduje się zadanie pn. „Budowa drogi S11 Kołobrzeg – Koszalin – Poznań (z wyjątkiem obwodnicy Poznania i Wyrzysk) – Ostrów Wlkp. (z wyjątkiem obwodnicy Ostrowa Wlkp. i Kępna) – Tarnowskie Góry – A1”. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 2 znalazły się inwestycje, których stan przygotowania nie pozwala na rozpoczęcie realizacji przed 2013 r.

Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na te ramy finansowe zadania ujęte w programie zostały podzielone na 3 grupy i umieszczone w 3 załącznikach – 1, 1a i 2. W załączniku nr 1 umieszczono inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Tworząc listę zadań do załącznika nr 1, w pierwszej kolejności uwzględniono zadania autostradowe, zadania współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 oraz zadania będące w budowie. W załączniku nr 1a umieszczono zadania, których stan przygotowania pozwala na ich rozpoczęcie do 2013 r., a dokładna data rozpoczęcia prac jest uzależniona od zapewnienia dodatkowych środków finansowych. W załączniku nr 2 znalazły się zadania, dla których w przeważającej części rozpoczęto prace przygotowawcze w ramach realizacji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, których zaawansowanie nie pozwoli jednak na rozpoczęcie robót budowlanych do 2013 r.

Ograniczenia finansowe dotyczą nie tylko zadań inwestycyjnych finansowanych ze środków KFD, do których kwalifikują się również przebudowy. Limity zostały wskazane również dla zadań finansowanych z budżetu państwa, do których zaliczają się m.in. remonty, bieżące utrzymanie i prace przygotowawcze dla zadań inwestycyjnych (w tym przebudów).

Nieznaczne środki przeznaczone na prace przygotowawcze w ramach kolejnych ustaw budżetowych będą przeznaczane w ciągu najbliższych trzech lat głównie na przygotowanie zadań inwestycyjnych objętych programem, tak aby możliwe było płynne przejście w fazę ich realizacji po uzyskaniu środków finansowych.

Kontynuowanie prac przygotowawczych dla pozostałych zadań możliwe będzie w przypadku znacznego zwiększenia zaplanowanych nakładów budżetowych w kolejnych latach, które zgodnie z ustawą budżetową na rok 2011 określono na następujących poziomach: 2,994 424 tys. zł w 2011 r., 3 mld zł w 2012 r. i 3,1 mld zł w 2013 r.

Jednocześnie informuję, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, nastąpi aktualizacja programu. Nastąpi to w momencie, kiedy znane już będą poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w Wieloletnich Ramach Finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione będą prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji będzie nie bez znaczenia dla

terminu rozpoczęcia innych, nieujętych w programie, zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Ponadto informuję, że w dniu 23 kwietnia 2010 r. w ramach prac nad rewizją wytycznych w sprawie drogowego komponentu transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T) Ministerstwo Infrastruktury oficjalnie przekazało Komisji Europejskiej stanowisko strony polskiej w tej sprawie w postaci opracowanego w resorcie infrastruktury na tę okoliczność materiału szczegółowo opisującego propozycje modyfikacji obecnej sieci TEN-T wraz z uzasadnieniem. Wśród przekazanych Komisji Europejskiej propozycji modyfikacji sieci TEN-T znajduje się m.in. droga S11 jako element sieci kompleksowej. Obecnie Ministerstwo Infrastruktury aktywnie uczestniczy w procesie konsultacji z Komisją Europejską i innymi państwami członkowskimi w układzie dwu- lub wielostronnym na temat przyszłej sieci TEN-T. W połowie roku 2011 zostanie opublikowany przez Komisję projekt decyzji w sprawie kształtu przyszłej sieci, który następnie podczas trwania przewodnictwa Polski w UE zostanie skierowany do Rady i Parlamentu Europejskiego. Państwa członkowskie będą uczestniczyć w tworzeniu metodologii i zrewidowanej sieci TEN-T na każdym etapie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Ireny
Tomaszak-Zesiuk i Bożeny Szydłowskiej**

**w sprawie przywrócenia wypłaty refundacji
wynagrodzeń i składek ZUS z tytułu szkolenia
uczniów za II półrocze 2010 r. (22649)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk oraz pani poseł Bożeny Szydłowskiej (SPS-023-22649/11) w sprawie przywrócenia wypłaty refundacji wynagrodzeń i składek ZUS z tytułu szkolenia uczniów za II półrocze 2010 r., uprzejmie wyjaśniam.

System kształcenia zawodowego młodzieży obejmuje różne formy. Nauka zawodu realizowana na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, zawartej pomiędzy młodocianym pracownikiem a pracodawcą, jest tylko jedną z nich. Jak wynika z danych gromadzonych w systemie informacji oświatowej w roku szkolnym 2010/2011 uczniowie

techników stanowią ok. 33% uczniów szkół ponadgimnazjalnych dla młodzieży. Ok. 11% młodzieży uczęszczającej do szkół ponadgimnazjalnych stanowią uczniowie zasadniczych szkół zawodowych, którzy praktyczną naukę zawodu realizują w warsztatach szkolnych lub centrach kształcenia praktycznego, natomiast uczniowie zasadniczych szkół zawodowych będący jednocześnie młodocianymi pracownikami stanowią ok. 9% populacji w młodzieżowych szkołach ponadgimnazjalnych. Na kształcenie wszystkich uczniów w szkołach ponadgimnazjalnych prowadzących kształcenie zawodowe przeznaczane są co roku większe środki. W latach 2009–2010 wzrosła wartość wagi P8 na kształcenie zawodowe stosowanej przy obliczaniu części oświatowej subwencji ogólnej – od 0,15 do 0,19.

Należy także podkreślić, że pracodawcy zatrudniający młodocianych pracowników na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego otrzymują pomoc w dwojakiej postaci. Oprócz refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników i składek na ubezpieczenia społeczne, wypłacanej pracodawcom przez Ochotnicze Hufce Pracy na podstawie przepisów prawa pracy, otrzymują oni także dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianego pracownika wypłacane po zakończeniu nauki i zdaniu przez niego odpowiedniego egzaminu zawodowego. Dofinansowanie to wypłacane jest pracodawcom na podstawie umowy art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z póź. zm.). Od roku 2009 środki na ten cel pochodzą z Funduszu Pracy, którego dysponentem jest minister pracy i polityki społecznej. Przekazywane są na rachunek bankowy urzędu wojewódzkiego, a następnie wojewodowie dokonują podziału na poszczególne gminy, które przekazują środki pracodawcom zgodnie ze złożonymi przez nich wnioskami. Wysokość tych środków oraz ich podział na poszczególne województwa określane są na podstawie przekazywanych przez kuratoria oświaty i urzędy wojewódzkie informacji o prognozowanej liczbie młodocianych pracowników, którzy w danym roku budżetowym ukończą kształcenie i przystąpią do egzaminów. Ministerstwo Edukacji Narodowej ściśle współpracuje z resortem pracy przy określaniu środków na dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianych pracowników. Środki na wypłatę tego dofinansowania w roku 2011 zostały zabezpieczone w Funduszu Pracy w wysokości odpowiadającej prognozom otrzymanym z wszystkich województw, tj. w wysokości 303 mln 930 tys. zł (dla porównania w roku 2009 na realizację dofinansowania przeznaczono 210 mln zł).

Nie oznacza to jednak, że minister edukacji narodowej nie podejmuje żadnych działań dotyczących obecnych problemów z wypłatą przez Ochotnicze Hufce Pracy refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników. Jeszcze w lutym br. do ministra pracy i polityki społecznej, któremu podlegają Ochotnicze Hufce Pracy, zostało wystosowane pismo z prośbą

o wyjaśnienie zaistniałej sytuacji. W przesłanej 22 marca br. odpowiedzi resort pracy zadeklarował działania zmierzające do zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody, która umożliwiłaby niezakłóconą wypłatę pracodawcom refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników. 6 maja br. resort pracy poinformował, że minister pracy i polityki społecznej 13 kwietnia br. wystąpił o wyrażenie zgody przez ministra finansów na dokonanie zwiększenia w planie finansowym Funduszu Pracy wydatków na realizację umów w sprawie refundacji pracodawcom kosztów wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy. Według informacji uzyskanych w dniu 26 maja br. w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej plan finansowy Funduszu Pracy został zwiększony o 80 mln zł przeznaczonych na realizację ww. umów w sprawie refundacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Wojciechowskiego**

**w sprawie podjęcia działań ograniczających
możliwości zarabiania przez banki
na różnicach w kursie walut przy spłacie
kredytów walutowych (22658)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Wojciechowskiego (SPS-023-22658/11) w sprawie działań ograniczających możliwości zarabiania przez banki na różnicach w kursie walut przy spłatach kredytów walutowych uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień w odniesieniu do kwestii podniesionych w ww. interpelacji.

Czy Ministerstwo Gospodarki podjęło działania w celu ograniczenia możliwości zarabiania przez banki udzielające kredytów w walutach obcych na różnicach w kursach tych walut, jaki jest zakres ww. rozwiązań oraz ew. termin ich wejścia w życie?

W umowach konsumenckiego kredytu hipotecznego, gdzie spłata zobowiązań następować miała w wa-

lutach obcych, niektóre banki nałożyły na kredytobiorców obowiązek nabywania od tychże banków waluty obcej przeznaczonej na spłatę zobowiązań. Wzrost kursu waluty obcej powoduje w takim przypadku automatyczne zwiększenie rat kredytowych, jednocześnie zaś konsument nie ma możliwości pozyskania waluty na rynku i negocjowania z innym oferentem korzystniejszej ceny nabywanej waluty.

W ocenie Ministerstwa Gospodarki, w związku ze zmiennością kursów walut obcych, obowiązek nabywania waluty od banku stanowi uciążliwy warunek, generujący dodatkowe korzyści dla banku z tytułu zawarcia umowy kredytowej (zyski ze sprzedaży waluty), a po stronie konsumenta powodujący powstanie zwiększonych, nieuzasadnionych kosztów spłaty kredytu oraz ograniczenie jego wolności wyboru. Należy również podkreślić, iż warunek nabywania waluty od banku nie jest konieczny dla prawidłowego wywiązywania się konsumenta z umowy kredytu i dlatego nie powinien stanowić on niezbędnego warunku jej zawarcia. Istota problemu polega na narażeniu konsumentów na poniesienie negatywnych konsekwencji społeczno-gospodarczych, wynikających z narzucania im przez kontrahentów dodatkowych zobowiązań, wykraczających poza istotę stosunku kredytowego.

Mając na względzie powyższe, a także z uwagi na fakt, iż przedmiotowy problem nie jest szczegółowo uregulowany na gruncie obowiązujących przepisów prawa, minister gospodarki wystąpił z propozycją stosownej nowelizacji ustawy Prawo bankowe. Celem projektowanej nowelizacji jest obrona praw konsumentów i ochronienie ich przed narzucaniem im przez kontrahentów dodatkowych zobowiązań, które nie są konieczne dla wywiązania się przez konsumenta z zawartej umowy. Projektowana nowelizacja będzie miała szczególne znaczenie dla ochrony praw konsumentów w stosunku kredytowym, gdzie stroną dominującą jest kontrahent (bank, instytucja finansowa) jako strona określająca warunki udzielenia kredytu. Projektowana nowelizacja oddziaływać ma na wszystkie podmioty będące uczestnikami obrotu cywilnego, ze szczególnym uwzględnieniem konsumentów, których prawa będzie chronić, oraz ich kontrahentów, zwłaszcza z sektora bankowo-finansowego.

Zgodnie z założeniami projektowanej nowelizacji w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939, ze zm.) dodaje się art. 75b, zgodnie z którym w przypadku kredytu zabezpieczonego hipotecznie udzielonego w walucie obcej, denominowanego lub indeksowanego do waluty obcej, do przeliczenia spłaty rat kredytu, jego części lub całości stosuje się średni kurs Narodowego Banku Polskiego z dnia poprzedzającego dzień spłaty. Do przeliczenia wypłaty transzy lub całości kredytu stosuje się kurs średni Narodowego Banku Polskiego z dnia poprzedzającego wypłatę.

Ponadto dodaje się art. 75c, zgodnie z którym spłata rat kredytu zabezpieczonego hipotecznie, udzielonego w walucie obcej, denominowanego lub

indeksowanego do waluty obcej, jego części lub całości, może być dokonywana w tej walucie. Przepisu art. 75b wówczas nie stosuje się.

W przepisach przejściowych dodaje się przepis, zgodnie z którym przepisy art. 75b i 75c mają zastosowanie również do umów zawartych, a nie wykonanych w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji.

Minister Gospodarki skierował projekt założeń do ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe (dalej: projekt) do konsultacji międzyresortowych i społecznych pismem z dnia 26 listopada 2010 r. W ramach konsultacji uwagi do przedłożonego projektu zgłosiły następujące instytucje i organy administracji rządowej: Fundacja na rzecz Kredytu Hipotecznego, Komisja Nadzoru Finansowego, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan, minister finansów, minister spraw zagranicznych, prezes Narodowego Banku Polskiego, Pracodawcy RP, prezes Rządowego Centrum Legislacji, prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Związek Banków Polskich. Zgłoszone uwagi zostały umieszczone na stronach BIP Ministerstwa Gospodarki w zakładce dotyczącej prac nad projektowaną regulacją (zakładka „Prawo”, następnie „Projekty aktów prawnych”, „Działalność gospodarcza” i „Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe”).

W dniu 1 marca br. odbyła się konferencja uzgodnieniowa z udziałem przedstawicieli MF, MSZ, UKNF, NBP, UOKiK, RCL oraz ZBP. Podczas konferencji nie udało się uzyskać zbliżenia stanowisk uczestników w odniesieniu do przedmiotowego projektu.

Ponadto w trakcie konferencji przedstawiciel RCL zwrócił uwagę, iż przedmiotowy projekt został ujęty w tzw. wykazie projektów bezterminowych programu prac legislacyjnych prezesa RM, co do których Rada Ministrów przyjęła decyzję, że ich dalsze rozpatrywanie wymaga uzyskania zgody prezesa Rady Ministrów w odniesieniu do każdego z nich. W związku z powyższym, minister gospodarki pismem z 7 marca br. (SM-X-073-11/11) wystąpił do prezesa Rady Ministrów o udzielenie stosownej zgody.

Pismem z 24 marca br. minister – członek Rady Ministrów i przewodniczący Zespołu ds. Programowania Prac Rządu poinformował, że ww. zespół na posiedzeniu w dniu 23 marca br. negatywnie zaopiniował dalsze procedowanie m.in. projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe, rekomendując wstrzymanie prac nad przedmiotowym projektem.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na kwestie zawarte w interpelacji pana posła Jarosława Wojciechowskiego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Dolaty

w sprawie pomocy dla rolników dotkniętych
skutkami majowych przymrozków (22662)

Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie znak: SPS-023-22662/11 interpelacją posła Zbigniewa Dolaty w sprawie pomocy dla rolników dotkniętych skutkami majowych przymrozków uprzejmie Pana Marszałka informuję, że producenci rolni poszkodowani w wyniku tegorocznych ujemnych skutków przezimowania lub przymrozków wiosennych poza odszkodowaniami wypłacanymi przez zakłady ubezpieczeń mogą ubiegać się w ramach obowiązujących przepisów o:

1) kredyt preferencyjny, zarówno obrotowy, jak i inwestycyjny, na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.). Warunkiem uruchomienia ww. kredytów jest oszacowanie strat przez komisję powołaną przez wojewodę w ciągu dwóch miesięcy od dnia stwierdzenia skutków niekorzystnego zjawiska atmosferycznego oraz przedłożenie przez wojewodę wniosku o uruchomienie procedury otwarcia preferencyjnej linii kredytowej w ciągu 3 miesięcy od wystąpienia szkód.

Kredyt inwestycyjny (nKL/01) może zostać przeznaczony m.in. na przywrócenie produktywności poprzez zakup kwalifikowanego materiału szkółkarskiego na odtworzenie sadu. Natomiast kredyt obrotowy może zostać przeznaczony na zakup rzeczowych środków do produkcji rolnej (kwalifikowanego materiału siewnego, nawozów mineralnych, środków ochrony roślin, paliwa na cele rolnicze, inwentarza żywego).

Oprocentowanie kredytów bankowych na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane m.in. przez ujemne skutki przezimowania i przymrozki wiosenne dla producentów rolnych, którzy ubezpieczyli co najmniej 50% powierzchni upraw rolnych lub co najmniej 50% liczby zwierząt gospodarskich, wynosi 0,1% w skali roku. Kredytobiorcy, którzy nie posiadają takich umów, płacą obecnie odsetki od ww. kredytów w wysokości 3,65% w skali roku.

O powyższe kredyty mogą ubiegać się osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, jeżeli wysokość poniesionej szkody przekracza:

— 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rol-

nej z trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły szkody, lub średniej z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej wielkości produkcji, w przypadku szkód w uprawach rolnych i zwierzętach gospodarskich,

— kwotę 1050 zł – w przypadku szkód w środku trwałym.

Procedura ubiegania się o przedmiotowe kredyty obejmuje:

— uzyskanie pozytywnej opinii wojewody dotyczącej w szczególności zakresu i wysokości doznanych szkód, których oszacowania dokonuje komisja powołana przez wojewodę,

— złożenie w banku współpracującym z agencją wniosku o kredyt wraz z kompletem dokumentów wymaganych przez bank.

W danym roku banki mogą udzielać kredytów w terminach:

— do dnia 31 grudnia tego samego roku – w przypadku zgód na uruchomienie linii kredytowych wydanych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 maja,

— do dnia 30 czerwca następnego roku – w przypadku zgód na uruchomienie linii kredytowych wydanych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 31 grudnia.

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa udziela również gwarancji i poręczeń spłaty bankowych kredytów kłeskowych – do wysokości 80% wykorzystanej kwoty przyznanego kredytu bankowego, nie więcej niż 100 tys. zł.

Umowy o współpracy w zakresie dopłat do oprocentowania kredytów preferencyjnych podpisały następujące banki: Bank Gospodarki Żywnościowej SA, Mazowiecki Bank Regionalny SA, Bank Polskiej Spółdzielczości SA, Gospodarczy Bank Wielkopolski SA, ING Bank Śląski SA, BPH SA, Bank Zachodni WBK SA i Bank Polska Kasa Opieki SA;

2) udzielenie przez prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, na indywidualny wniosek rolnika, który poniósł szkody spowodowane przez niekorzystne zjawiska atmosferyczne, pomocy w opłaceniu bieżących składek na ubezpieczenie społeczne oraz regulowaniu zaległości z tego tytułu w formie odroczenia terminu płatności składek i rozłożenia ich na dogodne raty, a także umorzenie w całości lub w części bieżących składek;

3) zastosowanie na podstawie art. 700 Kodeksu cywilnego przez prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych odroczeń w płatnościach z tytułu umów sprzedaży i dzierżawy oraz ulg w opłatach czynszu dzierżawnego wnoszonego przez producentów rolnych;

4) udzielenie przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast ulg w podatku rolnym na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

Pomoc w spłacie zobowiązań wobec Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Agencji Nierucho-

mości Rolnych oraz urzędów gmin jest udzielana w formie de minimis.

Przedstawiając powyższe, informuję, że aktualnie komisje powołane przez wojewodów szacują szkody spowodowane przez wiosenne przymrozki i po oszacowaniu tych strat w zależności od ich rozmiarów zostaną podjęte dalsze działania.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, że wdrażany od 2006 r. na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 150, poz. 1249, z późn. zm.) system dotowanych ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich ma na celu zapewnienie producentom rolnym poszkodowanym w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych środków na wznowienie produkcji. W ramach tego systemu ze środków budżetu państwa są stosowane dopłaty do składek producentów rolnych z tytułu zawarcia umów ubezpieczenia:

— upraw zbóż, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, chmielu, tytoniu, warzyw gruntowych, drzew i krzewów owocowych, truskawek, ziemniaków, buraków cukrowych lub roślin strączkowych od zasiewu lub wysadzenia do ich zbioru od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez huragan, powódź, deszcz nawalny, grad, piorun, obsunięcie się ziemi, lawinę, suszę, ujemne skutki przezimowania oraz przymrozki wiosenne,

— bydła, koni, owiec, kóz, drobiu lub świń od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez huragan, powódź, deszcz nawalny, grad, piorun, obsunięcie się ziemi, lawinę oraz w wyniku uboju z konieczności.

Umowy ubezpieczenia są zawierane przez zakłady ubezpieczeń z producentami rolnymi na okres do 12 miesięcy. W budżecie państwa na rok 2011 na ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich została zaplanowana kwota 200 mln zł.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi na 2011 r. zawarł umowy w sprawie dopłat do składek ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich z Concorcią Polska Towarzystwem Ubezpieczeń Wzajemnych, Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń SA, Towarzystwem Ubezpieczeń Wzajemnych TUW oraz HDI Asekuracja Towarzystwem Ubezpieczeń SA. Limity dopłat do składek producentów rolnych określone w tych umowach ustalone zostały w wysokości 162 mln zł.

Ponadto uprzejmie informuję, że opracowany został projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie z dnia 13 września 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, w którym zaproponowano rozszerzenie katalogu zdarzeń powodujących straty w gospodarstwie rolnym, w przypadku

zaistnienia których możliwe będzie ubieganie się o pomoc w ramach tego działania, o suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, huragan, piorun i lawinę.

Odnosząc do kwestii wprowadzenia stanu klęski żywiołowej wyjaśniam, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 18 kwietnia 2002 r. o stanie klęski żywiołowej (Dz. U. Nr 62, poz. 558, z późn. zm.) stan klęski żywiołowej może być wprowadzony dla zapobieżenia skutkom katastrof naturalnych lub awarii technicznych noszących znamiona klęski żywiołowej oraz w celu ich usunięcia.

Stosownie do przepisów ww. ustawy klęską żywiołową jest katastrofa naturalna lub awaria techniczna, których skutki zagrażają życiu lub zdrowiu dużej liczby osób, mieniu w wielkich rozmiarach albo środowisku na znacznych obszarach, a pomoc i ochrona mogą być skutecznie podjęte tylko przy zastosowaniu nadzwyczajnych środków, we współdziałaniu różnych organów i instytucji oraz specjalistycznych służb i formacji działających pod jednolitym kierownictwem. Natomiast katastrofą naturalną jest zdarzenie związane z działaniem sił natury, w szczególności wyładowań atmosferycznych, wstrząsów sejsmicznych, silnych wiatrów, intensywnych opadów atmosferycznych, długotrwałym występowaniem ekstremalnych temperatur, osuwisk ziemi, pożarów, suszy, powodzi, zjawisk lodowych na rzekach i morzu oraz jeziorach i zbiornikach wodnych, masowym występowaniem szkodników, chorób roślin lub zwierząt albo chorób zakaźnych ludzi albo też działaniem innego żywiołu.

Stan klęski żywiołowej może wprowadzić Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, z własnej inicjatywy lub na wniosek właściwego wojewody.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie poprawki do projektu ustawy
o zmianie ustawy o ekwiwalencie pieniężnym
z tytułu prawa do bezpłatnego węgla
dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw
robót górniczych (druk nr 3171) (22674)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację poselską pana Henryka Siedlaczka przesłaną pismem z dnia 20 maja 2011 r., znak: SPS-023-22674/11, przedkładaam poniższą informację.

Pan poseł Henryk Siedlaczek proponuje, ażeby w projekcie ustawy o zmianie ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robot górniczych (druk nr 3271) w art. 3 uwzględnić ust. 3 w brzmieniu: „pod pojęciem zaspokojenia prawa nie rozumie się włączenia kwoty ekwiwalentu pieniężnego do podstawy wymiaru emerytury”.

Uprzejmie informuję, że zapis w takim brzmieniu został zaproponowany przez grupę posłów w poselskim projekcie zmiany ustawy o ekwiwalencie z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robot górniczych (druk nr 1622).

Do powyższego druku przedstawione zostało stanowisko rządu, w którym stwierdzono, że zaproponowana poprawka jest nie do zaakceptowania w związku z tym, że „Układ zbiorowy pracy dla pracowników zakładów górniczych” z dnia 21 grudnia 1991 r. stanowi, że od dnia 26 listopada 1995 r. postanowienia art. 22 układu, które dotyczą uprawnień do ekwiwalentu pieniężnego, nie dotyczą jednostek, które do dnia 25 listopada 1995 r. w swoich zakładowych układach zbiorowych pracy odstąpiły na podstawie art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 113, poz. 547, z późn. zm.) od stosowania świadczeń, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1 „Układu zbiorowego pracy dla pracowników zakładów górniczych” z dnia 21 grudnia 1991 r. Odstąpienie zgodnie z art. 10 ww. ustawy oznaczało uwzględnienie tego świadczenia w podstawie emerytury lub renty. Zatem jeśli na podstawie art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw pracodawca skutecznie odstąpił od stosowania świadczeń, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1 układu, to dodanie art. 3 ust. 3 do projektu ustawy o zmianie ustawy o ekwiwalencie z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robot górniczych spowoduje, że osoby, którym uwzględniono te świadczenia w podstawie wymiaru emerytury lub renty, otrzymają je dwukrotnie.

Ponadto w kwestii włączenia kwoty ekwiwalentu pieniężnego do podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego pragnę zauważyć, że w każdym przypadku, gdy sąd powszechny przesądzi o uprawnieniu danej osoby do ekwiwalentu pieniężnego, w sytuacjach gdy ekwiwalent ten w latach poprzednich był wliczony do podstawy wymiaru emerytury, a wypowiedzenie układu zbiorowego pracy przez dane przedsiębiorstwo robot górniczych było nieskuteczne i zostanie to potwierdzone przez sąd powszechny, ekwiwalent zostanie wypłacony.

W chwili obecnej w większości przypadków kwestia uprawnień do ekwiwalentu w orzecznictwie sądowym została przesądzona. Jednak nadal mogą istnieć indywidualne przypadki i wtedy jedynie droga sądowa jest właściwą.

Minister gospodarki nie przewiduje wnioskowania zmian w przedmiotowej ustawie w zakresie proponowanym przez pana posła i w pełni popiera stanowisko rządu RP w tej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie zaliczenia drogi ekspresowej S11
do transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T
(22677)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego, nr SPS-023-22677/11, z dnia 20 maja 2011 r. w sprawie zaliczenia drogi ekspresowej S11 do transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T), przekazuję następujące stanowisko.

Obecnie Komisja Europejska realizuje proces rewizji wytycznych UE w sprawie transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T). Polska ubiega się obecnie o znaczne rozszerzenie dotychczasowego układu tej sieci. Dodatkowe odcinki proponowane do włączenia do sieci TEN-T mają charakter połączeń międzynarodowych lub międzyregionalnych, zapewniających spójność tej sieci i tym samym regionów zarówno w ramach jednego państwa, jak i w wymiarze europejskim. Wśród zaproponowanych połączeń w statusie sieci kompleksowej (tj. uzupełniającej) TEN-T znajduje się także droga ekspresowa nr S11 na całym jej przebiegu od Kołobrzegu do Pyrzowic.

W odpowiedzi na pytanie 1., na jakim etapie znajdują się prace związane z modyfikacjami przebiegu sieci TEN-T w Polsce? pragnę poinformować, że w ramach trwających od 2010 r. konsultacji z Komisją Europejską, MI przekazało w dniu 23 kwietnia 2010 r. oficjalne stanowisko zawierające listę propozycji modyfikacji sieci TEN-T na terytorium Polski wraz z uzasadnieniem. Stanowisko to zostało nieznacznie zmodyfikowane w 2010 i 2011 r. Mając na uwadze konieczność zrównoważenia liczby i zakresu komponentów sieci drogowej i kolejowej, zgodnie z ideą dokumentu strategicznego UE pt. „Europa 2020”, propozycja strony polskiej uwzględnia również powyższą zasadę. MI zabiega o uwzględnienie jak największej liczby zgłoszonych przez stronę polską propozycji modyfikacji sieci TEN-T, przy czym każdy

element sieci powinien być odpowiednio uzasadniony zgodnie z zasadami nowych wytycznych Unii. Publikacja decyzji dotyczącej rozszerzenia sieci TEN-T leży w gestii Komisji Europejskiej. Oczekuje się, że w połowie bieżącego roku proces konsultacji Komisji z państwami członkowskimi powinien zostać zakończony. Wówczas Komisja przedłoży projekt aktu prawnego (decyzja lub rozporządzenie) w zakresie rewizji wytycznych w sprawie transeuropejskiej sieci transportowej do dalszej procedury decyzyjnej w UE. Wiążące decyzje w tej sprawie zapadną z chwilą przyjęcia wspomnianego aktu przez Radę UE i Parlament Europejski, co może nastąpić w 2012 r.

W odpowiedzi na pytanie 2., jakie są szanse na to, aby droga ekspresowa S11 znalazła się na całej swojej długości w sieci TEN-T i kiedy może to realnie nastąpić, pragnę podkreślić że, fakt rozszerzenia sieci TEN-T będzie mógł być potwierdzony i wdrożony, gdy projekt nowych wytycznych UE stanie się prawem Unii, tj. zgodnie z harmonogramem prac Komisji w 2012 r. Na obecnym etapie kończących się konsultacji z Komisją Europejską oraz na podstawie rzetelnie przygotowanych przez MI uzasadnień propozycji rozszerzenia sieci TEN-T i efektów dotychczasowych uzgodnień, także dwustronnych z państwami sąsiadującymi, wyrażam nadzieję, że przyniosą one oczekiwane rezultaty.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Makska Kraczkowskiego
w sprawie błędów w arkuszach maturalnych
w 2011 r. (22681)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Makska Kraczkowskiego (SPS-023-22681/11) w sprawie błędów w arkuszach maturalnych w 2011 r., uprzejmie wyjaśniam.

Centralna Komisja Egzaminacyjna (CKE), zgodnie z art. 9a ust. 2 pkt 1a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), przygotowuje pytania, zadania i testy oraz ustala zestawy do przeprowadzania sprawdzianu i egzaminów, w tym egzaminów maturalnych. W bieżącym roku szkolnym dyrektor CKE zatwierdził, łącznie na wszystkie egzaminy, ok. 1500 różnych rodzajów arkuszy.

Z informacji uzyskanych z CKE wynika, że podczas egzaminu maturalnego przeprowadzanego w maju bieżącego roku dostrzeżono uchybienia w arkuszach egzaminacyjnych stanowiących podstawę przeprowadzania egzaminu maturalnego z dwóch przedmiotów: języka polskiego na poziomie podstawowym i geografii na poziomie podstawowym.

Dwa dni po pisemnym egzaminie maturalnym z języka polskiego do CKE zgłoszono zastrzeżenia dotyczące braku spójności między poleceniami a uwagą ogólną zapisaną we wstępnej części testu. Wspomniana niespójność dotyczyła dwóch zadań zamkniętych i, zdaniem zgłaszających uwagę, mogła mieć wpływ na wykonanie tych zadań.

W związku z powyższym dyrektor CKE niezwłocznie ogłosił, że wątpliwość wynikającą z dostrzeżonej niekonsekwencji logicznej będą rozstrzygane na korzyść maturzystów, tj. każdy zdający, który w zadaniach zamkniętych udzielił poprawnej odpowiedzi, niezależnie od tego, czy zastosował się do uwagi ogólnej zawartej we wstępnej części testu, czy do poleceń szczegółowych, otrzyma punkty przewidziane za właściwe wykonanie tych zadań.

Natomiast w teście z geografii na etapie końcowej obróbki edytorskiej arkusza egzaminacyjnego i korekty elementów graficznych, wykonywanej w celu zapewnienia jak najlepszej jakości wydruku, doszło do omyłkowego zastąpienia jednego klimatogramu innym, już zamieszczonym w teście. Wskutek tego w zadaniu znalazły się dwa identyczne klimatogramy. Jedyną konsekwencją dla zdających był fakt, że musieli oni przyporządkować trzy (a nie cztery) formacje roślinne do odpowiednich klimatogramów, aby otrzymać maksymalną liczbę punktów za wykonanie zadania. Także w tej sytuacji CKE zareagowała niezwłocznie – poinformowała o zaistniałym fakcie oraz opublikowała arkusz, podając, że „za poprawne przyporządkowanie trzech różnych formacji roślinnych zdający otrzyma 2 punkty, za poprawne przyporządkowanie dwóch różnych formacji zdający otrzyma 1 punkt”.

Wobec powyższego absolwenci, którzy przystąpili w bieżącym roku do egzaminu maturalnego w części pisemnej na poziomie podstawowym odpowiednio z języka polskiego lub z geografii, nie ponieśli szkody z tytułu uchybień występujących w testach egzaminacyjnych.

Obie omyłki zdarzyły się doświadczonym konstruktorom zadań – ekspertom, którzy dotychczas mieli bardzo dobre oceny pracy. Ewentualne konsekwencje (finansowe lub upomnienie) w stosunku do nich może wyciągnąć p.o. dyrektor CKE po zakończeniu egzaminów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Makska Kraczkowskiego**

**w sprawie nieprawidłowości w działaniach
Centralnej Komisji Egzaminacyjnej (22682)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Makska Kraczkowskiego (SPS-023-22682/11) w sprawie nieprawidłowości w działaniach Centralnej Komisji Egzaminacyjnej, uprzejmie wyjaśniam.

Z informacji uzyskanych z Centralnej Komisji Egzaminacyjnej (CKE) wynika, że 10 maja br., czyli pięć dni po egzaminie maturalnym z matematyki, dziennikarze „Gazety Wyborczej” poinformowali o tym, że dowiedzieli się, iż jeszcze przed terminem egzaminu maturalnego z matematyki w 2011 r. uczniowie IX Liceum Ogólnokształcącego w Warszawie, tegoroczni absolwenci, w trakcie zajęć szkolnych rozwiązywali takie same zadania jak umieszczone w arkuszu egzaminacyjnym z matematyki na poziomie rozszerzonym. Dziennikarze przesłali skan zestawu zadań wykorzystanych w IX LO.

Badając sprawę, CKE stwierdziła, że ujawnienie zadań nie nastąpiło ani podczas prac nad arkuszami egzaminacyjnymi w CKE, w tym podczas ustalania ostatecznych wersji arkuszy, ani podczas druku arkuszy. Dalsza analiza pokazała, że zadania mogły zostać ujawnione w procesie ich standaryzowania. Przesłany przez dziennikarzy zestaw zawierał bowiem 10 zadań takich samych jak zadania w arkuszu standaryzacyjnym lub bardzo do nich zbliżonych. Spośród tych 10 zadań 8 zostało wybranych na właściwy egzamin maturalny. Zdaniem CKE ujawnienie polegało na tym, że podczas standaryzacji przeprowadzanej w marcu 2010 r. uczniowie zostali poinformowani, jakie może być zastosowanie standaryzowanych zadań.

Wobec powyższego konieczne jest dodatkowe wyjaśnienie. Właściwe przygotowanie materiałów na egzaminy masowe, a matura jest w Polsce egzaminem masowym, wymaga przeprowadzenia standaryzacji – obowiązkowo stosują ją systemy egzaminacyjne wszystkich państw prowadzących egzaminy masowe. Jest to zatem postępowanie konieczne, prowadzone w interesie zdających egzaminy. Jego celem jest sprawdzenie, czy zadania zostały poprawnie zaprojektowane w stosunku do stosowanych w szkołach programów nauczania, czy zostały poprawnie sformułowane i czy umożliwiają właściwą ich percepcję przez zdających. Standaryzacja pozwala także doskonalić autorskie zasady punktowania (tzw. klucze punktowania), umożliwia tworzenie jak najszerszego katalogu różnych wariantów odpowiedzi i zaplanowanie sposobów ich punktacji.

Standaryzacja polega na wypróbowaniu materiału egzaminacyjnego na wybranej, istotnej statystycznie populacji uczniów, podobnej do tej, która za jakiś czas będzie pisać egzamin właściwy. Tylko zadania sprawdzone w procesie standaryzacji mogą trafić do arkusza egzaminacyjnego. Te, które sита standaryzacji nie przejdą, zostają odrzucone. Oznacza to, że aby standaryzacja mogła spełnić swoją rolę i umożliwić prawidłowe skonstruowanie arkusza egzaminacyjnego, muszą podczas niej być użyte zadania projektowane na egzamin, a nie zadania podobne lub zbliżone. Dzieje się tak w odniesieniu do każdego egzaminu już od 2001 r. W arkuszu standaryzacyjnym, zgodnie z metodologią standaryzacji, umieszcza się oprócz innych zadań również zadania planowane na egzamin.

Istnieje przypuszczenie, że wiosną 2010 r., po raz pierwszy w czasie działań standaryzacyjnych prowadzonych w ramach polskiego systemu egzaminacyjnego, właśnie w IX LO w Warszawie mogło dojść do nieuprawnionego ujawnienia zadań egzaminacyjnych. Konieczne jest wyjaśnienie, jak mogło do tego dojść i czy zostało złamane prawo. W tej kwestii na wniosek Centralnej Komisji Egzaminacyjnej podjęte zostało postępowanie prokuratorskie.

Niezależnie od tego CKE stara się wyjaśnić, gdzie nastąpiła luka w procedurze, która umożliwiła ujawnienie i wykorzystanie standaryzowanych zadań. Wydarzenia w IX LO i szum medialny wokół nich z pewnością doprowadzą do zweryfikowania i udoskonalenia obecnych zasad standaryzacyjnych. Zasady te stosowane są od 2001 r. i wcześniej nie zdarzyło się, by podczas standaryzacji doszło do nieuprawnionego ujawnienia zadań, które następnie zostały wykorzystane na egzaminie właściwym.

Za bezbłędne rozwiązanie 8 zadań z arkusza standaryzacyjnego, które powtórzyły się w arkuszu egzaminacyjnym, zdający mógł uzyskać 70% punktów. Pracownicy Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w Warszawie, przy udziale pracowników CKE, przeanalizowali wyniki zdających egzamin maturalny z matematyki na poziomie rozszerzonym w IX LO (111 zdających, w tym 20 absolwentów z poprzednich lat) i nie znaleźli wskazań, by ujawnienie, o którym wyżej, miało wpływ na wyniki egzaminu w tej szkole, co byłoby przesłanką dla unieważnienia egzaminu. W związku z tym dyrektor Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w Warszawie, w porozumieniu z dyrektorem CKE, podjął decyzję, by nie unieważniać egzaminu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Joanny Fabisiak**

**w sprawie trudnej sytuacji uczniów
z orzeczeniem o potrzebie
kształcenia specjalnego (22685)**

Panie Marszałku! W związku z interpelacją z dnia 20 maja 2010 r. (nr SPS-023-22685/11) złożoną przez panią poseł Joannę Fabisiak w sprawie trudnej sytuacji uczniów z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego uprzejmie wyjaśniam.

Ad 1. i 2. Zadania oświatowe realizowane w szkołach i placówkach prowadzonych (dotowanych) przez jednostki samorządu terytorialnego uwzględnione są przy podziale części oświatowej subwencji ogólnej. Wyjątek stanowią, zgodnie z przepisem art. 28 ust. 5 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.), następujące zadania finansowane głównie z dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego: przedszkola ogólnodostępne, oddziały ogólnodostępne w przedszkolach integracyjnych, oddziały „0” w szkołach podstawowych i inne formy wychowania przedszkolnego oraz dowożenie uczniów do szkół.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego na dany rok ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej, nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych.

Część oświatowa subwencji ogólnej jest jednym z dochodów jednostek samorządu terytorialnego i jest przekazywana w miesięcznych ratach do poszczególnych gmin, powiatów i województw samorządowych z budżetu państwa przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Sposób podziału subwencji oświatowej pomiędzy samorządy terytorialne określa algorytm stanowiący załącznik do rozporządzenia ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w danym roku.

Kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego zostały naliczone na podstawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659).

Ze względu na rozbudowaną strukturę zadań edukacyjnych realizowanych przez jednostki samorządu

terytorialnego formuła algorytmicznego podziału subwencji oświatowej uwzględnia szereg czynników i parametrów obrazujących specyfikę kształtowania składowych elementów subwencji w odniesieniu zarówno do zadań szkolnych, jak i zadań pozaszkolnych. Algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków dla jednostek samorządu terytorialnego od skali i struktury realizowanych zadań, mierzonych liczbą uczniów i wychowanków, z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli. Konstrukcja algorytmu opiera się na kluczowym i podstawowym założeniu, iż środki subwencyjne dzielone są wg kryteriów jednolitych i powszechnych, a zatem identycznych dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego.

W algorytmie uwzględnione zostały następujące wagi dla uczniów posiadających orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego:

— $P_2 = 1,40$ – dla uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim, niedostosowanych społecznie, z zaburzeniami zachowania, zagrożonych uzależnieniem, zagrożonych niedostosowaniem społecznym, z chorobami przewlekłymi,

— $P_3 = 2,90$ – dla uczniów niewidomych i słabowidzących, z niepełnosprawnością ruchową, z zaburzeniami psychicznymi,

— $P_4 = 3,60$ – dla uczniów niesłyszących i słabosłyszących, z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym,

— $P_5 = 9,50$ – dla dzieci i młodzieży z upośledzeniem umysłowym w stopniu głębokim realizujących obowiązek szkolny lub obowiązek nauki poprzez uczestnictwo w zajęciach rewalidacyjno-wychowawczych organizowanych w szkołach podstawowych i gimnazjach, dla uczniów z niepełnosprawnościami sprzężonymi oraz z autyzmem,

— $P_6 = 0,80$ – dodatkowo dla niepełnosprawnych uczniów w oddziałach integracyjnych w szkołach podstawowych, gimnazjach, szkołach ponadgimnazjalnych,

— $P_{28} = 4,00$ – dla dzieci niesłyszących, słabosłyszących, niewidomych, słabowidzących, z niepełnosprawnością ruchową, z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym, znacznym lub głębokim – objętych wychowaniem i kształceniem specjalnym w przedszkolach, oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych, a także w innych formach wychowania przedszkolnego oraz dla dzieci w przedszkolach i oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych zorganizowanych w zakładach opieki zdrowotnej, w tym w zakładach opiekuńczo-leczniczych i zakładach lecznictwa uzdrowiskowego,

— $P_{30} = 0,50$ dodatkowo dla wychowanków internatów i burs będących uczniami szkół specjalnych,

— $P_{36} = 9,50$ – dla wychowanków ośrodków rewalidacyjno-wychowawczych oraz dla dzieci z niepełnosprawnościami sprzężonymi i z autyzmem będących wychowankami przedszkoli, oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych, a także w innych formach wychowania przedszkolnego.

Algorytm podziału subwencji oświatowej jest metodą statystyczną podziału ogólnej kwoty subwencji, niezależnie jednak od sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego subwencja oświatowa stanowi jedną kwotę, a o jej przeznaczeniu – zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – decyduje organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego.

Podział kwoty subwencji oświatowej w jednostce samorządu terytorialnego na poszczególne szkoły i placówki powinien być dokonywany według zasad wypracowanych przez tę jednostkę samorządu terytorialnego z uwzględnieniem ponoszonych kosztów funkcjonowania szkół i placówek (tj. liczby uczniów, liczby zatrudnionych nauczycieli i ich wynagrodzeń, kosztów utrzymania bazy lokalowej itp.), realizujących zadania wynikające z przepisów prawa oświatowego.

Część oświatowa subwencji ogólnej nie jest dotacją celową i środki te nie podlegają tak ścisłemu rozliczeniu, jak w przypadku dotacji. W obowiązującej klasyfikacji budżetowej brak jest parametrów umożliwiających wyodrębnianie w sprawozdawczości wydatków budżetowych ponoszonych przez jednostki samorządu terytorialnego w odniesieniu do uczniów i wychowanków ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Należy jednak zauważyć, że plany finansowe jednostek budżetowych określane są z uwzględnieniem podziałek obowiązującej klasyfikacji budżetowej (rozdział, paragraf). Nie są w nich wyodrębniane dochody czy wydatki przypadające na uczniów posiadających orzeczenia poradni psychologiczno-pedagogicznych o potrzebie kształcenia specjalnego.

W tej sytuacji nie jest możliwe ustalenie zarówno liczby czy odsetka jednostek samorządu terytorialnego, które przekazują do szkół i placówek – na uczniów posiadających orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego – środki subwencyjne w wysokości naliczonej z tego tytułu w kwocie subwencji oświatowej, jak i tej liczby (odsetka) jednostek samorządu terytorialnego, które przekazują do szkół i placówek środki wyższe lub niższe od tych uwzględnionych w subwencji oświatowej na realizację zadań związanych z kształceniem specjalnym w publicznych placówkach ogólnodostępnych lub integracyjnych.

Ad 3. Kwestie związane z wydawaniem przez poradnie psychologiczno-pedagogiczne orzeczeń o potrzebie kształcenia specjalnego regulują przepisy rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 18 września 2008 r. w sprawie orzeczeń i opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych (Dz. U. Nr 173, poz. 1072). W § 8 ust. 2 pkt 1 ww. rozporządzenia wskazano, iż w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego określa się zalecane warunki realizacji potrzeb edukacyjnych, formy stymulacji, rewalidacji, terapii, usprawniania, rozwijania potencjalnych możliwości i mocnych stron dziecka oraz inne formy pomocy psychologiczno-pedagogicz-

nej, do których możemy zaliczyć wskazanie potrzeby zatrudnienia dodatkowo nauczyciela posiadającego kwalifikacje w zakresie pedagogiki specjalnej w celu współorganizowania kształcenia integracyjnego lub pomocy nauczyciela.

Szczegółowe zasady zatrudniania tych nauczycieli zostały określone w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w przedszkolach, szkołach i oddziałach ogólnodostępnych lub integracyjnych (Dz. U. Nr 228, poz. 1490). Wynika z nich, iż w przedszkolach i szkołach ogólnodostępnych z oddziałami integracyjnymi oraz w przedszkolach i szkołach integracyjnych zatrudnia się dodatkowo nauczycieli posiadających kwalifikacje w zakresie pedagogiki specjalnej. Natomiast w przedszkolach i szkołach ogólnodostępnych za zgodą organu prowadzącego można zatrudniać dodatkowo nauczycieli posiadających kwalifikacje w zakresie pedagogiki specjalnej w celu współorganizowania kształcenia uczniów niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie oraz zagrożonych niedostosowaniem społecznym.

W zaleceniach zawartych w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego mogą znaleźć się również sugestie dotyczące zatrudnienia pomocy nauczyciela, gdy jego zatrudnienie nie jest obligatoryjne, ze względu na indywidualne potrzeby rozwojowe i edukacyjne oraz możliwości psychofizyczne dziecka niepełnosprawnego. Pomoc nauczyciela można zatrudnić (za zgodą organu prowadzącego) w klasach V–VI szkoły podstawowej, w przedszkolu ogólnodostępnym, przedszkolu ogólnodostępnym z oddziałami integracyjnymi w szkole ogólnodostępnej, szkole ogólnodostępnej z oddziałami integracyjnymi oraz w szkole integracyjnej dla dzieci/uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym, niepełnosprawnością ruchową, w tym z afazją, z autyzmem, w tym z zespołem Aspergera, z niepełnosprawnościami sprzężonymi.

Natomiast obligatoryjnie zatrudnia się pomoc nauczyciela w przedszkolu specjalnym, w klasach I–IV szkoły podstawowej specjalnej i w oddziale specjalnym zorganizowanym w szkole ogólnodostępnej dla dzieci/uczniów, o których mowa wyżej. Od pomocy nauczyciela nie jest wymagane posiadanie przygotowania pedagogicznego. Dyrektor przedszkola lub szkoły ustala zajęcia, w których ze względu na indywidualne potrzeby rozwojowe i edukacyjne oraz możliwości psychofizyczne dzieci niepełnosprawnych uczestniczy pomoc nauczyciela. Kwestie te regulują przepisy rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr. 61, poz. 624).

Ponadto z art. 39 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) wynika, iż jednym z zadań dyrektora szkoły lub placówki jest decydowanie w spra-

wach zatrudniania i zwalniania nauczycieli oraz innych pracowników szkoły lub placówki. Zatem dyrektor szkoły, w porozumieniu z organem prowadzącym, zgodnie z Kodeksem pracy może również zatrudnić w szkole pracownika niepedagogicznego i określić dla niego zakres obowiązków. Z zakresu tego może wynikać wykonywanie określonych zadań i czynności na rzecz uczniów niepełnosprawnych.

Ad 4. Poradnia psychologiczno-pedagogiczna, kierując się potrzebami dziecka, w zaleceniach zawartych w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego wskazuje różne formy zajęć rewalidacyjnych oraz innych form pomocy psychologiczno-pedagogicznej, o których mowa w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. Nr 228, poz. 1487). Niejednokrotnie poradnia wskazuje w zaleceniach minimalną liczbę godzin realizowanych w ciągu tygodnia, których realizacja zapewni dziecku złagodzenie lub likwidację zaburzeń. Jednakże ostateczną decyzję w tej sprawie podejmuje dyrektor szkoły, który odpowiada za organizację zajęć dla ucznia. Nowa formuła realizacji zadań z zakresu kształcenia specjalnego i pomocy psychologiczno-pedagogicznej, obowiązująca od 1 września 2011 r. w gimnazjach, a rok później w szkołach podstawowych i ponadgimnazjalnych, wskazuje, że dyrektor szkoły dla ucznia posiadającego orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego, orzeczenie o potrzebie indywidualnego obowiązkowego rocznego przygotowania przedszkolnego, orzeczenie o potrzebie indywidualnego nauczania lub opinię poradni psychologiczno-pedagogicznej, w tym poradni specjalistycznej, niezwłocznie po otrzymaniu orze-

czenia lub opinii tworzy zespół składający się z nauczycieli, wychowawców grup wychowawczych oraz specjalistów prowadzących zajęcia z uczniem.

Do zadań zespołu należy m.in. określenie zalecanych form, sposobów i okresu udzielania uczniowi pomocy psychologiczno-pedagogicznej, z uwzględnieniem indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz możliwości psychofizycznych ucznia, a w przypadku ucznia posiadającego orzeczenie lub opinię także z uwzględnieniem zaleceń zawartych w orzeczeniu lub opinii. Dyrektor przedszkola, szkoły i placówki na podstawie zaleceń zespołu ustala dla ucznia formy, sposoby i okres udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej oraz wymiar godzin, w którym poszczególne formy pomocy będą realizowane. Wymiar godzin zajęć ustala się z uwzględnieniem godzin do dyspozycji dyrektora szkoły, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.). O ustalonych dla ucznia formach, sposobach i okresie udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej oraz wymiarze godzin, w którym poszczególne formy pomocy będą realizowane, dyrektor przedszkola, szkoły i placówki niezwłocznie informuje na piśmie rodziców ucznia albo pełnoletniego ucznia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 9793)

do ministra finansów

w sprawie podniesienia ustawowej kwoty emerytury lub renty wolnej od zajęć komorniczych

Panie Ministrze! Wzrost kosztów utrzymania powoduje drastyczne pogorszenie egzystencji emerytów i rencistów, zwłaszcza zadłużonych. Do mojego biura poselskiego zgłaszają się osoby, którym komornicy dokonują zajęć emerytury i renty, z interwencjami w sprawie pilnej potrzeby podniesienia kwoty wolnej od zajęć komorniczych, która wynosi obecnie 305,67 zł. Jeśli np. dłużnik otrzymuje 1000 zł renty, pozostaje kwota 694,37 zł, z której komornik zajmuje 25%, tj. 173,60 zł. Pozostała kwota rozporządzalna nie wystarcza na pokrycie podstawowych świadczeń i kosztów utrzymania.

Czy minister finansów rozważy podniesienie ustawowej kwoty, z której nie dokonuje się zajęcia emerytury lub renty?

Sytuacja finansowa banków – wierzycieli, mimo kryzysu jest nieporównanie lepsza niż zadłużonych emerytów. Koszty kryzysu finansowego należy rozłożyć bardziej równomiernie. Art. 2 Konstytucji RP mówi, że „Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej”.

Problem powyższy dotyczy także innych grup społecznych, np. rencistów otrzymujących renty z tytułu wypadków w pracy, jak i osób zatrudnionych, o niskich dochodach.

Czy i kiedy minister finansów zamierza podjąć inicjatywę ustawczą prowadzącą do podniesienia kwoty wolnej od egzekucji komorniczej?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 18 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9794)

do ministra zdrowia

w sprawie pogarszającej się dostępności szpitalnych i ambulatoryjnych usług medycznych na Dolnym Śląsku

Szanowna Pani Minister! Napływają do mnie z różnych gmin, środowisk oraz od osób prywatnych lic-

ne sygnały o stale pogarszającym się na Dolnym Śląsku dostępie do usług medycznych, tak szpitalnych, jak i ambulatoryjnych.

Wiele dobrze wyposażonych lokalowo, sprzętowo oraz kadrowo placówek medycznych nie ma kontraktu z NFZ lub jest on tak mały, że tylko w niewielkim stopniu zapewnia potrzeby miejscowej społeczności. Negatywnie oceniana jest ciągła niepewność co do formy i zakresu przyszłych kontraktów, zasady organizacji pomocy nocnej oraz świątecznej, krótsze niż rok umowy na specjalistyczną opiekę ambulatoryjną itp.

Dotyczy to wielu ośrodków, jak np. powiat oleśnicki, miejscowości Kotliny Kłodzkiej itd. Większość kierowanych do mnie negatywnych przykładów kontraktowania przez Dolnośląski Oddział Wojewódzki NFZ usług medycznych ma swoje źródło w niedostatecznej wysokości środków finansowych, jakimi dysponuje Dolnośląski NFZ, a to w porównaniu do innych oddziałów NFZ w Polsce stawia Dolny Śląsk na odległym miejscu.

Przedstawiając powyższe, kieruję do ministra zdrowia następujące zapytanie: Jakie działania zamierza podjąć minister zdrowia dla poprawy jeszcze w 2011 r. dostępności szpitalnych i ambulatoryjnych usług medycznych na terenie Dolnego Śląska?

Z poważaniem

Poseł Henryk Gołębiowski

Wałbrzych, dnia 17 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9795)

do ministra obrony narodowej

w sprawie roszczeń majora rezerwy z tytułu należności zagranicznej

Szanowny Panie Ministrze! W okresie od 11 czerwca 2003 r. do końca września 2004 r. pan A. L. pełnił służbę obserwatora wojskowego w Gruzji. Z jego wyliczeń wynika, że nie otrzymał on kwoty 103 182 zł jako należności zagranicznej. Odmowę wypłaty tej kwoty resort ON uzasadnił przedawnieniem roszczenia. Pan L. twierdzi, iż przedawnienie nie nastąpiło wyłącznie z jego winy, lecz było efektem złego poinformowania oficerów wyjeżdżających na misję obserwatorów wojskowych. Zarówno w I, jak i w II instancji resort ON podtrzymał stanowisko o przedawnieniu się roszczenia. WSA w Warszawie wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2009 r. również podzielił stanowisko MON. Jednak pan A. L. nadal czuje się nieusatisfakcjonowany takimi rozstrzygnięciami.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra zapytaniem: Czy resort ON spowoduje zawarcie ugody z majorem rezerwy A. L. w sprawie roszczeń z tytułu należności zagranicznej?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 16 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9796)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie nielegalnego umieszczenia tablicy na pomniku w Słupcy

Szanowny Panie Ministrze! W związku z nielegalnym umieszczeniem w Słupcy w dniu 15 maja br. przez nieznanych sprawców tablicy z napisem po rosyjsku oddającej hołd żołnierzom Armii Czerwonej rzekomo zamęczonym w polskim obozie śmierci, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o wyjaśnienie kilku kwestii.

Nielegalne umieszczenie tablicy w Słupcy zbulwersowało opinię publiczną w Polsce. Odpowiedź na postawione pytania pozwoli mi jako parlamentarzysty ocenić, jakie działania należy podjąć, aby z jednej strony uniknąć podobnych sytuacji i związanego z nimi zamieszania w przyszłości oraz godnie uczcić pamięć zmarłych i zabitych Polaków w Rosji oraz Rosjan w Polsce tam, gdzie ma to historyczne uzasadnienie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

Oczywistym jest, że w Słupcy mieliśmy do czynienia z prowokacją. Niemniej jednak nasuwa ona pytanie, czy rzeczywiście istnieją w Polsce miejsca, w których prawda historyczna nakazywałaby uczczenie śmierci Rosjan. Jeżeli tak, czy istnieje przygotowana lista takich miejsc? Po wtóre, należy zapytać, czy kierowana przez Pana instytucja prowadzi programy historyczne, które wyjaśniałyby obiektywnie wydarzenia z naszej historii, tak aby wykazać przed polską oraz międzynarodową opinią publiczną bezpodstawność umieszczania tablic, takich jak ta zamontowana nielegalnie w Słupcy?

Pozwalam sobie również zwrócić się do Pana z prośbą o udzielenie wyczerpującej informacji, w jaki sposób strona rosyjska dba o polskie groby na terenie tego kraju, w tym jakie środki są na ten cel przekazywane oraz czy istnieje wykaz miejsc w Rosji, w których powinny zostać umieszczone tablice upamiętniające Polaków.

Poseł Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 17 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9797)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie środków dla niepełnosprawnych mieszkańców Koszalina na realizację zadań wynikających z ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych

Szanowna Pani Minister! Jak wskazuje Rada Miejska w Koszalinie, limit środków finansowych na zadania ustawowe wynikające z ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych jest wysoce niewystarczający – w 2011 r. jest to kwota 306 tys. zł. Z moich informacji wynika, że jest to kwota pięciokrotnie niższa niż w 2008 r., co zmusza do podejmowania niezwykle trudnych wyborów w zakresie kierowania środków (rehabilitacja dzieci, tworzenie miejsc pracy, zaopatrzenie w sprzęt rehabilitacyjny i przedmioty ortopedyczne, likwidacja barier architektonicznych etc.).

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy możliwe jest zwiększenie przyznanych środków na 2011 r.?

2. Czy przyznając tak nikłe środki, PFRON wskazuje instrukcyjnie, z jakich obszarów wsparcia należy zrezygnować lub które ograniczać?

3. Jaka jest przyczyna takiego niedofinansowania tych bardzo ważnych zadań ustawowych?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Napieralski

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9798)

do ministra infrastruktury

w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 61

Modernizacja drogi krajowej nr 61 na odcinku od granic Warszawy do Serocka obejmująca budowę lub przebudowę: obwodnicy Jabłonny, przejścia przez Legionowo wraz z wiaduktem drogowym, mostu w Zegrzu oraz obwodnicy Serocka, przyczyniła się do usprawnienia komunikacji z Warszawą. Prace dotychczas wykonane (tj. wiadukt w Legionowie, obwodnica Jabłonny i most na Zalewie Zegrzyńskim łącznie z trasą od skrzyżowania z drogą wojewódzką nr 631 do Jadwisina) i obecnie prowadzone (tj. przejście przez Legionowo i obwodnica Serocka) nie mogą jednak przynieść pełnego efektu bez przebudowy odcinka od Legionowa do ronda w Zegrzu. W przypad-

ku zakończenia etapu przejścia przez Legionowo powstanie ok. 5-kilometrowy odcinek, na którym będzie zwężenie jezdni do jednego pasa ruchu w każdą stronę. Będzie to niewątpliwie powodowało utrudnienia w ruchu, co w konsekwencji będzie zmuszało kierowców do korzystania z alternatywnych dróg równoległych, które nie są dostosowane do przejęcia ruchu samochodów ciężarowych, a w dalszej perspektywie degradację dróg lokalnych.

W związku z tym niezbędne jest pilne uruchomienie ostatniego etapu przebudowy drogi krajowej nr 61 na odcinku Warszawa – Serock. W kontekście zakończenia procesu przygotowywania dokumentacji projektowej szybkie wykonanie wyżej wspomnianego fragmentu drogi wydaje się bardzo realne. Na przeszkodzie do realizacji tego zadania stoi jednakże fakt, iż w budżecie GDDKiA nie zostały przewidziane odpowiednie środki finansowe na ten cel.

Mając na uwadze możliwość szybkiego wszczęcia procedury przetargowej wyboru wykonawcy robót, zwracam się z pytaniem: Czy ministerstwo widzi możliwość zapewnienia sfinansowania w budżecie GDDKiA na rok obecny i przyszły realizacji inwestycji polegającej na przebudowie drogi krajowej nr 61 na odcinku Legionowo – Zegrze? Jednocześnie chciałbym podkreślić, iż w mojej ocenie zakończenie modernizacji drogi krajowej nr 61 na odcinku Warszawa – Serock jest niezbędne dla zapewnienia warunków bezpiecznego i zrównoważonego transportu drogowego w tym rejonie.

Z poważaniem

Poseł Mariusz Błaszczak

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9799)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie oskarżenia organizatorów legalnej pikiety w dniu 22 września 2010 r. pod Prokuraturą i Sądem Rejonowym w Ostródzie

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 22 września 2010 r. panowie A. S. i W. K. wraz z członkami IS Porozumienie Rawskie zorganizowali pokojową pikietę pod Prokuraturą i Sądem Rejonowym w Ostródzie, zawiadamiając 5 dni wcześniej organ lokalnej administracji. Burmistrz miasta nie zakazał organizacji zgromadzenia, wnioskodawcy nie zostali również wezwani do uzupełnienia jakichkolwiek braków formalnych zgłoszenia.

Z zeznań funkcjonariuszy Policji złożonych przed Sądem Rejonowym w Iławie w postępowaniu pod sygn. Akt: II K 100/11 wynika, że wiceprezes Sądu

Rejonowego w Ostródzie po konsultacji z prokuratorem rejonowym oraz pełniącym obowiązki burmistrza Ostródy nakazał naczelnikowi Wydziału Prewencji KPP w Ostródzie rozwiązanie legalnej manifestacji. Zeznający przed sądem burmistrz oświadczył, że nie udzielał zgody na manifestację, ale też jej nie zakazał ani nie rozwiązał, co było przejawem jego całkowitej nieznajomości przepisów i swobodnego serwilizmu w stosunku do organów ścigania i prezesów sądu. Jak zeznał przed sądem policjant oskarżyciel publiczny, wykonywał on polecenie swoich przełożonych. Brak legalności zgromadzenia domniemywał z oświadczenia swoich przełożonych. Policjant pytany o to, kto zakazał zgromadzenia, stwierdził, że był to wiceprezes sądu, a więc organ nieuprawniony w tej kompetencji.

W związku z opisem powyższej sytuacji, która jest bulwersującą dla opinii publicznej sprawą z uwagi na udział Policji, prokuratury i sędziów w tym zdarzeniu, zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy organy nieuprawnione do zakazania lub rozwiązania zgromadzenia publicznego nie przekroczyły swoich uprawnień?

2. Czy oskarżenie organizatorów pokojowej manifestacji nie stanowi przekroczenia uprawnień i niezgodnej z prawem oraz zasadami współżycia społecznego: serwilistycznej zależności sąd – prokuratura – administracja samorządowa – Policja?

3. Czy w oparciu o zebrany materiał dowodowy w postępowaniu II K 100/11 przez Sąd Rejonowy w Iławie nie zachodzi podejrzenie popełnienia przestępstwa przez prezesa Sądu Rejonowego w Ostródzie, wywierania nacisku na pełniącego obowiązki burmistrza miasta Ostródy?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Gdynia, dnia 18 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9800)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie użycia przez Agencję Ochrony Taurus gazu przeciwko mieszkańcom Gdańska w dniu 14 maja 2011 r.

W dniu 14 maja 2011 r. w Gdańsku podczas uroczystości wmurowania kamienia węgielnego pod budowę Europejskiego Centrum Solidarności na plac Solidarności nie została wpuszczona grupa mieszkańców Gdańska, wobec których wynajęta przez miasto firma ochroniarska użyła siły oraz gazu łzawiącego. Całość zdarzenia obserwowali funkcjonariusze Policji oraz Straży Miejskiej, którzy jednak nie

interweniowali pomimo faktu wzywania pomocy przez zaatakowanych.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące zapytania:

1. Czy minister spraw wewnętrznych i administracji posiada wiedzę o zdarzeniach, jakie miały miejsce w dniu 14 maja 2011 r. w Gdańsku, oraz użytej sile przez Agencję Ochrony Taurus wobec mieszkańców Gdańska, którzy chcieli wejść na plac Solidarności?

2. Jaka była podstawa prawna użycia siły przez pracowników Agencji Ochrony Taurus?

3. Dlaczego wbrew ustawie pracownicy Agencji Ochrony Taurus nie posiadali odpowiednich identyfikatorów, posiadali za to niedozwolone tarcze?

4. Czy wynajęta przez prezydenta miasta Gdańska Agencja Ochrony Taurus działa na podstawie i zgodnie z udzieloną koncesją?

5. Czy minister spraw wewnętrznych i administracji posiada wiedzę, na jakiej podstawie prawnej bądź w jakim trybie Agencja Ochrony Taurus otrzymała zlecenie od prezydenta miasta Gdańska na ochronę uroczystości wmurowania kamienia węgielnego pod budowę Europejskiego Centrum Solidarności w dniu 14 maja 2011 r.?

6. Czy minister spraw wewnętrznych i administracji posiada wiedzę, kto jest założycielem i właścicielem Agencji Ochrony Taurus? Czy we władzach agencji są osoby związane z władzami i klubem sportowym Lechia Gdańsk, który otrzymuje publiczne środki finansowe od gminy Gdańsk, która wynajęła agencję ochrony Taurus do tych działań? Czy nie jest to niedozwolona forma przekazywania środków publicznych z pominięciem procedur określających zasady wspierania sportu przez gminę?

7. Czy minister spraw wewnętrznych i administracji posiada wiedzę, czy wszyscy pracownicy i osoby zatrudnione na podstawie umów cywilnoprawnych Agencji Ochrony Taurus, a biorący udział w zajęciach z dnia 14 maja 2011 r. w Gdańsku, legitymowali się właściwą przewidzianą przez prawo licencją oraz zostali właściwie przeszkoleni w zakresie używania środków przymusu bezpośredniego? Czy prawdą jest, że wśród tych osób były osoby karane sądownie i czy takim osobom agencja ta zlecała w przeszłości odpłatnie zadania?

8. Czy minister spraw wewnętrznych i administracji posiada wiedzę, ile razy i w jaki sposób pracownicy Agencji Ochrony Taurus użyli gazu wobec mieszkańców Gdańska, w tym strzelając nim wprost w twarze kobiet?

9. Czy minister spraw wewnętrznych i administracji wobec bezprawnych działań Agencji Ochrony Taurus wszczął postępowanie administracyjne celem odebrania ww. firmie koncesji na prowadzenie działalności w oparciu o ustawę o ochronie osób i mienia?

10. Kto dowodził funkcjonariuszami Policji i straży miejskiej w czasie użycia siły wobec mieszkańców Gdańska przez pracowników firmy ochroniarskiej Taurus?

11. Jakie czynności podjął komendant wojewódzki i miejski Policji w Gdańsku celem zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańcom Gdańska w dniu 14 maja 2011 r. w czasie uroczystości wmurowania kamienia węgielnego pod budowę Europejskiego Centrum Solidarności oraz podczas użycia siły przez pracowników Agencji Ochrony Taurus?

12. Dlaczego obecni na miejscu zdarzenia funkcjonariusze Policji i straży miejskiej nie podjęli interwencji wobec działających poza prawem pracowników firmy ochroniarskiej Taurus, mimo iż byli o to proszeni?

13. Czy minister spraw wewnętrznych i administracji posiada wiedzę na temat poniesionych przez podatników kosztów „zapewnienia bezpieczeństwa” przez służby Policji i straży miejskiej w dniu 14 maja 2011 r. w Gdańsku podczas uroczystości wmurowania kamienia węgielnego pod budowę Europejskiego Centrum Solidarności?

14. Dlaczego plan działania dowódcy akcji policyjnej pod kryptonimem kamień na terenie Gdańska w dniu 14.05.2011, plan W-2684, zatwierdzony przez naczelnika Wydziału Sztabu KMP w Gdańsku w dniu 12.05.2011 nie był realizowany przez funkcjonariuszy Policji zgodnie z zapisem wariantu II ze strony siódmej?

Posłowie Mariusz Błaszczak
i Andrzej Jaworski

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9801)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi
z organizacjami pozarządowymi**

Szanowny Panie Ministrze! Nowelizacja ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw z dnia 22 stycznia 2010 r. wprowadziła art. 5b, który daje podstawę prawną do przyjęcia w drodze zarządzenia, po konsultacjach, programu współpracy z organizacjami pozarządowymi oraz podmiotami wyznaniowymi na okres od roku do 5 lat.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy resort opracował i przyjął program współpracy z organizacjami pozarządowymi?

2. Jakie są główne cele współpracy resortu z organizacjami pozarządowymi wynikające z przyjętego programu współpracy?

3. Czy w resorcie funkcjonują wspólne zespoły o charakterze doradczym i inicjatywnym, złożone z przed-

stawiciele organizacji pozarządowych oraz resortu? Jeśli tak, to czym zajmowały się te zespoły do kwietnia 2011 r.?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Gniezno, dnia 24 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9802)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Skarbu Państwa
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9801, str. 390.

Zapytanie
(nr 9803)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Sportu i Turystyki
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9801, str. 390.

Zapytanie
(nr 9804)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Spraw Zagranicznych
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9801, str. 390.

Zapytanie
(nr 9805)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Sprawiedliwości
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9801, str. 390.

Zapytanie
(nr 9806)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie programu współpracy Ministerstwa
Spraw Wewnętrznych i Administracji
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9801, str. 390.

Zapytanie
(nr 9807)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Edukacji Narodowej
z organizacjami pozarządowymi**

Szanowna Pani Minister! Nowelizacja ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw z dnia 22 stycznia 2010 r. wprowadziła art. 5b, który daje podstawę prawną do przyjęcia w drodze zarządzenia, po konsultacjach, programu współpracy z organizacjami pozarządowymi oraz podmiotami wyznaniowymi na okres od roku do 5 lat.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy resort opracował i przyjął program współpracy z organizacjami pozarządowymi?

2. Jakie są główne cele współpracy resortu z organizacjami pozarządowymi wynikające z przyjętego programu współpracy?

3. Czy w resorcie funkcjonują wspólne zespoły o charakterze doradczym i inicjatywnym, złożone z przedstawicieli organizacji pozarządowych oraz resortu? Jeśli tak, to czym zajmowały się te zespoły do kwietnia 2011 r.?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Gniezno, dnia 24 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9808)

do ministra finansów

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Finansów
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9801, str. 390.

Zapytanie
(nr 9809)

do ministra gospodarki

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Gospodarki
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9801, str. 390.

Zapytanie
(nr 9810)

do ministra infrastruktury

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Infrastruktury
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9801, str. 390.

Zapytanie
(nr 9811)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa
Narodowego z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9801, str. 390.

Zapytanie
(nr 9812)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9807, str. 391.

Zapytanie
(nr 9813)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Obrony Narodowej
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9801, str. 390.

Zapytanie
(nr 9814)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9807, str. 391.

Zapytanie
(nr 9815)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Rozwoju Regionalnego
z organizacjami pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9807, str. 391.

Zapytanie
(nr 9816)

do ministra środowiska

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Środowiska z organizacjami
pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9801, str. 390.

Zapytanie
(nr 9817)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Zdrowia z organizacjami
pozarządowymi**

Patrz zapytanie nr 9807, str. 391.

Zapytanie
(nr 9818)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie stanu rozpatrywania wniosku
wójta gm. Słupca o wyrażenie zgody
na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych**

Szanowny Panie Ministrze! Na dyżurze poselskim przyjąłem wójta gminy Słupca, który poinform-

mował mnie o staraniach gminy związanych z wyrażeniem zgody Pana Ministra na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych.

Stosowny wniosek wraz z załącznikami poprzez marszałka województwa wielkopolskiego został złożony w grudniu 2010 r., nr 7323/45/2010. Brak decyzji hamuje rozwój gospodarczy gminy.

Bardzo proszę Pana Ministra w miarę możliwości o przyspieszenie rozpatrywania tego wniosku i odpowiedź na pytanie, na jakim etapie rozpatrywania znajduje się w resorcie wniosek wójta gminy Słupca, woj. wielkopolskie o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze i nieleśne?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9819)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nielegalnego handlu
wyrobami tytoniowymi, w szczególności
pochodzącymi z Ukrainy,
oraz ich międzynarodowego przemytu**

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji, jakie uzyskałem od eurodeputowanych Grupy Postępowego Sojuszu Socjalistów i Demokratów w Parlamencie Europejskim oraz na podstawie opracowań Komisji Europejskiej wynika, iż problem nielegalnego handlu wyrobami tytoniowymi dotyczy w znacznym stopniu naszego kraju.

Zwracam się do Prezesa Rady Ministrów o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie podjęto badania w zakresie związku między nielegalną produkcją i handlem wyrobami tytoniowymi a zwiększającym się spożyciem tytoniu przez osoby nieletnie oraz zwiększającym się procentem chorób wynikających ze spożycia skażonych produktów z nielegalnego tytoniu?

2. Jak przebiega współpraca Rady Ministrów z Komisją Europejską, a w szczególności z Europejskim Biurem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych OLAF, aby zlikwidować międzynarodowy przemyt tytoniu, który kosztuje rządy Unii Europejskiej 10 bilionów euro rocznie?

3. Jeżeli z 80 bilionów papierosów przemycanych do Unii Europejskiej, aż 30 bilionów pochodzi z Ukrainy, jaką presję wywiera Rada Ministrów na Komisję Europejską, aby do negocjowanej obecnie z Ukrainą umowy o wolnym handlu włączyć klauzulę zobowią-

zującą Ukrainę do rozwiązania tego problemu poprzez zakazanie produkcji i eksportu nielegalnego tytoniu z Ukrainy do Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Poseł Leszek Aleksandrzak

Kalisz, dnia 17 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9820)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie możliwości przekazania
terenu magazynu paliw płynnych
po zlikwidowanym Składzie Materiałowym
Kraśnik na rzecz Agencji
Rezerw Materiałowych i wznowienia
składowania paliw**

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się do Pana Premiera z prośbą o rozważenie pomysłu będącego w gestii zainteresowania dwóch podległych Panu resortów: Ministerstwa Gospodarki oraz Ministerstwa Obrony Narodowej. Myślę, że jego realizacja po części pozwoliłaby na rozwiązanie dwóch problemów. Po pierwsze, przyszłości terenów zlikwidowanego w ub.r. Składu Materiałowego Kraśnik, po drugie, konieczności utrzymywania przez nasz kraj rezerw paliw płynnych.

Likwidacja Składu Materiałowego Kraśnik, który wchodził w skład 7. Rejonowej Bazy Materiałowej Stawy, nastąpiła w połowie ub.r. Nastąpiło to na mocy rozkazu dowódcy Śląskiego Okręgu Wojskowego z dnia 22 grudnia 2009 r. o realizacji zmian organizacyjno-etatowych w jednostkach wchodzących w skład Śląskiego Okręgu Wojskowego. Profil działalności tej placówki był dwukierunkowy. Na terenie SMK przy ul. Kolejowej w Kraśniku znajdowały się przede wszystkim magazyny broni i amunicji, a na ul. Lubelskiej magazyny i zbiorniki materiałów pędnych i smarów.

Z informacji, jakie posiadam, wynika, że znajdowało się tu, a w zasadzie znajduje się, 140 zbiorników podziemnych i 3 nadziemne, mogących w sumie pomieścić 16 mln 897 tys. litrów paliw. Baza ta zlokalizowana jest przy jednym z głównych szlaków komunikacyjnych z doprowadzoną boczną kolejową. W czasie funkcjonowania była bardzo dobrze wyposażona. Była tu m.in. możliwość tankowania nawet kilku cystern jednocześnie. Niestety wraz z decyzją o likwidacji placówki zrezygnowano z magazynowania paliw, a wspomniane zbiorniki zostały wyczyszczone i zabezpieczone. Obecnie terenem tym włada Agencja Mienia Wojskowego, która nie prowadzi tu magazynu paliw płynnych, do czego teren ten jest najlepiej przygotowany. Tymczasem zgodnie z przepisami, także

unijnymi, nasz kraj zobowiązany jest do utrzymywania rezerw ropy.

Z informacji, jakie w poprzednich latach ukazywały się na łamach prasy, wynika, że mieliśmy z tym w przeszłości spore problemy, między innymi dlatego, że podziemny magazyn na zapasy ropy, którym dysponuje Agencja Rezerw Materiałowych, podobno nie nadaje się do użytku. Tymczasem pod tym kątem można by wykorzystać teren wspomnianego przeze mnie, nieużytkowanego pod tym kątem w chwili obecnej składu paliwowego w Kraśniku.

Oczywiście zdaję sobie sprawę, że kraśnickie zbiorniki są zbyt małe w stosunku do potrzeb, ale można by tu umieścić przynajmniej część magazynowanego paliwa. Prawdopodobnie potrzebna byłaby pewna modernizacja istniejących tutaj instalacji paliwowych, ale z pewnością warto niezbędne koszty ponieść – mowa jest przecież o strategicznych zapasach paliwa – i wykorzystać już istniejącą infrastrukturę. Tym bardziej, że rekultywacja tego terenu i przeznaczenie go do innych celów wymagałoby poniesienia ogromnych kosztów, podejrzewam, że przewyższających środki niezbędne do przeprowadzenia modernizacji wspomnianych instalacji.

Dlatego zwracam się do Pana Premiera z prośbą o bliższe przyjrzenie się tej kwestii i rozważenie w porozumieniu z ministrem gospodarki i ministrem obrony narodowej możliwości realizacji przedstawionego przeze mnie pomysłu.

Czy zdaniem Pana Premiera możliwe jest przekazanie terenu magazynu paliw płynnych po zlikwidowanym Składzie Materiałowym Kraśnik na rzecz Agencji Rezerw Materiałowych i wznowienie składowania tam paliw?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9821)

do ministra finansów

**w sprawie obowiązku opodatkowania
zajęć dodatkowych dla studentów
niepełnosprawnych, realizowanych
lub zleczanych do realizacji
przez szkoły wyższe**

Szanowny Panie Ministrze! Stowarzyszenie „Twoje nowe możliwości” utworzone i zajmujące się statutowo wspieraniem studentów niepełnosprawnych realizuje na zlecenie szkoły wyższej, Politechniki Wrocławskiej, działania na rzecz studentów niepełnosprawnych tej uczelni, w tym:

— specjalne, dodatkowe kursy językowe,

— obozy szkoleniowo-rehabilitacyjne,
— tłumaczenia książek i innych materiałów dydaktycznych na alfabet Braile’a.

Politechnika Wroclawska zamawia usługi w formie zamówienia publicznego, a stowarzyszenie świadczy je dla wskazanych przez uczelnię studentów tejże uczelni. Działania te, zgodnie z art. 94 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2006 r. Nr 46, poz. 328), są finansowane przez uczelnię ze środków przeznaczonych na zadania związane z kształceniem i rehabilitacją leczniczą studentów niepełnosprawnych.

Po rocznej współpracy Politechniki Wrocławskiej ze stowarzyszeniem kwestura uczelni stwierdziła, że wszystkie działania realizowane przez uczelnię na rzecz studentów niepełnosprawnych, wykraczające poza standardowy proces kształcenia, należy uznać za przychód studenta podlegający opodatkowaniu.

Wszelkie działania ułatwiające osobom niepełnosprawnym studiowanie wykraczają poza standardową ofertę uczelni. Gdyby szkoła wyższa spełniała wszystkie wymagania dotyczące zapewnienia warunków do studiowania niepełnosprawnym studentom, finansowanie jakichkolwiek dodatkowych działań byłoby zbędne.

Ponieważ działania realizowane na rzecz studentów niepełnosprawnych są bardzo drogie (np. kurs języka obcego dla osoby niewidomej to koszt ok. 8 tys. zł rocznie), studenci obawiają się, że będą zmuszeni zapłacić ogromny podatek – osoby niewidome uczące się języka obcego w ramach dodatkowych kursów zapłacą po ok. 1440 zł podatku.

Stanowisko przedstawione przez kwesturę Politechniki Wrocławskiej, w ocenie studentów, jest krzywdzące, gdyż studenci niepełnosprawni korzystają z dodatkowych zajęć z konieczności i stanowi to dla nich znaczne dodatkowe obciążenie. Uczelnia zaś sama nie zatrudnia lektorów znających alfabet Braille’a i zleca prowadzenie zajęć wyspecjalizowanej jednostce zewnętrznej, co jest również uzasadnione ekonomicznie, gdyż sfinansowanie kursu w jednostce zewnętrznej jest znacznie tańsze niż tworzenie etatu w uczelni dla jednego lub dwóch niewidomych studentów.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, zwracam się z zapytaniem: Czy zajęcia dodatkowe dla studentów niepełnosprawnych, realizowane lub zlecane do realizacji przez szkoły wyższe, stanowią przychód podatkowy studenta?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Sławomir Piechota

Wrocław, dnia 20 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9822)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie terminu rozpatrzenia
przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi
odwołania od decyzji
wojewody dolnośląskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 35 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym – w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania.

Jak wynika z przytoczonych zapisów, odstępstwo od załatwienia sprawy w ww. kodeksowym terminie 30 dni może nastąpić jedynie w przypadku rozpatrywania sprawy szczególnie skomplikowanej, co w przedmiotowej sytuacji nie ma miejsca.

Tym bardziej rażące i niezrozumiałe jest, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi ww. pismem ustaliło sobie termin za rozpatrzenie ww. odwołania z dnia 5 stycznia 2011 r. na okres prawie 15 miesięcy.

Dlatego też zwracam się z zapytaniem: Na jakiej podstawie Departament Gospodarki Ziemią Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi ustaliło termin na rozpatrzenie odwołania z dnia 5 stycznia 2011 r. od decyzji wojewody dolnośląskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. odmawiającej stwierdzenia nieważności decyzji naczelnika miasta i gminy Kąty Wrocławskie do dnia 30 marca 2012 r.?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Sławomir Piechota

Wrocław, dnia 20 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9823)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie nacisków pracowników
Ministerstwa Spraw Zagranicznych
na dziennikarzy TVP**

Jak wynika z informacji dziennika „Rzeczpospolita”, 20 kwietnia br. do szefowej „Wiadomości” M. W. zadzwonił rzecznik MSZ M. B. z poleceniem zmiany dziennikarza mającego relacjonować wizytę Lecha Wałęsy w Tunezji. TVP oddelegowała do tej pracy P. G., dziennikarza, który relacjonował wcześniej m.in. wydarzenia w Egipcie i Tunezji.

Rzecznik MSZ stwierdzić miał, iż: do tego dziennikarza nie ma zaufania i wolałby, aby redakcja wysłała kogoś innego. M. B., były dziennikarz „Gazety Wyborczej”, w rozmowie z „Rzeczpospolitą” zaprzecza, jakoby miał wywierać naciski, jednak z informacji do jakich dotarli dziennikarze, wynika, iż świadkami tego wydarzenia, oprócz M. W., byli m.in. wiceszef „Wiadomości” T. A., wydawca G. S. oraz reporterki J. D. i A. H-M.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w opisanym sprawie?

2. Czy w razie potwierdzenia zarzutów opisanych w artykule rzecznik prasowy MSZ poniesie konsekwencje służbowe? Jeśli tak, to jakie?

3. Czy nie uważa Pan Minister za naganną sytuację, w której podlegli mu pracownicy wywierają naciski na pracowników publicznej telewizji?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 13 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9824)

do ministra zdrowia

**w sprawie ograniczeń w stosowaniu
najnowszych leków w pierwszej linii leczenia
wirusowego zapalenia wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! W ostatnich tygodniach pojawiły się informacje o wydaniu w dniu 18 lutego br. rozporządzeniu Ministerstwa Zdrowia dotyczącym nowego programu terapeutycznego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B. W dokumencie tym miał znaleźć się zapis ograniczający stosowanie najnowszych leków przeciwwirusowych w pierwszej linii leczenia tej choroby do wąskiej grupy osób cierpiących na WZW typu B, tzw. HBeAg+.

Zdaniem ekspertów oznaczać to będzie, że większość chorych będzie korzystać ze starego leku o nazwie lamiwudyna. Równocześnie twierdzą oni, że specyfik ten jest dalece niedoskonały, w dłuższej perspektywie wręcz szkodliwy, a więc ograniczenia w dostępności do najnowszych medykamentów są niewłaściwe.

W związku z powyższym pragnę zapytać: Jak obecnie kształtuje się sytuacja odnośnie do stosowania najnowszych leków w pierwszej linii leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B?

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9825)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie zaproszenia na przedterminowe
wybory prezydenckie do Wałbrzycha
niezależnych obserwatorów OBWE**

Zwracam się o zapewnienie udziału obserwatorów OBWE w powtórzonych na mocy orzeczenia sądu wyborach samorządowych w Wałbrzychu.

Podczas wyborów samorządowych w 2010 r. na terenie Wałbrzycha doszło do szeregu nieprawidłowości, w tym noszących znamiona przestępstwa korupcji politycznej, które miały zasadniczy wpływ na ustalenie końcowych wyników głosowania. Po wyborach prokuratura postawiła zarzuty kilku osobom podejrzanym o proceder kupowania głosów wśród mieszkańców Wałbrzycha. Mając na uwadze ten fakt, Sąd Okręgowy w Świdnicy orzekł o unieważnieniu II tury wyborów prezydenckich w Wałbrzychu oraz wyborów do Rady Miejskiej w okręgu nr 5, nakazując ich powtórzenie.

W 1999 r. Karta Bezpieczeństwa Europejskiego, a w 2006 r. również Rada Ministerialna OBWE rozszerzyły zakres kompetencji w kwestii badania legalności wyborów, co zagwarantowało, że Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka, jedna z komórek OBWE, uprawnione jest do monitorowania wyborów nie tylko o charakterze ogólnonarodowym, ale i lokalnym, po wcześniejszym zaproszeniu obserwatorów przez władze danego państwa na wniosek ministra spraw zagranicznych.

Wobec powyższego udział obserwatorów OBWE w powtórzonych wyborach samorządowych w Wałbrzychu jest konieczny i uzasadniony.

Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Wałbrzych, dnia 16 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9826)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie projektu ustawy o szczególnych
rozwiązaniach związanych
z usuwaniem skutków powodzi**

Szanowny Panie Ministrze! Niniejsze wystąpienie podyktowane jest stanowiskiem Krajowej Sekcji Pracowników Gospodarki Wodnej NSZZ „Solidarność” przesłanym na adres mojego biura.

Zdaniem związkowców proponowana reforma gospodarki wodnej wygeneruje dodatkowe koszty z budżetu państwa na utworzenie 16 wojewódzkich zarządów gospodarki wodnej z 7 likwidowanych regionalnych zarządów, natomiast nie spowoduje to poprawy zabezpieczenia powodziowego kraju. Usuwanie bowiem skutków powodzi nie jest tożsame z usuwaniem jej przyczyn. Zdaniem związkowców przedmiotowy projekt narusza art. 123 Konstytucji RP i pozostaje w sprzeczności z ramową dyrektywą wodną Parlamentu Europejskiego*).

Zapytuję Pana Ministra: Czy resort przewiduje możliwość wyłączenia z projektu ustawy zapisów o reorganizacji gospodarki wodnej?

Z poważaniem

Poseł Janusz Dzieciół

Grudziądz, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9827)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Supraśl
projektu „Wdrażanie elektronicznych
usług dla ludności w woj. podlaskim”**

Szanowny Panie Premierze! Wedle założeń przedmiotowego projektu w województwie podlaskim ma zostać stworzony system elektronicznych usług publicznych, który jest odpowiedzią na potrzeby związane z rozbudową infrastruktury społeczeństwa informacyjnego na tym terenie. Przedmiotowy projekt obejmuje przede wszystkim budowę systemu publikacji własnej treści w Internecie dla jednostek samorządu terytorialnego, wdrożenie systemów elektronicznego obiegu dokumentów w j.s.t., budowę systemu poczty elektronicznej dla j.s.t., rozbudowę portalu wewnętrznego, wprowadzenie wykorzystania podpisu elektronicznego w pracy administracji publicznej, budowę infrastruktury telekomunikacyjnej, budowę i wdrożenie platformy elektronicznej dla systemu ewidencji i rozliczeń podatków i opłat lokalnych.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do pana premiera z następującymi pytaniami.

1. W jakiej wysokości środki zostały przeznaczone na realizację przedmiotowego projektu?

2. Co zostało dzięki temu dotychczas zrobione?

3. Czy realizacja przedmiotowego projektu faktycznie przyczyni się do zmniejszenia różnic w poziomie wykorzystania środków teleinformatycznych

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

między jednostkami samorządu terytorialnego regionu Polski wschodniej a innymi regionami kraju?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9828)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Perlejewo projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9829)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Nurzec-Stacja projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9830)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Milejczyce projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9831)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Mielnik projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9832)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Grodzisk projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9833)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Dziadkowice projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9834)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Drohiczyn projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9835)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Siemiatycze projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9836)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Wyszki projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9837)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Rudka projektu
„Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9838)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Orla projektu
„Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9839)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Boćki projektu
„Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9840)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Brańsk projektu
„Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9841)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Bielsk Podlaski
projektu „Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9842)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Narewka projektu
„Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9843)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Narew projektu
„Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9844)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Dubicze Cerkiewne
projektu „Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9845)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Czyże projektu
„Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9846)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Czeremcha
projektu „Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9847)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Białowieża projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9848)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Kleszczele projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9849)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Hajnówka projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9850)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Sokółka projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9851)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Kuźnica projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9852)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Janów projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9853)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Korycin projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9854)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Suchowola projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9855)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Dąbrowa Białostocka projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9856)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Sidra projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9857)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Nowy Dwór
projektu „Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9858)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Szudziałowo
projektu „Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9859)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Krynki projektu
„Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9860)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Zawady projektu
„Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9861)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Turośń Kościelna
projektu „Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9862)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Poświętne
projektu „Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9863)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Juchnowiec
Kościelny projektu „Wdrażanie
elektronicznych usług dla ludności
w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9864)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Gródek projektu
„Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9865)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Dobrzyniewo
Duże projektu „Wdrażanie elektronicznych
usług dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9866)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji w gm. Michałowo
projektu „Wdrażanie elektronicznych usług
dla ludności w woj. podlaskim”**

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9867)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Zabłudów projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9868)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Wasilków projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9869)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Tykocin projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9870)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Suraż projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9871)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Łapy projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9872)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Czarna Białostocka projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9873)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji w gm. Choroszcz projektu „Wdrażanie elektronicznych usług dla ludności w woj. podlaskim”

Patrz zapytanie nr 9827, str. 396.

Zapytanie
(nr 9874)

do ministra środowiska

w sprawie planów utworzenia użytków ekologicznych w gm. Dziadkowice

Szanowny Panie Ministrze! Mieszkańcy miejscowości Jasionówka w gminie Dziadkowice wnioskuje o włączenie części działki w obrębie przedmiotowej wsi do „Programu ochrony środowiska gminy Dziadkowice”. Wedle ich opinii przedmiotowe miejsce z bogatą florą i fauną (m.in. jest terenem żernym dla bociana białego oraz występują tam żeremia bobra) ma szczególne znaczenie przyrodnicze.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy na przedmiotowym terenie planowane jest zastosowanie szczególnej formy ochrony, zwanej użytkowem ekologicznym, w myśl ustawy o ochronie przyrody?

2. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

3. Jeśli nie, to dlaczego?

4. Czy planowane jest przeprowadzanie analiz w kierunku oceny pełnego składu gatunkowego zwierząt i roślin występujących na tym terenie?

5. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

6. Jeśli nie, to dlaczego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 25 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9875)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planów utworzenia biogazowni
w gm. Dziadkowice**

Szanowny Panie Premierze! W miejscowości Jasionówka w gminie Dziadkowice ma zostać wybudowana biogazownia, gdzie materiałem do przerobu ma być m.in. obornik, gnojowica oraz pomiot. Umieszczenie przedmiotowej inwestycji w tym miejscu wywołało liczne protesty okolicznych mieszkańców niegodzących się na sąsiedztwo biogazowni. Obawiają się oni głównie, iż będzie ona negatywnie oddziaływać na środowisko naturalne (w tym znajdującą się w bezpośrednim sąsiedztwie rzekę Leśną), ale również, jeśli nie przede wszystkim, iż przyczyni się to do pogorszenia warunków życia na okolicznym terenie. Ponadto mieszkańcy zarzucają inwestorowi oraz gminie, że dokumentacja w przedmiotowej sprawie jest obciążona licznymi błędami oraz że występują w niej liczne nieścisłości.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy przy wytyczaniu lokalizacji biogazowni dołożono należytej staranności i tym samym jej położenie nie stanowi zagrożenia dla środowiska naturalnego?
2. Czy biogazownia powstanie na działce, której grunty stanowią nieużytki?
3. Jeśli nie, to czy teren przeznaczony pod budowę jest zdalny do uprawy?
4. Jaka jest przewidywana moc elektryczna przedmiotowej gazowni?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 25 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9876)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie likwidacji komisariatów Policji
w Białymstoku**

Szanowny Panie Ministrze! Dotychczas III Komisariat Policji w Białymstoku miał dwie siedziby: prewencja i dochodzeniowcy pracowali przy ul. Upalnej, natomiast kryminalni przy ul. Słowackiego. W ostatnich dniach została podjęta decyzja o likwidacji placówki mieszczącej się przy ul. Upalnej i przeniesienie funkcjonariuszy do budynku przy ul. Słowackiego. Przedmiotowa decyzja budzi poważne wątpliwości,

gdyż w jej wyniku kompleks trzech osiedli (zamieszkiwany łącznie przez niemal 50 tys. osób) zostanie bez nadzoru i wsparcia funkcjonariuszy Policji. Jest to tym bardziej niepokojące w kontekście faktu, iż w tym roku pierwszy raz od kilku lat odnotowano w Białymstoku wzrost przestępczości.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie są rzeczywiste powody przeprowadzki funkcjonariuszy i przeniesienia placówki?
2. Czy na osiedlach, gdzie zostaną zlikwidowane komisariaty, zostaną utworzone punkty przyjęć interesantów?
3. Jeśli tak, to ile takich punktów zostanie utworzonych?
4. Jeśli tak, to czy będą one czynne całodobowo?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 25 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9877)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony
Zabytków Przemysłowych**

Przekształcenia w sferze gospodarczej odbywały się w większości przypadków bez poszanowania dla substancji zabytkowych (architektury i elementów parku maszynowego) będących w posiadaniu upadających i likwidowanych zakładów pracy.

Cenne zabytki ery przemysłowej niszczą się w straszającym tempie. Dzięki wielkiemu zaangażowaniu samorządów, organizacji pozarządowych i sektora prywatnego udało się ocalić Muzeum Techniki i Włókiennictwa i dworzec w Bielsku-Białej, Muzeum Browaru w Żywcu, Muzeum Drukarstwa w Cieszynie, Muzeum Ustrońskie i Muzeum Pracy Śląskiej w Pszczynie.

Samorządy, którym ciągle przybywa zadań, w oparciu o własne budżety nie są w stanie podjąć skutecznych działań zmierzających do ochrony tej części naszego dziedzictwa.

Opieka nad dziedzictwem industrialnym powinna jak najszybciej stać się jednym z priorytetów polityki kulturalnej, a wsparcie finansowe państwa pozwoliłoby ocalić wiele bezcennych zabytków.

Szanowny Panie Ministrze! Stan wielu bezcennych, unikatowych zabytków ery industrialnej, które możemy bezpowrotnie stracić, upoważnia mnie do zadania pytań:

1. Jakie działania podejmuje państwo w celu ochrony i rewitalizacji zabytków poprzemysłowych i związanej z nimi architektury?

2. Czy przewiduje się utworzenie Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych wspierającego działania na rzecz zachowania i rewaloryzacji zabytków?

Z poważaniem

Posel Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9878)

do ministra finansów

w sprawie podwójnego naliczania podatku VAT za dostawę mediów dla najemców lokali komunalnych w budynkach wspólnot mieszkaniowych

Od dwóch lat najemcy lokali komunalnych w budynkach wspólnot mieszkaniowych płacą podwójny VAT za dostawę ciepłej wody i ogrzewanie, co jest dla nich niezrozumiałe i wielce niesprawiedliwe. Różnica w opłatach między właścicielami a najemcami lokali wynosi kilkaset złotych w roku. Powoduje to, że najemcy, szukając rozwiązania tego problemu, zwracają się do posłów z prośbą o interwencję.

Z wcześniejszych odpowiedzi na interpelacje związane z tym problemem wynika, że Ministerstwo Finansów miało poddać analizie kwestię rozliczeń dokonywanych przez wspólnoty mieszkaniowe.

Biorąc powyższe pod uwagę, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie są wnioski z przeprowadzonej analizy kwestii rozliczeń dokonywanych przez wspólnoty mieszkaniowe?

2. Czy konieczne są zmiany w przepisach ustawowych?

3. Czy ministerstwo planuje nowelizację ustawy, która rozwiąże ten problem?

4. Jaka jest jednolita interpretacja przepisów w tej sprawie Ministerstwa Finansów zgodna z prawem europejskim?

Z poważaniem

Posłowie Stanisław Szwed
i Jadwiga Wiśniewska

Bielsko-Biała, dnia 19 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9879)

do ministra infrastruktury

w sprawie projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych

Szanowny Panie Ministrze! Moje głębokie zaniepokojenie budzą zapisy projektu zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych, w szczególności dotyczące autostrady A1 na odcinku od węzła Sośnica do węzła Pyrzowice. Z projektu rozporządzenia wynika, że zwolnienie z poboru opłat zostanie zachowane jedynie na odcinku od węzła Sośnica do węzła Bytom. W moim przekonaniu to rozwiązanie stoi w sprzeczności z interesem społeczności lokalnych. Powyższe rozwiązanie będzie prowadziło do tego, że większość kierowców, chcąc uniknąć dodatkowych opłat, skieruje się na drogi lokalne, powodując niedogodności zarówno dla samych podróżujących, jaki i dla mieszkańców gmin, przez które będą przejeżdżać. Mam tutaj na względzie kwestie nadmiernego obciążenia alternatywnych dróg względem autostrady oraz trudną sytuację mieszkańców miejscowości zamieszkałych w rejonie dojazdu do lotniska Przyszowice. Wobec powyższego w moim przekonaniu zasadne jest, aby w nowym rozporządzeniu zagwarantować zwolnienie z poboru opłat na całym odcinku, tj. od węzła Sośnica do węzła Pyrzowice.

1. Jakie jest uzasadnienie dla odejścia od zwolnienia z poboru opłat na odcinku od węzła Sośnica do węzła Pyrzowice?

2. Czy minister infrastruktury bierze pod uwagę różnego rodzaju skutki społeczne zapisów wprowadzających pobór opłat za przejazd odcinkiem od węzła Bytom do węzła Pyrzowice?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Wita

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9880)

do ministra infrastruktury

w sprawie działań Urzędu Lotnictwa Cywilnego w przedmiocie egzaminowania personelu lotniczego ze znajomości języka angielskiego

Rzeczpospolita Polska, jako państwo członkowskie Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cy-

wilnego (ICAO), jest związana postanowieniami Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym z dnia 7 grudnia 1944 r. Do stosunków prawnych z zakresu lotnictwa cywilnego stosuje się przepisy ustawy Prawo lotnicze, o ile wiążące Rzeczpospolitą Polską ratyfikowane umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej. Jak wynika z art. 3 ust. 2 ustawy Prawo lotnicze, przyjęte przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) załączniki do konwencji oraz ich zmiany ogłaszane są bez zbędnej zwłoki wraz z oświadczeniami rządowymi dotyczącymi ich obowiązywania. Konwencja zawiera 18 załączników, spośród których załącznik nr 1: Licencjonowanie personelu był zmieniany wielokrotnie (167 razy). Szczegółowa informacja dotycząca zmiany 164 została zawarta w podręczniku pt. „Manual on the Implementation of the ICAO Language Proficiency Requirements – Doc 9835-AN/453”. Zgodnie ze zmianą 164 do załącznika 1 do konwencji chicagowskiej, polskie władze lotnicze zobowiązane są do przeprowadzenia egzaminów sprawdzających stopień biegłości lotniczego języka angielskiego wśród pilotów wykonujących międzynarodowe operacje lotnicze oraz kontrolerów ruchu lotniczego, w zakresie znajomości standardowej frazeologii radiotelefonicznej oraz umiejętności posługiwania się językiem potocznym w sytuacjach standardowych i nietypowych, w sposób adekwatny do wymagań Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO).

Obowiązek wykazania znajomości języka angielskiego na minimalnym poziomie, wymaganym dla łączności radiotelefonicznej (poziom 4), wynika z załącznika 1 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, sporządzonej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212 i 214, z 1963 r. Nr 24, poz. 137 i 138, z 1969 r. Nr 27, poz. 210 i 211, z 1976 r. Nr 21, poz. 130 i 131, Nr 32, poz. 188 i 189 i Nr 39, poz. 227 i 228, z 1984 r. Nr 39, poz. 199 i 200 oraz z 2000 r. Nr 39, poz. 446 i 447, z 2002 r. Nr 58, poz. 527 i 528 oraz z 2003 r. Nr 78, poz. 700 i 701), zwanym dalej „załącznikiem 1 ICAO”. Obowiązek, o którym mowa powyżej, dotyczy kandydatów ubiegających się o licencję kontrolera ruchu lotniczego, operatora stacji lotniczej, członka personelu lotniczego, który posługuje się radiotelefonem na pokładzie statku powietrznego oraz członków personelu lotniczego posiadających takie licencje.

Wiele państw na świecie, w tym krajów członkowskich Unii Europejskiej, opracowało własne metody egzaminacyjne, własne podręczniki szkolenia włącznie z metodologią i rozpoczęły szkolenie i egzaminowanie pilotów.

Polskie władze lotnicze, celem wykonania obowiązku nałożonego przez przepisy wspomnianego wyżej załącznika nr 1 do konwencji chicagowskiej, wybrały na drodze przetargu system RELTA australijskiej firmy RMIT University i na jego podstawie rozpoczęły egzaminowanie pilotów i wydawanie decyzji administracyjnych o wpisie znajomości języka angielskiego do licencji.

Forma egzaminu oraz jego przebieg budziły wielokrotnie kontrowersje zarówno na łamach prasy jak i w środowisku lotniczym.

Sposób przeprowadzania egzaminu jest szczegółowo opisany jedynie na stronie internetowej Urzędu Lotnictwa Cywilnego. Urząd Lotnictwa Cywilnego nie udostępnia praktycznie żadnych materiałów pozwalających na rzetelne przygotowanie się do takiej formy egzaminu. Jedyną możliwością na zapoznanie się i przygotowanie się kandydatów do przedmiotowego egzaminu jest konieczność zakupu bardzo drogiego (1000 do 2000 zł) oprogramowania firmy RMIT University, do której należy również program egzaminacyjny RELTA.

Osoba przystępująca do egzaminu jest logowana przez egzaminatora na serwer RELT-y, odsłuchuje tzw. listening, a następnie rozwiązuje na komputerze test. Jak już wspomniałem, całość egzaminu odbywa się wyłącznie na podstawie oprogramowania australijskiego, którego zakres materiału jest praktycznie nieznan, jak również nieznane są zasady punktowego zaliczania testów (każdy test ma inne wymogi punktowe np. raz zalicza 13 punktów na 30, a raz 20 punktów na 30. Druga i trzecia część egzaminu to natomiast tzw. speaking, czyli rozmowa z egzaminatorem, która jest nagrywana.

Część pierwsza, czyli listening, oceniana jest przez firmę RMIT, natomiast część druga i trzecia przez ocenianą przez dwóch niezależnych egzaminatorów oceniających (raters) po uprzednim odsłuchaniu nagranych materiałów.

W przypadku niezaliczenia ww. egzaminu kandydat mógł podchodzić do kolejnego ze względów systemowych (jak to ujęto na stronie internetowej ULC) w terminie 30 dni od poprzedniego podejścia. Natomiast od połowy marca Urząd Lotnictwa Cywilnego wydłużył okres karencji do 90 dni. Kandydaci chcący zapisać się w terminie poprzednio obowiązującym otrzymywali informację od Lotniczej Komisji Egzaminacyjnej, iż wcześniej robiono to na zasadzie wyjątku, a w chwili obecnej jest to 90 dni. Wobec powyższego powstaje zasadnicze pytanie, czy jest zasadne, aby organ centralny stosował prawo wedle własnego uznania. Należy nadmienić, że okres ten wynika jedynie z zatwierdzonego wytyczną nr 2 prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego dokumentu ICAO Doc 9835, w którego treści nigdzie nie znajduje się jednoznaczny wyśóg stosowania 90-dniowego okresu karencji.

Dlatego też sam egzamin z punktu widzenia prawnego budzi uzasadnione wątpliwości, ponieważ zarówno szczegółowa forma jego przeprowadzania nie została dotychczas uregulowana odpowiednimi przepisami wykonawczymi ani również kwestie organizacyjne. Z uwagi na zasadnicze różnice między ww. egzaminem ze znajomości języka angielskiego a pozostałymi egzaminami lotniczymi nie możliwe jest stosowanie w pełni rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 18.07.2003 r. w sprawie egzaminów państwowych na licencje lub uprawnienia lotnicze (Dz. U. Nr 168, poz. 1637).

Pragnę również w tym miejscu wskazać, iż w Urzędzie Lotnictwa Cywilnego na nieznaną podstawę prawnej stosuje tzw. tryb pilny, „oferując” dokonanie czynności administracyjnej np. wpisu do licencji w przypadku uiszczenia 50% stawki opłaty określonej w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 8 września 2003 r. w sprawie opłaty lotniczej (Dz. U. Nr 176, poz. 1718) w terminie krótszym niż uregulowanym w Kodeksie postępowania administracyjnego (zwykle jest to około 14 dni zamiast 30).

Takie działania prawne nadwyrężają zaufanie obywateli do urzędu centralnego, wymuszając ponoszenie dodatkowych opłat w zamian za szybsze załatwienie sprawy.

Mając zatem powyższe na uwadze, uprzejmie proszę Pana Ministra udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego Urząd Lotnictwa Cywilnego nie stworzył krajowego systemu egzaminowania z języka angielskiego, nie opracował metodologii, tak jak zrobiło to wiele krajów, m.in. w Unii Europejskiej?

2. Dlatego Urząd Lotnictwa Cywilnego wybrał ofertę firmy RELTA, skoro wiadomo, jak duże są różnice pomiędzy australijską odmianą języka angielskiego a językiem angielskim, którego uczy się w Polsce?

3. Na jakiej podstawie prawnej Urząd Lotnictwa Cywilnego przeprowadza egzaminy ze znajomości języka angielskiego, jeżeli nie istnieją właściwe przepisy wykonawcze regulujące przebieg takiego egzaminu?

4. Dlaczego Urząd Lotnictwa Cywilnego przeprowadza egzamin ze znajomości języka angielskiego, skoro nie istnieje pełny krajowy nadzór nad formą i zakresem przeprowadzanego egzaminu (np. wspomniany już brak jednolitego zakresu wymagań punktowych testu rozwiązywanego w ramach części listening)?

5. Czy wydanie decyzji o wpisie poziomu znajomości z języka angielskiego ustalonego na podstawie wyniku egzaminu, który nie jest w całości objęty nadzorem krajowym, jest zgodne z obowiązującymi przepisami prawa?

6. Czy organ centralny ma prawo dopuszczać do egzaminu na zasadzie dowolności?

7. Czy zgodnym z prawem jest działanie Urzędu Lotnictwa Cywilnego w postaci pobierania wyższej o 50% stawki opłaty za określoną czynność przy jednoczesnej deklaracji, iż sprawa wnioskującego będzie rozpatrzona w terminie szybszym niż zakreślonym przez Kodeks postępowania administracyjnego (tzw. tryb pilny)?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Zapytanie (nr 9881)

do ministra zdrowia

w sprawie przyszłości Szpitala Specjalistycznego im. dr. Józefa Babińskiego SPZOZ w Krakowie

Na podstawie art. 195 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kierujemy do Pani zapytanie poselskie w sprawie Szpitala Specjalistycznego im. dr. Józefa Babińskiego SPZOZ w Krakowie.

Zwracamy się do Pani Minister w związku z niepokojącą kwestią przyszłości Szpitala Specjalistycznego im. dr. Józefa Babińskiego SPZOZ w Krakowie, renomowanej placówki prowadzącej kompleksowe świadczenia w zakresie lecznictwa psychiatrycznego, odwykowego i neurologicznego. Przewodniczący wszystkich organizacji związkowych działających przy szpitalu, tj. Związek Zawodowy Pracowników Ochrony Zdrowia, NSZZ „Solidarność” Komisja Zakładowa, Zakładowa Organizacja Związkowa Pielęgniarek i Pielęgniarzy, Oddział Terenowy OZZL i Związek Zawodowy Psychologów, wystosowali trzecie z kolei wotum nieufności dla pani dyrektor szpitala specjalistycznego im. Babińskiego. Niepokój budzą informacje o nieprawidłowościach związanych z zarządzaniem szpitalem, które w konsekwencji mogą prowadzić do pogorszenia jakości udzielanych świadczeń medycznych.

Organizacje związkowe mimo wielokrotnych interwencji u pani dyrektor szpitala i Zarządu Województwa Małopolskiego nie otrzymały opracowanej przez firmę konsultingową, a zleconej przez urząd marszałkowski, analizy rozwoju lecznictwa psychiatrycznego w Małopolsce z uwzględnieniem szpitala im. J. Babińskiego. Pracownicy zrzeszeni w związkach nie otrzymali ponadto planu rozwoju i restrukturyzacji szpitala mimo trwającej od stycznia 2010 r. likwidacji oddziału 7D i braku koncepcji jego zagospodarowania zgodnie z aktualnie obowiązującymi standardami i normami unijnymi. Ponadto wiele wątpliwości budzi fakt, iż na stanowisko zastępcy dyrektora do spraw lecznictwa od dłuższego czasu nie organizuje się konkursu, mimo iż jest to wymagane przez ustawę o zakładach opieki zdrowotnej.

Kierując się dobrem szpitala, jego pacjentów i pracowników oraz troską o przyszłość tego ważnego dla opieki psychiatrycznej miejsca, zwracamy się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia otrzymywało sygnały o nieprawidłowościach związanych z zarządzaniem szpitalem?

2. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo w celu wyjaśnienia wątpliwości związanych z zarządzaniem szpitalem?

Z poważaniem

Posłowie Andrzej Adamczyk
i Ryszard Terlecki

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9882)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie obywatela bezpodstawnie obwinionego i bezprawnie skazanego przez Sąd Rejonowy w Sopocie w postępowaniu w sprawie o wykroczenie z art. 51 § 1 K.w. za rzekome wymuszenie „uległego zachowania przewodniczącego Rady Miasta Sopot”

Szanowny Panie Ministrze! Zapytanie dotyczy dotyczy pana K. W. s. W. i I. z d. Ł. bezpodstawnie obwinionego i bezprawnie skazanego w postępowaniu II W 594/09, w sprawie o wykroczenie z art. 51 § 1 K.w. za rzekome wymuszenie przez W., „uległego zachowania przewodniczącego Rady Miasta Sopot”, gdyż zarzucanego mu wykroczenia nie popełnił.

Wyrok z dnia 17 grudnia 2010 r. w części dotyczącej W., w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, powinien przez Sąd Rejonowy zostać oddalony, jako oczywiście bezzasadny. Sąd rejonowy, wydając wyrok, bezpodstawnie przyjął, że okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości i w pkt I uznał p. W. za winnego tego, że w dniu 20 marca 2009 r. zakłócił obrady Rady Miasta Sopotu, kwalifikując ten czyn, jako wykroczenie z art. 51 § 1.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku o ukaranie, braku wnikliwego zbadania sprawy przez Sąd Rejonowy w Sopocie w postępowaniu II W 594/09, wydania przez sąd wyroku jedynie w oparciu o treść wniosku o ukaranie, niepodjęcia wnikliwego wyjaśnienia wszystkich okoliczności. W związku z opisem powyższej sytuacji, która jest bulwersującą dla opinii publicznej sprawą z uwagi na ograniczanie wolności obywatelskich, swobód niezależnych mediów, dostępu do informacji publicznej, zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytanie: Czy w przedstawionej powyżej sprawie nie doszło do przestępstwa sądowego polegającego na przekroczeniu uprawnień przez sędziego orzekającego poprzez zaniechanie szczegółowego i dogłębnego wyjaśnienia sprawy i wydania wyroku nakazowego w niniejszym postępowaniu?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9883)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie bezprawnej odmowy podmiotom uprawnionym udostępnienia akt sprawy przez Sąd Rejonowy w Sopocie

Szanowny Panie Ministrze! Wykonując mandat posła RP, interweniując w sprawie p. K. W., zwróciłem się do Sądu Rejonowego w Sopocie z pisemnym wnioskiem o udostępnienie mi akt postępowania w sprawie II W 594/09. Przewodnicząca II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Sopocie za pośrednictwem sekretariatu tegoż wydziału telefonicznie oraz listownie poinformowała mnie o odmownej decyzji dotyczącej dostępu do akt postępowania.

Do dnia dzisiejszego nie otrzymałem pisemnego uzasadnienia mojego wniosku. W roku 2010 ten sam sąd odmówił rzecznikowi praw obywatelskich dostępu do tych samych dokumentów sądowych o sygn. akt II W 594/09 z przyczyn również nieznanymi. Odmowa tej czynności prawnej, opisanej w ustawie o rzeczniku praw obywatelskich, znajduje się w aktach sprawy: RPO-638127/10/II, dot. skargi p. K. W., w biurze RPD w Warszawie.

Bulwersujący fakt utajniania przez Sąd Rejonowy w Sopocie postępowania zakończony wyrokiem skazującym za czyn niepopołniony nasuwa podejrzenie, iż wyrokująca w sprawie sędzia dopuściła się złamania prawa.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą do pana ministra o odpowiedzi na pytania:

1. Czy sąd miał prawo w tej jakże bulwersującej sprawie odmówić posłowi RP wglądu w akta sprawy w związku z wykonywaniem przez niego mandatu posła?

2. Czy stanowisko Sądu Rejonowego w Sopocie odmawiające udostępnienia akt sprawy p. K. W. rzecznikowi praw obywatelskich jest zgodne z obowiązującym prawem?

3. Czy sędziowie sopockiego sądu rejonowego brońący dostępu do akt postępowania osobom do tego uprawnionych nie łamią prawa?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9884)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zakupu masztów z obudowami urządzeń rejestrujących, tzw. fotoradarów

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 195 ust. 2 w związku z art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu

RP (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253 i Nr 87, poz. 943) składam zapytanie poselskie w sprawie zakupu masztów z obudowami urządzeń rejestrujących, tzw. fotoradarów.

W dniu 30 marca 2011 r. dziennikarze TVN programu „Superwizjer” przeprowadzili ze mną rozmowę dotyczącą wdrażania w życie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw, tzw. ustawy fotoradarowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1466). W trakcie tej rozmowy poinformowali mnie, iż uzyskali informację, według której istnieje prawdopodobieństwo, że przed wejściem w życie tej ustawy zakupione zostały i zainstalowane przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad, policję i samorządy maszty z obudowami na urządzenia rejestrujące w liczbie blisko 1500 szt., a do nich tylko ok. 200 urządzeń rejestrujących (fotoradarów), w zdecydowanej większości od jednej firmy. Problem polega na tym, że do tych „pustych” ok. 1300 obudów mogą być zainstalowane urządzenia rejestrujące tylko tego samego wykonawcy co maszty i obudowy. Jeżeli tak jest, to dokonujący zakupu w ten sposób skazali się na to, że, zwiększając ilość urządzeń rejestrujących, będą zmuszeni do korzystania tylko z jednego, tego samego dostawcy. Wejście w życie ww. ustawy przyspiesza konieczność takich zakupów, których obecnie muszą dokonać Inspekcja Transportu Drogowego i samorządy.

Prace nad tą ustawą zostały podjęte decyzją prezydium sejmowej Komisji Infrastruktury na wniosek Ministerstwa Infrastruktury i przedstawione na posiedzeniu prezydium przez głównego inspektora transportu drogowego. Komisja przyjęła taki tryb pracy nad tą ustawą, aby przyspieszyć jej uchwalenie i w ten sposób zapobiec utracie przez Ministerstwo Infrastruktury 50 mln euro przeznaczonych przez UE na wdrożenie w Polsce elektronicznego nadzoru nad ruchem drogowym. W trakcie wielomiesięcznych prac nad tą ustawą uczestniczący w posiedzeniach Komisji Infrastruktury przedstawiciele Ministerstwa Infrastruktury, MSWiA, Policji, Ministerstwa Finansów, GDDKiA i Inspekcji Transportu Drogowego nigdy nie stwierdzali, że taki poważny problem istnieje. W trakcie prac sejmowej Komisji Infrastruktury wypracowano konsensus poprzez wprowadzenie szeregu poprawek, w tym zgłoszonych przez poszczególne resorty, co spowodowało, że ustawa została poparta przez rząd i wszystkie kluby poselskie. Minister infrastruktury w odpowiedzi na zapytanie poselskie stwierdził, że wszystkie działania, które podejmował, były realizowane w uzgodnieniu z Policją lub na jej wniosek.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy rzeczywiście takie zakupy w większości u jednego dostawcy i z przyjęciem w stosunku do tego

dostawcy takiego zobowiązania miały miejsce i były czynione w uzgodnieniu z Policją?

2. Jeżeli tak, to dlaczego zgodzono się na takie warunki? Przecież było więcej niż pewne, że ilość urządzeń rejestrujących należy co najmniej systematycznie zwiększać. Można było u dostawcy uzgodnić warunki ewentualnych zakupów na lata przyszłe.

3. Dlaczego dokonywano zakupów w tak niekorzystnej proporcji: na prawie 10 obudów jedno urządzenie rejestrujące? Przewidzenie sytuacji, że kierowcy szybko się w tym zorientują i podejmą przeciwdziałania, winno mieć miejsce. Jeżeli przepisy wymagają, aby zakup fotoradarów mógł być dokonany tylko u dostawcy masztu, to dlaczego nie zapewniono w umowach na zakupy masztów korzystnych warunków dla przyszłych zakupów do nich fotoradarów?

4. W przygotowaniu omawianej ustawy przez Inspekcję Transportu Drogowego uczestniczyli także przedstawiciele MSWiA, MI, Policji i GDDKiA. Dlaczego nie uprzedzili oni ITD, a potem sejmowej Komisji Infrastruktury o tak poważnym zagrożeniu?

Proszę Pana Ministra o zlecenie postępowania wyjaśniającego w tej sprawie.

Z poważaniem

Posel Krzysztof Tchórzewski

Siedlce, dnia 18 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9885)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie likwidacji gminnych posterunków
Policji w powiatach: ciechanowskim,
gostynińskim, mławskim, płońskim,
przasnyskim, sierpeckim, sochaczewskim,
żuromińskim i żyrardowskim**

Szanowny Panie Ministrze! Już po podjęciu przez Pana kwestii likwidacji posterunków Policji w gminach powiatu plockiego ziemskiego dotarły do mnie sygnały, że zmiany w zakresie organizacji Policji w sąsiadujących powiatach są przeprowadzane na dużą skalę i że wiele gmin zostało pozbawionych swojego komisariatu Policji.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Które gminne posterunki Policji na terenie powiatów: ciechanowskiego, gostynińskiego, mławskiego, płońskiego, przasnyskiego, sierpeckiego, sochaczewskiego, żuromińskiego, żyrardowskiego zostały w przeciągu ostatnich 6 miesięcy zlikwidowane?

2. Czy w gminach (znajdujących się w wyżej wymienionych powiatach), w których planuje się likwidację posterunków lub w których posterunki zostały już zlikwidowane, odnotowano w przeciągu ostatnich

lat znaczący spadek przestępczości czy może jej wzrost? Proszę w tym temacie o przedstawienie konkretnych statystyk.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 23 maja 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9886)

do ministra infrastruktury

w sprawie filmu reklamowego wyświetlanego w pociągach PKP InterCity

W związku z licznymi materiałami medialnymi, dotyczącymi złej kondycji finansowej spółki PKP InterCity, przykładowo wywiad z prezesem PKP InterCity opublikowany w dniu 6 stycznia 2011 r. na stronie internetowej <http://www.rynek-kolejowy.pl>, zatytułowany: „Mędra: Sytuacja finansowa spółki, jeżeli chodzi o płynność, jest trudna”, a także licznymi informacjami mediów dotyczącymi realizowanej przez spółkę PKP InterCity kampanii wizerunkowo-reklamowej, przykładowo artykuł „PKP InterCity: Będą reklamy, walka o pasażerów, ale i duże redukcje” opublikowanym w dniu 11 października 2010 r. w gazecie „Dziennik – Gazeta Prawna”, gdzie m.in. wskazane jest, że spółka PKP InterCity może przeznaczyć na reklamę swoich usług kwotę 5 mln zł, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Kto był zleceniodawcą filmu reklamowego wyświetlanego obecnie (stan na dzień 26 maja 2011 r.) w pociągach spółki PKP InterCity reklamującego usług tejże spółki?

2. Ile łącznie kosztował oraz przez kogo został wykonany ww. materiał filmowy?

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9887)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie urlopów i wyjazdów zagranicznych prezesa Rady Ministrów

W związku z licznymi materiałami medialnymi, w których dziennikarze stawiają zarzut, że Pan Premier Donald Tusk znaczną część swojego czasu zawodowego przeznaczają na wyjazdy zagraniczne oraz urlopy, przykładowo:

— artykuł: „Premier Tusk ma cztery dni weekendu? Samolotami jak taksówkami lata do domu

w Sopocie. Loty kosztowały 6 mln zł”, opublikowany w dniu 9 maja 2011 r. w gazecie „Super Express”,

— artykuł: „Tusk pojechał na urlop. Gdzie?”, opublikowany w dniu 18 września 2010 r. w gazecie „Dziennik”,

— artykuł: „Premier szaleje w Alpach”, opublikowany w dniu 13 stycznia 2010 r. w gazecie „Fakt”,

wnoszę o udzielenie poniższych informacji obejmujących lata 2007–2011 (z podziałem na poszczególne lata):

— ilość oraz długość urlopów Prezesa Rady Ministrów,

— ilość oraz długość wyjazdów zagranicznych Prezesa Rady Ministrów, w tym wyjazdów służbowych (ze wskazaniem liczby dni, w których przebywał poza granicami Polski).

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9888)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie godnego upamiętnienia przez władze polskie obywateli II RP zamordowanych przez sowieckie NKWD w latach 1939–1941

Szanowny Panie Premierze! Już 14 lat temu we Włodzimierzu Wołyńskim znaleziono ludzkie szczątki, fragmenty polskich mundurów i amunicję używaną przez NKWD. Ze zdobytych przez nas informacji wynika, że Ukraińcy zawiadomili o tej sprawie polski konsulat we Lwowie już w 1997 r., zaraz po dokonaniu tego makabrycznego odkrycia. Z nieznanym powodów polscy urzędnicy nie nadali jednak sprawie biegu. Ukraińcy przed 14 laty sami pochowali więc znalezione szczątki polskich żołnierzy we wspólnej kwaterze na miejskim cmentarzu. Na mogile ustawili wysoki łaćniński krzyż z drewna, na którym umieszczono tabliczkę z napisem w języku ukraińskim: „Ofiarom reżimu totalitarnego”. Przez ten czas sprawą nie zainteresował się nikt z polskich władz. Liczymy na to, że nasze informacje doprowadzą do godnego upamiętnienia tych ludzi przez państwo polskie.

W związku z powyższym chcielibyśmy zapytać Pana Premiera: Kiedy należy oczekiwać godnego upamiętnienia przez władze polskie obywateli II RP zamordowanych przez sowieckie NKWD w latach 1939–1941 we Włodzimierzu Wołyńskim?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Stawiarski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9889)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie możliwości udzielenia
wsparcia finansowego ukraińskim
archeologom prowadzącym prace
we Włodzimierzu Wołyńskim**

Szanowny Panie Premierze! Potwierdzają się przypuszczenia przedstawione w 2009 r. na łamach „Rzeczpospolitej” i antenie Radia Lublin o masowych grobach Polaków pomordowanych przez NKWD na przestrzeni lat 1939–1941.

Ostatnimi czasy ukraińscy archeolodzy podczas przeprowadzania badań pozostałości zamku Kazimierza Wielkiego we Włodzimierzu Wołyńskim natrafili na przestrelone czaszki, ludzkie szkielety, leżące chaotycznie w sposób świadczący o masowym zrzucaniu zwłok do rowów. Georadar wykazał, iż liczba ofiar może sięgać 1000 osób. Z dużym prawdopodobieństwem można powiedzieć, że są to Polacy. Świadczyć o tym może odnaleziona przedwojenna odznaka policyjna o numerze 1441/II, która pozwoliła zidentyfikować jedną z ofiar. Jest nią Józef Kuligowski, policjant z Łodzi. Jego nazwisko znajdowało się na liście dyspozycyjnej do Ostaszkowa, co oznacza, że istnieje duże prawdopodobieństwo, iż wśród ofiar mordów we Włodzimierzu Wołyńskim znajdują się osoby z listy katyńskiej.

W związku z ogromem prac archeologicznych niezbędna będzie pomoc wolontariuszy, a także wsparcie finansowe. Koszty prac archeologicznych szacuje się na kwotę 430 tys. hrywien (150 tys. zł), a więc nie mówimy tutaj o wygórowanej kwocie, której nasz kraj nie mógłby pokryć, zwłaszcza że dotyczy to historii naszej ojczyzny.

Należy podkreślić, iż panuje przychylny klimat ze strony władz Ukrainy, czego dowodem jest informacja, która pojawiła się w programie pierwszym ukraińskiej telewizji, a także w lokalnej wołyńskiej prasie. Lato to najlepsza pora roku dla archeologów, stąd nasza prośba do Pana Premiera o pilną interwencję w tej sprawie.

1. Czy zdaniem Pana Premiera istnieje możliwość włączenia się państwa polskiego w odkrywanie kart historii naszej ojczyzny we Włodzimierzu Wołyńskim?

2. Czy Pan Premier podejmie działania, aby wesprzeć finansowo prace ukraińskich archeologów we Włodzimierzu Wołyńskim dotyczące ekshumacji zamordowanych polskich oficerów?

3. Czy rząd polski nie powinien włączyć się w godne pochowanie szczątków obywateli II RP, zamordowanych przez sowieckie NKWD w latach 1939–1941 we Włodzimierzu Wołyńskim?

4. Jakie inne możliwości pomocy Pan Premier mógłby zaproponować w pracach archeologów we Włodzimierzu Wołyńskim?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Stawiarski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9890)

do ministra zdrowia

**w sprawie decyzji głównego inspektora
sanitarnego odnośnie do niedopuszczania
do użytku sal dydaktycznych w szkołach
wybudowanych przed wejściem w życie
rozporządzenia ministra infrastruktury
z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie
warunków technicznych, jakim powinny
odpowiadać budynki i ich usytuowanie**

Szanowna Pani Minister! Na podstawie § 73 ust. 2 powyższego rozporządzenia główny inspektor sanitarny wydał ostateczną decyzję niedopuszczającą do funkcjonowania 3 sal dydaktycznych w I Liceum Ogólnokształcącym im. Stefana Żeromskiego w Kielcach. Z wyjaśnień dyrekcji szkoły wynika, że obniżenie poziomu podłogi poniżej 40 cm jest spowodowane budową geologiczną i rzeźbą terenu wokół budynku szkoły. Wszystkie zakwestionowane sale zostały dopuszczone na pobyt ludzi od roku szkolnego 1962/63 i dotychczasowe kontrole Państwowej Inspekcji Sanitarnej nie wykazywały żadnych nieprawidłowości w tym zakresie. Wszystkie sale lekcyjne mają właściwą wysokość i powierzchnię oraz odpowiednie okna. W salach nie ma śladów wilgoci. W odwołaniu^{*)} od decyzji dyrekcja wskazuje, że budynek I LO w Kielcach został zaprojektowany i wybudowany przed rokiem 2002, nie był od tej pory przebudowywany ani nie zmieniło się przeznaczenie sal, wobec czego zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. nie podlega powyższemu rozporządzeniu. W odpowiedzi^{*)} główny inspektor sanitarny utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, tłumacząc, że przepisów ww. rozporządzenia nie stosuje się wyłącznie do budynków na etapie projektowania i budowy, oraz w dalszej części zaleca ubieganie się szkoły o uzyskanie zgody ministerstwa na sytuowaniu sal dydaktycznych poniżej zalecanego poziomu. Po skierowaniu wniosku^{*)} do Ministerstwa Infrastruktury szkoła uzyskała odpowiedź^{*)}, z której wynika, że ministerstwo nie wydaje upoważnienia

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

do udzielenia zgody na odstępstwo, ponieważ zgodnie z § 2 omawianego rozporządzenia przepisy rozporządzenia nie mają zastosowania do już istniejących budynków.

W przypadku I LO prace polegające na obniżeniu terenu wokół szkoły spowodowałyby uszkodzenie bieżni do zajęć WF. Takie samo zagrożenie wystąpiłoby dla ogrodzenia i muru oporowego. Z kolei podniesienie w salach poziomu podłogi o 70 cm spowodowałoby zmniejszenie wysokości sal i tym samym uniemożliwiłoby prowadzenie zajęć w tej części szkoły.

W związku z powyższymi argumentami proszę Panią Minister o odpowiedź: Jakie wyjście widzi Pani Minister z wyżej przytoczonej sytuacji?

Z poważaniem

Poseł Artur Gierada

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9891)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie niezamieszkania Siedlec
w „Koncepcji przestrzennego
zagospodarowania kraju 2030”**

„Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” jest kluczowym dokumentem strategicznym, który określa cele i kierunki polityki przestrzennej. Jako poseł z okręgu siedlecko-ostrołęckiego pragnę wyrazić swoje zaniepokojenie i wątpliwości związane pominięciem Siedlec, które są jednym z najważniejszych miast wschodniej Polski. Pominięcie ich w wizji policentrycznej metropolii sieciowej w przyszłości ograniczy rozwój miasta, które i tak jest słabsze ekonomicznie i społecznie w porównaniu z ośrodkami zachodniej Polski, np. Legnicy.

Obecnie Siedlce są prężnie rozwijającym się regionem gospodarczym ze Tarnobrzeską Specjalną Strefą Ekonomiczną, która przyciąga nowych inwestorów gotowych współpracować z lokalnymi przedsiębiorcami. Region posiada również ważny węzeł komunikacyjny, ponieważ przebiega przez niego międzynarodowa trasa tranzytowa Moskwa – Mińsk – Warszawa – Berlin, a w przyszłości powstanie autostrada na odcinku Mińsk Mazowiecki – Siedlce – Terespol. Pragnę zaznaczyć, że poza powyższymi istnieje jeszcze wiele argumentów przemawiających za uwzględnieniem naszego miasta, np. zaawansowana budowa stadionu, olimpijskie centrum podnoszenia ciężarów czy rozwijające się zaplecze hotelowo-gastronomiczne. Istotny kulturotwórczy wpływ na funkcjonowanie Siedlec ogrywają dwie uczelnie, tj. Collegium Mazovia i Uniwersytet Przyrodniczo-Humanistyczny, które organizują międzynarodowe i ogólnopolskie

konferencje naukowe, dbając tym samym o rozwój i poszerzenie wiedzy obywateli.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Czy istnieje możliwość dokonania zmian w projekcie KPZK i dołączenie Siedlec – jako ważnego ośrodka regionalnego – do policentrycznej metropolii sieciowej, umożliwiając i ułatwiając tym samym dalszy rozwój wschodniej części woj. mazowieckiego?

Z jakich przyczyn Siedlce nie zostały uwzględnione w ww. koncepcji?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Borkowski

Siedlce, dnia 20 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9892)

do ministra infrastruktury

**w sprawie terminu i sposobu rozpatrzenia
wniesionych przez obywateli odwołań
dotyczących ustalenia odszkodowań
za nieruchomości**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z interwencją państwa J. i Z. Z. zamieszkałych na terenie gm. Ostrów w pow. ropczycko-sędziszowskim uprzejmie proszę o informację o terminie i sposobie rozpatrzenia odwołań wniesionych przez nich w sprawie ustalenia odszkodowań.

Wyjaśniam, że państwo Z. wnieśli odwołania od decyzji z dnia 29.10.2010 r., znak: N.III-7724-3-820/10 (dot. działki 872/1) oraz od decyzji z dnia 03.11.2010 r. znak: N.III.7724-3-819/10 (dot. działki nr 871). Przedmiotowe odwołania zostały przesłane za pośrednictwem wojewody podkarpackiego w Rzeszowie do ministra infrastruktury przy pismach wojewody podkarpackiego z dnia 11.11.2010.

Zainteresowani do chwili obecnej nie otrzymali odszkodowania za dom i za działki (dom został rozebrany przy budowie autostrady A4). Informują również, że nie mają możliwości nabyć innego mieszkania z uwagi na przeciągające się procedury odwoławcze i brak środków finansowych.

Z uwagi na powyższe zwracam się z zapytaniem, kiedy zakończą się procedury odwoławcze. Jednocześnie wnoszę o dołożenie starań, aby dokonać wypłat odszkodowań w możliwie najkrótszym czasie, co umożliwiłoby państwu J. i Z. poprawę bardzo trudnej sytuacji życiowej związanej z brakiem własnego mieszkania.

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9893)

do ministra infrastruktury

w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w gm. Ropa w woj. małopolskim

W związku z planowanymi przekształceniami placówek Poczty Polskiej SA na terenie gminy Ropa w województwie małopolskim do mojego biura poselskiego napływają protesty ze strony samorządu lokalnego i mieszkańców.

Plan likwidacji sieci urzędów pocztowych – istotnego atutu firmy Poczta Polska – jest krótkowzroczny i obliczony na doraźną poprawę wskaźników ekonomicznych, a nie na budowanie pozycji PP. Sieć urzędów pocztowych zapewnia polskiemu społeczeństwu dostępność usług, które ze względów cywilizacyjnych powinny być usługami powszechnego dostępu. Pogorszenie dostępności usług pocztowych będzie szczególnie dotkliwe dla mieszkańców wsi. Likwidacja urzędów pocztowych w małych miejscowościach, w których funkcjonuje tylko jedna placówka świadcząca pełny zakres usług dla mieszkańców, podmiotów gospodarczych i turystów, to radykalne utrudnienie życia mieszkańcom, regres w rozwoju gospodarczym i narażanie firm na dodatkowe koszty.

W gminie Ropa zlikwidowano kilkanaście miesięcy temu placówkę Poczty Polskiej w miejscowości Łosie. Placówka w Ropie przejęła na siebie obsługę mieszkańców całej gminy Ropa i wszystkich instytucji zlokalizowanych na jej terenie. Władze spółki Poczta Polska zapewniały wówczas mieszkańców i lokalny samorząd, że w siedzibie gminy, tj. w miejscowości Ropa, urząd pocztowy zostanie zachowany. Deklaracja ta okazała się częścią obietnicy.

Czy Zarząd Poczty Polskiej uzna strukturę firmy za właściwą i pożądaną wówczas, gdy potencjalny klient poczty będzie zmuszony pokonać odległość kilkunastu kilometrów do najbliższego urzędu pocztowego? Tak będzie po dokonaniu zapowiadanej likwidacji urzędu pocztowego w Ropie.

Czy propozycja likwidacji UP w Ropie jest ekonomicznie uzasadniona?

Czy mieszkańcy terenów wiejskich są osobami drugiej kategorii, skoro władze spółki Poczta Polska taktują ich gorzej niż mieszkańców miast?

Poczta pełni funkcję instytucji o znaczeniu społecznym, dostarczając mieszkańcom czasopisma, gazety, oraz realizuje dostawę produktów zamawianych przez Internet. Likwidacja placówki Poczty Polskiej pogłębi proces marginalizacji obszarów wiejskich i wpłynie na pogorszenie obsługi mieszkańców, turystów i wczasowiczów przebywających na terenie gminy, którzy zmuszeni zostaną przesyłki pocztowe oraz płatności dowozić do placówek pocztowych położonych w innych miejscowościach. Będzie to dodatkowe utrudnienie i koszt dla osób korzystających z usług poczty, szczególnie zaś dla ludzi starszych.

Poczta Polska jako operator publiczny jest zobowiązana do świadczenia powszechnych usług pocztowych, a jej restrukturyzacja nie może odbywać się kosztem zmniejszenia dostępności usług, obniżenia poziomu ich jakości oraz redukcji zatrudnienia.

Dlaczego władze spółki Poczta Polska poszukują oszczędności głównie w sferze zatrudnienia i wynagrodzeń – przez masowe zwolnienia pracowników – zapominając o wdrażaniu rozwiązań, które spowodowałyby zwiększanie przychodów spółki?

Czy Zarząd Poczty Polskiej wyznaczył sobie cel zbudowania sieci konkurencyjnej wobec własnej firmy – narodowego operatora – skoro gremialnie oddaje urzędy pocztowe w małych miejscowościach w ręce agentów?

Posel Anna Paluch
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 7 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9894)

do ministra infrastruktury

w sprawie planowanych zmian organizacyjnych placówek Poczty Polskiej SA w gm. Czorsztyn, na przykładzie Urzędu Pocztowego w Maniowach

W związku z planowanymi przekształceniami urzędów pocztowych na terenie gminy Czorsztyn z siedzibą w Maniowach do mojego biura poselskiego napływają protesty ze strony samorządu lokalnego i mieszkańców.

Plan likwidacji sieci urzędów pocztowych – istotnego atutu firmy Poczta Polska – jest krótkowzroczny i obliczony na doraźną poprawę wskaźników ekonomicznych, a nie na budowanie pozycji PP. Sieć urzędów pocztowych zapewnia polskiemu społeczeństwu dostępność usług, które ze względów cywilizacyjnych powinny być usługami powszechnego dostępu. Poczta pełni funkcję instytucji o znaczeniu społecznym, dostarczając mieszkańcom czasopisma, gazety, oraz realizuje dostawę produktów zamawianych przez Internet. Pogorszenie dostępności usług pocztowych będzie szczególnie dotkliwe dla mieszkańców wsi.

Likwidacja urzędów pocztowych w małych miejscowościach, jak np. Sromowce Wyżne i Maniowy w gminie Czorsztyn w województwie małopolskim, świadczących usługi dla mieszkańców, podmiotów gospodarczych i turystów, to radykalne utrudnienie życia mieszkańcom, regres w rozwoju gospodarczym i narażanie firm na dodatkowe koszty.

Należy zauważyć, iż oddanie do użytku w 1997 r. zapory w Czorsztynie – Niedzicy i zalanie doliny Du-

najca, którą prowadziła droga, sprawiło, że obszar gminy Czorsztyn został podzielony na dwie części, a centrum administracyjno-usługowe przeniesione do wsi Maniowy. Od tej pory mieszkańcy sołectw Sromowce Niżne i Sromowce Wyżne mają utrudniony dostęp do centrum administracyjnego gminy, wsie te są bowiem oddzielone od pozostałych miejscowości pasmem Pienin. Droga powiatowa przecinająca Pieniny jest zimą trudna w utrzymaniu, stąd wynikają problemy mieszkańców w dostępie do usług publicznych.

Likwidacja placówek Poczty Polskiej w gminie Czorsztyn, instytucji społecznie użytecznych, pogłębi proces marginalizacji obszarów wiejskich i wpłynie na pogorszenie obsługi mieszkańców gminy oraz licznych turystów i wczasowiczów przebywających na jej terenie.

W dolinie Pienińskiego Potoku przy drodze leży kamień z napisem „Wojtek 1-3-1963”. Kamień upamiętnia listonosza, który w marcu 1963 r., idąc z przesyłkami pocztowymi z Krościenka do Sromowiec, zamarzył w Pieninach. W miejscowości Sromowce nie było wówczas placówki PP, a droga przez pasmo Pienin była jedynym możliwym połączeniem tej wsi ze światem. Czy w XXI w. mamy się cofać do stanu infrastruktury społecznej sprzed pół wieku, ponieważ Zarząd Poczty Polskiej SA postanowił dokonać restrukturyzacji?

Czy propozycja zmian organizacyjnych/likwidacji placówek Poczty Polskiej w gminie Czorsztyn jest ekonomicznie uzasadniona?

Czy Poczta Polska jako operator publiczny nie jest zobowiązana do świadczenia powszechnych usług pocztowych? Czy zatem jej restrukturyzacja może odbywać się kosztem zmniejszenia dostępności usług oraz obniżenia poziomu ich jakości, co uderza w społeczność lokalne na terenach wiejskich?

Poseł Anna Paluch
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9895)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie informowania pracowników
o obowiązujących ich przepisach prawnych
z zakresu prawa pracy
i ubezpieczeń społecznych**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo pana M. O. i pana A. K., mieszkańców Ostrowca Świętokrzyskiego, w sprawie obowiązku zapłaty podatku od dochodów uzyskanych w Danii.

Z treści przedmiotowego pisma wynika, iż jego adresaci od 2006 r. do 2007 r. pracowali w Danii na podstawie umowy o pracę zawartej z duńskim pracodawcą. Wszelkich formalności związanych ze sfinalizowaniem ww. umowy dokonywał polski przedsiębiorca. Zgodnie z umową wszelkie zobowiązania podatkowe miały być realizowane przez pracodawcę.

Po powrocie do Polski pracownicy nie byli informowani o bezwzględnym obowiązku podatkowym ani przez pośrednika, który faktycznie wypłacał im pieniądze, ani przez miejscowy urząd skarbowy.

W 2011 r. panowie O. i K. zostali wezwani przez urząd skarbowy do uiszczenia zaległego podatku wraz z należnościami ubocznymi. Obydwaj panowie nie są w stanie zapłacić obecnie wysokiego zobowiązania podatkowego, a Urząd Skarbowy w Ostrowcu Świętokrzyskim nie zgada się na umorzenie ich przedłużenia.

Niewątpliwie w tej sytuacji nierzetelność, a nawet nieuczciwość pracodawcy duńskiego, polskiego pośrednika, a przede wszystkim niejasne przepisy prawne stały się przyczyną zaistniałego stanu rzeczy. Przeciętny obywatel nie jest w stanie bez fachowej pomocy prawnej dotrzeć do konkretnego przepisu normującego jego obowiązek podatkowy w konkretnej sprawie, co w następstwie prowadzi do podobnych do opisywanej sytuacji.

W związku z otwarciem zachodnich rynków pracy wielu obywateli Polski decyduje się na stałe bądź okresowe zatrudnienie w innych państwach członkowskich UE. Taka sytuacja spowodowała powstanie szeregu nowych regulacji prawnych, co sprawia z kolei znaczące utrudnienie w dostępie społeczeństwa do konkretnych przepisów prawnych z dziedziny prawa pracy i ubezpieczeń społecznych i innych.

W obecnej sytuacji konieczne wydaje się dodatkowe uregulowanie kwestii dotyczącej obywateli polskich wykonujących pracę w innych krajach poprzez zobowiązanie pośredników pracy lub polskich pracodawców wysyłających do pracy za granicą do należytego poinformowania na piśmie pracowników o ich prawach i obowiązkach związanych z wykonywaną pracą. Dodatkowo należy rozważyć stworzenie specjalnego systemu informacyjnego dla takiej grupy pracowników. Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pani Minister:

1. Jak Pani ocenia tę sytuację prawną i czym ją uzasadnia?
2. Czy możliwe jest dokonanie zmian w prawie umożliwiających łatwiejszy dostęp do przepisów regulujących prawa i obowiązki pracowników wykonujących pracę za granicą?
3. Jakie kroki zamierza Pani podjąć, aby zmienić obecny stan rzeczy?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9896)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie finansowania projektu filmu
„Układ zamknięty” ze środków Polskiego
Instytutu Sztuki Filmowej**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku miesięcy trwają prace nad filmem „Układ zamknięty”, który opowiada o patologii w urzędach państwowych oraz wszechwładzy aparatu skarbowego i prokuratury, skutecznie niszczących nawet najmocniejszego przedsiębiorcę. To pierwsza polska fabuła o układzie władzy przeciwko biznesowi.

Scenariusz filmu oparto na historii L. J. i P. R., właścicieli Krakowskich Zakładów Mięśnych. W 2003 r. pod zarzutem „działania w zorganizowanej grupie przestępczej” i działania na szkodę kierowanych przez siebie spółek uznani za „niebezpiecznych”, na dziewięć miesięcy trafili do aresztu. Po siedmiu latach przewlekłego procesu śledztwo przeciw nim umorzono z powodu braku znamion przestępstwa.

Zdjęcia do filmu miały ruszyć w maju. Polski Instytut Sztuki Filmowej, do którego producenci w kwietniu zwrócili się z wnioskiem o ok. 3 mln zł dofinansowania, odroczył decyzję w tej sprawie – choć z pięciu recenzentów czterech oceniło projekt jako bardzo dobry. W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny odroczenia decyzji o dofinansowaniu filmu? Czy mają one jakikolwiek związek z poruszaną w nim tematyką?

2. Kiedy można liczyć na podjęcie decyzji w sprawie filmu?

Z wyrazami szacunku

Posel Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9897)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wykonywania zadań z zakresu
geodezji przez jednostki organizacyjne
podległe marszałkowi województwa,
ze szczególnym uwzględnieniem
woj. wielkopolskiego**

Szanowny Panie Premierze! Grupa geodetów z województwa wielkopolskiego wystąpiła na piśmie do mojego biura poselskiego z prośbą o spowodowanie wyjaśnienia szeregu kwestii związanych z tworzeniem jednostek organizacyjnych w zakresie wykony-

wania czynności związanych ze świadczeniem usług i produkcji geodezyjnej.

Przesyłając w załączeniu kopię przedmiotowej petycji, proszę o odpowiedź na pytanie: Jakie jest stanowisko rządu wobec kwestii, które zainteresowani podnoszą w ww. piśmie*)?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Napieralski

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9898)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie warunków i możliwości
organizowania poradni rodzinnych**

Niedawno zwróciła się do mojego biura poselskiego grupa rodziców i pedagogów. Część z nich pracowała w Powiatowej Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej. Okazuje się, że poradnie te przeciążone bieżącymi i bardzo potrzebnymi badaniami młodzieży nie mają możliwości pełnienia roli poradni rodzinnych.

Z odbytych rozmów i konsultacji rysuje się potrzeba organizowania poradni rodzinnych. Idzie o szeroką pomoc rodzinie. Naturalnie uwzględnia się tutaj problemy diagnozy i terapii dzieci, ale niezbędna jest często pomoc dla samych rodziców, nierzadko z rodzin dysfunkcyjnych. Kryzysy, które mają miejsce w małżeństwach, często wprost odbijają się na psychice i zachowaniach dzieci oraz młodzieży. W poradniach rodzinnych pomoc ukierunkowana powinna być na kompleksową i korelującą pomoc dziecku, rodzicom, rodzinie. Dlatego takie grupy wsparcia dla rodziców, małżeństw w formie poradni rodzinnej, wydają się być bardzo potrzebne.

Uprzejmie więc Panią Minister zapytuję: Jak Ministerstwo Edukacji Narodowej zapatruje się na możliwość tworzenia poradni rodzinnych, które udzielałyby pomocy rodzicom i dzieciom, często przewlekłe chorym i z zaburzeniami? Jakże istnieją obecnie uwarunkowania prawne dla tworzenia poradni rodzinnych? Jakże miejsca zajmują lub powinny zajmować poradnie rodzinne w strukturze samorządowej? Czy możliwe byłoby tworzenie poradni rodzinnej przy szkole? Jak należałoby zorganizować zatrudnianie (i sfinansowanie) pracowników kwalifikowanych, tj. psychologów, pedagogów, logopedów w takiej poradni rodzinnej?

Z wyrazami szacunku

Posel Jan Kulas

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Zapytanie
(nr 9899)

do ministra finansów

**w sprawie stosowania środków
egzekucyjnych w postępowaniu
egzekucyjnym**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z ustawą z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.) poborcy podatkowi mogą stosować środki egzekucyjne w postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym należności w terenie poprzez:

- 1) pobranie gotówki – art. 68 § 1,
- 2) dokonywanie zajęć ruchomości – art. 97 § 1,
- 3) wycenę zajętych ruchomości – art. 99 § 1,
- 4) sprzedaż ruchomości – art. 105c.

W związku z tym: Czy czynności powyższe przeprowadzają wyłącznie poborcy skarbowi (jak to wynika z przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji), czy czynności te są również dostępne dla pozostałych pracowników działów egzekucyjnych, zatrudnianych na stanowiskach referenta, starszego referenta, inspektora i starszego inspektora?

Z poważaniem

Poseł Witold Czarnecki

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9900)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie świadectw
bezpieczeństwa przemysłowego**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu w KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

1. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę postępowań sprawdzających odnośnie do decyzji o wydawaniu świadectw bezpieczeństwa przemysłowego w podziale na dwie grupy – klauzule dostępu na „poufne”, „tajne” i „ściśle tajne” oraz stopnia zdol-

ności przedsiębiorcy do ochrony informacji niejawnych (pierwszego, drugiego i trzeciego stopnia), różniąc uzyskiwane poświadczenia bezpieczeństwa na krajowe oraz organizacji międzynarodowych: NATO, UE i Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE)?

2. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę postępowań sprawdzających odnośnie do decyzji o odmowie wydania świadectw bezpieczeństwa przemysłowego w podziale na dwie grupy – klauzule dostępu na „poufne”, „tajne” i „ściśle tajne” oraz stopnia zdolności przedsiębiorcy do ochrony informacji niejawnych (pierwszego, drugiego i trzeciego stopnia), różniąc również uzyskiwane poświadczenia bezpieczeństwa na krajowe oraz organizacji międzynarodowych: NATO, UE i Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE)?

3. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę postępowań sprawdzających odnośnie do decyzji o cofnięciu świadectw bezpieczeństwa przemysłowego w podziale na dwie grupy – klauzule dostępu „poufne”, „tajne”, „ściśle tajne” oraz stopnia zdolności przedsiębiorcy do ochrony informacji niejawnych (pierwszego, drugiego i trzeciego stopnia), różniąc również uzyskiwane poświadczenia bezpieczeństwa na krajowe oraz organizacji międzynarodowych: NATO, UE i Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE)?

4. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę skarg kierowanych do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie w przypadku decyzji o cofnięciu świadectw bezpieczeństwa przemysłowego w podziale na dwie grupy – klauzule dostępu „poufne”, „tajne” i „ściśle tajne” oraz stopnia zdolności przedsiębiorcy do ochrony informacji niejawnych (pierwszego, drugiego i trzeciego stopnia), różniąc również uzyskiwane poświadczenia bezpieczeństwa na krajowe oraz organizacji międzynarodowych: NATO, UE i Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE)?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9901)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie opiniodawczo-doradczej
działalności ABW**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekre-

tarza stanu w KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo liczbę wniosków zaopiniowanych przez ABW w 2008 r. w podziale na następujące kategorie:

- legalizacja pobytu cudzoziemców;
- obrót bronią i amunicją;
- Karta Polaka;
- konsultacje wizowe;

— zezwolenia na międzynarodowy handel sprzętem wojskowym i uzbrojeniem również z lat 2009 i 2010?

2. Jakim firmom ABW przyznała zezwolenie na handel sprzętem wojskowym i uzbrojeniem również w latach 2008–2010?

3. Z czego wynika fakt tak znaczącego wzrostu w 2010 r. liczby wniosków o legalizację pobytu cudzoziemców oraz konsultacje wizowe?

4. Czy ma to związek z coraz większym napływem cudzoziemców w związku z ciągłą niestabilnością w państwach Bliskiego Wschodu, Półwyspu Arabskiego i Afryki Północnej?

5. Czy w związku z tak dużym napływem cudzoziemców w 2010 r. ABW prowadzi aktywne rozpoznanie pod kątem

— zabezpieczenia i profilaktyki kontrwywiadowczej w RP;

— zabezpieczenia antyterrorystycznego RP (w tym ochrony infrastruktury krytycznej państwa)?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9902)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie działalności Centralnego
Ośrodka Szkolenia ABW**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekre-

tarza stanu w KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Kiedy przewidywane jest ostateczne zakończenie rozbudowy Centralnego Ośrodka Szkolenia ABW w Emowie?

2. Jaki jest status organizowanych przez Centralny Ośrodek Szkolenia ABW sympozjów, konferencji, wystaw, warsztatów i spotkań?

3. Czy możliwy jest udział w organizowanych przez Centralny Ośrodek Szkolenia ABW sympozjów, konferencji, wystaw, warsztatów i spotkań wybranych przedstawicieli środowisk akademickich oraz innych osób z zewnątrz interesujących się problematyką bezpieczeństwa wewnętrznego, terroryzmu międzynarodowego etc.?

4. Czy istnieje w Centralnym Ośrodku Szkolenia ABW biblioteka, z której można by było wypożyczać cykliczne publikacje: „Przegląd bezpieczeństwa wewnętrznego” i „Terroryzm”?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9903)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie świadectw
bezpieczeństwa osobowego**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzech tygodni później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

1. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę postępowań sprawdzających zwykłych i poszerzonych odnośnie do decyzji wydawania krajowych poświadczeń bezpieczeństwa osobowego oraz poświadczeń bezpieczeństwa osobowego organizacji międzynarodowych: NATO, UE i Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE) w podziale na klauzule dostępu na „poufne”, „tajne” i „ściśle tajne”?

2. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę postępowań sprawdzających zwykłych i poszerzonych odnośnie do decyzji o odmowie wydania krajowych poświadczeń bezpieczeństwa osobowego oraz poświadczeń bezpieczeństwa osobowego organizacji międzynarodowych: NATO, UE i Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE) w podziale na klauzule dostępu na „poufne”, „tajne” i „ściśle tajne”?

3. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę postępowań sprawdzających zwykłych i poszerzonych odnośnie do decyzji o cofnięciu krajowych poświadczeń bezpieczeństwa osobowego oraz poświadczeń bezpieczeństwa osobowego organizacji międzynarodowych: NATO, UE i Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE) w podziale na klauzule dostępu na „poufne”, „tajne” i „ściśle tajne”?

4. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę postępowań odwoławczych i skargowych odnośnie do decyzji o cofnięciu krajowych poświadczeń bezpieczeństwa osobowego oraz poświadczeń bezpieczeństwa osobowego organizacji międzynarodowych: NATO, UE i Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE) w podziale na klauzule dostępu na „poufne”, „tajne” i „ściśle tajne”?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9904)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie nowej ustawy o ochronie informacji niejawnych

Szanowny Panie Premierze! W dniu 5 sierpnia 2010 r. uchwalono nową ustawę o ochronie informacji niejawnych, która zaczęła obowiązywać od 1 października. Z lektury nowej ustawy o ochronie informacji niejawnych widać, że jest ona niekompletna, nie zawiera ona kilku aktów wykonawczych oraz rozporządzeń Rady Ministrów dotyczących m.in. takich aspektów jak:

— podstawowe kryteria i sposób określania poziomu zagrożeń oraz dobór środków bezpieczeństwa

fizycznego odpowiednich do wskazanego poziomu zagrożeń,

— rodzaje zagrożeń, które należy uwzględnić przy określaniu poziomu zagrożeń,

— podstawowe elementy, które powinien zawierać plan ochrony informacji niejawnych.

Nowa ustawa o informacjach niejawnych nie posiada już szczegółowego wykazu poszczególnych rodzajów informacji niejawnych klasyfikowanych pod klauzulami „tajne” i „ściśle tajne”, jak miało to miejsce w poprzedniej ustawie o ochronie informacji niejawnych z 1999 r. W nowej ustawie o ochronie informacji niejawnych ustawodawca stwierdza, iż najważniejszą funkcją tej nowej ustawy jest prowadzenie lepszej ochrony informacji niejawnych o najwyższych klauzulach tajności – oznaczonych „tajne” i „ściśle tajne”, które winny być wyłącznie przechowywane i przetwarzane w kancelariach tajnych.

Skoro jest wymóg bezwzględnej ochrony informacji niejawnych o najwyższych klauzulach tajności w kancelariach tajnych, to dlaczego pełnomocnicy ochrony oraz kierownicy kancelarii tajnych nie mają odpowiednich uregulowań prawnych związanych z przechowywaniem, przetwarzaniem i ochroną informacji niejawnych w swoich kancelariach tajnych?

W związku z obowiązywaniem nowej ustawy o ochronie informacji niejawnych proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Gdzie można znaleźć podstawę prawną funkcjonowania kancelarii tajnej, zwłaszcza funkcjonującej w jednostkach organizacyjnych MON lub przez niego nadzorowanych w zakresie:

— podstawowe kryteria i sposób określania poziomu zagrożeń oraz dobór środków bezpieczeństwa fizycznego odpowiednich do wskazanego poziomu zagrożeń,

— rodzaje zagrożeń, które należy uwzględnić przy określaniu poziomu zagrożeń,

— podstawowe elementy, które powinien zawierać plan ochrony informacji niejawnych?

2. Kiedy minister obrony narodowej opracuje brakujące akta wykonawcze do nowej ustawy o ochronie informacji niejawnych?

3. Kiedy prezes Rady Ministrów opracuje brakujące akta wykonawcze do nowej ustawy o ochronie informacji niejawnych w zakresie funkcjonowania kancelarii tajnych, ale nie MON-owskich?

4. Jak wygląda procedura uzyskiwania informacji przez pełnomocnika ochrony informacji niejawnych od Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Służby Kontrwywiadu Wojskowego w zakresie określania rodzaju oraz poziomu zagrożeń ustalanych dla poszczególnych rodzaju kancelarii tajnych: kancelarii tajnej, kancelarii tajnej kryptograficznej, kancelarii tajnej mobilizacyjnej, kancelarii tajnej ćwiczebnej czy kancelarii tajnej zagranicznej?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9905)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie bezpieczeństwa
teleinformatycznego**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzech tygodni później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę certyfikatów urządzeń i systemów teleinformatycznych w zakresie ochrony elektromagnetycznej?

2. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę certyfikatów urządzeń i systemów teleinformatycznych w zakresie ochrony kryptograficznej?

3. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę certyfikatów urządzeń i systemów teleinformatycznych w zakresie zabezpieczenia IT?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9906)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie łączności rządowej
nadzorowanej przez ABW**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu w KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa We-

wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Jakie firmy zostały wybrane na drodze przetargu do budowy projektu CATEL będącego niejawnym systemem łączności rządowej (SŁR – N)?

2. Kiedy ABW przewiduje ukończyć w całości projekt CATEL, który ma dotyczyć zarówno jawnego systemu łączności rządowej (SŁR – J), jak i niejawnego systemu łączności rządowej (SŁR – N)?

3. Czy ABW w przyszłości przewiduje również dalszą rozbudowę niejawnego systemu łączności rządowej (SŁR – N), która docelowo umożliwiała przesyłanie wszystkimi możliwymi urządzeniami elektronicznymi i telekomunikacyjnymi używanymi przez SŁR – N do klauzuli „ściśle tajne”?

4. W jaki sposób ABW będzie wykonywać upgrety zabezpieczenia przy eksploatacji SŁR – J i SŁR – N?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9907)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. z zakresu szkoleń zawodowych
pracowników cywilnych i funkcjonariuszy
ABW**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu w KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych Jacka Cichockiego oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego Krzysztofa Bondaryka w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w 2010 r. Około 3 tygodni później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW w roku 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego

go w 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. W jaki sposób odbywa się szkolenie zawodowe pracowników cywilnych (nowo zatrudnionych oraz już pracujących) w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego?

2. Czy z Centralnego Ośrodka Szkolenia ABW w Emowie w zakresie jakichś form szkoleń czy doskonalenia zawodowego korzystają również pracownicy cywilni ABW? Jeżeli tak, to ilu pracowników cywilnych ABW w latach 2007–2011 ukończyło roczne szkolenie zawodowe?

3. Ilu funkcjonariuszy z innych służb mundurowych w latach 2007–2011 ukończyło szkolenie w Centralnym Ośrodku Szkolenia ABW w Emowie?

4. Ilu funkcjonariuszy ABW w latach 2007–2011 ukończyło i ukończy rocznie szkolenie zawodowe?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9908)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie działań podejmowanych
przez ABW podczas katastrofy smoleńskiej**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu w KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych Jacka Cichockiego oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego Krzysztofa Bondaryka w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w 2010 r. Około 3 tygodni później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy kwestia rozsyłania za pośrednictwem poczty elektronicznej zainfekowanego wirusem e-maila, którego tytuł i treść nawiązywały do katastrofy smoleńskiej, była badana przez ABW pod kątem ewentualnej prowokacji lub inspiracji ze strony rosyjskich służb specjalnych?

2. Jak układała się współpraca polskich oficerów ABW przybyłych do Smoleńska wraz z polskimi prokuratorami z oficerem łącznikowym Federalnej Służby Bezpieczeństwa w celu realizacji czynności przeprowadzanych na miejscu zdarzenia?

3. W jakim zakresie oficer łącznikowy ABW w Moskwie pomagał polskiej grupie w czynnościach oględzin rzeczy osobistych ofiar, poszukiwaniach i zabezpieczeniu urządzeń oraz dokumentów?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9909)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW w 2010
r. w zakresie doboru kadr osobowych w ABW**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu w KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych Jacka Cichockiego oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego Krzysztofa Bondaryka w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około 3 tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW w rok 2010 r. został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Skąd pojawiła się rozbieżność w kwestii doboru kadr w ABW? Na stronie internetowej ABW możemy przeczytać o możliwości zatrudnienia pracownika cywilnego, jednakże z raportu wynika, że w ABW pełnią służbę tylko funkcjonariusze?

2. Jaka jest procedura zatrudniania pracowników cywilnych w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego?

3. Dlaczego w raporcie nie podano liczby zatrudnionych pracowników cywilnych w ABW z uwzględnieniem podziału na płeć na podobnej zasadzie jak w przypadku funkcjonariuszy?

4. Jaka jest proporcja ze względu na wykształcenie zatrudnionych w ABW pracowników cywilnych?

5. Ilu funkcjonariuszy agencji w latach 2008–2010 odwoływało się od decyzji kadrowych szefa ABW do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9910)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w sferze studiów podyplomowych
z zakresu bezpieczeństwa wewnętrznego
na Uniwersytecie Warszawskim**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu w KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych Jacka Cichockiego oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego Krzysztofa Bondaryka w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około 3 tygodni później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy w ramach utworzonych podyplomowych studiów z zakresu bezpieczeństwa wewnętrznego w związku z porozumieniem między Wydziałem Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Instytutu Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego a Agencją Bezpieczeństwa Wewnętrznego istnieje osobna ścieżka kształcenia tylko i wyłącznie dla już zatrudnionych funkcjonariuszy ABW bądź innych służb mundurowych?

2. Czy wśród wykładowców podyplomowych studiów z zakresu bezpieczeństwa wewnętrznego Uniwersytetu Warszawskiego są czynni funkcjonariusze ABW bądź innych służb specjalnych?

3. Czy tok kształcenia w ramach podyplomowych studiów z zakresu bezpieczeństwa wewnętrznego Uniwersytetu Warszawskiego jest zbieżny z tokiem szkolenia zawodowego funkcjonariuszy i pracowników realizowanego w Centralnym Ośrodku Szkolenia ABW?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9911)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. z zakresu profilaktyki
antyterrorystycznej i przeciwdziałania
terroryzmowi międzynarodowemu**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Mniej więcej trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach.

1. Czy z uwagi na pojawiające się ostatnio serie zamachów terrorystycznych w niewielkim odstępie czasowym u naszych wschodnich sąsiadach (Rosja i Białoruś) nie należałoby zweryfikować poziom zagrożenia terrorystycznego RP przez Stałą Grupą Ekspertką oraz przez doraźnie powołany zespół specjalistów – analityków z CAT ABW?

2. Czy pojawiające się informacje z 19 maja 2011 r. na temat planowania przez Al-Kaidę zamachów w Polsce, które zostały ujawnione przez WikiLeaks, są analizowane przez Centrum Antyterrorystyczne ABW?

3. Czy obecnie istniejący poziom I zagrożenia terrorystycznego RP był już weryfikowany przez Międzyresortowy Zespół do Spraw Zagrożeń Antyterrorystycznych i Stałą Grupą Ekspertką z uwagi na nowe pojawiające się incydenty w 2011 r.?

4. Dlaczego na rządowej stronie internetowej: Antyterroryzm.gov.pl nie została zamieszczona chronologia spotkań Międzyresortowego Zespołu do Spraw Zagrożeń Antyterrorystycznych wraz z historią decyzji zespołu ustanawiającego dany poziom zagrożenia terrorystycznego RP?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9912)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. z zakresu aktywności skrajnych
organizacji ekstremistycznych w Polsce**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzech tygodni później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Jak wygląda aktywność skrajnie prawicowych organizacji terrorystycznych w 2010 r., w szczególności w województwach dolnośląskim, lubelskim i mazowieckim?

2. Czy skrajnie lewicowe organizacje ekstremistyczne przeprowadzające akcje o charakterze antykapitalistycznym, antyglobalistycznym i antypaństwowym w krajach Europy Zachodniej zaczynają przenikać na terytorium Polski, tworząc tu bazę logistyczną do organizowania podobnych działań?

3. Czy ABW monitoruje podejmowane działania stowarzyszenia Ruch Autonomii Śląska jako organizacji przybierającej charakter ekstremistyczny, niejednokrotnie nawołującej do oderwania Śląska od Polski, zrzeczenia się obywatelstwa polskiego przez Ślązaków etc. pod kątem ewentualnych zagrożeń dla żywotnych interesów RP oraz bezpieczeństwa i porządku konstytucyjnego Polski?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9913)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. z zakresu możliwości budżetowych
bieżącej działalności ABW**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekre-

tarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzech tygodni później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Z czego wynika możliwość zmniejszenia budżetu ABW w 2010 r. w stosunku do 2009 r.? Przecież z roku na rok rosną koszty utrzymania, eksploatacji, rośnie inflacja w kraju, etc.

2. Czy zmniejszony budżet ABW nie odbił się negatywnie zwłaszcza na działalności operacyjnej ABW, w tym szczególnie istotnych zadań finansowanych z ewentualnie zmniejszonego funduszu operacyjnego czy braku pieniędzy na premie i dodatki dla wyróżniających się funkcjonariuszy?

3. Czy z roku na rok zmniejszanie budżetu agencji nie spowoduje zatrzymania procesu inwestycyjnego służby, na przykład w zakresie rozbudowy radiokontrolnywiadu czy centralnego ośrodka szkolenia bądź warunków mieszkaniowo-bytowych zatrudnionych funkcjonariuszy/pracowników cywilnych ABW?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9914)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. z zakresu działalności
operacyjno-rozpoznawczej
i dochodzeniowo-śledczej ABW**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzech tygodni później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę prowadzonych kontroli operacyjnych, zakupu kontrolowanego i tzw. przesyłek niejawnie kontrolowanych?

2. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010 liczbę analizy wykazu połączeń telefonicznych (billingów), ustalenia danych abonenta i lokalizacji abonenta (BTS) oraz liczbę zapytań kierowanych do operatorów telekomunikacyjnych?

3. Na czym polega opracowany przez specjalistów ABW system umożliwiający rozliczalność kierowanych do operatorów telekomunikacyjnych zapytań?

4. Czy system ten można na tyle ujednolicić, by pozostałe służby specjalne mogły go używać?

5. Czy nie warto by pomyśleć nad opracowaniem jednolitego systemu rozliczającego kierowane przez pracowników spec służb do operatorów telekomunikacyjnych zapytania o billingi etc., obowiązującego we wszystkich pięciu służbach specjalnych?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9915)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. z zakresu efektywności działania
Rządowego Zespołu Reagowania
na Incydenty Komputerowe cert.gov.pl**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzech tygodni później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy Rządowy Zespół Reagowania na Incydenty Komputerowe cert.gov.pl współdziałający z Departamentem Bezpieczeństwa Teleinformatycznego ABW opracował już harmonogram usuwania błędów, w szczególności tych 451 błędów o wysokim poziomie zagrożenia w przebadanych witrynach internetowych należących do 63 instytucji państwowych, zwłaszcza że incydenty te zostały w pewnym sensie potwierdzone przez system arakis.gov, który odnotował 458 alarmów o charakterze wysokim?

2. Co oznacza liczba 146 faktycznych incydentów? Czy z tych 451 błędów o wysokim poziomie zagrożenia tylko 146 były to faktyczne incydenty? A czym była pozostała liczba błędów o wysokim poziomie zagrożenia?

3. Docelowo ile jeszcze sensorów systemu arakis.gov przewiduje ABW zainstalować w urzędach centralnych i terenowych administracji państwowej?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9916)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie udostępniania osobom
postronnym danych osobowych
funkcjonariuszy Policji i służb specjalnych**

Szanowny Panie Ministrze! Czy prawdą jest, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przekazało adres zamieszkania byłego szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego osobom, które zapowiedziały skierowanie pozwu w procesie cywilnym przeciw niemu? Czy teraz każdy, kto zadeklaruje chęć pozwania funkcjonariusza państwowego, będzie mógł uzyskać jego prywatne dane? Czy nie uważa Pan Minister, że takie praktyki doprowadzą do tego, że każdy przestępca, który będzie chciał ustalić prywatny adres policjanta, prokuratora bądź sędziego, zwróci się do MSWiA z pytaniem i taki adres ustali? Czy ministerstwo przewidziało konsekwencje takich praktyk dla funkcjonariuszy i ich rodzin?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9917)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej przez PKP
Polskie Linie Kolejowe SA likwidacji
linii 115 Tarnów – Szczucin**

Szanowny Panie Ministrze! Linia kolejowa nr 115 Tarnów – Szczucin może być ważnym szlakiem komunikacyjnym na obszarze powiatów tarnowskiego i dąbrowskiego, mającym duże znaczenie dla rozwoju społeczno-gospodarczego i w dalszej kolejności połączenie z województwem świętokrzyskim przez Busko-Zdrój.

Połączenie Tarnów – Busko-Zdrój było projektowane i rozważane w poprzedniej kadencji jako alternatywa skrócenia połączenia towarowego z północy na południe. Likwidacja linii nr 115 uniemożliwiłaby powrót do ww. projektu.

Zainteresowane samorzady nie wyrażają zgody na przeprowadzenie likwidacji linii nr 115 Tarnów – Szczucin od km 4507 do 49 121 i rozważają możliwość podjęcia działań mających na celu współfinansowanie kosztów funkcjonowania i eksploatacji ww. połączenia oraz pozyskania środków unijnych na ten cel.

Dlatego też zasadnym jest wsparcie powyższych starań i uregulowanie przez PKP stanu prawnego gruntów objętych działaniem linii nr 115, a nie jej likwidacja.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Infrastruktury w przedstawionej sprawie?

2. Jakie działania zostały podjęte przez Ministerstwo Infrastruktury w celu wsparcia lokalnych samorządów w działaniach ukierunkowanych na podtrzymanie funkcjonowania linii kolejowej 115 Tarnów – Szczucin?

3. Czy dalej jest rozpatrywana budowa połączenia kolejowego Tarnów – Busko-Zdrój przez linię nr 115?

Z poważaniem

Poseł Michał Wojtkiewicz

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9918)

do ministra zdrowia

**w sprawie skandalicznej sytuacji
370 pracowników byłego SPZOZ Kostrzyn,
którym od 4 lat nie wypłacono zaległych
wynagrodzeń**

Powiat przejął długi poszpitalne i w dalszym ciągu winien jest pracownikom ponad 5 mln zł. To zaległe

pensje, których nie dostawali pracownicy od maja do sierpnia 2007 r., oraz odszkodowania i odprawy.

Na jedną osobę wypada między 15 a 20 tys. zł. Zaległości miały być uregulowane po zakończeniu likwidacji szpitala. Terminy likwidacji były kolejno wydłużane, najpierw planowo 2011 r., potem 2013 r.

Jak długo pracownicy likwidowanego szpitala mogą czekać na należne im wynagrodzenia, w ilu jeszcze szpitalach w Polsce jest podobna sytuacja?

W ubiegłym roku budżetowym nie zostały wykorzystane środki, w ramach których miały być oddłużone szpitale – i samorzady, zmieniono przeznaczenie tych środków, dlatego zadłużony samorząd, a w tym pracownicy tej jednostki nie mogli skorzystać z tego programu.

Nowa ustawa nie daje żadnej możliwości rozwiązania tej sytuacji, która, jak wiem, jest dobrze znana w ministerstwie pracy.

Co Pani Minister jako rzecznik przekształceń, komercjalizacji może dzisiaj zaproponować wykorzystanym pracownikom?

Poseł Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9919)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmniejszenia środków
na aktywizację zawodową bezrobotnych
w pow. zgierskim w 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! Na podstawie decyzji Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej Powiatowy Urząd Pracy w Zgierzu otrzymał w 2010 r. na aktywizację zawodową bezrobotnych środki Funduszu Pracy na kwotę ogółem 25 900 500 zł. Tymczasem na rok 2011 Powiatowy Urząd Pracy w Zgierzu otrzymał środki z Funduszu Pracy na ogólną kwotę 5 576 100,00 zł.

W marcu 2011 r. bezrobocie w powiecie zgierskim, w porównaniu do poprzedniego roku, było wyższe o 133 osoby, tj. o 1,3%, i wynosiło 10 684 osoby. W statystyce urzędu pracy znajdowało się 1846 osób bezrobotnych posiadających prawo do zasiłku. Nadal utrzymują się niekorzystne cechy w strukturze bezrobocia, tj. wysoki odsetek ludzi młodych, niski poziom wykształcenia zarejestrowanych oraz długo-trwałe pozostawanie bez pracy. W końcu marca 2011 r. ludzie młodzi, do 35. roku życia, stanowili 43,3%, a w wieku mobilnym (do 44. roku życia) 64,8% ogółu bezrobotnych. W I kwartale br. w powiecie zgierskim notowano wzrost bezrobocia o 874 osoby. Stopa bezrobocia dla całego powiatu zgierskiego – wg danych GUS ostatnio opublikowanych – w końcu lutego 2011 r. kształtowała się na poziomie 17,4%. Jednocześnie

ilość ofert pracy w Powiatowym Urzędzie Pracy w Zgierzu obniżyła się w pierwszym kwartale 2011 r. o 216 ofert pracy w stosunku do pierwszego kwartału 2010 r.

Jak wynika z powyższych danych, powiat zgierski potrzebuje dużych nakładów finansowych w obliczu wysokiego bezrobocia i związanych z tym faktem dużych kwot nakładu na aktywizację zawodową lokalnej społeczności. Dziwi mnie fakt, iż w związku z pogarszającą się sytuacją na rynku pracy, zamiast zwiększać środki na aktywizację zawodową mieszkańców powiatu zgierskiego, obniża się je z niemal 26 mln zł w 2010 r. do zaledwie 5,5 mln w 2011 r. W moim przekonaniu powiat zgierski powinien otrzymywać kwotę równą lub wyższą niż w roku ubiegłym.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czym sugerowało się Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, obniżając środki na aktywizację zawodową w powiecie zgierskim na 2011 r., w stosunku do roku ubiegłego, aż o 80%?

2. Czy Pani Minister zdaje sobie sprawę, że zmniejszenie środków oznacza brak możliwości pomocy wsparcia bezrobotnych w powiecie zgierskim?

3. Jakie działania zamierza podjąć Pani Minister, aby zrekompensować mieszkańcom powiatu zgierskiego obciążenie środków na aktywizację zawodową bezrobotnych?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Zgierz, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9920)

do ministra infrastruktury

**w sprawie problemów osób bezdomnych
z pozyskaniem mieszkań socjalnych**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosiła się mieszkanka Zamościa z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie napotykanym trudności z uzyskaniem od władz samorządowych mieszkania socjalnego.

Z przekazanych mi informacji wynika, iż ww. w 1992 r. została wymeldowana ze stałego miejsca zamieszkania i od tamtego czasu jest osobą bezdomną. Już od 18 lat przygodnie pomieszkuje u znajomych przyjaciół, a także w ciepłych miejscach publicznych. W chwili obecnej przebywa ona u znajomej, która jest ciężko chora. Z tego powodu nie może dalej u niej gościć. Czasowym rozwiązaniem problemów mieszkaniowych mojej interesantki oraz innych osób bezdomnych mogłyby być schroniska dla bezdomnych kobiet, których niestety brak w Zamościu, jak i w wielu miastach Polski.

Dlatego też ww. w celu ustabilizowania swojej sytuacji mieszkaniowej wielokrotnie zwracała się z wnioskiem do władz miasta Zamościa o przydzielenie mieszkania socjalnego, uzyskując niestety za każdym razem decyzje odmowne. Jednym z argumentów podnoszonych w ww. negatywnych decyzjach jest to, iż moja interesantka nie wskazuje miejsca pobytu, zamieszkania. Tym samym komisja mieszkaniowa nie ma możliwości dokonania oceny jej aktualnych warunków mieszkaniowych, co generuje brak jednej z przesłanek koniecznych do podjęcia decyzji o przyznaniu mieszkania.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy wskazanie miejsca pobytu jest warunkiem koniecznym do uzyskania mieszkania socjalnego?

2. Co w sytuacji, kiedy osoba bezdomna nie może wskazać stałego miejsca pobytu?

3. Z jakich źródeł, zasobów moja interesantka może pozyskać mieszkanie socjalne?

4. Jakie są środki prawne, z których mogłyby skorzystać osoby bezdomne znajdujące się w takiej samej sytuacji jak moja interesantka, w procedurze ubiegania się o mieszkanie socjalne?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawislak

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9921)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zawieszenia postępowania
dotyczącego nieruchomości
przy ul. Piotrkowskiej w Łodzi**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie sprawą zawieszenia postępowania dotyczącego nieruchomości przy ul. Piotrkowskiej w Łodzi.

Sprawa dotyczy przekształcenia prawa użytkownika wieczystego w prawo własności. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łodzi pismem z dnia 12 lipca 2010 r. powiadomiło mieszkańców posesji o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie nieważności decyzji prezydenta miasta Łodzi. Prezydent miasta Łodzi zawiesił postanowienie w tej sprawie. Jednym z uzasadnień zawieszenia decyzji było pismo Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 lipca 2010 r., które wpłynęło dnia 14 lipca 2010 r. do Urzędu Miasta Łodzi. Dotyczyło ono przekazania dokumentów związanych z nieruchomością przy ul. Piotrkowskiej w związku z prowadzonym postępowaniem w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wojewody łódzkiego z dnia 15 września 1993 r. (znak: GG.V-72200/I/6010/93).

Do chwili obecnej wspólnota mieszkaniowa, która jest głównym interesantem w tej sprawie, nie otrzymała żadnej decyzji z MSWiA, co uniemożliwia jej przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności na korzystnych warunkach. W załączeniu przesyłam kopie dokumentów, jakie otrzymałem w tej sprawie*).

W związku z wyżej przedstawioną sprawą zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

Kiedy zostanie wydana decyzja w tej sprawie?

Kiedy decyzja ta zostanie przekazana prezydentowi miasta Łodzi i wspólnocie mieszkaniowej?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 19 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9922)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie objęcia właściwą ochroną konserwatorską Wieży Piastowskiej w Opolu, której przebudowę planuje wojewoda opolski

Szanowny Panie Ministrze! W związku z inicjatywą wojewody opolskiego Ryszarda Wilczyńskiego przebudowy jednego z najstarszych zabytków Opola – 700-letniej Wieży Piastowskiej, będącej pozostałością po zamku piastowskim, najbardziej rozpoznawalnego symbolu miasta, zwracam się do Pana z pytaniem: Czy ogłaszając przetarg na przebudowę wieży, zadbano o ochronę konserwatorską planowanej inwestycji oraz czy instytucje konserwatorskie podejmowały decyzje w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Michał Ujazdowski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9923)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie braku otwartości działań urzędników stanu cywilnego w zakresie udzielania ślubów poza urzędami

Szanowny Panie Ministrze! Zwróciła się do mnie pani A. K. z Krakowa, która od początku roku usiłuje uzyskać zgodę na wyjście urzędnika stanu cywil-

nego z urzędu w celu udzielenia ślubu w Hotelu Górskim Kalatówki w Zakopanem. Właściciel hotelu wyraził zgodę na przeprowadzenie ceremonii ślubnej oraz zapewnił o pełnym przygotowaniu godnej powagi urzędu uroczystości. W marcu br. pani K. otrzymała od kierownika krakowskiego urzędu stanu cywilnego odpowiedź z odmowną decyzją. Kierownik USC w Zakopanem krytycznie odniósł się do prośby o wyrażenie zgody na wyjście urzędnika stanu cywilnego z urzędu w celu udzielenia ślubu w dniu 10 grudnia 2011 r. Pani K. zwróciła się również do burmistrza Zakopanego, lecz do dnia dzisiejszego nie otrzymała odpowiedzi. Z racji poglądów obojga narzeczonych ślub cywilny będzie ich jedyną ceremonią zaślubin. W związku z tym chcą, aby ten najważniejszy w ich życiu dzień był wyjątkowy i uroczysty. Marzenia o kwiatach, uroczystej atmosferze i pięknej oprawie towarzyszą wielu młodym parom, jednak ceremonia, jaką oferują urzędy stanu cywilnego, nie pozwalają na ich realizację. Cywilne młode pary pragnące pięknego, romantycznego ślubu, podniosłej atmosfery właściwej dla takiej uroczystości zmuszone są borykać się z nieprzychylnymi urzędnikami, którzy odmawiają jej zindywidualizowanego charakteru.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Czy istnieją jakiegokolwiek przeszkody prawne lub organizacyjne, aby burmistrz bądź kierownik USC mógł udzielić zgody na przeprowadzenie ceremonii zawarcia aktu małżeństwa poza budynkiem urzędu?

Czy pani A. K. będzie mogła uzyskać zgodę na przeprowadzenie swojej ceremonii ślubnej w Hotelu Górskim Kalatówki w Zakopanem?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9924)

do ministra zdrowia

w sprawie dofinansowania inwestycji planowanej w SPZOZ w Myślenicach

Szpital myślenicki stanowi strategiczne miejsce diagnozy, leczenia, opieki i rehabilitacji pacjentów nie tylko z terenu powiatu (ponad 120 tys. mieszkańców), ale także turystów. Kryzysowa sytuacja związana z dwiema powodziami w roku 2010 oraz zmniejszone wpływy z tytułu podatków PIT i CIT znacznie zmniejszyły możliwości dofinansowania do inwestycji planowanej w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w Myślenicach przez powiat. Inwestycja dotyczy modernizacji bloku operacyjnego i jest kluczowa dla możliwości kontynuacji przez tę jednostkę zadań statutowych. Ostateczny termin dostosowania bloku operacyjnego do wymogów sanitar-

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

nych określonych w planie dostosowawczym został wyznaczony na dzień 30 czerwca 2012 r.

W związku z powyższym zwracam się z zapytaniem: Czy możliwe jest uzyskanie dodatkowych środków z Ministerstwa Zdrowia na dofinansowanie przedmiotowej inwestycji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ireneusz Raś

Kraków, dnia 19 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9925)

do ministra finansów

**w sprawie oświadczenia Zarządu Głównego
Związku Zawodowego Celnicy PL**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie oświadczenia Zarządu Głównego Związku Zawodowego Celnicy PL.

W oświadczeniu z dnia 4 marca 2011 r. Zarząd Główny ZZ Celnicy PL wyraził stanowczy sprzeciw wobec działań, jakie są podejmowane w odniesieniu do wolnego i niezależnego związku oraz jego przewodniczącego. Zarząd zarzuca organom władzy publicznej, że wykorzystują narzędzia prawne w postaci postępowania dyscyplinarnego w celu ograniczenia prawa głosu w debacie publicznej Związkowi Zawodowemu Celnicy PL oraz szykanowania przewodniczącego za działalność społeczną. Osoba ta po raz kolejny jest obiektem lobbingu służbowego. Związek jest również niezadowolony z powodu ograniczonych informacji na temat Służby Celnej, jakie są przekazywane przez ministerstwo.

Pytania:

1. Czy informowanie o funkcjonowaniu Służby Celnej jest w częściowym zakresie objęte tajemnicą państwową?

2. Czy ministerstwo potwierdza fakt sporu, jaki toczy się pomiędzy resortem a ZZ Celnicy PL?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 15 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9926)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie planowanego zbiorowego pozwu
przeciwko ZUS**

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie planowanego zbiorowego pozwu przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych.

Do sądu ma wkrótce trafić pierwszy zbiorowy pozew przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych. Sprawa dotyczy drobnych przedsiębiorców, którzy według ZUS zalegają z tytułu niepłacenia składek. Osoby te we wrześniu 2008 r. zawieszały prowadzoną działalność i okresowo nie dokonywały wpłat na ubezpieczenia społeczne. Powód będzie dowodzić, że sytuacja ta nastąpiła za przyzwoleniem ZUS. Jednak po 3 latach przedsiębiorcy zostali zobowiązani do zapłaty „zaległych” składek wraz z karnymi odsetkami.

Czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych rzeczywiście instruował przedsiębiorców, którzy przed wrześniem 2008 r. postanowili zawiesić działalność, o tym, że mogą zaniechać opłacania składek przez ten okres?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 15 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9927)

do ministra gospodarki

**w sprawie zapowiadanej podwyżki opłat
za c.o.**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie zapowiadanej podwyżki opłat za ciepło.

Z powodu decyzji Komisji Europejskiej ciepłownie będą musiały od 2013 r. płacić za część praw do emisji CO₂. Wiązać się to będzie z przerzucaniem opłat przez ciepłownie i elektrociepłownie na swoich klientów. Taryfy za ciepło mogą wzrosnąć nawet o 30%. Dziś prawa do emisji CO₂ dla zakładów są darmowe. Płacą tylko wtedy, gdy nie zmieszczą się w wyznaczonym limicie. Po 2013 r. prawa te będą musiały nabywać odpłatnie na specjalnych aukcjach. Na początku prawa do emisji na ciepło dostarczane do gospodarstw domowych mają być darmowe. Unia określiła jednak bardzo dokładnie, czym jest gospodarstwo domowe. W definicji nie mieszczą się m.in. żłobki, szkoły czy przedszkola.

Pytanie: Czy w związku z dostosowaniem prawa unijnego w sprawie emisji CO₂ polskie ciepłownie już w 2013 r. będą musiały płacić za około 25% praw do emisji?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 16 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9928)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przewlekłości procesów w Sądzie
Okręgowym w Warszawie w VI Wydziale
Cywilnym Rodzinnym Odwoławczym,
na przykładzie sprawy o sygn. akt VI C
356/10**

Panie Ministrze! Zwrócił się do mnie obywatel z prośbą o pomoc i interwencję. Niezwłocznie podjąłem starania, występując ze stosownym pismem do Sądu Okręgowego w Warszawie. Niestety pomimo upływu kilku tygodni nie otrzymałem odpowiedzi. Przewlekłość procesu, brak rozpoznawania wniosków stron, pomijanie dowodów to nieprawidłowości występujące nie tylko w przedmiotowej sprawie.

Proszę o odpowiedź na następujące pytania. Dlaczego proces w przedmiotowej sprawie jest prowadzony w sposób przewlekły?

Otrzymałem informację, iż toczy się on od marca 2010 r. i do dnia dzisiejszego, oprócz zabezpieczenia alimentów na rzecz małoletnich córek na czas trwania procesu, w sprawie nie zostały podjęte żadne inne decyzje merytoryczne rozstrzygające kwestie sporne (w szczególności w zakresie udzielenia zabezpieczenia kontaktów ojca z dziećmi).

Postępowanie zabezpieczające ma na celu m.in. zapobieganie ujemnym następstwom przewlekłości postępowania. W sprawach rozwodowych, szczególnie w ramach postępowania zabezpieczającego, kwestia szybkiego udzielenia ochrony prawnej jest niezmiernie ważna. W zakresie relacji rodzinnych wpływ czasu ma niezmiernie istotne znaczenie praktyczne, zwłaszcza gdy chodzi o relację rodziców z ich małoletnimi dziećmi.

Polska zobowiązana jest do zorganizowania swojego aparatu wymiaru sprawiedliwości zgodnie z zobowiązaniami wynikającymi z Europejskiej konwencji o wykonywaniu praw dzieci z 25 stycznia 1996 r., a w szczególności art. 7, który nakazuje prowadzenie postępowań w sposób szybki. W razie potrzeby sąd powinien korzystać z prawa do wydawania zarządzeń służących natychmiastowemu wykonywaniu orzeczeń. Państwo, które zaniedbuje obowiązki w zakresie właściwej organizacji sądownictwa, naraża się na zarzut braku poszanowania życia rodzinnego (art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności).

W sprawie Sylvester przeciwko Austrii (Sylvester przeciwko Austrii – orzeczenie z 24 kwietnia 2003 r., skargi nr 36812/97 i 40104/98; M.A. N., „Rzeczpospolita” z 8 września 2003 r.) Europejski Trybunał Praw Człowieka stwierdził, że ze względu na znaczny wpływ czasu przy rozstrzyganiu o środkach prawnych narażono dziecko na poważne szkody psychiczne, albowiem drugi z rodziców, któremu uniemożliwiono przez to kontakt z dzieckiem, stał się dla córki

całkowicie obcy. Z kolei w sprawie *Affaire Lafargue przeciwko Rumunii* (orzeczenie cytowane w monografii T. Jasudowicza, „Prawa ojców w orzecznictwie strasburskim, opracowanie w hołdzie prof. T. Smyczyńskiemu”, Toruń, 2008) stwierdzono, że adekwatność środka prawnego osądza się według szybkości jego skutecznienia. Procedury dotyczące władzy rodzicielskiej wymagają naglącego załatwienia, ponieważ wpływ czasu może mieć konsekwencje nie do naprawienia dla stosunków między dzieckiem a tym z rodziców, który z nim nie przebywa.

Dlaczego sąd okręgowy nie rozpoznaje wniosków o udzielenie zabezpieczenia, które zgodnie z art. 737 Kodeksu postępowania cywilnego powinny zostać rozpoznane bezzwłocznie, nie później jednak niż w terminie tygodnia od dnia jego wpływu do sądu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej?

Konstytucja RP zapewnia obywatelowi prawo do sądu. Obywatel, w ramach tego prawa, może oczekiwać od państwa szeroko pojętej ochrony prawnej, co jest równoznaczne z ochroną efektywną. Gwarancja dostępu do wymiaru sprawiedliwości powinna chronić przed tym, aby realizowanie prawa nie zostało udaremnione czy też utrudnione przez długotrwałość postępowania rozpoznawczego. Sąd powinien zapobiegać szkodliwym zjawiskom związanym z długotrwałym tokiem postępowania.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Bielsko-Biała, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9929)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przeznaczenia zysku
i gwarancji zatrudnienia w jeleniogórskiej
spółce Dolfamex**

Szanowny Panie Ministrze! W kwietniu 2011 r. zakończył się proces prywatyzacji jeleniogórskiej spółki Dolfamex. Firma została sprzedana inwestorowi w trybie przetargu ogłoszonego na podstawie publicznego zaproszenia. Ta forma zbycia udziałów przedsiębiorstwa uniemożliwiła negocjowanie z nowym właścicielem tzw. pakietu socjalnego. Pracownicy wspomnianego zakładu czują się oszukani przez Skarb Państwa, ponieważ rząd nie dotrzymał obietnicy przygotowania procesu sprzedaży firmy z uwzględnieniem interesów załogi. Dolfamex, w związku z terminem przekształcenia własnościowego, nie został objęty ustawą o komercjalizacji i prywatyzacji z 1996 r., na mocy której zatrudnionym w niej pracownikom przysługiwało 15% akcji spółki.

W okresie kryzysu załoga, by ratować firmę, zgodziła się na skrócenie czasu pracy i wymiaru wynagrodzenia. To dzięki ich staraniom udało się przedsiębiorstwu w trudnym 2010 r. wypracować zysk. Wkład pracowników w ratowanie zakładu pracy nie został w żaden sposób doceniony. Związek Zawodowy „Solidarność” działający w Dolfameksie domaga się w związku z przedstawioną sytuacją przekazania 394 tys. zł zysku za zeszły rok na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych. Stanowić by to mogło część rekompensaty dla załogi, która została pozbawiona możliwości pozyskania 15% akcji przedsiębiorstwa i negocjowania pakietu socjalnego.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

Jakie są plany wykorzystania przez Ministerstwo Skarbu Państwa zysku przedsiębiorstwa Dolfamex za 2010 r.?

Czy jest możliwe przekazanie zysku przedsiębiorstwa Dolfamex za 2010 r. na rzecz zakładowego funduszu świadczeń socjalnych?

Czy Ministerstwo Skarbu Państwa wywiązało się ze składanych obietnic i załoga ma gwarancję 12-miesięcznego zatrudnienia?

Z poważaniem

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 17 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9930)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zatrzymania przez Policję
w Lesznie, a potem skazania kibiców
Unii Leszno**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 8 maja br. na Stadionie im. Alfreda Smoczyka w Lesznie Policja zatrzymała młodych kibiców Unii Leszno pod zarzutem użycia rac świetlnych podczas meczu żużlowego. Jak informują władze Stowarzyszenia Kibiców Unii Leszno, race – tak jak miało to miejsce od lat – zostały odpalone, świeciły, a potem zgasły, nie wyrządzając nikomu krzywdy. Osoby je odpalające pozostały na stadionie, aby nadal kulturalnie kibicować swoim zawodnikom. Takie zachowanie to element ubarwienia i oprawy meczu i sposób kibicowania co najmniej od kilku lat. Policja nigdy wcześniej nie interweniowała w takich sytuacjach, do czasu, gdy po zakończeniu finałowego meczu Pucharu Polski w Bydgoszczy pomiędzy Legią Warszawa a Lechem Poznań pseudokibice zdemolowali stadion. Po tym szeroko komentowanym w mediach incydencie ruszyła lawina interwencji policyjnych wobec całego środowiska kibiców w Polsce. Jak ocenia wielu kibiców Unii Leszno, wojna, jaką Pana rząd wytoczył kibicom piłkarskim, ma

znamiona odpowiedzialności zbiorowej i przekłada się na całe środowisko kibiców, w tym także tych żużlowych, słynących z kultury i rodzinnej atmosfery.

Sąd w Lesznie skazał trójkę (18-latków) na 30 dni prac społecznych. Ci młodzi ludzie na starcie swojego życia mają wpisany w życiorys wyrok sądowy.

W całej sprawie dziwi fakt, że system monitoringu funkcjonuje na stadionie już od dłuższego czasu, a odpalanie rac ma miejsce od kilku lat, natomiast do interwencji doszło dopiero po Pana wypowiedziach w mediach po wydarzeniach na piłkarskim stadionie w Bydgoszczy.

W związku z zaistniałą sytuacją proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Policja prowadziła wśród kibiców Unii Leszno, w jakiegokolwiek formie, działania profilaktyczne, prewencyjne, uświadamiające i informujące o przepisach, które obowiązują od ponad roku, po znowelizowaniu ustawy o organizacji imprez masowych?

2. Czy uważa Pan za adekwatne aresztowanie 18-letnich kibiców na ponad 40 godzin w jednoosobowych celach za zapalenie (i spokojne zgaszenie) racy?

3. Czy uważa Pan za adekwatne zakładanie kajdanek nieagresywnym osobom popełniającym ww. „przestępstwo”?

4. Czy zna Pan Premier opinię o leszczyńskich kibicach żużla, ich kulturalnym zachowaniu podczas imprez sportowych, czego dowodem jest choćby nagroda „Per aspera ad astra”, nadana przez Kapitułę Sportu Żużlowego w kategorii „Stadionowa oprawa roku 2010”?

5. Czy zna Pan treść protestu kibiców: Apatora Toruń, Falubazu Zielona Góra, GKM-u Grudziądz, Polonii Bydgoszcz, Polonii Piła, Sparty Wrocław, Stali Gorzów, Stali Rzeszów, Startu Gniezno, Unii Leszno, Unii Tarnów, Włókniarza Częstochowa, Wybrzeża Gdańsk? Czy zgadza się Pan z tezami, jakie postawiła społeczność kibiców żużla?

6. Czy dostrzega Pan różnice między strukturami środowisk kibicowskich żużla i piłki nożnej?

Z poważaniem

Poseł Jan Dziedziczak

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9931)

do ministra zdrowia

**w sprawie wynagrodzeń pracowników
Państwowej Inspekcji Sanitarnej**

Szanowna Pani Minister! Zwrócili się do mnie pracownicy powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych zaniepokojeni sytuacją, w której od lat

środki budżetowe na wykonywanie przez stacje zadań statutowych nie rosną, a niekiedy są nawet zmniejszane, co skutkuje niskimi zarobkami zatrudnionych. Zainteresowani twierdzą, że ich wynagrodzenia od lat nie były zwiększane i w rezultacie należą do najniższych w sferze budżetowej, mimo że praca, jaką wykonują, jest bardzo odpowiedzialna, a ponadto wymaga się od nich stałego podnoszenia kwalifikacji. Podkreślają, że wynagrodzenia pracowników stacji kształtują się na poziomie dolnych progów w poszczególnych kategoriach zaszerzowania, i wskazują na pilną potrzebę podwyższenia płac.

W związku z powyższym zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko Ministra Zdrowia w tej sprawie?

2. Jakie działania zamierza podjąć Pani Minister, żeby zarobki pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej, służby wykonującej tak ważne zadania w zakresie zdrowia publicznego i zachowania bezpieczeństwa zdrowotnego, nie odróżniały się istotnie od zarobków pozostałych pracowników sfery budżetowej?

3. Kiedy można spodziewać się podwyżek wynagrodzeń pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych we wszystkich kategoriach zaszerzowania?

Z poważaniem

Poseł Marek Balicki

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Pawła Kowala**

**w sprawie skutków wejścia w życie
rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia 26 lipca 2005 r. dotyczącego ustalenia
granic niektórych gmin i miast oraz nadania
miejscowościom statusu miasta, na podstawie
którego gmina Brzeźnica w powiecie
wadowickim utraciła tereny należące
do Łączan (1743)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 20 maja 2008 r. (nr SPS-024-1743/08) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Pawła Kowala z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie skutków wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 2005 r. dotyczącego ustalenia granic niektórych gmin i miast oraz nadania miejscowościom statusu miasta, na podstawie którego gmina Brzeźnica w powiecie wadowickim utraciła tereny należące do Łączan, uprzejmie informuję, że zgodnie z wymogami ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 141, poz. 1591, z późn. zm.) oraz terminami przyjętymi do rozpatrywania spraw, wynikającymi z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 2001 r. w sprawie trybu postępowania przy składaniu wniosków dotyczących tworzenia, łączenia, dzielenia, znoszenia i ustalania granic gmin, nadawania gminie lub miejscowości statusu miasta, ustalania i zmiany nazw gmin i siedzib ich władz oraz dokumentów wymaganych w tych sprawach (Dz. U. Nr 86, poz. 943, z późn. zm.), Rada Ministrów rozpatrzy wszystkie wnioski dotyczące zmian w podziale terytorialnym państwa najpóźniej do dnia 31 lipca 2008 r. Aktualnie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji prowadzona jest analiza wniosków, w pierwszej kolejności pod względem formalnej poprawności, a następnie merytorycznej zasadności postulowanych zmian. Dotyczy to także dokumentacji związanej z wnioskiem o zmianę granic gminy Brzeźnica i gminy Czernichów. Uprzejmie informuję, że przedmiotowy wniosek zostanie rozpatrzony z całą wnikliwością i starannością, z uwzględnieniem wszystkich uwarunkowań proponowanej zmiany.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 10 czerwca 2008 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie funkcjonowania Zakładu Usług
Pogrzebowych przy MPGK sp. z o.o. w Chełmie
(8938)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 marca 2011 r. (sygn. SPS-024-8938/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pani Beaty Mazurek w sprawie funkcjonowania Zakładu Usług Pogrzebowych przy Miejskim Przedsiębiorstwie Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. w Chełmie uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) do zakresu działania gminy należą wszystkie sprawy publiczne o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów. Przepis powyższy ustanawia zatem domniemanie własności gminy we wszystkich sprawach publicznych o charakterze lokalnym, przy czym ustawa nie precyzuje, co należy rozumieć pod pojęciem „publiczne sprawy lokalne”. W doktrynie przyjmuje się, iż sprawa ma publiczny charakter, jeżeli dotyczy interesu powszechnego, korzyści społecznej, tj. korzyści ogółu lub znacznej części mieszkańców gminy. Z kolei lokalny charakter mają sprawy odnoszące się do jednej lub kilku gmin, lecz nie sprawy całego powiatu czy województwa (A. Szewc, G. Jyż, Z. Pławecki „Samorząd gminny – komentarz”, Dom Wydawniczy ABC, 2005).

Jak wynika z art. 7 ust. 1 ww. ustawy, do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty. Katalog zadań własnych gminy określa art. 7 ust. 1 ww. ustawy. Katalog ten nie ma charakteru zamkniętego, stanowi jedynie przykładowe wyliczenie zadań, na co wskazuje użyte w ww. przepisie sformułowanie „w szczególności”. Wśród ww. zadań wymienia się m.in. sprawy cementarzy gminnych (art. 7 ust. 1 pkt 13 ww. ustawy).

W celu wykonywania zadań gmina może tworzyć jednostki organizacyjne, a także zawierać umowy z innymi podmiotami, w tym z organizacjami pozarządowymi (vide: art. 9 ust. 1 ww. ustawy). Ustawodawca przewidział zatem dwa sposoby realizacji zadań gminy (własnych i zleconych), tj.:

- 1) tworzenie przez gminę własnych jednostek organizacyjnych,
- 2) powierzenie realizacji zadań gminy innym podmiotom (w tym organizacjom pozarządowym) w drodze umów.

W pierwszym przypadku utworzona przez gminę jednostka organizacyjna stanowi część struktury organizacyjnej gminy. W drugim przypadku gmina nawiązuje na podstawie umowy z podmiotem pozostającym poza jej strukturą organizacyjną stosunek prawny, który jest stosunkiem cywilnoprawnym.

Stosownie do postanowień art. 9 ust. 2 ww. ustawy, gmina oraz inna gminna osoba prawna może prowadzić działalność gospodarczą wykraczającą poza zadania o charakterze użyteczności publicznej wyłącznie w przypadkach określonych w odrębnej ustawie. Ustawodawca dopuszcza zatem możliwość prowadzenia przez gminę (także inną gminną osobę prawną) działalności gospodarczej wykraczającej poza zakres zadań użyteczności publicznej, przy czym powyższe może nastąpić wyłącznie w formie i na zasadach określonych w odrębnej ustawie. Użyte w ww. regulacjach pojęcie „zadań użyteczności publicznej” precyzuje art. 9 ust. 4 ww. ustawy, zgodnie z którym zadaniami użyteczności publicznej są zadania własne gminy określone w art. 7 ust. 1, których celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych.

Wyżej omawiany art. 9 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, stanowiąc o prowadzeniu działalności gminnej, odsyła w kwestii form i przypadków jej dopuszczalności do przepisów ustawy odrębnej. Ustawą tą pozostaje ustawa z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 45, poz. 236), w szczególności art. 2 oraz art. 10.

Jak wynika z art. 2 ww. ustawy, gospodarka komunalna może być prowadzona przez jednostki samorządu terytorialnego, w szczególności w formach samorządowego zakładu budżetowego lub spółek prawa handlowego. Regulacja powyższa określa formy organizacyjnoprawne, jakimi mogą posługiwać się jednostki samorządu terytorialnego, w tym gminy, przy prowadzeniu gospodarki komunalnej. Gospodarka komunalna obejmuje, w myśl art. 1 ust. 2 ww. ustawy, w szczególności zadania o charakterze użyteczności publicznej, których celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych. Wyszczególnienie ww. form ma charakter przykładowy, na co wskazuje użyte w art. 2 ww. ustawy sformułowanie „w szczególności”. Właściwą podstawę prawną umożliwiającą jednostkom samorządu terytorialnego tworzenie ww. form organizacyjnoprawnych stanowią przepisy ustaw ustrojowych oraz przepisy ustaw szczególnych, np. ustawa o finansach publicznych, Kodeks spółek handlowych (M. Szydło „Ustawa o gospodarce komunalnej – komentarz”, Oficyna, 2008).

Zgodnie z brzmieniem art. 10 ust. 1 ww. ustawy, poza sferą użyteczności publicznej gmina może tworzyć spółki prawa handlowego i przystępować do nich, jeżeli łącznie zostaną spełnione następujące warunki:

1) istnieją niezaspokojone potrzeby wspólnoty samorządowej na rynku lokalnym;

2) występujące w gminie bezrobocie w znacznym stopniu wpływa ujemnie na poziom życia wspólnoty samorządowej, a zastosowanie innych działań i wynikających z obowiązujących przepisów środków prawnych nie doprowadziło do aktywizacji gospodarczej, a w szczególności do znacznego ożywienia rynku lokalnego lub trwałego ograniczenia bezrobocia.

Działalność gospodarcza gminy wykraczająca poza zakres użyteczności publicznej może zatem być prowadzona w formie utworzonych przez gminę spółek prawa handlowego (kapitałowych i osobowych), jak również spółek, do których gmina przystąpiła. Powyższe może nastąpić pod warunkiem łącznego spełnienia określonych w art. 10 ust. 1 ustawowych przesłanek.

Mając powyższe na względzie, należy zauważyć, iż z informacji zamieszczonych na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. w Chełmie wynika, iż ww. spółka jest jednoosobową spółką z ograniczoną odpowiedzialnością miasta Chełm, która powstała z przekształcenia przedsiębiorstwa komunalnego pn. Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej. Strukturę organizacyjną ww. spółki określa „Regulamin organizacyjny Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. w Chełmie”, stanowiący załącznik do uchwały nr 8/2009 Zarządu Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. z Chełmie z dnia 20 sierpnia 2009 r. W § 4 ust. 3 ww. regulaminu wskazuje się, iż spółka ta prowadzi działalność gospodarczą należąca w całości do zadań własnych gminy o charakterze użyteczności publicznej, obejmującą m.in. sprawy cmentarzy komunalnych. Zgodnie z § 4 ust. 4 pkt 3 ww. regulaminu organizacyjnego, przedmiotem działalności Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. w Chełmie są w szczególności pogrzeby i działalność pokrewna. W dalszych postanowieniach regulaminu wskazuje się, iż świadczenie usług pogrzebowych należy do zadań Zakładu Usług Pogrzebowych (§ 30 pkt 1 ww. regulaminu), który to zakład stanowi jednostkę należąca do struktury organizacyjnej ww. spółki. Zgodnie z definicją zawartą w § 2 pkt 2 ww. regulaminu przez jednostkę organizacyjną rozumie się wyodrębniony zespół składników materialnych przeznaczonych do prowadzenia części działalności gospodarczej spółki.

Zważenia wymaga, iż niezależnie od kwalifikacji ww. działalności prowadzonej przez Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. w Chełmie, a polegającej na świadczeniu usług pogrzebowych, przepisy ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej wskazują wprost na możliwość prowadzenia w formie spółki prawa handlowego działalności gminnej zarówno w zakresie zadań o charakterze użyteczności publicznej (vide: art. 2 w związku z art. 1 ust. 2 ustawy o gospodarce komunalnej), jak również działalności wykraczającej poza sferę użyteczności publicznej (art. 10 ust. 1 ustawy

o gospodarce komunalnej w związku z art. 9 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym). Przy czym w drugim przypadku może to nastąpić wyłącznie w następstwie łącznego spełnienia ustawowych przesłanek. Tym samym wątpliwości budzić może zapis w regulaminie organizacyjnym Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. w Chełmie stwierdzający, że do zadań ww. spółki należy świadczenie usług pogrzebowych jako zadań o charakterze użyteczności publicznej. Jednakże ocena przedmiotowej działalności w zakresie usług pogrzebowych jako działalności mieszczącej się w sferze zadań o charakterze użyteczności publicznej wymaga rozważenia wszystkich okoliczności faktycznych danej konkretnej sprawy. Nieznajomość ww. okoliczności uniemożliwia przedstawienie jednoznacznego stanowiska wyłącznie w oparciu o analizę powyższych uregulowań prawnych. Wskazać jedynie można, iż zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186, z późn. zm.) podmiot wpisany do rejestru ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną zgłoszeniem do rejestru nieprawdziwych danych, jeżeli podlegały obowiązkowi wpisu na jego wniosek, a także niezgłoszeniem danych podlegających obowiązkowi wpisu do rejestru w ustawowym terminie, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Odnosząc się do kwestii możliwości dokonania zmian w ustawie o samorządzie gminnym, które uwzględniałyby w zadaniach własnych gminy świadczenie usług pogrzebowych i działalności pokrewnej, zauważyć należy, iż przewidziany w art. 7 ust. 1 ww. ustawy katalog zadań własnych gminy nie ma charakteru zamkniętego. Wyliczenie zadań własnych gminy ma charakter jedynie przykładowy, na co wskazuje użyte w art. 7 ust. 1 ww. ustawy sformułowanie „w szczególności”. Innymi słowy wyliczenie to nie jest wyczerpujące. Tym samym ewentualna zmiana przedmiotowej ustawy w ww. zakresie nie jest konieczna.

Jednocześnie wskazać należy, iż w myśl postanowień art. 7 ust. 1 pkt 13 ustawy o samorządzie gminnym zadania własne gminy obejmują m.in. sprawy cmentarzy gminnych. Zadania gminy w zakresie przedmiotowej materii określa ustawa z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 295, z późn. zm.). W ocenie MSWiA usługi cmentarne (określone w orzecznictwie sądu antymonopolowego, vide: m.in. wyrok SA z dnia 28 stycznia 2002 r., sygn. akt Amr 28/01, wyrok SA z dnia 14 czerwca 1995 r., sygn. akt XVII Amr 11/95, wyrok SA z dnia 14 lipca 1999 r., sygn. akt XVII Amr 28/99, wyrok SA z dnia 25 września 2000 r., sygn. akt XVII Amr 76/99) przedmiotowo związane z utrzymaniem cmentarzy i zarządzaniem nimi (obejmujące takie działania, jak utrzymanie i wyposażenie cmentarza w urządzenia cmentarne, utrzymanie cmentarza jako terenu zielonego, utrzymanie na nim ładu i porządku, urządzenie cmentarza według planu zagospodarowania, nadzór nad

korzystaniem z cmentarza, w tym zakładaniem grobów, pochówkiem i ekshumacją) wydają się wypełniać dyspozycję przepisów art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych, stanowiących uszczegółowienie kompetencji gminy w zakresie cmentarzy gminnych (vide: art. 7 ust. 1 pkt 13 ustawy o samorządzie gminnym). Niemniej od „usług cmentarnych”, które określają wskazane powyżej orzeczenia, odróżnić należy tzw. „usługi pogrzebowe”; przy czym zarówno ustawa o samorządzie gminnym, jak i ustawa o cmentarzach i chowaniu zmarłych nie reguluje świadczenia tych ostatnich. Powyższe mogłoby skłaniać do wniosku, iż usługi pogrzebowe stanowiłyby działalność wykraczającą poza zakres użyteczności publicznej. Niemniej jednak, nawet przy takim założeniu, należy pamiętać, że ustawa o gospodarce komunalnej, w określonych warunkach, dopuszcza możliwość podejmowania przez gminę działań także poza zakresem użyteczności publicznej (vide: art. 10 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce komunalnej).

W kwestii wpływu zaistniałej w Chełmie sytuacji na monopolizację usług pogrzebowych należy zauważyć, iż zasady oraz tryb przeciwdziałania praktykom ograniczającym konkurencję oraz praktykom naruszającym zdrowe interesy konsumentów, a także antykonkurencyjnym koncentracjom przedsiębiorców i ich związków, normuje ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, z późn. zm.). Jak wynika z art. 29 ww. ustawy, centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów pozostaje prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie likwidacji placówki pocztowej
w Wąsoszu (9057)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego, znak: SPS-024-9057/11, w sprawie likwidacji placówki pocztowej w Wąsoszu, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że zgodnie z § 26 ust. 2 Statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spółki, niezastrzeżone przepisami prawa lub postanowieniami statutu dla walnego zgromadzenia lub rady nadzorczej, należą do kompe-

tencji zarządu spółki. Natomiast w myśl § 25 statutu pracodawcą w rozumieniu Kodeksu pracy jest spółka, zaś czynności z zakresu prawa pracy dokonuje osoba upoważniona przez zarząd. Ponadto art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych stanowi, iż walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zapis ten zapewnia zarządom swobodę w organizowaniu pracy spółek, za co ponoszą one odpowiedzialność. W związku z tym minister infrastruktury, sprawujący w imieniu Skarbu Państwa nadzór nad Poczta Polska SA (jednoosobową spółką Skarbu Państwa) i posiadający uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, nie decyduje o formie organizacyjnej poszczególnych placówek. Kwestia ta leży w gestii zarządu, który zobowiązany jest uwzględnić wymagania prawne nałożone na publicznego operatora pocztowego.

Poczta Polska, będąc w myśl ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (t.j. z 2008 r. Dz. U. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.) operatorem publicznym, jest zobowiązana ustawowo do świadczenia powszechnych usług pocztowych na terenie całego kraju przy uwzględnieniu wskaźników dostępności, określających m.in. wymaganą gęstość sieci placówek pocztowych. Poczta Polska, decydując o zmianach w tej sieci, zobligowana jest do przestrzegania wskaźników gęstości sieci placówek wskazanych w § 44 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 5, poz. 34, z późn. zm.). Przepis ten stanowi, że co najmniej jedna placówka pocztowa operatora publicznego powinna przypadać na 7000 mieszkańców na terenie miast lub na 85 km² powierzchni na obszarach wiejskich. Dodatkowo ogólna liczba tych placówek w kraju powinna być nie mniejsza niż 8240.

Ponadto w myśl treści rozporządzenia operator publiczny utrzymuje w każdej gminie co najmniej jedną placówkę pocztową. Jedynie w przypadku gmin wiejskich liczących poniżej 5000 mieszkańców istnieje możliwość objęcia takiej gminy obszarem działania stałej placówki operatora znajdującej się na terenie sąsiedniej gminy lub uruchomienie placówki ruchomej, lecz pod warunkiem m.in. uzgodnienia tej lokalizacji z właściwym wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta). Minister infrastruktury, nowelizując w 2009 r. przepisy rozporządzenia, przewidział możliwość realizowania na terenach wiejskich podstawowych usług pocztowych u listonosza obsługującego rejon doręczeń.

W związku z powyższymi wymaganiami Poczta Polska w ramach projektowanych działań reorganizacyjnych nie planuje likwidacji placówek pocztowych, ale jedynie ich przekształcenie w znacznie tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne, tj. filie urzędów pocztowych i agencje pocztowe. Należy podkreślić, że zarówno agencje pocztowe, jak i filie urzędów pocztowych świadczą usługi pocztowe o charakterze powszechnym.

Przekształcanie urzędów w agencje jest praktyką stosowaną również przez publicznych operatorów pocztowych w innych krajach. Rozwiązanie takie pozwala na zapewnienie mieszkańcom dostępu do powszechnych usług pocztowych i jednocześnie umożliwia operatorom pocztowym optymalizację kosztów ponoszonych na sieć pocztową. Zmiany dokonywane w sieci placówek pocztowych podyktowane są potrzebami ekonomicznymi. Obserwowany w ostatnich latach poważny spadek przychodów ze sprzedaży usług pocztowych, wynikający z ogólnoswiatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi, zwłaszcza w formie elektronicznej, wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności pocztowej. Bardzo istotny jest również fakt, że na świadczenie powszechnych usług pocztowych Poczta Polska nie otrzymuje żadnych środków z budżetu państwa.

Przekształcenie każdej placówki (w tym również placówki położonej w Wąsoszu) poprzedzone jest analizą o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, uwzględniającą m.in. rentowność placówki, zapotrzebowanie na usługi na danym terenie oraz konieczność zapewnienia dostępności usług pocztowych. W myśl zapewnień zarządu przekształcenie nie spowoduje pogorszenia jakości i terminowości świadczenia usług, gdyż placówki wciąż będą objęte systemem organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej.

Poczta Polska wstępnie przewidywała w bieżącym roku przekształcenie Filii Urzędu Pocztowego Grajewo 1 z siedzibą w Wąsoszu w agencję pocztową, jednakże na wniosek prezesa Poczty Polskiej przeprowadzany jest przegląd procesu przekształceń urzędów pocztowych w filie i agencje pocztowe oraz związanej z tym procesem restrukturyzacji zatrudnienia. Na podstawie szczegółowej analizy tej kwestii zarząd podejmie decyzję odnośnie do kierunków restrukturyzacji, w tym odnośnie do placówki w Wąsoszu.

Pragnę również wyjaśnić, że zmiany formy organizacyjnej placówek nie mają wpływu na kody pocztowe, ponieważ kody są przypisane do miejscowości, a nie do placówki pocztowej. Dlatego też w przypadku takich przekształceń nie są wymagane żadne zmiany w dokumentach.

Jednocześnie informuję, że Poczta Polska w ramach planowanych zwolnień przewiduje dla pracowników działania osłonowe. Przy przekształcaniu urzędów pocztowych w agencje brana jest również pod uwagę możliwość zawarcia umowy agencyjnej z byłymi pracownikami.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 13 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Zawady (9317)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pism z dnia 6 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-9317-9390/11) przekazujących zapytania posła na Sejm RP pana Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek ochotniczej straży pożarnej w poszczególnych gminach województwa podlaskiego, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Jednostki ochotniczych straży pożarnych, funkcjonując w oparciu o przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380, z późn. zm.), są niezależnymi organizacjami pozarządowymi, a zatem nie mają obowiązku informowania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji o środkach, jakie są w dyspozycji poszczególnych jednostek. Mogą natomiast korzystać z następujących form pomocy:

— Środków finansowych przekazywanych Zarządowi Głównemu Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP (ZG ZOŚP RP) przez ministra spraw wewnętrznych i administracji na podstawie corocznie zawieranej umowy. Środki te przeznaczone są na realizację zadań obejmujących między innymi przygotowania jednostek OSP do organizowania i prowadzenia akcji ratowniczej w czasie walki z pożarami oraz likwidacji miejscowych zagrożeń.

W dniu 16 maja 2011 r. została zawarta umowa między ministrem spraw wewnętrznych i administracji a Związkiem Ochotniczych Straży Pożarnych RP pn. „Przygotowanie jednostek ochotniczych straży pożarnych do działań ratowniczo-gaśniczych”, w ramach której na dopłaty w gminach województwa podlaskiego planowane są środki w wysokości:

– 831 280 zł do 2625 szt. umundurowania strażackiego, w tym dofinansowanie ze środków MSWiA w wysokości 322 090 zł,

– 220 490 zł do 548 szt. sprzętu przeciwpożarowego, w tym dofinansowanie ze środków MSWiA w wysokości 94 810 zł,

– 2 750 000 zł do 5 samochodów pożarniczych, w tym dofinansowanie ze środków MSWiA w wysokości 750 000 zł.

— Środków finansowych ujętych w budżecie państwa, część 42, dział 754, rozdział 75409: Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej. Zgodnie z art. 33 ww. ustawy o ochronie przeciwpożarowej komendant główny Państwowej Straży Pożarnej dokonuje roz-

działu ww. środków pomiędzy jednostki OSP działające w ramach krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, z zastrzeżeniem ich wykorzystania wyłącznie dla zapewnienia gotowości bojowej. Wysokość tych środków określana jest corocznie przez ministra spraw wewnętrznych i administracji w drodze rozporządzenia w sprawie wysokości środków finansowych i ich podziału między jednostki ochrony przeciwpożarowej działające w ramach krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego.

— Środków pochodzących z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przeznaczonych na zakup i karosację samochodów pożarniczych, których wysokość określana jest corocznie w formie aneksu do porozumienia ministrów: środowiska oraz spraw wewnętrznych i administracji, zawartego w dniu 27 grudnia 2006 r. w sprawie współdziałania w zakresie zwalczania zagrożeń dla środowiska.

— Środków przekazywanych przez zakłady ubezpieczeń – zgodnie z art. 38 ust. 1a ww. ustawy o ochronie przeciwpożarowej – Zarządowi Głównemu Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP oraz komendantowi głównemu PSP. Zgodnie z rozporządzeniem ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 2 czerwca 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad rozdziału środków finansowych przeznaczonych wyłącznie na cele ochrony przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 53, poz. 564, z późn. zm.) podział ww. środków dokonywany jest na podstawie indywidualnych wniosków jednostek ochrony przeciwpożarowej przekazywanych w zależności od źródła dofinansowania odpowiednio do:

– Zarządu Głównego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP – za pośrednictwem właściwych terytorialnie zarządów wojewódzkich Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP wraz z opinią właściwego terytorialnie zarządu powiatowego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP (z informacji uzyskanych z zarządu wynika, iż dla jednostek ochotniczej straży pożarnej województwa podlaskiego zaplanowane zostały dopłaty do umundurowania na kwotę 22 670 zł oraz do sprzętu przeciwpożarowego na kwotę 716 202);

– komendanta głównego Państwowej Straży Pożarnej – za pośrednictwem właściwych terytorialnie komendantów wojewódzkich PSP wraz z opinią właściwego terytorialnie komendanta powiatowego PSP.

— Środków rzeczowych – zgodnie z art. 31 ust. 1 ww. ustawy o ochronie przeciwpożarowej Państwowa Straż Pożarna obowiązana jest do przekazywania nieodpłatnie technicznie sprawnego, zbędnego sprzętu i urządzeń ochotniczym strażom pożarnym. W tym celu zainteresowana jednostka OSP winna zwrócić się z wnioskiem zaopiniowanym przez właściwy zarząd wojewódzki Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP, za pośrednictwem komendanta powiatowego PSP, do właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego PSP.

— Środków przekazywanych przez samorządy terytorialne – na podstawie art. 32 ust. 3b ww. ustawy o ochronie przeciwpożarowej, dających możliwość ubiegania się przez jednostki OSP o finansowanie zakupu sprzętu niezbędnego dla prowadzenia działalności statutowej u odpowiedniego terytorialnie wójta, burmistrza lub prezydenta miasta. Zgodnie z ww. przepisem, jednostka samorządu terytorialnego może przekazywać jednostkom OSP środki pieniężne w formie dotacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Zabłudów (9318)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Turośń Kościelna (9319)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Nowinka (9320)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Płaska (9321)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Perlejewo (9322)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Poświętne (9323)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Rudka (9324)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Sidra (9325)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Suchowola (9326)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Supraśl (9327)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Suraż (9328)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Mielnik (9329)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Szudziałowo (9330)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Tykocin (9331)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Wasilków (9332)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Wyszki (9333)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Czyże (9334)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Dobrzyniewo Duże (9335)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Dąbrowa Białostocka (9336)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Grodzisk (9337)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Drohiczyn (9338)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Dziadkowice (9339)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Dubicze Cerkiewne (9340)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Michałowo (9341)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Milejczyce (9342)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Narew (9343)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Narewka (9344)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Nowy Dwór (9345)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Nurzec-Stacja (9346)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Orla (9347)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Gródek (9348)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Janów (9349)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Juchnowiec Kościelny (9350)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Kleszczele (9351)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Korycin (9352)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Kuźnica (9353)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Białowieża (9354)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Boćki (9355)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Brańsk (9356)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Czarna Białostocka (9357)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Czeremcha (9358)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Wąsosz (9359)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Trzcianne (9360)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Miąstkowo (9361)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Piątnica (9362)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Przytuły (9363)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Wizna (9364)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Radziłów (9365)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Mały Płock (9366)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Turośl (9367)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Kolno (9368)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Grabowo (9369)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Zbójna (9370)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Śniadowo (9371)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Rutka-Tartak (9372)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Klukowo (9373)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Czyżew (9374)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Szumowo (9375)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Rutki (9376)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Kołaki Kościelne (9377)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Wizajny (9378)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Szypliszki (9379)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Kulesze Kościelne (9380)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Lipsk (9381)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Bargłów Kościelny (9382)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Kobylin-Borzymy (9383)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Nowe Piekuty (9384)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Sokoły (9385)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Szepietowo (9386)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Jasionówka (9387)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Jaświły (9388)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Krypno (9389)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zakupu nowej odzieży ochronnej
oraz dodatkowego wyposażenia dla jednostek
OSP w gm. Łapy (9390)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9317, str. 433.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Balickiego**

**w sprawie programu terapeutycznego
dla chorych na ciężką astmę alergiczną (9572)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Balickiego, pismo znak: SPS-024-9572/11, w sprawie stosowania terapii biologicznej anti-IgE w ramach zdrowotnego programu terapeutycznego uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 9 marca 2011 r. na posiedzeniu kierownictwa Ministerstwa Zdrowia został przyjęty projekt zdrowotnego programu terapeutycznego „Leczenie ciężkiej astmy alergicznej IgE zależnej” produktem leczniczym zawierającym substancję czynną omalizumab. Podkreślam, że omalizumab jest humanizowanym przeciwciałem monoklonalnym, które w sposób wybiórczy wiąże się z ludzką immunoglobuliną E (IgE).

Jednocześnie, zgodnie z wymogami ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z 27 sierpnia 2004 r. (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z póź. zm.) 1 kwietnia 2011 r. projekt programu terapeutycznego został przekazany prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych celem wydania rekomendacji dla przedmiotowego świadczenia opieki zdrowotnej w sprawie zasadności

zakwalifikowania go jako świadczenia gwarantowanego. W przypadku uzyskania przez zapisy zdrowotnego programu terapeutycznego pozytywnej rekomendacji prezesa AOTM Ministerstwo Zdrowia będzie mogło przystąpić do nowelizacji rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych. Oznacza to rozszerzenie koszyka świadczeń gwarantowanych o nowe świadczenie zdrowotne, a tym samym stały dostęp pacjentów spełniających kryteria kwalifikacji do finansowania przedmiotowej technologii lekowej.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że, biorąc pod uwagę skutki finansowe dla systemu opieki zdrowotnej, jakie niesie ze sobą rozszerzenie koszyka świadczeń gwarantowanych przy aktualnie oferowanej na rynek polski cenie produktu leczniczego (wyższej od 50% do ponad 100% niż w krajach o zdecydowanie wyższym dochodzie narodowym przypadającym na jednego mieszkańca), który ma być stosowany w ramach projektu zdrowotnego programu terapeutycznego, minister zdrowia podejmie negocjacje cenowe z podmiotem odpowiedzialnym.

Biorąc pod uwagę powyższe, aktualny etap prac nad przedmiotowym zdrowotnym programem terapeutycznym uniemożliwia określenie terminu ewentualnego obowiązywania znowelizowanego rozporządzenia ministra zdrowia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie marnotrawstwa środków
budżetowych przeznaczanych na szkolenia
w powiatowych urzędach pracy
w woj. świętokrzyskim (9590)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaniem przy piśmie SPS-024-9590/11 z dnia 21 kwietnia 2011 r. zapytaniem, jakie złożył poseł Sławomir Kopyciński, w sprawie marnotrawstwa środków przeznaczonych na szkolenia w powiatowych urzędach pracy w woj. świętokrzyskim, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Zgodnie z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019) limi-

ty środków Funduszu Pracy możliwe do wydatkowania w roku budżetowym na pozostałe zadania fakultatywne (w tym szkolenia kadr publicznych służb zatrudnienia) ustalane są w łącznych kwotach. O wysokości przeznaczenia środków, w ramach posiadanych limitów, na poszczególne zadania (finansowanie kosztów przedmiotowych szkoleń umożliwia art. 108 ust. 1 pkt 38 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) decydują starostowie w stosunku do powiatowych urzędów pracy i marszałek województwa w wojewódzkim urzędzie pracy. Ograniczenie wydatków na szkolenia kadr przewiduje art. 109a ust. 2 ustawy stanowiący, że łączna kwota przeznaczona na koszty szkoleń, o których mowa w art. 108 ust. 1 pkt 38, w okresie kolejnych trzech lat nie może przekroczyć iloczynu dziesięciokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz przeciętnej liczby zatrudnionych w urzędzie w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy. Zgodnie z art. 10 ustawy sprawowanie nadzoru nad realizacją zadań w zakresie przestrzegania zasad i trybu wydatkowania środków Funduszu Pracy należy do zadań wojewody, który może w tym zakresie zlecić przeprowadzenie kontroli. W zależności od jej wyników wojewoda decyduje o podjęciu określonych działań lub też braku takiej konieczności.

W związku z pojawiającymi się sygnałami o potencjalnych nieprawidłowościach występujących w organizacji szkoleń i ich finansowaniu ze środków Funduszu Pracy przez urzędy pracy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej pismem z dnia 4 października 2010 r. zwróciło się do wojewodów o przeprowadzenie kontroli prawidłowości wydatkowania w 2009 r. i w trzech kwartałach 2010 r. środków Funduszu Pracy na szkolenie kadry urzędów pracy, w zakresie przestrzegania zasad i trybu wydatkowania środków Funduszu Pracy oraz organizowania i finansowania szkoleń pracowników urzędu wojewódzkiego oraz wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy. Kontrole w województwach przeprowadziły służby kontrolne wszystkich wojewodów. Celem było zbadanie kosztów jednostkowych szkoleń organizowanych w kraju i za granicą oraz zwrócenie szczególnej uwagi na zgodność wybieranych kierunków szkoleń z potrzebami merytorycznymi uczestników i wykorzystanie zdobytych umiejętności w późniejszej pracy. W przypadku szkoleń organizowanych za granicą badana była zasadność wyboru takiego szkolenia.

Z analizy informacji zawartych w sprawozdaniach z kontroli przeprowadzonych przez służby kontrolne wojewodów wynika:

— średni koszt szkolenia krajowego w 2009 r. kształtował się w poszczególnych województwach od 265 do 887 zł na jednego uczestnika;

— średni koszt szkolenia zagranicznego (dla 3 województw) kształtował się od 830,7 do 4160 zł na jednego uczestnika;

— średni koszt szkolenia krajowego za trzy kwartały 2010 r. kształtował się w poszczególnych

województwach od 330 do 1023 zł na jednego uczestnika;

— średni koszt szkolenia zagranicznego za trzy kwartały 2010 r. w 1 województwie informującym o szkoleniach zagranicznych wyniósł 922 zł na jednego uczestnika.

Wojewódzki Urząd Pracy w Kielcach w badanym okresie wydał na szkolenia pracowników najmniej środków z Funduszu Pracy w porównaniu z innymi WUP-ami. Zorganizował 8 szkoleń dla pracowników powiatowych urzędów pracy województwa świętokrzyskiego, w których uczestniczyło 12 pracowników WUP i 122 pracowników powiatowych urzędów pracy, oraz skierował na 23 szkolenia 57 pracowników WUP, wydatkując na ten cel w 2009 r. oraz w trzech kwartałach 2010 r. 132 tys. zł. W okresie podlegającym kontroli pracownicy WUP w Kielcach nie uczestniczyli w szkoleniach organizowanych za granicą, które finansowane były ze środków Funduszu Pracy.

W świetle treści sprawozdań z przeprowadzonych kontroli, nadesłanych do MPiPS, nie stwierdzono nieprawidłowości w zakresie zgodności wybieranych kierunków szkoleń z merytorycznymi potrzebami ich uczestników i wykorzystania przez nich zdobytych umiejętności w późniejszej pracy. Nieliczne sygnały dotyczyły zakwalifikowania do szkoleń przedsięwzięć niespełniających wymogów szkolenia (np. prezentacja sprzętu komputerowego). Zgłaszane zastrzeżenia dotyczyły natomiast zasadności wykorzystania w niektórych urzędach kosztów dojazdu na szkolenie pracowników publicznych służb zatrudnienia. Wobec braku uregulowań – w odniesieniu do pracowników urzędów pracy – tej kwestii w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w piśmie Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 stycznia 2011 r., adresowanym do marszałków województw i starostów powiatów, jednoznacznie określono m.in., jakie pozycje kosztów szkolenia mogą być finansowane ze środków Funduszu Pracy. W związku z obniżeniem w roku 2011 o połowę środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu ww. pismo zawiera apel o racjonalizację i zwiększenie efektywności wydatkowania środków z Funduszu Pracy, w tym także na szkolenia kadr publicznych służb zatrudnienia. Zobowiązano także urzędy pracy do informowania ministra pracy i polityki społecznej o finansowanych z FP szkoleniach pracowników publicznych służb zatrudnienia w cyklu półrocznym i rocznym.

Celem wprowadzonego monitoringu jest zbieranie informacji o krajowych i zagranicznych szkoleniach pracowników powiatowych i wojewódzkich urzędów pracy w całości lub części finansowanych z Funduszu Pracy. Kontrola celowości czy racjonalności wydatków ponoszonych na szkolenia wymagałaby analizowania przydatności każdego szkolenia z osobna i dla każdego z uczestników, co jest zadaniem niemożliwym do zrealizowania z poziomu MPiPS. Zatem zebrane zostały informacje statystyczne dotyczące

szkoleń przeprowadzonych w 2010 r. w zakresie: liczby uczestników szkoleń, tematyki, formy szkolenia, organizatora szkolenia, lokalizacji oraz poniesionych kosztów szkoleń i uzasadnienia w przypadku szkoleń zagranicznych. Prezentowane dane procentowe nie zawsze sumują się do 100% ze względu na nieznaczne braki danych w niektórych pozycjach oraz elektroniczne zaokrąglenia.

Urzędy pracy przesłały do MPiPS informacje nt. 16 646 szkoleń, przy czym w przypadku 1377 szkoleń nie poniesiono kosztów z Funduszu Pracy ani Europejskiego Funduszu Społecznego (gdzie konieczny jest udział środków krajowych), a zatem dane dotyczące ww. szkoleń nie podlegały dalszej analizie. Ze zgromadzonych informacji wynika, że w 2010 r. pracownicy powiatowych i wojewódzkich urzędów pracy uczestniczyli łącznie w 15 269 szkoleniach, z czego 33,4% stanowiły szkolenia z zakresu realizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, 21,1% szkolenia z zakresu zagadnień prawnych, a 10,7% z zakresu zagadnień finansowo-księgowych. W województwie świętokrzyskim pracownicy urzędów pracy uczestniczyli w 628 szkoleniach (tj. 4,1% ogólnej liczby szkoleń w kraju). Struktura szkoleń w województwie świętokrzyskim była zbliżona do kraju: 32,5% stanowiły szkolenia z zakresu realizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, 18,5% z zakresu zagadnień prawnych, a 11,5% z zakresu zagadnień finansowo-księgowych. Warto dodać, że aż 8,9% stanowiły tzw. szkolenia miękkie (w kraju 5,2%).

Najczęściej szkolenia pracowników urzędów pracy zlokalizowane były w kraju (97,9% szkoleń), choć pracownicy uczestniczyli również w szkoleniach zagranicznych (1,6% szkoleń) oraz szkoleniach łączonych w kraju i za granicą (0,3%). W województwie świętokrzyskim 95,7% ogólnej liczby szkoleń stanowiły szkolenia zlokalizowane w kraju, 3,0% to szkolenia zagraniczne, a 1,1% to szkolenia łączone w kraju i za granicą.

W 2010 r. w urzędach pracy zatrudnionych było średnio 23 532 pracowników, natomiast liczba uczestników szkoleń, w których brali udział pracownicy tychże urzędów, wyniosła 47 419 osób, co oznacza, że średnio 1 pracownik urzędu pracy uczestniczył w szkoleniu co najmniej dwa razy. Jest to jednak wyłącznie średnia, bo mogły zaistnieć przypadki częstszego uczestnictwa w szkoleniach, jak też sytuacje gdy pracownik nie uczestniczył w żadnym szkoleniu. W szkoleniach w województwie świętokrzyskim uczestniczyło 1800 osób, tj. 3,8% ogółu uczestników szkoleń w kraju. Warto dodać, że średnia liczba pracowników urzędów pracy w tym województwie w 2010 r. wyniosła 1013 osób, co oznacza, że 1 pracownik uczestniczył średnio, podobnie jak w kraju, w 2 szkoleniach. Województwo świętokrzyskie znalazło się w grupie województw o najmniejszym udziale procentowym pracowników szkolących się w ogólnej liczbie uczestników szkoleń w kraju, obok takich województw, jak lubuskie (2,6% ogółu uczestników szko-

leń), podlaskie (3,6%) i opolskie (3,8%). Na przeciwnym biegunie znalazły się województwa: śląskie (10,1% ogółu szkolonych), wielkopolskie (9,0%) mazowieckie (8,3%) i dolnośląskie (7,9%). Warto zauważyć, że struktura ta różni się tylko nieznacznie od struktury zatrudnienia w urzędach pracy.

W związku z powyższym pamiętać należy, że liczba uczestników szkoleń nie wynika z liczby pracowników urzędów pracy, bo w prowadzonym monitoringu przedmiotem naszego zainteresowania nie było zbadanie, ilu pracowników urzędów pracy i z jaką częstotliwością uczestniczyło w szkoleniach, ale określenie liczby odbytych szkoleń, ich uczestników i kosztów uczestnictwa. Zatem należy przyjąć, że możliwe było kilkakrotne uczestnictwo w szkoleniu jednej osoby i stąd liczba uczestników szkoleń pozostaje wyższa od liczby pracowników urzędów pracy.

Biorąc pod uwagę tematykę szkolenia, najwięcej osób zatrudnionych w powiatowych i wojewódzkich urzędach pracy w kraju wzięło udział w szkoleniach w dwóch obszarach szkoleniowych, a mianowicie w szkoleniach z zakresu realizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz w szkoleniach z zakresu zagadnień prawnych (m.in. K.p.a., zamówienia publiczne, finanse publiczne). W szkoleniach z pierwszego ww. obszaru szkoleniowego wzięło udział w 2010 r. niemal 30% ogółu uczestników szkoleń (13 943 uczestników), natomiast w szkoleniach z zakresu drugiego obszaru – 23% (10 912 uczestników). Znaczny udział stanowiły także szkolenia „miękkie”, m.in. z zakresu asertywności, radzenia sobie ze stresem czy pracy zespołowej, w których uczestniczyły 5903 osoby (12,4% ogółu uczestników szkoleń). Pod względem tematyki szkoleń struktura w województwie świętokrzyskim odbiega nieznacznie od struktury dla kraju. Najwięcej osób uczestniczyło w szkoleniach z zakresu realizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – 27,7%, następnie z zakresu zagadnień prawnych 18,4% oraz w szkoleniach „miękkich” 15,3%.

Analizując lokalizację szkoleń pracowników urzędów pracy w kraju, zdecydowanie przeważały szkolenia krajowe, w których uczestniczyło łącznie 46 581 osób, czyli 98,2% uczestników szkoleń. W szkoleniach krajowych uczestniczyło od 93,3% pracowników w podlaskim do 99,9% w zachodniopomorskim. W województwach: kujawsko-pomorskim, lubelskim, lubuskim, małopolskim, podkarpackim, śląskim, warmińsko-mazurskim i zachodniopomorskim aż 99% uczestników szkoleń brało udział w szkoleniach przeprowadzonych w kraju. W szkoleniach zagranicznych uczestniczyło 620 osób z urzędów pracy zlokalizowanych na terenie całego kraju (1,3%), a w łączonych w kraju i zagranicą – 123 osoby (0,3% uczestników). Wśród uczestników szkoleń największy udział pracowników uczestniczących w szkoleniach zagranicznych odnotowano w województwach: podlaskim (6,0% ogółu uczestników szkoleń w tym województwie), mazowieckim (3,7%), dolnośląskim (2,1%) i świętokrzyskim (2,0%). W województwie świętokrzyskim

w szkoleniach krajowych wzięło udział 1711 osób (95,1% ogólnej liczby szkolonych w województwie), w szkoleniach zagranicznych 36 osób (2,0%), a w łączonych w kraju i za granicą 13 osób (0,7%). W przypadku 40 osób miejsce lokalizacji szkolenia nie zostało wskazane.

Koszt szkoleń pracowników urzędów pracy finansowanych lub współfinansowanych ze środków Funduszu Pracy w 2010 r. wyniósł 39,1 mln zł. Można stwierdzić, że prawie całkowicie szkolenia te były finansowane ze środków Funduszu Pracy, gdyż jego udział wyniósł 91% ogólnych kosztów szkoleń (35,6 mln). Finansowanie z EFS lub innych środków UE wyniosło niewiele ponad 3 mln zł, co stanowiło 7,7% ogólnych kosztów szkoleń. W kosztach szkoleń 91,4% stanowiły należności dla instytucji szkoleniowych, a 6,0% koszty przejazdu, zakwaterowania i wyżywienia. W województwie świętokrzyskim koszt szkoleń wyniósł 1,8 mln zł, czyli 4,6% ogólnych kosztów szkoleń w kraju. Podobnie jak w kraju i innych województwach, również w województwie świętokrzyskim szkolenia były prawie całkowicie finansowane z Funduszu Pracy, którego udział dominował i stanowił 90,0% ogółu kosztów poniesionych na szkolenia (1,6 mln). Finansowanie z EFS lub innych środków UE wyniosło 45,5 tys., czyli 2,5%. W kosztach szkoleń 87,2% stanowiły należności dla instytucji szkoleniowych, a 6,2% koszty przejazdu, zakwaterowania i wyżywienia.

Średni koszt na 1 uczestnika szkolenia w 2010 r. w kraju to 823,90 zł, przy czym średni koszt z Funduszu Pracy wyniósł niecałe 750 zł. „Najdroższe” były szkolenia informatyczne, gdzie średni koszt na 1 uczestnika z Funduszu Pracy wynosił 983,33 zł, „najtańsze” – szkolenia z zakresu problematyki EFS (średnio 660,99 zł na 1 uczestnika z FP). Najwyższy średni ogólny koszt na 1 uczestnika szkolenia poniesiony z Funduszu Pracy zanotowano w województwie mazowieckim (966,60 zł), a najniższy w kujawsko-pomorskim (607,16 zł). Województwo świętokrzyskie ze średnim kosztem z FP 904,89 zł uplasowało się na 3. miejscu w malejącym rankingu województw. W województwie tym średni koszt z FP wg tematyki szkoleń rozłożył się nieco inaczej niż w kraju. „Najdroższe” były szkolenia miękkie – średnio 1081,41 oraz z zakresu realizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – średnio 1079,64 zł na 1 uczestnika, „najtańsze” – szkolenia informatyczne – średnio 588,34 zł z FP na 1 uczestnika.

Na poziomie kraju najwyższy był średni koszt uczestnictwa w szkoleniu zagranicznym – 3533,39 zł z FP oraz łączonym – 2329,16 zł. W przypadku szkoleń krajowych średni koszt z FP na 1 uczestnika wyniósł 708,39 zł. Średni koszt uczestnictwa w szkoleniu zagranicznym poniesiony z Funduszu Pracy wyniósł w województwie świętokrzyskim 5909,76 zł, w szkoleniu łączonym 2536,15 zł, a w krajowym 792,01 zł. Średni koszt uczestnictwa w każdym rodzaju szkolenia był zatem w województwie świętokrzyskim wyższy niż w kraju.

Jako zasadnicze powody uczestnictwa pracowników urzędów pracy w szkoleniach zagranicznych w województwie świętokrzyskim wskazywano zapoznanie się z doświadczeniami, zdobycie wiedzy i wymianę dobrych praktyk oraz zapoznanie się z rozwiązaniami stosowanymi przez zagraniczne służby zatrudnienia. Wskazano równocześnie, że tematyka szkoleń była zbieżna z zadaniami wykonywanymi przez pracowników.

Aktualnie w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej rozważana jest koncepcja przekazania zadań związanych z organizacją i finansowaniem z Funduszu Pracy szkoleń pracowników powiatowych urzędów pracy wyłącznie przez wojewódzkie urzędy pracy. Dokonanie zmiany wymagać będzie nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła Dawida Jackiewicza**

**w sprawie budowy Muzeum Ziem Zachodnich
we Wrocławiu (9591)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie (SPS-024-9591/11) pana Dawida Jackiewicza, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie budowy Muzeum Ziem Zachodnich we Wrocławiu uprzejmie proszę o zapoznanie się z poniższymi informacjami.

Pragnę przede wszystkim wyjaśnić, że projekt pod nazwą Muzeum Ziem Zachodnich jest jednym ze statutowych zadań świetnie działającej we Wrocławiu instytucji – Ośrodka Pamięć i Przyszłość. Na podstawie umowy z dnia 19 grudnia 2008 r. ośrodek został przekazany przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego jednostce samorządu terytorialnego – gminie miasto Wrocław. Z dniem 1 stycznia 2009 r. ośrodek stał się samorządową instytucją kultury wykonującą zadania własne. Zgodnie z założeniami przygotowanymi przez ośrodek Muzeum Ziem Zachodnich ma być „nowoczesnym, narracyjnym muzeum, prezentującym historię Wrocławia, także w szerszym kontekście chronologicznym i geograficznym”. Jak dotąd Ośrodek Pamięć i Przyszłość nie przedłożył żadnego konkretnego projektu traktującego o wystawie stałej przyszłego Muzeum Ziem Zachodnich, którego realizacja mogłaby być wsparta przez MKiDN. Nic mi również nie wiadomo o planach

budowy siedziby muzeum lub rozbudowy czy też adaptacji na ten cel istniejących już budynków. Chcę także przypomnieć, że pierwotnie projekt dotyczący realizacji Muzeum Ziemi Zachodnich znajdował się na wstępnej liście projektów finansowanych ze środków unijnych. Niestety wobec nieodpowiedniego przygotowania – z czym zgodzili się sami wnioskodawcy – projekt ten nie miał szans na podpisanie umowy.

Instytucje kultury, takie jak ośrodek, mają możliwość ubiegania się o dofinansowanie różnego rodzaju projektów w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego, takich jak: Edukacja kulturalna, Dziedzictwo kulturowe – priorytet: Wspieranie działań muzealnych, Infrastruktura kultury oraz Promesa Ministra KiDN. Tą drogą w roku 2009 ośrodek otrzymał dofinansowanie w wysokości 59 tys. zł na projekt „Digitalizacja kolekcji zdjęć dokumentujących historię Wrocławia”, zaś w roku ubiegłym ministerstwo dofinansowało prace ośrodka związane z modernizacją wystawy stałej kwotą w wysokości 40 tys. zł.

Należy również zwrócić uwagę, że obecnie Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego zaangażowane jest w realizację tak poważnych projektów, jak budowa Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku i budowa Muzeum Historii Żydów Polskich w Warszawie. Trzeba także wymienić prace związane z przygotowaniem do realizacji planów związanych z powstaniem Muzeum Historii Polski w Warszawie, Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie oraz Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku.

Mimo to ponownie przedstawiłem propozycję wsparcia idei realizacji przedsięwzięcia, a szczególnie upamiętnienia ogromnego wysiłku wrocławian po 1945 r., wskazując potencjalny obiekt – dawną siedzibę sądu grodzkiego przy ul. Kazimierza Wielkiego we Wrocławiu. Potwierdziłem także w bezpośredniej rozmowie z prezydentem Rafałem Dutkiewiczem możliwość powrotu do realizacji muzeum, oczywiście pod warunkiem odpowiedniego przygotowania projektu.

Mam nadzieję, że pan poseł uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie przystosowania infrastruktury
do potrzeb osób niepełnosprawnych
w związku z rozgrywkami Euro 2012 (9596)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Krzysztofa Brejzy, posła na Sejm RP, która została przesłana przy piśmie marszałka Sejmu RP z 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9596/11, w sprawie przystosowania infrastruktury do potrzeb osób niepełnosprawnych w związku z rozgrywkami Euro 2010 przedstawiam następujące informacje przekazane przez Główny Urząd Nadzoru Budowlanego.

Należy zwrócić uwagę, że prowadzone w Głównym Urzędzie Nadzoru Budowlanego badania statystyczne nie obejmują gromadzenia danych dotyczących liczby obiektów budowlanych remontowanych (odnawianych) w związku z rozgrywkami Euro 2012, tym bardziej GUNB nie dysponuje danymi dotyczącymi przystosowywania takich obiektów do potrzeb osób niepełnosprawnych. Należy nadmienić, że zbierania tego rodzaju informacji nie nakazują przepisy ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z późn. zm.). Z uwagi na powyższe nie jest możliwe w oparciu o informacje posiadane przez GUNB przekazanie zbiorczej informacji. W kontekście poruszonych zagadnień należy jednak wyjaśnić, że na terenie kraju w związku z przygotowaniem finałowego turnieju piłkarskiego Mistrzostw Europy UEFA EURO 2012 realizowanych jest szereg przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z budową bądź przebudową stadionów, lotnisk, centrów pobytowych oraz infrastruktury drogowej, kolejowej i tramwajowej. Część z tych inwestycji o charakterze priorytetowym ujęta została w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 2009 r. w sprawie wykazu przedsięwzięć Euro 2012 (Dz. U. z 2010 r. Nr 8, poz. 52, z późn. zm.). Należy przy tym pamiętać, że przedmiotowy wykaz zawiera listę przedsięwzięć, a nie obiektów budowlanych. Na jego podstawie nie można zatem określić dokładnej liczby obiektów budowlanych, które zostały przewidziane do wybudowania, przebudowy czy remontu.

Należy również zaznaczyć, że wykaz inwestycji ujęty w rozporządzeniu dotyczy jedynie przedsięwzięć zawartych w ofercie przyjętej przez Unię Europejskich Związków Piłkarskich (UEFA) oraz objętych zobowiązaniami i gwarancjami rządu Rzeczypospolitej Polskiej lub jednostek samorządu terytorialnego, a także innych niezbędnych do przeprowadzenia finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012. Oprócz tych przedsięwzięć pod kątem zbliżającego się turnieju realizowa-

nych jest wiele innych inwestycji o mniejszym znaczeniu, często o charakterze prywatnym. W odniesieniu do nich nie są jednak prowadzone odrębne wykazy lub rejestry, które umożliwiałyby podanie dokładnych liczb. Dodatkowo należy podkreślić, że kluczowymi inwestycjami dla organizacji zbliżającego się turnieju są stadiony piłkarskie. Kontrola obiektów w Gdańsku, Poznaniu, Warszawie i Wrocławiu przeprowadzona w 2010 r. przez inspektorów Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego przy udziale przedstawicieli organów nadzoru budowlanego szczebla wojewódzkiego i powiatowego, a także komendantów Państwowej Straży Pożarnej nie wykazała nieprawidłowości w zakresie ich przystosowania do potrzeb osób niepełnosprawnych. Dodatkowo w I kwartale br. odbyły się kontrole stadionów w Krakowie i Gdańsku, natomiast w II kwartale przeprowadzono kontrolę stadionu we Wrocławiu oraz w Warszawie. Oprócz tego zaplanowano kontrole obiektów w Poznaniu i Chorzowie oraz kontrole centrów pobytowych rekomendowanych przez UEFA. Ponadto organy nadzoru budowlanego mogą w ramach swoich uprawnień przeprowadzać kontrole innych obiektów realizowanych w związku z przygotowaniem Euro 2012. W przypadku nieprawidłowości przy realizacji tych obiektów prosimy o przekazywanie do GUNB wszelkich informacji.

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła**

Wiesława Andrzeja Szczepańskiego

**w sprawie zmniejszenia środków z PFRON
w 2011 r. dla samorządu miasta Leszna (9597)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9597/11, zapytanie poselskie pana posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie zmniejszenia środków z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w 2011 r. dla samorządu miasta Leszna, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia

27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki PFRON, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje w formie uchwały rada powiatu (art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...)), która dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak i aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 1 marca 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. wyższa o ponad 62 tys. osób, tj. o ok. 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego

zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym, mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligacyjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji dotyczącej przelewów redystrybucyjnych, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. obniżenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest niższa o ok. 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały m.in. przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługuje miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji dotyczącej przelewów redystrybucyjnych przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r. m.in. w zakresie zwiększenia wydatków w pozycji dotyczącej przelewów redystrybucyjnych, w tym dla samorządów po-

wiatowych na realizację zadań. W związku z otrzymaniem zgody ministra finansów na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., jak również po uzyskaniu opinii Komisji Finansów Publicznych w ww. sprawie Zarząd PFRON na posiedzeniu w dniu 12 maja 2011 r. dokonał podziału środków dla samorządów powiatowych zwiększonych o kwotę 83 648 000 zł do łącznej wysokości 619 011 000 zł, skutkiem czego samorząd miasta Leszna na prawach powiatu otrzymał do swojej dyspozycji pulę środków zwiększoną do wysokości 651 767 zł, wobec kwoty 452 866 zł przyznanej w lutym br., obliczoną według algorytmu określonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym (Dz. U. z 2003 r. Nr 88, poz. 808, z późn. zm.).

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Katulskiego**

**w sprawie środków Funduszu Pracy
przeznaczonych na aktywizację zawodową
i społeczną bezrobotnych na 2011 r.
dla pow. rypińskiego (9600)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Jarosława Katulskiego w sprawie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację zawodową bezrobotnych na 2011 r. dla powiatu rypińskiego, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 29 kwietnia 2011 r., sygn. SPS-024-9600/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia br. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł, co przyniosło skutek w postaci zwiększenia limitów dla województw i poszczególnych powiatowych urzędów pracy o ok. 30% w stosunku do

kwot naliczonych na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy w wersji przekazanej przez Radę Ministrów pod obrady Sejmu.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS) wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE) powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Wejście w życie ustawy powoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rósł dotychczas w tempie ok. 2000 mln zł miesięczne. Taka oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego.

Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkują uzyskanie ewentualnej zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

Zwiększenie w bieżącym roku wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu może być dokonane wyłącznie poprzez zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zgodnie z którym zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane ze środków Funduszu Pracy, w dniu 25 lutego 2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił do ministra finansów o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. skutkującą zwiększeniem wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu o kwotę 1200 mln zł. W tym samym dniu minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nad-

miernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Minister pracy i polityki społecznej ponownie wystąpił z następującymi wnioskami do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych:

1) w dniu 11 kwietnia 2011 r. z wnioskiem w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. tym razem o kwotę 1500 mln zł, która obejmuje uzasadnione potrzeby krajowego rynku pracy,

2) w dniu 27 kwietnia 2011 r. z wnioskiem o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 000 tys. zł.

W dniu 12 maja br. minister finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 – zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Powyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 000 tys. zł.

Natomiast do chwili obecnej nie został rozpatrzone, zarówno przez ministra finansów, jak i sejmową Komisję Finansów Publicznych, wniosek ministra pracy i polityki społecznej z dnia 11 kwietnia 2011 r. w sprawie zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1500 mln zł.

Jednocześnie pragnę poinformować, że rezerwa środków Funduszu Pracy naliczona na podstawie ustawy budżetowej – aktualnie dostępny instrument dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy – jest przeznaczona w bieżącym roku na finansowanie:

- programów specjalnych – 75,5 mln zł;
- programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł;
- programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł;

- programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.

Na zakończenie należy także wskazać, że środki na działalność powiatowych urzędów pracy mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Środki te mogą być pozyskiwane przez powiatowe urzędy pracy między innymi w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Należy także podkreślić, że wysokość środków pozyskiwanych przez konkretny powiatowy urząd pracy jest uzależniona w dużym stopniu od jego aktywności oraz kreatywności w zakresie opra-

cowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganiu się o środki na ich realizację.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Katulskiego**

**w sprawie lokalizacji Centralnej Dyspozytorni
Ratownictwa Medycznego
dla woj. kujawsko-pomorskiego (9601)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-9601/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jarosława Katulskiego w sprawie lokalizacji Centralnej Dyspozytorni Ratownictwa Medycznego dla woj. kujawsko-pomorskiego, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 18 lutego 2011 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego (Dz. U. Nr 50, poz. 262) odpowiedzialnym za organizację systemu powiadamiania ratunkowego na terenie województwa jest wojewoda. Ponadto, zgodnie z przyjętą koncepcją systemu powiadamiania ratunkowego w Polsce, przewiduje się organizację dyspozytorni medycznych, których lokalizację wskazuje wojewoda, uwzględniając przede wszystkim rekomendacje ministra zdrowia.

Z wyjaśnień przekazanych przez wojewodę kujawsko-pomorskiego wynika, że lokalizacja centralnej dyspozytorni ratownictwa medycznego w budynku Toruńskiego Centrum Koordynacji Ratownictwa w Toruniu wskazana została w zaakceptowanym przez ministra zdrowia wojewódzkim planie ratownictwa medycznego oraz zabezpieczone zostały dodatkowe środki finansowe dla właściwego miejscowo dysponenta ratownictwa medycznego na rozbudowę i organizację systemu cyfrowej łączności radiowej PRM o zasięgu wojewódzkim.

Obecnie trwają prace związane z wdrożeniem I etapu systemu powiadamiania ratunkowego, który przewiduje uruchomienie 17 pierwszych wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego w każdym województwie (w siedzibach władz wojewódz-

kich), obejmujących swym zasięgiem miasto wojewódzkie i powiat, z wyjątkiem woj. mazowieckiego, w którym zostaną utworzone dwa ośrodki. Założeniem systemu jest również, aby zgłoszenie trafiło do najbliższego centrum ze względu na miejsce lokalizacji osoby dzwoniącej. W przypadku wystąpienia problemów z łącznością system przewiduje przekierowanie takiego połączenia do następnego centrum, dzięki zastosowaniu łączy redundantnych. Przedmiotowe rozwiązanie pozwoli zapewnić ciągłość funkcjonowania numeru alarmowego 112 oraz zapobiec problemom z dodzwonieniem się na numer alarmowy. Na II etapie przewiduje się budowę kolejnych elementów systemu, tj. do istniejących wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego przyłączane będą obszary kolejnych powiatów – aż do objęcia zasięgiem całego województwa. Jeśli osiągnięcie założonych parametrów jakościowych w modelu stworzonym w I etapie okaże się niemożliwe, rozważane będzie utworzenie kolejnego centrum powiadamiania ratunkowego. O kolejności i liczbie przyłączanych do systemu powiatów decydować będą wojewodowie, biorąc pod uwagę przede wszystkim infrastrukturę teleinformatyczną.

Reasumując, wskazać należy, iż zgodnie z koncepcją funkcjonowania systemu powiadamiania ratunkowego w woj. kujawsko-pomorskim obsługę numerów alarmowych zapewnią będzie Wojewódzkie Centrum Powiadamiania Ratunkowego w Bydgoszczy, do którego docelowo przyłączane będą obszary kolejnych powiatów, aż do objęcia zasięgiem całego województwa, co przewiduje II etap wdrażania omawianego systemu. Jednocześnie należy założyć, że na I etapie funkcjonowania ww. systemu zasięg działania dyspozytorni ratownictwa medycznego w Toruniu będzie obejmował miasto Bydgoszcz.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na zapytanie posła Mirosława Maliszewskiego**

**w sprawie informacji, które obligatoryjnie
powinny znajdować się na etykietach
środków ochrony roślin dopuszczonych
do obrotu i stosowania w kraju (9602)**

W związku z zapytaniem poselskim z dnia 18 kwietnia 2011 r. pana Mirosława Maliszewskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie informacji,

które obligatoryjnie powinny znajdować się na etykiecie środków ochrony roślin dopuszczonych do obrotu i stosowania w kraju, przekazany przy piśmie, znak: SPS-024-9602/11, z dnia 29 kwietnia 2011 r. uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Szczegółowe wymagania w zakresie treści etykiety-instrukcji stosowania środków ochrony roślin określa rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie wymagań dotyczących etykiety-instrukcji stosowania środka ochrony roślin (Dz. U. Nr 141 poz. 1498, z późn. zm.).

Zgodnie z § 1 pkt 1 ww. rozporządzenia etykieta-instrukcja stosowania zawiera m.in. nazwę, siedzibę i adres, numer telefonu lub numer faksu, lub adres poczty elektronicznej podmiotu, który uzyskał zezwolenie na dopuszczenie środka do obrotu, oraz producenta środka, jeżeli podmiot ten nie jest producentem tego środka. Etykieta nie zawiera wskazania miejsca wytwarzania danego środka; informacja ta jest częścią dokumentacji szczegółowej, którą podmiot ubiegający się o wydanie zezwolenia na dopuszczenie do obrotu środka ochrony roślin zobowiązany jest przedłożyć do ministra właściwego ds. rolnictwa. Jednocześnie, zgodnie z § 1 pkt 3 ww. rozporządzenia, etykieta powinna zawierać nazwę, siedzibę, adres, numer telefonu lub faksu lub adres poczty elektronicznej przedsiębiorcy dokonującego konfekcji danej partii środka ochrony roślin – o ile ma to zastosowanie.

Zgodnie z § 1 pkt 26 rozporządzenia obowiązkowymi elementami etykiety-instrukcji stosowania środka ochrony roślin są również m.in. data jego produkcji i okres jego ważności.

Ponadto wyjaśniam, że w przypadku braku możliwości umieszczenia na opakowaniu środka pełnej treści etykiety-instrukcji jego stosowania, na opakowaniu umieszcza się informacje, o których mowa w § 1 pkt 1–6, 8–12, 23 oraz 26–28 ww. rozporządzenia wraz informacją, że pełny tekst etykiety-instrukcji stosowania środka dołączony jest do opakowania.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Tobiszowskiego**

**w sprawie realizacji prac dotyczących
rewitalizacji dworców w Rudzie Śląskiej (9605)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłanym przy piśmie z dnia 29 kwietnia br., znak: SPS-

-024-9605/11, zapytaniem posła Grzegorza Tobiszowskiego z dnia 20 kwietnia 2011 r., dotyczącym realizacji prac związanych z planowaną rewitalizacją dworca kolejowego w Rudzie Śląskiej, poniżej przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W ślad za wyjaśnieniami przedstawionymi przez Zarząd PKP SA pragnę poinformować, iż w związku z koniecznością dostosowania stanu technicznego i estetycznego do obowiązujących w tym zakresie norm i standardów budynek dworca kolejowego Ruda Chebzie zakwalifikowany został do przeprowadzenia gruntownej przebudowy w 2011 r. Proponowany był również do ujęcia jako zadanie inwestycyjne z udziałem dotacji budżetowej w 2011 r., lecz nie został zakwalifikowany do realizacji ze względu na przewymiarowanie obiektu do aktualnych potrzeb i wielkości potoku podróżnych oraz braku zainteresowania operatorów przewozowych realizacją w obiekcie obsługi podróżnych.

Budynek dworca Ruda Chebzie został zgłoszony do projektu planu inwestycji na 2012 r. Podkreślić należy, że kompleksowa przebudowa dworca może być realizowana jedynie po uprzednim opracowaniu szczegółowego programu funkcjonalno-użytkowego z uwzględnieniem przyszłego zagospodarowania obiektu w zakresie gwarantującym pokrycie kosztów użytkowanymi z najmu powierzchni przychodami.

W chwili obecnej budynek jest niezasiedlony – po likwidacji kas przez spółkę Przewozy Regionalne sp. z o.o. w maju 2010 r. nastąpił również brak zainteresowania najmem pomieszczeń w budynku.

W obliczu braku środków finansowych na przeprowadzenie przebudowy przez PKP SA podjęte zostały rozmowy w celu nawiązania współpracy z urzędem miasta.

Jak poinformował Zarząd PKP SA, na spotkaniu roboczym w dniu 17 marca 2011 r. z zastępcą prezydenta miasta podjęto próbę współpracy w zakresie zapewniania bezpieczeństwa, m.in. rozszerzenia monitoringu miejskiego i patroli straży miejskiej o obiekt dworcowy oraz zagospodarowania wolnych powierzchni w budynku, a także przekazania nieruchomości dworcowej gminie miejskiej. Jednakże rozmowy nie przyniosły spodziewanych rezultatów. Mając na względzie zabytkowy charakter obiektu, jak również konieczność jego zabezpieczenia, Zarząd PKP SA poszukuje optymalnego sposobu zagospodarowania dworca, nie wykluczając również zbycia nieruchomości. Obecnie prowadzony jest podział geodezyjny nieruchomości, mający na celu przygotowanie jej do obrotu z terminem realizacji w IV kwartale 2011 r.

Lokalizacja dworca w peryferyjnej dzielnicy miasta nie zachęca inwestorów do zaangażowania środków w przebudowę obiektu kolejowego. W ocenie PKP SA tylko zaangażowanie jednostki samorządu terytorialnego poprzez realizację w obiekcie zadań własnych gminy, np. świetlice dla młodzieży, świetlica socjoterapeutyczna Dzieci ulicy, biblioteka publiczna, młodzieżowy dom kultury, ośrodki opiekuńczo-wychowawcze, galeria artystyczna, klub muzyczny,

komisariat Policji, siedziba Straży Miejskiej pozwoliłoby na jego ożywienie i zagwarantowanie późniejszego utrzymania we właściwym stanie.

W celu zatrzymania procesów degradacji, powtarzających się nieustannie aktów wandalizmu i dewastacji, Zarząd PKP SA wystąpił zarówno do urzędu miejskiego, w zakresie organizacji siedziby Straży Miejskiej, jak i do komendy wojewódzkiej Policji celem przywrócenia najmu powierzchni na komisariat Policji (w latach 90. komisariat Policji funkcjonował na tym dworcu). Jednakże odpowiedzi na te propozycje były negatywne.

Z deklaracji Zarządu PKP SA wynika, iż spółka jest zainteresowana współpracą z jednostkami samorządu terytorialnego w celu pełnego optymalnego zasiedlenia obiektu, mając na uwadze potrzeby mieszkańców społeczności lokalnej i plany miasta w kreowaniu nowej rzeczywistości w otaczającej dworzec dzielnicy.

W chwili obecnej prowadzone są rozmowy pomiędzy przewoźnikami kolejowymi w aspekcie przejęcia przez Koleje Śląskie przewozów na odcinku Gliwice – Katowice. Wobec powyższego po zakończeniu rozmów możliwe będzie zajęcie stanowiska przez przewoźnika w sprawie ponownego uruchomienia zamkniętych w maju 2010 r. kas biletowych.

Odnosząc się do kwestii dworca Ruda Śląska, obecny stan techniczny i estetyczny obiektu wskazuje na konieczność przeprowadzenia kompleksowego remontu. Aktualnie na terenie dworca funkcjonują cztery czynne lokale mieszkalne oraz kasa, która w ciągu dnia jest czynna przez 12 godzin.

Jak wynika z informacji przekazanych przez Zarząd PKP SA, dworzec Ruda Śląska przewidziany jest w planach perspektywicznych spółki do przekazania na rzecz jednostki samorządu terytorialnego bądź podjęcia wspólnego z samorządem przedsięwzięcia inwestycyjnego w celu jego rewitalizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Mirosława Koźlakiewicza**

**w sprawie wstrzymania do odwołania
podpisywania umów o refundację wynagrodzeń
i składek na ubezpieczenie społeczne
pracowników młodocianych (9608)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mirosława Koźlakiewicza

w sprawie wstrzymania do odwołania podpisywania umów o refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracowników młodocianych, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9608/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1. Po pierwsze, zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2008, Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio w wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł). Dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy. Samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych. Zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych.

2. Po drugie, od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obligatoryjna dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dn. 7 września 1991 o systemie oświaty (Dz. U. 2004, Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na

wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Należy także dodać, że środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obowiązkowe dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycję zmiany funkcjonowania OFE. Jej celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkowały uzyskanie zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

W dniu 27 kwietnia br. minister pracy i polityki społecznej po odrzuceniu poprzednich wniosków ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy o kwotę 80 mln zł.

W dniu 12 maja br. minister finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 – zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Po-

wyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 mln zł. Obecnie trwają prace nad ustaleniem kryteriów podziału tych środków, biorąc pod uwagę m.in. liczbę bezrobotnych w poszczególnych zawodach, w których kształceni są pracownicy młodociani, ponieważ jak wynika z wcześniej podanych szacunków OHP i tak dodatkowe środki nie wystarczą na pokrycie zapotrzebowania pracodawców wynikającego ze złożonych wniosków o zawarcie umowy o refundację.

Należy także wyjaśnić, iż ograniczenie środków Funduszu Pracy na refundowanie pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym nie pozbawia młodzieży możliwości kształcenia w formie praktycznej nauki zawodu, gdyż pracodawcy, którzy podpisali z młodocianymi umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, są tymi umowami związani i powinni je kontynuować. Pracownicy młodociani, stanowiąc niewykwalifikowaną siłę roboczą, przyczyniają się do wypracowania określonego zysku. Nawet jeśli pracodawca nie otrzymuje refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracownika młodocianego, to przeznaczane na te zobowiązania kwoty są i tak znacznie niższe niż wydatki, jakie musiałby ponieść na wynagrodzenie i składki pracownika niewykwalifikowanego, zatrudnionego w to miejsce. Natomiast ci młodzi ludzie, z którymi pracodawcy rozwiążą umowy o pracę, mogą kontynuować obowiązek nauki w systemie szkół zawodowych, gdzie także w planie nauczania są przewidziane praktyki zawodowe. Osoby pochodzące z rodzin najbiedniejszych powinny zaś uzyskać wsparcie systemu stypendialnego.

Jednocześnie warto przypomnieć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, w tym za kształcenie zawodowe, odpowiada minister edukacji narodowej i do jego kompetencji należy wprowadzenie zmian w szkolnictwie zawodowym. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wspiera reformę szkolnictwa zawodowego, dostarczając m.in. informacji o sytuacji w obszarze zatrudnienia i bezrobocia na rynku pracy, a także prowadząc badania na temat oczekiwanych przez pracodawców kwalifikacji zawodowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Krzysztofa Jurgiewicza**

**w sprawie koncepcji systemu emerytalnego
oraz poprawy sytuacji społeczno-ekonomicznej
emerytów i rencistów (9609)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9609/11, otrzymane za pośrednictwem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, dotyczące zapytania posła Krzysztofa Jurgiewicza w sprawie koncepcji systemu emerytalnego oraz poprawy sytuacji społeczno-ekonomicznej emerytów i rencistów, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Rząd Platformy Obywatelskiej i Polskiego Stronnictwa Ludowego prowadzi konsekwentną politykę w zakresie waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych, w pełni świadomy, że zasady waloryzacji określają zakres ochrony realnej wartości emerytur i rent oraz decydują o udziale populacji osób już nieaktywnych zawodowo we wzroście gospodarczym i wzroście poziomu życia całego społeczeństwa.

Od 2008 r. waloryzacja świadczeń przeprowadzana jest systematycznie, na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.). Oznacza to wzrost wskaźnika waloryzacji ponad wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym o minimum 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. Wskaźnik waloryzacji w 2011 r. wyniósł 103,1%.

Problematyka form waloryzacji świadczeń jest jedną z bardziej drażliwych i szeroko komentowanych kwestii. Wynika to z niemożności zaspokojenia oczekiwań wszystkich świadczeniobiorców. O wadze tego zagadnienia najlepiej świadczy fakt, że na przestrzeni ostatnich lat wielokrotnie zmieniano zarówno zasady waloryzacji, jak i mechanizm jej przeprowadzania, starając się znaleźć jak najlepsze dla ogółu społeczeństwa rozwiązanie.

Zgodnie z planem prac rządu w chwili obecnej nie są prowadzone prace nad ww. ustawą w kierunku zmiany obowiązujących zasad waloryzacji emerytur i rent.

Intencją premiera i rządu jest poprawa sytuacji osób najbiedniejszych, w tym emerytów i rencistów, jednak podjęcie jakichkolwiek rozstrzygnięć w obszarze waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych wymagałoby przeprowadzenia szerokiej dyskusji, która powinna uwzględniać wszelkie zagrożenia wynikające z nowych regulacji.

Dotyczy to w szczególności problemu konstytucyjności ewentualnych rozwiązań w tym zakresie. Zgod-

nie z orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego w konstytucyjnym prawie do zabezpieczenia społecznego mieści się prawo do zachowania realnej wartości emerytur i rent, zaś formuła i częstotliwość przeprowadzenia waloryzacji mogą być modyfikowane pod warunkiem, że nie stanowi to naruszenia prawa emerytów i rencistów do zachowania realnej wartości przysługujących im świadczeń.

Jednocześnie pragnę dodać, że napływające wnioski w sprawie istniejących zasad waloryzacji mają często charakter przeciwny. Są to propozycje zastąpienia waloryzacji procentowej waloryzacją kwotową, pozostawienia obowiązujących zasad waloryzacji świadczeń czy też wprowadzenia waloryzacji procentowo-kwotowej.

Warto jeszcze raz podkreślić, że zgodnie z ustawą o emeryturach i rentach z FUS, począwszy od 2008 r., waloryzacja świadczeń emerytalno-rentowych dokonywana jest corocznie.

W kwestii „wyrównania dysproporcji wynikających z tzw. starego portfela” uprzejmie informuję, że problem dotyczący emerytur i rent przyznawanych w latach 1993–1998 z obniżoną kwotą bazową został uregulowany ustawą z dnia 16 lipca 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 191, poz. 1954).

Regulacja przewidywała, że w pierwszej kolejności podwyżki emerytur i rent otrzymają osoby urodzone przed dniem 1 stycznia 1930 r. W rezultacie dla tej grupy emerytów i rencistów kwoty bazowe wzrosły od dnia 1 marca 2005 r. do 96,5% przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia wysokości świadczenia w dniu jego przyznania oraz od 1 marca 2006 r. do 100% takiego wynagrodzenia. Oznacza to, że od 1 marca 2006 r. osoby pobierają świadczenie w takiej wysokości, jakby w momencie przejścia na emeryturę obowiązywała kwota bazowa obliczona od 100% przeciętnego wynagrodzenia. Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1929 r. miały mieć podnoszone świadczenia w latach 2007–2010.

Z dniem 1 stycznia 2008 r. weszły w życie zapisy ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 191, poz. 1368), regulujące m.in. kwestię kwoty bazowej uwzględnianej przy ustalaniu świadczeń emerytów i rencistów urodzonych po dniu 31 grudnia 1929 r. Od dnia 1 marca 2008 r. kwota bazowa w świadczeniach tych osób została podwyższona do 100% przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do ustalenia wysokości świadczenia w dniu jego przyznania.

Podsumowując, w chwili obecnej wszyscy emeryci i renciści, którzy mieli przyznane świadczenia w latach 1993–1998, aktualnie pobierają świadczenie w takiej wysokości, jakby w momencie przejścia na emeryturę obowiązywała ich kwota bazowa obliczona od 100% przeciętnego wynagrodzenia. W ten sposób likwidacji uległ tzw. stary portfel emerytur i rent.

Odnosząc się do pytania dotyczącego „konceptji rządu na kompleksową reformę systemu emerytalnego”, pragnę zauważyć, że jedna z najważniejszych reform polskiej transformacji, tj. reforma systemu emerytalno-rentowego, rozpoczęła się w 1999 r. Rząd premiera Donalda Tuska z sukcesem zakończył proces reformy. Dzięki określeniu zasad wypłaty świadczeń ze środków gromadzonych w OFE, wprowadzeniu emerytur pomostowych dla osób wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, wprowadzeniu świadczeń kompensacyjnych dla nauczycieli możliwa stała się ostateczna realizacja celu reformy, tj. przywrócenie systemowi charakteru ubezpieczeniowego. Wzrósł efektywny wiek emerytalny. Polacy pracują dłużej. Sprzyja to zarówno rozwojowi Polski, jak i wzrostowi zamożności Polaków.

Należy również dodać, że po dekadzie funkcjonowania reformy jej kształt wymagał zdecydowanej korekty w związku z narastaniem państwowego długu publicznego. Było to spowodowane koniecznością pokrywania niedoboru Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do OFE. Kwestia obniżenia potrzeb pożyczkowych była ważna dla podtrzymania stabilności i wiarygodności sytuacji fiskalnej, zwłaszcza w kontekście zwiększania możliwości finansowania wydatków rozwojowych, koniecznych dla podjęcia wyzwań modernizacyjnych kraju.

Z dniem 1 maja 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 75, poz. 398). Zasadnicza zmiana wprowadzona do systemu polega na obniżeniu wysokości składek odprowadzanych do otwartych funduszy emerytalnych z 7,3% do 2,3% (wysokość ta będzie stopniowo zwiększana do 3,5% w roku 2017). Obniżając wysokość składek odprowadzanych do OFE, rząd zdecydował się na zachowanie integralności II filaru systemu poprzez utworzenie w ZUS dodatkowych indywidualnych kont (tzw. subkont), na których ewidencjonowane będą składki nieprzekazane do OFE. Mimo iż pozostaną one w ZUS, będą traktowane jak środki z OFE w zakresie wypłat emerytur kapitałowych i zasad dziedziczenia zgromadzonych w II filarze środków. W związku z faktem, iż nie będą one inwestowane na rynku kapitałowym, w celu zachowania ich realnej wartości będą corocznie waloryzowane.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 20 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie funkcjonowania dworca kolejowego
w Zebrzydowicach w pow. cieszyńskim (9614)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie funkcjonowania dworca kolejowego w Zebrzydowicach w powiecie cieszyńskim, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 29 kwietnia 2011 r. nr SPS-024-9614/11, przedstawiam poniższe informacje przekazane przez Polskie Koleje Państwowe SA.

Godziny otwarcia przedmiotowego dworca uzależnione są od godzin prowadzenia obsługi kasy biletowej PKP InterCity SA czynnej w godzinach od 6 do 19. W tych godzinach czynny jest dworzec i odprawiana jest większość pociągów, zarówno regionalnych, jak i dalekobieżnych.

Dotychczasowe doświadczenia PKP SA zarządzającej dworcami kolejowymi wskazują, iż całodobowo czynne dworce mogą być utrzymywane wyłącznie na kluczowych dla ruchu kolejowego liniach charakteryzujących się całodobowym, intensywnym ruchem pasażerskim. Obecny potok pasażerów przez dworzec Zebrzydowice nie uzasadnia całodobowego otwarcia tego dworca dla obsługi pasażerów, czego dowodem są chociażby godziny otwarcia wspomnianej kasy biletowej. Dworce kolejowe w porze nocnej zamykane są również w innych, większych ośrodkach miejskich, w których prowadzona jest międzynarodowa obsługa pasażerów.

Pozostawienie dworców czynnych w godzinach zamknięcia kas biletowych powoduje ich szybką degradację wskutek aktów wandalizmu i niszczenia znajdującego się w nich mienia. Zamykanie dworców ma więc na celu zapobieganie dewastacji w okresie, gdy nie odbywa się odprawa podróżnych. Pozwała to na poprawę bezpieczeństwa oraz komfortu klientów korzystających z infrastruktury dworcowej. Godziny zamykania wyznaczane są przez przerwy w kursowaniu pociągów przez daną stację lub brak całkowitej obsługi kasowej w godzinach nocnych.

W celu zapewnienia pasażerom należytego standardu obsługi na dworcach kolejowych PKP SA zaplanowała i realizuje szereg inwestycji. Muszą być one uzasadnione również innymi czynnikami, wśród których kluczowym jest znaczenie dworca dla ruchu kolejowego oraz liczba odprawianych pasażerów. W związku z tym nie jest obecnie rozważana możliwość całodobowego otwarcia dworca w Zebrzydowicach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie zwiększenia środków finansowych
na bieżące utrzymanie rzeki Warty (9617)**

Odpowiadając na zapytanie pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka z dnia 25 marca 2011 r. (data wpływu 27 kwietnia 2011 r.), znak: SPS-024-9617/11, w sprawie zwiększenia środków finansowych na bieżące utrzymanie rzeki Warty, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana na podstawie informacji przekazanych przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

1. Czy przewiduje Pan Minister zwiększenie w roku 2011 środków finansowych niezbędnych do poprawy utrzymania koryta rzeki Warty i budowli hydrotechnicznych na niej na terenie gminy Osjaków?

Regionalne zarządy gospodarki wodnej (RZGW), w tym RZGW w Poznaniu, środki na działalność statutową, w tym na utrzymanie wód i urządzeń wodnych, otrzymują w limitach określonych ustawą budżetową. Na etapie tworzenia projektu budżetu państwa na kolejny rok budżetowy przedstawiane są niezbędne potrzeby finansowe związane z realizacją zadań działu administracji rządowej gospodarka wodna, w tym realizacją zadań statutowych RZGW. Jednak w związku z problemami, z jakimi boryka się budżet państwa, środki na gospodarkę wodną zaplanowane w rządowym projekcie ustawy, który trafi pod obrady Sejmu i Senatu, są ograniczone. W 2010 r. w ramach realizacji zadań związanych z usuwaniem skutków powodzi oraz zapobieganiem jej skutkom RZGW otrzymały dodatkowe środki pochodzące z rezerwy celowej budżetu państwa – łącznie 90,6 mln zł, w tym RZGW w Poznaniu 1575 tys. zł. W roku 2011 zgłoszony został kolejny wniosek o dofinansowanie zadań regionalnych zarządów, w tym RZGW w Poznaniu, na kwotę 3,4 mln zł. Ponadto w ramach realizacji zadań związanych z usuwaniem skutków powodzi oraz zapobieganiem jej skutkom prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej wskazał przedsięwzięcia do sfinansowania ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w latach 2010–2012. Łączna wartość zadań wyniosła blisko 200 mln zł. W 2010 r. podpisano umowy o dofinansowanie i zrealizowano przedsięwzięcia na kwotę 18,8 mln zł. Należy jednak zauważyć, że środki te wykorzystywane są w związku z usuwaniem szkód popowodziowych w majątku gospodarki wodnej będącym w administracji regionalnych zarządów, oszacowanych na kwotę 1356,2 mln zł.

2. Czy planowane są na rok 2011 i lata następne, i jakie, działania na rzece Warcie na terenie powiatu wieluńskiego, mające na celu swobodny spływ

wód, szczególnie w okresach podwyższania się ich poziomu?

Służby eksploatacyjne RZGW w Poznaniu dokonują szczegółowych oględzin stanu koryt rzek i urządzeń wodnych, które po wnikliwej analizie stanowią podstawę do typowania zadań eksploatacyjnych do realizacji i ustalenia ich hierarchii ważności. Utrzymanie i eksploatacja cieków i obiektów w celu zachowania ich funkcji oraz bezpiecznego użytkowania, zwłaszcza zbiorników, wymaga wykonywania na bieżąco określonych prac i robót. Szacunkowa wartość tylko samych robót udrożnieniowych koryta rzeki Warty wskazanych przez służby liniowe jednostki wynosi ok. 2 585 000 zł, przy czym środki na realizację wszystkich zadań bieżących związanych z utrzymaniem wód i urządzeń wodnych przyznane RZGW w Poznaniu w 2010 r. poza dodatkowymi środkami z rezerwy celowej wynosiły ok. 511 tys. zł. Działania RZGW w Poznaniu nakierowane są na jak najlepsze wykonanie prac mających na celu zabezpieczenie przed powodzią. W ramach dostępnych środków w 2010 r. wykonane zostały prace konserwacyjne koryta rzeki Warty jak i jego udrożnienie na odcinkach przepływających między innymi przez miejscowości Zawiercie, Myszków oraz Częstochowę, jak również usunięto powalone do koryta rzeki drzewa na terenie gminy Poczesna, które ograniczały przekrój koryta, utrudniając spływ wód wezbraniowych. Wartość prac związanych z udrożnieniem rzeki Warty w roku 2010 wyniosła ok. 136,5 tys. zł. W planie finansowym RZGW w Poznaniu na 2011 r. przewidzianych jest 300 tys. zł na realizację zadań bieżących jednostki, z czego 50 tys. przewidywane jest na roboty utrzymaniowe oraz eksploatację obiektów na Warcie. Ponadto z rezerwy celowej MSWiA w roku 2011 uzyskanych zostało w sumie 865 tys. zł na zabezpieczenie brzegów rzeki Warty w rejonie Słońska oraz na remont progów poniżej zbiornika Jeziorsko. Zakres robót możliwych do wykonania przez RZGW w Poznaniu związanych z bieżącym utrzymaniem rzeki Warty w roku 2011 i latach następnych jest zależny od wysokości środków finansowych przewidzianych na działania związane z gospodarką wodną w budżecie państwa.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego**

**w sprawie realizacji projektu
„Rewitalizacja infrastruktury
na Szczelińcu Wielkim – widoki bez granic”
(9618)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak: SPS-024-9618/11, przekazujące zapytanie posła Henryka Gołębińskiego w sprawie realizacji projektu „Rewitalizacja infrastruktury turystycznej na Szczelińcu Wielkim – widoki bez granic”, realizowanego ze środków Programu Operacyjnego Współpracy Transgranicznej Republika Czeska – Rzeczpospolita Polska, uprzejmie informuję, co następuje.

Park Narodowy Gór Stołowych, na podstawie podpisanego z pozostałymi partnerami projektu oraz partnerem wiodącym, tj. gminą Radków, porozumienia z dnia 16 października 2009 r. o współpracy w realizacji projektu, podpisał następnie dnia 20 października 2009 r. umowę ramową o współpracy, w której określono zakres prac do wykonania w ramach planowanego zadania.

Na tej podstawie park w 2010 r. miał zabezpieczone w planie wydatków środki finansowe z budżetu środków krajowych w wysokości 700 tys. zł na wydatki majątkowe związane z wykonaniem prac budowlanych na Szczelińcu Wielkim. W związku z przeciągającymi się procedurami wykorzystanie tych środków w 2010 r. stało się niemożliwe, co spowodowało wystąpienie parku do ministra środowiska o dokonanie blokady środków w planie wydatków budżetu państwa.

W „Standardowym wniosku o przyznanie dofinansowania z Programu Operacyjnego Współpracy Transgranicznej (...)”, podpisanym przez partnera wiodącego dnia 22 grudnia 2009 r., zadania związane z pracami budowlanymi na Szczelińcu Wielkim zostały przypisane gminie Radków, a parkowi jedynie wydanie materiałów promocyjnych. Zostało to również potwierdzone w budżecie projektu z dnia 20 października 2010 r., przyjętym przez Wspólny Sekretariat Techniczny w Ołomuńcu.

W związku z tym park nie wystąpił o ujęcie środków na przedmiotowe zadanie w planie wydatków na 2011 r., i takie środki nie zostały przyznane.

W wyniku powyższego powstała sytuacja, w której nie ma podstaw ani możliwości dokonania zmiany planów finansowych Parku Narodowego Gór Stołowych, umożliwiającej współdziałanie w finansowaniu przedmiotowego projektu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Warzechy**

**w sprawie likwidacji Wydziału Pracy
w Sądzie Rejonowym w Dębicy (9619)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jana Warzechy w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Dębicy, przesłane przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r. nr SPS-024-9619/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zwrócić uwagę, że na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) minister sprawiedliwości jest uprawniony do przekazania jednemu sądowi rejonowemu rozpoznawania spraw z zakresu prawa pracy z obszaru właściwości więcej niż jednego spośród sądów rejonowych działających w tym samym okręgu sądowym. Funkcjonowanie wydziału pracy w strukturze każdego sądu rejonowego nie jest zatem obligatoryjne.

Reorganizacja polegająca na zniesieniu niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych znajduje uzasadnienie przede wszystkim w tym, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw z zakresu prawa pracy do sądów rejonowych (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.). W przypadku natomiast podstawowych kategorii spraw rozstrzyganych w sądach powszechnych, tj. cywilnych i karnych, odnotowany został wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. W sądach rejonowych liczba wpływających spraw cywilnych wzrosła z 3 621 225 w roku 2000 do 7 277 033 w roku 2010, a spraw karnych z 819 800 w roku 2000 do 2 324 613 w roku 2010.

Przedstawione dane dobitnie wskazują na zmiany wielkości wpływu poszczególnych kategorii spraw. Dlatego też postanowiono podjąć działania racjonalizujące strukturę organizacyjną sądownictwa powszechnego, których skutkiem jest między innymi przesunięcie etatów do pionów orzeczniczych o zwiększonym wpływie spraw.

Analiza danych statystycznych pozwala na przyjęcie założenia, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie dla co najmniej 2 etatów sędziowskich i dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne jest utworzenie wydziału pracy. Dlatego też podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich jednostek.

Omawiana zmiana organizacyjna uwarunkowana była potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia

właściwego wykorzystania wysoko specjalizowanej kadry orzeczniczej. W przypadku tej reorganizacji kwestie związane z poszukiwaniem oszczędności w wydatkach resortu sprawiedliwości nie miały decydującego znaczenia.

Jakkolwiek analizą dotyczącą celowości funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały sądy rejonowe, do których wpływ spraw z repertoriów P i P-upr w 2009 r. nie przekroczył 120 lub gdzie etatyzacja pionu pracy nie przekraczała 0,5 etatu sędziowskiego, to jednak w wyniku konsultacji z zainteresowanymi prezesami sądów okręgowych zniesionych zostało także 15 wydziałów pracy w sądach rejonowych niespełniających wskazanych kryteriów. Z sytuacją taką mieliśmy do czynienia w przypadku zniesienia Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Dębicy, która to zmiana organizacyjna została pozytywnie zaopiniowana przez prezesa Sądu Okręgowego w Rzeszowie.

Jednocześnie informuję pana posła, że w związku z likwidacją wydziałów pracy Ministerstwo Sprawiedliwości nie przeprowadziło odrębnej oceny skutków społecznych i ekonomicznych przygotowywanej reorganizacji. Pragnę jednak wskazać, że z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do Sądu Rejonowego w Dębicy negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały ograniczony zakres. Istotne jest również, iż zagwarantowane w konstytucji prawo do sądu realizowane być powinno przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy, co nie musi oznaczać niewielkiej odległości do siedziby sądu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 2 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie postulatu zrealizowania
na południu kraju projektu transportowego
będącego polską odpowiedzią
na przyszłe uruchomienie w Bratysławie
transkontynentalnego terminalu tranzytowego
(9620)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Adama Wykręta z dnia 29 kwietnia 2011 r., nr SPS-024-9620/11, w sprawie postulatu zrealizowania na południu kraju projektu

transportowego będącego polską odpowiedzią na przyszłe uruchomienie w Bratysławie transkontynentalnego terminalu tranzytowego, uprzejmie informuję.

Idea transkontynentalnego terminala tranzytowego (TTT) narodziła się w 2007 r. Projekt został zapisany w planach ówczesnego rządu słowackiego i zlecono do realizacji studium jego wykonalności. Projekt terminala w Bratysławie opiera się na założeniu, że powstanie nowa centralna oś transportowa pomiędzy Azją a Europą Środkową, bazująca na przedłużeniu szerokotorowej linii kolejowej z Rosji i Ukrainy do Bratysławy. Budowa linii szerokotorowej dla TTT na terytorium Republiki Słowacji miałaby być realizowana na odcinku od granicy ukraińsko-słowackiej (Zahonyi/Cierna nad Tisou) do Bratysławy, z perspektywą przedłużenia do Wiednia.

Nowy rząd słowacki (po wyborach w czerwcu 2010 r.) jest raczej negatywnie ustosunkowany do realizacji tego projektu. Jednak słowacki resort transportu uznał, że należy przeanalizować wyniki studium wykonalności przygotowane przez niemiecką firmę consultingową Roland Berger, na podstawie której projekt ma być ewentualnie kontynuowany. Według studium przedłużenie szerokiego toru o 450 km na terenie Słowacji kosztowałoby 6,3 mld euro. Dalsze ćwierć miliarda euro kosztowałaby budowa terminali przeładunkowych. Obecny rząd słowacki podchodzi do idei TTT bardzo ostrożnie i nie precyzuje planów odnośnie do budowy tej linii kolejowej. Wynika to z braku możliwości sfinansowania projektu, ponieważ w budżecie Słowacji nie ma środków przewidzianych na realizację tego projektu. Również Unia Europejska jest przeciwna finansowaniu TTT z funduszy unijnych. Tak więc wszystkie inwestycje w ramach TTT mogłyby sfinansować jedynie prywatni inwestorzy poprzez PPP, którzy też bardzo ostrożnie podchodzą do tego projektu.

Idea TTT ma wielu przeciwników na Słowacji, a opinie dotyczące celowości realizacji projektu są podzielone. Ekspertki podważają zasadność realizacji tego projektu z wielu względów: bardzo duże koszty przy ogólnie zmniejszających się nakładach na inwestycje w kolejnictwie, a przede wszystkim brak gwarancji zapewnienia takiej wielkości ładunków, że inwestycja ta stanie się opłacalna. Reasumując, Słowacja obecnie nie popiera projektu TTT, choć usilnie jest do tego namawiana przez stronę rosyjską i ukraińską. Niezależnie od ww. informacji pragnę przekazać, że zgodnie z zapisami dokumentu „Masterplan dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 r.” w ramach uruchomienia systemu przewozów Europa – Azja zakłada się m.in. możliwie jak najszersze wykorzystanie LHS oraz rozwój terminali przeładunkowych na styku torów 1435/1520 (w tym euroterminal w Sławkowie). Realizacja tego przedsięwzięcia pozwoli możliwie najlepiej konkurować z projektem słowackim TTT, który jest nadal w fazie planowania.

Panie Marszałku, pragnę też Pana poinformować, że zgodnie z powstającym w Ministerstwie Infrastruktury projektem strategii rozwoju transportu

(etap konsultacji społecznych) planowane jest powstanie platform multimodalnych dla poszczególnych regionów. Propozycje tych platform zostały zgłoszone przez Polskę, po konsultacjach z marszałkami województw, Komisji Europejskiej w ramach rewizji sieci TEN-T. Planuje się utworzenie w woj. śląskim platformy multimodalnej obejmującej Katowice, Pyrzowice, Gliwice (jako najważniejsze w regionie centrum logistyczne zintegrowane z linią kolejową E30, autostradami A1 i A4 i rozbudowywanym lotniskiem w Pyrzowicach) oraz jako odrębną platforma dla regionu Sławków – euroterminal (jako centrum logistyczne obsługujące przewozy na styku systemów kolejowych 1435/1520 mm na linii hutniczej szerokotorowej z Ukrainy, zasięgiem obejmujące południowe regiony Polski, północne regiony Słowacji i Republiki Czeskiej).

Polska południowa dysponuje stosunkowo dobrze rozbudowaną infrastrukturą komunikacyjną i logistyczną oraz posiada podstawową i niezbędną bazę do dalszego rozwoju gospodarczego. Dlatego też obecnie nie przewiduje się tworzenia nowych, odrębnych inwestycji w terminale (na wzór planów słowackich). W mojej ocenie powinniśmy raczej koncentrować się na wzmocnieniu potencjału istniejącej infrastruktury transportowej i logistycznej w tym obszarze poprzez dalszą jej rozbudowę, modernizację i wykorzystanie nowoczesnych metod zarządzania oraz współpracy pomiędzy terminalami. Jednocześnie pragnę również podkreślić, że kwestia lokowania i realizacji inwestycji w określonych rejonach kraju jest uzależniona wyłącznie od decyzji inwestorów, a minister infrastruktury nie posiada kompetencji pozwalających na władze rozstrzygnięcia w tym zakresie. Resort infrastruktury może podejmować wyłącznie działania zachęcające do lokowania inwestycji na określonych obszarach.

Uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie powyższej odpowiedzi, a panu posłowi Adamowi Wykrętowi dziękuję za zainteresowanie się tą problematyką.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Steca**

**w sprawie stanu prac nad rozwiązaniami
umożliwiającymi zawieranie umów przez NFZ
ze świadczeniodawcami, którzy nie spełniają
wymogów realizacji świadczeń
gwarantowanych określonych
w rozporządzeniach tzw. koszykowych (9623)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Stanisława Steca, przekazany przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., nr SPS-024-9623/11, dotyczącym stanu prac nad rozwiązaniami umożliwiającymi zawieranie umów przez NFZ ze świadczeniodawcami, którzy nie spełniają wymogów realizacji świadczeń gwarantowanych określonych w tzw. rozporządzeniach koszykowych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Na podstawie art. 31d ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, zostało wydanych 13 rozporządzeń określających katalog świadczeń gwarantowanych przysługujących w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego wraz z warunkami ich realizacji. Po ich wejściu w życie we wrześniu 2009 r. zaistniała sytuacja, w wyniku której nie wszyscy świadczeniodawcy spełniali określone w załącznikach do ww. rozporządzeń warunki realizacji świadczeń gwarantowanych w poszczególnych zakresach. Mając na uwadze konieczność zapewnienia dostępności świadczeń opieki zdrowotnej na dotychczasowym poziomie, w 10 rozporządzeniach, w tym w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. Nr 139, poz. 1142, z późn. zm.), wprowadzono zmiany, zgodnie z którymi świadczeniodawca niespełniający warunków realizacji świadczeń gwarantowanych, z którym przed dniem 1 stycznia 2010 r.:

1) zawarto umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na okres dłuższy niż do dnia 31 grudnia 2009 r. lub

2) przedłużono okres obowiązywania umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na podstawie art. 4 ustawy z dnia 25 września 2009 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 178, poz. 1374)

– może realizować świadczenia gwarantowane na warunkach określonych w tej umowie w okresie jej obowiązywania, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2010 r.

Powyższy przepis zapewnił możliwość dalszego realizowania świadczeń gwarantowanych przez świadczeniodawców, którzy nie spełniali wymogów

realizacji świadczeń gwarantowanych, i przede wszystkim zobligował świadczeniodawców do dostosowania się do warunków udzielania świadczeń wymaganych przez rozporządzenia koszykowe. Powyższe rozwiązanie miało jednak charakter doraźny i dlatego też w celu zabezpieczenia świadczeń zdrowotnych w sytuacji, gdy z powodu braku spełnienia przez świadczeniodawców wszystkich warunków wymaganych tzw. rozporządzeniami koszykowymi oddział Narodowego Funduszu Zdrowia zawarłby umowy ze świadczeniodawcami w niewystarczającej liczbie podczas corocznego kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej, została uchwalona ustawa z dnia 23 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 165, poz. 1116).

Zgodnie z przepisami wprowadzonymi powyższą nowelizacją ocena dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej oraz analiza liczby zawartych umów pod względem potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców i poziomu zabezpieczenia świadczeń należy do dyrektora oddziału NFZ. W przypadku stwierdzenia braku zabezpieczenia świadczeń istnieje możliwość przeprowadzenia tzw. dodatkowego postępowania, w którym będą mogli wziąć udział świadczeniodawcy niespełniający wymaganych warunków, lecz spełniający co najmniej wymagania personalne albo wymagania sprzętowe. Rozwiązanie takie będzie miało charakter doraźny, wyjątkowy, albowiem fundusz będzie mógł tylko raz zawrzeć umowę ze świadczeniodawcą niespełniającym wymaganych warunków w ramach dodatkowego postępowania i wyłącznie na rok. W przypadku niedostosowania się do wymaganych warunków oferta tego świadczeniodawcy będzie odrzucana w ewentualnym kolejnym postępowaniu dodatkowym. Świadczeniodawca niespełniający wymaganych warunków również będzie udzielał świadczeń po niższej cenie.

Ponadto obecnie w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad projektem rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej. Projekt ten wprowadza m.in. zmiany dotyczące wymagań dla personelu, mające na celu zwiększenie dostępności do porad specjalistycznych poprzez nadanie kompetencji lekarzom, którzy posiadają odpowiednie doświadczenie oraz specjalizację w podstawowej dziedzinie medycyny lub realizują szkolenie w celu uzyskania specjalizacji w szczegółowych dziedzinach medycyny. Realizacja świadczeń przez tych lekarzy odbywać się będzie pod nadzorem lekarza specjalisty z danej dziedziny medycyny odpowiadającej profilowi poradni.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie odszkodowań
za opóźnienia pociągów (9625)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz (SPS-024-9625/11) z dnia 29 kwietnia 2011 r. w sprawie odszkodowań za opóźnienia pociągów, uprzejmie informuję, co następuje.

Rozporządzenie (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym, zwane dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1371/2007”, weszło w życie dnia 3 grudnia 2009 r. Zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 każde państwo członkowskie Unii Europejskiej musi stosować następujące przepisy: art. 9, art. 11, art. 12, art. 19, art. 20 ust. 1 i art. 26. Jednocześnie przepisy rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 pozwalają państwu członkowskim na przyznanie zwolnień ze stosowania niektórych jego przepisów na okres nieprzekraczający 5 lat, który może zostać dwukrotnie przedłużony, za każdym razem na okres nieprzekraczający 5 lat.

Uprzejmie informuję, że wprowadzenie zwolnień ze stosowania niektórych przepisów rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 w przypadku Polski nastąpiło poprzez przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o transporcie kolejowym (Dz. U. Nr 214, poz. 1658). W ww. ustawie przyjęto, że poza przepisami rozporządzenia (WE) nr 1371/2007, obligatoryjnie stosowanymi, dodatkowo stosowane powinny być także art. 4, art. 5, art. 7, art. 8 ust. 1, art. 16, art. 21 ust. 2, art. 22, art. 23, art. 24, art. 25, art. 27, art. 28 i art. 29 tego rozporządzenia. Stosowanie pozostałych przepisów rozporządzenia (WE) nr 1371/2007, z mocy art. 2 ust. 1 ww. ustawy, zostało wyłączone do dnia 30 czerwca 2011 r. Przywołana ustawa wyłączyła stosowanie przepisów rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 w odniesieniu do miejskich, podmiejskich i regionalnych przewozów pasażerskich, z wyjątkiem ww. artykułów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w ww. ustawie Polska przyjęła szerszy zakres stosowania przepisów rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 oraz ograniczyła okres zwolnienia z obowiązku stosowania pozostałych przepisów tego rozporządzenia w stosunku do innych państw członkowskich. Stosownie do postanowień art. 2 ust. 2 i 3 ww. ustawy minister właściwy do spraw transportu może na wniosek zainteresowanego podmiotu, w drodze rozporządzenia określającego listę krajowych połączeń pasażerskich oraz połączeń ze stacjami położonymi poza granicami UE, przedłużyć do dnia 3 grudnia 2014 r. okres

zwolnienia ze stosowania niektórych przepisów rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 przedmiotowych połączeń, biorąc pod uwagę możliwości finansowe i organizacyjne podmiotów wnoszących o takie zwolnienia. Zgodnie z przepisami przywołanej ustawy, do dnia 31 grudnia 2010 r. wnioski złożyły spółki: Przewozy Regionalne sp. z o.o., PKP InterCity SA i Arriva RP sp. z o.o.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wychodząc naprzeciw oczekiwaniom pasażerów, w projekcie rozporządzenia ministra infrastruktury przyjęto, że poza obecnie stosowanymi artykułami rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 wymienionymi w art. 2 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o transporcie kolejowym w odniesieniu do połączeń kolejowych realizowanych pociągami rodzaju Ekspres, InterCity, Express InterCity, EuroCity oraz EuroNight od dnia 1 lipca 2011 r. stosowane będą dodatkowo art. 13 i art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1371/2007. Art. 13 odnosi się do zaliczek wypłacanych przez przewoźników na wypadek zranienia bądź śmierci pasażera, natomiast art. 17 stanowi o obowiązku wypłacenia przez przewoźnika odszkodowania z tytułu opóźnienia pociągu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie likwidacji Wydziału Pracy
w Sądzie Rejonowym w Zambrowie (9626)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jacka Boguckiego w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Zambrowie, przesłane przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., nr SPS-024-9626/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prace analityczne dotyczące oceny zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy podjęte zostały przez Ministerstwo Sprawiedliwości przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw na przestrzeni ostatnich lat (z 324 382 spraw w 2001 r. do 95 062 w 2010 r.). W przypadku natomiast podstawowych kategorii spraw rozstrzyganych w sądach powszechnych, tj. cywilnych i karnych, odnotowany został wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. W sądach rejonowych

liczba wpływających spraw cywilnych wzrosła z 3 621 225 w roku 2000 do 7 277 033 w roku 2010, a spraw karnych z 819 800 w roku 2000 do 2 324 613 w roku 2010. Przedstawione dane dobitnie wskazują na zmiany wielkości wpływu poszczególnych kategorii spraw. Dlatego też podjęte zostały działania w zakresie racjonalizacji struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego, których skutkiem jest m.in. przesunięcie etatów do pionów orzeczniczych o zwiększonym wpływie spraw.

W świetle przedstawionych informacji oczywiste jest, że utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajdowało uzasadnienia. Analizą celowości funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały m.in. sądy, w których etatyza pionu pracy w 2009 r. nie przekraczała 0,5 etatu sędziowskiego. Sąd Rejonowy w Zambrowie spełniał wskazane kryterium, gdyż etatyza w pionie pracy tej jednostki wynosiła zaledwie 0,25 etatu sędziowskiego. Na podstawie przepisów rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 60, poz. 303) z dniem 1 kwietnia 2011 r. nastąpiło zniesienie Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Zambrowie i przekazanie spraw rozstrzyganych dotychczas w tej komórce organizacyjnej do Sądu Rejonowego w Łomży.

Z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do Sądu Rejonowego w Zambrowie negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały ograniczony zakres. Ponadto zagwarantowane w konstytucji prawo do sądu realizowane być powinno przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy, co nie musi oznaczać niewielkiej odległości od siedziby sądu. Nie sposób zatem zgodzić się z twierdzeniem pana posła, iż w wyniku przeprowadzonej zmiany organizacyjnej pracownicy likwidowanych zakładów pracy pozbawieni zostaną ochrony prawnej, szczególnie w kontekście wynoszącej zaledwie ok. 30 km odległości z Zambrowa do Łomży.

Reasumując, uprzejmie informuję pana posła, że ponowna analiza argumentów i przesłanek, jakie legły u podstaw omawianej reorganizacji, prowadzi do wniosku, iż brak jest podstaw do zmiany decyzji dotyczącej likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Zambrowie i tym samym reaktywacji tej komórki organizacyjnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. małopolskim (9645)**

Szanowny Panie Marszałku! Działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, przekazanego prezesowi PAA pismem KPRM z dnia 13 maja 2011 r. nr DSPA-4811-1393-1408(1)711, w załączeniu przesyłam odpowiedzi na pytania skierowane przez pana posła Jarosława Matwiejuka do prezesa Rady Ministrów za pośrednictwem Pana Marszałka w sprawie stanu ochrony radiologicznej w każdym z 16 województw – osobno dla każdego województwa.

Istniejący w Polsce system zapewnienia ochrony radiologicznej dostosowany jest do skali zagrożeń, jakie mogą potencjalnie stwarzać obecne zastosowania źródeł promieniowania jonizującego w kraju (3930 różnych zastosowań wykonywanych było w roku 2010 przez 2643 posiadaczy zezwoleń prezesa PAA), jak też obiekty energetyki jądrowej zlokalizowane na zewnątrz terytorium RP w pobliżu naszych granic (w pasie 300 km od granicy eksploatowane są 24 bloki jądrowe w 9 elektrowniach jądrowych).

Zapewnienie bezpieczeństwa zastosowań promieniowania jonizującego na terenie kraju jest ustawowym obowiązkiem podmiotów prowadzących taką działalność, a państwowy nadzór nad bezpieczeństwem jej prowadzenia, czyli dozór jądrowy, należy ustawowo do prezesa Państwowej Agencji Atomistyki.

Dozór jądrowy nad bezpieczeństwem obiektów jądrowych, zastosowań źródeł promieniotwórczych, odpadów promieniotwórczych pochodzących z tych obiektów i zastosowań oraz transportem źródeł i odpadów promieniotwórczych polega na określaniu szczegółowych wymagań, wydawaniu zezwoleń, prowadzeniu kontroli i nakładaniu sankcji w razie stwierdzenia naruszenia wymagań oraz wydawaniu opinii i decyzji na podstawie analiz i ocen bezpieczeństwa. Źródłem wymagań bezpieczeństwa są przepisy ustawy Prawo atomowe z dnia 29 listopada 2000 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 42, poz. 276, z późn. zm.), rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy, rozporządzeń Rady Unii Europejskiej oraz szczegółowe warunki określone w wydawanych zezwoleniach. Do polskiego prawa implementowane są na bieżąco wymagania odpowiednich dyrektyw Rady Unii Europejskiej, a także wprowadzane są wymagania norm bezpieczeństwa Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA). W załącznikach podano ilość nadzorowanych zastosowań i ich kontroli przeprowadzonych w ubiegłym roku w każdym województwie.

Do prezesa PAA należy także ocena sytuacji radiacyjnej kraju. Ocena taka prowadzona jest na bieżąco na podstawie danych pochodzących ze stacji i placówek systemu monitoringu radiologicznego kra-

ju zbieranych w Centrum ds. Zdarzeń Radiacyjnych CEZAR-PAA, danych o narażeniu indywidualnym gromadzonych w Centralnym Rejestrze Dawek prezesa PAA oraz informacji uzyskiwanych przez działający w systemie ciągłym (24h/7dni) punkt kontaktowy w CEZAR-PAA. Dane ze stacji przekazywane są do CEZAR telemetrycznie, co umożliwia dostęp do aktualnych danych na bieżąco, na tej podstawie publikowana jest codziennie aktualna informacja w postaci mapki na stronie www.paa.gov.pl. Stacje rejestrują pojawienie się sztucznych izotopów promieniotwórczych i dzięki bardzo wysokiej czułości wykrywają już nawet śladowe ich ilości, niemające znaczenia z punktu widzenia ochrony radiologicznej ludności, jednak informujące o zajściu gdzieś zdarzenia polegającego na uwolnieniu substancji promieniotwórczych do środowiska (wczesne ostrzeżenie). W załącznikach podano informacje o stacjach i placówkach systemu monitoringu w każdym województwie. Kwartalne oceny sytuacji radiacyjnej kraju publikowane są przez prezesa PAA w Monitorze Polskim, a roczne raporty z działalności prezesa PAA dla prezesa Rady Ministrów, wraz z oceną stanu bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w Polsce, są publikowane i od wielu lat corocznie rozsyłane do parlamentarzystów, członków rządu, ministerstw i urzędów oraz mediów.

Zastosowania promieniowania na terenie kraju polegają na wykorzystywaniu w przeważającej większości źródeł promieniotwórczych i urządzeń wytwarzających promieniowanie jonizujące. Obsługiwane są one przez wykwalifikowany i odpowiednio przeszkolony personel oraz tak skonstruowane, by wiązka promieniowania podczas pracy urządzenia kierowana była w pożądanym kierunku i nie wychodziła poza teren obiektu. Gdy źródła promieniotwórcze nie są wykorzystywane, przechowuje się je w odpowiednich, szczelnie zamkniętych pojemnikach osłonowych, całkowicie pochłaniających promieniowanie, a urządzenia wytwarzające promieniowanie (aparaty Roentgena, akceleratory) po wyłączeniu nie wytwarzają żadnego promieniowania. Transport źródeł czy odpadów promieniotwórczych odbywa się w pojemnikach transportowych o osłonach całkowicie pochłaniających promieniowanie oraz wytrzymałych na skrajne oddziaływania zewnętrzne, tak by ich szczelność była zachowana nawet w sytuacji bardzo groźnych wypadków komunikacyjnych.

Reaktory jądrowe po wyłączeniu przestają wytwarzać promieniowanie neutronowe, jednak produkty reakcji rozszczepienia, które gromadzą się w paliwie jądrowym są silnie promieniotwórcze. Ich promieniowanie pochłaniają (tak jak w przypadku innych wyżej opisanych źródeł promieniowania) grube osłony reaktora, a same produkty rozszczepienia w normalnych warunkach są szczelnie zamknięte wewnątrz elementów paliwowych. Mogą się one z nich wydostać na zewnątrz tylko w przypadku ciężkiej awarii reaktora, prowadzącej do uszkodzenia elementów paliwowych. W takiej sytuacji wydostają

się z nich w pierwszym rzędzie substancje gazowe, stanowiące niewielki procent wszystkich produktów rozszczepienia: gazy szlachetne oraz izotopy jodu i cezu, które jedynie, gdy budynek reaktora się rozszczelni, mogą przedostać się do środowiska. Mimo że prawdopodobieństwo takiej awarii jest znikomo małe, tworzy się plany awaryjne, przewidujące wprowadzenie działań interwencyjnych (obejmujących profilaktykę jodową, ukrycie w pomieszczeniach zamkniętych lub ewakuację), zabezpieczających ludność zamieszkującą najbliższą okolicę przed otrzymaniem dawek promieniowania przekraczających ustalone w przepisach limity narażenia. Promień występowania zagrożeń wymagających przygotowania takich działań (oraz prowadzenia regularnych ćwiczeń sprawdzających zdolność do ich sprawnego przeprowadzenia w razie potrzeby) zależy od wielkości obiektu (wyrażonej jego mocą cieplną) i nawet w przypadku dużych reaktorów elektrowni jądrowej w praktyce nie przekracza 30 km, a w przypadku reaktora badawczego może być rzędu od kilkuset metrów do co najwyżej kilku kilometrów.

Możliwość wystąpienia istotnych z punktu widzenia ochrony radiologicznej skażeń terenu (pastwisk, wody i pól rolnych) występuje na nieco większym obszarze – dla reaktorów energetycznych zakładany jest z dużym zapasem promień do 300 km, dla reaktorów badawczych – do kilkunastu kilometrów. Skażenia te nie stwarzają bezpośredniego zagrożenia dla ludności, a wymagają jedynie kontroli wody, produktów spożywczych i mleka oraz pasz, aby w przypadku potwierdzenia skażeń pomiarami wyeliminować spożycie skażonej żywności lub paszy przez ludzi lub zwierzęta. W dalszych odległościach zagrożenie może powstać jedynie w przypadku wprowadzenia skażonych produktów żywnościowych i pasz z tych terenów do wykorzystania i obrotu oraz ich transportu na dalsze odległości, czemu przeciwdziała rutynowo prowadzona kontrola żywności i pasz. W Polsce kontrolę taką prowadzą stale oddziały lub sekcje ochrony radiologicznej wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych. Jej wyniki przekazywane są systematycznie do PAA.

Zawarte w pytaniach pana posła porównania awarii w Czarnobylu i w Fukushima wymagają komentarza. Rzeczywiście marcowe wydarzenia w elektrowni jądrowej Daichii w Fukushima w Japonii wywołały ogromne poruszenie społeczne i powrót do dyskusji publicznej na temat zagrożeń związanych z wykorzystaniem energii jądrowej. Sprawa ta ma szczególne znaczenie w czasach, kiedy pamięć o wydarzeniach sprzed 25 lat w elektrowni jądrowej w Czarnobylu jest nadal żywa, a z drugiej strony, kiedy obserwuje się na świecie wzrost zainteresowania budową nowych elektrowni jądrowych. Jakkolwiek po części zrozumiałe jest tak emocjonalne podejście opinii publicznej do tego tematu, należy spojrzeć na fakty, które pokazują wyraźnie, że porównanie awarii czarnobylskiej i jej skutków radiologicz-

nych z tym, co obserwujemy po wypadku w Fukushima, jest niewłaściwe.

Przede wszystkim różna jest geneza tych awarii – w przypadku Czarnobyla był to ewidentny błąd ludzki i ignorancja, w Fukushima mamy do czynienia z bezpośrednimi skutkami najsilniejszego od 140 lat trzęsienia ziemi i kilkunastometrowych fal tsunami. W elektrowni jądrowej w Czarnobylu najgroźniejsze skutki wywołało uszkodzenie rdzenia reaktora wywołane niemożnością jego wyłączenia i gwałtownym, kilkusetkrotnym wzrostem mocy połączone z silnym wybuchem wodoru, całkowitym zniszczeniem górnej osłony rdzenia i budynku reaktora oraz pożarem grafitu unoszącym poza gazowymi produktami rozszczepienia również tzw. ciężkie produkty rozpadu (pierwiastki promieniotwórcze, jak stront, pluton, uran) do atmosfery. Jak dziś się ocenia, na podstawie wieloletnich pomiarów, cząstek takich było ok. 1,5% ich zawartości w rdzeniu. W Fukushima zdarzenia takie nie wystąpiły, reaktory zostały wyłączone, brak zasilania elektrycznego przez wiele godzin uniemożliwił odebranie tzw. ciepła powyłłączeniowego i doprowadził do stopienia dużej części paliwa, ale praktycznie nie było tam możliwości rozprzestrzenienia ciężkich cząstek. W EJ Daichii nastąpił wybuch wodoru, ale o sile, która nie uszkodziła obudowy rdzenia, skutecznie blokującej rozprzestrzenianie się ciężkich produktów rozpadu. Do środowiska uwolnione zostały kontrolowane ilości pierwiastków lotnych (gazy szlachetne, jod i cez) oraz nisko skażona woda. W przewidywaniu wystąpienia takich uwolnień w Fukushima już we wczesnej fazie awarii podjęto skuteczne działania interwencyjne, polegające na ewakuacji ludności z najbliższego otoczenia elektrowni, mające na celu zminimalizowanie możliwości skażenia osób z lokalnej populacji. Niestety, analogiczne działania podczas awarii w Czarnobylu zostały podjęte zbyt późno i miały chaotyczny charakter. Obie awarie niewątpliwie łączy jedna cecha – ich lokalny charakter. W obu przypadkach ewakuacja ludności nastąpiła na obszarze w promieniu 20–30 km od elektrowni. Oczywiście w wyniku zjawisk atmosferycznych czy prądów morskich skażenia mogą rozprzestrzenić się na dalsze odległości, jednak w wyniku zjawiska rozpadu promieniotwórczego i dyspersji ich stężenia w powietrzu czy w wodzie bardzo szybko maleją wraz z odległością i czasem mijającym od uwolnienia i przestają stanowić jakiegokolwiek zagrożenie.

W Polsce, dzięki systemowi monitoringu o wysokiej czułości, po wydarzeniach w Fukushima obserwowano śladowe ilości substancji promieniotwórczych (jod) w powietrzu. Zmierzone wartości zostały jednoznacznie ocenione jako niemające wpływu na zdrowie mieszkańców Polski. Podobnie działo się w przypadku Czarnobyla. Mimo że wówczas mierzone w Polsce ilości były o kilka rzędów wielkości większe (co skłoniło władze w sytuacji braku informacji o możliwym dalszym rozwoju awarii do zastosowania profilaktyki jodowej na bardzo dużą skalę), nie

stwierdzono ich negatywnego wpływu na naszą populację.

Nie ma również danych z badań epidemiologicznych, które by potwierdzały, że na obszarach Białorusi i Ukrainy wystąpił znaczący wzrost urodzeń dzieci ze zmianami genetycznymi albo wzrost zachorowań na białaczkę lub inne choroby nowotworowe w związku z awarią w Czarnobylu, poza potwierdzonymi przypadkami wystąpienia zachorowań na raka tarczycy u dzieci, które podczas awarii były narażone na wchłonięcie promieniotwórczego jodu i pojedynczych wypadków zgonów w wyniku tych zachorowań. Warto zaznaczyć, że awaria w Czarnobylu i wyciągnięte z niej wnioski miały bezpośredni wpływ na zmianę myślenia i zaostrzenie zasad bezpieczeństwa w budowie i eksploatacji elektrowni jądrowych. W ciągu tych 25 lat zmieniły się nie tylko technologie, ale również standardy zachowań, jak nacisk na transparentność, czy tzw. kultura bezpieczeństwa w działaniach związanych z energetyką jądrową zarówno w organach eksploatujących, jak i nadzorujących obiekty jądrowe. Skutkuje to m.in. międzynarodowym porozumieniem dotyczącym wczesnego powiadamiania o zdarzeniach radiacyjnych oraz wymiany informacji. W Polsce krajowym punktem kontaktowym dla tego typu sytuacji jest Centrum ds. Zdarzeń Radiacyjnych Państwowej Agencji Atomistyki – CEZAR PAA. Informacje z punktu kontaktowego oraz wyniki pomiarów z systemu wczesnego ostrzegania były podstawą bieżącego informowania władz i mediów oraz publikowania codziennych komunikatów o rozwoju sytuacji w Fukushima od pierwszych dni po awarii na stronie internetowej PAA (www.paa.gov.pl).

Załączniki

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9655)

Województwo dolnośląskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 288 działalności z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 64 zostały poddane kontroli przez inspektorów dozoru jądrowego.

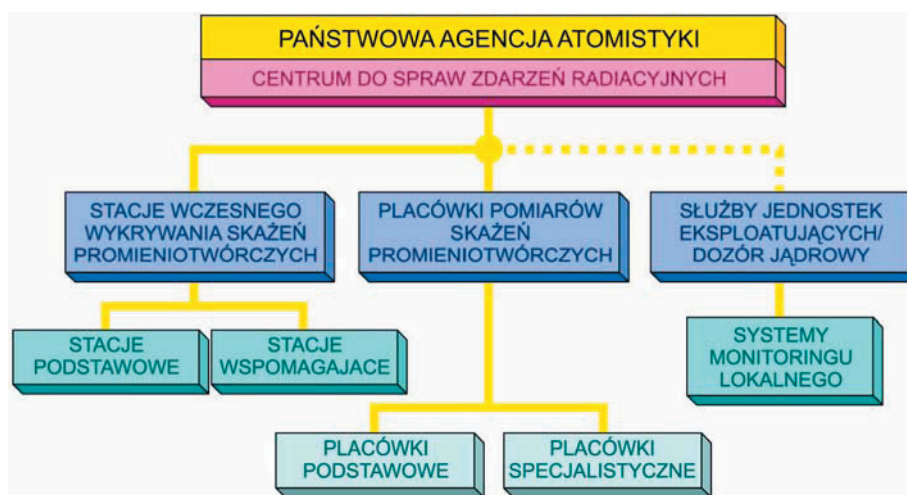
Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 poniżej.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie dolnośląskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

Rys. 1. Struktura systemu monitoringu na terytorium Polski.

— systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ we Wrocławiu przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

— ciągły pomiar mocy dawki promieniowania γ wykonywany przez stację wspomagającą Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Legnicy,

— ciągłe zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtrze i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS we Wrocławiu; stacja wykonuje również ciągły pomiar aktywności zbieranych na filtrze aerozoli atmosferycznych, umożliwiając szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówki podstawowe pomiarów skażeń promieniotwórczych (stacje sanitarno-epidemiologiczne) we Wrocławiu, Lubinie i Jeleniej Górze.

Ponadto ze względu na obecność na terenie województwa terenów po byłych zakładach wydobywczych i przerobczych rud uranu w Kowarach Państwowa Agencja Atomistyki prowadzi tu również monitoring lokalny, polegający na pomiarach mocy dawki promieniowania gamma oraz zawartości radonu w wodach i powietrzu w rejonach zdegradowanych w wyniku prowadzonej w przeszłości działalności wydobywczej i przerobczej rud uranu na terenie byłego województwa jeleniogórskiego.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Żadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Żadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybko i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Najbliżej położone elektrownie atomowe to EJ Dukowany (119 km od granicy województwa) i EJ Temelin (192 km). Są to odległości poza strefami planowania pilnych działań interwencyjnych dla obu tych elektrowni nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej – nie występuje konieczność planowania na terenie województwa ukrycia w domach, profilaktyki jodowej czy ewakuacji.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9647)

Województwo kujawsko-pomorskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 190 działań z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 37 zostało poddanych kontroli przez inspektorów dozoru jądowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie kujawsko-pomorskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

— systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ w Toruniu przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

— ciągłe zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtrze i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS w Toruniu; stacja wykonuje również ciągły pomiar aktywności zbieranych na filtrze aerozoli atmosferycznych, umożliwiając szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówki podstawowe pomiarów skażeń promieniotwórczych (stacje sanitarno-epidemiologiczne) w Bydgoszczy i Włocławku.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Zadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Zadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Odległości od granic województwa do najbliższej położonych elektrowni atomowych znacznie przekraczają 300 km – stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej opisany w punkcie 1 i podejmowane w jego ramach działania (takie jak w przypadku awarii w EJ Fukushima) są zatem wystarczające nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej w tych elektrowniach.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9650)

Województwo lubelskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 173 działalności z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 27 zostało poddanych kontroli przez inspektorów dozoru jądowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie lubelskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

— systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ w Lublinie przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

— ciągłe zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtrze i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS w Lublinie; stacja wykonuje również ciągły pomiar aktywności zbieranych na filtrze aerozoli atmosferycznych, umożliwiając szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

— ciągły pomiar mocy dawki promieniowania γ wykonywany przez stację wspomagającą Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej we Włodawie,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówkę podstawową pomiarów skażeń promieniotwórczych (stację sanitarno-epidemiologiczną) w Lublinie.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Zadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Zadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Najbliższe położone elektrownie atomowe to EJ Równe (134 km od granicy województwa) i EJ Chmielnicki (184 km) – obie te elektrownie wyposażone są w reaktory wodno-ciśnieniowe PWR (WWER), nie są to reaktory RBMK (jak w Czarnobylu). Na Ukrainie w żadnej z czynnych elektrowni nie ma reaktorów typu RBMK. Są to odległości poza strefami planowania pilnych działań interwencyjnych dla obu tych elektrowni nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej – nie występuje konieczność planowania na terenie województwa ukrycia w domach, profilaktyki jodowej czy ewakuacji.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9654)

Województwo lubuskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 72 działalności z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 22 zostały poddane kontroli przez inspektorów dozoru jądrowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie lubuskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

- systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ w Zielonej Górze przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

- ciągle zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtrze i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS w Zielonej Górze; stacja wykonuje również ciągły pomiar aktywności zbieranych na filtrze aerozoli atmosferycznych, umożliwiający szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

- ciągły pomiar mocy dawki promieniowania γ wykonywany przez stację wspomagającą Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Gorzowie Wielkopolskim,

- wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówkę podstawową pomiarów skażeń promieniotwórczych (stację sanitarno-epidemiologiczną) w Gorzowie Wielkopolskim.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Zadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Zadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybko i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Najbliżej położone elektrownie atomowe to EJ Dukowany, EJ Temelin w Republice Czeskiej i EJ Krümmel w Niemczech (wszystkie w odległości ok. 250 km). Są to odległości poza strefami planowania pilnych działań interwencyjnych dla tych elektrowni – nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej nie występuje konieczność planowania na terenie województwa ukrycia w domach, profilaktyki jodowej czy ewakuacji.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9648)

Województwo łódzkie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 219 działalności z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 26 zostało poddanych kontroli przez inspektorów dozoru jądrowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej

PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie łódzkim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

— systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ w Łodzi przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

— ciągle zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtrze i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS w Łodzi; stacja wykonuje również ciągle pomiar aktywności zbieranych na filtrze aerozoli atmosferycznych, umożliwiając szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówkę podstawową pomiarów skażeń promieniotwórczych (stacja sanitarno-epidemiologiczna) w Łodzi.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Żadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Żadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Odległości od granic województwa do najbliższych położonych elektrowni atomowych znacznie przekraczają 300 km – stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej opisany w punkcie 1 i podejmowane w jego ramach działania (takie jak w przypadku awarii w EJ Fukushima) są zatem wystarczające nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej w tych elektrowniach.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9645)

Województwo małopolskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 325 działań z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 87 zostało poddanych kontroli przez inspektorów dozoru jądrowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie małopolskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

— systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ w Krakowie przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

— ciągle zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtrze i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS w Krakowie; stacja wykonuje również ciągle pomiar aktywności zbieranych na filtrze aerozoli atmosferycznych, umożliwiając szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

— ciągle pomiar mocy dawki promieniowania γ wykonywany przez stację wspomagającą Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Zakopanem,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówki podstawowe pomiarów skażeń promieniotwórczych (stacje sanitarno-epidemiologiczne) w Krakowie, Nowym Sączu i Tarnowie,

— wykonywanie szczegółowych i rozbudowanych analiz promieniotwórczości prób środowiskowych przez placówki zaliczane do placówek specjalistycznych, zlokalizowane w Krakowie (Instytut Fizyki Jądrowej oraz Akademia Górniczo-Hutnicza).

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Żadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?
Żadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Najbliżej położone elektrownie atomowe to EJ Mochowce (ok. 140 km od granicy województwa) i EJ Bohunice (ok. 180 km) na Słowacji. Są to odległości poza strefami planowania pilnych działań interwencyjnych dla obu tych elektrowni nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej – nie występuje konieczność planowania na terenie województwa ukrycia w domach, profilaktyki jodowej czy ewakuacji.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9696)

Województwo mazowieckie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 924 działalności z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 147 zostało poddanych kontroli przez inspektorów dozoru jądowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie mazowieckim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

— systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ w Warszawie przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

— ciągłe zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtrze i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS w Warszawie; stacja wykonuje również ciągły pomiar aktywności zbieranych na filtrze aerozoli atmosferycznych, umożliwiając szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

— ciągły pomiar mocy dawki promieniowania γ wykonywany przez stację wspomagającą Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Warszawie,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówki podstawowe pomiarów skażeń promieniotwórczych (stacje sanitarno-epidemiologiczne) w Warszawie, Siedlcach, Ciechanowie i Radomiu,

— wykonywanie szczegółowych i rozbudowanych analiz promieniotwórczości prób środowiskowych przez placówki zaliczane do placówek specjalistycznych, zlokalizowane w Warszawie (Centralne Laboratorium Ochrony Radiologicznej, Państwowy Zakład Higieny, Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej, Wojskowy Instytut Higieny i Epidemiologii, Wojskowy Instytut Chemii i Radiometrii), oraz Instytut Energii Atomowej Otwock-Świerk.

Poza tym ze względu na obecność w województwie ośrodka jądowego w Świerku prowadzony jest tu również monitoring lokalny. Na terenie ośrodka pomiary wykonuje Laboratorium Pomiarów Dozymetrycznych Instytutu Energii Atomowej Polatom, a w otoczeniu ośrodka w 2011r. – Centralne Laboratorium Ochrony Radiologicznej na zlecenie prezesa PAA.

Monitoring na terenie ośrodka obejmuje:

— oznaczanie zawartości izotopów promieniotwórczych w opadzie atmosferycznym, wodzie wodociągowej, w wodach drenażowo-opadowych, wodach gruntowych, w glebie, trawie i ściekach sanitarnych,

— ciągłe zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtrze i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację ASS w Wólce Młódzkiej,

— pomiary promieniowania γ , w celu wyznaczenia rocznych wartości dawek promieniowania γ dla wybranych stanowisk na terenie ośrodka.

Monitoring poza terenem ośrodka obejmuje:

— oznaczanie zawartości izotopów promieniotwórczych w wodzie z pobliskiej rzeki Świder, w wodzie z oczyszczalni ścieków w najbliższym (w stosunku do ośrodka) mieście Otwocku, w wodach studziennych, w glebie, trawie,

— pomiar mocy dawki promieniowania γ w pięciu wybranych lokalizacjach.

Ponadto na terenie województwa mazowieckiego prowadzony jest radiacyjny monitoring lokalny – na

terenie i w otoczeniu Krajowego Składowiska Odpadów Promieniotwórczych (KSOP) w Różanie. Na terenie składowiska pomiary wykonuje Laboratorium Pomiarów Dozymetrycznych Instytutu Energii Atomowej Polatom, a w otoczeniu składowiska na zlecenie prezesa PAA w 2011 r. Centralne Laboratorium Ochrony Radiologicznej.

Na terenie KSOP monitoring lokalny obejmuje:

- oznaczenie zawartości izotopów promieniotwórczych w materiałach środowiskowych na terenie KSOP i w jego bezpośrednim sąsiedztwie,
- pomiar zawartości izotopów promieniotwórczych w aerozolach atmosferycznych,
- prowadzenie pomiarów promieniowania γ w celu wyznaczenia rocznych wartości dawek promieniowania γ dla stałych punktów kontrolnych (przy ogrodzeniu składowiska).

Monitoring otoczenia KSOP obejmuje:

- oznaczanie zawartości izotopów promieniotwórczych w wodach studziennych, źródłanych i gruntowych (piezometry),
- oznaczanie zawartości izotopów promieniotwórczych w glebie,
- pomiar mocy dawki promieniowania γ w pięciu stałych punktach kontrolnych.

Najważniejsze wyniki pomiarów i dane obrazujące sytuację radiacyjną na terenie i w otoczeniu ośrodka w Świerku oraz KSOP w Różanie wyraźnie pokazują, że nie obserwuje się wpływu pracy ośrodka jądrowego w Świerku i KSOP w Różanie na środowisko przyrodnicze, a radioaktywność ścieków i wód drenażowo-opadowych, usuwanych z terenu ośrodka w Świerku, jest co roku znacznie niższa od obowiązujących limitów.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Żadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Żadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Najbliżej położone elektrownie atomowe to EJ Równe (ok. 200 km od granicy województwa) i EJ Chmielnicki (ponad 300 km) – obie te elektrownie wyposażone są w reaktory wodno-ciśnieniowe PWR (WWER), nie są to reaktory RBMK (jak

w Czarnobylu). Na Ukrainie w żadnej z czynnych elektrowni nie ma reaktorów typu RBMK. Są to odległości poza strefami planowania pilnych działań interwencyjnych dla obu tych elektrowni nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej – nie występuje konieczność planowania na terenie województwa ukrycia w domach, profilaktyki jodowej czy ewakuacji.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9656)

Województwo opolskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 98 działań z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 37 zostało poddanych kontroli przez inspektorów dozoru jądrowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie opolskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności. Pomiary te wykonywane są przez placówkę podstawową pomiarów skażeń promieniotwórczych (stację sanitarno-epidemiologiczną) w Opolu.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Żadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Żadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Najbliżej położone elektrownie atomowe to EJ Dukowany (ok. 150 km od granicy województwa) i EJ Temelin (ok. 250 km). Są to odległości poza strefami planowania pilnych działań interwencyjnych dla obu tych elektrowni nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej – nie występuje konieczność planowania na terenie województwa ukrycia w domach, profilaktyki jodowej czy ewakuacji.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9694)

Województwo podkarpackie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 178 działań z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 59 zostało poddanych kontroli przez inspektorów dozoru jądowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie podkarpackim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

— systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ w Sanoku przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

— ciągłe zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtrze i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS w Sanoku; stacja wykonuje również ciągły pomiar aktywności zbieranych na filtrze aerozoli atmosferycznych, umożliwiając szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

— ciągły pomiar mocy dawki promieniowania γ wykonywany przez stację wspomagającą Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Lesku,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówki podstawowe pomiarów skażeń promieniotwórczych (stacje sanitarno-epidemiologiczne) w Rzeszowie, Sanoku, Przemyślu i Tarnobrzegu.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Zadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Zadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Najbliżej położone elektrownie atomowe to EJ Równe i EJ Chmielnicki (obie ponad 200 km od granicy województwa) – obie te elektrownie wyposażone są w reaktory wodno-ciśnieniowe PWR (WWER), nie są to reaktory RBMK (jak w Czarnobylu). Na Ukrainie w żadnej z czynnych elektrowni nie ma reaktorów typu RBMK. Są to odległości poza strefami planowania pilnych działań interwencyjnych dla obu tych elektrowni nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej – nie występuje konieczność planowania na terenie województwa ukrycia w domach, profilaktyki jodowej czy ewakuacji.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9649)

Województwo podlaskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 99 działań

z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 24 zostały poddane kontroli przez inspektorów dozoru jądowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie podlaskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

— systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ w Białymstoku przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

— ciągłe zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtrze i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS w Białymstoku; stacja wykonuje również ciągły pomiar aktywności zbieranych na filtrze aerozoli atmosferycznych, umożliwiając szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

— ciągły pomiar mocy dawki promieniowania γ wykonywany przez stację wspomagającą Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Mikołajkach,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówki podstawowe pomiarów skażeń promieniotwórczych (stacje sanitarno-epidemiologiczne) w Białymstoku i Łomży.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Żadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Żadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Najbliżej położone elektrownie atomowe to EJ Równe (ok. 200 km od granicy województwa) i EJ Chmielnicki (ponad 300 km) – obie te elektrownie wyposażone są w reaktory wodno-ciśnieniowe PWR (WWR), nie są to reaktory RBMK (jak w Czarnobylu). Na Ukrainie w żadnej z czynnych elektrowni nie ma reaktorów typu RBMK. Są to odległości poza strefami planowania pilnych działań interwencyjnych dla obu tych elektrowni nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej – nie występuje konieczność planowania na terenie województwa ukrycia w domach, profilaktyki jodowej czy ewakuacji.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9646)

Województwo pomorskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 224 działalności z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 34 zostały poddane kontroli przez inspektorów dozoru jądowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie pomorskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

— systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ w Gdyni przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

— ciągle zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtry i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS w Gdyni; stacja wykonuje również ciągle pomiar aktywności zbieranych na filtry aerozoli atmosferycznych, umożliwiając szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

— ciągle pomiar mocy dawki promieniowania γ wykonywany przez stację wspomagającą Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Gdyni,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówki podstawowe pomiarów skażeń promieniotwórczych (stacje sanitarno-epidemiologiczne) w Gdańsku i Słupsku.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Zadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Zadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Najbliżej położona elektrownia atomowa to EJ Oskarshamn w Szwecji (298 km od granicy województwa). Stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej opisany w punkcie 1 i podejmowane w jego ramach działania (takie jak w przypadku awarii w EJ Fukushima) są zatem wystarczające nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej w tej elektrowni. Szanse skażenia terenu, które wymagałyby ograniczeń zbioru i spożycia produktów rolnych na terenie województwa są bliskie zeru.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9651)

Województwo śląskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r. na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 538 działań

z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 143 zostały poddane kontroli przez inspektorów dozoru jądrowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie śląskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

— ciągle zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtry i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS w Katowicach; stacja wykonuje również ciągle pomiar aktywności zbieranych na filtry aerozoli atmosferycznych, umożliwiając szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówkę podstawową pomiarów skażeń promieniotwórczych (stację sanitarno-epidemiologiczną) w Katowicach,

— wykonywanie szczegółowych i rozbudowanych analiz promieniotwórczości prób środowiskowych przez placówkę zaliczaną do placówek specjalistycznych, zlokalizowaną w Katowicach (Główny Instytut Górnictwa).

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Zadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Zadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Najbliżej położone elektrownie atomowe to EJ Mochowce (133 km od granicy województwa) i EJ Bohunice (ok. 138 km) na Słowacji. Są to odległości poza strefami planowania pilnych działań interwencyjnych dla obu tych elektrowni nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej – nie występuje konieczność planowania na terenie województwa ukrycia w domach, profilaktyki jodowej czy ewakuacji.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9693)

Województwo świętokrzyskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r. na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 86 działalności z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 25 zostało poddanych kontroli przez inspektorów dozoru jądowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie świętokrzyskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności. Pomiary te wykonywane są przez placówkę podstawową po-

miarów skażeń promieniotwórczych (stację sanitarno-epidemiologiczną) w Kielcach.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Żadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Żadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Odległości od granic województwa do najbliższych położonych elektrowni atomowych znacznie przekraczają 300 km – stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej opisany w punkcie 1 i podejmowane w jego ramach działania (takie jak w przypadku awarii w EJ Fukushima) są zatem wystarczające nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej w tych elektrowniach.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9695)

Województwo warmińsko-mazurskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r. na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 101 działalności z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 4 zostały poddane kontroli przez inspektorów dozoru jądowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwór-

czych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie warmińsko-mazurskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

— systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ w Olszynie przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówki podstawowe pomiarów skażeń promieniotwórczych (stacje sanitarno-epidemiologiczne) w Olsztynie i Elblągu.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Zadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Zadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Odległości od granic województwa do najbliższych położonych elektrowni atomowych przekraczają 300 km – stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej opisany w punkcie 1 i podejmowane w jego ramach działania (takie jak w przypadku awarii w EJ Fukushima) są zatem wystarczające nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej w tych elektrowniach.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9653)

Województwo wielkopolskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r. na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 283 działalności z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 66 zostało poddanych kontroli przez inspektorów dozoru jądrowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie wielkopolskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności. Pomiary te wykonywane są przez placówki podstawowe pomiarów skażeń promieniotwórczych (stacje sanitarno-epidemiologiczne) w Poznaniu, Koninie i Kaliszu.

2. Czy w związku z wydarzeniami w Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Zadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Zadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awaria w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawnie działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Odległość od najbardziej wysuniętej na południe granicy województwa do najbliższej położonej elektrowni atomowej Dukowany w Republice Czeskiej wynosi ok. 280 km, jednak tylko bardzo niewielka część obszaru województwa położona jest bliżej niż 300 km od tej elektrowni. Stan zabezpieczeń

ochrony radiologicznej opisany w punkcie 1 i podejmowane w jego ramach działania (takie jak w przypadku awarii w EJ Fukushima) są zatem wystarczające nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej w tej elektrowni. Szanse skażenia terenu, które wymagałyby ograniczeń zbioru i spożycia płodów rolnych na terenie województwa nawet na jego południowych krańcach, są bliskie zeru.

Odpowiedź na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka z dnia 26 kwietnia br. (9652)

Województwo zachodniopomorskie

1. W jaki sposób jest kontrolowany stan zabezpieczeń ochrony radiologicznej w tym województwie?

W 2010 r. na podstawie zezwoleń prezesa PAA na terenie województwa prowadzono 132 działalności z zastosowaniem promieniowania jonizującego, z których 18 zostało poddanych kontroli przez inspektorów dozoru jądrowego.

Zgodnie z art. 72 ustawy Prawo atomowe prezes PAA dokonuje systematycznej oceny sytuacji radiacyjnej kraju. Podstawą do takiej oceny są przede wszystkim wyniki pomiarów uzyskanych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych oraz placówek prowadzących pomiary skażeń promieniotwórczych artykułów spożywczych i produktów żywnościowych. Schemat systemu monitoringu w Polsce przedstawiony jest na rysunku nr 1 str. 465.

Wyniki z placówek i stacji wczesnego wykrywania skażeń są zbierane, analizowane i następnie publikowane w corocznych raportach pn. „Działalność prezesa PAA oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w Polsce”. W kwartalnych komunikatach prezesa PAA publikowanych w Monitorze Polskim podawana jest informacja o sytuacji radiacyjnej w kraju, zawierająca dane o poziomie promieniowania, skażeniach promieniotwórczych powietrza oraz zawartości radionuklidu Cs-137 w mleku.

Ponadto – na podstawie danych ze stacji wczesnego wykrywania skażeń promieniotwórczych prowadzących pomiary w trybie ciągłym – codziennie podawana jest na ogólnodostępnej stronie internetowej PAA mapa obrazująca dobowy rozkład mocy dawki promieniowania gamma na terenie całego kraju.

W województwie zachodniopomorskim prowadzony jest monitoring radiacyjny przez stacje i placówki pomiarów skażeń promieniotwórczych poprzez:

— systematyczne prowadzenie pomiarów mocy dawki promieniowania γ w Szczecinie przez stację podstawową, tzw. stację PMS,

— ciągle zbieranie aerozoli atmosferycznych na filtrze i spektrometryczne oznaczanie zawartości poszczególnych izotopów w próbie tygodniowej przez stację podstawową ASS w Szczecinie; stacja wykonuje również ciągły pomiar aktywności zbieranych na filtrze aerozoli atmosferycznych, umożliwiając szybkie wykrycie znacznego wzrostu stężenia izotopów Cs-137 i I-131 w powietrzu,

— ciągły pomiar mocy dawki promieniowania γ wykonywany przez stację wspomagającą Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Świnoujściu,

— wykonywanie pomiarów zawartości izotopów promieniotwórczych w głównych komponentach środowiska i żywności wykonywane przez placówki podstawowe pomiarów skażeń promieniotwórczych (stacje sanitarno-epidemiologiczne) w Szczecinie i Koszalinie.

2. Czy w związku z wydarzeniami z Japonii planowane są inwestycje mające na celu wzrost bezpieczeństwa w tym zakresie?

Nie.

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i czego będą one dotyczyć?

Żadne inwestycje nie są planowane.

4. Jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Żadne inwestycje nie są planowane.

5. Jakie inne wnioski płyną z tych zdarzeń dla wojewódzkiego systemu ochrony radiologicznej?

Awarie w elektrowni atomowej Fukushima Daiichi w Japonii wyraźnie pokazała, że sprawny działający system monitoringu w województwie zapewnia szybką i wystarczającą ocenę sytuacji radiacyjnej zarówno w warunkach normalnych, jak i w przypadku zaistnienia zdarzenia radiacyjnego. Zmierzone na terenie województwa niezwykle niskie zawartości substancji promieniotwórczych w powietrzu (podczas awarii we wspomnianej elektrowni) wskazują na wysoką czułość aparatury w stacjach wczesnego wykrywania skażeń. Najbliżej położona elektrownia atomowa to EJ Krümmel w Niemczech (w odległości 254 km od granicy województwa). Jest to odległość daleko poza strefą planowania pilnych działań interwencyjnych dla tej elektrowni – nawet w przypadku ciężkiej awarii nadprojektowej nie występuje konieczność planowania na terenie województwa ukrycia w domach, profilaktyki jodowej czy ewakuacji.

Z poważaniem

Prezes Państwowej Agencji Atomistyki
Janusz Włodarski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. pomorskim (9646)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. kujawsko-pomorskim (9647)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. łódzkim (9648)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. podlaskim (9649)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. lubelskim (9650)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. śląskim (9651)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. zachodniopomorskim (9652)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. wielkopolskim (9653)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. lubuskim (9654)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. dolnośląskim (9655)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. opolskim (9656)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. świętokrzyskim (9693)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. podkarpackim (9694)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. warmińsko-mazurskim (9695)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**prezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie stanu ochrony radiologicznej
w woj. mazowieckim (9696)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9645, str. 463.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła
Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie podjęcia produkcji cukru
w Cukrowni Łapy (9703)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie z dnia 26 kwietnia 2011 r. (SPS-

-024-9703/11) złożone przez pana Kazimierza Gwiazdowskiego, posła na Sejm RP, dotyczące możliwości wznowienia produkcji cukru w Cukrowni Łapy Oddziale Krajowej Spółki Cukrowej SA z siedzibą w Toruniu, przedstawiam poniższe informacje.

Odnosząc się do kwestii rozpoczęcia produkcji cukru w Cukrowni Łapy, informuję, iż odpowiadając na zapytanie pana Kazimierza Gwiazdowskiego, posła na Sejm RP, z dnia 18 stycznia 2011 r. (SPS-024-8650/11), pismem z dnia 28 lutego 2011 r. (znak: MSP/DNW/1291/DO/2011) skierowanym na ręce Pana Marszałka, udzieliłem szczegółowych wyjaśnień na temat uwarunkowań towarzyszących decyzji Zarządu Krajowej Spółki Cukrowej SA o wyłączeniu z produkcji cukru m.in. Cukrowni Łapy. Jednocześnie informowałem o braku podstaw prawnych umożliwiających wznowienie produkcji cukru w Cukrowni Łapy Oddziale Krajowej Spółki Cukrowej SA. Dodatkowo informuję, że Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA kontynuuje działania zmierzające do zagospodarowania aktywów oddziałów spółki wyłączonych z produkcji cukru, w tym oddziału Cukrownia Łapy, m.in. poprzez wykorzystanie tych aktywów do działalności alternatywnej w obszarze bioenergetyki. Jednocześnie podkreślam, że za prowadzenie spraw spółki, w tym m.in. za podejmowanie decyzji w zakresie realizowanych procesów restrukturyzacyjnych oraz decyzji gospodarczych dotyczących zagospodarowania zbędnych składników aktywów trwałych, w szczególności po cukrowniach wyłączonych z produkcji cukru, odpowiedzialny jest zarząd spółki.

Ponadto informuję, iż Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmowało i nadal podejmuje działania mające na celu stabilizację rynku cukru. W styczniu i lutym 2011 r. minister rolnictwa wystąpił do Komisji Europejskiej z wnioskami m.in. o zwiększenie kwoty cukru o 15%. Stanowisko Polski było prezentowane i rozpatrywane na posiedzeniu Rady Ministrów UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniu 17 maja 2011 r. Zdaniem Polski zwiększenie produkcji cukru w UE przyczyni się do pełniejszego wykorzystania potencjału produkcyjnego krajów członkowskich oraz poprawy bezpieczeństwa żywnościowego UE. Przedstawiciel Polski proponował zwiększenie kwoty produkcji cukru dla każdego kraju członkowskiego od sezonu 2011/2012 o 15% lub zwiększanie tych kwot o 5% przez kolejne 3 lata gospodarcze, począwszy od sezonu 2011/2012. Jednakże Komisja Europejska, jak również niektóre państwa członkowskie zdecydowanie sprzeciwiły się propozycjom zmian obowiązującego stanu prawnego w zakresie regulacji rynku cukru w Unii Europejskiej.

Odnosząc się do cen cukru, informuję, iż zarówno na polskim rynku, jak i na światowych giełdach po gwałtownym spadku cen cukru w kwietniu 2011 r. nadal odnotowuje się ich systematyczny spadek. Komisja Europejska informuje, że w dniu 10 maja 2011 r. cena cukru białego w kontrakcie terminowym na sierpień 2011 była niższa o 3,2%, natomiast w kontr-

akcie terminowym na październik o 4,1%, w porównaniu z ceną z dnia 26.04.2011 r. Analogiczne tendencje występują na rynku detalicznym w Polsce, cena cukru spadła z kwoty 4,8 zł/kg w marcu br. do kwoty 3,5 zł/kg w maju br. Analiza sytuacji na rynku cukru w UE skłania Komisję Europejską do rozpatrzenia potrzeby zwiększenia ilości cukru na unijnym rynku w roku gospodarczym 2011/2012. Prawdopodobnie propozycje w tym zakresie komisja przedstawi na posiedzeniu Komitetu Zarządzającego w dniu 26 maja 2011 r.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Zawiślaka**

**w sprawie standardów dotyczących
liczby zatrudnionych pielęgniarek
w oddziale szpitalnym na przykładzie szpitala
w Biłgoraju (9707)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Sławomira Zawiślaka w sprawie standardów dotyczących liczby zatrudnionych pielęgniarek w oddziale szpitalnym, na przykładzie szpitala w Biłgoraju, przekazaną przy piśmie z dnia 9 maja br., znak: SPS-024-9707/11, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

Zgodnie z art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) minister właściwy do spraw zdrowia po zasięgnięciu opinii organów samorządów zawodów medycznych określa w drodze rozporządzenia sposób ustalania minimalnych norm zatrudnienia pracowników działalności podstawowej w zakładach opieki zdrowotnej. Kwestia ta została uregulowana rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 21 grudnia 1999 r. w sprawie sposobu ustalania minimalnych norm zatrudnienia w zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 111, poz. 1314), zgodnie z którym minimalne normy zatrudnienia pielęgniarek i położnych w zakładzie opieki zdrowotnej ustala kierownik zakładu po zasięgnięciu opinii:

- 1) kierowników jednostek organizacyjnych i komórek organizacyjnych określonych w statucie zakładu,
- 2) przedstawicieli organów samorządu pielęgniarek i położnych oraz związków zawodowych działających na terenie zakładu.

Projekt tych norm opracowuje naczelna pielęgniarka, przełożona pielęgniarek i położnych placówki, uwzględniając specyfikę zakładu, jego wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną, a także m.in. liczbę zarejestrowanych świadczeń zdrowotnych i innych czynności wykonywanych przez pielęgniarki i położne w danej komórce organizacyjnej oraz efektywny czas pracy pielęgniarek i położnych. Ustalone minimalne normy zatrudnienia pielęgniarek i położnych w zakładzie podlegają stałej kontroli kierownika zakładu co do ich zgodności z obowiązkiem zapewnienia właściwego poziomu udzielanych przez zakład świadczeń zdrowotnych.

Należy przy tym zaznaczyć, że świadczeniodawca zobowiązany jest do zapewnienia opieki pielęgniarskiej zgodnie z umową na realizację świadczeń finansowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, w której określone jest niezbędne minimum zabezpieczenia personelu pielęgniarskiego. Nie można jednak utożsamiać tego ze standardami dotyczącymi liczby zatrudnionych pielęgniarek na oddziale szpitalnym w stosunku do ilości chorych. Standardów takich nie ma i tym samym nie można określić, który oddział je spełnia, a który nie.

Przywołane powyżej rozporządzenie obowiązuje od 2000 r., a więc zakłady opieki zdrowotnej mogły w ciągu 11 lat przeprowadzić analizę i ocenę zatrudnienia pielęgniarek oraz wdrożyć sposób określenia minimalnych norm zatrudnienia, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych oddziałów.

Uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 50 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (oczekuje na publikację) normy zatrudnienia pielęgniarek i położnych obowiązywać będą tylko w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej i w podmiotach leczniczych w formie jednostek budżetowych. Niezależnie jednak od formy podmiotu leczniczego nadal obowiązywać będzie określona w umowie na udzielanie świadczeń zdrowotnych minimalna liczba osób udzielających określonych świadczeń zdrowotnych, zgodnie z art. 27 ust. 4 pkt 3 ww. ustawy o działalności leczniczej.

Ponadto minister zdrowia powołał Zespół do spraw opracowania sposobu ustalenia norm zatrudnienia pielęgniarek i położnych w zakładach opieki zdrowotnej jako organ opiniodawczo-doradczy, którego zadaniem będzie zaproponowanie nowego sposobu ustalania norm zatrudnienia pielęgniarek i położnych w zakładach opieki zdrowotnej. Ostateczny kształt wypracowanym propozycjom Zespołu, w zakresie norm zatrudnienia, nada nowe rozporządzenie Ministra Zdrowia w tej sprawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Zielińskiego**

**w sprawie wzrostu stawek opłat z tytułu
użytkowania wieczystego (9708)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Marka Zielińskiego, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 9 maja 2011 r., Nr SPS-024-9708/11, w sprawie wzrostu wysokości opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości, uprzejmie udzielam informacji w powyższym zakresie.

Na wstępie chciałbym odnieść się do poruszonej przez Pana Posła Marka Zielińskiego kwestii obserwowanego w ostatnim okresie wzrostu opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego na terenie kraju. Zagadnienia związane z opłatami z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości zostały uregulowane w Kodeksie cywilnym oraz ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 z późn. zm.) W art. 238 K.c. ustawodawca nałożył na użytkownika wieczystego obowiązek uiszczania opłaty rocznej z tego tytułu. Natomiast szczegółowe zasady dotyczące oddawania nieruchomości w użytkowanie wieczyste oraz zasady ustalania wysokości opłat rocznych z tego tytułu, w tym dotyczące aktualizacji opłaty rocznej, określa ustawa o gospodarce nieruchomościami. Mając na względzie, iż wartość nieruchomości w dłuższym okresie czasu może się zmieniać, a wysokość opłaty rocznej uzależniona jest od wartości nieruchomości, ustawodawca w art. 77 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami wprowadził tryb dokonywania aktualizacji opłaty rocznej, z zastrzeżeniem iż aktualizacja poparta będzie dowodem w postaci operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego (art. 77 ust. 3). Zgodnie z treścią ww. art. 77 ust. 1 wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej może być aktualizowana, nie częściej niż raz w roku, jeżeli wartość tej nieruchomości ulegnie zmianie. Przy czym, zaktualizowaną opłatę roczną ustala się przy zastosowaniu dotychczasowej stawki procentowej. Uwzględniając obowiązujące regulacje, właściwe organy samodzielnie podejmują decyzje o sposobie i zakresie aktualizacji, mając na uwadze lokalne uwarunkowania rynkowe oraz potrzeby lokalnej społeczności, a także racjonalną gospodarkę nieruchomościami publicznymi.

Wprowadzając możliwość aktualizacji ustawodawca przewidział także instrumenty prawne pozwalające użytkownikowi wieczystemu na zakwestionowanie nowej wysokości opłaty rocznej. W myśl art. 78 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami użytkownik wieczysty może, w terminie 30 dni od dnia

otrzymania wypowiedzenia, w którym zaferowana została nowa wysokość opłaty, złożyć do właściwego samorządowego kolegium odwoławczego wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości. Od orzeczenia samorządowego kolegium odwoławczego użytkownik wieczysty może wnieść sprzeciw, w wyniku którego następuje przekazanie sprawy do sądu powszechnego. Tym samym należy stwierdzić, iż obowiązujący tryb aktualizacji opłat jest poprawny, bowiem jest oparty na zasadzie równości obu stron umowy, tj. właściciela nieruchomości reprezentowanego przez właściwy organ i użytkownika wieczystego.

Tym niemniej w związku z coraz licześniejszymi informacjami o wysokich „podwyżkach” opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego, Ministerstwo Infrastruktury w styczniu 2010 r. wystosowało ankietę do organizacji zrzeszających wójtów, burmistrzów, prezydentów miast, a także starostów powiatów i marszałków województw, która miała na celu pogłębienie wiedzy na temat istniejących uwarunkowań dotyczących aktualizacji opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego. Otrzymany materiał pozwoliłby na opracowanie racjonalnej i systemowej koncepcji zmian w tym zakresie. Jednakże z przykrością należy stwierdzić, że organy w większości przypadków nie odpowiedziały na wystosowaną ankietę. Wobec niewystarczającej liczby informacji napływających od organów, do których wystosowano ankietę, minister infrastruktury zwrócił się z prośbą do prezesa Rady Ministrów o wystąpienie do prezesa Najwyższej Izby Kontroli z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli realizacji uprawnień właściwych organów reprezentujących Skarb Państwa oraz jednostki samorządu terytorialnego w zakresie aktualizacji opłaty z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych w latach 2000–2010. Wyniki takiej kontroli mogłyby bowiem stanowić podstawę do zidentyfikowania obszarów wymagających zmian legislacyjnych w przepisach z zakresu omawianej problematyki. W odpowiedzi na wniosek prezes Najwyższej Izby Kontroli wskazał, iż kwestia ta została ujęta w Planie pracy NIK na 2011 r.

Ponadto należy dodać, że rząd podjął także kroki w celu modyfikacji przepisów dotyczących aktualizacji opłat rocznych, proponując stosowną zmianę w rządowym projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców. W art. 20 pkt 1 uchwalonej przez Sejm RP w dniu 25 marca 2011 r. ustawy znowelizowany został ww. art. 77 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Wprowadzona zmiana polega na ograniczeniu częstotliwości dokonywania aktualizacji opłaty rocznej. W myśl nowego brzmienia art. 77 ust. 1 wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej może być aktualizowana, nie częściej niż raz na trzy lata, a nie raz na rok, jak to przewiduje obecne brzmienie omawianego art. 77 ust. 1.

Natomiast odrębną kwestią od omówionej powyżej aktualizacji opłat rocznych jest „zamiana prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości”, o której wspomina w zapytaniu Pan Poseł Marek Zieliński. Sprawy te reguluje ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz.U. Nr 175, poz. 1459 z późn. zm.). Obecnie w Sejmie RP procedowanych jest kilka projektów ustaw nowelizujących powyższą ustawę. W szczególności w projekcie ustawy o zmianie ustawy o przekształceniu prawa wieczystego użytkowania w prawo własności nieruchomości oraz niektórych innych ustaw (druk nr 3859) przewiduje się przekształcenie z mocy prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości. Jest to jednak inicjatywa poselska. Rząd nie prowadzi prac legislacyjnych w tym zakresie, w tym w szczególności nie prowadzi prac legislacyjnych nad nowelizacją ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu (...). Należy jedynie zauważyć, że w dniu 26 kwietnia 2011 r. rząd przyjął stanowisko odnośnie ww. propozycji poselskiej, przedłożone przez ministra sprawiedliwości.

Odnosząc się do pytania Pana Posła Marka Zielińskiego w sprawie możliwości objęcia projektowaną regulacją osób, które w dobrej wierze, w latach 90-tych nabyły w przetargu prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych po cenie wolnorynkowej, a obecnie otrzymują wysokie podwyżki opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, należy mieć na uwadze, że już obecnie obowiązują regulacje uprawniające tę grupę osób do wystąpienia z wnioskiem o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego we własność nieruchomości. Zgodnie bowiem z treścią art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu (...) z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości w prawo własności mogą wystąpić osoby fizyczne będące w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 13 października 2005 r. użytkownikami wieczystymi nieruchomości zabudowanych na cele mieszkaniowe lub zabudowanych garażami albo przeznaczonych pod tego rodzaju zabudowę oraz nieruchomości rolnych. Oznacza to, że przedmiotowa ustawa w chwili obecnej obejmuje wszystkich użytkowników wieczystych określonych kategorii nieruchomości, którzy uzyskali prawo użytkowania wieczystego do dnia 13 października 2005 r. Tym samym na podstawie obecnie obowiązującej ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu (...) z wnioskiem o przekształcenie praw mogą występować osoby, które prawo użytkowania wieczystego nieruchomości zabudowanych na cele mieszkaniowe lub zabudowanych garażami albo przeznaczonych pod tego rodzaju zabudowę oraz nieruchomości rolnych uzyskały również w latach 90-tych.

Odnosząc się do pytania dotyczącego możliwości wprowadzenia preferencji przy przekształcaniu praw dla użytkowników wieczystych, którzy nabyli to prawo w drodze przetargu, w zależności od wysokości

opłaty pierwszej, jaką uiszczyły osoby przy nabyciu prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, należy zauważyć, że wprowadzenie takiej regulacji nie wydaje się zasadne. Należy mieć na uwadze, że osoba nabywająca prawo użytkowania wieczystego nie uiszcza pełnej ceny nieruchomości, jak ma to miejsce przy nabywaniu prawa własności nieruchomości, ale jedynie część tej ceny w postaci tzw. opłaty pierwszej, wynoszącą od 15-25% ceny nieruchomości. Przy czym cena nieruchomości ustalana jest w oparciu o wartość rynkową tej nieruchomości. Natomiast forma przetargu wynika ze szczególnego charakteru nieruchomości oddawanych w użytkowanie wieczyste, bowiem nieruchomości te stanowią mienie publiczne (Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego). W związku z powyższym zbywanie nieruchomości publicznych wymaga szczególnego reżimu, gwarantującego przede wszystkim jawność, bezstronność oraz ogólną dostępność w obrocie tymi nieruchomościami. Warunki przetargu, w tym wysokość pierwszej opłaty, są jawne i osoby przystępujące do przetargu mają świadomość wysokości zobowiązań finansowych związanych z nabywanym prawem do nieruchomości.

Równocześnie należy podkreślić, że wprowadzenie powyższej preferencji wydaje się zbędne w świetle obowiązującego przepisu art. 4 ust. 7 i ust. 11a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu (...). Przepisy te uprawniają wojewodę w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa oraz organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność tych jednostek do wydania odpowiednio zarządzenia lub uchwały, w których powyższe organy mogą określić w szczególności warunki udzielenia bonifikat i wysokość stawek procentowych tych bonifikat.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia wyrażam nadzieję, że pozwolą one wyeliminować wątpliwości zawarte w zapytaniu Pana Posła Marka Zielińskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Zielińskiego**

**w sprawie polsko-słowackiej strefy buforowej
dla niedźwiedzi i wilków (9709)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Marka Zielińskiego o stan rozmów z Republiką Słowacką na temat ustaleń związanych z zasadami gospodarowania populacjami wilka i niedźwiedzia w regionie transgranicznym oraz utworzeniem strefy buforowej na pograniczu polsko-słowackim dla tych gatunków, przekazane pismem z dnia 9 maja 2011 r., znak: SPS-024-9709/11, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Na wstępie chciałbym poinformować, iż sytuacja dotycząca zasad gospodarowania populacjami wilka i niedźwiedzia w rejonie transgranicznym jest niezwykle istotną kwestią dla resortu środowiska i do chwili obecnej podjęto szereg działań mających na celu rozwiązanie trudnej sytuacji na pograniczu polsko-słowackim. Poniżej pozwolę sobie przedstawić podejmowane przez Ministerstwo Środowiska oraz Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska działania, w porządku chronologicznym, począwszy od listopada 2010 r.

Pragnę również wspomnieć, że problemem gospodarowania gatunkami chronionymi na pograniczu polsko-słowackim zajmuje się również polsko-słowacka grupa robocza ds. ochrony środowiska i gospodarki leśnej działająca w ramach Polsko-Słowackiej Komisji Międzyrządowej ds. Współpracy Transgranicznej. Przedmiotowa grupa robocza spotyka się w systemie cyklicznym w odstępach około półrocznych, natomiast spotkania komisji odbywają się mniej więcej raz w roku. Członkami grupy roboczej są między innymi przedstawiciele Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, Ministerstwa Środowiska Republiki Słowackiej oraz dyrektorzy parków narodowych zarówno polskich, jak i słowackich. Problem gospodarowania wybranymi krajowymi gatunkami chronionymi i priorytetowymi gatunkami będącymi w zainteresowaniu Unii Europejskiej w przygranicznych obszarach chronionych oraz rozwiązywanie problemów wynikających z różnych przepisów prawa jest jednym z kierunków pracy polsko-słowackiej grupy roboczej ds. ochrony środowiska i gospodarki leśnej. Już podczas XX posiedzenia grupy, które odbyło się w Ustrzykach Górnych w dniach 20–22 października 2010 r., szczegółowo omówiono przedmiotową problematykę i ustalono, że problem gospodarowania dużymi gatunkami chronionymi powinien zostać zaprezentowany i omówiony na najbliższym spotkaniu Polsko-Słowackiej Komisji Międzyrządowej ds. Współpracy Transgranicznej.

Natomiast dnia 17 listopada 2010 r. do ministra środowiska wpłynął apel, za pośrednictwem Stowarzyszenia Pracownia na rzecz Wszystkich Istot, o interwencję w sprawie planowanych na Słowacji odstrzałów niedźwiedzi brunatnych. W apelu tym 23 wiodące organizacje działające na rzecz ochrony przyrody oraz środowiska naukowe zwróciły się do ministra środowiska z prośbą o podjęcie działań w sprawie planowanych na Słowacji odstrzałów niedźwiedzi brunatnych. Celem apelu było spowodowanie skierowania noty dyplomatycznej do władz Słowacji oraz Unii Europejskiej, a także zwrócenie uwagi na konieczność transgranicznej ochrony niedźwiedzia.

Dnia 16 grudnia 2010 r. podsekretarz stanu w Ministerstwie Środowiska pan Janusz Zaleski wyśtosował pismo do pana Józefa Nagy – ministra środowiska naturalnego Republiki Słowackiej, z propozycją współpracy w zakresie zarządzania transgranicznymi populacjami dużych drapieżników, zwłaszcza wilka i niedźwiedzia brunatnego. Zaznaczono również, że niedźwiedź brunatny i wilk są gatunkami o pierwszorzędym znaczeniu w rozumieniu dyrektywy siedliskowej, a zatem takimi, w odniesieniu do ochrony których Wspólnota ponosi szczególną odpowiedzialność. W piśmie tym podsekretarz stanu w Ministerstwie Środowiska pan Janusz Zaleski zaprosił pana Józefa Nagy – ministra środowiska naturalnego Republiki Słowackiej na spotkanie mające na celu wypracowanie zasad współpracy w zakresie transgranicznego zarządzania dużymi drapieżnikami.

Na skutek apelu organizacji działających na rzecz ochrony przyrody oraz środowisk naukowych skierowanego do Ministra Środowiska oraz prac polsko-słowackiej grupy roboczej ds. ochrony środowiska i gospodarki leśnej działającej w ramach Polsko-Słowackiej Komisji Międzyrządowej ds. Współpracy Transgranicznej w dniach 14–15 marca 2011 r. w Krakowie zorganizowano polsko-słowacką konferencję pt. „Zasady gospodarowania populacjami wilka, niedźwiedzia i kormorana w regionie transgranicznym”. Celem przedmiotowego spotkania było omówienie zasad ochrony populacji wilka i niedźwiedzia oraz kormorana w rejonie przygranicznym, wymiana doświadczeń oraz nawiązanie współpracy w celu rozwiązania problemowych kwestii związanych z gospodarowaniem tymi gatunkami w strefie przygranicznej. W przedmiotowej konferencji wzięli udział przedstawiciele Ministerstwa Środowiska, Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, dyrektorzy parków narodowych na pograniczu polsko-słowackim oraz eksperci ds. ochrony gatunkowej zwierząt zarówno ze strony polskiej, jak i słowackiej.

Efektom przedmiotowej konferencji było wspólne wypracowanie i przyjęcie ustaleń dotyczących zasad gospodarowania populacjami wilka i niedźwiedzia w regionie transgranicznym. Na konferencji tej nie zostało podpisane żadne oficjalne porozumienie, jednakże zapoczątkowano prace nad zwiększeniem sku-

teczności ochrony transgranicznych populacji dużych ssaków drapieżnych w kluczowych obszarach przygranicznych. Podjęto również inicjatywę utworzenia zespołu ekspertów ds. ochrony gatunkowej dużych drapieżników i kormorana, w celu określenia trybu współpracy w szczególności dotyczącej:

- spójnych zasad inwentaryzacji i monitoringu,
- zasad wymiany informacji, w celu stworzenia wspólnej bazy danych,
- zasad prowadzenia wspólnych badań naukowych,
- spójnych zasad gospodarowania populacjami stanowiącymi bazę pokarmową (gospodarka łowiecka),
- zasad ograniczania występowania szkód,
- zasad rozwiązywania sytuacji konfliktowych (edukacja, prewencja, eliminacja).

Wyniki spotkania w Krakowie zostały zaprezentowane i omówione na XVII posiedzeniu polsko-słowackiej grupy roboczej w dniach 23–25 marca w Tatrzańskiej Łomnicy. Przedmiotowa grupa zainicjowała utworzenie zespołu ekspertów ds. ochrony gatunkowej dużych drapieżników i kormorana, której zadaniem będzie rozpoczęcie prac nad zwiększeniem skuteczności ochrony transgranicznych populacji dużych ssaków drapieżnych w kluczowych obszarach transgranicznych. Na posiedzeniu tym powołano również przewodniczących zespołu ekspertów ds. ochrony gatunkowej dużych drapieżników. Są to: pan mgr inż. Paweł Skawiński – dyrektor Tatrzańskiego Parku Narodowego oraz pan Ing. Pavol Majko, Riaditeľ Správy TANAP-u. Przewodniczącymi są odpowiedzialni między innymi za wybór i powołanie członków przedmiotowego zespołu.

Następnie w dniach 7–8 kwietnia 2011 r. w Warszawie odbyło się XVII posiedzenie Polsko-Słowackiej Komisji Międzyrządowej ds. Współpracy Transgranicznej. Delegacji polskiej przewodniczył pan Piotr Stachańczyk, podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Rzeczypospolitej Polskiej. Delegacji słowackiej przewodniczył pan Maroš Žilinka, sekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Republiki Słowackiej. Podczas posiedzenia plenarnego przewodniczący obu części grupy roboczej ds. ochrony środowiska i gospodarki leśnej zaprezentowali sprawozdanie z działalności grupy, aktualne kierunki pracy grupy oraz przedstawili kwestie problemowe dotyczące współpracy polsko-słowackiej w zakresie ochrony środowiska i gospodarki leśnej. Przedmiotowa grupa przedstawiła również inicjatywę utworzenia zespołu ekspertów ds. ochrony gatunkowej dużych drapieżników, którego zadaniem będzie rozpoczęcie prac nad zwiększeniem skuteczności ochrony transgranicznych populacji dużych ssaków drapieżnych w kluczowych obszarach transgranicznych. Komisja poparła podejmowane przez grupę roboczą działania w zakresie ochrony środowiska i gospodarki leśnej na pograniczu polsko-słowackim, jak również oficjalnie zaakceptowała i opowiedziała się za utworzeniem zespołu

ekspertów ds. ochrony gatunkowej dużych drapieżników.

Ustosunkowując się do zapytania o podjęcie rozmów na temat stworzenia strefy buforowej uprzejmie informuję, że decyzja o zainicjowaniu tworzenia takowej leży w gestii powołanego zespołu ekspertów ds. ochrony gatunkowej dużych drapieżników. Z uzyskanych informacji wynika, że do chwili obecnej nie podjęto decyzji dotyczącej utworzenia przedmiotowej strefy, jej parametrów oraz zasad zarządzania gatunkami chronionymi na jej obszarze. Jestem jednakże przekonany, że specjalnie do tego powołany zespół, składający się z ekspertów od ochrony gatunkowej dużych drapieżników, wypracuje trwałe zasady współpracy i ochrony gatunkowej w polsko-słowackim obszarze transgranicznym, co przyczyni się do podniesienia efektywności ochrony i zarządzania populacjami dużych drapieżników na tym terenie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Saługi**

w sprawie sprzedaży alkoholu nieletnim (9710)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 9 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9710/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Wojciecha Saługi w sprawie sprzedaży alkoholu nieletnim, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W odniesieniu do skali zjawiska alkoholizmu wśród nieletnich należy wskazać, że w ramach działań profilaktycznych w 2010 r. policjanci służby prewencyjnej w całej Polsce ujawnili 15 034 małoletnich/nieletnich znajdujących się pod wpływem alkoholu, co stanowi spadek o 22% w odniesieniu do 2009 r. (19 252 małoletnich/nieletnich).

W ubiegłym roku 14,8% nieletnich sprawców czynów karalnych przebadanych na stan trzeźwości w określonych kategoriach przestępstw, znajdowało się pod działaniem alkoholu (16,3% w 2009 r. – spadek o 1,5 punktu procentowego).

Odnosząc się do przebiegu i efektów ogólnopolskiej kampanii edukacyjnej „Pozory mylą, dowód nie” zorganizowanej przez Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie oraz Komendę

Główną Policji należy wskazać, że od lipca do końca 2010 r. odbyła się jej druga edycja.

Celem kampanii było ograniczenie procederu sprzedaży napojów alkoholowych małoletnim. W ramach kampanii policjanci (służby patrolowe, dzielnicowi, specjaliści ds. nieletnich, specjaliści ds. prewencji kryminalnej) prowadzili działalność edukacyjną skierowaną do sprzedawców napojów alkoholowych. Ponadto przygotowano, przy merytorycznym wsparciu przedstawicieli Biura Prewencji KGP, materiały graficzne (ulotki, plakaty i naklejki), które dostarczano do punktów sprzedaży napojów alkoholowych jako element pomocniczy w edukacji sprzedawców. W telewizji publicznej pojawiły się spoty, które zwracały uwagę na fakt, że dorosły wygląd nie oznacza pełnoletności. W wielu miastach w działania zaangażowały się władze samorządowe. Ciekawym elementem kampanii były tworzone murale – wielkoformatowa grafika na specjalnie wynajętych w tym celu powierzchniach, nawiązująca tematyką do idei kampanii.

Warto również podkreślić, że kampania „Pozory mylą, dowód nie” została bardzo wysoko oceniona w międzynarodowym konkursie Magellan Awards, adresowanym do firm i organizacji z całego świata, otrzymując trzy wyróżnienia, w tym za najefektywniejszą kampanię oraz zajmując 7 miejsce w rankingu „Top 50 Communications Campaigns of 2010”.

Na zlecenie ZPPP Browary Polskie Pracownia Badań Społecznych w Sopocie przeprowadziła badania, których celem było określenie wpływu kampanii na postawy sprzedawców wobec sprzedaży alkoholu osobom poniżej 18. roku życia. Wyniki tych badań pokazały, że o 10 punktów procentowych spadł odsetek sprzedawców, którzy gotowi byli sprzedać alkohol osobie wyglądającej na małoletnią. Natomiast o 13 punktów procentowych wzrosła liczba sprzedawców, którzy przy zakupie napojów alkoholowych prosili o okazanie dokumentu potwierdzającego wiek młodo wyglądającego klienta.

Wyniki przeprowadzonych badań zostały przesłane do wiadomości do wszystkich komend wojewódzkich/stołecznej Policji oraz zamieszczone na stronach internetowych Policji.

Przeprowadzone badania pokazują zatem wyraźny związek podejmowanych przez Policję działań w ramach kampanii „Pozory mylą, dowód nie” ze zmianą postaw sprzedawców wobec zakazu sprzedaży alkoholu osobom poniżej 18. roku życia. Wobec powyższego zasadna wydaje się kontynuacja tych działań (obecnie trwają robocze spotkania partnerów kampanii, mające na celu ustalenie jej programu).

Warto także wspomnieć o innych działaniach prewencyjnych mających na celu ograniczenie procederu sprzedaży napojów alkoholowych małoletnim. Jednym z zainicjowanych w 2010 r. przez Biuro Prewencji KGP przedsięwzięć była ogólnopolska kampania szkoleniowa pn. „Odpowiedzialna sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych”, współrealizowana z Polskim Przemysłem Spirytusowym. Miała ona na celu edukację sprzedawców, barmanów, pracowników klu-

bów młodzieżowych i pubów w zakresie odpowiedzialnej sprzedaży i podawania napojów alkoholowych. W kampanii wzięło udział ponad 1300 osób.

W 2010 r. po raz kolejny wiele jednostek organizacyjnych Policji włączyło się w ogólnopolską kampanię profilaktyczno-edukacyjną pn. „Zachowaj trzeźwy umysł”, której inicjatorem było Stowarzyszenie Producentów i Dziennikarzy Radiowych z Poznania wraz z Biurem Prewencji KGP. Kampania została objęta honorowym patronatem ministra sportu i turystyki, ministra edukacji narodowej oraz komendanta głównego Policji. Była ona prowadzona w ścisłej współpracy z gminami, w tym pełnomocnikami do spraw rozwiązywania problemów alkoholowych, i miała na celu promowanie profilaktyki uzależnień, konstruktywnych postaw dzieci i młodzieży, zachowań prospołecznych jako alternatywy wobec patologii, w tym głównie alkoholizmu, narkomanii oraz przemocy. Szacuje się, że kampania dotarła do kilku milionów odbiorców.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów
Adama Krupy i Andrzeja Buły**

**w sprawie opracowywanego
przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi
programu budowy i modernizacji targowisk
„Mój rynek” (9712)**

Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 9 maja 2011 r., znak: SPS-024-9712/11, przekazującego zapytanie posłów Adama Krupy i Andrzeja Buły, w sprawie możliwości uzyskania wsparcia na budowę lub modernizację targowisk przesyłam odpowiedzi na zawarte w piśmie pytania.

1. Na jakim etapie jest wdrożenie programu „Mój rynek”?

W Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi prowadzone są prace nad projektem rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej w ramach działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013. Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia pozwoli na realiza-

cję projektów dotyczących budowy lub modernizacji targowisk. Aktualnie projekt rozporządzenia został skierowany do konsultacji społecznych i zewnętrznych. Jest również dostępny na stronie internetowej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, w Biuletynie Informacji Publicznej.

2. Kiedy możemy spodziewać się rozpoczęcia realizacji programu „Mój rynek”?

Nabory wniosków powinny się odbyć w drugiej połowie roku. Zgodnie z przepisami rozporządzenia dla działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej objętego PROW na lata 2007–2013, ustalenia początku terminu naboru wniosków o przyznanie pomocy dokonuje właściwy organ samorządu województwa. Oznacza to, że poszczególne samorządy województw same będą dokonywały ogłoszenia terminu naboru wniosków.

3. Czy w programie przewiduje się standaryzację tego rodzaju obiektów?

W załączniku do rozporządzenia określone zostały ogólne warunki, jakie powinny spełniać targowiska realizowane w ramach działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej. Przewiduje się, że targowiska powinny być:

- utwardzone;
- oświetlone;
- przyłączone do sieci wodociągowej, kanalizacyjnej i elektroenergetycznej;
- wyposażone w:
  - odpływ wody deszczowej,
  - zadaszone stoiska, które powinny zajmować co najmniej połowę powierzchni targowiska,
  - miejsca parkingowe i urządzenia sanitarno-higieniczne;
- podzielone na sekcje, w których będą sprzedawane danego rodzaju towary, z tym że produkty rolno-spożywcze powinny zajmować co najmniej połowę powierzchni handlowej targowiska;
- zorganizowane tak, aby zapewnić preferencyjny dostęp rolników do punktów sprzedaży, w sposób określony w regulaminie targowiska;
- oznaczone logo „Mój rynek”.

Ze względu na fakt, że działalność targowisk wpisana jest w lokalną tradycję, którą należy respektować, nie jest planowane wprowadzenie przepisów, które określałyby sztywne ramy odnośnie do kształtu targowiska. Samorząd, znający lokalne uwarunkowania, powinien mieć swobodę w podejmowaniu decyzji np. o wielkości targowiska lub liczbie miejsc parkingowych po to, by dostosować obiekt do potrzeb mieszkańców.

Przekazując powyższe informacje, dziękuję za zainteresowanie Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Krupy**

**w sprawie realizowanych przez spółkę PKP
Polskie Linie Kolejowe inwestycji związanych
z poprawą stanu infrastruktury
linii kolejowych (9713)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Adama Krupy, skierowane do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie (SPS-024-9713/11) z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie realizowanych przez spółkę PKP Polskie Linie Kolejowe inwestycji związanych z poprawą stanu infrastruktury linii kolejowych, przedstawiam poniższe informacje.

Plan działalności inwestycyjnej do realizacji w 2010 r. przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA zakładał wykonanie 160 przedsięwzięć inwestycyjnych na łączną kwotę 4,2 mld zł. Większość zadań została zrealizowana, a niektóre ze względu na podpisanie umów na niższe kwoty (oferty w postępowaniach przetargowych na niższe kwoty) zostały zrealizowane w większym zakresie niż zakładał plan. Ze względu na przedłużające się procedury uzyskania decyzji administracyjnych oraz przekazywanie dokumentacji przez wykonawców z dużymi opóźnieniami nie udało się zakończyć kilku projektów realizowanych w ramach okresu programowania 2004–2006.

Poniżej niektóre projekty, które nie zostały wykonane w 2010 r.

- modernizacja linii kolejowej E65, odc. Warszawa – Gdynia, etap II, nr 2005/PL/16/C/PT/001,
- modernizacja linii kolejowej E59, odc. Wrocław – Poznań, etap I, nr 2004/PL/16/C/PT/005,
- modernizacja linii kolejowej E65, odc. Warszawa – Gdynia, etap I, nr 2004/PL/16/C/PT/006,
- pomoc techniczna dla przygotowania projektu nr 2002/PL/16/P/PA/008 „Modernizacja linii kolejowej E75 na odc. Warszawa – Białystok – Suwałki – Trakiszki – granica państwa (Rail Baltica)”,
- pomoc techniczna dla przygotowania projektu modernizacji linii kolejowej E 65 na odc. Warszawa – Działdowo – Gdynia, nr 2001/PL/16/P/PA/005.

Dla części z nich zostały złożone do Komisji Europejskiej wnioski o przedłużenie okresu kwalifikowalności.

Zgodnie z „Planem działalności inwestycyjnej do realizacji w 2011 r. przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA” założono wykonanie 187 przedsięwzięć na łączną kwotę 5,3 mld zł, w tym:

- 31 zadań realizowanych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na kwotę 2,8 mld zł,
- 26 zadań realizowanych w ramach regionalnych programów operacyjnych na kwotę 0,6 mld zł,

— 27 zadań realizowanych w ramach rewitalizacji/odtworzenia (w tym kontynuowane) na kwotę 1,2 mld zł,

— 4 zadania realizowane w ramach Funduszu Kolejowego na kwotę 0,06 mld zł,

— 86 zadań realizowanych ze środków własnych inwestora na kwotę 0,5 mld zł,

— 13 zadań z pomocy technicznej na kwotę 0,1 mld zł.

Planowany zakres rzeczowy na 2011 r. to między innymi:

— modernizacja 645 km torów (w tym: naprawa nawierzchni kolejowej, podtorza, szyn),

— zabudowa 380 rozjazdów,

— przebudowa obiektów inżynierskich,

— modernizacja 297 km sieci trakcyjnej,

— przebudowa 129 przejazdów kolejowych,

— zabudowa 448 sztuk napędów zwrotnicowych,

— zabudowa 106 sztuk urządzeń sterowania ruchem kolejowym (w tym: samoczynnej sygnalizacji przejazdowej, telewizji użytkowej),

— modernizacja 23 obiektów kubaturowych,

— przebudowa 119 wiat peronowych,

— zabudowa Europejskiego Systemu Zarządzania Ruchem Kolejowym ERTMS (ang. European Railway Traffic Management System) na długości 84 km.

W kwestii dotrzymania terminów realizacji inwestycji kolejowych na Euro 2012 zgodnie z zapewnieniem PKP Polskie Linie Kolejowe SA, jak również na podstawie aktualnego stanu ich realizacji należy założyć, iż wszystkie planowane zadania inwestycyjne zostaną zrealizowane w terminie.

Odnośnie do likwidacji linii kolejowych w 2010 r. Zarząd PKP Polskie Linie Kolejowe SA podjął uchwałę nr 655/2010 w sprawie likwidacji odcinka linii kolejowej nr 746 Gdynia Główna – Gdynia Port Centralny, od km 206,034 do km 207,145, o łącznej długości 1,111 km.

Decyzją, nr TI-3kk-4731-4/11, z 20 kwietnia 2011 r. minister infrastruktury wyraził zgodę na likwidację wyżej wymienionej linii kolejowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Witaszczyka**

**w sprawie powołania Państwowej Inspekcji
Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii (9714)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 9 maja 2011 r., sygn. SPS-024-9714/11, dotyczące zapytania posła Stanisława Witaszczyka w sprawie powołania Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Obecnie trwają prace nad projektem założeń projektu ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii w trybie określonym w uchwale nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.). Projekt ten był przedmiotem obrad stałego komitetu Rady Ministrów w dniu 6 maja 2011 r. Decyzją tego organu prace nad projektem zostały zawieszono do czasu podjęcia decyzji w sprawie dalszych prac legislacyjnych. Na obecnym etapie trudno jest określić, kiedy nastąpi ponowne podjęcie prac nad projektem założeń. Jeżeli prace nad projektem zostaną na nowo podjęte, na podstawie założeń przyjętych przez Radę Ministrów zostanie opracowany projekt ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii. Projekt tej ustawy zostanie skierowany do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej jako projekt rządowy, po jego przyjęciu przez Radę Ministrów. W aktualnej wersji projektu założeń projektu ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii utrzymano datę 1 stycznia 2012 r. jako termin powstania Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii. Wydaje się jednak, że termin ten może być trudny do utrzymania. Pracownicy dotychczasowych inspekcji z dniem 1 stycznia 2012 r. w większości podejmą pracę w Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii.

Projekt założeń przewiduje powołanie pełnomocnika do spraw organizacji Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii. Pełnomocnikiem będzie sekretarz lub podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Obsługę biurową pełnomocnika zapewnią komórki organizacyjne Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Celem działania pełnomocnika będzie zorganizowanie inspekcji, w tym uregulowanie stosunków pracy z pracownikami lub podejmowanie czynności związanych z zatrudnieniem pracowników inspekcji. Instytucja pełnomocnika, w założeniu projektodawcy, zostanie powołana w celu zapewnienia zorganizowania nowej inspekcji z jednoczesnym zapewnieniem ciągłości realizacji zadań wynikających z zakresu działania dotychczasowych instytucji, które mają ulec likwidacji. Zapewnienie tej płynności jest konieczne ze względu na potrzebę uniknięcia chaosu organizacyjnego,

który mógłby zaistnieć w przypadku likwidacji dotychczasowych i jednocześnie powołania nowych jednostek, bez podjęcia uprzednich działań organizacyjnych w zakresie regulacji statusu pracowników oraz stosunków majątkowych. W zamiarze projektodawcy z chwilą likwidacji, z mocy prawa, wskazanych w projekcie ustawy jednostek nowe instytucje powinny być przygotowane w sensie organizacyjnym, kadrowym oraz majątkowym do realizacji wyznaczonych przepisami zadań. W projekcie przyjęto bowiem, że z dniem wejścia w życie ustawy organy nowej inspekcji (oraz w pewnym zakresie, określonym w projekcie założeń, Agencja Rynku Rolnego) przejmą prowadzenie wszelkich spraw prowadzonych przez właściwe organy Inspekcji Weterynaryjnej, Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych.

Projekt założeń ma również na celu umożliwienie odmiennego ukształtowania struktury zatrudnienia w nowych jednostkach. Projektodawca zakłada, że w strukturze zatrudnienia w nowo powstałych jednostkach nastąpi przesunięcie w kierunku zwiększenia zatrudnienia na stanowiskach związanych z wykonywaniem merytorycznych zadań tych jednostek, kosztem zatrudnienia w dotychczasowych jednostkach na stanowiskach związanych z ich obsługą administracyjną i logistyczną. Wymienionym celom służy określona w projekcie ustawy koncepcja regulacji stosunków pracowniczych. Jak wskazano powyżej, pracownicy dotychczasowych inspekcji z dniem 1 stycznia 2012 r. w większości podejmą pracę w Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii. Pracownikom dotychczasowych inspekcji pełnomocnik będzie mógł zaproponować, w terminie do dnia 31 sierpnia 2011 r., nowe warunki pracy i płacy w ramach zatrudnienia od dnia 1 stycznia 2012 r. w nowo utworzonych jednostkach inspekcji. Stosunek pracy z pracownikami likwidowanych jednostek organizacyjnych wygaśnie w dniu 31 grudnia 2011 r., jeżeli do dnia 31 sierpnia 2011 r. pełnomocnik nie zaproponuje na piśmie tym pracownikom nowych warunków pracy i płacy w ramach zatrudnienia od dnia 1 stycznia 2012 r.

W związku z proponowanym w projekcie założeń przejęciem części zadań Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych przez Agencję Rynku Rolnego część pracowników wymienionej inspekcji stanie się, z mocy prawa, pracownikami Agencji Rynku Rolnego. Do pracowników tych będzie miał zastosowanie art. 231 Kodeksu pracy. Szczególne rozwiązania mające na celu ochronę trwałości stosunku pracy w służbie cywilnej będą dotyczyły urzędników służby cywilnej w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Saługi**

**w sprawie używania kasków ochronnych
podczas jazdy na rowerze i rolkach (9716)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 9 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9716/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Wojciecha Saługi w sprawie używania kasków ochronnych podczas jazdy na rowerze i rolkach uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) nie określa obowiązku używania kasków ochronnych podczas jazdy na rowerze oraz rolkach.

Dyskusja na temat stosowania kasków ochronnych przez rowerzystów toczy się od wielu lat. Wielokrotnie zgłaszano, przy okazji nowelizacji ww. ustawy, propozycje wprowadzenia takiego przepisu. Ostatnio w toku prac nad poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy o kierujących pojazdami (druk sejmowy nr 2771) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji zgłosiło poprawkę wprowadzającą obowiązek używania kasku ochronnego podczas jazdy rowerem przez dzieci do 15. roku życia – poprawka została odrzucona.

Pragnę jednak zapewnić, że Policja, pomimo braku stosownych rozwiązań prawnych w przedmiotowym zakresie, w dalszym ciągu będzie promować używanie kasków ochronnych przez rowerzystów, w tym zwłaszcza przez dzieci i młodzież.

W odniesieniu natomiast do kwestii uprawnień ubezpieczycieli w związku z brakiem używania przez osoby poszkodowane w wypadkach kasków ochronnych pragnę zauważyć, że minister spraw wewnętrznych i administracji nie jest organem właściwym w sprawach nadzoru nad działalnością ubezpieczycieli.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie upadłości Stoczni
Marynarki Wojennej w Gdyni (9717)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie upadłości Stoczni Marynarki Wojennej w Gdyni (SPS-024-9717/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Fakt postawienia w dniu 22 grudnia 2009 r. Stoczni Marynarki Wojennej SA w Gdyni w stan upadłości z możliwością zawarcia układu nie stanowił podstawy do zerwania umów, a tym bardziej wstrzymania jakichkolwiek płatności ze strony resortu obrony narodowej za wykonane prace. Podstawowym problemem stały się opóźnienia w ich wykonaniu, wynikające z określonych etapów realizacji umów, spowodowane utratą płynności finansowej przez stocznię. Sytuacji tej nie zmienia również fakt zmiany opcji upadłości na upadłość z likwidacją majątku upadłego zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ z dnia 7 kwietnia br. Nowe okoliczności formalnoprawne wymagają aktualizacji koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie uzbrojenia i sprzętu wojskowego, bowiem jedynym reprezentantem stoczni w obrocie gospodarczym stał się syndyk. Nadmieniam, że przy znaczącym wsparciu ze strony resortu obrony narodowej minister spraw wewnętrznych i administracji wydał w dniu 16 maja br. decyzję aktualizującą wykaz osób uprawnionych do kierowania działalnością koncesjonowaną stoczni. Decyzja o kontynuacji budowy korwety wielozadaniowej Gawron uzależniona jest od skutecznych negocjacji z dostawcą zintegrowanego systemu walki. Ponadto warunkiem kontynuacji umowy na jej budowę stanowi przedłożenie stosownego oświadczenia (zgody) przez syndyka, potwierdzonego postanowieniem z dnia 15 kwietnia br. sędziego komisarza.

Zgodnie z postanowieniami umowy na budowę korwety Gawron wszystkie wykonane i odebrane etapy prac zostały opłacone. Zaznaczyć należy, że stocznia do dnia dzisiejszego nie rozliczyła kwoty ponad 40 mln zł z przedpłaty udzielonej w grudniu 2008 r.

Jednocześnie pragnę poinformować, że resort obrony narodowej jest zainteresowany utrzymaniem mocy produkcyjnych i potencjału ludzkiego niezbędnych do realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Z tego względu podsekretarz stanu do spraw uzbrojenia i modernizacji jest w stałym kontakcie z syndykiem Stoczni Marynarki Wojennej SA oraz Agencją Rozwoju Przemysłu SA (właścicielem 99,38% akcji stoczni), mając na względzie realizację dotychczas udzielonych zamówień, jak również możliwość zawarcia nowych. Warunkiem lokowania dalszych prac jest uzyskanie przez resort

obrony narodowej gwarancji potwierdzających wiarygodność ekonomiczną stoczni, jak również gwarancji należytego wykonania umów, co stanowi wymóg określony przepisami prawa normującymi udzielanie zamówień oraz wydatkowania środków publicznych. Takie gwarancje (poręczenia) mogą być udzielone przez inny podmiot, np. Agencję Rozwoju Przemysłu SA, posiadający odpowiedni standing ekonomiczny.

Nadmieniam, że po spełnieniu wyżej wymienionych warunków – przy jednoczesnych decyzjach syndyka oraz sędziego komisarza o bezterminowym kontynuowaniu działalności gospodarczej na rzecz Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej – stocznia może ubiegać się o zamówienia.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jerzego Materny**

**w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego
Sądu Okręgowego w Zielonej Górze (9718)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jerzego Materny w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Zielonej Górze, przesłane przy piśmie z dnia 11 maja 2011 r., nr SPS-024-9718/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę przedstawić, że na podstawie przepisów rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 18 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz. U. Nr 64, poz. 339) z dniem 1 kwietnia 2011 r. zniesionych zostało 12 wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych, a z dniem 1 lipca 2011 r. zlikwidowane zostaną 3 wydziały gospodarcze w sądach okręgowych, w tym Wydział Gospodarczy w Sądzie Okręgowym w Zielonej Górze. Prace dotyczące zniesienia niewielkich wydziałów gospodarczych funkcjonujących w sądach okręgowych i sądach rejonowych podjęte zostały przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw gospodarczych na przestrzeni ostatnich lat. W sądach okręgowych wpływ spraw zmalał z 62 980 w roku 2000 do 41 199 w roku 2010 r., czyli do poziomu 65% wpływu

z 2000 r. W zakresie spraw GC wpływ spadł z 34 597 (2000 r.) do 9607 (2010 r.), a więc do poziomu 28% wskazanego wpływu z roku 2000. W przypadku natomiast podstawowych kategorii spraw rozstrzyganych w sądach powszechnych, tj. cywilnych i karnych, odnotowany został wzrost wpływu spraw w 2010 r. w odniesieniu do roku 2000. W sądach okręgowych liczba wpływających spraw cywilnych wzrosła z 258 867 w roku 2000 do 284 691 w roku 2010 (wzrost o 10%), a spraw karnych z 240 177 w roku 2000 do 363 614 w roku 2010 (wzrost o 51%). Przedstawione dane dobitnie wskazują na zmiany wielkości wpływu poszczególnych kategorii spraw. Dlatego też postanowiono podjąć działania racjonalizujące strukturę organizacyjną sądownictwa powszechnego, których skutkiem jest m.in. przesunięcie etatów do pionów orzeczniczych o zwiększonym wpływie spraw.

Należy podkreślić, że funkcjonowanie określonej struktury sądownictwa powszechnego znajduje uzasadnienie w przypadku odpowiedniego wpływu spraw, a tymczasem liczba spraw gospodarczych wpływających do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze kształtowała się na niskim poziomie. W 2010 r. średni wpływ spraw GC do wydziału gospodarczego wyniósł ok. 200, podczas gdy do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w omawianym okresie wpłynęło zaledwie 118 spraw tej kategorii. Największy wpływ spraw GC w 2010 r. zanotowany został w Sądzie Okręgowym w Warszawie i wynosił 1883. W tym miejscu pragnę zwrócić uwagę na porównanie wpływu spraw do Sądu Okręgowego w Warszawie i najmniejszych sądów okręgowych, w których funkcjonują wydziały gospodarcze. W 2010 r. wpływ spraw gospodarczych do Sądu Okręgowego w Warszawie (6272 sprawy) przekroczył wpływ do 9 sądów okręgowych (ogółem 6031 spraw) z siedzibami w: Koszalinie (468 spraw), Świdnicy (517), Zielonej Górze (578), Bielsku-Białej (580), Olsztynie (604), Częstochowie (669), Opolu (794), Białymstoku (867) i Legnicy (900). W przypadku spraw z repertorium GC wpływ spraw do Sądu Okręgowego w Warszawie (1883 sprawy) odpowiadał wpływowi (ogółem 1788 spraw) do 12 sądów okręgowych w: Koszalinie (109), Świdnicy (111), Bielsku-Białej (117), Zielonej Górze (118), Częstochowie (126), Białymstoku (136 spraw), Olsztynie (142), Toruniu (171), Opolu (174), Kielcach (191), Bydgoszczy (193) i Legnicy (200).

W toku prac nad projektem wymienionego na wstępie rozporządzenia był on poddawany konsultacjom oraz uzgodnieniom międzyresortowym. Dane uzyskane w tym trybie dotyczące działania poszczególnych wydziałów gospodarczych zostały poddane skrupulatnej ocenie, w wyniku której podjęto decyzję o utrzymaniu części wydziałów przewidzianych pierwotnie do zniesienia, co było związane przede wszystkim z brakiem kadrowych i lokalowych możliwości przejęcia spraw z likwidowanych wydziałów gospodarczych przez sąsiednie jednostki. W przypadku natomiast zniesienia Wydziału Gospodarczego w Są-

dzie Okręgowym w Zielonej Górze prezes Sądu Okręgowego w Poznaniu nie sygnalizował problemów, które mogłyby wystąpić w związku z rozszerzeniem właściwości miejscowej wydziałów gospodarczych poznańskiego sądu o okręg zielonogórski. Uzasadniając potrzebę przeprowadzenia reorganizacji polegającej na likwidacji małych wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych i rejonowych, pragnę wskazać, że według zasad racjonalnego zarządzania nieekonomiczne jest utrzymywanie komórek organizacyjnych dla załatwiania niewielkiej liczby spraw. Ponadto funkcjonowanie silnych i stabilnych kadrowo jednostek sądownictwa gospodarczego przyczynia się do bardziej efektywnego wykorzystania kadry sędziowskiej orzekającej w tym pionie. Podkreślenia wymaga, że kwestie związane z koniecznością dojazdu do sądu gospodarczego nie powinny stanowić istotnego problemu zarówno dla przedsiębiorców, jak i ich profesjonalnych pełnomocników. W przypadku omawianej reorganizacji zasięg negatywnych skutków społecznych będzie zatem ograniczony. Ponadto konstytucyjna zasada dostępu do sądu winna być realizowana przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy merytorycznie, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Reasumując, informuję pana posła, że waga oraz charakter argumentów, jakie legły u podstaw omawianej decyzji reorganizacyjnej, nie dają podstaw do zmiany rozporządzenia, którym zniesiony został Wydział Gospodarczy w Sądzie Okręgowym w Zielonej Górze.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Babinetza**

**w sprawie opóźnienia realizacji inwestycji
w zakresie remontu i unowocześnienia dróg
wojewódzkich nr 892 Zagórz – Komańcza
i nr 897 Komańcza – Radoszyce (9720)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 maja 2011 r., znak: SPS-024-9720/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Piotra Babinetza w sprawie realizacji inwestycji w zakresie remontu i unowocześnienia dróg wojewódzkich nr 892 Zagórz – Komańcza i nr 897 Komańcza – Ra-

doszyce, uprzejmie wyjaśniam, że resort infrastruktury dysponuje środkami jedynie na drogi krajowe, zarządzane przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) zarządcą dróg wojewódzkich jest zarząd województwa. Do obowiązków zarządcy drogi zgodnie z art. 20 powołanej ustawy należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora, utrzymanie nawierzchni drogi, przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów inżynierskich oraz przepraw promowych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających oraz przeciwdziałanie niszczeniu dróg przez ich użytkowników.

Natomiast kwestia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko nie wchodzi w zakres kompetencji ministra infrastruktury. Z informacji pozyskanych z powiatu sanockiego wynika, że w najbliższym czasie odwołanie organizacji ekologicznej Pracowni na Rzecz Wszystkich Istot będzie rozpatrywane przez Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska.

Biorąc powyższe pod uwagę, z przykrością informuję Pana Marszałka, że minister infrastruktury nie sprawuje nadzoru nad działaniami Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska oraz Regionalną Dyrekcją Ochrony Środowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie braku rozporządzeń do ustawy
o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (9721)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie z dnia 11 maja 2011 r., znak: SPS-024-9721/11, złożone przez panią poseł Teresę Piotrowską w sprawie stanu prac nad aktami wykonawczymi do znowelizowanej ustawy o przeciwdziałaniu prze-

mocy w rodzinie, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej udziela następujących wyjaśnień:

Ustawa z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 842) weszła w życie 1 sierpnia 2010 r. Prace nad ostatecznym jej kształtem trwały bardzo długo, zarówno na poziomie rządu, jak też w parlamencie. Chodziło przede wszystkim o to, aby jednostki administracji publicznej otrzymały taki akt prawny, który nie będzie budził trudności interpretacyjnych, a działania w oparciu o przepisy ustawy skutecznie będą chroniły ofiary przemocy w rodzinie.

Podobna idea przyświeca resortom, które zgodnie z upoważnieniami zawartymi w ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie są odpowiedzialne za opracowanie aktów normatywnych.

Dlatego też prace legislacyjne nad rozporządzeniami trwają dość długo – wymagają one bowiem skrupulatnych uzgodnień zarówno ze stroną rządową, jak i z partnerami społecznymi.

Zgodnie z art. 10 wyżej przywołanej ustawy dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 5 oraz art. 107 ustawy zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Regulacja powyższa dotyczy:

1) rozporządzenia ministra polityki społecznej z 19 kwietnia 2005 r. w sprawie rodzinnego wywiadu środowiskowego (Dz. U. Nr 77, poz. 672);

2) rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie standardu podstawowych usług świadczonych przez specjalistyczne ośrodki wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie, a także szczegółowych kierunków prowadzenia oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych (Dz. U. Nr 127, poz. 127).

Pierwsze z wyżej wymienionych rozporządzeń zostało opublikowane dnia 8 lutego 2011 r. w Dzienniku Ustaw Nr 27, poz. 138 i weszło w życie dnia 23 lutego 2011 r., natomiast drugie zostało opublikowane dnia 8 marca 2011 r. w Dzienniku Ustaw Nr 50, poz. 259 i weszło w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 2 lutego 2011 r.

Odnosnie do wydania pozostałych aktów normatywnych ustawodawca nie wskazał wprost terminów do ich wydania.

Nie oznacza to jednak, że resorty odpowiedzialne za opracowanie rozporządzeń nie prowadzą intensywnych prac w tym zakresie.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zobowiązane jest do opracowania kolejnych trzech aktów normatywnych do ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie:

1) rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej w sprawie Zespołu Monitorującego do spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie, które 28 stycznia 2011 r. zostało podpisane, 8 lutego 2011 r. – opu-

blikowane w Dzienniku Ustaw Nr 28, poz. 146 i weszło w życie 23 lutego 2011 r.;

2) rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej w sprawie:

— organizacji i trybu przeprowadzania nadzoru i kontroli, kwalifikacji inspektorów upoważnionych do wykonania czynności nadzorczych i kontrolnych a także wzoru legitymacji uprawniającej do wykonywania czynności nadzorczych i kontrolnych,

— kwalifikacji wojewódzkiego koordynatora realizacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie.

Projekt powyższego rozporządzenia w chwili obecnej jest w końcowej fazie prac legislacyjnych – 28 kwietnia 2011 r. odbyło się posiedzenie Komisji Prawniczej Rządowego Centrum Legislacji, na którym projekt rozporządzenia został uzgodniony. W najbliższych dniach rozporządzenie zostanie podpisane przez ministra pracy i polityki społecznej.

3. Projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie procedury Niebieskie Karty jest po uzgodnieniach międzyresortowych i z partnerami społecznymi. W tym tygodniu planowane jest przekazanie tego aktu normatywnego pod obrady komitetu stałego Rady Ministrów. Zakończenie prac legislacyjnych nad projektem uzależnione jest od tempa prac na poziomie Rady Ministrów.

Ministerstwo Zdrowia zobowiązane jest do wydania rozporządzenia w sprawie wzoru zaświadczenia lekarskiego o przyczynach i rodzaju uszkodzeń ciała związanych z użyciem przemocy w rodzinie. Rozporządzenie to zostało podpisane 2 października 2010 r. i obowiązuje od listopada ub.r.

Rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie procedury postępowania przy wykonywaniu czynności odebrania dziecka z rodziny w przypadku zagrożenia życia lub zdrowia dziecka w związku z przemocą w rodzinie ukazało się w Dzienniku Ustaw Nr 81, poz. 448.

Ponadto uprzejmie informuję, że ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie uchwalona w obecnym kształcie wyznacza kierunki działań dla wszystkich szczebli administracji i ze swej strony nie widzę zagrożenia niestosowania jej przepisów do czasu wydania aktów normatywnych.

Wydaje mi się, że przyczyną nierealizowania niektórych zadań wynikających z przepisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie była sytuacja samorządów lokalnych wynikająca z kalendarza wyborczego.

Sytuacja taka miała miejsce np. w przypadku powoływania i funkcjonowania zespołów interdyscyplinarnych. Wszystkie regulacje dotyczące tej kwestii zawarte są w ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Jednak władze, które funkcjonowały w samorządach lokalnych do listopada ub.r., w większości, do końca swojej kadencji, nie podejmowały decyzji o realizacji tego zadania.

Rady gmin, które powstały po wyborach, skupione były nad bieżącymi pracami np. dotyczącymi ustanowienia prawa miejscowego.

Dopiero w roku bieżącym podjęto działania dotyczące tworzenia zespołów interdyscyplinarnych.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na początku roku zebrało informacje ze wszystkich gmin z terenu kraju w tym zakresie, z których wynika, że w 33% gmin podjęto uchwały dotyczące trybu powoływania i odwoływania członków zespołów interdyscyplinarnych oraz szczegółowych warunków ich funkcjonowania. Po kilkumiesięcznym okresie funkcjonowania przepisów ustawy nie jest to liczba zadowalająca. Dlatego też w chwili obecnej Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej jest w trakcie ponownej analizy aktywności samorządów gminnych w omawianym zakresie, a w przypadkach niepokojących podejmie działania mobilizujące.

Na zakończenie pragnę pani poseł podziękować za troskę i za zainteresowanie tak trudną tematyką i zapewniam, że każdy otrzymany sygnał o utrudnieniach o charakterze merytorycznym, związany z wejściem w życie nowej regulacji prawnej, jest odbierany przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej z należytą troską – poddawany ocenie i niezbędnej analizie.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie przesunięcia terminu likwidacji
Przedszkola Wojskowego nr 137 w Mirosławcu
(9723)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Stanisława Wziątka w sprawie przesunięcia terminu likwidacji Przedszkola Wojskowego nr 137 w Mirosławcu (SPS-024-9723/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Aktualnie w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej funkcjonuje trzynaście przedszkoli wojskowych. Placówki te prowadzą działalność oświatową nie tylko dla środowiska wojskowego, ale również na rzecz społeczności lokalnych. Przykładem takiego podmiotu jest przedszkole w Mirosławcu, do którego uczęszcza pięćdziesięcioro sześciorgo dzieci, w tym szesnaścioro spoza środowiska wojskowego.

Z uwagi na fakt, że zgodnie z ustawą z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r.

Nr 142, poz. 1591, ze zm.) i ustawą z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, ze zm.) działalność przedszkolna pozostaje w kompetencjach samorządu terytorialnego (jako zadanie własne gmin), w resorcie obrony narodowej podjęto działania zmierzające do przekazania przedszkoli wojskowych do gmin. Oznacza to, że nie będą one likwidowane, ale przekazane w całości, tj. łącznie z personelem, obiektami i ich wyposażeniem. Zapewni to właściwy rozwój przedszkoli i spowoduje zwiększenie możliwości finansowania ich działalności przez gminy (między innymi przez pozyskiwanie środków finansowych z Unii Europejskiej), co korzystnie wpłynie na realizowane w tych placówkach programy edukacyjne.

Odnosząc się wprost do wspomnianego w zapytaniu pana posła Stanisława Wziątka terminu przekazania Przedszkola Wojskowego Nr 137 w Mirosławcu, informuję, że aktualnie trwają negocjacje między dowódcą garnizonu i władzami samorządowymi, w wyniku których zostaną podjęte ostateczne decyzje w tej sprawie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości związanych
z opóźnieniem odbudowy drogi wojewódzkiej
nr 975 Dąbrowa Tarnowska – Dąbrowa,
zniszczonej przez powódź i osuwiska w 2010 r.
(9724)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 11 maja 2011 r., znak: SPS-024-9724/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z opóźnieniem odbudowy drogi wojewódzkiej nr 975 Dąbrowa Tarnowska – Dąbrowa zniszczonej przez powódź i osuwiska, uprzejmie wyjaśniam, że resort infrastruktury dysponuje środkami jedynie na drogi krajowe, zarządzane przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) zarządcą dróg

wojewódzkich jest zarząd województwa. Do obowiązków zarządcy drogi zgodnie z art. 20 powołanej ustawy należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora, utrzymanie nawierzchni drogi, przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów inżynierskich oraz przepraw promowych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego, oraz wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających oraz przeciwdziałanie niszczeniu dróg przez ich użytkowników.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) istnieje możliwość uzyskania pomocy z budżetu państwa w formie dotacji celowej na realizację zadań związanych z usuwaniem bezpośrednich zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz usuwaniem skutków powodzi i osuwisk ziemnych oraz usuwaniem skutków innych klęsk żywiołowych. O środki z dotacji celowej występuje do ministra finansów wojewoda. W kompetencji wojewody jest dokonywanie podziału dotacji celowej.

Jednym z dodatkowych źródeł dofinansowania dla dróg samorządowych jest rezerwa subwencji ogólnej tworzona w budżecie państwa na mocy art. 26 ww. ustawy. Środki z powyższej rezerwy w zakresie dróg wojewódzkich mogą być przeznaczone jedynie na zadania inwestycyjne.

Pragnę poinformować, że w bieżącym roku środki z rezerwy subwencji ogólnej przeznaczone na dofinansowanie m.in. inwestycji na drogach wojewódzkich zostały już rozdysponowane. Zgodnie z ustalonymi przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego kryteriami priorytetowo traktowane były zadania związane z budową lub przebudową obiektów inżynierskich. Wniosek Zarządu Województwa Małopolskiego dotyczył przebudowy mostu na potoku Paleśnianka w miejscowości Kończyska i uzyskał dofinansowanie w wysokości 979,7 tys. zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że resort infrastruktury nie ma innych możliwości formalnych finansowania zadań na drogach samorządowych. Nie ma również możliwości ingerowania w działalność samorządów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie systemu identyfikacji i rejestracji
zwierząt (9729)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-024-9729/11, przy którym przesłano zapytanie z dnia 4 maja 2011 r. pana Romualda Ajchlera, posła na Sejm RP, w sprawie systemu identyfikacji i rejestracji zwierząt, uprzejmie informuję, że zgodnie z informacją prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, która na podstawie art. 4 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz. U. z 2008 r. Nr 204, poz. 1281 oraz z 2009 r. Nr 116, poz. 976) prowadzi rejestr zwierząt gospodarskich oznakowanych w systemie informatycznym, problemy ze składaniem zgłoszeń zwierzęcych przez Internet były związane z modernizacją platformy aplikacyjnej obsługującej system identyfikacji i rejestracji zwierząt. Celem prowadzonych działań jest zintegrowanie udostępnianych przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR) aplikacji internetowych i zapewnienie bezpiecznej obsługi spraw załatwianych elektronicznie między innymi przez rolników, w tym zapewnienie możliwości składania zgłoszeń zwierzęcych oraz składania wniosków o dopłaty obszarowe.

Szczegółowa analiza incydentów związanych z funkcjonowaniem aplikacji do składania zgłoszeń zwierzęcych (24 zgłoszenia od rolników na infolinię ARiMR w kwietniu 2011 r.) pozwoliła na zidentyfikowanie 2 grup incydentów: niewystarczające uprawnienia użytkowników po wdrożeniu nowej platformy albo konieczność zmiany hasła przy pomocy innej aplikacji lub przy udziale administratora (reset hasła) na skutek wymuszenia zmiany hasła przez system po 30 dniach w związku ze stosowaną polityką bezpieczeństwa. Do zablokowania dostępu dochodziło również po 3 nieudanych próbach logowania do systemu, w przypadku gdy użytkownik podał niepoprawne hasło. Uprzejmie informuję, że zgodnie z informacją prezesa ARiMR uzupełniono brakujące uprawnienia i dostęp do aplikacji został umożliwiony.

Odnośnie do kwestii ważności konta użytkownika informuję, że w dniu 20 czerwca 2011 r. planowane jest wdrożenie modyfikacji systemu implementującej poprawę mechanizmu zmiany hasła użytkownika i usuwającej niedogodności z tym związane. Do czasu wdrożenia modyfikacji zastosowano rozwiązanie alternatywne polegające na wydłużeniu ważności hasła użytkownika. Utrudnienia związane z dostępem do funkcjonalności pozwalających na składanie zgłoszeń zwierzęcych w formie elektronicznej za pośred-

nictwem sieci Internet nie będą wiązały się z konsekwencjami dla rolników. Alternatywnie istniała możliwość składania zgłoszeń w wersji papierowej lub w formie elektronicznej w postaci pliku z danymi zgłoszeń.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że prezes ARiMR zapewnił, że podległa mu instytucja dołoży wszelkich starań, aby wyeliminować ewentualne problemy związane z wdrażaniem nowych funkcjonalności w ramach systemu informatycznego.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Abramowicza**

**w sprawie podnoszenia kwalifikacji
zawodowych osób bezrobotnych poprzez udział
w projekcie „To twoja szansa!” realizowanym
przez Fundację Rozwoju Lubelszczyzny
w ramach Programu Operacyjnego
„Kapitał ludzki” (9741)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Adama Abramowicza, przekazane przy piśmie z dnia 18 maja 2011r., znak: SPS-024-9741/11, dotyczące statusu osoby bezrobotnej zarejestrowanej w powiatowym urzędzie pracy, uczestniczącej w projektach realizowanych przez inne podmioty niż powiatowe urzędy pracy, informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. l ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) bezrobotnym jest osoba, która nie podlega, na podstawie odrębnych przepisów, obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, z wyjątkiem ubezpieczenia społecznego rolników.

Zgodnie natomiast z art. 6 ust. 1 pkt 9a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym podlegają osoby pobierające stypendium w okresie odbywania szkolenia, stażu lub przygotowania zawodowego dorosłych, na które zostały skierowane przez inne niż powiatowy urząd pracy podmioty kierujące.

Mając na uwadze powyższe, procedura pozbawiania przez powiatowe urzędy pracy statusu bezrobotnego osób uczestniczących w projektach, na które nie były skierowane przez urząd pracy i realizowanych przez inne podmioty niż powiatowe urzędy pracy, wynika z powołanych wyżej przepisów.

Jednocześnie zgodnie z art. 73 ust. 6 pkt 2 ww. ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy osoby, które wzięły udział w szkoleniu organizowanym przez inny podmiot niż powiatowy urząd pracy, po zakończeniu takiego szkolenia mogą ponownie zarejestrować się w urzędzie pracy i powrócić na zasiłek dla bezrobotnych na pozostały okres, oczywiście o ile miały do niego prawo w momencie wzięcia udziału w takim szkoleniu.

Dodatkowo należy zauważyć, iż w sytuacji gdy bezrobotny uczestniczy w szkoleniu, na które nie był kierowany przez urząd pracy, podmiot kierujący zgłasza taką osobę do ubezpieczenia społecznego oraz zdrowotnego oraz odprowadza składki na ubezpieczenia społeczne oraz zdrowotne. Osoba taka posiada zatem zarówno ubezpieczenie społeczne, jak i zdrowotne z tytułu wypłacanego jej stypendium na takim szkoleniu. Osoba taka jest zatem ubezpieczona i może korzystać z publicznej opieki zdrowotnej, pomimo iż nie posiada statusu bezrobotnego.

Jednocześnie w mojej opinii trudno mówić, aby osoby takie ograniczane były w możliwości poszukiwania pracy przez powiatowe urzędy pracy. Osoby takie po utracie statusu bezrobotnego mogą zarejestrować się jako poszukujące pracy i nadal korzystać z ofert pracy, którymi dysponuje powiatowy urząd pracy.

Ratio legis przepisów, na mocy których następuje pozbawianie osób bezrobotnych uczestniczących w projektach realizowanych przez inne podmioty niż powiatowe urzędy pracy posiadanego statusu, jest fakt, iż przez udział w szkoleniu organizowanym przez inny podmiot niż powiatowy urząd pracy tracą oni gotowość do podjęcia zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, a ponadto w takim przypadku powiatowy urząd pracy nie ma możliwości aktywizacji takiej osoby. W takim bowiem przypadku urząd pracy nie ma żadnego wpływu na postępowanie danej osoby w trakcie szkolenia, którego nie organizuje, na które nie kierował bezrobotnego, a tym samym nie monitoruje też jego przebiegu. Nawet w sytuacji, gdyby osoby wskazane powyżej zachowywały swój status (co w świetle aktualnych przepisów nie jest możliwe), powiatowy urząd pracy w tym czasie i tak nie kierowałby do takich osób żadnych propozycji aktywizacyjnych, gdyż kolidowałoby to z odbywanym szkoleniem. Zwrócić należy również uwagę, iż do osób bezrobotnych odbywających szkolenia, na które zostały skierowane przez powiatowy urząd pracy (i zachowały one swój status), w czasie ich odbywania nie są kierowane inne propozycje aktywizacji z uwagi, po pierwsze, na fakt kolidowania takich propozycji z odbywanym szkoleniem, a po drugie, również z uwagi na racjonalność wydatkowania środków Funduszu Pracy (z uwagi na ograniczone środki FP trudno dublować propozycje aktywizacyjne wobec jednych bezrobotnych, podczas gdy do innych bezrobotnych nie adresuje się żadnych propozycji pomocy).

Ponadto informuję, iż osoba bezrobotna w dniu rejestracji przez wypełnienie karty bezrobotnego jest

informowana o przysługujących jej prawach i obowiązkach, w tym jakie warunki musi spełniać, aby zachować swój status. Jedną z przyczyn utraty statusu bezrobotnego jest objęcie bezrobotnego innym obowiązkowym tytułem do ubezpieczenia społecznego. Należy też dodać, iż mówimy tu o szkoleniu, na które to nie urząd pracy kieruje i nie on je realizuje, a zatem szczegółowa informacja, jakie są ewentualne konsekwencje udziału w takim szkoleniu powinna być udzielana przez podmiot, który takie szkolenia organizuje. Ponadto zarejestrowany bezrobotny może w każdej sytuacji, gdy ma jakiegokolwiek wątpliwości odnośnie do posiadanego statusu np. z uwagi na pozycję udziału w szkoleniu, na które nie urząd pracy go kieruje, zapytać w urzędzie, w którym jest zarejestrowany, czy wywoła to konsekwencje odnośnie do posiadanego przez niego statusu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 94 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Dąbrowa Górnicza – granica miasta Kraków (9742)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytania pana posła Józefa Rojka, przesłane przy pismach z dnia 18 maja 2011 r., znak: SPS-024-9743/11, SPS-024-9742/11, SPS-024-9746/11, SPS-024-9744/11 oraz SPS-024-9745/11, w sprawie zwolnienia z opłaty elektronicznej niektórych odcinków dróg krajowych dla pojazdów wykonujących regularny transport osób na trasach do 100 km, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko resortu infrastruktury.

Postulat zwolnienia z opłaty elektronicznej autobusów wykonujących regularne przewozy pasażerskie na trasach do 100 km nie może zostać przez Ministerstwo Infrastruktury zrealizowany. Postępowanie takie byłoby niezgodne z zapisami art. 13ha ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), zgodnie z którym opłatę pobiera się od wszystkich autobusów bez względu na rodzaj wykonywanej działalności zarobkowej. W art. 13 ust. 3a ww. ustawy

wyraźnie natomiast określono, które pojazdy będą zwolnione z opłaty elektronicznej.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433) wypełnia delegację ustawową i nie może być sprzeczne z zapisami ustawy o drogach publicznych, na podstawie której zostało wydane.

Jednocześnie podkreślam, że zastosowana we wprowadzającej w Polsce elektroniczny system opłat za przejazd ustawie z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391) kategoryzacja pojazdów, uwzględniająca również autobusy niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej, oparta została na kategoryzacji pojazdów stosowanej pierwotnie w systemie winietowym w latach 1998–2008.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 92 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Poznań – Września (9743)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9742, str. 495.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 92 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku skrzyżowanie z drogą wojewódzką nr 305 – granica miasta Poznań (9744)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9742, str. 495.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 81 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Katowice – Skoczów (9745)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9742, str. 495.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 77 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Radymno – Przemyśl (9746)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9742, str. 495.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 18 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Olszyna granica państwa – Golnice (9747)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytania pana posła Józefa Rojka, przesłane przy piśmie z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-024-9754/11, SPS-024-9748/11, SPS-024-9749/11, SPS-024-9750/11, SPS-024-9751/11, SPS-024-9752/11, SPS-024-9753/11 oraz SPS-024-9747/11, w sprawie zwolnienia z opłaty elektronicznej niektórych odcinków dróg krajowych dla pojazdów wykonujących regularny transport osób na trasach do 100 km uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko resortu infrastruktury.

Postulat zwolnienia z opłaty elektronicznej autobusów wykonujących regularne przewozy pasażerskie na trasach do 100 km nie może zostać przez Ministerstwo Infrastruktury zrealizowany. Postępowanie takie byłoby niezgodne z zapisami art. 13ha ust. 3

ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), zgodnie z którym opłatę pobiera się od wszystkich autobusów, bez względu na rodzaj wykonywanej działalności zarobkowej. W art. 13 ust. 3a ww. ustawy wyraźnie natomiast określono, które pojazdy będą zwolnione z opłaty elektronicznej.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433) wypełnia delegację ustawową i nie może być sprzeczne z zapisami ustawy o drogach publicznych, na podstawie której zostało wydane.

Jednocześnie podkreślam, że zastosowana we wprowadzającej w Polsce elektroniczny system opłat za przejazd ustawie z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391) kategoryzacja pojazdów, uwzględniająca również autobusy niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej, oparta została na kategoryzacji pojazdów stosowanej pierwotnie w systemie winietowym w latach 1998–2008.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 10 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Szczecin – węzeł Stargard Szczeciński Zachód (9748)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9747, str. 496.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Kraków – Myślenice (9749)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9747, str. 496.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku granica miasta Warszawa – Grójec (9750)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9747, str. 496.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku miasta Czarnobyl – granica miasta Warszawa (9751)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9747, str. 496.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 7 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Płońsk – węzeł Kroczyce (9752)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9747, str. 496.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 6 wykonujących regularny transport na liniach do 100 km na odcinku Gościno – granica miasta Gdynia (9753)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9747, str. 496.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie zwolnienia z opłat elektronicznych
pojazdów korzystających z drogi krajowej nr 4
wykonujących regularny transport na liniach
do 100 km na odcinku Rzeszów – Tywnonia
(9754)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9747, str. 496.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie projektu nowelizacji ustawy
o ochronie przyrody, który wprowadza zmiany
niekorzystne dla mieszkańców Mazur (9776)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-023-9776/11, przy którym przesłano zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie projektu nowelizacji ustawy o ochronie przyrody w zakresie tworzenia nowych parków narodowych, informuję, co następuje.

Parki narodowe obejmują obszary wyróżniające się szczególnymi wartościami przyrodniczymi i są tworzone w celu zachowania różnorodności biologicznej, zasobów, tworów i składników przyrody nieożywionej i walorów krajobrazowych, przywrócenia właściwego stanu zasobów i składników przyrody oraz odtworzenia zniekształconych siedlisk przyrodniczych, siedlisk roślin, zwierząt lub grzybów. Tworzenie parków narodowych w wielu przypadkach budzi kontrowersje, ważne jest jednak, by zainteresowane strony prowadziły dialog zmierzający do osiągnięcia porozumienia. Niechęć lokalnych samorządów w kwestii tworzenia nowych parków narodowych lub powiększania już istniejących wynika prawdopodobnie z obaw społeczeństwa dotyczących ograniczeń w możliwości rozwoju regionu. Obawy te w moim odczuciu są w dużej mierze nieuzasadnione i wynikają głównie z niepełnej informacji przekazywanej dotychczas społecznościom lokalnym co do ich praw w odniesieniu do funkcjonowania parku narodowego. Oczywiście w parkach narodowych obowiązują ograniczenia, które określają wprost regulacje prawne, a w szczególności art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jednak zakazy wymienione w ustawie wcale nie muszą być uciążliwe dla społeczeństwa. Ustawa, o której mowa, określa również zasady, na jakich park narodowy jest udostępniany.

Wprowadzanie pewnych i zarazem koniecznych ograniczeń, np. ograniczanie wstępu, dotyczy tylko

niektórych stref i służy wyłącznie zachowaniu najcenniejszych walorów przyrodniczych. Podstawową cechą funkcjonowania parku narodowego powinno być wyznaczenie dużych, zwartych obszarów o względnie wysokim reżimie ochronnym. Właśnie ten element funkcjonowania parku budzi wśród mieszkańców okolic obszarów chronionych i cennych przyrodniczo zawsze dużo kontrowersji, a nawet sprzeciw. Dlatego też istotne jest wypracowanie wspólnych rozwiązań, które sprawią, że podstawowy cel przyrodniczy funkcjonowania parku narodowego zostanie zrozumiany i zaakceptowany przez społeczność lokalną, przy czym nie zostanie ograniczona możliwość rozwoju gmin i gospodarstw. Wyznaczenie poszczególnych stref ochronnych powinno również uzyskać aprobatę mieszkańców. Dotyczy to także zasad udostępniania parku. Należy również zauważyć, że park narodowy jest swoistą wizytówką regionu, podkreślającą jego unikatowość w skali kraju, w związku z czym może być także bodźcem rozwoju. Utworzenie parku narodowego nie musi oznaczać i najczęściej nie oznacza zahamowania rozwoju regionu.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody w zakresie nowelizacji art. 10 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody jest inicjatywą obywatelską, pod którą podpisało się 250 tys. obywateli Rzeczypospolitej Polskiej. Wnioskodawca zmian uznaje za właściwe zapewnienie samorządom i prywatnym właścicielom możliwości decydowania o należących do nich nieruchomościach. Prawo to, zagwarantowane w art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, nie zostało objęte propozycją jakichkolwiek zmian. Przepis ten stanowi, że utworzenie lub powiększenie obszaru parku narodowego lub rezerwatu przyrody obejmujące obszary, które stanowią nieruchomości niebędące własnością Skarbu Państwa, następuje za zgodą właściciela, a w razie braku jego zgody – w trybie wywłaszczenia określonym w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Tym samym samorządy zachowują pełne prawo do decydowania o nieruchomościach będących ich własnością. Do wyjątków należy możliwość dokonania wywłaszczenia, należy jednak zauważyć, że jest ono możliwe wyłącznie w ściśle określonych przypadkach (m.in. ze względu na istnienie celu publicznego) oraz za słusznym odszkodowaniem. Działanie takie jest w pełni zgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

W procesie tworzenia parków narodowych niezwykle ważna jest współpraca jednostek samorządu terytorialnego z administracją rządową. Decyzje o utworzeniu lub powiększeniu parku narodowego muszą uwzględniać zarówno potrzeby ochrony przyrody, jak i potrzeby lokalnych społeczności. Tym samym mieszkańcy powinni mieć wpływ na decyzje ich dotyczące. W przypadku utworzenia parku narodowego lub zmiany jego granic w odniesieniu do nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa organy uchwałodawcze jednostek samorządu terytorialnego zachowują możliwość wyrażenia swojego stanowiska poprzez zaopiniowanie odpowiedniego projektu aktu prawnego. Taka forma umożliwi skuteczny dialog pomiędzy organami, bowiem opinia

będzie musiała zawierać merytoryczne uzasadnienie ewentualnych zmian dotyczących utworzenia, zmiany granic lub likwidacji parku narodowego. Dzięki temu możliwy będzie dialog prowadzący do wypracowania konsensusu pomiędzy potrzebami ochrony przyrody a potrzebami społeczności zamieszkujących teren, gdzie przewiduje się utworzenie, zmianę granic lub likwidację parku narodowego. Wyrażone w przedkładanych opiniach uwagi będą szczegółowo analizowane z udziałem wszystkich zainteresowanych stron, gdyż proces tworzenia bądź powiększania parków narodowych powinien być prowadzony przy udziale społeczeństwa. Tym samym obawy dotyczące pozbawienia samorządów możliwości poszukiwania kompromisu pomiędzy potrzebami ochrony przyrody a aspiracjami lokalnej społeczności uważam za nieuzasadnione.

Dyskusja nad potrzebą utworzenia Mazurskiego Parku Narodowego toczy się od wielu lat. Obszar Pojezierza Mazurskiego charakteryzuje się wielkim bogactwem świata roślin i zwierząt a urozmaiconą polodowcową rzeźbą terenu, lasy o cechach naturalnych oraz duża ilość jezior stanowiących ostoje ptaków wodno-błotnych (w tym Jezioro Łuknajno uznane przez UNESCO za rezerwat biosfery oraz objęte konwencją ramsarską) czynią ten obszar jednym z najcenniejszych przyrodniczo w skali nie tylko kraju, ale również Europy. Potrzebę ochrony wybitnych walorów przyrodniczych i krajobrazowych Pojezierza Mazurskiego dostrzeżono już w 1971 r., kiedy to Urząd Wojewódzki w Olsztynie przedstawił w ministerstwie leśnictwa projekt powołania Mazurskiego Parku Narodowego. Znalazło to także odzwierciedlenie w zapisach programu działań na lata 2007–2013, „Krajowej strategii ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej” przyjętej przez Radę Ministrów uchwałą nr 270/2007 z dnia 26 października 2007 r. W dokumencie tym wskazano, że w celu zachowania i wzbogacenia istniejących oraz odtwarzania utraconych elementów różnorodności biologicznej niezbędne jest rozwinięcie i umocnienie krajowego systemu obszarów chronionych, m.in. poprzez utworzenie Mazurskiego Parku Narodowego. Realizację tego celu zaplanowano na lata 2008–2013. Oprócz Ministerstwa Środowiska podmiotami uczestniczącymi w realizacji zadania są m.in. samorządy lokalne. Dotychczasowe negatywne stanowisko lokalnych samorządów w kwestii utworzenia Mazurskiego Parku Narodowego uniemożliwia jego powołanie. Aktualnie nie jest rozważany konkretny wariant dotyczący wielkości obszaru, który mógłby zostać poddany ochronie. Tym samym wydaje się, że ocena konieczności utworzenia Mazurskiego Parku Narodowego na danym obszarze jest zbyt wczesna.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie modernizacji i budowy dróg
krajowych na terenie woj. pomorskiego (9777)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka dotyczące modernizacji i budowy dróg krajowych na terenie woj. pomorskiego przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Resort infrastruktury podejmuje wszelkie możliwe działania w celu modernizacji i budowy dróg krajowych. Aktualnie realizowane są zadania ujęte w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zatwierdzonym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Zgodnie z załącznikiem nr 1 programu do realizacji w pierwszej kolejności ujęto zadania autostradowe oraz współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013. Natomiast realizacja zadań ujętych w załączniku nr 1a uzależniona jest od zapewnienia dodatkowych środków finansowych i z chwilą ich pozyskania będzie można przystąpić do ich kontynuacji. Zaś dla zadań z załącznika nr 2, dla których w chwili tworzenia programu zaawansowanie prac przygotowawczych nie pozwoliło na rozpoczęcie robót budowlanych do 2013 r., stworzono możliwość dalszej ich kontynuacji.

Z uwagi na powyższe w poszczególnych załącznikach programu z terenu woj. pomorskiego ujęto następujące zadania:

1) w załączniku nr 1:

— budowę drogi S7 na odcinku Gdańsk (S6) węzeł południowy – Koszwały (DK nr 7 węzeł Koszwały) obwodnica południowa Gdańska,

— rozbudowę węzła OT (DK S6) z ul. Kartuską (DK nr7) w Gdańsku – węzeł Karczemki,

— budowę mostu przez rzekę Wisłę koło Kwidzyna wraz dojazdami w ciągu DK nr 90,

2) w załączniku nr 1a:

— budowę drogi S6, odcinek Słupsk – Lębork,

— budowę drogi S6 trasa kaszubska odcinek Lębork – obwodnica Trójmiasta,

— budowę drogi S7 na odcinku Gdańsk (A1) – Elbląg (S22) odcinek Koszwały – Elbląg (z węzłem Kazimierzowo),

3) w załączniku nr 2:

— budowę obwodnicy m. Kościerzyna w ciągu drogi krajowej nr 20,

— budowę obwodnicy m. Malborka w ciągu drogi krajowej nr 22,

— budowę obwodnicy metropolii trójmiejskiej w parametrach drogi ekspresowej.

Jednocześnie informuję, że w 2012 r. zgodnie z założeniami „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nastąpi jego aktualizacja. Odbędzie się ona w momencie, kiedy znane już będą poziomy

finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w Wieloletnich Ramach Finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione będą prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia innych, aktualnie nieujętych w programie, zadań inwestycyjnych w sieci dróg krajowych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Stawiarskiego
w sprawie obowiązujących
w Ministerstwie Infrastruktury terminów
załatwiania spraw (9786)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 20 maja 2011 r., nr SPS-024-9786/11, zapytanie pana posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie obowiązujących w Ministerstwie Infrastruktury terminów załatwiania spraw uprzejmie przedstawiam wyjaśnienia w tej sprawie.

Pismem z dnia 25 czerwca 2009 r. pan K. S. przesłał do Ministerstwa Infrastruktury skargę na sposób wykonywania przez zarządcę nieruchomości pana A. B. czynności zarządzania nieruchomością położoną w Kraśniku przy ul. Żwirki i Wigury 5. Odpowiedzi na powyższe pismo ministerstwo udzieliło w dniu 13 lipca 2009 r. Następnie pismami z dnia 3 października oraz 10 listopada 2010 r. pan K. S. ponowił skargę na zarządcę nieruchomości pana A. B.

Działając na podstawie art. 77 § 1 oraz art. 81 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) Ministerstwo Infrastruktury pismem z dnia 16 grudnia 2010 r. zwróciło się do zarządcy nieruchomości pana A. B. o ustosunkowanie się do treści wniesionych skarg. Pismo powyższe zostało przesłane również do wiadomości pana K. S.

Zarządca nieruchomości pan A. B. złożył wyjaśnienia w ww. sprawie pismem z dnia 3 stycznia 2011 r.

Ze względu na fakt, że wyjaśnienia złożone przez zarządcę nieruchomości nie pozwalały na ostateczne rozstrzygnięcie sprawy, pismem z dnia 4 lutego 2011 r. Ministerstwo Infrastruktury ponownie zwróciło się do zarządcy nieruchomości pana A. B. o udzielenie konkretnych odpowiedzi na poruszone zagadnienia.

W związku z kolejnymi e-mailami kierowanymi do Ministerstwa Infrastruktury przez pana K. S. (e-maile z dnia 22 grudnia 2010 r., 27 stycznia, 14 i 21 lutego 2011 r.) oraz mając na uwadze, że dokumentacja zebrana w sprawie wskazywała na możliwość nieprawidłowości w zarządzaniu nieruchomością położoną w Kraśniku przy ul. Żwirki i Wigury 5, minister infrastruktury wszczął z urzędu postępowanie z tytułu odpowiedzialności zawodowej zarządcy nieruchomości pana A. B. Jednocześnie pismem z dnia 25 lutego 2011 r. przekazano sprawę Komisji Odpowiedzialności Zawodowej w celu przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego. O wszczęciu postępowania poinformowano pana K. S. pismem z dnia 28 lutego 2011 r. Obecnie Komisja Odpowiedzialności Zawodowej prowadzi postępowanie wyjaśniające. Posiedzenie w tej sprawie było wyznaczone na dzień 20 maja 2011 r. Ze względu na nieobecność zarządcy nieruchomości oraz wątpliwości co do osoby zarządcy nieruchomości faktycznie wykonującej czynności zarządzania przedmiotową nieruchomością Komisja Odpowiedzialności Zawodowej przed rozstrzygnięciem sprawy zamierza złożyć wniosek o przeprowadzenie przez Inspekcję Handlową kontroli w firmie AS-Dom sp. z o.o., która prowadzi zarządzanie tą nieruchomością. Ponadto pismem z dnia 25 lutego 2011 r. obszernie poinformowano pana K. S. o zasadach rozpatrywania skarg na zarządców nieruchomości.

Mając na uwadze przedstawione powyżej działania, stanowisko pana K. S., że nie otrzymał odpowiedzi na skargę złożoną w dniu 3 października 2010 r., nie jest uzasadnione.

Odnosząc się do kwestii terminów załatwiania spraw w Ministerstwie Infrastruktury, uprzejmie wyjaśniam, że rozpatrywanie skarg na zarządców nieruchomości odbywa się zgodnie z przepisami ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 11 stycznia 2008 r. w sprawie postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej rzeczoznawców majątkowych, pośredników w obrocie nieruchomościami oraz zarządców nieruchomości (Dz. U. Nr 11, poz. 66). Podkreślić należy, że przepisy ww. rozporządzenia z dnia 11 stycznia 2008 r. określiły sposób i tryb przeprowadzania postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej oraz wprowadziły dodatkowe terminy w tym postępowaniu. Zgodnie z treścią § 8 ust. 1 rozporządzenia termin pierwszego posiedzenia zespołu nie może być wyznaczony wcześniej niż po upływie 30 dni od dnia doręczenia osobie, wobec której wszczęto postępowanie, zawiadomienia

o wszczęciu postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej.

Po wyjaśnieniu wszelkich okoliczności przedmiotowej sprawy Komisja Odpowiedzialności Zawodowej sporządzi protokół końcowy. Protokół ten będzie podstawą do wydania przez organ decyzji o zastosowaniu wobec zarządcy nieruchomości kary dyscyplinarnej lub umorzeniu postępowania. Równocześnie chciałbym podkreślić, że o wyniku prowadzonego postępowania pan K. S. zostanie niezwłocznie powiadomiony.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że wyeliminują one wątpliwości pana posła Jarosława Stawiarskiego dotyczące sposobu rozpatrzenia skargi pana K. S.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.